

SİZCE GÜVENMEK
HATA MIDIR?

KARANLIK LİSE

ALYA ÖZTANYEL

— —
epsilon®

1. Bölüm

“Ee beğendiniz mi?”

Helin’in sesiyle kulaklıklarımı çıkarttım ve ipod’umla beraber çantama koydum. Arabadan indim.

Burak “Bodrum’un merkezine de çok yakınız. Sahil buradan bile görünüyor. Harika,” dedi ve kolunu Esmâ’nın omzuna attı.

Helin “Hayır, evden bahsediyorum,” derken bir yandan da eliyle büyük, üç katlı beyaz yazlık evi gösteriyordu.

Esmâ “Helin, evin büyük olduğunu söylemiştin ama üç katlı olduğunu niye söylemedin? Her katta başka bir komşu falan mı kalıyor?” diye sordu.

“Hayır. Komple bizim. Teyzem geçen sene işinden emekli olunca, İstanbul’daki evini, arabasını, her şeyini sattı ve bu evi aldı. Artık burada yaşamak istiyormuş. Tabii evi bize verince şimdi annemlerde kalıyor, yani İstanbul’da.”

Burak “Teyzeni nasıl ikna ettin?” diye sorduğunda, Helin “Açıkçası ben bir şey yapmadım, kendisi önerdi. İşte şimdi son sınıf olacağımız, dersler ağır gelecekmiş, sınava girecekmişiz falan... Kısacası iyi bir tatil geçirmemizi istedi,” diyerek cevapladı.

Esmâ beni konuşmaya katmak için çabalayan insan görevini bir kez daha üstlenmişti.

“Güneş, sen beğendin mi?”

“Evet, evet, çok güzel,” dediğimde, dudaklarımın kurumuş olduğunu fark ettim. Saatler süren araba yolculuğumuzda onların sohbetlerine, sadece iki kez katılmış olduğumu varsayarsak, sanırım bugün pek konuşmamıştım.

Burak bagajı açıp bavullarımızı indirirken, Helin de çantasını-

dan evin anahtarını çıkarmıştı. Burak'ın yanına gidip kendi bavulunu aldım.

Evin içine girdiğimiz anda Esmâ ıslık çaldı. "Vay be, şu teyzenle bir de biz tanışsak," dedi.

Giriş kapısının ilerisinde salon başlıyordu. Salonla mutfak birleşikti. Evin duvarlarının hep beyaz olmasına karşın mutfak tezgâhları koyu kahverengiydi.

Televizyonun karşısındaki duvarla bütünleşen bir köşe koltuk, diğer tekli koltuklarla takım halindeydi.

Burak "İyi yayılacağız anlaşılan," dedi.

"Ben yukarı çıkıyorum, odalara bakacağım," dedikten sonra bavulumu tuttuğum gibi merdivenlere yöneldim.

Burak "Güneş, bavulunu ben çıkarırım, saçmalama, taşımama gerek yok," dediğinde gülümsedim ve teşekkür ettim. Merdivenlerden yukarı çıkarken, Esmâ "Biz de yukarı çıkalım, oda dağılmasını yapalım," diye teklif edince diğerleri de arkamdan gelmeye başladılar.

İkinci katta üç yatak odası ve bir de banyo vardı.

Helin "Vece karşınızda orta katımız..." dedi. Esmâ hemen merdivenlerin karşısındaki odaya koşup iki kişilik yatağın üstüne atladı. "Burası bizim!" dedi.

Helin de "Yayılmayı severim, bilirsiniz," diyerek Esmâ'ların yan odasına geçip iki kişilik yatağın üstüne oturdu. Orta katta tek boş kalan oda, merdivenlerin sağındaki odaydı. Odanın kapısını itip içeriye baktığımda, diğer iki odadan daha küçük olduğunu ve içinde tek kişilik bir yatak olduğunu gördüm.

"Sorun değil, ben burada kalırım," dediğimde, Helin "Güneş, istiyorsan çatı katına bak. Orada iki tane iki kişilik yatak var," diye önerdi.

"Ve bana bunu şimdi söylüyorsunuz," deyip gülümsedikten sonra çatı katına çıktım. Her yer parkeydi ve çatı katı, o iki büyük odanın toplamı kadar bir alana sahipti.

Esmâ aşağıdan "Ben de bakacağım!" diye seslendikten sonra Burak'la birlikte yukarı çıktı.

Beğendiklerini anladığımda "Çok aceleci davrandınız galiba," dedim. Ardından, eğer isterlerse yerleri değişebileceğimizi de söyledim.

Esma "Hayır! Bizim odada küçük bir televizyon var. Sevgilimle keyif yapacağım," dedi.

Burak da "Hadi seni rahat bırakalım da yerleş Güneş. Bavulunu da çıkardım," diye ekledi.

İkisi de indikten sonra, bavulunu odanın köşesinde açtı. Sol taraftaki yataktan sonra, arada iki küçük merdiven vardı ve büyük kıyafet dolabı geliyordu. Ardında da diğer yatak vardı.

Terlediğini ancak soldaki yatağın yanındaki vantilatörü gördüğünde fark ettim. Burası gerçekten çok sıcaktı. Karşılıklı duran iki pencereyi de açtım. Yeterli gelmeyince vantilatörü de çalıştırdım.

Bavulumdaki kıyafetleri dolaptaki askılara yerleştirdikten sonra, ayakkabılarımı ve terliğini de dolabın altındaki bölmeye koydum. Yanıma normalde okumak için sadece altı kitap alacaktım -sonuçta üç ay boyunca burada kalacaktık- ama önceki gün bavulumu hazırlarken olan depresif halimden sonra, bu yaz sosyalleşmek yerine daha fazla kitap okumak istediğimde karar kalmıştım ve yanıma on kitap daha almıştım. Kısacası bavulumun ağırlığının sebebi kıyafetlerim değildi.

Kitaplarımı dolabın karşısında, merdivenin yanındaki raflara dirdim. Diğer rıvr zıvırları da yerleştirdikten sonra tam yatağa uzanacaktım ki, Helin "Güneş, biz alışverişe gidiyoruz, geliyor musun?" diye seslendi.

Aslında sadece yatağa uzanıp, telefonuma önceden yüklediğim 'Merlin' bölümlerini bitirmek istiyordum ama aklıma tüm bir yaz onlarla dışarıda gezmeyeceğim, evde televizyonun karşısında yatacağım gelince, tüketeceğin abur cuburları seçmem gerektiğini kendime hatırlattım.

"Evet! Bir dakika üstümü değiştirip geliyorum," diye aşağıya bağardım. Ayağa kalktım ve üstümdeki kısa kollu tişörtü çıkardım. Gerçekten çok sıcaktı. Açık mavi renkteki sutyenimin askılarına uyan, askılı bir bluz seçtim ve yatağın üstüne attım. Ardından vantilatörü kapattım. Elime tekrar giyeceğim bluzu aldığımda, camda gözümün bir şey çarptı. Biraz daha yaklaşıp baktığımda, karşıdaki evin çatı katının penceresinden yakışıklı bir çocuğun beni izlediğini gördüm.

Beni izlediğini fark ettiğimi görünce bana el salladı. Ona el ha-

reketi çektim ve perdeyi kapattım. Bir de röntgenci eksikti başıma zaten.

Bluzumu giydim ve saçlarımı topladım. Güneş gözlüğümü de aldıktan sonra aşağı indim.

Helin, evi kilitledikten sonra Burak'a "Burak bu sefer ben kullanayım, saatlerdir sen kullanıyordun, özledim bebeğimi," dedi. Burak da anahtarları Helin'e verdi.

Tam arabanın kapısını açıyordum ki arkamdan birinin "Selam," dediğini duydum. Arkamı döndüğümde, bunun az önce el hareketi yaptığını çocuk olduğunu gördüm.

"Ben Emre. Sanırım yeni komşunuz oluyorum."

Helin "Ben Helin. Arkadaşlarım Esma, Burak ve Güneş," dedi. "Güneş demek... Mavi rengi severim," dedi ve göğüslerine baktı.

Mavi rengi eskisi kadar sevmiyordum artık.

"Evet, onu fark ettim zaten," diye cevapladım.

Emre "Birileri çok huysuz sanırım," dediğinde, Esma "Güneş'e bu aralar bulaşmasan iyi olur. Ciddiyim," dedi.

Evet, Esma haklıydı. Demir hakkındaki gerçekleri daha cuma günü, yani iki gün önce öğrenmiştim. Öğrendiklerimin etkisi uzun bir süre daha geçmeyecek gibi görünüyordu.

Yola çıktığınızda güneş gözlüğümü indirdim ve ellerimle göz yaşlarımı sildim. Ardından gözlüğümü yeniden taktım.

Helin "Ben... Güneş, ben çok üzgünüm," dedi.

Esma "Hepimiz öyleyiz," diye ekledi.

Ben de kızlar... Ben de...

Alışveriş bitip de eve geri döndüğümüzde onlara, biraz yürüyüşe çıkmak istediğimi söyledim. Burak "Seninle gelmemizi ister misin?" diye sorduğunda, biraz yalnız kalmanın bana iyi geleceğini söyledim ve sahile doğru yürümeye başladım.

Güneş batmak üzereydi ve havayı kara bulutlar kaplamıştı. Hava da esiyordu. Normalde bu saatte insanlar burada hâlâ yürüyor olurlardı ama yağmurun yağacağını görüp evlerine girmiş olmalıydılar.

Saçlarımı açtım. Ayakkabılarımı çıkardım ve elime alıp kumda yürümeye başladım. İskele'ye geldiğimde gidip en ucuna oturdum. Ayaklarımı ağrıya doğru sallandurdum.

Bir şeylere yakın olmak ama ne kadar uğraşırsan uğraş, çabalarsan çabala o şeylere dokunamamak, onlara sahip olamamak...

Zaten hayat bundan ibaretti.

Mutluluğu yakalamak üzereydim. Onu seviyordum. Hem de her şeyden çok. Beni tamamladığını hissediyordum. Hiç kimse onun birine değer verebileceğini düşünmemişti ama sonunda o herkesi şaşırtmıştı ve bana değer vermişti. Hiçbir zaman sesli söylememişti ama beni sevmişti. Bunu biliyordum, hissedebiliyordum, görebiliyordum. Her dokunuşunda, her nefesinde ve her bakışında... O gözlerin anlatıklarında bizi duyabiliyordum.

Artık hiç kimseden veya hiçbir şeyden saklanmak zorunda değildim. Ben onun yanıdaydım ve bana sahipti. İçini bana açabilirdi ve rahatlayabilirdi. Ben hariç herkes ona yabancıydı.

Gülünseydim.

Hayatta çok kişiyi sevmemiştım ben. Başlarda hep saftım, hiçbir şey bilmiyordum ama zaman bana artık sert olmam gerektiğini öğretmişti. Yıkılmamayı ve ne olursa olsun ben olmayı öğretmişti. Evet, dediğim gibi çok kişiyi sevmemiştım, zaten bir daha kimseyi o kadar çok sevebileceğimi düşünmüyordum. Kimi sevsem kaybediyordum.

Annem, babam, kardeşim ve Demir...

Demir; hayatımda tanıdığım en güçlü insandı. Kazadan sonra ben hiç gözümü kapatamamıştım, kimseye o kadar güvenememiştım. Ama Demir'in yanında kendimi ona bırakabiliyordum.

Bitti mi yani? Bu muydu?

Ne hakla güvenmiştim ki ona? O, Demir Erkan'dı. Mutlaka bir şeyler saklıyordu. O karanlık olardı. İnsanlar onun gölgesinden bile korkardı. Kendimi o gölgede güvende hissederken ne düşünüyordum? Mutlu olacağımı mı sanmıştım? Ha, evet olmuştum da, ama sonuç neydi?

Hayal kırıklığı mı? Nefret mi? Öfke mi? Aşk mı?

Hiçbiri değildi. Onun hakkında hissettiklerimin hepsinin yalan olduğunu, ben o gün o gazete haberini okurken anlamıştım. Ona çok sinirliydim. Ailemi öldürmüştü... Bir hiç uğruna üç insanın hayatına kıymıştı.

Ama asıl olay bu da değildi.

Yağmur yağmaya başladığında bacaklarımı kendime çektim ve

sarıldım. Üşümeye başlamıştım ama aldırmadım. Nasılsa onun yokluğunda daha çok üşüyecektim. Yağmur yağmış, rüzgâr esmiş... Ne ki?

Ağlamaya başladığımda kendimi tutmadım. Sonunda, iki gündür içimde tuttuğum o fırtınayı serbest bırakıyordum. Evet, Demir, ailemi öldürmüştü. Ne kadar üzgün ve kızgın olduğumu kelimelerle ifade edemezdim ama şu anda ağlamamın nedeni bu değildi.

Benimle mezarlığa geldi. Bana destek oldu. Yanımda durdu. Biliyordu ama hiçbir şey söylemedi. Onların isimlerini gördü, benim soyadımı da biliyordu. Başından beri biliyordu.

Beni kullandı. Duygularıyla oynadı. Belki gerçekten beni sevişti ama benden böyle bir şeyi sakladırıysa eğer...

Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Ağlamaya devam ettim.

Karne günü gazete haberini okuduktan sonra, o kâğıdı dosyaya geri koymamıştım. O şokun etkisiyle kâğıdı katlayıp cebime koyduğum gibi ofisten çıkmıştım. Akşam eve gittiğimde elimde telefonumu tutuyordum. Demir zaten benimle konuşmak istemediğini yeterli derecede dile getirmişti. Sadece son bir mesaj demiştim kendime ve ezberlediğim numarasını mesaj yerine girmiştim.

Gönderilen: Demir

Haklısın. Birbirimize göre değiliz.

Şimdi ondan kilometrelerce uzaktaydım. Sonunda kendimi özgür hissetmem gerekiyordu. Böyle hissedebilmek için de yapmam gereken tek bir şey vardı.

Şortumun cebinden o katlanmış, cuma gününden sonra defalarca okuduğum gazete haberini çıkardım. Son bir kez daha okudum; okumayı bitirdiğimde çoktan ıslanmış ve kelimeler birbirlerine karışmaya başlamıştı. Derin bir nefes aldım. Bu kâğıt parçasını ıslatan yağmur damlaları, aslında gözyaşlarımdı. Buna inanıyordum.

Dizlerimi öne uzattım ve tekrar bacaklarımı aşağı sallandırımdı. Denize doğru eğildim ve kâğıt parçasını serbest bıraktım.

Şimşek çıktığında başımı yukarı kaldırdım ve yağmur beni ıslatmaya devam etti. Artık olmuş olanları veya olacak olanları düşünmek istemiyordum... Onu düşünmek istemiyordum.

Onu düşünmenin bana acı vereceğini biliyordum, çünkü onu seviyordum.

2. Bölüm

"Sen delirdin mi?!"

Arkamdan gelen erkek sesini duyunca, iskelenin başından bana bağran kapüşonlu birini gördüm. Sesi tanıdık değildi. Bu sabah gelince tanıştığımız Emre'nin sesine de benzemiyordu.

Cevap verme gereği duymadan tekrar önüme döndüm.

"Hey! Sana söylüyorum, duymuyor musun?!"

Bu tanımadığım erkeğin sesini büyük bir gök gürültüsü bastırdı.

"Fırtına geliyor, denizin yükseldiğini görmüyor musun? Hemen kapalı bir yere gitmeliyiz!"

İskelede oturduğum yerden aşağı baktığımda, gerçekten deniz seviyesinin çok yükselmiş olduğunu, hatta dizime yaklaşmış olduğunu gördüm. Ne kadar zamandır denize değiyordum?

Sakin bir sesle "Sana burada benimle kal diyen olmadı," dedim.

Bu tanımadığım erkeğin kapüşonunu indirdi ve yanıma geldi. Anlaşılan kapüşon saçlarının ıslanmasını pek de engelleyememişti. Beni kolumdan tuttu.

"Bırak beni!" diye bağırıp ayağa kalktım.

"Ölmek mi istiyorsun? Buradaki fırtınaları bilmezsin sen! Birazdan dalgalar iskeleye vuracak!" dediğinde denize baktım. Çakan şimşeğin ışıyla gözlerim kamaştı ve ardından da büyük bir gök gürültüsü duydum.

"Haklısın. Hadi gidelim," dedim ve iskeleden koşarak uzaklaştım. Sahilde bizden başka hiç kimse kalmamıştı. Öyle yağmur yağıyordu ki, duşta en şiddetli şekilde akan suyun gerçekte üstümüze yağması gibiydi.

İskeleden inip sahile vardığımızda, hemen sahilin büfesinin şemsiyelerinden birinin altına girdik.

"Bu yağmur değil başka bir şey olmalı," dediğimde, esen rüzgâr birden şiddetlenip üstümüzdeki şemsiyeyi devirdi.

Yanımdaki, benden yaklaşık on beş santimetre daha uzun olan çocuk "Harika. Umarım anahtarlar yanımdadır," dedi.

"Nerenin anahtarı?" diye sorduğumda, cebinden bir anahtarlık çıkardı ve anahtarlardan bir tanesini seçtikten sonra büfenin kapısına doğru gitti. Anahtar kapıyı açtığında içeri girdi. Benim onun arkasından gitmediğimi görünce geri döndü ve "Daha iyi bir fikir var mı?" diye sordu.

Sanırım yoktu. Hızlıca kapıdan girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Pencereden iskeleye doğru baktığımda gelen büyük bir dalganın iskeleyi aşp geçtiğini gördüm. Ucuz atlatmışım. Ben aptal gibi orada oturmaya devam ederdim çünkü.

Ben daha, "Buranın anahtarlarını nasıl...?" diye sormaya başlamadan "Şu gördüğün sörf tahtaları var ya? İşte ben ve arkadaşlarım burada sörf yapıyoruz ve tahtaları da burada tutuyoruz. Büfenin sahibi olan kişi bizim aile dostumuz, bu yüzden sorun çıkmıyor," diye açıkladı.

"Ben Kayhan," diye ekledi ve büfenin camlarını kapattı, ardından da tezgâhın hemen yanında duran sandalyeye oturdum.

Ona cevap vermediğimi ve ayakta dikilmeye devam ettiğimi görünce "Merak etme, seri katil falan değilim. Olmak gibi bir niyetim de yok, en azından henüz..." dedi ve gülümsedi.

Aklıma, 'The Fault In Our Stars' referansı geldi ve cevap olarak ona "Bu tam da bir seri katilin söyleyeceği bir şeydi," dedim. Ardından da hemen kapının yanındaki sandalyeye oturdum.

"Şimdi sırada ne var? 'Pain demands to be felt' falan mı? Yoksa metaforlardan mı konuşacağız?" deyip gülümsediğinde ben de gülümsedim.

"Sadece filmini mi izledin, yoksa kitabını da okudun mu?" diye sordum.

"Kitaplar her zaman filmlerinden daha iyi oluyor," dedi ve camdan dışarı baktı. Sessiz geçen birkaç dakikanın ardından bana döndü "Gay olduğumu düşünmüyorsun değil mi?" diye sordu.

Ellerimi iki yana kaldırıp "Aklından geçmedi değil," dedim gülümseyerek.

"Neden herkes böyle olmak zorunda ki? Her seferinde! Böyle kitaplar okuduğum ve ardından filmlerine falan gittiğim için illa gay mi olmak zorundayım? Güzel ve okudum tamam mı? Üstelik gay falan da değilim," dedi.

"Bir şey demedim, sadece... ne bileyim, hiç o filmi izleyen ve kitabını okuyan bir erkek arkadaşım olmadı. Arkadaşım Burak bile Esmâ'nın zoruyla izlemişti," dedim.

İslan'ın rengi koyulaşmış olan saçları kurumaya başladıkça sarıya dönüyordu.

"Bak şimdi sana bir sır vereceğim.. aa... adın ne demiştin?"

"Güneş; ve adımı söylememiştim."

"Sana vereceğim sır şu: Tüm o 'bu kız filmi, ben bunu izlemem' veya 'bu kız kitabını okumam' diyenler var ya... Hepsi yalan. O az önce bahsettiğin Burak da, bahse varım izledikten sonra sevmiştir. Yani filminden çıkınca 'İşte bunların hepsi kız filmi. Tam bir zaman kaybıydı' tarzı şeyler söylememiştir," dedi.

O filme, Demir benimle gelmeyince Esmâ ve Burak'la gitmiştim. Helin o gün Doğukan'laydı. Biz orada Esmâ'yla hüngür hüngür ağlarken, Burak'a pek dikkat edememişim ama çıktığımızda Burak'ın da kahkaha attığını görmemişim doğrusu. Kötü bir yorum da yapmamıştı. Kayhan haklı olabilirdi.

Kayhan'a cevap verme gereği duymadım. Her ne kadar şu son beş dakikadır eğlenceli bir konuşma geçiriyormuş gibi davranıyor olsam da, aslında rol yapıyordum. Hâlâ on dakika öncesini, gazete kıldığını, yaşadıklarını ve Demir'i düşünüyordum. Açıkçası bunlar, etkisinden hemen çıkabileceğim şeyler de değildi.

"Yağmur sakinleşiyor gibi. Buranın bir özelliği de bu tip firmaların ara sıra olması ama ardından o eski cehennem sıcaklığının içbir şey olmamış gibi geri dönmesi," dediğinde konuşma açma temellerinde bulunduğunu anladım ama sadece başımı sallamakla yetindim.

"Buraya yeni mi taşındın? Yani... demeye çalıştığım.. seni buraya ilk defa görüyorum ve açıkçası burayı bilen herkes şu bulutlar üldüğünde kapalı bir yere girilmesi gerektiğini.. ya da.. ne saçıyorum. Buraya hoş geldin Güneş," dedi. Benden hoşlanmıştı.

"Sadece yaz için buradayım, üç arkadaşımın beraber. Sen hep burada mı yaşıyorsun?" diye sorduğumda "Evet. Doğduğumdan beri buradayım," diye cevapladı.

Pencereden dışarıyı izlemeye devam ettiğimde, bulutların dağılmaya başladığını ve yağmurun da durmak üzere olduğunu gördüm. Ayağa kalktım.

"Sanırım gitsem iyi olur. Yağmur da durdu..." dediğimde dışarıdan sesler gelmeye başladı.

"Güneş!"

"Güneş neredesin?!"

Helin ve Burak'ın seslerini tanıdıktan sonra "Bunlar bakıcılarım. Pardon, arkadaşlarım," diye açıkladım ve kapıyı açtım. Beni görünce büfeye yanaştılar.

Helin "Nerdeydin? Evden iskele görünüyordu ve dalgaları görür görmez hemen seni aramaya çıktık! Ödümüz patladı Güneş," dedi.

"İyiyim," dedim ve Helin'in bana sarılmasına izin verdim.

Burak "Bu kim?" diye sorduğunda, tam arkamda Kayhan'ın durduğunu gördüm.

"Kayhan. Beni iskelede gördü ve fırtına geçene kadar burada durmama izin verdi," dedim, ardından da Kayhan'a dönerek "Helin ve Burak," diye ekledim.

Burak'a "Esmâ nerede?" diye sordum

"Evde. Hemen yemek yapacağım diye mutfaka girdi."

"Biz de gitsek iyi olur," dediğimde, Kayhan "Evet, benden çok ıslandın. Hemen üstünü değiştirmelisin," dedi.

Sadece beş dakika önce tanışmıştık, neydi bu tavsiyeler?

"Sağ ol, aklıma bile gelmemişti," deyip el salladıktan sonra, Helin'le Burak'ın arasından geçip yürümeye başladım.

Eve geldiğimizde Helin "Çocuk sana fırtına geçene kadar sığınabilecek bir yer veriyor, sen teşekkür bile etmiyorsun," diye çıkıştı.

"Cidden Helin, hiç havamda değilim. Ben yıkanacağım. Sonra aşağı inerim," dedim ve yukarı çıktım.

Yemekte Burak "Sevgilim yine döktürmüş," dediğinde, Esmâ "Tatlı olarak da tiramisu yaptım. Asıl onu yiyene kadar bekleyin" dedi.

Helin "Evet, Esmâ'nın yaptığı tiramisu gibi tatlı hayatımda yemedim. Kız doğuştan yetenekli," dedi.

"Güneş, sen beğenmedin mi?"

Esmâ'nın sesini duyar duymaz başımı kaldırdım.

"Efendim?"

"Yemeği diyorum. Hiç yememişsin neredeyse."

"Hayır, hayır. Gerçekten çok güzel. Sadece iştahım yok. Tokum galiba," dedim.

Burak "Yemeyene tatlı yok," deyip güldüğünde, "Ben de kilo vermeye çalışıyordum zaten, sorun olmaz," diye karşılık verdim.

Helin "Zaten inciciksin, hele hele şu iki günde sanki on kilo verdin," dediğinde tabağımdaki büyük tavuk parçasını ağzuma tıktım.

"Elime sağlık Esmâ. Ben biraz yorgunum, sanırım yatacağım. Afiyet olsun," dedim ve üç ay boyunca inim olacak çatı katına çıktım.

Kendimi yatağa attım ve tavana bakıp düşünmeye başladım.

Dünyada milyarlarca insan vardı ama o olmak zorundaydı değil mi? Of! Of! Of!

Çantamdan iPod'umu aldım ve tekrar yatağa oturdum. Yastıklardan birine sarıldım ve tekrar yattım. Hangi şarkıyı dinleyeceğimi biliyordum. Say Something'in daha sadece ilk notasını duymuş olmama rağmen ağlamaya başladım. Sesi sonuna kadar açtım ve bizim için en anlamlı olan şarkıda kendimi kaybetmeye başladım. Şarkıya eşlik etmek istiyordum ama onsuzken bunu yapmak istemiyordum.

İnsanlar bu şarkının 'alt tarafı aptal bir şarkı' olduğunu düşünebilirler. Belki de bunu dinleyip 'ağlanacak ne var' da diyebilirler. Ama umrumda değil. Bu şarkı bir şarkıdan daha fazla. Her sözünde Demir var.

Ve her notasında...

Omzuma bir el değdiğini hissederek gözlerimi açtım ve kulaklıklarımı çıkarıp yanıma gelmiş olan Esmâ'ya sarıldım. Ağlamaya devam ediyordum. Hıçkırara hıçkırara... Umrumda değildi. İnsanların benim hakkımda neler düşüneceği umrumda değildi. Ağlamak istiyordum ve kendimi bıraktım.

"Eğer içinden geliyorsa sabaha kadar ağlayabilirsin Güneş. Ben buradayım," dediğinde ona daha sıkı sarıldım.

"Destek güç lazım mı?" diye Helin'in sesini duyduğunda, Burak'la beraber merdivenden bize baktıklarını gördüm.

Başımı evet anlamında salladığımda, gelip onlar da bana sardılar.

"Ben, ne yapacağımı bilmiyorum. Sonunda ona tam anlamıyla güvenebiliyordum ve... Böyle bir şeyi tahmin bile edemedim. İnanın bana, aklımın ucundan bile geçmedi. Sadece..." diye sözünü başladığımda, Burak aşağıdan getirmiş olduğu peçete kutusunu bana uzattı. Helin de Esma'nın yaptığı tiramisudan iki dilim koymuş olduğu tabağı bana uzattı.

"Bak Güneş, bunu ye, kesinlikle kendini daha iyi hissedersin," deyip gülümsemediğinde, çatalımla tatlının tadına baktım.

Ağzım doluyken "Sanırım üçüncü bir dilim daha gerekecek," dediğimde hepsi gülümsedi.

Yanımdaydılar. Zor anlarımda da yanımdaydılar ve onlar hakkında en sevdiğim özellik buydu.

Burak "Peki şimdi ne yapacaksın? Amacım seni üzmem filan değil, sakın yanlış anlama. Sadece demeye çalıştım, artık nasıl bir yol izleyeceksin? Onunla aynı okula gidiyorsun. Tamam, belki okula zar zor geliyor, dersleri falan atlıyor olabilir ama sonuçta onu eninde sonunda göreceksin. O zaman ne olacak?" diye sorarak haklı bir noktaya değindi.

"Bilmiyorum. Bu üç ay sanırım bunu anlamama yardımcı olacak. Yani... umarım olur," dedim.

Esma "Böyle bir şeyi bilip de senden sakladığına inanamıyorum. Hadi bunu da geçtim... Seninle çıktık. Sevgiliydiniz. Onu bilmiyorum, belki senden gerçekten de hoşlanıyordu ama senin ona açık olmamı sağladı. Böyle bir şeyi bile bile senin ona bağlanmamı sağladı. Bu, bencillikten başka bir şey değil," dedi.

Helin "Sana umut verdi Güneş. Tamam bu kişi Demir olabilir ama sonuçta sana kimseye bakmadığı gibi baktı ve beraber birçok şey paylaşıyor," dedi.

Burak "Yani neler atlattınız ki! Canu ve Cenk'in başını açtıkları... Tüm o anlarda bile devam ettiniz," diye ekledi.

Hepsi haklıydı ve en kötüsü bunları benim de biliyor olmaları. Şu an bana o kadar zor geliyordu ki... Demir'i hatırlamak istiyor-

dum ama bir yandan da verdiği acıdan kurtulmak istiyordum. İkisinin aynı anda olamayacağını anlıyordum artık.

"Bir iyiydik. Her yönüyle biz imkânsız başarımuştuk. Sanırım fazla iyiydik ve bu yüzden mutlaka arkasından bir şeyler çıkacaktı. Ne zaman mutlu olsam, bir gün bozulacağını biliyordum. Ailemi kaybettikten sonra bunu öğrenmiştim fakat Demir, bana bu tespimin yanlış olduğunu her geçen gün kanıtlamıştı. Demek buraya kadar mı..." dedim ve gözlerimi sildim. Ağlamak iyi gelmişti.

Helin "Belki de başkalarıyla görüşmelisin. Bugün fırtına sayesinde tanıştığımız Kayhan aşırı yakışıklıydı... Kabul et," dediğinde Kayhan'ın sarı saçları ve ela gözleri aklıma geldi. Evet, uzun boyuydu, sörf yaptığından falan bahsetmişti ve ortak ilgi alanlarımız vardı ama yapamazdım.

"Şimdilik istemiyorum Helin. Sanırım biraz zamana ihtiyacım var," diye cevapladım.

Esma "Sabah tanıştığımız Emre isimli çocuk da tatlıydı. Kim bilir burada daha ne iyi tipler vardır Güneş..." dediğinde, Burak "Öhöm öhöm!" diye ses çıkardı.

Esma, "Burak gibisini bulamayız ama, idare edeceksin artık güzelim," diye sözünü tamamladığında, gülümsedim.

Burak "Hemen bunu yap demiyoruz. Üç ay uzun bir süre. Balamı neler olacak. Belki de barışsınız, kim bilir," dedi.

Demir'le tekrar birlikte olmayı ister miydim? Sanırım asıl cevaplanam gereken soru buydu ve bu da şak diye anında verebileceğim bir cevap değildi. İyice düşünmem ve sonuçları değerlendirmem gerekirdi. Bu tatil boyunca yatıp dizi izleme ve kitap okumanın yanında bunu da çözmem gerekiyordu ve çözmediğim sürece içim rahat etmeyecekti.

Ama zaten o benimle bir daha birlikte olmak isteyecek miydi ki? Daha en başından arayıp, beni bir daha görmek istemediğini o söylemişti. Onun evine gidip yüzleştiyordaysa, gözlerinin bambaşka anlamlar taşıdığını görmüştüm ki bu da bana söylediklerinin o kadar da içinden gelmediğini gösteriyordu.

Kafayı yiyecektim.

"Hakkın Burak... Kim bilir?" diye cevaplamaktan başka seçeneğim yoktu.

3. Bölüm

1 Hafıa Sonra

Kapının açılıp kapandığını duyduğumda, kimin geldiğini görmek için yerimden bile kıpırdamadım. Bir elimde kumanda, diğer elimde ikinci paketini daha yeni açtığım 'Damak' çikolatam vardı. Köşe koltukta, yayılmış bir şekilde televizyon izliyordum.

"Güneş, sen şaka mı yapıyorsun?"

Esmâ'nın sesini duyduğumda, Burak ve Helin'le birlikte sahilden döndüklerini anladım.

Helin "Saatin kaç olduğundan haberin var mı?" diye sorunca "Hayır. Neden?" dedim.

"Saat altı buçuk oldu ve sen hâlâ aynı pozisyonunda, aynı noktada, aynı kıyafetlerle ve aynen seni saatler önce burada bıraktığımız gibi duruyorsun!"

"Ne ara altı buçuk olmuş, fark etmedim bile," diye cevap verdiğimde, bir kare çikolatayı daha ısırdım.

Burak "Güneş, doğru düzgün yemek yemiyorsun ve sehpanın üzerindeki abur cubur çöpleri... hepsini bugün mü yedin?" diye sorduğunda, başımı evet anlamında salladım.

Helin "Gerçekten bir çözüm bulma zamanı geldi. Bak bir hafta geçti, tamam yas tuttun, ne bileyim işte duyguların karıştı falan... Hâlâ da olabilir. Ama bu kendini harcama gerektiği anlamına gelmiyor ki. Tam bir haftadır evden bir adım dışarı çıkmadın. Bahçe de bizimle bile oturmadin. Hemen ayağa kalk ve yukarı çık. Üstünü değiştiriyorsun," dedi ve annelik görevini üstlendi.

"Helin, ben iyiyim. Ne güzel dinleniyorum işte. Yaz tatilinin anlamı, saatlerce boş boş yatıp abur cubur yemektir," dediğimde, Esmâ "Ama bak şu an İstanbul'da değilsin. Bodrum'dayız ve en güzel sahillerden birinin hemen yanındaki evlerden birinde kalıyoruz. Böyle bir tatili bir daha nerede bulacaksın? Üstelik yanında biz de varız... Zamanını boşuna harcıyorsun," dedi.

Burak "Evet Güneş, kızlar haklılar bu sefer. Bir hafta sana dokunmadık ama artık yeter," diyerek onlara katıldı.

Bu da neydi böyle? Kendimi, 'How I Met Your Mother'daki müdahale toplantılarından birinde gibi hissediyordum. Kötüydüm ve evden çıkmak, gezmek gibi bir niyetim de yoktu.

Uzandığım yerde doğruldum ve elimdeki çikolatadan bir kare daha ısırdım. Isırdığım anda, Burak elimden çikolata paketini aldı.

"Hey! O benim!" dediğimde Esmâ "Ben göstericem sana... Benim yemeklerimi yememek neymiş göreceksin küçük sarışın!" diye bağırıp elindeki plaj çantasını bıraktıktan hemen sonra üstüme atladı ve beni gıdıklamaya başladı.

"Hey... Kes şunu! Esmâ! Hayır!" derken, Helin de "Hak ettin Güneş. Ben de geliyorum!" diye bağırıp o da koltuğa atladı ve ikisi de beni gıdıklamaya başladılar.

Burak "Aaa.. Bu beni aşıyor. Ben yukarı çıkıp duşa giriyorum," dedi. Ardından gülmekten başka bir şey yapamadım zaten.

"Yeter! Helin.... Esmâ... Hayır! Kesin şunu! Hahahahah! Ya! Kesin!"

Esmâ "Bir daha yemeklerimi yememezlik yapacak mısın ha?" diye sorup kahkaha atığında "Hepsini yiyeceğim, söz veriyorum, lütfen... bırak beni!! Helin!" diye bağırmağa başladım.

Helin "Ben yıkanıp hazırlanana kadar sen de giyinmiş olacaksın. Anlaşıldı mı?" diye bağırды.

"Hayır evden... çıkmayacağım.... Helin! Bırak beni! Üstümden... kalkın!" Bir yandan konuşmaya öbür yandan da gülmeye çalışıyordum. Kelimeler çıkabildikleri kadar çıkıyorlardı.

Bir an durdular ama üstümden hâlâ kalkmamışlardı.

Helin "Sanırım birileri dersini almamış Esmâ. İkinci raunda hazırlansan iyi olur Güneş ışığım!" der demez "Tamam! Tamam!" deyip aralarından çıktım ve ayağa kalktım. En son 'ne zaman bu kadar gülmüştüm?

Her ne kadar dışarı çıkma taraftarı olmasam da, eğer bunu yapmazsam sürekli bana kızacaklarını biliyordum; bu yüzden bir gün de olsa razı oldum ve merdivenleri çıkmaya başladım.

Helin aşağıdan "Hoş şeyler giy! Tahmin et kim kiminle en yakın arkadaş?" diye seslendiğinde Esmâ onun cümlesini tamamlayıp "Emre ve Kayhan. Sürekli beraberler ve takıldıkları büyük bir arkadaş grupları da var," dedi.

Çatı katına, yani odama ulaştığımda hâlâ Helin'in sesini duyabiliyordum.

"Kayhan'ı bir de mayoyla görmelisin! Bakalım kimi o zaman eve zar zor sokabileceğiz?" diyordu.

Ha ha. Çok komik.

Dolabıma ilerledim ve kıyafetlerimi gözden geçirdim. Beyaz kısa şortum ve hemen karnımda biten, siyah, üzerinde "Normal people scare me"* yazan American Horror Story tişörtümde karar kıldım. Kıyafetleri yatağımanın üstüne atıktan sonra pencereye gidip perdeyi kapattım. Artık fazlasıyla akillanmıştım.

Evde duruyor olabilirdim ama en azından pis pis de oturmuyordum. Bu sabah yıkanmıştım ve şimdi işime yarıyordu. Saçlarım temizdi. Topuz yaptığım saçlarımı açtım ve başımı öne eğip taradım.

Saçlarım kıvrıkcık değildi, çok düz de değildi. Hafif dalgalıydı. Bir kere taradıktan sonra güzel görünüyordu ve ayrıca uğraşmam gerekmiyordu. Tabii temizken... Öbür türlü tam bir felaketti.

Sahilde yürüyeceğimiz için, elime siyah parmak arası terliklerimi aldım ve aşağı indim. Kapının hemen önünde Helin'i hazır bir şekilde görünce şaşırdım.

"Sen ne ara...?"

"Güneş, ne kadar yavaş giyindiğinin farkında değilsin. Ben hızlı değişim yani," dedi.

Helin mutfaka bakıp Esmâ'ya "Yine daldın mutfaka. Her gün sen yemek yapmak zorunda değilsin biliyorsun di mi? Günleri bölüselim," dedi.

Esmâ "Dün sen yaptın. Bugün de ben yapayım. Hem sorun etmene gerek yok. Ben çok seviyorum," diye cevap verdi.

*American Horror Story isimli bir Amerikan dizisinde geçen ve "Normal insanlar beni korkutur" anlamına gelen slogandır

Helin "Neyse bunu konuşalım ama, her gün her gün sen yoruyorsun," dediğinde, Esmâ "Siz gitmiyor muydunuz? Hani sevgiyle biraz baş başa kalsak... Hadi... Yürüyün..." diye söylendi.

Helin'le aynı anda kâhkahayı bastık. Helin "Bizim Esmâ bir anda süper aççı/sevgili rolüne girdi. Hemen kaçmalısınız Güneş," dedi.

"Aynen, yoksa birazdan ketçaplarla ateş etmeye başlayacak," dedim.

Evden çıkık ve doğruca sahile indik. Yürüyüşe başladığımızda, bir yandan çevreyi inceliyordum, bir yandan da Helin'i dinliyordum.

"Öyle saatlerinden bu saatlere kadar çok dolu oluyor. Bayağı çöğenceli burası. İşte yediden sonra da insanlar evlerine dönüyorlar. Tabii... gelseydin bilirdin. Bir kez bile bizimle gelmedin," diye bana yeniden kızdığında, nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

"Güneş, sorun vücudun falansa... Ne bileyim... bikini giymekten falan çekiniyorsan sana bir çift lafım olacak: Harika bir vücudun var. Lezbiyen olsam seni ölümüne keserdim, bak ciddi söylüyorum!" dediğinde gülmeye başladım. "... Hey gülme! Ciddiyim! Bunları kullanman lazım güzelim," dedi ve eliyle benim vücudumu gösterdi.

"Helin, vücudumla ilgili bir sorunun yok. Sadece... pek insan içine çıkmak istemiyorum. İçimden gelmiyor," dedim.

Helin'le iskeleyle de geçtiğimizde bana "Güneş, üç dakikalığına bencil olmama izin verir misin?" diye sordu.

Anlamayan gözlerle "Ee... evet?" dediğimde hemen konuşmaya başladı.

"Bak, bir haftadır sen evden çıkmıyorsun, biz üç kişi sürekli doluyoruz. Esmâ ve Burak'a üçüncü tekerlek olmaktan nefret ediyorum tamam mı! Onlar çiftler ve böylesine romantik bir yere tatil yapmaya geldik... Yani... Bak; onlar da ben yalnız kalmayayım diye nereye giderlerse beni de çağırıyorlar. Esmâ'nın nasıl iyilik meleği olduğunu bilirsin. Az önce evde bize ilk defa, Burak'la yalnız kalmak istediğini söyledi. Şu ana kadar hiç böyle açık açık söylememişti, bu demek oluyor ki..."

"Özür dilerim Helin. Hiç farkında bile değildim ve senin bu konu hakkında neler hissettiğini anlayabiliyorum. Gerçekten özür

dilerim. Dikkat edeceğim. Keşke önceden söyleseydin," dediğinde bu sefer o benim sözümü kesti. Durdu ve karşıma geçti.

"Güneş, ne kadar zor günler geçirdiğini biliyorum. Hepimiz biliyoruz ve senin yanındayız. Sana destek oluyoruz. Sana doğrusu böyle bir şeyi söyleyemezdik. Öyle üzgündün ki... Hâlâ da içten içe öylesin aslında biliyorum. Neyse... Konuyu kapatabiliriz. Üç dakika bitti," dedi ve bana sarıldı.

Tekrar yürümeye başladığımızda "Aramıza döndüğüne sevindim," dedi.

"Çok alışmanız iyi olur. Parti havamda değilim," dedim.

"Şu an yaz tatilindeyiz Güneş! Gez, toz ve eğlen! Yeni insanlarla tanış. Demir'le ayrıldınız, üstünden sadece bir hafta geçti. Hemen bir sevgili bul demiyorum tabii ki ama en azından birileriyle tanışabilirsin. Arkadaş ol. İlla bir çocuğun dudaklarına yapışacakmış diye bir şey yok," dediğinde "Bir de yapışsaydım zaten!" diyerek karşılık verdim.

Helin "Sadece... açıl. İçine kapanık yaşayamazsın. Zor biliyorum ama Demir'in bu durumunu ne kadar erken kabullenirsen o kadar iyi," dedi.

Bu sefer durma sırası bendeydi. Durdüğumu fark ettiğinde o da durdu ve yanıma geldi.

İçimi dökmek istiyordum.

"Başka birini istemiyorum Helin! Onu istiyorum! Bana küfür etmesini, emir vermesini, kıyafetlerimle ve görünüşümle dalga geçmesini, aptal aptal yorumlar yapmasını, ona sorduğum sorulara verdiği o tek kelimelik cevapları istiyorum. Bana sarılmasını, beni öpmesini istiyorum. O gece benim evime gelip Cansu'yla yatmadığını itiraf ettiğindeki Demir olmasını istiyorum. Ailemi... ailemi öldüren ve bunu benden bir yıl boyunca saklayan birini istemiyorum Helin! Lanet olsun! Onu çok seviyorum, tamam mı?! Ve bundan nefret ediyorum!" deyip ağlamaya başladığımda bana sarıldı ve hemen dik durmamı söyledi. Elleriyle gözyaşlarımı sildi.

"Güneş, bir sorun mu var?"

Kayhan'ın sesini duyduğumda hemen gözlerimi açtum ve Helin'e sarılmayı bıraktım. Kayhan'ın yanında Emre vardı. İkisi de mayo giiyorlardı ve üstlerinde mayo şortlarından başka bir şey yoktu. Kızların dedikleri kadar varlardı.

Bir Demir değiller, önüne bak.

"Sorun... sorun mu? Sorun yok. Nereden çıkardınız?"

Helin durumu toparlamaya çalıştı ama işe yaramamıştı. Emre "Güneş ağlıyor musun?" diye sorduğunda "Hayır. Ağlamıyorum. Alerjim var da..." dedim. Sesim tahmin ettiğimden daha normal çıkmıştı. Sanırım bu işte gittikçe ustalaşıyordum.

Evet, Güneş, ağladıktan sonra üzgün olduğunu çıkartmamak konusunda ustalaştım. Aferin sana. Tam da ustalaşılması gereken bir konuydu zaten.

Emre "Öyle mi? Neye alerjin var?" diye sorduğunda ben bir cevap uydurana kadar Helin "Yeni insanlarla tanışmaya," dedi.

Helin'e dirseğimi geçirdim.

Emre "Hımm... Kötü bir hastalık. Neyse, size geçen hafta sora-caktım ama fırsatım olmadı. Sevgiliniz var mı?" diye sorduğunda Helin "Benim var, ama onun yok," dedi ve beni onlara doğru arkamdan itti. Ne yapıyordu bu?

Helin "Neyse, ben bir eve gideyim, Esma'nın yardımı ihtiyacı vardır," diye sözünü tamamladığında "Hani üçüncü tekerlek olayı falandı... Ne oldu onlara?" diye arkasından seslendim

"İyi eğlenceler!" diye bağardı.

El sallayıp gittiğinde, tekrar Kayhan'la Emre'ye döndüm.

"Benim de sevgilim var. Aslında yok. Vardı, yani sanırım... ama sonra bir şeyler oldu ve... neyse..." derken, Emre sözümü kesip "Kahretsin, alınma Güneş ama ben sadece esmerlerden hoşlanırım. Yani... prensip gibi bir şey. O gün çatı katı olayı için de özür dilerim," dedi.

Kayhan "Çatı katı olayı?" diye sorduğunda hemen ona dönüp "Uzun hikâye," dedim. Bir kez daha rezil olamazdım.

Emre "Neyse. Ben bizim kızların yanlarına döneyim. Ah Helin... ah..." diyerek uzaklaştı ve Kayhan'la yalnız kaldık.

Kusura bakma Emre ama Doğukan'ın gazabına uğramanı tavsiye etmezdim.

Gariplik ve sessiz geçen birkaç saniyenin sonunda Kayhan "Yürü-yelim mi?" diye teklif etti.

"Aslında.. ben... Eve..." diye sözümü başladığımda, "Alerjin epey kötü bir durumda sanırım. Yıllardır bu hastalıkla savaşıyor olmalı-sın. Hadi, benimle yürü. Belki açılırsın," deyip gülümsedi.

Kabul etmek beni öldürmezdi değil mi? Sonuçta günden sonunda kendimi Kayhan'ın kollarında bulmayacaktım.

Kalbinde, kanında, damarlarında Demir varken, bayağı zor olurdu Güneş.

Beraber yürüyüşe devam ettik. Böylelikle eve gidince, Helin bir günlüğüne beni rahat bırakabilirdi.

Kayhan benim konuşmadığımı görünce aynen o gün fırtına geçene kadar büfede durduğumuzda yaptığı gibi konuşmaya başladı.

"Şey... kesinlikle sizi takip ettiğimi falan düşünme ama bir hafızadır arkadaşlarımı sahilde görüyordum ama sen yoktun. Yapadığın şehre mi döndün?" diye sordu.

"Hayır, İstanbul'a dönmedim. Burada, evdeydim," diye cevapladım.

Karşımızdan gelen kızlı erkekli bir arkadaş grubu Kayhan'ın adını söylediklerinde, Kayhan onlara kibar bir şekilde selam verdi. Kızlar bikinilerinin üstüne sadece bir şort giymişlerdi, erkeklerle aynen Kayhan gibi sadece mayoyla geziyorlardı ve bu sayede 'Ben spor yapıyorum kızlar!' diye bağrımlarına gerek kalmıyordu. Vücutları mankenleri aratmayan bu kızlardan kumral saçlı, elinde voleybol topu tutan biri öne çıktı.

"Kayhan, bizim sahaya gidiyoruz. Katılacak mısınız?" diye sorduğunda, Kayhan onların yanlarına sonra gideceğini söyledi.

Kız "İstiyorsa arkadaşın da gelsin. Kişi eksikimiz yok, Melisa ve İrinak'ların ekip de oradaymış, az önce Emre aradı ama yine de gelebilir. Arada oyuncu değiştiririz," dediğinde, kızın beni de oyunlarına davet etme nezaketi göstermiş olmasını takdir ettim.

Kayhan bana dönüp "İstiyorsan...?" diye sormaya başlarken hemen bahanemi bulup "Ben bacağımдан ameliyat olmuştum da... Yani... bir süre daha zorlamasam iyi olur," dedim.

Ameliyat olalı bir yılı geçmişti ve doktorum en az altı ay önce bana istediğim gibi spor yapabileceğimi söylemişti ama yine de oynamak istemiyordum. Burada durmak bile istemiyordum ki!

Kız "Aaa geçmiş olsun. Spor yaparken sakatlandın mı? Nasil oldu?" diye sorduğunda hemen evet deyip konuşmadan kurtulabileceğimi düşünmüştüm ama kızın fiziğine ve elinde tuttuğu topu bakılırsa kendisi voleybolcuydu ve sporla ilgili herhangi bir soru

sorsaydı cevaplayamayacağımı biliyordum. Bu yüzden "Trafik kazası," dedim.

"Çok geçmiş olsun. Ama yine de gelip izleyebilirsin. Emin ol şıkalmazın, Kayhan iyi bir sörfçü olabilir ama çok komik voleybol oynar... bana güven," dediğinde, Kayhan da, oradaki kızlar ve oğlanlar da gülmeye başladılar.

"Belki başka sefere," deyip gülümsediğimde, Kayhan'a döndüm ve "İstiyorsan arkadaşlarınla gidebilirsin. Sahilden çok uzaklaşmadık, hemen eve dönebilirim," dedim.

Kayhan "Ben size sonra katılırım. Güneş'e buraları gezdiriyordum. Bodrum'a ilk gelişiymiş," dedi.

Kızın arkasındaki gruptakiler yürümeye çoktan başlamışlardı ve tahminime göre, bizim arkamızda kalan voleybol sahasına doğru gidiyorlardı. Şimdi sadece bizimle konuşan kız ve iki arkadaşı kalmıştı.

"Güneş demek... Ben Damla," dedi.

Yanımdaki diğer iki kızıdan uzun, kumral, dalgalı saçlarıyla deniz kızlarına benzeyen ela gözlü olan, "Ben Hemraz. Kayhan'ın kardeşiyim," dedi. Bir Kayhan'a bir de Hemraz'a baktım.

"Çok benziyorsunuz. Özellikle... gözleriniz," dediğimde, Hemraz "Evet. Herkes öyle diyor. Neyse işte, aramızda iki yaş var. Tanıştığuma memnun oldum," dedi ve diğerlerinin gittiği tarafa doğru gitmek için bir adım attı. "Şevval, geliyor musun?" diye sorduğunda, Hemraz ve Damla'dan biraz daha kısa, yaklaşık benim boyumda olan siyah saçlı, siyah bikinili ve şortlu kız "Ben de Şevval. Duydun zaten, neyse görüşürüz!" dedi. Bana gülümsedi ve ardından da Damla'yı çekerek arkamızdan, diğer tarafa doğru yürümeye başladılar.

Tekrar yalnız kaldığımızda Kayhan'a "Benimle gelmek zorunda değilsin, bunu biliyorsun. Ben de eve dönmek için fırsat istiyordum zaten," dedim.

"Demek benimle yürümek bu kadar kötüydü ha? Yüzümüze vurmasaydın daha iyi olurdu."

Gülerek "Hayır, çok kötü değildi ama idare ederdi işte," dedim.

Biraz daha ilerledikten sonra geri dönüş için yönümüzü değiştirdik.

"Sana iğrenç bir espri yapayım mı?" diye sorduğunda, "Had yap bakalım," dedim.

"Güneş! Batıyorsun!" dediğinde sahile baktım. Güneş batmak üzereydi ve gökyüzünde turuncu ve sarı izler bırakıyordu. Çok güzeldi. Tekrar ölüme döndüğümde "Ne yani, ne kadar iğrenç olduğunu hakkında yorum yapmayacak mısın?" diye sordu.

"İyi denemeydi ama yeterince iğrenç değildi. Deli gibi saçma espriler yapan bir arkadaşım var zaten, ondan alışkınım."

Arda şu suralarda İstanbul'da Semih Amca'yla, yani babasıyla kafeyi idare ediyordu. Normalde yazın İstanbul'da kalıp ona yardım etmem gerekiyordu ama karne gününde öğrendiklerimden sonra, o da tatile gidip oralardan uzaklaşmanın iyi olacağını düşünmüştü. Bu yüzden sorun olmadı.

Asıl sorun olan, halam ve eniştemden, üç koca ay boyunca Bodrum'da arkadaşlarımla bir evde kalmak için izin almaktı. Onlara bunu ilk olarak sorduğunda "bakarız bakarız" diye geçiştirmişlerdi ve ne olursa olsun izin vermeyeceklerini biliyordum. Fakat o lize cuma günü, Demir hakkındaki gerçekleri öğrenip eve gitmekle beraber, halamın da eniştemin de başından beri Demir'in kazayla olan ilgisini bildiklerini öğrendim. Eniştem bana birkaç açıklama yapmaya çalışmışsa da o hızla bavulumu toplamıştım.

Onlara o kadar kızmıştım ki, bana izin vermek zorunda kalmışlardı.

"Güneş?"

Kayhan'ın sesini duyduğumda daldığımı fark ettim.

"Efendim?" diye cevap verdiğimde "O saçma esprileri yapan arkadaşın... bugünkü ağlama sebebin miydi?" diye sordu.

Ağlama meselesini çoktan şakayla da olsa kapattığımızı düşünüyordum.

"... Sevgilin miydi? Ayrıldınız mı?" diye devam ettirdiğinde, "Hayır! Arda'ydı. Benim çok yakın bir arkadaşım. On yıldır arkadaşız... Hatta.. iki ay sonra on bir yıl olacak. Vay be," dedim.

"Ben de Emre'yle öyleyim. O da burada büyüdü. Daha doğrusu beraber büyüdük," dedi.

Sahilde Helin'le ilk yürümeye başladığımız noktaya, yani bizim evin sokağının başladığı yere döndüğümüzde, ben eve döce-

cektim, Kayhan yoluna biraz daha devam edip voleybol sahasına gidecekti.

Bizimkilerin soru yağmurunun kurbanı olacaktım.

"Şey.. o gün fırtınada beni ölüme terk etmediğin için teşekkür ederim," dedim. En azından bunu borçluydum.

"Gerçekten aklından neler geçiyordu? Denize bakıyordun ama sanki o dalgaları görmüyordun," dedi.

"Aklım başka yerlerdeydi, neyse. Ben seni daha fazla bekletmeyeyim. Çoktan oyuna başlamışlardır," dediğimde, "Şaka mı yapıyorsun, ben geç kaldığım için mutlu bile olabilirler. Gerçekten çok kötü voleybol oynarım... hem de çok kötü," deyip tizülmüş gibi suratını düşürdüğünde gülümsedim.

Eğer farklı zamanlarda olsaydık ve aklım da bu kadar karışıklık olmasaydı, Demir olmasaydı eğer, belki bir ihtimalle Kayhan'dan hoşlanabilirdim. Ama şu anda bu olamazdı. Kalbim, bedenim... Bundan ne kadar çok nefret etsem de, her şeyimle Demir'e aittim. Bu durumu gözene kadar o işlerden uzak durmalıyım. Suratımdaki gülümsemeyi sildim.

"Neyse, ben eve dönsen iyi olur, sen de Damla'larm yanına..." dedim.

"Damla'yla sevgili değiliz. Bilgin olsun," dediğinde "Bilmem, aranızda bir çekim vardı sanki, yani en azından bana öyle geldi," dedim ve bir adım geri gittim. Bir an önce konuşmanın bitmesini istiyordum.

"Neyse..." dediğinde ben de bir adım daha geriye gidip "Neyse..." dedim.

"İyi akşamlar," deyip arkamı döndüğümde, Kayhan "Güneş!" diye seslendi. Yanıma geldiğinde "Bana söylemedin," dedi.

"Neyi söylemedim?"

"Gerçek ağlama sebebini."

"Alerjim var işte. Sosyalleşmek konusunda biraz takıntılı davranıyorum, bilirsin, konuşmuyorum, evden dışarı çık..." diye tam senaryo yazmaya başlarken, bana yaklaşıp "Güneş, gerçeği söyleyebilirsin," dedi.

"Eski erkek arkadaş meseleleri. Klasik ergen konusu işte. Bilmek istemezsin. Anlatmaya başlarsam daha ilk kelimeden uyuyakalırsın. Ciddiyim..." derken, birbiri ardına yalan söylüyordum.

Demir'le yaşadıklarımızdan dört sezonluk dizi çıkacağını biliyordum ama Kayhan'a ne diyecektim ki? 'Aşk oldum, bir süre zorluk atlattık; bıçaklanma olsun, müzikaldeki sabotaj olsun, mezarlık maceraları olsun... Sonra bir baktım ki ailemi öldüren kişi aslında sevdiğim adammış! Çok sıkıcı değil mi? Sıkıcı olduğumu söylemiştim,' mi diyecektim?

"Anlatmak istemiyorsun. Bunu anlamak zor değil. Sadece, eğer biriyle konuşmak istersen..." dedi ve kollarını iki yana açtı. Evet, kaslarını daha çok ilgi odağı yap Kayhan, çok iyi gidiyorsun.

"... Ben buradayım. Yerimi biliyorsun," diyerek cümlesini tamamladı.

Kayhan'ın tüm bu yakışıklı görünüşünün ve tatlı konuşmalarının altında kötü bir niyet olmadığını biliyordum ve ses tonu bile ona güvenmenizi sağlıyordu ama şu an bunları düşünmemdim. Düşünecek ne halim ne de kafamda boş yer vardı.

"Belki sonra. Aklında bulunduracağım."

"Görüşürüz."

Attığı birkaç adımdan sonra arkasını döndü ve bana el salladı. Gülümseyip elimi hafifçe kaldırdım ve ardından ben de sola dönüp sahilten çıktım.

Kapıyı çalmadan önce bir an bekledim. Yine Esma'nın muhteşem yemek kokuları geliyordu.

Kendimi toplamalıydım. Derin bir nefes aldım ve bugünkü son kez Demir'in yüzünü, gökyüzünü aratmayan gözlerini aklıma getirdim. Kimi kandırıyordum ki, aklımdan hiç çıkmıyordu!

Gözlerimi kapattım ve tekrar nefes aldım.

Ağlama Güneş. Artık yeter.

Kapıyı çaldım. Çoğu zaman işe yarayan ve beni yarıyolda bırakmayan sahte gülümsememle beraber kapının açılmasını bekledim. İçeri adıma attığımda artık gelecek tüm soru yağmurlarına hazırdım.

4. Bölüm

2 Ay Sonra

"Güneş, yine mi dışarı çıkıyorsun?"

Burak'ın sorusuna karşılık olarak, elimi kapının kolundan çekip ona döndüm ve "Evet," dedim. Üstünde pijamaları vardı ve yeni uyanmıştı. Diğer herkes uyuyordu.

"Saat kaç?" diye sorduğunda, telefonumdan saate baktım.

"Ona çeyrek var," dedim.

"Kahvaltayı yine Kayhan'larla mı edeceksin?"

"Evet."

"Biliyorsun değil mi, gerçekten mutluyuz. Geldiğimiz ilk haftadan bu yana gerçekten iyileştin. Bazı günler neredeyse hiç eve gelmiyorsun. Ancak akşam yakalayabiliyoruz seni," dediğinde elinde tuttuğu bardaktan bir yudum daha su içti.

"Yeni arkadaşlar edinmem konusunda ısrar eden siz..." diye sözüme başlarken, Burak "Hayır, hayır! Yanlış anladın. Biz gerçekten sorun falan etmiyoruz Güneş, aksine mutluyuz. Sonunda birtakım kötü olayları arkada bırakabilirdin. Çoğu kişi yapamaz," dediğinde, gerçekten bunu anlatmak istediğini anlamıştım. Benim için seviyorlardı. Keşke ben de onlar kadar kendim hakkında mutlu olabiliyordim.

Tekrar gülümseyip kapıyı açtığımda "Öğlen yemeğinde geleceğin. Umarım Şevval'ler onlarla yemem için ısrar etmezler," dedim. Ardından da "Sahilde olmayız yine... Geziyoruz hep, neyse... Ben kaçtım!" dedim ve evden çıkıp ardından kapıyı kapattım.

Derin bir nefes alıp verdim ve bileğimdeki tokayla saçımı ıztıyruğu yaptım. Elimde tuttuğum şapkeyi başıma geçirdim. Sol-daki plaja doğru baktığımda Emre, Şevval ve Damla'nın omuz-larında havlularıyla denize gittiklerini gördüm. Muhtemelen her-günkü gibi Kayhan ve diğerleriyle buluşacaklar, önce beraber kab-valtı edecekler ardından denize girip sörf yapacaklardı.

Kayhan, kız kardeşi Hemraz'la beraber en iyileriydi. Ardından Emre ve Damla geliyordu. Şevval diğer kızlarla voleybol oynarken, bir yandan da Kayhan büfeye gidip öğle yemeklerini söyleyecekti. Yemekten sonra, gölgede sohbet edip güneş geçince de tekrar sörf yapacaklardı. Akşam olduğunda hepsi birinin evinde toplanacak ve yemek yiyeceklerdi. Gece tekrar plaja çıkıp ateş yakacaklardı, a-dından şişe çevirmece, bilmem ne... oyunlar oynayacaktı veya yan-sitedeki partilerden birine katılacaklardı. Gece 2-3 civarında herkes evlerine dağılırken, Kayhan, Emre ve birkaç kişi daha birazcık da olsa bu saati uzatacaklardı. Çok içmiyorlardı, Bazen belki bir-iki bira ve ardından onlar için gün biterdi. Sabah tekrar aynı şeyler...

Bunların hiçbirine katılıyor muydum?

Hayır. Hepsini yalnızca bir kenarda gözlemlemiştim.

Zamanlamamdan nefret ediyordum. Geç kalmıştım. Hemen arkamı onlara doğru dönüp sağ tarafa hızlı adımlarla yürümeye başladım. Konuştuklarını duyabiliyordum.

"Hey... o Güneş miydi?"

Emre'nin bu söylediğini duyar duymaz daha da hızlandım ve sokaklardan birine daldım. Biraz daha ilerledikten sonra sağdaki dar sokağa saptım. Ardından sola ve biraz yokuş çıktım. Yolu yete-rince ezberlemiştim artık. Bahçesindeki bitkilerin, bakımsızlıktan ağaçlarla birleşip büyük otlara dönüşmüş olduğu büyük, görkemli ve eski, rengi solmuş pembe evi görünce şapkamı çıkardım.

Evin arka tarafına dolaştıktan sonra bahçedeki bitkilerin en sey-rek olduğu yerdeki tel duvarın ufak aralığını gördüm ve bir elimle kaldırdım. Altından geçtikten sonra teli tekrar eski haline getirdim ve bahçeye baktım. Evim evim güzel evim...

Bahçenin önündeki posta kutusuna gidip içindeki kitapları çıkardım.

Tüm yaz boyunca hem dizi izleyip hem de hedeflediğim kitap-

lan okumak istemiştim ama bu aralar diziden çok kitaplar çekiyor-
du beni. Başka insanlar olmak istiyordum. Yeni bir dünyada yeni
bir insan olup farklı geler yapmak, yeni insanlarla tanışmak isti-
yordum. Diziler de bunu sağlayabiliyordu bazen, ama kitaplar ka-
dar seni ilerine almıyorlardı. Okuduğun karakter sen oluyordun
orada ve birkaç saatliğine de olsa kendi hayatını unutabiliyordun.

Geçmişini unutabiliyordun. Tam da ihtiyaım olan geydi.

Getirdiğim tüm kitapları bitirmiş, üstüne her geçen gün yeni
kitaplar almıştım. şu an buraya saklamış olduğum dört yeni kitap
vardı. İçlerinden ilk elime geleni aldım ve posta kutusunu geri ka-
patım.

Evin arka bahçesinde, arka kapının duvarına yaslanmış, beyaz
boyası akmış olan iki kişilik salına oturdum. Buraya geldiğimiz
ikinci haftada, Esmayle yürüyüş yaparken burayı görmüştüm, bir
sonraki gün de yalnız gelip telin açık kalan yerinden bahçeye gir-
miştim.

Burası yalnız kalabiliğim ve kimseye hesap vermek zorunda
olmadığım bir yerdi.

Evin ve bahçenin grntşyle pencerelerdeki satlık yazısını
birleştirdiğimde, bu evin uzun yıllardır satılamadığını anlamıştım.
Buradaki en büyük evdi ve en büyük bahçeye sahipti, bu yüzden
Çok pahalı olmalıydı.

Cebimden iPod'umu çıkardım ve çalma listesini başlatıp, yeni
kitabımı kapadığını açtım.

Kısacası şu iki ay gyle geçmişti:

EsmayHelin ve Burak, benim sahildeki Bodrum gençleriyle
-yani Kayhan, Emre ve diğerleri ile- çok iyi arkadaş olduğumu,
günlerimin çoğunu onlarla eğlenerek geçirdiğimi düşünüyorlardı.
Bizimkiler her gün aynı saatte denize gidiyorlardı ve şansımaya, o
saatlerde Kayhan'lar yan sitenin plajındakilerle voleybol maçı yapı-
yor oluyorlardı. Bizimkiler Kayhan'ları, Kayhan'lar da bizimkileri
görmüyorlardı. Birbirlerini grseler benim sürekli kaybolduğumu
anlıyorlardı.

Helin hakkında başlarda kendimi kötü hissediyordum ama
Doğukan sıklıkla buraya gelip bizimle kalıyordu, bu yüzden Helin
nc tekerlek olmaktan kurtuluyordu. Bazı hafta sonları Doğu-

kan cumadan gelip pazartesi sabahları geri dönüyordu. Helin gr-
çekten çok mutlu oluyordu. Onun adına seviniyordum.

Doğukan'ı ilk kez Bodrum'a geldiği akşam, yemeğe otururken
gördüğümde ister istemez yanında Demir'in de olabileceğini dü-
şünmüştüm ama olmamıştı. O yoktu. Bir yanım rahatlarırken diğer
yanım da burada olmasını istemişti. İki koca ay geçmişti ve ben
hâlâ bir çıkış yolu bulamamıştım.

Öğlenleri bizim sahilden, evden ve büfeden uzaktaki, diğer si-
taye yakın yerlerde yemek yiyordum. Bazı günler hiç acıkmyor-
dum, bazen de bakkaldan birkaç şeyle geçiştiriyordum. Şimdiden
üç kilo vermiştim.

Güneş batmaya başladığında dönme zamanımın geldiğini an-
ladım, posta kutusuna kitabımı koyduktan sonra tellerin arasından
geçip yola koyuldum. Saatlerce hiç sıkılmadan kitap okumuştum.
Evin kapısının önüne geldiğimde 'Bir gün daha bitti' diye düşün-
düm.

Bir günü daha kurtarmıştım.

"Selam!" diyerek içeri girdiğimde salonun boş olduğunu gö-
rdüm. Yukarıdan da ses gelmiyordu. Salondan geçip camdan bahçe-
ye baktığımda, üçünün de çimlerin üstüne kurulmuş kahverengi
masada oturduklarını gördüm. Bir şey konuşuyorlardı.

Kapıyı açtım ve yanlarına gidip oturdum. "Gününüz nasıl geç-
ti? Benim güzeldi. Önce yine her zamanki gibi kahvaltı ettik, daha
sonra da Kayhan bana sörf yapmayı öğretti. Aslında... öğretmeye
çalıştı diyebiliriz çünkü hiç beceremedim! Her seferinde düştüm
ve...."

"Güneş, bize yalan söylediğini biliyoruz."

Helin'in söylediğiyle arkama yaslandım.

"Bugün Emre'lerle mi karşılaştınız? Evet, bir ara onların yanın-
dan uzaklaştım. Sahil çok sıcaktı ve gölgede biraz oturdum. Ama
sonra yanlarına döndüm. Herhalde o sırada onları görmüş olma-
sınız, öyle değil mi?"

Durumu kurtarmak için yalan üstüne yalan söylemeye devam
ediyordum. En azından, o eski evde her günümü kitap okuyarak
geçirirken birkaç yalan da düşünmüştüm. Yoksa hemen bir anda
böyle detaylı yalanlar uydurabilecek yeteneğe sahip değildim.

Esmâ "Hayır. Başından beri bize yalan söylüyordun. Onlarla hiç buluşmadın, bir kere bile... Değil mi Güneş?" diye sorduğunda ne diyeceğimi bilemedim.

Burak "Bugün Esmâ biraz halsizdi ve öğlen sahilde bayıldı. Gerçekten bayıldı Güneş. Bu ciddi bir olay. Seni bulmak için diğer sitenin plajında voleybol oynayanlara baktım. Emre'yi gördüğüm anda hemen yanına gidip seni sordum. Bana ne dedi biliyor musun?"

Sanırım artık pes etme zamanım gelmişti. Kaybetmiştim.

En azından iki ayı çoktan kurtarmıştım.

Helin "Onlarla sadece bir kez konuşmuşsun. O da benim seninle beraber sahilde yürüdüğüm gün," dedi.

"Esmâ... bayıldın mı? Şimdi iyi misin?" diye sorduğumda, Esmâ "Güneş, ben iyiyim, ciddi bir şey değildi. Gerçekten çok sıcaktı ve fazla güneşte kalmıştım. Yanımda sen de olsaydın mutlu olurum ama yoktun. Söylesene Güneş... İki aydır sen neredeydin? Her gün sabah erkenden evden çıkıyordun, bazen öğlen yemeğine geliyordun ve bazen de hiç gelmiyordun. Seni ancak akşam yemeğinde görebiliyorduk," dedi.

Burak "Nerelerde saklandığından çok, kimlerle saklandığın önemli. Güneş, başına bela açmadın değil mi?" diye sorduğunda "Hayır! Hayır. Gerçekten yanımda kimse yoktu. Hep yalnızdım. Sene yemin ediyorum ki başıma bela da açmadım. Aslında hiçbir şey yapmadım. Bu iki aydır tek yaptığım şey kitap okuyup kafamı dinlemektir. Gerçekten..." diye kendimi savundum.

"Ya daha önemli bir şey olsaydı? Esmâ'ya veya aramızdan birine daha kötü bir şey olsaydı ve seni arasaydık? Her gün telefonunu evde bırakıyorsun! Nerede olduğunu bilmemiz senin için önemsiz gibi geliyor olabilir ama önemli Güneş! Kendinde değildin! Ya kendine zarar verseydin? Kendimizi suçlu hissetmeyeceğimizi mi sanıyordun?!"

Helin'in söyledikleri karşısında verecek bir cevap yoktu. Haklıydı, her zamanki gibi hepsi yine haklıydı.

Burak "Bu böyle olmaz. Bundan sonra senin yanından bir dakika bile ayrılmıyoruz Güneş. En azından senin iyi olduğundan emin olana kadar..." dediğinde ayağa kalktım.

"Siz annem değilsiniz, babam da değilsiniz! Biliyorum iyiliğimi düşünüyorsunuz ama beni sıkıyorsunuz. Kimseyle konuşmak istemediğim gerçeğini neden göremiyorsunuz? Haklısınız evet, ama ben iyi değilim ve yeni insanlarla arkadaşlık etmenin beni iyi yapacağını da düşünmüyorum. Garantisiz yok, tamam mı? Artık kimse-
nenin garantisiz yok. Kayhan, bir bakmışım uzaktan bir amcamın katili çıkar, Şevval de torunlarımın katili olur, Hemraz bizi bir yere götürürken kaza yapar... Bilmeyorum tamam mı! Bilmeyorum!"

Çati katına çıkıp yatağıma uzandım. Bahçeden çıkmadan önce en son duyduğum şey, Burak'ın kızlara bir şeyler mırıldandığıydı. Takmadım. Yatağa yatar yatmaz gözlerimi kapattım. Demir'i iki aydır hiç görmemiştım ve sadece fotoğraflarına bakabiliyordum. Zaten ikimizin bulunduğu fotoğraf sayısı da sadece birdi. O da müzikalde, sahnede sonuçları beklerken tam arkamda durduğu fotoğrafı.

Gözlerimi açtım ve telefonumu elime aldım. Halam iki kez, Arda da bir kez aramıştı. Onları sonra arayacağımı aklıma yazıp fotoğraflarıma girdim.

Bu fotoğrafta, sahnede benim elimi tutuyordu. Buradan belli görülüyordu ama gerçek buydu.

Sanırım ilişkimizin özeti de buydu. İyi şeyler hep az yaşanır-
dı aramızda ve çoğu görülmezdi. Sadece ikimiz biliyorduk, sadece ikimiz hissediyorduk.

Telefonumu kapattıktan sonra uykuya dalmak için gözlerimi kapattım.

Sabah uyandığımda aşağı indim ve çoktan bahçede kahvaltıya oturmuş olduklarını gördüm. Yanlarına gittim ve masadaki dö-
düncü sandalyeye geçtim.

"Dün söylediklerim için özür dilerim," dedim.

Burak "Hım... Bu da bir gelişme," deyip gülümsediğinde di-
ğerleri de gülümsedi.

Esmâ "Hadi yemeye başla," dedi.

Kahvaltı bittiğinde Helin "Saat kaç?" diye sordu. Tam o sırada kapı çaldı.

Esmâ "Sanırım sürprizi sürpriz geçiyor," dedi.

"Kim geldi?" diye sorduğumda Burak "Neden gidip kapıya bakmıyorsun?" diye karşılık verdi.

Ayağa kalktım ve salonndan geçerek kapıya ilerledim. Kalbim amaya başlamıştı. Demir miydi? Olamazdı. Ama ya o gelmişse?

Kapıyı açtığımda, siyahı kalın çerçevele gözlüklerinin arkasında-ki yeşil gözlerle bana bakan Arda'yı gördüm.

"Arda?"

"Sürpriz! Cıvcivim beni özlemişti diye düşündüm," dediğinde boynuna atladım. Arda'yla en son ne zaman konuşmuştum? Sanırım iki hafta önceydi.

Arda, elindeki bavulu bıraktı ve o da bana sarıldı. Onu bu kadar özlediğime inanamıyordum. Yeni insanlar tanımak ve onlar tarafından hayal kırıklığına uğramak istemiyor olabilirdim ama beni asla bırakmayacak ve hayal kırıklığına uğratmayacak eski dostlarımı da kendimden uzaklaştırdığımı fark etmemiştim. Bu, gerçekten iyi gelmişti.

Arda beni yere indirdiğinde "Senin boyun mu uzadı?" diye sordum.

"Evet, değil mi? Sanırım ergenlik bende biraz garip işliyor. Aslında bu iki ayda sabahları spora gidip öğleden sonra da kafede çalışmaya başladım. Önce biraz dövüş sanatları, detayına girmeyeceğim çünkü senin ilgini çekmeyeceğini adum gibi iyi biliyorum, ardından da yüzmeye katıldım. Sonra da babamın yanına dönüyordum işte," dedi.

"Eee muhteşem odamı gösterin bakalım," diye eklemeyi unutmadı. Sırayla Helin ve Esma'ya sarıldı, ardından da Burak'ın elini sıkı ve omzuna vurdu.

"Erkekler ve selamlaşma şekilleri" diye düşündüm.

Esma "Kahvaltı ettin mi? Biz de bahçede yiyorduk...?" diye sorduğunda, Arda "Otobüste yedim biraz ama açım... hem de bayağı. Bavulu yukarı çıkarayım, geleceğim," dedi.

"Tamam siz bahçeye dönün, ben Arda'ya yukarıyı gösteririm," dedim.

"Cıvciv gönüllü oldu."

Arda bizimkilere gülümserken Helin "İşe yaramaya başladı bile," dedi.

"Siz mi çağırdınız?" diye sorduğunda, Burak "Evet. Bir süredir aslında aklımızdaydı ama dün gece artık aramamız gerektiğini

anladık. Açıkçası hemen bu gece yola çıkacağını söyleyen mesajın bu kadar çabuk beklememiştik ama..." dediğinde, Arda "Civciv bana ihtiyaç duymuş. Her ne kadar şimdi yüksek sesle bunu itiraf etmeyecek olsa da, içten içe o da biliyor," dedi.

"Evet, itirafı çok beklersin canım," diye ona karşılık verdim ve dil çıkardım.

İlk kata çıktığımızda "Burada bir oda boş, şurada Esmâ ve Burak kalıyor, yanlarında da Helin. Bazen Doğukan gelebiliyor, o zaman da Helin'le beraber kalıyorlar tabii ki," dedim.

Arda "Oldu. Tabii. Esmâ ve Burak her zaman, Doğukan'la Helin de bazen bu katta kalacaklar ve ben de onlarla dip dibe yatacağım öyle mi? Güneş, geceleri uyumak istiyorum," dediğinde kahkaha attım.

"Saçmalama Arda," diye gülmeye devam ettiğimde "Ben ciddi-yim. Hem Burak'la aramızda gizli bir sözleşme gibi bir şey var. Aulunda her erkekle erkeğin arasında vardır ve bu olay..." derken yanıma olan odaları gösteriyordu. "... o sözleşmeye hiç uygun değil. Zorunda kalınmadığı sürece uygun olmaz," dedi.

"Tamam. Sizin bu görünmez sözleşmeniz hakkında daha fazla detaya ihtiyacım olursa emin ol sorarım ama şimdilik yeterli."

"Bu merdivenler... evet doğru. Bir kat daha var. Dışarıdan baltınca normal bir kattan biraz daha küçük görünüyor ve sadece pencere görünüyor," deyip merdivenleri çıkmaya başladığında, "Çatıda ben kalıyorum. Tabii bir tane daha çift kişilik yatak var," dedim.

Yukarı çıktığımızda, Arda bavulunu boş olan yatağın yanına koydu ve "Güneş... bana bunlarla gel. Burası çok güzel. Üstelik en azından uyuyabileceğim. Tabii sen burada yeni muhteşem arkadaşlıklar kurmamışsan?" dediğinde gülmeye başladı.

"Evet, çok beklersin Arda," deyip yatağın üstüne oturdum.

Sessiz geçen birkaç dakikanın ardından o da kendi yatağına oturdu. "Anlatmak ister misin?" diye sorduğunda ona baktım.

"Neyi?"

"Hadi ama Güneş!" dediğinde "Hayır," dedim.

"Peki. Hadi aşağı inelim. Bir an önce kahvaltı etmek istiyorum."

Arda hakkındaki en sevdiğim şeylerden biriydi bu. Eğer bir şeyi o anda anlatmak istemiyorsan zorlamazdı, ardından istediğim ve

kendimi daha iyi hissettiğim bir zamanda gelip onunla paylaşacağımı bildirdi.

Aşağı indiğimizde, kahvaltımıza Arda'yla devam ettik. Bizimkiler Arda'yla, müzikal için Ankara'ya giderken tanışmışlardı ve o günden beri çok olmasa da birkaç kez görüşmüşlerdi, ama yine de sanki Arda onların benden daha eski arkadaşlarıymış gibi sohbet ediyorlardı.

Kahvaltıdan sonra hep beraber sahile indik ve denize girdik. Geldiğimizden beri ilk defa denize giriyordum. Sanırım yaz şimdi başlamıştı.

Evet, Demir yanımda değildi, onu yanımda isteyip istemediğinden de emin değildim. Boş geçirdiğim iki ay bana bu konuda hiç yardımcı olmamıştı. Sanırım bunun üstünde sürekli düşünüp kendimi depresif hollere sokmak da çözüm üretmiyordu.

İyi olansa arkadaşlarımla yanımda olmasıydı. Helin, Esmâ, Burak ve Arda. Bana bu yolda yardımcı olmak istiyorlardı. Sanırım onlara izin vermiyordum. Demir sorunumu çözmek için ne kadar zamanım vardı bilmiyordum ama emin olduğum tek bir şey vardı: Onu delicesine seviyordum ve asıl sorun da buydu.

5. Bölüm

Arda'yı Kayhan'larla tanıştırdık ve tüm günümüzü sahilde geçirdik.

Kayhan, benim İstanbul'a döndüğümü sanmıştı. Haklıydı tabii. Burak, ona ve diğerlerine benim yerimi sorduğunda bilmediğini söyleyince o da endişelenmişti. Açıklama yapıp özür dileyene kadar o ve diğerleriyle aram biraz garipti.

Hepsi her gün oradalar. Kayhan, Emre, Damla, Şevval, Hemraz ve diğer adını bilmediğim en az altı kişi daha.

Arda geldikten iki gün sonra, kendimi az da olsa daha iyi hissediyordum. Bir parçam rahatlamıştı. Artık geceleri daha rahat uyuyabiliyordum. Bu, Demir'i aşığım anlamına gelmiyordu. Sadece biraz daha iyiydim o kadar. Onu unutmamak mümkün değildi, en azından yanımda aklımı dağıtan arkadaşlarım vardı. Arda da hemen her zamanki gibi ortama karışmıştı.

Akşam, Arda'yla iki gece önce başlayıp gelenekselleştirdiğimiz 'gece çatı sohbetimiz'i de bitirdikten sonra uykuya daldım.

Sesler duyup gözlerimi açtığımda Arda'nın yatağında olmadığını gördüm. Gözlerimi ovuşturduktan sonra yatağımın yanındaki küçük sehpanın üzerinden telefonuma uzandım ve saate bakmak istedim.

Telefonumun tuşuna bastığım anda çıkan ışık gözlerimi yakı. Hemen parlaklığı azaltım ve sonrasında saate baktım.

03.17

Arda ya tuvalettendir ya da su içmek için aşağı inmiştir diye düşünüp telefonumu tekrar sehpanın üstüne bıraktım ve ardından

uzandım. Gözlerimi kapattığım anda tekrar az önce duyup uyandığım sesleri duydum ve ayağa kalktım.

Konuşma sesleri geliyordu ama çok kısık. Duymak neredeyse imkânsızdı. Fısıltı gibilerdi. Normalde uykum bayağı ağırdı ama şu son iki ayda o kadar az uyuyabiliyordum ki, en ufak bir şeye bile kalkabiliyordum.

Merdivenlerin başına gidip aşağı doğru baktığımda, banyonun ışığının kapalı olduğunu gördüm. Helin'in odasını da buradan görrebiliyordum ve Helin uyuyordu. Onu uyandırmamak için sessizce merdivenleri indiğimde Esmâ ve Burak'ın da uyuduklarını gördüm.

Arda telefonla mı konuşuyordu? Gecenin üçünde?

En alt kata da ineblemek için merdivenlerin başına geldiğimde duyduğum sesle irkildim.

"... Arda, anlamıyorsun. Onu görmem gerek."

Demir'in sesiydi! Eğer şu an rüya görmiyorsam, veya kâbus, bu Demir'in sesiydi.

Kendi kulaklarıma inanamayarak en yukarıdaki merdivene ouurdum ve bağımla aşağı doğru eğilip kapıyı izlemeye başladım.

"Demir, gitmelisin."

Arda kapıyı aralık tutuyordu. Demir karşısında duruyordu. Kapının hemen dışındaydı.

O buradaydı.

Gözlerime inanamıyordum. Onu en son iki ay önce görmüştüm ve...

Ah... onu o kadar özlemiştim ki!

"İçeri, gireceğim," deyip Arda'yı itmeye kalktığımda, Arda Demir'in onu itmesine izin vermedi ve Demir'in elini havada yakaladı.

"Çok şey değişti. Artık sana ihtiyacı yok."

Arda bunu nasıl söyleyebilirdi? Demir'e ihtiyacım vardı, hem de kimseye ihtiyacım olmadığı kadar. Ben ve o... biz özel bir şeyi paylaşıyorduk. Bunu kimsenin anlamasını bekleyemezdim çünkü bir tek biz anlayabiliydik. Yaşadıklarımızı düşünürsem, Demir başıma gelen hem en iyi hem de en kötü şeydi. Ama tüm benliğimle onu istemekten vazgeçemiyordum.

"Ama... ama ya benim ona ihtiyacım varsa?"

Demir'in kelimeleri kalbimi parçaladı. Sadece kalbimi değil, beni de parçaladı. Gözümde düşen damlalara hâkim olmadım.

Arda "Git. Seni istemiyor. Seni görmek yine sorunlara yol açacak. Ona iyi gelmiyorsun Demir, kimseye iyi gelmiyorsun. Nereye gitsen orada bela oluyor ve yaptıkların... Lütfen. Daha fazla ıstıretme. Kapıyı kapatacağım," dediğinde ayağa kalktım. Hemen aşağı inip Arda'yı kapının önünden iterek Demir'in karşısında duraklırdım.

Onu bir kez daha yakından görmek, gözlerine bakmak istiyordum. İki aydır uzaktık. Şu anda aramızda belki birkaç merdiven vardı ama hâlâ kavuşamayacak kadar uzaktık.

Bir sonraki merdivene ayağımı koyup aşağı inmeye çalıştım ama yapamadım. Onu şu anda görebiliyordum ama o beni görmiyordu. Ağzımdan çıkacak tek bir kelimeyle bütün her şeyi şu anda değiştirebilirdim. Herhangi bir kelime... bir fısıltı... Duyardın ve o da beni görürdü.

Sonrasında ne olacaktı peki?

"Bunu söyledi mi? Beni istemediğini söyledi mi?"

Demir'in soruları karşısında Arda durakladı. Ben de öyle. Onu isteyip istemediğim konusu iki aydır kafamı yiyordu ama hiçbir zaman bunu sesli söylememiştim. Bir karar verip de arkadaşlarıma, Arda'ya söylememiştim.

"Evet."

Arda, Demir'e onu istemediğini söylemişti. Demir geriye doğru bir adım attı.

Arda "Seni istemediğini ve ailesine yaptıkların yüzünden bir daha seninle olmak istemediğini söyledi," dediğinde, bir göz yaşı daha yanığımdan süzüldü.

Ben böyle bir şey söylememiştim.

Peki böyle bir şey düşünmüş müydüm? İşte bu konu hakkında kendime yalan söyleyemezdim. Hâlâ kararımı vermemişken aşağı inip onunla yüzleşmem doğru olur muydu? Söyleyecek ne kadar çok şey varsa bir o kadar da kelime eksikti dünyada.

Demir "Arda, onunla sadece bir dakika konuşmama izin ver. Onu ikna et. Bir şekilde yap bunu. Lütfen, ona söylemem gereken şeyler var..." diye başladığında, Arda "Hayır Demir! Onunla konuşmayacaksın, onu bir daha görmeyeceksin. Okulda ne olur

bilmiyorum ama şimdilik onun yakınında dolaşmayacaksın. Ben de istemiyorum, o da istemiyor. Şimdi git. Burada işin yok. Bitti artık," diyerek Demir'in sözünü kesti.

Demir, kapıdan daha da uzaklaştı ve arkasını dönüp arabasının yanına gitti. Arda hâlâ kapıyı kapatmamıştı. Demir'in gittiğinden emin olmak istiyordu. Görebilmek için iki basamak daha inmem gerekiyordu.

Onu izliyordum. Gitmesini izliyordum, benden uzaklaşması... belki de kaçınıcı kez...

Demir arabasının kapısını açtı ve binmeden önce Arda'ya baktı. Sinirliydi. Arabasına bindi ve kapıyı sertçe kapattı. Sessiz olan sokağı siyah, büyük arabasının kapısının kapanma sesiyle doldurdu ve gaza basıp gitti.

Arda'nın da kapıyı kapattığı ve kilitlediği anda hemen basamaklardan yukarı çıktım ve tekrar öbür merdivenlerden de çıkarak çatıya ulaştım. Kendimi yatağa atar atmaz gözlerimi kısıp bir şekilde tuttum ve Arda'nın ayak seslerini takip ettim.

Yukarı çıktığında yatağının kenarına oturdu ve biraz bekledi. Dirseklerini dizlerine dayadı ve başını avuçlarının arasına aldı. Biraz öyle durduktan sonra derin bir nefes alıp verdi ve ellerini, saçlarından yüzünün altına kadar indirdi. Ardından yatağa uzandı ve bana arkasını döndü.

İstanbul'dan Bodrum'a gelmişti. Demir bunu yapmıştı.

Neden iki ay beklemişti? Ya da böylesi daha mı iyiydi? Onun hakkındaki gerçekleri öğrendikten hemen sonra yüzleşseydik ne olurdu? Veya yarın gelse ne olurdu? Beş dakika önce aşağı inseydim ve onun karşısına çıksaydım..?

Cevaplarını bilmediğim ve öğrenmek isteyip istemediğimden de hâlâ emin olamadığım bu soruları erteledim ve gözlerimi kapattım.

Sabah uyandığımda Arda hâlâ uyuyordu. Dolaptan bikinimi ve plaj kıyafetlerimi aldıktan sonra aşağı indim ve banyoda giyindim. Ardından salona indim. Burak ve Helin çoktan uyanmışlardı. Televizyonun üstündeki saatten, saatin 10.22 olduğunu gördüm.

"Günaydın. Esmâ Hanım hâlâ rüyalarda demek..." dediğimde Helin dirseğiyle Burak'ı dürttü ve "Çok yordun kızı galiba..." dedi. Ben de güldüğümde Burak da dayanamayıp gülümsedi ve ardından bir anda yüzünü ciddileştirdi.

"Yeterli," dedi.

Bu hareketi Helin'in esprisinden on kat daha komik olduğunu dolayı yine Helin'le gülmeye başladık.

Esmâ merdivenlerden inerken "Neye gülüyorsunuz? Bir tek ben mi kaçırırım ya? Neyse, Arda da hâlâ uyuyormuş," dediğinde aklıma dün gece geldi.

"Hadi Arda'nın kafasından aşağı buzlu su dököp onu uyandır-
lım," dediğinde, Esmâ gülmüştü.

"Bana bunlarla geleceksiniz işte..." dedi ve hemen mutfağı gi-
di. Biz de onu takip ettik.

Orta boydaki bir tencereye buz gibi suyu doldurup içine de birkaç buz atıktan sonra, Burak tencereyi eline aldı ve sırayla onu takip ederek yukarı çıkıkt.

Helin telefonunu eline aldı ve videoyu başlattı, ardından "Ice bucket challenge'a hazır bir Arda görüyorum..." dediğinde, Bu-
rak'a dönüp "Burak, tencereyi bana ver. Bu hak benimdir," dedim.

"Hay hay hanımefendi," diye cevap verdiğinde tencereyi elime
aldım ve yatağın başına geçtim. Tencereyi kafasının üstünde tutu-
ken, dün gecenin hesabını alacağım senden, diye içimden geçirdim
ve tencereyi boşalttım.

Biz kahkahalara boğulurken Arda yataktaki yerinden fırladı ve
hemen ayağı kalktı. Bir yandan bağırırken bir yandan da tişörtünü
çıkartıyordu.

"Bunu hak etmedim! Her zaman iyi bir çocuk olmuştumdur!"
diye bağırdığında, Helin videoyu durdurdu ve telefonunu cebine
koydu.

"Belki de hak etmişsindir, belki de gelecekte hak edeceksin..
Bilemeyiz," dediğinde, Burak "Evet, önceden tedbirimizi alalım
da," diyerek bana katıldı.

Esmâ, Arda'nın yatağının yanında duran sehpadan gözlüğümlü
alıp Arda'ya uzattı.

Arda "Sağ ol ama hemen denize gidiyorum, deniz bile daha sı-
caktır," dedi.

Helin "Evet ben de geliyorum, sonra büfeden tost alınız. Deği-
şiklik olur," dediğinde, ben de "Ben çoktan mayomu bile giydim.
En iyisi ben yer kapmaya gideyim," dedim ve aşağı indim.

Terliklerimi giyip kapıdan dışarı çıktım. Sadece birkaç saat önce

Demir tam burada duruyordu. Onun tanıdık kokusunu duyabilmek için derin bir nefes aldım ama boşaydı. Çoktan uçup gitmişti. İşte bazı geyler hiç de kalıcı değillerdi, aynı fırsatlar gibi. Bulduğun veya karşına çıktığın anda yakalayacaktın onları. Elinden kaçmaları-
na izin vermeyecektin.

Ama ya çoktan o fırsatlar, sahip oldukların elinden düşmüşlerse?

Ön bahçede dünden kuruyan havlularımızı topladım ve plaj çantamın içine koydum. Tam plaja doğru yürümeye başlıyordum ki bizim kapının açıldığını duydum. Arda, ben havluları toplayana kadar mayosunu giymiş, aşağı inmişti.

"Ne çabuk hazırlandın," dediğimde "Sağ olun siz olmadan bunu başaramazdım. Ödülümü, buz gibi soğuk suyla pijama altımı ve tişörtümü ıslatıp beni derin uykularımdan uyandıran, bir an önce o ıslak kıyafetlerden kurtulup muhteşem kurulukta olan mayomu giymeye teşvik eden harika arkadaşlarıma ithaf etmek istiyorum," dedi.

Cümleyi beynimde idrak etmeye çalıştıktan ve başarılı olduktan sonra "Ha ha. Yine formundasın," dedim.

"Her zaman civciv."

Bir anlığına da olsa ona olan kızgınlığımı unutmuştum ama unutmamalıydim. Bana hâlâ dün Demir'in geldiğini söylememiştii ve gülümseyişinden, espriler yapmasından da henüz söylemek gibi bir niyeti olmadığını belli ediyordu. Demir'e yalan söylememiştii ve dün bana onun geldiğini söylemeyerek yalanlarına devam ediyordu.

"Günaydın!"

Emre'nin sesini duyduğumuzda ikimiz de arkamızı dönüp ona baktık.

Arda "Selam," diye cevapladığında, Emre'ye "Her sabah yan sokaktaki Şevval'leri alıp plaja iniyorsun değil mi?" diye sordum.

Emre sorumu garip bulduğunu belli eden bir ses tonuyla "Evet..?" diye cevap verdi.

Hemen çantamı açıp havluları Arda'ya verdim ve tutmasını beklemeden Emre'nin yanına gittim. Arda'ya "Biz Şevval ve Hemraz'ı almaya gidiyoruz. Sen havluları koyup yer tutarsın olur mu?" dedim.

Arda "Emre'yle mi gidiyorsun?" diye sorarken şaşkınlığı belliydi. Amacım da onu şaşırtmakti zaten.

"Evet," diye yanıtladığımda, Arda bir anlığına durakladı da ardından "Peki. Emre; biliyorsun. Gizli gizli evlere gidip iki ay boyunca yalnız başına kitap okuyup kafayı yemesin olur mu?" dediğinde, Emre "Baş üstüne komutanım," diyerek cevapladı ve arkamızı Arda'ya dönüp diğer sokağa doğru yürümeye başladık.

Sokağın başına geldiğimizde Emre "Kayhan da hâlâ inmemiş. Hayret. Normalde bizden bir saat önce kalkar ve sörfe başlar. Ardından da sahilde bizim gelmemizi beklerdi," dedi.

"Henüz gitmediğini nereden biliyorsun?" diye sorduğumda, Emre "Terlikleri burada," dedi ve Kayhan'ın evinin kapısını gösterdi.

"Sen şu yandaki evin kapısını çal, ben de Kayhan'la Hemraz'ı alayım."

Dediğini yaptım ve yandaki evin kapısını çaldım. İçeriden sıyah saçları ve çenesindeki piercing'ler ile Şevval çıktığında "Hey! Yeni piercing!" dedim.

"Evet, beğendin mi?" diye sorduğunda, çenesinin iki yanından çıkan çivi şeklindeki piercing'lere baktım.

"Pek benim tarzım değil ama sende hoş duruyor. Özel bir adı var mı?" diye sorduğumda Kayhan'ın "Günaydın. Güneş de buradaymış. Kayıp kız..." dediğini duyduk.

Kayhan'ın arkasından Hemraz da evden çıktı. Şevval'le beraber Hemraz'a selam verdiğimizde, o da bize gülümsedi.

Beş kişi Şevval'in evinin önünde dururken, Hemraz ve Şevval '30 Seconds To Mars' grubu ile ilgili bir konuşmaya daldılar. Kayhan, Emre'ye bakıyordu. Konuşmuyorlardı ama Kayhan, Emre'ye kaç göz işaretleri yapıyordu.

Emre "Tamam, hanımlar... Yani Şevval ve Hemraz... Güneş, sana hanım dememek için şey yapmadım tabii, yanlış anlaşılmasın da... şey... bizim gidip... yer kapmamız gerekiyor. Hadi gidelim," dediğinde, Hemraz, Kayhan'la bana döndü ve "Siz gelmiyor musunuz?" diye sordu.

Kayhan "Güneş, evinde güneş kremini unutmuş da onu alıp geleceğiz," dedi.

Hemraz "Toplamda konuştuğunuz cümle sayısı yüzü geçmemiştir ama şimdiden telepatik yolla anlaşabiliyorsunuz, neyse... Tebrikler," dedi ve bana gülümseyip Şevval'le Emre'ye katıldı.

Onlar giderken Kayhan'a döndüm ve "Adımı bir cümlede iki kere duymanın bana bu kadar garip geleceğini hiç tahmin etmemiştim," dedim.

"Hadi ama... ilk defa duyuyor olamazsın. Mutlaka önceden yaşamışsındır. Güneş gözlüğü, güneş kremi, güneşlik, güneş yanığı..." diye devam ederken ona olan bakişımı fark etti ve "... Başına güneş geçmesi... Ve... sanırım burası kesmem gereken an... şey.. ötür dilerim," diyerek tatlı gülümsemesini yüzüne yerleştirdi. Elini saçının arkasına götürdü.

"Ee, evde kremimi falan da unutmadığıma göre sahile gidiyor muyuz?" diye sorduğumda, elini başının arkasından indirdi ve tekrar gülümsedi. "Evet, evet... hadi gidelim," dedi.

Sahile vardığımızda Esmâ, Burak ve Arda yan yana şezlonglarda oturuyorlardı; Arda'nın yanında da sırasıyla bir tane boş şezlong, Hemraz, Şevval, Damla, Emre ve adını bilmediğim ama çok tanıdık gelen bir kız oturuyordu. Herhalde iki ay önce Kayhan'la sahilde yürüyüş yaparken Damla'yla tanıştığım da duran ekipten biri olmalıydı.

Emre ayağa kalktı ve birkaç şezlong daha çekmeye başladı. İki den fazla çektiğini görünce ekiplerinin tam olmadığını hatırladım.

Kayhan "Sanırım şimdi arkadaşlarının yanına dönmek istersin..." dediğinde, Arda'ya baktım. Benim havlumu kendisiyle Hemraz'ın arasında boş duran şezlonga yaymıştı ve bana el sallıyordu.

Kayhan'a "Aslında iki aydır yaptığım, daha doğrusu yapmadığım şeyi yapıp sizinle, yani seninle oturabilirim. Kendimi affettirmek istiyorum. Sonuçta bir bakıma sizi kullandım ve arkadaşlarıma yalan söyledim," dedim.

Kayhan "Olur, tamam. Sen bizimkilerin orda bir yer seç, ben havlunu alıp yanına gelirim o zaman," dedi ve Arda'nın oturduğu yere doğru gitti.

Helin, benim Emre'lerin oraya oturmaya gittiğini görünce, Esmâ ve Burak'a da bakmalarını söyledi. Arda'yla beraber dördü de beni izlerlerken, Esmâ kendi telefonunu işaret ederek benim telefona bakmamı söylüyordu.

Çantamdan mesaj sesi gelince telefonumu aldım ve Esmâ'dan gelen mesajı baktım.

Gönderen: Esmâ

İki ay geç oldu ama olsun.. İşte böyle devam kızım! Götür çocuğu :D :*

Gülümsemedim ve onlara baktım. Helin bana öpücük gönderdi. Kayhan çoktan havlumu alıp Emre'nin bir arkasındaki şezlonga oturduğumu görmüştü. Yanıma geldi ve havluyu bana uzattı.

Plaj için giydiğim şortumu ve askılı bluzumu çıkardıktan sonra, üstünde mavi ve yeşilin tonları olan bikinimle uyumlu açık mavi havlumu şezlonga serdim. Uzandığımda Kayhan, onun şezlonguyla benim şezlongumun arasındaki şemsiyeyi açtı ve ardından kendi şezlonguna uzandı.

Bana baktığını görmüyordum ama hissedebiliyordum. Solumu dönüp ona baktım.

"Gözlerin havlunla aynı renk," dediğinde mavi havluma baktım. Evet, başıma en çok iş açan rengin farklı bir tonu... Ama Kayhan'la işler karışık olmak zorunda değildi sanırım.

"Evet, sanırım öyle. Fark etmemiştim."

"Çok güzel," dediğinde ona gülümsemedim ve tekrar denize bakmak için başımı çevirdim. Arda'nın bana baktığını gördüm. Tanıdığım Arda, şu anda onu sattığını düşünürdü. Kayhan'la oturuyor olmam hakkında hiçbir şey demezdi, yüzüme vurmazdı ama içten içe kırılmış olurdu. Bunu biliyordum, çünkü onu iyi tanıyordum.

Arda, Hemraz'la arasında boş duran şezlongu aradan çekti ve kendi şezlongunu Hemraz'inkine yaklaştırdı. Hemraz'a gülümsemediğini görebiliyordum. Arkasına yaslandı ve onunla sohbet etmeye başladı.

Amacım belki de Arda'yı kıskandırmak, çünkü davranışı için ondan intikam almak istemem gibi görünüyor olabilirdi ama aslında şu anda Kayhan'la takılıyor olmamın bu olayla o kadar da ilgisi yoktu.

Belki de daha başından ona haksızlık etmiştim. Onunla arkadaş olmak istiyordum. Kızlar ve Burak haklıydı. Aklımı sadece Demir'e takıp, diğer herkesi kendimden uzaklaştıramazdım. Tabii ki onu unutmazacaktım ve bir yandan da onu ve getirdiği sorunları düşünmeye devam edecektim.

Ama bu Kayhan'la arkadaş olmamı engelleyecek değildi.

Kayhan'ın benden hoşlandığını anlamıştım. Anlamamak elde değildi zaten. Niyeti iyiydi ama onunla böyle takılıp, onu boş yere umutlandırmak istemiyordum. Sonuçta başımda ve kalbimde mavi gözlü büyük bir problem vardı.

"Kayhan..." dediğimde bana döndü.

"... Bak. Sana karşı dürüst olmak istiyorum. Ben şu anda bir sevgili aramıyorum. Yani yanlış anlamamı istemiyorum. Seninle arkadaş olmak güzel. Gerçekten öyle, diğerleriyle de... Sadece eğer öyle bir şey varsa karşılık alamayacağını söylemek istedim. Seni üzmem istemiyorum. Sonradan üzülmeni de..."

"Hiç sorun değil. Önce arkadaş oluruz. Sonrasında bir bakmışız el eleyiz ve bu anı hatırlayıp gülüyoruz... Hiç problem olmaz. Ben buradayım. Beklerim," dedi ve gülümsedi.

Ben de ona gülümsedim ve ardından gözlerimi kapattım. Sahildeki dalga ve ufak kahrkaha seslerine odaklandım. Sahilin sakinliği beni de sakinleştirirken, dün geceyi düşünmeye başladım. Arda, Demir'e böyle bir konu hakkında nasıl yalan söyleyebiliyordu? Demir'in geleceğini önceden biliyor muydu?

"... Ama... ama ya benim ona ihtiyacım varsa?"

Demir'in sesi kulaklarımdaydı. Unutulmaz sesi dün gece tekrar kalbimi hızlandırmıştı.

Elimi göğsümün üstüne koydum ve kalbimi hissetmeye çalıştım. Şu anda, dün onun sesini duyduğum ve onu kapıda gördüğüm anki gibi atıyordu.

Bana bunu nasıl yapabiliyordu?

O, ailemi öldüren adamdı. Onu sevmeydim. Ailemi öldürmüştü ve onu sevmeme izin vermişti. Bana umut vermişti. Beni kendine âşık etmişti.

"Güneş, iyi misin?"

Kayhan'ın sorusunu duyduğumda gözlerimi açtım ve yanaklarımdaki ıslaklığı fark ettim. Yerimde doğruldum ve ellerimle gözlerimi sildim.

"Yine alerji mi?" diye sorduğunda güldüm. O günü hatırlıyordu demek.

"İşte hep böyle gül. Gülmek sana çok yakışıyor," dedi.

Kayhan'ın gözlerine baktım. "Teşekkürler," dedim.

Keşke Demir de bana o kadar yakışabilseydi, birbirimize uyabilseydik.

6. Bölüm

Arda ile arama olabildiğince mesafe koymaya çalışıyordum.

Demir'in o gece Bodrum'a geldiğinden beri bir hafta geçmişti ve Arda hâlâ en ufak bir şey bile söylememişti. Bana bunu nasıl yapardı? Üstelik okulun açılmasına tam iki hafta kalmıştı ve tatile bitmek üzereydi. Okulda yine onu görecektim.

Ya o gece uyanıp onun geldiğini hiç görmemiş olsaydım?

"... Güneş! Sana diyorum."

Emre'nin sesini duyduğumda ona baktım. "Pardon, dalmışım."

"Bakalım Kayhan sana bu bir haftada ne kadar sörf yapmayı öğretti," dediğinde, Kayhan "Daha doğrusu ne kadar sörf yapamayayı... Alınma Güneş ama ben elimden geleni yaptım," dedi ve gülmeye başladı. Hafifçe dudaklarımı yukarı kıvrıdım ve gülümsemeye çalıştım.

Bu bir haftada Bodrum ekibiyle (çoğunlukla Kayhan-Emre-Şevval) bayağı yakınlaşmıştım. Hemraz ve Damla da vardı ama o ikisi daha çok beraber takılıyorlardı, Arada Arda'yı onlarla görüyordum. Sanırım Damla, Kayhan'dan hoşlanıyordu ama bir türlü açılmıyordu. Ona göre, işin içine bir de ben girince işler iyice zorlaşmış olmalıydı.

Emre üzülerek "Hey, Helin'in o sevgilisi yine gelmiş," dediğinde başımı kaldırıp sahilin öbür tarafına baktım. "Gidip merhaba desem iyi olacak. Sonra size yetişirim," deyip Doğukan, Esmâ, Burak ve Helin'in yanına gittim. Arda da Hemraz'ların yanından dönüyordu. Sanırım o da Doğukan'ı yeni görmüştü.

"Hoş geldin. Ne ara geldin?" diye sorduğumda "Selam Güneş. Daha şimdi geldim. Beş dakika olmadı," diye cevapladı.

Arda bizim yanımıza ulaştığında "Hey. N'aber? Her hafta sonu İstanbul'dan buraya gelmek zor olmuyor mu?" diye sordu.

Doğukan kolunu Helin'in beline sardı ve onu kendine çekti.

"Sevgiliyle zaman geçirmeye geliyorum," dedi. Helin "Uuu... Doğukan'dan böyle romantik kelimeler her zaman duyamazsınız. Sanırım bu sefer gerçekten özlemişsin," diyerek Doğukan'a sarıldı.

Esmâ atıldı. "Of saat altı olmuş, hemen eve gidip mangala başlamalıyım."

Burak "Hop hop, ben buradayken mangalı sen mi yapacaksın?" diye sordu. Esmâ "Beraber yaparız çok dert değil birtanem. Hadi, iş başına!" dedi ve çantasını eline aldı. Burak'ın elini tuttu ve onu sürüklemeye başladı.

Burak bize dönüp "Seviyoruz işte... ne yapalım?" dedi ve bizi güldürdü.

Helin "Doğukan, gel sana sahilde yeni keşfettiğim yeri göstereyim. İki gün önce Güneş'le yürüyüş yaparken gördük ve harika bir manzarası var," dediğinde, Arda "Tamam. Sanırım fazlalık oluyoruz biz. Ben gidiyorum," dedi ve arkasını dönüp yürümeye başladı.

Doğukan'a "Yine hoş geldin" dedikten sonra, yürüyerek Arda'ya yetiştim.

"Arda..." diye seslendiğimde durdu ve bana yaklaştı.

"... Biraz konuşabilir miyiz?"

Demir geldiğinden beri bir hafta geçmişti ve bu bir hafta içinde sürekli bana onun geldiğinden bahsetmesini beklemiştim fakat o neredeyse sanki o gece hiç yaşanmamış gibi davranıyordu. Ben Arda'yı yıllardır tanıyordum ve benden bir şey sakladığı zamanlarda anında anlardım. Fakat bu sefer öyle de değildi. Bu sefer gerçekten yüzünden bile anlaşılmıyordu, gayet iyi saklıyordu.

"Sonunda Güneş! Bir haftadır benimle toplamda belki on cümle konuşmuşsundur. Şüphelenmeye başlamıştım..." dediğinde hemen söze girip "Arda bana söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordum.

"Ne gibi?" dediğinde derin bir nefes alıp verdim ve sinirlenmeye çalıştım.

"Herhangi bir şey... Bana anlatmak istediğin herhangi bir şey var mı Arda?" deyip ciddileştiğinde, Arda bana yaklaştı.

"Tamam! Tamam! Anlamışsın. Daha kendimi bile inandırıyor, yoruk sen nasıl anladın?"

"Anlamak zor değildi. Gördüm Arda... Her şeyi gördüm," dediğinde bana "Neden bu kadar sinirlisin? Yoksa kışkırdın mı?" deyip gülümsedi. Artık yetmişti.

"Böyle ciddi bir konuda nasıl bu kadar alaycı konuşabilirsin?"

"Ya Güneş bir sakın ol. Tamam, Hemraz'dan çok hoşlanıyorum ama o da benden hoşlanıyor mu bilmiyorum. Değişik bir şey. Tatil bitmek üzere ve o ailesiyle beraber burada yaşıyor. Sonunda benimle konuştuğuna o kadar sevindim ki Güneş. Onu ve ona karşı hissettiklerim hakkında biriyle konuşmak istiyordum ama Burak hep Esma ve Helin'le birlikteydi ve buradaki hiç kimseye seninle olduğum kadar yakın değil..." diye anlatmaya başladığında sözünü kesip "Hemraz mı?" diye bağırdım.

"Evet. Çok güzel kız değil mi? Çizim yaptığını biliyor muydun? Bana birkaç resmini gösterdi ve sanat okuluna gitmişni söyledi. O resimleri görmelisin, harikalar. Hele hele bir resminde iki tane melek var..."

"Arda! Kapa çeneni! Bana neden söylemedin? Bana Demir'in geldiğini neden söylemedin?!"

Sesim o kadar yüksek çıkmıştı ki, sahilde çevremizdekilerin hepsi bize dönüp bakmıştı ama o anda hiçbirini umrumda değildi.

"Güneş, sakın ol."

"Sakın mı? Nasıl sakın olabilirim Arda?! Bana yalan söyledin. Tüm bir hafta boyunca bana anlatmanı bekledim ama konusunu bile açmadın ya! Ona ihtiyacım olduğunu biliyorsun! Bana bunu nasıl söylemezsin?"

"Ona ihtiyacın mı var?! Yok Güneş! Senin kimseye ihtiyacın yok. Sen hayatımda tanıdığım en güçlü kızsın ve yaşamak için kimseye muhtaç değilsin. O adam senin aileni öldüren kişi! Bir kadına kadar ihtiyaç duyabilirsin?" diye cevap verdiğinde ona bir adım yaklaştım.

"Onu seviyorum," dedim.

"O lanet olası pis karanlık herifi herkesten ve her şeyden

sevdiğini bilmediğini mi sanıyorsun? Biliyorum Güneş. Herkes biliyor. İşte bu yüzden ondan uzak durmalısın," dediğinde "Bana ne yapıp yapmayacağımı söyleyemezsin!" dedim.

"Evet Güneş! Söyleyebilirim! Sen daha onun hakkında ne yapacağını, ne düşüneceğini, ne hissedeceğini bile bilmezken ve üstelik okulun açılmasına da iki hafta kalmışken yapabileceğimin en iyisi bu! Elinden başka bir şey gelmiyor, tamam mı? Gelmiyor."

Cümlenin sonuna doğru sesi o kadar alçalmıştı ki son kelimesini fısıldayarak söylemişti.

"... Seni korumaya çalışıyorum. Hepimiz son üç aydır bunun için çalışıyoruz. Esma, Burak, Helin ve ben... Elinden gelen bu, tamam mı? Keşke daha iyisini yapabilseydim ama yapamıyorum. Onun karşısında neyim ben? Bir dakikalığına ciddi şekilde düştün. Geçen haftaki gece hiçbir şeydi. Onun karşısına gerçekten çıksam sence ne olur Güneş? Kim kazanır ha? Söylesene?"

Arda artık bağırmiyordu. Sinirli de değildi. Üzgündü. Elinden gelen her şeyi tüketmiş biri gibiydi.

"... Seni korumaya çalışıyorum ama karşılığında aldığım şey bu. Evet Güneş... bence de bir süreliğine konuşmasak iyi olur," dedi ve Hemraz'la Damla'nın yanına gitti. O, onlara ulaştığında hâlâ durduğum yerdeydim. Arda'yı izliyordum.

"Güneş, ne oldu?"

Kayhan'ın sesini duyduğumda, arkamda olduğunu anladım ve ona döndüm.

"Sanırım... sanırım vermem gereken kararlar var," dedim.

"Yardım edebilmek için..."

"Üzgünüm Kayhan ama hiçbir şey yapamazsın. Bu konuda olmaz. Kimse bana yardım edemez. Yardım etmeye çalışanlar da..." derken Arda'ya baktım. O da bana bakıyordu. Göz teması kıldığımızda kafasını çevirip tekrar kızlarla olan konuşmasına döndü.

"Hadi, sana neyin iyi geleceğini biliyorum."

Kayhan'a soran gözlerle baktığımda "... Yarın bizim Emre'nin doğum günü. Bizim ekipten doğum günü yaza denk gelen bir tek o var..." diye anlatmaya başladığında onu durdurup "İyi de yaklaşık yirmi kişi falansınız, nasıl bir tek onunki denk gelebilir?" diye sordum.

Kayhan "Bir de Selen diye bir kızınki denk geliyor. O da bizim ekiple takılıyor ama çok da yakın değiliz. Bu yüzden Emre'nin doğum gününü her yaz geleneksel üç gecelik bir partiye döndürüyoruz," dedi.

"Üç gece mi?"

"Evet. İlginç, değil mi? Öncelikle yarın, yani ilk gün, onun evinde parti vereceğiz. Yaklaşık saat dokuz civarında başlar. Ertesi gün tüm gün boyunca aramızda sörf ve voleybol turnuvaları yaparız. Kaybeden bira ısmarlar..."

"Ne yani, o kadar turnuva yapacaksınız ve kaybeden sadece bira mı ısmarlıyor?" diye sorduğumda, Kayhan "Sadece bir bira değil... Hepimize ve bu üç gecelik partilerimize gelen herkese. Geçen yıllardan tecrübelerime göre en az 60 kişi oluyoruz."

"Ne? 60 mı? Tüm Bodrum deseydin?"

"Sadece plajın bu tarafının gençleri. Neyse, en son gün yani üçüncü günde de, gece tam 12'de kamp ateşini yakıyoruz ve geleneksel şişe çevirmecemizi oynuyoruz. Masum görüldüğüne bakma. Hiç değildir. Oynarken anlayacaksın," dedi ve gülümsedi.

"Kayhan, katılmak isterdim ama şu sıralar pek parti havamda olduğumu sanmıyorum," deyip plajın çıkışına doğru yürümeye başladım. Yanıma geldi ve "Hadi ama Güneş... ne zaman öylesin ki zaten? Yazın başından beri hep böyleydin -tabii senin boş bir evin bahçesinde geçirdiğin iki ayı bilemem- ama hep öyleydin! Ema, Helin ve Burak'ı da çağır. Helin'in sevgilisi de yarın burada olursa gelir. Senin o gözlüklü olan öbür arkadaşını Hemraz çoktan çağır-mış bile," diye ısrar ettiğinde "Bizimkilere soracağım ama bilmiyorum, pek gelmek istemiyorum," dedim.

Emre "Kayhan! Hadi abicim ama tahtaları kaldırıyorsunuz!" diye seslendiğinde, Kayhan benden uzaklaşarak geri geri yürümeye başladı. "Yarın partide görüşürüz Güneş. Hediye almaya gerek yok. Biz hallettik," dedi ve arkasını dönüp Emre'lerin bulunduğu yere doğru koşmaya başladı.

Ben eve döndükten yarım saat sonra Arda geldi ve toplamda altı kişi olduk. Akşam yemeği için masaya oturduğumuzda, Doğukan bu bir hafta neler yaptığını Burak'a anlatıyordu. Arda, Ema ile yemek hakkında bir şeyler tartışırken Helin de bana Kayhan'la nasıl tanıştığını sordu.

"... Aa.. aklama gelmişken... yarın akşam Emre'lerin evinde parti varmış," dediğinde herkes bana döndü.

Doğukan "Ooo.. Bodrum partileri. Fena fikir olmayabilir. Davetli miyiz ki?" diye sordu.

Doğukan konuşurken onu izledim. Bana Demir'i andırıyordu. Giyim tarzından hareketlerine kadar ona benziyordu.

Burak "Sanki davetli olup olmamak seni engelleyecekmiş gibi..." dediğinde güldüm.

Esmâ "Doğum günü falan mı var?" diye sordu.

"Emre'nin doğum günüymüş. Üç gece parti yapıyorlarmış ama yarınkine herkes davetliymiş," dedim.

Helin "Eee hediye falan hemen nasıl bulacağız? Ne alalım Güneş, onu en iyi sen tanırsan aramızdan?"

"Valla şaşırtıcı olabilir ama onlarla samimiyim, evet fakat Kayhan dışında diğerlerini pek de iyi tanımıyorum. Hem Kayhan hediye almak gerekmediğini söyledi."

Arda "Sörf yapıyorlar. Yeni bir sörf tahtası alalım, ya da sörfle ilgili bir şey," diye atladığında refleks olarak ona döndüm ama bir saat önceki konuşmamızı hatırladığım anda başımı çevirdim.

Burak "Esmâ, bana geçen hafta alışveriş merkezinde denettiği mayonun üstünde sörf yapan insan şeyleri vardı..." dediğinde, Esmâ "Evet! Üstünde sörf yapan sporcu deseni vardı! Harika bir hediye. Yarın gidip alırsız biz. Hediye almamıza gerek yok demiş olabilirler ama ufak bir şey ve hepimiz adına veririz, olur biter," dedi.

İçimdeki tüm merakı yenildim ve "Demir nasıl?" diye sordum. Asıl merak ettiğim başka bir kızla birlikte olup olmadığıydı - ya da birden çok kızla- ama bunu hemen soramazdım.

Doğukan hariç masadaki herkes şaşkındı. Doğukan bu sorumu bekliyor olmalıydı. Neredeyse her hafta sonu gelip üç gün kalıyordu ve eninde sonunda ona bunu soracağımı biliyordu.

"İdare ediyor," diye cevapladığında, Arda ayağa kalktı, kendi tabağını ve bardağını eline aldıktan sonra "Afiyet olsun. Ben çıkıyorum," dedi. Elindekileri mutfaka bıraktıktan sonra kapıyı çekti ve çıktı.

Burak "Bunun nesi var böyle?" diye sorduğunda, Demir'in geldiğinden diğerlerinin haberinin olmadığını hatırladım.

"Doğukan, Demir nasıl?" diye sorumu tekrar ettim.

Doğukan "İdare ettiğini söyledim," diyerek cevabını tekrarlarken "Hayır.. gerçekten.. sormaya çalıştığım şey.. neler hissediyor?" dedim.

"Emin değil. Kendinden ve düşündüklerinden... onu hiç bu kadar kararsız görmemiştim."

Sanırım kendinden emin olmayan bir tek ben değildim. Ama, o emin olmalıydı, yani geçen hafta geldiğinde öyle görünüyordu. Hatta öyle duyuluyordu.

"Geçen hafta buraya geldiğinde gayet emin görünüyordu."

Cümlemi bitirir bitirmez Esmâ öksürmeye başladı ve Helin ona bir bardak su uzattı. Öksürmesi bitince "Ne?! Demir buraya mı geldi?" diye sordu.

Helin ve Burak da şaşkıncı.

Burak "Ama ne ara? Onunla ne konuştun Güneş?" diye sorduğunda "Hiçbir şey! Sorun da orada zaten, hiçbir şey söyleyemedim! Onun karşısına bile çıkamadım. Gecenin bir vakti sesler duyup kalktım ve aşağı indiğimde Arda, Demir'le kapıda konuşuyordu. Arda, Demir'in gitmesini sağladı ama... bana onun geldiğinden bir hafta boyunca hiç bahsetmedi. O gece ben o kadar şaşırılmışım ki! Onu öylece gördüm ama hiçbir şey diyemedim. Hareket bile edemedim," dedim.

Doğukan "Demek işim var deyip gittiğinde buraya gelmişti. Bana tek kelime bile söylemedi. Ben de önemli olsaydı bana söylerdi diye düşünüp kurcalamamıştım," dedi.

Helin "Güneş, aranızdakileri bir an önce çözmelisiniz. Okul açılacak ve üniversite sınavına gireceğiz. Okulda bizden başka hiç kimse o sınavları takmıyor belki ama biz birer gelecek istiyoruz, bunu biliyorsun ve Demir, başlı başına bir problemken sen hiçbir şeye odaklanamazsın," dediğinde "Biliyorum... Ama şimdilik düşünmekten başka yapabileceğim bir şey yok. Okul açılana kadar bir yolunu bulacağım," diye cevap verdim ve tabağımı kaldırdıktan sonra çatı katına çıktım.

Ertesi sabah uyandığımda Arda'nın yatağı topluydu ve bavulu da yerinde değildi. Aşağı indiğimde Arda'nın kapıdan çıkıyor olduğunu gördüm. Sadece Burak uyanıktı ve Arda'yıladı.

"Gidiyor musun?"

Sorduğum soru karşısında Burak, Arda'yla yalnız konuşalım diye yukarı çıktı. Arda kapıyı kapattı ve bavulunu yere koydu. Benimle konuşmak istiyordu.

"Kalamam Güneş. Ben tatil için veya arkadaşlarımla iyi vakit geçirmek için burada değilim. Senin için buradayım. Babamı kafede yalnız bıraktım ve İstanbul'dan bir gecede otobüse atlayıp buraya geldim. Kimin için olduğunu sanıyorsun?" diye konuşmaya başladığında cevap vermeden onun sözlerini bitirmesine izin verdim.

"... Senin için Güneş. Yıllardır her gün olduğum gibi sana iyi bir arkadaş olmaya çalıştım. Ve ne yaptıysam tersine işledi. Onu sevdiğini biliyorum ama burada yapman gereken en doğru şey arkadaşlarının tavsiyelerine kulak vermektir. Senin iyiliğini istedim. Başka bir şey istememiştim," dedi ve kapıyı açtı. Bavulunu tekrar eline aldı ve dışarıya doğru bir adım attı. Evin önünde Doğukan'ın arabası duruyordu ve Doğukan arabanın içindeydi. Arda'yı otogara bırakacaktı.

"Haklı olup olmadığın konusunda karar veremiyorum Arda. Daha kendim hakkında kararlar alamazken başkaları hakkında düşünemiyorum. İyi değilim.... Hem de hiç iyi değilim. Her geçen dakika sanki batan bir gemideyim ve..." derken sesim alçalmaya başlamıştı. Arda cümlemleri yarıda kesti.

"Beni çok kırdın Güneş. Belki daha sonra..." dedi ve Doğukan'ın arabasına bindi.

Araba uzaklaşp yoldan kaybolunca kapıyı kapattım.

7. Bölüm

Sabahıtan Kayhan'ların yanına, Emre'nin evine gittiğimde, partiye hazırlanmalarına yardım ettim. Ekiplerinin içinden evde partiye hazırlık yapan altı kişi vardı. Emre'yi Damla ve Hemraz sahilde oyalarken, Kayhan, Şevval, ben ve diğer üç kişiyle beraber evi alpmaya hazır hale getiriyorduk.

Emre tabii ki evi hazırladığımızı biliyordu ama yine de kendi partisini ona hazırlatamazdık. Kayhan içecekleri poşetlerden buzdolabına koyarken ben de geniş mutfak masasının üstüne kırmızı plastik parti bardaklarını diziyordum.

Kayhan'a "Bu kadar kola ve meyve suyunun yeteceğini sanmıyorum, tabii parti bahsettiğiniz kadar büyük olacaksa..." dediğimde bana "Emin ol bu ev tıklım tıklım olacak. Her sene olur. Yürüyecek yer bulamayacaksın. İçecek konusuna gelince de, gelenlerin yüzde doksanı alkollü bir şeyler içecek. Onları alpmamı tamamlayacağız. Bunlar alkolsüz içmek isteyenler için," diye cevapladı.

Yaklaşık yetmiş tane bardağı, geniş olan masaya dizdikten sonra "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordum.

"Güneş, biliyorsun değil mi, yardım etmene gerek yok. Biz halledebiliriz," dediğinde "Hayır. Bir şeylerle meşgul olmam gerek, yoksa kafayı yiyeceğim," diyerek cevapladım ve yardım etmeye devam ettim.

"Yine alerji durumları mı?" diye sorup gülümsediğinde "Sorma," dedim ve ben de gülmeye başladım.

"Sence de bana anlatmanın zamanı gelmedi mi? Yani... ne bile-

yım. İlk tanıştığımız günlerden beri çok yakınlaştık," dedi ve bana yaklaştı.

"Evet Kayhan, arkadaş olarak, arkadaşlık anlamında yaklaştık," dedim ve bir adım geri gittim.

"Kaçmana gerek yok, biliyorsun. Bir adım geriye gitmiş olup bana 'arkadaş' olduğumuzu kanıtlamaya çalışabilirsin ama bu sende her geçen saniye daha da çok hoşlanmamı engellemiyor Güney."

Elimi tuttuğunda geri çekmedim. Ondan o şekilde hoşlanmıyordum, yani... ağız tatlı ve yakışaklıydı... boyu uzundu ve fiziği de iyiydi. Eğer aklım ve kalbim Demir'de olmasaydı, şu an büyük ihtimalle onunla çıkıyor olurdum. Bunu itiraf ediyordum. Ama başında bir ton problem vardı ve bir tanesine daha gerçekten ihtiyacım yoktu. Elimi birkaç saniye daha tutmasına izin verdim. Ona o güne bakmadığımı biliyordu ama benden hoşlanmaya devam ediyordu. Elimi geri çekseydim kırılabilirdi ve ben hayatımda beni defalarca özen insanlara karşı kimseyi üzmem istemiyordum.

Kayhan gülümsememe gülümsemesiyle karşılık verdikten sonra bana "Hadi gel. Bizim çocuklar müzik sistemini getirmişler. Onu kurmalıyız," dedi. Elimi bırakmadan beni kapıya götürdü. Kapıyı açtığımızda karşımızda Emre vardı. Şaşırdım.

"Hey! Senin burada ne işin var? Burada olmaman lazım doğum günü çocuğu!"

Emre, Kayhan'ın elimi tuttuğunu görünce "Evet... kesinlikle burada benim olmamam, hatta yalnız ikinizin olması lazımmış," deyip sırttağında, ben daha elimi çekmeden Kayhan elimi serbest bıraktı.

Kayhan, Emre'ye "Saçmalama. Hadi söyle, ne işin var burda?" diye sordu.

"Müzik sistemini kurdunuz mu diye bakmak için gelmiştim ama hâlâ salonun ortasında duruyor," dedi.

"Biz onu hallederiz," dediğimde "Hey! Benim partim, benim üziklerim," dedi ve içeri girdi.

Kayhan "İpod'un odanda, masanın altındaki çekmecede değil" diye sorunca Emre "Evet," dedi.

Kayhan "Tamam işte, oradan aldıktan sonra şarkı listelerini sistektiracağız," dedi.

Konuşmaya dahil olmak için "Ben de bir şeyler eklerim işi, oldu bitti! Hadi çık artık!" dedim ve onu ittim. Şevval de hemen yanımıza gelip kapıyı kapattı.

Diğerleri parti için mobilyaları kenarlara iterken, Kayhan ve Şevval'le birlikte müzik sistemini kurduk. Tam İpod'u takacakken ki ara kablounun olmadığını fark ettim. "Eee kablosu nerede?" diye sorduğumda Kayhan "Odasında aradım ama bulamadım. Çekmecelerde falan yoktu," diyerek bulamadığını söyledi.

"Benimkinin kablosu da var ama bizim evde. Aynı model İpod var bende de. Gidip getireyim mi?" diye sorduğumda Şevval "Emre bende de var. Ben de alabilirim," diye önerdi.

Kayhan "Benim de biraz hava almaya ihtiyacım var. Cidden bu ev çok sıcak. Hadi Güneş, alıp gelelim biz," dedi ve bizim eve yürüdük.

Anahtarla kapıyı açtım ve girdikten sonra arkamızdan kapattım. Merdivenlerin ilk basamağına bastığımda Kayhan beni kolumdan tutup durdurdu ve gülmeye başladı.

"Komik olan ne var?" diye sorduğumda eliyle beni susturdu ve "Şşş. Duymuyor musun?" diye sordu ve bu sefer kendi, kahkahasını bastırmak için kendi ağzını kapattı.

Dinlemeye çalıştığımda yukarıdan birtakım sesler geldiğini duydum. Esmâ ve Burak, Emre'nin hediyesini almak için alışveriş merkezine gitmişlerdi. Ben de sabahtan beri Emre'lerin evindeydim. Burada sadece Doğukan ve Helin...

"Hmmm..." diye fısıldadım ve merdivende olan ayağımı geri çektim.

Kayhan "Sanırım Şevval kabloyu getirebilir. Bilirsin, bir şeyleri bölmek istemeyiz," dedi ve bu sefer ben de gülmeye başladım. Sesizce evden çıkıp kapıyı kapattık.

Vay, vay Helin Hanım... bize nasıl anlatmazsın...

Akşam partiye gelmeden önce hazırlanmak için eve gittim. Akşam yemeğimizi yedikten sonra giyinme faslı başlamıştı.

Helin siyah ve dar olan, dizinin bir karış üstünde biten elbiseyi ve siyah topuklularını giydi. İlk hazırlanan oydu. Doğukan'la beraber salona indiklerinde, Burak "Doğukan, valla sevgiline dikkat et, çok ilgi çekici görünüyor," dedi ve göz kırptı. Helin teğekkür ettik-

ten sonra Doğukan "Ben onun yanından bir saniye bile ayrılmayacağım için sorun olmayacak tabii ki. Hele bir yanına gelsinler..." diyerek cevap verdi ve Helin'i belinden tuttu.

Esmâ, beyaz üstüne mavi çiçekli elbisesi ve beyaz babetleriyle merdivenlerden indiğinde giyinme sırasının bana geldiğini anladım. Gitmek zorunda kalmadan hemen önce son bir kez şansımı deneyip "Gitmesem olur mu?" diye sorduğumda, Esmâ da Helin de aynı anda "Hayır!" diye bağıldılar. Oflayarak merdivenleri çıkarken, Esmâ "Dolabında bir tane bile güzel elbise yoktu, ben de benimkilerden bir tanesini yatağına bıraktım. Ayakkabılarımdan da istediğini alabilirsin," diye seslendi.

Elbisemi önceden hazırladığı için, ufak bir şeye çok fazla önem verdiğini düşünüyordum ve sıkılarak "Teşekkürler, sen olmasan ne yapardım!" diye cevapladıktan sonra, yatağımdaki elbiseye baktım. Gece mavisi, mini, straples bir elbiseydi. Dizimin biraz üstünde bitiyordu. Giydikten sonra Esmâ'nın odasına indim ve elbiseye uygun bir tonda babet aradım. Bulmak zor değildi çünkü Esmâ babetlere bayılırdı. Nereye her renkte babetle sahipti ve Bodrum'a gelirken birkaç tanesini getirmeyi ihmal etmemişti.

Ayakkabıyı bulduktan sonra Esmâ'nın makyaj çantasından eyeliner alıp mavi gözlerimi ortaya çıkardım. Saçlarımı bir kez tarayıp havalandırdıktan sonra, dalgalar güzel hale geldi ve gümüş rengindeki nokta küpeleri taktım.

Aşağı indiğimde Esmâ "Yakışacağını biliyordum," dedi.

Helin "Biraz ruj verebilirli..." diye teklif etmeye çalıştığında "Hayır, hayır. Gerek yok. Hadi bir an önce gidelim de hemen bit-sin şu iş," dedim ve Burak hediyelediğimiz yanımıza aldığımızdan emin olunca kapıyı kilitleyip karşı sokağa geçtik.

"Ses sistemi gayet iyi anlaşılan. Ne kadar yüksek!"

Doğukan'ın söylediğine karşılık olarak Esmâ "Şikâyetçi falan olmazlar mı çevredekiler?" diye sordu.

"Bu plajda pek böyle şeyler olmuyormuş. Bir kere olunca da bir şey demiyorlardır heralde," dedim ve açık olan kapıdan içeri girdik.

Çalma listesine sabah eklediğim 'Really Don't Care' şarkısı yüksek bir şekilde kulaklarımı doldururken, kalabalığı inceliyordum. Kayhan haklıydı, saat daha erkendi ama ev şimdiden dolmuştu.

Burak hediye paketini bana verdikten sonra Esma'yla mutfağa, beraber içecek almaya girdiler. Doğukan'la Helin çoktan günden kaybolmuşlardı.

Aklıma sabah Kayhan'la bizim eve girdiğimizde duyduğumuz geldi ve gülümsedim. Helin'le Doğukan ne zamandır beraber oluyorlardı? Kesinlikle yargılamıyordum, sadece bize, yani Esma ve bana anlatmasını beklerdim o kadar. O bize anlatmadığı sürece bugün aslında duymamam gerekenleri duymamış gibi yapacaktım. Bize söylemek istediği zaman söylerdi tabii ki.

Evin içindeki merdivenlerin ikincisine oturdum ve elimdeki hediyeği bir alt basamağa koydum. Yüksek sesli müzikte dans edenleri, içenleri ve öptüşenleri izlemeye başladım.

"Beğendin mi?"

Kayhan'ı yanımda otururken görünce irkildim.

"Ne zamandır buradasın?" diye sorunca kulağıma eğildi ve "Yaklaşık beş kere sana buradan seslendim ama duymadın," dedi. Müzik o kadar yüksekti ki duymak zor oluyordu ve zaten partiyi izlemeye dalmıştım.

Partinin ikinci günü düzenlenen sörf turnuvasında Emre birinci, Kayhan ikinci, Hemraz da üçüncü olmuştu.

Üçüncü gece, şişe çevirmecenin olduğu geceydi ve sadece on kişi davet ediliyordu. Bu sayı önemliymiş neymiş... Kayhan mutlaka benim de gelmem gerektiğini söyledi ve Emre de ısrar edince, gece saat on bir buçuk civarında sahile indim.

Yıkılan ateşin etrafında birkaç kişi oturuyordu, birkaç kişi de ayaktaydı. Rüzgâr estiğinde, sabahki Bodrum sıcakına kanıp asırlı bluz ve şortla çıkmak yerine, yanıma hırka almış olmam gerekirdi diye düşündüm. Ama çoktan ateşin yanına yaklaşmıştım ve nasılsa orada oturunca ısınırım diyerek oturacağım yere doğru ilerledim.

Damla "Evet, geleneksel oyunumuza hazır mısınız?" diye sorduğunda, benim de orada olduğumu gördü ve "Kayhan mı davet etti?" diye sordu.

"Ve Şevval'le Emre," diye cevapladığımda bana gülümsedi ve "Hadi otur. Gelmek üzerelerdir," dedi.

Damla'nın Kayhan'ı sevdiğini biliyordum ve bu yüzden bana kötü davranması gerekir diye düşünüyordum. Fakat kız tam aksini yapıyordu.

Aynı Cansu (1)

"Güneş! Geldiğine sevindim."

Kayhan da çemberde yerini alınca tam dokuz kişi olduğumuzu gördüm. Herkes oturduğunda ben de onlara uydum. Emre elinde bir şişe ve tahtayla geldiğinde, o da çemberin boş kalan kısmına oturdu ve tahtayı yanarı ateşle oturduğu yerin arasma, şişeyi de üstüne yan gelikle koydu.

"Kayhan, shot'lar hazır mı?" diye sorduğunda anlamadığımı gösteren bakışlarımı fark etti. Bana arkamda duran masayı gösterdi.

Kayhan "Evet. Tam on tane bardak var ve şişelerde de yaklaşık kişi başı sekiz on shot'luk içkimiz var. Başlayabiliriz," dediğinde "Bir dakika bir dakika... Bugünkü sahil partisinde içtiklerimiz yetmedi mi?" diye sordum.

Emre "Sen hiç içmedin mesela Güneş. Ne zaman baksam, ya Kayhan'la muhabbet içindeydin ya da buzdolabından kola alıyordun. Kandırma," dedi.

"Kendim için demiyorum, sizin için diyorum..." diye devam ettiğimde, Şevval "Hadi ama Güneş, oyunbozanlık yapma. Böyle şeyleri çok sık yapmıyoruz, sadece yılda üç gün... Sen de ona denk geldin işte, tadını çıkar," dedi.

"Tamam, tamam... Ama kurallar ne? Yani ne olunca içiyoruz?" diye sorduğumda Kayhan "İhtiyacın olunca," dedi. Ateş beni yeterince ısıtmıyordu, bu yüzden kollarımı, ısınmak için ovuşturmaya başladım. Kayhan bana isteyip istemediğimi bile sormadan gri hırkasını çıkardı ve bana uzattı. Gülümsemdim, giydikten sonra teşekkür ettim.

Emre "Başlıyorum," dedi ve şişeyi çevirdi. Şişenin bir ucu yine Emre'de, diğer ucu da kahverengi, dalgalı saçlı bir kızın önünde durunca "Elif... doğruluk mu cesaret mi?" diye sordu.

Bu kız bana o gün sahilde de tanışık gelmişti ama kim olduğunu çıkaramamıştım. Şimdi adının Elif olduğunu duyduğumda "Bir dakika bir dakika... Elif? Elif beni tanıdın mı? Ben Güneş. İlkokuldan," dedim.

Elif gülümsemeye başladı. "Ya ben de diyorum bu kız bana nereden tanıdık geliyor... Tabii ki tanıdım şimdi sen söyleyince!" dedi ve ayağa kalktı. Ben de kalktım, sonra sarıldık.

"Saçların hâlâ sapsarı ama yüzün değişmiş. Arda'yla hâlâ yakın mısınız?" diye sorduğunda "O da buradaydı. Daha yeni gini," dedim.

"O gözlüklü olan Arda mıydı? Vay be! Ne kadar tatlı, yakışıklı bir şey olmuş. Onu hele hiç tanımadım, evrim geçirmiş," dedi.

Hemraz "Öhöm öhöm. Oyuna devam edebilir miyiz?" diye sorduğunda, onunla Arda'nın arasında bir şeylerin olduğunu hissettim ve Elif'e, sonra aray kapatma sözü verdikten sonra oyuna devam ettik.

Elif "Doğrulukla başlayalım bu yıl," dedi. Ardından eski yerine oturdu. Ben de öyle yaptım.

Emre "Şu an Tâner'le çıkmıyor olsaydın..." dedi ve Elif'in sağında oturan, adının Tâner olduğunu ilk günkü partide öğrendiğim kumral çocuğa baktı.

"...Lütfen yanlış anlam dostum..." dedi, ardından Elif'e tekrar dönüp "...benimle yatar mıydın?" diye sordu.

Elif ve diğer kızlar kâhkaha atarken ben ne olduğunu anlamamıştım, arada sanırım kaçırdığım bir espri vardı ama yine de Kayhan'lı gülerken izlemek hoşuma gitmişti.

Elif biraz düşündü ve ardından "Sanırım evet," dedi.

Tâner hemen "Sanırım shot'a burada benim ihtiyacım var," dedi ve masadan bir bardak alıp kafasına daktı.

Tanımadığım diğer birkaç insan birbirlerine sorularını sorarken, aralarında espriler yapıyorlardı ve ardından da içiyorlardı. Çok uzun zamandır arkadaş oldukları için ben neredeyse hiçbir detayı anlamamıştım ama şu ana kadar iki shot atmıştım -ki bu bana göre aşırı fazlaydı- ama yine de aklım yerindeydi. Bardakların ufak boyutuna borçluydum. Diğer herkes en az altı kez içmişti. Arada çok zaman bırakmadan içtikleri için etkileri yavaş yavaş görülmeye başlamıştı. Kâhkahalar gittikçe yükseliyordu.

En son Şevval ona gelen soruyu cevapladıktan sonra şişeyi çevirdi ve şişe bir bende bir de Emre'de durdu. Emre bana soracaktı.

"Doğruluk mu cesaret mi?"

Tek isteğim sorunsuz bir şekilde bu geceyi de atlatıp eve gitmekti ama sanırım biraz eğlence benim de işime gelebilirdi.

"Doğruluk," dediğimde herkes bir anda beni yuhlamaya başladı.

ve Emre de "Hadi ama Güneş!" deyince "Tamam! Tamam. Cezaret," diye cevabını değiştirdim.

Emre "Peki... İşte şimdi geliyor," deyip gülümsediğinde bana ne yapacağını tahmin etmeye başladım fakat söylediği şey, hiçbir tahminime uymamıştı.

"... Kayhan'la tam yirmi saniye öpüşmenizi istiyorum."

Onurlardan büyük bir alkış koptuğunda "Hayır. Bence gerek yok," dedim.

Emre, "Hadi ama Güneş alt tarafı öpeceksin işte," dediğinde, Kayhan da "Tabii daha sonrasında devamını da istersen sana karşı çıkmayacağım Güneş," deyip sırttı.

Damla'ya baktığımda o da herkes gibi gülümsüyordu ama başı öcekti.

"Yok... ben... başka bir soru sor... Başka bir şey iste," dediğimde Taner "Değiştiremezsin!" dedi.

Şevval ve diğerleri de gaz vermeye başlayınca Kayhan'a baktım.

"Hadi, alt tarafı bir öpücük," dedi.

Masadan şeyeyi alıp elimde tuttuğum küçük bardağı doldurdum ve başıma diktikten sonra "Peki," dedim.

Hayatım boyunca her şeyi kontrolüm altına almak istemiştım. Bir kez olsun istediğimi yapamaz mıydım? Demir, unutulabilecek biri miydi ki? Hiç sanmıyordum ama eğer unutulamayacak biriyse bir öpücükle hemen silinmezdi. Bunu anlamak içinse şimdi Kayhan'ı öpmeyi deneyebilirdim.

Şu an belki de Kayhan'la öpmek en çok istediğim şeylerden biri değildi, hatta ben ona onun bana baktığı gözle bakmıyordum ve bu olayla beraber bambaşka umutlara kapılabilirdi.

Ya yeni umutlara, hayallere kapılması gereken asıl kişi bensem?

Kayhan'a doğru dönüp yaklaştığımda beni kendine çekti. O beni tam öpecekti "Ben... ben bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedim.

Emre ve diğerleri hep beraber "Kayhan! Güneş! Kayhan! Güneş!" diye tezahürat yapmaya başladıklarında Kayhan "Seyirciler bekliyor," dedi.

Derin bir nefes aldım ve ona biraz daha yaklaştım. Aramızda sadece birkaç santimetre kalmıştı. Gerçekten çok yakışıklıydı. İçti-

ğim shot'ların etkisi miydi yoksa kendi düşüncelerimin etkisinde miydim bilmiyordum ama bu işte ters giden bir şeyler vardı.

Tam onu öpecekken duyduğum sesle irkildim. Duyduğum cümle dışındaki tüm sesler etkisiz kalmıştı.

"Boş yer var mı?"

Kendimi Kayhan'dan uzaklaştırıp arkamı döndüğümde gecemin karanlığında sadece yanan ateşin ışığıyla görülen, elinde tuttuğu çakmağıyla dudaklarının arasındaki sigarasını yakan onu gördüm.

Her zamanki tanıdık siyah tişörtüyle karşımdaydı. Sigarasını yakmak için bir elini rüzgârı önleyecek şekilde tuttu, diğer eliyle de çakmağı yaktı.

Sigaranın ucu, saniyelik de olsa ateşin sıcak rengini aldığında, çakmağı cebine geri koydu ve ardından sigarayı dudaklarından aldı. İçine çektiği dumanı dışarı verirken gözlerini benden ayırmıyordu.

Sormak istediğim onca soru, hissettiğim tüm o duygular, kızıklıklar... Hepsi bir anda uçmuştu. Doğru cümleleri kuracak yeterli kelime yoktu dünyada. O anda aklımda, kalbimde olan tek bir kelime, tek bir isim vardı. Ve o isim tüm karanlığıyla karşımda duruyordu.

Demir.

8. Bölüm

Gözlerimi Demir'in bana bakan mavi gözlerinden ayıramazken, Emre'nin söylediklerini duydum.

"Kızların hepsinin dibi düştü şu an abicim. Kaskansak da neyse, bir şey diyemeyiz artık. Geç otur. Bir bardak da al."

Demir, gözlerini benden ayırdı ve masadaki bardaklara yöneldi. Çemberde oturan herkesin sesi birden kesilmişti. Kızlar birbirlerinin kulaklarına bir şeyler fısıldıyordu, Damla bile gözlerini kırpmadan onu izliyordu.

Demir bardak yerine yarısı dolu olan şişeyi aldı ve bu tarafa döndü. Bir yere geçecekti.

"Benim yanıma oturabilir bence."

"Burası da boş."

"Aramıza gelebilirsin... Merak etme, ısırmayız," diyerek kızlar onun ilgisini çekmek istediler ama Demir her zamanki ciddi ve sert ifadesini bozmadan benimle Kayhan'ın tam karşısına oturdu. Oturduğu zaman bir elindeki şişeyi kuma sabitledi, diğer elinde parmaklarının arasında tuttuğu sigarayı dudaklarının arasına koydu.

Elif'in sevgilisi Taner, Demir'e "Hoop hop. O şişeyi hemen içmeyi düşünmüyorsun herhalde..." dediğinde Demir ona bakıp cevap verme zahmetine bile girmede. Gözlerimiz buluştuğunda içimdeki duygular sel olmuştu. Dalgalar iç organlarımın içinde dolaşıyor ve beni boğmadan sürekli bir yerlere çarpıyor gibi hissediyordum. Beni boğsa da kurtulsam diye yalvaracağım duyguların güçlenmemesi için dua ediyor ve kendimi kontrol etmeye çalışıyordum.

Demir, Taner ve adını bilmediğim sarışın bir kızın arasına oturmuştu. Yanındaki kız ona yaklaştı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Demir, başta hiç oralı olmadı fakat daha sonra başını kızı doğru çevirip dumanı onun yüzüne üfledi.

Kayhan "Zeynep, eğer yeni gelen arkadaşla flörtleşmen bittiyse oyuna devam edebilir miyiz?" diye sorduğunda, hâlâ gözlerini Demir'den ayırmıyordum.

Zeynep isimli kıızı uzun sarı saçlarından tutup denizde boğmak istiyordum ama yine de bu sonraya kalabilirdi çünkü sigara üfleme işlemi tamamlandıktan sonra Demir tekrar önüne döndü ve mavi gözlerini bana sabitledi.

Emre "Evet, nerede kalmıştık! Ha! Unutmak mümkün mü? Güneş'le Kayhan öpüşüyordu! Nasıl atlayabildik?" dedi ve gülmeğe başladı. Kayhan yanımdan "Vazgeçmedin değil mi? Hadi Güneş!" derken bir yandan da çemberde oturanlar tekrar tezahürata başlamışlardı.

Gözlerimi Demir'in gözlerinden ayırmayı denedim ve Zeynep'in yanında oturan diğer kızın, Demir'in ilgisini çekebilmek için hırkasının fermuarını indirerek göğüs dekoltesini ortaya çıkardığını gördüm. Zeynep bir yandan kaçamak bakışlar atarken bir yandan da yanındaki kıza bir şeyler fısıldıyordu.

Gözlerimi Demir'in ilgisini çekmek için yırtınan kızlardan ayırdığımda, dayanamayıp tekrar karşımı baktım. Demir içki şişesini eline aldı ve birkaç büyük yudum içtikten sonra şişeyi tekrar kuma sabitledi. Bunu yaparken gözlerini bir saniye bile üstümden ayırmamıştı.

Neden bu kadar ilgi çekiciydi?

Burada oturan, bu tatil boyunca, hatta belki de hayatım boyunca karşılaştığım en seksi erkekti. Bu bir gerçektir. Koyu renk kıyafetler insanları gizler gerçekte, ama burada durum farklıydı. Onu daha da ön plana çıkarıyorlardı çünkü bembeyaz olan teni ve yoğun, hiç görmediğim tondaki mavi gözleri onu daha fark edilebilir kılıyordu.

Ama onun ilgi çekmek için tüm bu dış görüntüye veya kıyafetlere ihtiyacı yoktu. O Demir Erkan'dı. Davranışları ile korkulurdu, görünüşü ile arzulanırdı.

"Güneş!"

Kayhan'ın adımı söylediğini duyduğumda yanıma baktım.

"Pardon, dalmıştım."

"Onu tanıyor musun?" diye sorarken bir Kayhan'a, bir de Demir'e baktım.

"Ben.. ben..." derken, Demir bitmek üzere olan sigarasını son kez dudaklarına götürdü. Ne ara o kadar zaman geçmişti?

O dudaklara en son ne zaman dokunmuştum? Ne zaman onları kendi vücudumda hissetmiştim? En son ne zaman bu kadar yakından görmüştüm?

Demir, biten sigarasını denize doğru attı ve eline şişeyi aldı. Bir yudum daha içtikten sonra geri koydu. Hâlâ bana bakıyordu. Bu bakışları tanıyor muydum? Benim tanıdığım Demir, duyguları olan fakat bu yüzden savunmasız olduğunu düşünen, kendini zayıf düşürecek hislerini, düşüncelerini ve sözlerini kimseye belli etmek istemeyen Demir'di. İnsanlardan saygı görmeye alışmıştı ve aksi olduğu takdirde durumu hemen çözerdi. Tek kelimesi yeterliydi. Sorunlarına çözebilmek için o iki dudaklarının arasından çıkan her bir kelime değerliydi konuştuğu kişi açısından.

İster kötü bir şey, ister iyi bir şey söylüyor olsun... İnsan onun tarafından kendisine hitap edildiğini duyunca bile kendini üstün hissediyordu. Ayrıcalıklı ve özel, tıpkı benim de bir zamanlar hissettığım gibi.

Ama hissettiklerim sadece bunlarla da sınırlı değildi. Onun yanında farklı olmamanı beni değerli yapacağını bilememiştim. Ya da başka bir şey... Onun benim hakkımda neler düşündüğünü, neler hissettiğini bile tam olarak hiç bilememiştim. Bir ara bildiğimi sanmıştım ama anlaşılan o ki yanılmıştım. Onun hakkında artık en ufak bir şeyi bile bilmiyordum ben. O ya başka biriydi, ya da tam da herkesin adını duyduğu "Demir Erkan" dı artık benim için.

Onu tanımak için ölecek, kendini boş hırslara adayabilecek insanlar vardı. O öyle biriydi. Herkesi kendine çekiyordu ama kendisi kimseye çekilmemeyi başarabiliyordu. Silahı buydu. O silah bir tek benim yanımdayken etkisiz haldeydi ama yaklaşık üç ay önce her şey değişmişti.

Ben kim olduğumu biliyordum, ama onun kim olduğunu bilmiyordum. En azından artık...

"Hayır. Onu tanımıyorum," diye cevapladığımda, Demir yüzündeki ifadeyi yine değiştirmedii.

Kayhan, Demir'e bakıp "Peki sen Güneş'i tanıyor musun?" diye sorduğunda Demir düz ve sakın bir sesle "O beni tanımıyorsa, ben onu hiç tanımıyorum," dedi.

Gururunun beni katletmesi, içten içe çürütmesi mi gerekiyordu? O anda o kadar çok duyguyu bir anda hissedebiliyordum ki, sanki kalbim kulaklarımın dibinde atıyordu.

Kayhan, benim Demir'le olan bakışmamızdan hoşlanmamız olacaktı ki beni yanağımdan tutup kendine çevirdi.

"Oyuna gereğinden fazla ara verdik, sence de öyle değil mi Güneş?" diye sordu ve beni kendine çekti.

Beni öpecekken onu geri ittim ve "Hayır Kayhan. Seninle öpüşmeyeceğim. Sana o gözle bakmadığımı biliyorsun, daha kaç kere söylemem gerekiyor?" diye çıktım ve Kayhan'ın ayağa kalkmasını izledim.

Sarhoştı. Tek açıklaması buydu. Onun kaç shot attığını saymamıştım ama sporcuları ve pek içki içmiyorlardı, dolayısıyla Demir veya Doğukan gibi alışkın değillerdi. Alkol onlarda daha farklı ve hızlı etki gösterebilirdi.

Ben hâlâ yerde oturuyordum ama Kayhan ayaktaıdı ve bana bağarmaya başlamıştı. Kendinde değildi.

"Neden Güneş? Söylesene, neden? Alt tarafı aptal bir öpücük ve tüm yaz bunu beklediğimi biliyorsun! Senden hoşlandığımı ve sana değer verdiğimi de biliyorsun. Beraber o kadar zaman geçirdik ama sen hep geri adım attın. Sana ne zaman yaklaşmaya çalışsam beni geri ittin Güneş... Neden? Alt tarafı aptal, masum bir öpücük istedim!" derken arkasını döntüp bu sefer Demir'e bağarmaya başladı.

"Sen! Adını ve nereden geldiğini bilmiyorum ama sen gelece kadar her şey iyidi! Oyunu, her şeyi bozdun..." diye sesini yükseltmeye başladığında, Kayhan bana "Bu herif yüzünden mi az önce benimle öpüşmekten vazgeçtin Güneş? Ben bütün bir yaz boyunca senin yanıdaydım, bana bir kere bile yüz vermedin ama bu gizemli orospu çocuğu on saniyede senin fikrini değiştirmeni sağladı, öyle mi?!" diye çıkışırken, Demir ayağa kalktı ve Kayhan'a yaklaştı.

"Yerinde olsam söylediğim kelimelere dikkat ederdim."

Demir'in sesi şaşırtıcı derecede sakindi ama ben içten içe onun şu anda aklından nelerin geçtiğini tahmin edebiliyordum. Bir dakika, onu tanıyor muydum?

Kayhan da Demir'e yaklaştı ve Demir'i omzundan itirdi. "Ya! Demek artık senin dediklerini yapacağımız, öyle mi?!" dediği anda, Demir, Kayhan'ı kolundan yakaladı ve arkasına doğru çevirip kolunu döndürdü.

Kayhan acıyla bağırırken çemberdekiler ayaklandı. Demir'in Kayhan'ı tuttuğu yere elini koyup "Demir! Elini çek, kolunu kıracağını!" diye bağırırken, Demir bir kaç saniye daha durdu, gözlerine baktı ve ardından Kayhan'ı bıraktı.

Kayhan iki adım gerileyip kolunu tutunca, Demir ona "Ne güzel sörfçü arkadaşların varmış, sadece durup izlediler," diye laf attı.

Oradaki çoğu kişinin kafası güzeldi ve Demir bunu bile bile onlara satıyordu.

Kayhan yanına geldi ve beni kolundan kendine çekti. "Şimdi de izleme sırası sende," dedi ve beni dudaklarından öpmeye başladı. Beni geri çekilmemem için o kadar sert tutuyor ve o kadar sert öpüyordu ki canım yanıyordu.

Bir anda dudaklarımdaki ve kollarımdaki baskı ortadan kalkınca Kayhan'ı yerde gördüm. Demir bir elini az önce görmediğim darbenin ardından salladı ve ardından tekrar yumruk yaptı. Kayhan'ın tek eliyle ayağa kaldırdı ve ardından diğer yumruğuyla onun yüzüne vurdu.

Emre, Demir'i kolundan tutup geri çekmeyi denedi, Demir, Emre'yi arkasında fark ettiği anda dirseğini onun gözüne geçirdi. Taner ve Elif, Emre'nin yanına gittiler. Kayhan yerinden doğrulmaya çalışırken, Demir yumruğunu bu sefer onun karnına geçirdi.

"Demir! Durt!" diye ona bağırırken bu sefer Taner ve bir diğer erkek arkadaşı Demir'i omuzlarından tutup geri çektiler. Hemraz ve Şevval'le beraber Kayhan'ın yanına eğildiğimizde Kayhan'ın gözünü açmadığını gördük.

Demir'i birkaç adım uzaklaştırdıktan sonra bıraktılar ve onu bırakları anda Demir arkasını dönüp birini yakasından yakaladı. Tam ona vuracakken "Demir dur artık!" diye bağardım ve koşarak yanına gittim.

Vuramazdı ama durmuştu. "Ne yapmam gerekiyor? Öylece

götmelerine izin vereceğimi mi sanıyorsun!?" diye bana baktığında "Senin sorunun ne? Kayhan'ı ne hale getirdiğinden haberi var mı?!" diyerek ben de ona çıktım.

Demir, sonunda gözlerini dövdüştüğü çocuktan ayrıp bana baktığında, ellerini gevçetti ve aşağı indirdi. İki çocuk, Kayhan ve Emre'nin yanlarına koştular. Demir bana yaklaştı. "Seni öptü Güneş! Seni kendine çekti ve öptü! Canını yaktı! Gördümü!" derken yama alevin mavi gözlerindeki yansımasını görebiliyordum.

"Demir, seni tanıdığımı sanmıyorum... bu sen değilsin," dediğim zaman sesimi sakinleştirdim ve aynı şekilde onun da sakinleşmesini istedim.

"Bu burada bitmedi," deyip yumruklarını yine sıktağında, kalabalığa doğru gitmeye başlayacağını anladım. Tam o tarafa yönelirken onu kolundan tuttum ve durdurdum.

"Daha yapılacak ne var ki Demir? Söylesene! Daha yapabileceğin ne kaldı? Çevrendekilere... bana...?" derken sesim çatlamış. Ağladığımı görmemesi için arkamı döndüm ve sahilde yürümeye başladım. Onu böylesine acı içinde geçirdiğim haftaların ardından karşında girmenin etkisini hâlâ yaşıyordum.

Kamp ateşinden ve kalabalıktan uzaklaştım. Ay ışığıyla aydınlanan sahilde gözlerimi sile sile ilerledim.

Ağlama Güneş, ağlama. Zayıf olduğunu göreceksin. Sen de onun gibi duygularını saklamalısın. Zayıf olduğunu görmemelisin. Bir zamanlar seni güçlü yapanın kendisi olduğunu anlamamalı...

"Güneş..."

Durdum ve arkamdan gelen ve her duyduğumda içimde farklı bir his yaratan sese doğru döndüm.

"Demir, eğer o kalabalığın içine girip Kayhan'ı daha da incitmek istiyorsan zaten seni artık tanıdığımı sanmıyorum ama eğer... Eğer oraya dönüp birilerine yok yere zarar verirsen... İşte o zaman seni bir daha tanıyabileceğimi sanmıyorum."

Kelimelerimin arasında durmasaydım onun karşısında ağlayacağımı biliyordum. Elimden geleni yapıyordum.

Bana biraz daha yaklaştı. Aramızda yaklaşık bir metre gibi bir mesafe vardı. "Gidiyorlar," dediğinde, Demir'in arkasından ateşin olduğu yere doğru baktım. Kayhan'ın koluna, kim olduğunu seçemediğim biri girmişti ve plajın çıkışına doğru ilerliyorlardı.

Geride en son bir kişi kalmıştı ve o kişi de ateşi sındırdıktan sonra plajdan çıktı. Artık yalnız Demir ve ben vardık. Gece yarısındaydık, karanlıkta... sadece Demir'in yavaş yavaş düzene giren nefesini ve dalgaların sesini duyabiliyordum. Başka hiçbir şey yoktu sanki.

Bir zamanlar, böyle bir an için nelerimi vermezdim.

Denize bakıp aklıma gazete haberini iskeleden attığım günü getirdim. Cesaretimi topladıktan sonra ona döndüm ve gözlerine bakarak "Neden buradasın?" diye sordum.

"Seninle konuşmam gerekiyor."

"Anlatacağın şeyler daha neyi değiştirebilir ki?" diye sorduğumda, aynen böyle hissediyordum. Onu birkaç aydır görmemiştim ve bu birkaç ayı, onu görmek isteyip istemediğimi anlamaya çalışarak geçirmiştim. Sonuç kocaman bir sıfırdı. Beynim ve kalbim apayrı şeyler söylüyorlardı ama beynim bağırırken, kalbimse adeta çığlık atıyordu.

"Her şeyi, belki de hiçbir şeyi. Bilemem," dediğinde rüzgâr esmeye başladı. Üstümdeki hırkaya daha sıkı sarındım.

"Seni dinlemek istediğimden emin değilim," dediğimde adımı söylödi ve ardından derin bir nefes alıp bıraktı. "... sana anlatmam gereken önemli şeyler var," diyerek cümlesini tamamladı.

"Bana garantisini verebilir misin?" diye sorduğumda şaşırdı.

"Neyin?"

"Konuşmamızın sonunda kesin bir sonuç alacağımın..."

"Bu sadece bana bağı olan bir şey değıl," diye cevapladı.

"Ben uzun zamandır hiçbir şeyden emin olamıyorum. Bir sabah kalkıyorum, yaşamak istemediğimi düşünüyorum. Hayatta kaybettüklerin, kazandıklarından fazlaysa yaşamının ne anlamı var ki? En son ne zaman bir şeyi kazandığımı, en son ne zaman mutlu olduğumu hatırlamaya çalıştığım anda da..." derken gözlerim yine dolmuştu.

"... Cevap hep sen oluyorsun," dedim ve gülümsemeye çalıştım. Yanaklarımın üstünden süzölen gözyaşlarımı hissedince silmek için elimi kaldırdım. Tam yanağıma götürecekken, Demir benden önce davrandı ve başparmağını yanağımda ve gözümün altında gezdirerek gözyaşlarımı sildi. Avucunu açtı ve başımı onun avcuna yaslamama izin verdi.

Bu an üç ay öncesindeki herhangi bir saatte, günde, yılda, mevsimde, yılda olamaz mıydı?

Başımı onun elinden uzaklaştırınca o da kolunu indirdi.

"Güneş, anlatmama izin verecek misin?" diye sorduğunda yapabileceğim bir şey kalmamıştı.

"Lütfen daha fazla acı çekme sebep olma."

"O gün bizim bardan çıktığımda sarhoştum. Normalde çok çabuk sarhoş olmazdım ama o gün olmuştum. Kendimce sebeplerim vardı. Bardan çıktığım gibi arabama atladım ve otoyola çıktım. Nereye gittiğimi bilmiyordum, belki eve, belki başka bir yere... umrumda değildi. Hız yaptım ve iki yüze çıktığımda durmadım, basmaya devam ettim..."

"Demir, bana bunu neden..."

"Güneş sadece dinle, olur mu?" dedikten sonra başımı salladım ve devam etmesine izin verdim.

Bana bu detayları neden anlatıyordu? Daha fazla acı çekiyorsun diye mi? Beni daha ne kadar üzme zorundaydı?

"... Polis devriyesine yakalanacağımı bilmiyordum. Yakalandım ve alkol oranım da bayağı yüksekti. Beni karakola götürdüler. Reşit olmama rağmen ailemi aradılar çünkü dosyam her zamanki gibi kabarıktı ve babam da her defasında onlara bilgi vermeleri için memurları tembihlemişti."

Demir devriyeye yakalanıp karakola gittiye o zaman kazayı kim yaptı? "Demir... ben anlamı..." diye sözünü kesmeye çalışırken izin vermedi ve durmadan anlatmaya devam etti.

"... Annem ve babam beni almaya geldiler. Arabaya binip eve doğru gitmeye başladık. Ben arkada oturuyordum ve arabayı babam sürüyordu. Babam da annem de sürekli onların önlerine zarar vereceğimi, isimlerini kirleteceğimi söylüyorlardı. Babam sürekli arkaya dönüp bana laf yetiştiriyordu. Babamla annemin o sırada herhangi bir turnede değil de İstanbul'da olma nedenleri, son Almanya konserinden paralarını hâlâ alamamış olmalarıydı. Buradaki bankalardan biriyle uğraşıyorlardı ve babam oldukça kızgın. Sınırını benden çıkarmaya başladı. Bana o ana kadar hiç söylemediği sözler söyledi. Kazandığı paranın yarısının kumara gideceğini sanki bilmiyormuşum gibi bana nutuk çekiyordu. En sonunda yolu bakmayı kesti, bir yandan arkaya dönmüş bana küfür ederken bir

yandan da arabayı sürmeye devam ediyordu. İşte o zaman oldu. Kazayı yaptık; arabadan çıktığımda annemle babam bizim arabanın plakasını söküyorlardı...”

Duyduklarının karşısında şoke olmuştum.

Demek kazayı Demir yapmamıştı. Arabayı babası, Gökhan Erkan kullanıyordu. Bunun beni rahatlatması mı gerekiyordu bilmiyordum ama o anda hiç de rahatlamış gibi hissetmiyordum kendimi.

“... Başım kanıyordu ve kolumda morluklar vardı. Babam bir yandan topallayarak yürüyordu bir yandan da annemle bana bağıırıyordu. Bize ne söylledi biliyor musun? Kanıt kalmasın diye arabayı yakmamızı ve ardından kaçmamızı... Diğer arabayı ve içindekileri buradan kaçmamızı söyledi. Ben ne yapacağımı bilmiyordum. Sizin arabanıza doğru yürüdüm. Arabanız yan yatmıştı ve içeride dört kişi vardı. Hepiniz kanlar içindeydiniz...”

Demir anlatırken sanki olayı tekrar yaşıyormuş gibi hissediyordum. Annemi, kardeşimi ve babamı bıraktığım o günü hissediyordum ve ömrüm boyunca bu yükü taşımak zorunda kalacaktım. Belki de, asıl onlar beni bırakular diye düşünmem daha doğrudu fakat onlar hayatlarını kaybetmişken benim hâlâ burada nefes alıp gülmem bana yanlış geliyordu. Bu his gün geçtikçe hafiflemişti ama tamamen kurtulmak hep imkânsız kalacaktı.

Çarpmanın etkisiyle yana kayıp bariyerlere çarpmıştık ve araba yan dönmüştü. Aklıma ön camdan gördüğüm gözlerimi yakan ışık geldi. Demek ki o fardan çıkan ışık Demir ve ailesine aitti.

“Sizin arabanıza yaklaşıp anneme bağardım ve ambulansı araması gerektiğini söyledim. Bizim arabayı ateşe verdikten sonra babamla beraber çoktan yolda ilerlemeye başlamışlardı bile. Yürüyorlardı Güneş... Oradan uzaklaşıyorlardı. Kaçıyorlardı. Ne yapacağımı bilemiyordum. Babam onların arkasından gitmediğini fark ettiğinde bana bağırdı ve onlarla beraber gitmemi emretti. Tam arabalardan uzaklaşacaktım ki bir ses duydum. Öksürük veya sıyıklama gibiydi, tam anlayamamıştım. Sesin geldiği yer arabanın içiydi ve başımı uzattım. Arabadaki dört kişiden arkada oturan sarışın kız dudaklarını oynattı...”

O bendim.

Demir beni görmüştü. Oradaydı. Ağlamaya başladım. Kendimi

durduramıyordum. Bu sefer engellemeye çalışmayacaktım. Ağ-
ken bir yandan da Demir'i dinliyordum.

"Anneme 'Biri yaşıyor! Burada biri yaşıyor! Ambulanı arayıp
diye bağırdım ama onlar çoktan uzaklaşmışlardı bile. Naniha on-
ları takip edeceğimi biliyorlardı. Öyle de yapacaktım. Ama hasta
yapamazdım. Yan yatmış arabanın kapısını dikkatlice açtım ve seni
tuttum. En azından bunu yapabiliyordum. Bacağın koltuğun altına
sıkışmıştı. Arabadaki yaylardan biri bacağına saplanmıştı. Çık-
mak için elimden geleni yaptım ama başaramadım. Ya mutlaka bir
yerlerin kırılacaktı ve öyle çıkarabilecektim, ya da orada kalıp öle-
cektin. Diğer üç kişiye baktım fakat üçü de çoktan..." derken artık
hıçkırarak ağlıyordum. Demir anlatmayı durdurdu. Bana sarıldı.
Kollarımı ve başımı onun göğsüne koydum ve beni sarmasına izin
verdim.

Başımı öptü.

"Özür dilerim Güneş. Daha fazla anlatmayabilirim. Eğer din-
lemek istemediğini söylersen gerçekten susacağım ve eğer gitme-
mi istersen de... bu sefer tamamen gideceğim," dediğinde başımı
göğsünden kaldırdım.

Belki de hayatımda o zamana kadar aldığım en zor ve en güçlü
kararı aldım ve iki kelime söyledim:

"Devam et."

"... Seni arabadan çıkardım ve üstündeki tişörtün yarısını keşip
bacağına bağladım. Anne babam belki de ambulansı aramayacak-
lardı ama en yakın zamanda ben bir şekilde herhangi bir yetkilinin
oraya ulaşmasını sağlayacaktım . O zamana kadar belki... Belki ya-
şarsın diye düşünmüştüm. Belki hayatımda bir kez olsun iyi bir şey
yaparım, bir hayatı mahvetmek yerine kurtarırım diye düşünmü-
ştüm. Çok ümitli değildim ama yine de denedim. Arabanın biraz
uzağına seni yatırdıktan sonra saçlarını yüzünden çektim. Hem
hava karanlıktı, hem de yüzün kan içindeydi. Ölmek üzereydin ve
hepsi benim yüzümdendi. Kazadan sonra ailem ne kadar çabaları
çabalasın yine de kazayı bizim yaptığımız anlaşıldı ve babam hay-
atında ödemediği kadar büyük paralar ödedi. Polis, avukat, hakim...
o kadar çok tanıdıkları vardı ki olayları gizlemek onun için bir alış-
kanlık haline gelmişti artık. Olayları gizledi ama suç benim üstü-
me kaldı. Gökhan Erkan'ın adına bir şey olmasındansa, hiçbir şey

olamayan oğlunun adının kirlenmesi daha uygun görüldü. Babam polislerle ve diğer tanıdıklarıyla işbirliği yaptı. Zor oldu ama yine de başardı. Kazayı ben yapmıştım artık. Bunun üstümde yaratabileceği etkileri bir kez olsun bile düşünmediler. Sicilim de önceden pek temiz olmayınca işler kendiliğinden devam etti işte.

"O lanet okula başladığımda kazadakilerin ölüm haberleri çoktan gazetelerde, televizyonlarda gösterilmişti. Bir kişinin kurtulduğu yazıyordu. O kızı kurtarmıştım ama adını bilmiyordum. Babam kızı ve kalan ailesine büyük paralar ödediğini, sessiz kalmalarını sağladığını söyledi. Babamın dediğine göre enişten ve halanın çok paraya ihtiyacı varmış. Kazadan önce evlerine haciz gelmiş ve halanı işten çıkarmışlar. Hiçbir medyada sizin isminiz ve soyadınız geçmeyecekti. Ne bir fotoğraf, ne bir detay. Sadece ad ve soyad baş harfleri olabilir. Anlaşma böyleydi. Ben kazadan sonra o gün arabadan çıkardığım kızı bulmayı düşünmüştü müydüm? Evet. Ama tüm Türkiye o kazayı benim yaptığımı sanıyordu. Yalnızca sanmıyordular... Kayıtlar da öyleydi artık. O kızla yüzleşirsem ne olurdu? İşlemlediğim bir suç için masum bir kızın ağlamasını izlemeyi kabul edemezdim. Bu yüzden hiç o kızın peşine düşmedim. Ne onu ne de kazayı araştırdım. Tam da babamın istediği gibi olmuştu, dünya kapanmıştı.

"Okula yeni başladığımda, bana o tam olarak kandan dolayı yüzünü göremediğim ama yanan arabamızın alevlerinin saçlarını görebilmem için ışık sağladığı kızı hatırlatığın için, yanımda oturmana, evime gelmene izin verdim ben. Adını okulda bir kaç kez duymuştum, ailenin öldüğü dedikoduları falan da Cansu ve Masal'dan duyulmuştu. Kazayla bağlantın olduğuna ihtimal vermedim. O gün kanlar içinde yerde yatan kızın karşımda gördüğüm kız olabileceği aklımın ucundan geçmedi benim Güneş. Onun sen olabileceğin aklıma gelmedi benim, beni anla..."

Bir şeyler söylemek için ağzımı araladığımda tek bir kelime bile çıkmadı. Sesim yok olmuştu. Hafızam beni yarı yolda bırakıyordu. Cümle kuramıyordum ama fark ettiğim bir şey vardı:

Ağlıyordum.

"... Ailesinin ölümüne sebep olduğum kızın melek gibi sesiyle beni kendine aşık edeceğini bilemezdim ben Güneş," derken bir adım geri gitti.

"Mezarlığa gittiğimiz gün her şey yerine oturdu. İşte o zaman anladım. Senin yanımdayken seni mutlu edebiliyordum, kendisi güvende hissetmeni sağlayabiliyordum ama benim yanımda olmadığım zamanlarda, o gece kazada onlarla birlikte ölmüş olmanın gerektiğini, hayatta olduğun her saniye onları hayal kırıklığına uğrattıyormuşsun gibi düşündüğünü de biliyordum. Ben seni kelimelerden iyi tanıyorum Güneş. Sen bana artık beni tanıyamadığını söylüyorsun ama ben seni çok iyi tanıyorum," dediğinde ona sarılmak için yaklaştım. Beni kollarımdan tutup nazikçe geri itti.

"... Seni o kadar iyi tanıyorum ki artık bana ihtiyacın olmadığını da biliyorum," dediğinde "Hayır," diyerek cevap verebildim.

"Ama Arda...?"

"Hayır. O beni korumak için söyledi. Belki haklıydı, belki de değildi. Ama beni korumak için söylüyordu. O kelimeler bana iş değildi. Bak Demir, ben bunu çok düşündüm ve ben..."

"Benim çok düşünmediğimi mi sanıyorsun?!" diyerek sözümü kesti. "... Güneş benim sana karanlığımdan başka verebileceğim, sunabileceğim hiçbir şeyim yok. Başın beladan kurtulmayacaktır. Doğukan'ın Helin'i bir süre saklamasının bir sebebi vardı. Benim de sebeplerim var. Yaptığım her şeyin bir sebebi vardır Güneş. Şimdi bu anlatıklarından sonra da artık gerçekleri öğrendin. Benden uzak durmak isteyeceksin," deyip bir adım gerilediğinde bu sefer ben ona yaklaştım.

"Hayır, istediğim bu değil."

"Ama ihtiyacın olan bu. Gelmem bile hataydı," dedikten sonra arkasını döndü ve hızlı hızlı yürümeye başladı. Ona yetiştim ve önüne geçtim.

"Demir..." dediğinde durdu ve "Güneş anlamıyor musun?! O gün eğer alkollüyken o kadar hız yapıp karakola gitmeseydim bunların hiçbiri olmayacaktı! Babamlar beni almaya gelmeyeceklerdi! Ailen ölmeyecekti! Benim yüzümden Güneş!" dediğinde, parmak ucuna kalkıp onu öptüm.

Bu masum ve sanyelik öpücükten sonra aramızdaki mesafeyi açmadım ve yakınlığımızı korudum. Beni belimden tuttu ve kendisine daha da yaklaştırdı. Gözlerime baktı ve eliyle rüzgardan dolayışan, yüzüne gelen saçlarını çekip kulağının arkasına koydu.

Yüzüne iyice yaklaştığında burnu burnuma değdi ve ardından

büyük bir sıcak hava dalgası beni sardı. Artık hava soğuk gelmiyordu.

O az önceki bir saniyelik öpücükle kendini hatırlatan özlem, artık bitmeyi bekliyordu. Elini yanağıma koydu ve beni öpmeye başladı. Onu o kadar özlemiştim ki! Demir'i, öptüğünü, bana dokunmuşunu... Her şeyini...

Aradaki boy farkından dolayı parmak ucunda durmakta zorlandığımı anladığımda, beni kalçamdan ve belimden tutup havaya kaldırdı. Bacaklarımı beline doladıktan sonra bir kolumla ona tutunuyordum, diğer yandan da elimi saçlarında gezdiriyordum.

Beni hâlâ o şekilde taşırken yere oturdu ve beni kumların üstüne yatırdı. Ardından üstüme çıktı ve beni öpmeye devam etti. Boyunumu öperken bir eli sağ bacağımı, diğer eliyse belimi okşuyordu. Boyunumun diğer tarafını da öptüğünde o kadar hoşuma gidiyordu ki başımı biraz daha geriye yatırdım.

Dudakları tekrar dudaklarımı bulduğunda, kolunu belimin arkasından geçirdi ve dik oturmamı sağladı. Ardından o da yanıma oturdu. Nefes nefeseydik ve denize karşı oturuyorduk.

Bu kadar zamandır onu düşünmediğim tek bir saniye bile olmamıştı. Hep onun hakkında nasıl kararlar almam gerektiğini düşünüyordum. Beni çok yoruyordu. O kadar yoruyordu ki, aramızdaki bu çekimi hissetmeyi ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. "Neden durdun?" diye sorduğumda bana baktı.

"Seninleymek durmak kolay bir şey değil, istediğim bir şey de değil. Ama olması gereken bir şey," dedi.

O gün seks hakkında konuştuklarımızı hatırlıyordu. O gece barda herkesin ortasında "Güneş benim," deyip beni öpmüştü ve ardından onlarda kalmıştım. O gece de böyle olmuştuk. Daha fazlasını istiyorduk ama ben ona hazır olmadığımı söylemiştim. Bana riya duyuyor olması gerçekten çok güzeldi.

"... Ama bir gün duramayacağım ve hepsi senin güzelliğinin ru olacak," deyip gülümsedi ve dudaklarını dudaklarımla bir kez a buluşturdu.

"Eve doğru yürürken başım kaşınınca "Saçlarımun arasında lar var," dedim.

kenimle öpüşürken Kayhan'ını hırkasını giyiyor olmanın ceza-yerek cevap verdi. Elini tuttum.

9. Bölüm

"Öhöm öhöm!"

Helin'in sahte öksürme sesiyle gözlerimi açtığımda yavaş yavaş netleşen dört kişi gördüm. Helin, Doğukan, Esmâ ve Burak yatağımın etrafında bana bakıyorlardı.

"Günaydın," dediğimde, bu sefer Esmâ "Öhöm öhöm!" dedi ve eliyle yanımda uyurken bir yandan da kolunu bana sarmış olan Demir'i gösterdi. İstmeden de olsa gülümsedim.

"Demir geldi," dedim. Burak "Onu biz de görebiliyoruz Güneş! Bir açıklama yapacak mısın?!" derken sesini ciddileştirdi. Doğukan hâlâ aynı yüz ifadesiyle, 'benim için fark etmez' bakışıyla bakıyordu ama kızlar ve Burak çok ciddiye.

Doğrulanabilmek için Demir'in kolunu karnımdan çekmem gerekiyordu. Güçlü kolunu karnımdan itmeyi denediğim anda kolunu daha çok sıktı, kasları kasıldı. Beni tekrar eski halime getirdi ve daha çok kendine çekti. Uyanık olmadığından yüzde yüz emindim, bunu refleks olarak yapmış olmalıydı.

Refleks veya değil... Hoşuma gitmişti. Yalan söyleyemezdim.

"Demir..." diye fısıldadığımda Esmâ, "Güneş, onun burada ne işi var?! Onunla nasıl barışabilirsin?!" diye bana kızmaya başlamıştı.

Helin araya girip "Sabah sen neden hâlâ uyanmadın diye sana bakmaya geliyoruz ve Demir'le beraber uyuyorsunuz! Güneş! Hem şimdi uyandır onu! Burada işi yok!" diye bağırduğunda, Demir biraz kıpırdandı ama yine uyanmadı.

"Helin, hiçbir şey bildiğimiz gibi değilmiş. Demir ailemi..." diyerek açıklama yapmaya çalıştığında Burak sözünü kesip "Bu kadarı yeter artık," dedi ve Demir'in yattığı tarafa yaklaşıp onu omuzlarından tuttuğu gibi kaldırdı.

Onun kolundan kurtulduğum anda, Demir uyandı. Refleks olarak onu uyandıran kişiyi daha görmeden yakasından tutup yumruğunu havaya kaldırdı. Esmâ hemen Burak'ın adını söyleyerek bir adım ileri attı. Demir'in yumruğu Burak'ın yüzünün hemen önünde duruyordu. Demir, çevresine bakıp önce Esmâ'yı, sonra Helin'i ve Doğukan'ı görünce yumruğunu indirdi.

"Ben daha önce uyandırılmamıştım," dedi ve gözlerini benimle buluşturdu.

Helin "Vé bir daha da seni uyandırmayı düşünmüyoruz zaten Demir. Emin olabilirsin," dediğinde Doğukan "Ne zaman geldin?" diye sordu.

Demir, yeni uyandığını hiç belli etmeyen, normal, kalın ve beni her seferinde ona çeken sesiyle "Dün gece," diyerek cevapladı.

Doğukan "Kavga kiminleydi?" diye sorduğunda dün gece nele-
rin yaşandığını nereden anladığını merak ettim. Demir elini yum-
ruk yaptı ve kemiklerinin hemen üstündeki kurumuş kan izlerine
baktı.

"Önemi yok," dediğinde, Doğukan onaylar şekilde başını sal-
ladı.

Esmâ "Güneş!" diye bağırıp, eliyle Demir'i gösterirken "Bu-
nun burada ne işi var? Artık bir açıklama yapacak mısın yoksa bizi
de katletmesini mi bekleyelim?" diye sorduğunda, Demir kendini
savunmak için hiçbir şey yapmadı. "Ben aşağı iniyorum," dedi ve
merdivenlerden indi. Gözden kaybolana kadar, çatı katından ayrıl-
masını izledik.

"Hepsini açıklayacağım Esmâ. Demir ailemi öldürmedi," diye
açıkladığımda, Doğukan Helin'e dönerek "Ben de iniyorum. Bah-
çede seni bekliyor olacağım," dedi. Helin'i yanğından öptükten
sonra merdivene yöneldi.

Helin "Ne yani, ne olduğunu merak etmiyor musun?" diye
sorduğunda, Doğukan "Güneş az önce söylediği üç kelimeyle bil-
mem gereken her şeyi söyledi. Demir böyle bir şeyi yapmadığını

söylüyorsa yapmamıştır ve mantıklı bir açıklaması da vardır. Ama itiraf ediyorum ki... Rahatladım," dedi ve hafifçe gülmeye başladı.

Doğukan indiğinde Esma ve Helin yatağa oturdular. Burak da bizi dinliyordu.

Helin ilk cevaplamanı gereken soruyu sordu.

"Ne demek öldürmedi? Kazayı o yapmamış mı?"

"Arabada o da varmış ama babası sürüyormuş. Babası çok sinirliymiş ve sürekli arkaya dönüp Demir'e küfür ediyormuş," dedim.

Esma, "Demir'in babası senin aileni öldürdüyse o zaman neden suç ona kalmış ki? Ne yani, bu okulda okumasının nedeni bu muymuş?" diye sordu.

Helin "İmkânsız. Demir ondan önceki yıl da Atagöl Lisesi'ndeydi. Gelir gelmez o çeteyi oluşturmadı tabii," dedi.

"Babası eğer oğlunun üstüne böyle bir suçu atabilmişse kim bilir daha ne suçları, kural ihlallerini onun üstüne yıkmıştır. Bence bu kaza onun üstüne kalan ilk suç değildi," derken, Esma'nın sorusunu yanıtlamış oldum.

Demir'in dün gece anlattıklarını kendi ağzımdan duydukları daha da rahatlıyordum.

Helin "İşte şimdi yerine oturdu her şey," dedi.

Burak "İşlediği tüm suçları oğlunun üstüne atan bir baba... Demir'in böyle olmasına şaşırılmamak gerekir. Ona bakış açım şu an tamamen değişti," dediğinde, Helin "Babası kesin kendi adına zarar gelmesin diye suçlarını ona atıyordu," diye ekledi.

"Evet, annesi biraz daha düşünceli olsa da, eşine söz geçirememiş hiçbir zaman. Sonuçta Erkan ailesi... Dünyaca tanınan çok Türk müzisyen yok. Ama yaptıkları yanlış. Demir'in karşı çıkması gerekirdi. Hâliâ da karşı çıkması gerekiyor, susarak ve babasının ona inşa ettiği felaket hayatı yaşamaya devam edemez," dedim.

Esma "Sanırım bu bizim yorum yapabileceğimiz bir şey değil. Her ne kadar ona yardım etmek istesek de, sonuçta Demir'in aile olaylarına, hatta hiçbir olayına karışamayız," dedi.

Derin bir nefes alıp verdiğimde üçü de bana bakıyorlardı.

"Ona karşı çok sert olmayın tamam mı? Biliyorum, o hiç kimseye karşı çok iyi biri olmadı ama unutmayın ki çevresine ne ki-

dar zarar vermişse kendi onun iki katı kadar zarar görmüş ve belki de inanmayacaksınız ama ben onu bu haliyle seviyorum. Olduğu haliyle bile sevebiliyorsam eğer, olabileceği kişiyi tahmin bile edemiyordum. Sanırım onu kurtarabilirim ve bunu istiyorum da... Her şeyden çok," derken gülümsüyordum.

Gözlerim dolmuştu ama fark edilmediğinden emindim.

Belki de uzun zamandır hiç olamadığım kadar iyiydim.

Helin ve Esmâ bana sarıldığında, yataкта onlara yaklaştım ve ben de onlara sarıldım. Gözlerimi sınıksız kapattım ve sonra tekrar açtım.

Burak da yatağa oturdu.

"Şimdi bizimle burada tatil bitene kadar kalacak mı?" diye sorduğunda, sorunun yanıtını gerçekten bilmediğimi fark ettim.

"Hiçbir fikrim yok. Hadi gidip öğrenelim," dedim ve ayağa kalktım. Onlar merdivene doğru ilerlerken üstümde önceki gece giydiğim kıyafetlerin olduğunu fark ettim. Dolabıma gittim ve beyaz, dar askılı bluzumu ve kot şortumu elime aldım.

Esmâ merdivenden inerken kafasını uzattı ve "Güneş, biliyor-sun değil mi, ona hemen yumuşak ve arkadaşça davranmamızı bekleyemezsin. Sonuçta... O Demir Erkan. Bizim aklımızda şu ana kadar hep 'Demir Erkan' olarak vardı. Hiç 'Güneş'in sevgilisi Demir' olamadı. Biraz zaman alacak ama elimizden geleni yapacağız," dediğinde gülümseyerek başımı salladım.

"Teşekkür ederim."

Esmâ ve iyi niyeti, beni yine gülümsetmeye yetmişti.

Giyinip saçlarımı at kuyruğu yaptıktan sonra aşağı indim. Sağuma baktığımda salonun büyük camlarından Esmâ, Helin ve Burak'ın bahçede kahvaltı ettiklerini gördüm. Oraya doğru dönecek-ken sol tarafımdan evin kapısı açıldı ve Doğukan içeri girdi.

"Orada mı?" diye sorduğumda Doğukan konuşmadan başını salladı. Önümden geçip bahçeye çıkmak için salona gidecekken bıraktığı sigara kokusundan sonra "Yanına gitmeli miyim?" diye sordum.

Bana döndü ve ellerini havaya kaldırarak "Sevgilisi sensin," ka-nışmıyorum," dedi.

"Ne yani, benden bahsederken 'sevgilim' mi diyor?" derken dişlerim görünecek şekilde gülümsüyordum.

Doğukan gülüp "Öyle bir şey demedim..." derken sözünü kesip "Yakalandın! İnkâr etme," dedim.

"Tamam, tamam. Ne evet diyorum ne de hayır. Hadi girdiğin yanına. Sonra da onu kulağından tutup kahvaltı masasına getir. Tabii son kısım biraz zorlayabilir. Her neyse, sana güvenimiz tam," dedi ve bizimkilerin yanına, bahçeye çıktı.

Kapının önünde durdum, derin bir nefes alıp bıraktıktan sonra, saçımın düzgün olup olmadığını elimle kontrol ettim. Ardından kapıyı açtım.

Demir, doğukan'ın arabasının kaputunun üstüne yaslanmış, sigara içiyordu. Yanına gidip ben de arabaya yaslandım.

"Sabah sabah nasıl sigara içebiliyorsun?" diye sorduğumda bana dönmeden karşıya, sahilin az da olsa görüldüğü tarafa doğru bakmaya devam ediyordu.

"On ikiye çeyrek var," diye cevapladığında "O kadar uyuduk mu ya?" dedim şaşırarak.

"Dün gece biraz geç gelmişiz eve," dedi ve biten sigarasını yere atıp bana baktı.

Merakıma yenilip "Neden kızlara anlatmam gerekenleri anlatırken çatıdan indin?" diye sordum.

"Kazanın olduğu gece; ne tekrar yaşamak ne de tekrar dinlemek istediğim bir geceydi."

Demir'e olabildiğim kadar yakın olmak, onu kendimden daha çok tanımak istiyordum fakat o gizemli olmaya devam ediyordu. Onun hakkında ne öğrendiğinizi düşünürseniz size aksini göstererek şaşırtabiliyordu. Onu asla tanıyamayacağınızı, denemelerinizin hep başarısız olacağını hareketlerinden, görünüşünden ve davranışından çıkarabiliyordunuz ama yine de denemek istiyordunuz.

Ben deniyordum. Cansu da zamanında çok denemişti. Belki de benden daha çok denemişti o ama başaramamıştı.

Bu beni korkutuyordu. Onun gibi bir kız bile onu bir geceden fazla yanında tutamamışsa, ya ben hayatımın geri kalanında onu yanımda tutmak istersem? İşte o zaman ne yapacaktım?

Dün gece pek çok şey değişmişti. Aklıma bile gelmeyecek şeyler yaşanmıştı, aynı zamanda konuşulmuştu da. Belki de bu yanlıştı ama Demir'i hiç bu kadar kendime yakın hissetmemiştim. Yı

gimdi ona nasıl davranmam gerekiyordu? Onu yakınımnda tutmak, bana veya en azından birilerine güvenebilmesini sağlamak için neler yapmam, neler söylemem gerekiyordu benim?

"Saçlarında hıllı kum var," dedi ve elini saçlarıma götürüp birkaç saniyede gördüğü kum tanelerini aldı.

Ona dünden sonra, tüm yaşadıklarımızdan sonra, yaşayacaklarımızdan önce, yani şu anda ne demeliydim? Sanırım öğrenmenin tek bir yolu vardı.

"Demir, biz... Yani ben, artık nasıl..." diyerek uygun kelimeleri bulmaya çalışırken sözümü kesti

"Ben cevabı biliyorum sanırım. Bir önerim olabilir."

Sorumu daha ilk kelimelerinden anlamasına şaşırmamıştım, Demir böyleydi. Belki anlaşılamaz biri olabilirdi ama onun herkesi anladığından emindim. Özellikle de beni.

"Hayır Demir, dün gece söylediğin gibi uzaklaşmayacağız. Bunu asla yapamam..." diyerek sözümü başladığımda karşıma geçti, beni belimden kavrayıp kendine çekti.

"Peki bu nasıl?"

Beni öpmeye başladığında o günü hatırladım. Sahildeydik ve ben ağlıyordum. Cenk'ten uzaklaşabilmek için onu aramıştım. Yapmamalıydım ama yapmıştım. Onu aramıştım ve beni almıştı. Aynen şu anda öpüştüğümüz gibi öpmüştü. Öylesine yumuşak bir öpücük Demir'den beklenemezdi ama olmuştu. Tıpkı bugünkü gibi...

Kollarımı onun boynuna sarıp beni arabaya doğru biraz daha eğmesine izin verdim. Belimdeki koluyla bana destek oluyordu.

Bir an durduğu zaman gözlerimi açtım ve bana baktığını gördüm. Ona gülümsedim. O da bana gülümsedi. O da benim gibi üç ayın stresinden kurtulmuştu.

O kadar hafif gülümsemişti ki, benden başka kimse dudağının kenarının bir santimetre de olsa yukarı kıvrıldığını anlayamazdı. Ama ben görmüştüm. Gülümserken dudağımı ısırdım ve beni hemen tekrar öpmeye başladığında dişimi dudağımdan ayırdım.

İyi ki o gün seni aramışım Demir.

Demir'in Ağzından

"O gece ne tekrar yaşamak, ne de tekrar dinlemek isteyeceğim bir geceydi," diyerek Güneş'in sorusunu cevapladığımda bana anlaşıla baktı.

Gözlerimi uzun zamandır göremediğim yüzünde dolaşırken, sonunda güzel, her zaman aynada gördüğümünden daha açık bir mavinin gri ile birleşmesini gözlerinde izledim.

O utandığı ve ne diyeceğini düşündüğü için gözlerini benden kaçırmışken ben onu izlemeye devam ediyordum. Saçlarına baktım. Dün gece o uyurken elimi saçlarının arasında gezdirmiştim. Böyle bir şeyi hayatımda ilk defa yapmıştım. Nedenini bilmiyordum. Sadece içimden gelmişti.

'Onun saçları dışında başka saçlarda bir daha elini gezdirmek istemeyeceğinden korkuyorsun!'

Duyamak istemiyor olsam da doğruları yansıtan iç sesimi bu sefer arka plana attım ve yumuşak saçlarına tekrar dokunabilmek için dünden kalan ufak kum tanelerini bahane ettim.

"Saçında hâlâ kum var."

Güneş "Demir... Biz, yani ben... Artık nasıl..." diyerek bir şeyler gevelemeye başladığında, onun sözünü kesmem gerektiğini anladım. Soracağı soruyu bildiğim gibi vereceğim cevabı da biliyordum.

"Ben cevabı biliyorum sanırım. Bir önerim olabilir."

Güneş yüzünü biraz bozdu ve bir şeylere anlam veremediğinde, bir şeyleri doğru bulmadığında yaptığı tanıdık mimikleriyle "Hayır Demir, dün gece söylediğin gibi uzaklaşmayacağız. Bunu

ula yapamaz," dedi. Gözlerini benim gözlerimden düğürdü ve
öeline dönüp yere bakmaya başladı. İşte şimdi asıl öcürünü sunma
samanıydı.
"Peki bu nasıl?"

10. Bölüm

Demir'i elinden tutup eve doğru çekmeye çalıştığımda sadece bir adım bana doğru geldi. Gülümsedi.

"Şimdi ne var?" diye sorarken gülümsüyordu.

"Bahçede kahvaltı yapacağız, hadi gel," dediğinde elimi bıraktı ve olduğu yerde durdu. Gülümsemesi silinmişti.

"Neden gelmiyorsun?"

"Güneş, sen git. Ben aç değilim."

"Demir, saçmalama, hadi gel," deyip kapıyı açtığımda durdum ve arkama baktım. Demir hâlâ olduğu yerde bekliyordu.

"Orada sizinle oturmamın iyi bir fikir olacağını sanmıyorum. Ben böyle 'arkadaş' olaylarına pek girmem. Birileriyle zaman geçirmem ben. Sen... farklısın. Alışkın değilim," dediğinde, kapıyı kapatıp Demir'in yanına gittim.

"Doğukan da orada, rahat ol.. hadi ama kırma beni. Alt tarafı kahvaltı edeceğiz," dediğimde, Demir "Sen git, Güneş. Ben bir sigara daha içeceğim," dedi ve cebinden sigara paketini çıkardı. İçinden bir dal alıp dudaklarının arasına koydu. Paketi cebine geri yerleştirirken diğer cebinden de çakmağını çıkardı.

"Hayır," dedim ve çakmağı tuttuğu elini tuttum. Onu dururdum.

"Hayır Demir. Bir sigara daha içmeyeceksin. Gelip bizimle oturacaksın ve kahvaltı edeceksin. Hiçbir konuşmaya katılmak zorunda değilsin, söylenenlere gülmek veya tepki vermek zorunda değilsin. Yani kısaca her zaman olduğun gibi olman yeterli. Sadece

kahvaltı et. Orada istenmediğini düşündüğünü biliyorum ve düşünür olacağım, kızlar ve Burak seni benim veya Doğukan'ın tanıdığı gibi tanımıyorlar. Ama ben tanıdıklarını istiyorum, tamam mı?" dediğinde, yağmurmuş bir şekilde beni dinlemeye devam ediyordu. Onun bu dikkatini bir daha uzun bir süre yakalayamayacağımı düşünerek sözüme devam ettim.

"Sen istenmediğin ortamlarda bulunmaktan korkan biri değilsin Demir. Belki de bir şeylerden, birilerinden çekinebilecek en son kişisin. Şimdi..." derken elindeki çakmağı aldım ve cebine geri yerleştirdim. Ağzındaki sigarayı da aldım.

"... Benimle o eve geliyor ve o masaya oturuyorsun."

Verceği tepkiyi çok merak ediyordum. Kızmasını ve 'bana istendiğini yaptıramazsın' bakışlarını bekliyordum ama onların aksine "Bugün dua et ki iyi günümdeyim Güneş," dedi ve tuttuğum sigarayı elünden aldı. Ona ilk defa ne yapması gerektiğini söylemiştim ve şaşkınlığı sesinden de belli olmuştu.

Sanırım ona alışkın olmadığı şeyleri yapmaya devam ediyordum.

Gülümsedim ve Demir'in önünden eve yürüdüm.

Bahçeye çıktığımızda Esmâ, Burak, Helin ve Doğukan kahvaltı ediyorlardı. Bizi gördükleri anda sesler kesildi.

Esmâ "Aaa Güneş..." dediğinde Helin de yandan "... Ve Demir," diye ekledi.

Kızlara 'ben size ne demiştim' bakışlarımı gönderdikten sonra, Esmâ "Neyse, Doğukan en son ne anlatıyordun?" diyerek biz gelmeden önce başlamış olan konuşmayı devam ettirdi. Oturmadan önce Demir arkamdan yaklaştı ve kulağıma "Bunların karşılığını en yakın zamanda alacağımı unutma sarışın kız," diye fısıldadı ve ardından yanıma oturdu.

Bir anlık şaşkınlıktan sonra ben de yerime oturdum. Demir'in son söylediği istemsiz olarak vücudumda yine o garip etkiyi bırakmıştı.

Kimse kimseyi yumruklamadığı, yani Demir'in bulunduğu bir ortama göre iyi geçen beş dakikanın ardından Esmâ, Demir'e dönüp "Eeee Demir, Bodrum'a hangi rüzgâr attı?" diye sordu.

Bu sorunun cevabını masadaki herkes biliyordu ama sanırım

Esmâ, sonunda Demir'i konuşmaya katmak istiyordu. Bu iyi bir şey miydi? Bence iyiydi ama nedense içimde bu işin sonunun hayli iyi bitmeyeceğine dair bir his vardı.

Helin "Kayhan'ları ölene kadar dövmek için olabilir mi acaba..." derken masanın altından Helin'in bacağına tekme attım. Bana bakarak "Ah!.... Sanırım.. böcek ısırdı," dedi.

Esmâ dikkatleri tekrar Demir'e yönelterek "Evet Demir, ne diyordun?" diye sordu.

Demir "Niye insanlar cevaplarını bildikleri soruları sorarlardı ki?" dedi kimseyle göz teması kurmadan.

Esmâ bana baktı ve derin bir nefes aldı. Ardından tekrar "Doğukan'la uzun zamandır tanışıyorsunuz, öyle değil mi Demir?" diyerek tekrar şansını denemek istedi.

Demir "Evet," dedi ve tekrar kahvaltısına geri döndü. Esmâ bana baktı ve ellerini havaya kaldırdı. Dudaklarını oynatarak "Daha ne yapabilirim?" diye sorduğunda bir şey diyemedim.

Burak, "Üç yaşından beri piyano çaldığın doğru mu?" diye sorduğunda, Demir başını kaldırıp ona baktı.

"Ben de bu his neden tanıdık geliyor diyordum, kendimi karıkolda sorgulanyormuş gibi hissediyorum," dedi.

"Demir, sadece seni tanımaya çalışıyorlar," deyip araya girdiğimde, bana döndü ve sinirli bir şekilde "Çocuk adımı Google'da aratmış! Beni burada daha ne kadar iyi tanıyabilir ki?" dedi. Şaka yapmıyordu.

Burak ona "Sadece Güneş'i kırmamak için seninle konuşmaya çalışıyoruz Demir, bu kadar kaba olmaya gerek yok," dedi. Sesler yükselmeye başlamıştı.

Herkes birbiriyle yüksek sesli konuşurken, bense Demir'i sakinleştirmeye çalışıyordum. Demir de bana burada oturup insanlarla kahvaltı etmenin ne kadar saçma bir şey olduğunu söylüyordu, ayağa kalktı.

Tam pes edecekken Doğukan araya girdi ve "Hey!" dedi.

"... Herkes çenesini kapatsın! Demir, sen de yerine otur. Herkes bir dakika sussun."

Herkes susmuştu ve Demir'e bakıyordu. Demir bir bana bir de Doğukan'a baktı. Ardından yavaşça sandalyesine oturdu. Yumruklarını gevşetti.

Her şeyi yapabilen bir insan için, bir arkadaş ortamında bulunmak ne kadar zor olabilirdi?

Doğukan "Güzel, şimdi... İnsanların konuşmak istemediği şeylerden değil de konuşmak istedikleri şeylerden bahsedelim. Mesela..." derken Burak, Doğukan'ın yapmaya çalıştığı şeyi anladı ve Esma'ya "Mesela dün akşam yaptığın lazanya harikaydı. Yapmayı nereden öğrendin?" diye sordu.

Doğukan da Burak'a katılıp "Aynen, harikaydı," tarzında şeyler söyledi. Esma biraz garipseyerek anlatmaya başladı ama anlattıkça ortam normale döndü.

"Aslında... aa... annemden öğrenmiştim. İlk yapmayı öğrendiğim yemek oldu..."

Esma'nun yemek tarifi bittikten sonra ben Helin'e onun ruh halini anında iyileştirebilecek en iyi soruyu sordum. "Helin, bu aralar Beşiktaş neler yapıyor? Maçlar nasıl gidiyor?" diye sordugunda, Helin hemen bana baktı ve sanki dün akşamdan bu soruya çılgın gibi cevap vermeye başladı.

"Sonunda birileri sordu! Şampiyonlar liginde ön elemelerde Arsenal'le oynadı, onların sahasında bile Arsenal'in özelliği olan topla fazla oynamayı ikinci plana attı. Her ne kadar yenilsek de oynadığımız en iyi oyunlardan biri oldu. Çok beğenmiştim o maçı..."

Doğukan, Helin'e dönerek "Futbol konuşurken o kadar seksi oluyorsun ki," dedi.

Helin'i dudağından öpmeye başladığında yanımdan ufak bir gülme sesi duydum. Ama saniyelikti. Demir'e dönüp baktığında yine o çok belli olmayan gülümsemesini gördüm. Gözleri hâlâ tabağında ve yediklerindeydi ama konuşulanları dinliyordu ve gül-müştü. Az da olsa gül-müştü ve onun o ufak gülme sesini duyduğum için kendimi çok şanslı hissediyordum. Acaba nasıl kahkaha atıyordu? Hiç görmemiştim ama açıkçası Demir'i kahkaha atarken görmek muhteşem olacaktı.

Tabii önce onu güldürmen gerek Güneş.

Kahvaltudan sonra her gün yaptığımız gibi denize gitmek için hazırlanmaya başladık. Demir benimle çatıya çıktığında ona "Denize gireceksin, değil mi?" diye sordum.

"Açıkçası tatil için gelmemiştim, mayo getirmedim,"

"Eminim Doğukan veya Burak sana bir şeyler ayarlayabilir." derken merdivenlerin ordan yükselen mayo ve düz, beyaz bir tişört Demir'in kucasına düştü. Doğukan aşağıdan "Bir şey değil," diye seslendi.

Mayo griydi, tişört ise beyazdı.

Demir, tişörtün rengini sevmeyince aşağıya "Bunun siyahı yok mu?" diye seslendi.

Doğukan'ın Helin'le kaldığı odadan geldiğini tahmin ettiğimi ses, "Giy ve sadece teşekkür et," dedi.

"Doğukan gibi bir arkadaşla sahip olduğun için şanslısın," dedim gülerek.

Demir, "Hayır, bence birazdan sen önümde mayo giyeceğin için şanslıyım," deyip Arda'nın burada kaldığı zamanda uyuduğu yatağa oturdu.

"Ha ha ha. Arkanızı döneceksiniz Demir Bey," dedikten sonra dolabıma ilerleyip siyah bikinimi aldım.

Demir "Hayır, onu giyme," dedi.

"Bodrum'dayız, bir tatil yeri... Sahil... Denize gireceğiz..?"

"Ondan demiyorum, siyah bikini ile seni hayal edince, ne bile yim... Fazla seksi."

Eğer gerçekten giymek isteseydim, Demir'le bikini konusunda kavgaya devam edebilirdim ama benim için fark etmezdi. Siyah bikinimi bırakıp mavi olanı elime aldığım anda gülümsemek için kendimi zor tutuyordum. Yanaklarımın kızardığından emindim.

Telefonu çalmaya başladığında Demir "Beş dakika sonra çıla ne olurdu..." diye söylenerek telefonunu açtı.

"Evet, iki mi? Bir saniye bekle..." dedikten sonra merdivenlerden aşağı indi ve beni yalnız bıraktı.

Kimin aradığını bilmiyordum ama giyinmek için bana zaman kazandırmıştı. Mayomu ve üstüne de ince, beyaz elbisemi giydikten sonra aşağı indim. Hepimiz salonda toplandığımızda "Demir nerede?" diye sordum.

Burak "Kıyafetlerini değiştirdi, sonra dışarıya çıktı. Sanırım hâlâ telefonla konuşuyor," diye cevapladı.

Hep beraber sahile inmek için dışarı çıktığımızda Demir'i gördüm. Dizinin biraz üstünde biten gri mayoyu ve temiz tişörtü giymişti. Onu ilk defa siyah haricinde bir renk giyerken görüyordum.

Bizi görünce telefona birkaç kelime daha söyledi ve ardından kapattı.

"Kim aradı?" diye sorduğumda "Önemli biri olsaydı söylerdim," diyerek cevapladı.

Şunu da biliyordum ki önemsiz biri olsaydı beni giyinirken bırakıp aşağı inmezdi.

Burak "Şimdi, asıl sorun etmemiz gereken şey Kayhan'ların da muhtemelen sahilde olduğu," dediğinde, herkes Demir'in tepkisini görebilmek için ona baktı. Kayhan'ın adını duyduğumda önceki gece beni zorla çekip öptüğünü hatırladım. Canımı yakmıştı. Sarhoştı. Kayhan eğer sarhoş olmasaydı böyle bir şeyi asla yapmazdı, bundan emindim ama olan olmuştu. Önceki gece Demir'in orada olması şans mıydı bilmiyordum ama Kayhan'ı engellemişti.

Doğukan "Bir sorun çıkacağını sanmıyorum. Zaten herif kendi kaçmış," dedi. Az da olsa olanları onlara kahvaltıda anlatmıştık.

Sahilde yer bulduğumuzda şezlonglara yerleştik. Burak "Alışte, başlıyoruz," dediğinde, başımı kaldırıp büfenin olduğu tarafa baktım. Kayhan aralarında yoktu ama Emre, ekiplerindeki herkesi toplamıştı.

Demir hiç rahatını bozmadan oturmaya devam ediyordu. Ona "Demir lütfen, muhtemelen gelip sana laf atacaklar ama bundan başka bir şey yapmazlar. Bunlar öyle çocuklar değil. Sizin bardakilerle alakaları yok," dediğimde bana bakıp "Sen bunlarla çok zaman geçirmişsin bu yaz," dedi.

Emre gelip "Merhaba Güneş. Dün gece tanımadığımı söylediğin adamla yan yana oturuyorsunuz şu an demek," dediğinde, ona cevap vermek istedim.

Demir bana baktı ve bakışından susmamı istediğini anladım. Bir şey demedim. Böyle konuşmalarda daha tecrübeli olduğunu tahmin etmek zor değildi.

Elif'in sevgilisi Taner, gözüyle yanağı arasında kalan büyük morluğu gösterirken "İçimden bir ses onu önceden tanıdığını söylüyor ama..." dedi.

Taner'le Emre'nin arasında duran, dün akşam bizimle sahilde olan ama adını hatırlayamadığım uzun boylu çocuk, bileğini sarmıştı. Bileğini gösterdikten sonra "Senin neyin bu kadar özelmış

bir anlayalım," deyip bana yaklaştığında, Demir ayağa kalktı ve onu durdurdu.

Demir'in ayağa kalkmasıyla Doğukan da ayaklandı. Burak da uzandığı şezlongda oturur pozisyona geçti. Doğukan, Demir'in yanına geldi ve onun yüzüne baktı. Ondan gelecek herhangi bir işareti bekliyor gibiydi.

Taner "Ooo demek kavgacı çocuğumuzun arkadaşı çoktandır buradaydı. Dün gece az kişiydik. Şimdi fazlayız. Şansınızı deneyin istiyorsanız," dedi.

Objektif olarak durum baktım. Dün gece Demir, onlara karşı tek başınaydı ve sonuçlar ortadaydı. O zaman bu çocuk neyin kafasındaydı?

"Berkay, Taner.. Bırakın artık!"

Önümüzde duran topluluğun dikkati arkaya çekilmişti. Aralarından Kayhan çıktığında elinde bir buz torbası vardı. Buz torbasını sol gözünün üstünde tutarken Demir'in karşısına geçtiğinde torbayı indirdi. Gözünü zar zor açabiliyordu. Dudağı da patlamıştı. Demir'in dün gece çevirdiği -ve neredeyse kırma noktasına geldiği- kolu baştan aşağı sargılıydı. Tanınmayacak halde değildi ama gerçekten kötü görünüyordu.

"Benim adım Kayhan ve dün gece sarhoştum. Eğer aklım başımda olsaydı kız arkadaşına hiçbir şekilde öyle davranmazdım. Güneş'in bir sevgilisi olduğunu bile bilmiyordum ki. Her yaşadığımda geçiştirmekten başka bir şey yapmıyordum..." deyip bana baktığında gözlerimi ondan ayırdım. Onunla göz teması kuramazdım. Utançtan mıydı, sinirden miydi, kırgınlıktan mıydı, canımı yakmasından dolayı mıydı emin olamıyordum ama bakamazdım.

Ben, Kayhan'ın bakışlarını hâlâ üzerimde hissedebiliyorken Demir, Kayhan'ın başını çenesinden tutup kendine doğru çevirdi. Kayhan ses çıkartmadı ama boynundaki kızarıklıklardan dolayı Demir'in bu hareketiyle canının yandığını emindim.

Demir onu bıraktığında Kayhan konuşmaya devam etti ve "Özür dilerim. Kendimde değildim," deyip tekrar bana baktı.

"... Özellikle senden Güneş , sonra da..." derken, Demir yine aynı şekilde Kayhan'ı çenesinden kendine doğru çevirdi ve "Demir," dedi.

"... Ve Demir'den," dedi Kayhan.

Kayhan iki adım geri gitti ve son bir kez bana baktıktan sonra arkasını döndü. "Burada işimiz bitti," dedikten sonra, kalabalık dağılmaya başladı. Kayhan da büfeye doğru ilerledi.

Kayhan'ın aklı başında ve saygılı biri olduğunu biliyordum ama dün gecenin ardından özür dilemeye gelmiş olması, gerçekten onun tahmin ettiğimden daha onurlu olduğunu göstermişti.

Esmâ "Ucuz atlattık," derken Helin de "Endişelendim. Çok kalabalıklardı," dedi.

Hepimiz az önceki gerilim dolu konuşmanın şokunu atlatıp yerlerimize geçtiğimizde Demir, Doğukan'ın ona verdiği tişörtü çıkardı ve düzeltmeden çantama taktı.

Vücuduna bakmamak elde değildi. Onu görmediğim bu üç ayda biraz daha kas yapmış olmalıydı. Hani bazı erkekler vardır ve artık iğrenç denecek kadar kas yağımına dönerler ya... Onlarla yakından uzaktan alakası yoktu. Daha çok, kolları ve omuzlarının genişliği ön plandaydı. Karnındaki kaslar six pack gibi fazlasıyla belirgin değildi. Hafif çizgilerle görülüyordu.

"İlgini mi çektim yeni kız?" dedi.

Gözlerimi vücudundan ayırıp gözlerine baktım.

İlk tanıştığımız gün bana bunu sormuştu. Yanımda oturuyordu.

Demir gülümsediğinde ben de ona gülümsedim. Bana söylediği ilk şeyleri hatırlıyor olması içimi ısıttı. Detaylara önem vermeyen biri gibi görünüyor olabilirdi ama bu sabah Doğukan'ın arabasına yastanırken beni öpmüştü ve tıpkı ilk öpüşmemiz gibi olmuştu. Her şeyi aynı yapmıştı. "Peki bu nasıl?" diye bile sormuştu.

Şimdi de bunu söylüyordu. Bana o gün, yaklaşık bir yıl önce yanında oturduğum, biyoloji ödevi için partnerim olan bu kaba, sert, umursamaz, sürekli siyah giyinen ve aynı onun gibi ruhsuz olan çetesiyle takılan, adından korkulan mavi gözlü çocukla, bugün burada böylesine güzel bir yerde tatil yapacağımı, sevgili olacağımızı ve onun bana değer vereceğini söyleselerdi herhalde sadece gülerdim. İnanmak için elimde tek bir kanıt bile yoktu.

Ya şimdi? Her şey farklıydı. Neler atlatmıştık... Ama eğer sevdiğiniz kişi Demir Erkan'sa ve o da size geri dönmüşse işte o zaman farklı bir şey beklemek imkânsızdı.

Ayağa kalkıp beyaz deniz elbisemi çıkardım. Havlumu çantamdan alıp şezlonga yaydım ve sonunda oturup uzandım. Kren almak için çantama uzandığımda Demir'in beni süzdüğünü gördüm.

"Asıl ben senin ilgini çektim galiba..." dediğimde "Yok, ondan değil..." deyip tekrar önüne dönerek denize bakmaya başladı. "Sadece seni daha önce hiç bikiniyle görmemiştim," dedi.

"Dua et ki son olmasın," deyip güldüğümde bana baktı ve "Sen bu bikiniyle böyle görünüyorsan o siyah bikiniyi giyince... Onu böyle çok kalabalık yerde giymeni istemiyorum, hatta bir daha hiç giymesen de olur. Tabii, baş başayken istediğin zaman giyebilirsin. Hiç sorun olmaz," dedi.

"Uuuu, Demir Erkan birilerini kıskanıyor. Bugünleri de mi görecektik?" dediğimde, çantamda duran güneş gözlüğümü çıkardı ve kendi taktı.

"Alakasız yok," dedi.

"Evet Demir, eminim alakası yoktur..."

Konuşma bitmişti, ama gülümsememi hâlâ durduramamışım.

11. Bölüm

"Hadi denize girelim."

Helin, Doğukan'ı elinden tutmuş zorla iskeleye götürürken, Esmalar da ayağa kalkmışlardı.

Demir'in gözünden gözlüklerimi aldım ve "Yeter bu kadar yatışın," dedim.

"Ne kadar hareketli arkadaşların var," diyerek bana karşılık verdi. Akluma Cansu, Masal, Cenk ve diğerleri gelince "Neden? Seninkiler birbirlerini başaklıyor," dedim.

"Okulda veya barda gördüklerinden bahsediyorsan eğer, onların hiçbiri benim arkadaşım değil," dedi ve ayağa kalktı.

Geri geri iskeleye doğru yürürken bir yandan da onunla konuşuyordum. "Bak Demir, iletişim kuruyoruz. Güzel bir şey. Seni tanımaya başlıyorum. Peki... Tek arkadaşın Doğukan'sa eğer..." derken ayağım iskelenin girişindeki merdivene takıldı. Düşeceğim anda Demir beni kolumdan tuttu ve düşmemi engelledi.

"İletişim kuracağım diye düz yolda yürüyemiyorsun."

Burak, Esmalar, Helin ve Doğukan çoktan suya atlamışlardı. Esmalar "Çok soğuk!" derken, Burak gülüyordu.

Arkasına iyice yaklaştım ve bir anda Demir'i denize ittim. Aşağıya, suya baktığımda, Demir sudan çıktı ve saçlarını yüzünden çekti.

"Sen şimdi görürsün," dedi ve iskelenin merdivenlerine yöneldi. Ben kahkaha atıyordum. Demir'i öyle görmek o kadar güzeldi ki!

Demir, iskeleye ıslak bir şekilde çıktığında "Şimdi kim suya gidecek tahmin et bakalım," dedi ve bana doğru yaklaştı. Kahkaha atmaktan konuşmıyordum.

Beni kolumdan tuttuğunda "Çok soğuksun! Demir! Su buzu gibiymiş! Bı...burak beni!" Bir yandan gülerken bir yandan da ondan kaçmaya çalışıyordum. O da gülmeye başladığında sonunda presttim ve bana sarılmasına izin verdim.

Üstündeki tüm ıslaklık bana da geçmişti ve su gerçekten ben gibiydi. Beni kucağına aldı ve iskelenin ucuna yürüdü. "Anı gidecek güleceğim," dedi ve beraber atladık. Sadece beni denize atmanın beklemiştim ama beraber atlamıştık.

Sudan çıktığımda saçımı düzelttim ve Demir'e doğru ilerledim. Sağma baktığımda Esmâ ve Burak, onların yanında Helin ve Doğukan, karşımda da Demir vardı. İskelenin hemen altındaydık ve su göğsümün hemen üstündeydi. Demir'in ise karnım biraz yukarısına geliyordu.

Ona sarıldım ve gözlerimi sımsıkı kapattım. Önce bana karpık vermedi, tekrar sarılmadı ama birkaç saniye sonra o da bana sarıldı. Şu anı hiçbir şeye değişmezdim. Dostlarım ve Demir'le beraber, böylesine güzel bir yerde tatil yapıyorduk ve sorun yoktu. En son ne zaman bu kadar huzurlu olduğumu hatırlamıyordum. Belki de ailemi kaybetmeden önceydi...

Gözlerimi açmak istemiyordum. Bu anı içime çekmek, olabildiğince uzun sürdürmek istiyordum.

"Güneş, arkadaşların bize bakıyor."

Demir'in sesiyle gözlerimi açtım ve ondan ayrıldım. Sahilde ve denizde tabii ki yalnız değildik.

Başımı kaldırdım ve Demir'in gözlerine baktım. Deniz onun gözlerine yansıyor. Demir'e bakıp denizin dalgalarını görebiliyordum. "Ne yani, sevgilime sarılamaz mıyım?" diye sorduğunda, Burak arkadan "Bir koala bile tutunduğu dala daha az sarılır," dedi. Yaptığı espriye sadece kendisi gülmüştü. Esmâ ona dönüp "Ne yani, Arda gitmeden önce bütün espri hünelerlerini sana mı bıraktı?" diye sordu.

Arda.

"Arda'yla konuşmam gerekiyor," dediğimde, Demir beni kendisinden ayırdı. "Neden? Bana senin hakkında yalan söyleyen o değil miydi?" diye sordu.

"Evet ama..." derken bir anda cümlemin nasıl devam ettirmem gerektiğini bilmediğimi fark ettim.

Arda'nın Demir'i geri göndermesinin sebebi beni korumaktı. Her ne kadar bu açıdan doğru olduğunu düşünsem de, şu an Demir'e baktığımda ne kadar büyük bir hata olduğunu görüyordum.

Bu konuyu sonra düşünülmesi gerekenler rafına kaldırdım. "Daha önce hiç yüzüdüğünü görmedim," dediğimde, Doğukan Demir'e seslendi.

"Şu boş sörfçülere nasıl yüzüldüğünü mü göstersek?" dediğimde, Demir bana "Sanırım şimdi göreceksin," diyerek cevap verdi. Doğukan'ın yanına gitti. Onlara Burak da katıldı ve geniş, mavi dubaya kadar yarış yaptılar.

Sanırım kazananın kim olduğunu söylememe gerek yok, öyle değil mi?

Başta Demir olmak üzere sırayla Burak ve Doğukan da dubaya çıkışlarında, önceden orada oturan kızların bizimkileri kestğini gördük. Helin "Sanırım duruma..." diye başladığında cümlesini tamamlayıp "...El atmanız gerekiyor," dedim ve biz üçümüz de onların yanına yüzdük. Helin dubaya çıktığında hiç çekinmeden Doğukan'ın kucagina oturdu ve ayaklarını denize doğru sallandırdı. Bir yandan da bir koluyla ona tutunuyordu. Esmâ da Burak'ın yanına gidip oturduğunda, Burak Esmâ'nın elini tuttu ve onu yavaşlından öptü.

Demir'in hiç alışkın olmadığı ve yapmak istemeyeceği şeylerle dolu olan iki muhteşem çift görüyordum... Çok güzel...

Akşam olduğunda ikinci deniz faslımızı da bitirmiştik. Duş sırası olacağı için eve on dakika aralıklarla çift çift gidiyorduk. Demir "Biz biraz daha buradayız," dediği için en son biz gidecektik. Sanırım sahili sevmişti.

Akşam olduğu için sahil yavaş yavaş boşalmaya başlamıştı. Hava az da olsa serinlemişti. Demir giydiği mayonun üstüne tekrar, sabah çıkardığı beyaz tişörtü giyerken, ben de ince elbisemi giymiştim. Güneş birazdan batacağı ve tahminlerime göre saat 19.20 falan olmalıydı. Demir'i biraz yürütyüş yapma konusunda ikna ettim. Kayhan'ların bu saatlerde içlerinden birinin evinde yemek yediklerini biliyordum bu yüzden sıkıntı çıkmayacağından emindim.

"Sandığın kadar kötü olmadı, değil mi?" diye sordüğümde bana "En son tam üç buçuk saat önce sigara içtim Güneş," diye cevapladı.

"Sanırım bu... iyi?"

"Sağlığım için iyi, benim için kötü."

Elini tuttuğumda o gün okulda, koridorda tuttuğum ilk anladığım gibi yine tereddüt etti. Sonra o da elimi kavradı. Tıpkı o günkü gibi. Yavaş yavaş...

"Okul açılana kadar bizimle burada kalacak mısın?" diye sordu. "Zaten kaç gün kaldı ki? Beş mi?" diye sordu.

"Sanırım bu bir cevap değildi."

"Belli değil."

Yürümeye devam ettik.

"... Vee burası da diğer sitenin iskelesi oluyor. Şimdi geri yürüelim, acıkmaya başladım," dediğinde, "Ben de öyle," dedi ve önüme geçip beni durdurdu. Ardından öpmeye başladı.

Eve döndüğümüzde çatıya çıktık. Ben yeni giyeceğim kıyafetlerimi elime aldığım sonra duşa girmek için bir kat aşağı indim. Tam banyoya girecekken, Demir "Dua et ki yapmam gereken bir telefon görüşmesi var. Yoksa bugün duşta yalnız olmazdın," dedi ve aşağı indi.

Bana söylediklerinin üstümde bıraktığı etkiye mi odaklanıyordum yoksa bu telefon konuşmasının yapacağı ikinci 'gizemli telefon' olduğuna mı?

Duştan sonra saçımı taradım ve kuruması için açık bıraktım. Aşağı indiğimde Demir hâlâ ön bahçede telefonla konuşuyor olmalıydı ki ortalıkta yoktu. Onu gizlice dinlemek için kapıya yaklaştığımda Esmâ mutfaktan "Güneş!" diye seslendi.

Elinde hem bir tencere, hem iki bardak, hem de bir şişe kola vardı.

"Esmâ bunları..." derken elinden bardakları ve kola şişesini aldım. "... Nasıl taşımayı düşündün ki?" dedim. Bana "Helin ve Burak bahçedeki hortumu tamir ediyorlar ve Doğukan'ı da getirmedim. Sanırım dışarı çıktı," dedi.

Esmâ'ya yardım edip her şeyi arka bahçedeki masaya taşıdıkları sonra oturduk. Helin "Doğukan nerede?" diye sorduğunda ben "Demir ön bahçede yarım saatir telefonda konuşuyor ve kiminle ne hakkında konuştuğu hakkında en ufak bir fikrim yok, Doğukan da belki onun yanındadır.." dedim.

Esmâ "Hayır. Burak'la onu arabaya binerken gördük. Belki

Bodrum'un merkezine falan gitmiştir, bir şeyler alacaktır," dediğinde hepimiz Helin'e bakıyorduk.

"Belki de oradadır, evet. Sigara almak için çıkmış olabilir. Gelir berhalde," dedi ve yemeğe başladı. Esmâ onu durdurup "Demir'i beklememiz gerekmez mi?" diye sorduğunda Demir, evin kapısını açtı ve salona girdi. Ardından arka bahçenin sinekliğini de açıp tekrar kapattıktan sonra yanımıza oturdu.

Helin "Doğukan markete mi gitti?" diye sorduğunda, Demir sorunun kendine yöneltildiğini anladı ve "Evet," dedi.

Yemeğe başladığımızda Demir'e "Sabah konuştuğun kişiyle mi konuşuyordun?" diye sordum.

"Hayır," diye cevap verip yemeğini yemeye devam ettiğinde "Benimle paylaşmak ister misin?" diye sordum.

Merak ediyordum ve sanırım sevgili olarak bunu bilmek istemem hakkımdı.

"Seni ilgilendirseydi sana anlattırdım Güneş," diyerek bana aynı cevabı verdi. Demir'e tekrar bir soru soracakken Helin "Ben Doğukan'ı arıyorum. Neredeyse yarım saatir yok," diyerek konuyu değiştirdi.

Burak "Evet bence de arayalım. Orası o kadar da uzak değil," dedi.

Demir, Burak'a "Neden bu kadar meraklısınız ki? Sigara alması çıkmıştır ya da bira falan alacaktır. İnsanlara azıcık rahat verin," dediğinde, ona döndüm.

"Demir lütfen biraz daha kibar konuşabilir misiniz..." derken Burak sözümü kesip Demir'e "Dün gece yediğin halt yüzünden, yani Kuyhan'ı ve onun arkadaşlarını dövmenden bahsediyorum, belki Doğukan'ın başı belaya girmiş olabilir Demir, hiç düşündün mü?" diye sordu ve endişesinin nedenini belirtti.

Esmâ da Helin'in yanına, salona gitmek üzere ayağa kalktığında, Demir'e "Onun senin arkadaşın olduğunu biliyorlar ve tek yakalamış olabilirler. Sen millete rahatsızlık veriyor olduğumuzu düşünebilirsin ama tek yaptığımız şey onların arkasında durmak," dedi. Ardından masadan kalkıp eve, salona geçti.

Demir bana dönüp "Ben şimdi ne dedim?!" diye sorduğunda "Sanırım katetmemiz gereken uzun bir yol var," dedim ve Helin'lerin yanına geçtim.

Esma bana dönüp "Telefonu meşgulmüş," dediğinde Helin koltuğa oturdu.

Bir buçuk saat sonra, Esma on dakikada bir Doğukan'ı aramaya devam ediyordu. Hepimiz salonda oturuyorduk. Ben Helin'in yanındaydım ve ona önemli bir şeyin olmadığını, Doğukan'ın birazdan gelebileceğini anlatmaya çalışıyordum.

Esma "Yine meşgul..." dediğinde Burak "Anlamıyorum, telefonu kapalı da değil... Yani birileriyle tam iki saattir telefonda konuşuyor," dedi.

Helin ayağa kalkıp Demir'in karşısına geçti.

"Bugün sen de birileriyle uzun uzun konuşuyordun. Doğukan da aynı kişiyle mi konuşuyor?" diye sorduğunda, Demir ona cevap vermedi.

Helin bu sefer kesin bir şekilde "Doğukan nerede Demir?" diye sorduğunda, Demir ayağa kalkıp kendi yerine Helin'i oturttu ve "O iyi. Burada. Yakınlarda. Endişelenecek bir şey yok," dedi.

"Demir, Doğukan'la ne işler çeviriyorsunuz?" diye sordum. Bana baktı. Cevap vermeyişinden ve bakışlarından bilmek istemeyeceğimi bir şey olduğunu anlamıştım.

Tam o sırada anahtar sesini duyduk ve ardından da kapıyı. Doğukan koşarak içeri girdi.

"Demir... bir tane daha," dediğinde, Demir'in yüzündeki ifade anında değişti ve hemen televizyonun önündeki ufak masadan arabasının anahtarlarını, cüzdanını ve telefonunu aldı. Bana yaklaştı, beni alnımdan öptükten sonra "Üzgünüm. Okulda görüşürüz," dedi, ardından kapıdan çıktı. Aynı şekilde Doğukan da çıkacaktı. Helin onu durdurdu ve nereye gittiklerini sordu.

Doğukan "İstanbul'a dönüyoruz," dedi.

Helin "Ama neden...? İki saattir kiminle..." demeye çalışırken, Doğukan onu dudağından öperek susturdu ve ardından o da kapıdan çıktı. Kapıyı geri kapatamayacak kadar aceleleri vardı.

Arkalarından ön bahçeye çıktığımızda iki siyah arabanın farlarının sokağı aydınlatıldığını gördüm. Demir'in camı açıldı ve gazı basmadan önce son bir defa bana baktı.

Onu hiç böyle endişeli görmemiştim.

12. Bölüm

Ema "Ne oldu şimdi?" diye sorduğunda, ona dönüp "Bilmiyorum," dedim. Helin hâlâ arabaların gözden kaybolduğu sokağa bakıyordu.

Burak "Cevap da vermezler ki şimdi arasak..." dediğinde, Helin bire dönüp "Doğukan'ı da geçtim, Demir bile bu kadar endişeli görüldüyse nereye gittiklerini bilmeye korkuyorum," dedi.

Bir cevap almak için bana baktıklarında "Dediğim gibi... Bana öyle bakmayın, ben de bir şey bilmiyorum. Tek bildiğim Demir'in birkaç kez telefonla konuştuğu," diyerek açıklamamı yaptım.

Eve geri girip kapıyı kapattığımızda hâlâ şaşkındık. Salondaki koltuklara oturduk. Helin "Okulda görüşürüz dediğine göre pazariye kadar geri gelmeyecekler demektir," dedi.

Burak "Zaten bugün de bitti. Dört gün kaldı. Cumartesi günü İstanbul'a geri döneceğimize göre iki gün sonra onları bulup sorarız. Bu kadar endişelenmenize gerek yok," diyerek bizi rahatlatmaya çalıştı.

Ema "Aynen, burada Demir ve Doğukan'dan bahsediyoruz. Başları ne kadar belaya girebilir ki?" deyince, Ema'ya hak verdim. Onların başları belaya girmezdi, onlar başkalarını belaya sokarlardı.

Ne yani, bunun beni rahatlatması mı gerekiyordu? Arda burada olsaydı 'Mafya babasıyla çıkarsan tabii ki en azından bu cümlelerin seni rahatlatması gerekir civciv,' derdi.

İstmeden de olsa bu cümleyi aklımdan geçirdiğimde gülümsedim. Helin bana dönüp "Sen gülümsediğine göre benim kadar

endişelenmiyorsun? Güneş bir şey biliyorsa söyle. Meraklan-
rım," dedi.

"Hayır, hayır bilmiyorum. Sadece aklıma Arda geldi," dedim.

Burak "Evet, çocuk ancak Demir gidince aklıma geldi tabii,"
diye söylendi. Ona anlam veremediğimi anlatan gözlerle bakışın-
da, bana "Ne? Onu kıldın Güneş. Geri dönünce bir yolunu bulay-
nasıl da barışsınız diye düşünüyorsan eğer, sana kolay gelmiş de-
rim," dedi.

Aslında bir bakıma barışacağımızı düşünüyordum, çünkü Ar-
da'yla olan kavgalarımız en fazla bir gün sürerdi ve günün sonunda
bir şekilde eski halimize dönerdik. O buradan gitmişti ve aramıza
mesafe girdiği için hâlâ eski halimize dönememiştik. Hatta konuş-
mamıştık bile.

Burak doğruyu söylüyordu. Ama İstanbul'a dönünce Arda'yla
bahsettiği kadar zor olmazdı, değil mi?

Gece yatağıma yattığımda elime telefonumu alıp Demir'i ara-
dım. Açıp bir açıklama yapacağını falan mı düşünmüştüm acaba
bilmiyordum ama yine de şansımı denemek istedim. Telefonu ça-
ldı ama ikinci çalıştan sonra mesgule aldı.

Şu an yolda olduğunu biliyordum ve bir an önce bulunmak
istediği yere gidebilmek için arabayı oldukça hızlı kullandığından
eminim. Endişelenmemek elde değildi. Helin'i anlayabiliye-
dum çünkü ben de onun gibi neden apar topar gittiklerini merak
ediyordum.

Önceki geceye kadar hep, acaba ona güvendiğim için aptallık
mı ettim, diye düşünüyordum. Bu düşünce aylarca aklımdan çık-
mamıştı. Sonunda bir şeylere inanmaya başlayıp bize inanmıştım
fakat her şey tekrar tüm renkliliğini yitirmişti.

Birilerine güvenmenin hata olduğunu ben, Demir'in kazayı ya-
pan kişi olduğunu sandığım zamanlarda düşünüyordum fakat geri
gelip olanları açığa kavuşturması her şeyi değiştirmişti. Yeniden
güvenimi kazanmıştı.

Peki şimdi ne oluyordu? Nereye ve neden gitmişti?

Tekrar güvenime ihanet edip beni üzebilir miydi? Sahilde bana
kalbini açan Demir bunu yapmazdı.

Umarım yanılmazdım.

Mesaj bölümünü açıp Demir'in ezberimdeki numarasını reh- bere gerek kalmadan tuşladıktan sonra mesajı yazdım ve ardından gönderdim.

Gönderilen: Demir

Nereye ve neden gittiğini bilmiyorum ama lütfen dikkatli git.

Mesajı gönderdikten sonra gözüüm eski konuşmalara takıldı. Arda'yla olan konuşmamı açtım.

Onunla en son buradan giderkeni konuşmuştuk ve bir daha ne ben onu aramıştım, ne de o beni. En son on iki dakika önce çevrimiçi olduğunu gördüğümde, ona yazmaya karar verdim.

Gönderilen: Arda

Nanlun?

On iki dakikadır çevrimiçi olmamasına rağmen mesaj sesini duyunca hemen telefonuna bakacağını biliyordum çünkü büyük ihtimalle odasında gitar çalıyordu.

Telefonumun tuş kilidini kapatıp yatağıma bıraktım. Birkaç da- kıka aradan sonra neden hâlâ cevap gelmediğini anlamak için me- sajlara baktım ve Arda'nın mesajımı okuduğunu ama cevap verme- miş olduğunu gördüm.

Sabah onu aramayı aklıma koydum ve telefonumu şarja taktım. Tam tekrar yatağı yatacaktım ki "Hâlâ uyumadın mı?" diye soran Helin'in sesini duydum.

Merdivenleri çıktıktan sonra yanıma geldi ve yatakta yanıma yatıp bana sarıldı.

"Sence ne olmuş olabilir?" dediğinde "Bilmiyorum ama önem- li olmasa bu şekilde çıkmazlardı," diye cevapladım.

"Doğukan'ı on kere, Demir'i de iki kere aradım. Doğukan her seferinde ya biriyle konuşuyordu ya da direkt meşgule aldı..." dedi- ğinde kollarımdan ayrılıp yatağımda oturur pozisyona geçti.

"... Sen nasıl bu kadar sakin durabiliyorsun?" diye sordu.

"Ben de en az senin kadar nereye gittiklerini ve 'bir tane da- ha'nın ne anlama geldiğini öğrenmek istiyorum. Sakin değilim. Sadece öyle görünüyorum. Sen benden daha uzun süredir onları

tanıyorsun, bunu biliyorum ama sanırım artık Demir'in bir seçilme yapmadan gitmesine alıştım," dedim.

"Sana da en ufak bir şey söylemedi değil mi? Yani, ne biliyın. Telefonla konuştuğunu söyledin. Bir kelime bile duymadın mı?"

"Eğer beni ilgilendirseymiş söylermiş... Tek kelime bile almadım."

"Off..." deyip nefesini verdikten sonra daha sakın bir sesle "Belki de gerçekten bizi ilgilendirmiyordur," dedi.

"Demir benim sevgilim ve onun başına gelen her şey onun bir problemi, üzüntüsü, neşesi, her söylediği beni de ilgilendirir. Bunu böyle bir bağ ile hayatına alıyorsan eğer, ona olabildiğince yakın olmaya çalışırsın. İşe yaramazsa yaramaz. Yoktur o bağ... Ama onun hakkındaki en saçma şeyleri bile öğrenmek istiyorsan öğrenmelisin. Sevgili olarak bu senin hakkındır," dediğimde Helin "Evet" diye cevapladı.

Bir an önce İstanbul'a dönmek istiyordum ve bunun iki nedeni vardı. İlk olarak Arda'ya o gittikten sonra burada olan her şeyi anlatmak istiyordum. Her ne kadar Demir'den nefret ediyor olsa da gerçekleri o da öğrenmeliydi.

Emindim. Ona gerçekleri; yani ailemi Demir'in öldürmediğini anlattığım zaman beni anlayacaktı ve tekrar eskisi gibi olacaktı. Bana gitar çaldığı zamanları özlemiştim. O, şarkıyı gitarda çalarken sadece benim söylememi tercih ediyordu. Kendisi her seferinde "Ben okulda İstiklal Marşı'nı söylerken bile yanımdan kaçıyorlar," diyerek benim ısrar etmemi engelliyordu.

Arda'yı hiç şarkı söylerken duymamıştım. Şu anda fark ediyordum. Bu kadar yıldır arkadaşlık fakat onun gitar çalmadığı, benim şarkıyı söylemediğim günler sayılıydı. Tüm bunlara rağmen onu bir kez bile söylerken görmemişim. Sanırım gerçekten sesi kötüydü. Ama o kadar güzel gitar çalan bir insanın sesi, bahsettiği kadar kötü olamazdı.

Helin aşağı indikten sonra yatağında uzandım.

Yatağın içine girip gözlerimi kapattım ve İstanbul'a dönmek istememin ikinci sebebi olan mavi gözleri düşündüm. Ses tonuyla her konuştuğunda bir duygu fırtınasına kapılmama, kokusunu her duyduğumda gözlerimi kapatıp sadece o kokuya odaklanmayı iste-

memi, sert de olsa davranışlarıyla ona çekilmemi sağlayan siyahlar içindeki Demir'i düşündüm ve uykuya daldım.

Cumartesi günü bavullarımızı arabaya yerleştirirken Arda'yla ilkokuldan arkadaşımız olan Elif'i gördüm. Bana yaklaştı ve "O berbat geceden beri seni arıyordum. Öğle saatlerinden akşam sekize kadar hep şehirdeydim. Sadece sabah erkenden denize girebiliyordum, yarıtdışı üniversite başvurularıyla uğraşıyordum..." dediğinde ona gülümsedim.

"Biz de hep öğlen ve akşama doğru sahilde oluyorduk. Sahile hep bakındım ama yoktun. Kayhan'lara da soramazdım işte, biliyorsun."

Elif sırtarak "O gizemli çocuk senin harbiden sevgilindi! Kavgayı sarhoştur ya da kafası güzeldir diye başlattığını düşünmüştük kızlarla. Kayhan, Emre ve diğerleri o geceden sonra sizin hakkınızda tek kelime etmediler. Evini sormayı denediğimde net bir şekilde Kayhan bana "Onlarla uğraşma," dedi. Tek dilediğim eski arkadaşımı görmekti..." dediğinde ona sarıldım.

"İstanbul'a dönüyoruz bugün, hatta birazdan yola..." derken Elif sözümü kesti.

"Sabah bu kadar erken kalkmasaydınız dönüş yolu için karşılaşamayacakuk bile! İnanamıyorum Güneş. Bağlantımız bir anda kopmuştu ve burada karşılaşmamız bir işaret. Beni ara olur mu? Konuşalım, senin şu dev gibi olan çocuğu anlattırısın..." deyip göz kırptığında derin bir nefes alıp bıraktım.

"Onu ne sen sor ne de ben söyleyeyim."

Elif'i bizimkilerle tanıştırdıktan sonra Elif "... Ben sizi bekletmeyeyim. Zaten yirmi dakika içinde benim bir öğretmenle buluşmam gerekiyor," dedi. Helin ve Burak da Elif'e selam verdikten sonra Elif bana sarıldı. "Arda Bey'e selam söyle, olur mu? O da senin gibi... Unuttunuz gittiniz beni, Bodrum'a taşındık alt tarafı... Yürde yüz eminim ki hâlâ gitar çalıyor. Tekrar görüşmezsek o gitarı kafasında kırarım," derken bana kızgıncımsı gibi baktı.

İstanbul yolunda geçen her saatle eve daha da yaklaşıyorduk. Yöcülüğün sonlarına doğru sıcaklık farkı kendini hissettirmeye başlamıştı. Bodrum sıcağından sonra buralar cennet gibi geliyordu. Tabii birkaç gün sonra okul açılıyordu ve tüm cennet hayalleri suya düşecekti.

Arabayı Helin sürüyordu. Bir önceki molada yerleri değişmiştik ve Burak'la Esmâ arkaya geçmişlerdi. Esmâ yine uyuyordu ama biraz sonra uyandırmamız gerekecekti, çünkü neredeyse onun evine gelmiştik.

"Esmâ uzun yollarda hep uyuyor," dediğimde Burak "Esmâ sevmiyor. Sanırım ona sıkıcı geliyor," diye cevap verdi.

Esmâ'yı uyandırdığımızda onun evinin önünde duruyorduk. Arabadan inmeden önce "Güzel bir tatildi," dedi. Ben de hemen "Helin, teyzene gerçekten çok teşekkür ettiğimizi söyle," dedim unutmadan.

Burak da "Evet, o teyzeye ben de tanışmak istiyorum. Beni evlat bile edinebilir. Hiç sorun olmaz," diye ekledi. Güldük.

Esmâ "Neden biri ne zaman komik bir şey söylese aklıma Anka geliyor?" diye sorduğunda, ona "Merak etme, yalnız değilsin," dedim.

Elimdeki bavul ve sırtımdaki çantamla eve girdiğimde halam ve minik kuzenim Mert, beni kapıda karşıladılar. Eniştem sanırım yine karakoldaydı.

Onlara gülümsedim. Aynen akşam eniştem işten geldiğinde de gülümseyeceğim gibi...

Demir'in ailesinin ailemle olan ilgisini biliyorlardı ve bana yalan söylemişlerdi. Evde, odamda, yatağında Bodrum'a gitmeden önce ağlamaktan kendimi yitirdiğim iki gece geçirmiştim ve gözümün içine baka baka bana hiçbir açıklamada bulunmamışlardı.

Biliyorlardı, tüm o zaman boyunca biliyorlardı fakat bana söyleme gereği duymamışlar mıydı?

O gün bana "Eğer Demir'i gerçekten seviyorsan onunla beraber olmaya izin veriyoruz," derlerken aklarımdan ne geçiyordu? Tamam, Demir'in dışarıdan bakılınca ve siciline göz gezdirilince -ki belki de yarısı babasının hatasıydı- pek de iyi biri gibi durduğu söylenemezdi. Halamlar başlarda onunla görüşmemem gerektiğini söylerlerken sadece bu aklımdan geçiyordu. Sadece onun iyi bir olduğunu bilmedikleri için ondan uzak durmamı söylediklerini sanıyordum.

Demir'i benim tanıdığımdan daha iyi ve gerçekçi şekilde tanıyorlardı fakat beni acıdan kıvrandırken kendimle ve sandığım şeylerle bırakmakta sakınca görmemişlerdi.

Ama onlar ne olursa olsun bana kimsesiz olmadığımı kanıtlamışlardı. Yaşayacak bir ev vermişlerdi. Ailemin yokluğunda onları aranamamak için ellerinden geleni yapmışlardı. Bundan emindim işte. Bu yüzden onlara ne kadar istesem de kızgın kalamazdım.

Gölümsedim.

Artık yeniden başlayacaktım. Hepsi geride kalıyordu benim için. Kayhan, Emre, Bodrum, gizlice geçirdiğim iki ay, saatlerce durmadan ağladığım günler, geceler... Cenk, Cansu'nun yaptıkları, okuldaki atılım ve ailem...

Hepsini artık geçmeye hazırdım. Yeni bir ben olacaktım. Yeni bir Güneş. Güneş'in yaptığı da bu değil midir? Her sabah aynı yerden, doğudan doğar ve her akşam batıdan batar. O gün başına gelenler önemli değildir. Her ne kadar kötü bir şey başına gelmiş olsa da o yine aynı zamanda, aynı şekilde, aynı görkemiyle her sabah doğmaya devam eder...

Aldırmaz; yaşadıklarına, yaşayacaklarına.

13. Bölüm

Pazartesi günü okula gitmek için evden çıkıp Helin'in arabasına bindiğimde ikimizin de suratı düştü.

Helin "Neden okul var ki?" diye sordu.

"Eğitim için."

Verdiğim cevaptan sonra arabayı sağa çekip bana vurmaya başladı.

Bir yandan gülerken bir yandan da ona durmasına söylüyordum. En son o da gülere gülere bana vurmaya bıraktığında tekrar yola koyulduk.

Helin "Hak ettin," dediğinde "Özür dilerim. İlk gün psikolojisi..." diyerek kendimi savundum.

Okulun otoparkına girdiğimiz anda ilk yaptığım şey Demir'in her zaman arabasını veya motorunu park ettiği yere bakmaktır.

Helin'e "Demir'in arabası yok, Doğukan'ınki...." diye soracakken bana "Hayır, o da gelmemiş," dedi.

Arabayı park ettiğimizde Helin arka koltuktan çantasını aldı ve kucığına koydu. Ben de inmek için hazırlandım.

"Yeni bir okul yılına hazır mısınız Helin Hanım?" diye sordüğümde "Yaa yaa... Ne demezsin," dedi ve arabadan çıktı.

Okulun başlama saatine yaklaşık on dakika vardı ve neredeyse herkes gelmişti. Okul kalabalık görünüyordu. Çeteden birkaç kipi de gözümde kestirmiştim, ama ne Demir'den, ne Doğukan'dan, ne Cansu'dan, ne de Cenk'ten bir iz vardı.

Normal bir okulun ilk gününün nasıl olduğunu bilirsiniz. Birbirine sarılan arkadaşlar, yazın tanıştığı yakışıklı çocuğu anlatan

kırlar, uzatmış saçını göstermek için bugüne kadar bekleyen erkekler... İşte bunların hiçbirisi Atagül Lisesi'nde yoktu. Herkes zorla sırada duruyordu ve bir düzen yoktu. Herkes aynen bıraktığımız haliyle aynıydı.

Helin'e "Hey, şu çaylaklara bak," deyip yeni gelenleri gösterince bana güldü ve "Ben hangi cehenneme düştüm" diye düşündüklerinden yürde yüz eminim," dedi.

"Bensiz yeni çocukları mı kesiyorsunuz?"

Esmâ'nın sesini duyduğumuzda arkamızı dönüp gülümsedik. Burak da hemen "Günaydın," diyerek konuşmamıza katıldı.

Daha konuşma fırsatı bulamadan müdür eline mikrofonu alıncı Burak "... Günaydın tabii de, Çağatay Abi yine başlıyor konuşmaya. Neyse, herkes maksimum beş dakika durur," dedi.

Her ne kadar ona "Abi" demek hâlâ garip geliyor olsa da okulda bunu garipseyen tek benmiş gibi görünüyordum. Gözlerimi kürsüden çekip etrafıma baktığımda, insanların bana bakıyor olduklarını gördüm. Kimi kızlar süzerek ve birbirlerine bir şeyler anlatarak bakıyorlardı, kimi erkeklerse onlarla göz göze geldiğimde hemen gözlerini kaçırıyorlardı.

Çağatay Abi "Gençler yine buradayız. Biliyorum, istemiyorsunuz. Emin olun, ben de istemiyorum..." diyerek söze başladığında, Helin "Ben bizim sınıfın yanına gidiyorum, sonra görüşürüz," dedi ve beni Esmâ, Burak ve diğer bizim sınıftakilerle bıraktı. Demir hâlâ yoktu.

"Geçen dönem mezun ettiğimiz öğrenci sayısı yine iyiydi, öbür yıllara bakacak olursak tabii... Yalan yok, rezaletiz..." diye Çağatay Abi konuşmasına devam ederken, Esmâ "Bu adamın neyi var?" diye sordu. Burak "Kafası iyidir yine. Haline baksana," diyerek cevapladı ve güldü.

"... Zamanla öğrenirsiniz. Başkalarına çok bulaşmayın yeter. İyi dersler," dedi ve konuşmasını bitirdi.

Bahçedeki sıranın sonlarına doğru durduğumuzdan, biz yeni sınıfımıza girene kadar arka sıralar hep kapılmıştı. Bir tek geçen sene Demir'le oturduğum sıra gibi en arka, en köşe boştu. Hemen oraya gidip oturduğumda Esmâ ve Burak da yanıma geldiler. Yine bir önümdeki sırada oturmak istiyorlardı ama doluydu.

Esmâ "Yaa..." dediğinde "Keşke daha önce gelseydik," dedim. Önümde oturan, geçen seneden adının Utku olduğunu bildiğim bir çocuk bana dönüp "Buraya oturmalarını mı istiyorsun?" diye sordu.

Garipseyerek "Evet..?" diye yanıt verdiğimde, çocuk çantasını eline aldığı gibi ayağa kalktı. Esmâ sevinerek Burak'la beraber kâmen oturduğunda Utku'ya "Ne yani, izin mi veriyorsun?" diye sordum.

"Demir'in sevgilisisin. Açıkçası şu şehirde sorunumuz olmamasını isteyeceğim en son kişi odur."

Burak arkasını dönüp "Sonunda korkutucu sevgilin bir işe yaradı," dediğinde, Esmâ ona dirseğini geçirdi.

"Ne konuştuk biz? Deniyoruz, Güneş'e söz verdik," dedi.

Burak "Sen ve Helin söz verdiniz. Ben Demir'e karşı iyi olacağım hakkında hiçbir söz vermedim," dedi.

O sırada bir öğretmen içeri girdi ve kapıyı kapattı. Herkesin ayağa kalkması için yaklaşık beş dakika geçmesi gerekti. Öğretmen yoklama aldı; "Demir Erkan?" diye sorduğunda sınavtaki bütün kâfalar bana doğru çevrildi.

"Nerede olduğunu bilmiyorum," dediğinde herkes yavaşça tekrar önüne döndü.

Demir'siz geçen bir günün sonunda okul bittiğinde Esmâ, Helin ve Burak'la beraber dağıtılan kitapları dolaplarımıza koyuyorduk. Kitapları dolaplarımıza yerleştirme işlemi bittiğinde otoparkta buluştuk.

Çantamdan telefonumu çıkarıp Demir'i üçüncü defa ararken, Helin yanıma gelip "Açmıyor değil mi?! Kafayı yemek üzereyim! Tüm gün boyunca Doğukan'ı aradım ama hiç açmadı! Bodrum'dayken bana okulda görüşürüz demişti ama gelmedi," dedi.

"Aynen! Ben de Demir'i defalarca aradım, birkaç kez mesaj gönderdim ama hiçbirine geri dönmedi," dedim ve otoparktaki bankalardan birine oturdum. Helin de yanıma oturdu. "Bodrum'dayken pek endişeli görünmüyordum ama bugün okula gelmemiş olmaları beni de korkuttu," diye itiraf ettim.

Esmâ yanıma gelip "Burak servise kaydımızı yapıyor şu an, buraya gelirken Masal'la karşılaştım. Giydiği şeyi görmemiş gere-

kirdi..." derken ayağa kalktım ve "Evet! Belki de Masal'a sormalıyız, o bizimkilerin nerede olduklarını biliyor olabilir," dedim.

Helin "Valla Masal kaşarıyla konuşacaksan bensiz yapmak zorundasın güzelim. O salağın değil suratını görmek, yanından bile geçmek istemiyorum. Tabii Doğukan gelince, onun o güzel gözlerine soka soka önünde el ele yürümek konusu güzel olabilir ama..." diye konuşurken çoktan ben otoparkın girişine doğru yürümeye başlamıştım. Tam çıkıştan dönerken Masal'a çarptım.

"Dikkat et sarı, saçımı bozacaksın."

"Merhaba. Demir ve Doğukan'ın nerede olduklarını acaba..." diye sözüme başlamıştım ki, işaret parmağını benim dudaklarıma göçürdü, susmamı sağladı.

"Hayır," deyip otoparka yürümeye başladığında ona yetişip "Nasıl hayır? Peki Cenk falan nerede? Sizin çeteden herhangi biri...?" diye sordum. Durma zahmeti bile göstermeden "Cenk ailesiyle beraber yurtdışına taşındı," dedi.

Bugün okulda onu görmediğimiz ve tüm yaz da onun güzel hapishane hikâyelerini duymadığımız için Masal'ın bu söylediği mantıklı geldi.

"Peki Cansu?" diye sordum.

"Birazdan buraya gelir, geç kalmasının iyi bir nedeni var."

Bizimkilerin yanına döndüm. Helin'e "Cevap alamadım ama Cenk yurtdışına taşınmış biliyor muydunuz?" diye sorduğumda Burak "Evet, ben bugün bizim çocuklardan duydum," dedi.

Helin "Eee Cansu neredeymiş peki? Ona soralım," diye önerdi.

Esmâ, otoparkın girişine doğru bakıyordu. Gözlerini ayırmadan "Sanırım Cansu'yu buldum," dediğinde hepimiz o tarafa baktık.

Cansu, siyah dar kot pantolonu ve bordo deri ceketıyla, dalgalı uzun, kahverengi saçlarıyla güzel ve çekici görünüyordu. Her zamanki gibiydi kasacası. Etrafımızdakilerin de ona baktıklarını düşünürken asıl baktıkları kişinin sadece Cansu olmadığını anladım. Yanında uzun boylu, sarışın, yapılı, daha önce bu okulda veya bir yerde hiç görmediğim bir erkekle yürüyordu.

Helin "Yeni sevgili mi yapmış?" diye sorduğunda, Esmâ "Hem de nasıl sevgili..." dedi. Ardından Burak'a baktı ve onu yanağından öptü. "Kimse bir Burak olamaz. Biz servise gidiyoruz. Hadi görürüz!" dedi ve Burak da vedalaştıktan sonra gözden kayboldular.

Helin "Taş... değil mi? Sanırım bizimkilere büyük bir rakip çıktı. Adı Ateş. Bizim sınıfta, bu sene başka okuldan gelmiş," dedi.

"Neden gelmiş?" diye sorduğumda "Sormadım, sürekli Cansu'yla. Açıkçası sormaya kalksam neler olur tahmin bile edemeyirdim. Cansu'nun bizi pek sevdiğini..." derken Cansu bize doğru el salladı.

Ben Helin'e "Bize mi bakıyor?" diye sorduğumda Helin arkasına baktı, "Arkada kimse yok," dedi ve Cansu'ya doğru zorla gülümsedi. Bize el salladığını kesin olarak anladığımda ben de el salladım.

Helin "Buraya mı geliyor?" dediğinde, Cansu çoktan bize yaklaşmıştı. Adının Ateş olduğunu öğrendiğim çocuk, otoparkta arabaların arasına doğru ilerlerken, Cansu bizimle konuşmaya başladı.

"Selam."

Helin ona cevap vermeyince konuşma görevini ben üstlendim ve "Selam," dedim.

Cansu "Tatiliniz nasıldı?" diye sorduğunda bir an Helin'le birbirimize baktık ve ardından tekrar Cansu'ya döndük. Cansu "Hi tarafı tatilinizi sordum... Merak etmeyin size komplo falan kurmayacağım. Bu tatil bana da çok iyi geldi, güvenebilirsiniz," dedi ve gülümsedi.

Cansu'ya "Demir'le Doğukan'ın nereye kaybolduklarını biliyor musun?" diye sordum.

Cansu "Onlar bize nerede olduklarını söylemezler, Demir bize nerede olacağımızı veya olmayacağımızı söyler. Genelde böyleydi, yani kısacası bilmiyorum," diyerek cevap verdi.

Helin "Offfff" dediğinde Cansu "Bir sorun mu var, ne oldu?" diye sordu.

"İşte onu öğrenmeye çalışıyoruz."

Cansu "Hmm... Ben bizimkilere bir sorarım. Eğer öğrenirsen sana yazarım, olur mu Güneş?" diye sorduğunda, Cansu'nun bu yeni iyi hali karşısındaki şaşkınlığını gizleyemedim.

"E—evet, sağ ol. Teşekkürler."

Cansu'nun arabası olduğunu bildiğim kırmızı araba bize yaklaştığında camı açıldı ve Ateş'i gördüm.

Cansu'ya "Arkadaşların da mı geliyor? Yalnız oluruz sanmıştım," deyip gülümsediğinde, Cansu'nun kızardığını gördüm.

Cansu utanmış mıydı? Bu yakaşıklı çocuğa âşık mı olmuştu? Bizim Cansu, mutlu muydu?

Helin "Yok, bizim gitmemiz gereken çok önemli bir yer var," diyerek bizi kurtardı.

Cansu arabaya yaklaştı ve Ateş'i dudaklarından öptü. Ardından "Tanıştırayım; Güneş ve Helin... bu da Ateş," dedi sanki on yıl üstünde çalıştığı sanat eserini tanıtmış gibi.

Ateş, Helin'i göstererek "Aynı sınıftayız galiba," dediğinde Helin hafifçe başını salladı.

Cansu "Neyse kızlar, sonra görüşürüz," dedi ve arabaya atladığı gibi otoparktan çıktılar.

Helin "Az önce Cansu bizi sevgiliysiyle mi tanıştırdı?" diye sordu.

"Az önce Cansu bizimle kibarca mı konuştu?" dediğimde, Helin "Bu yıl gerçekten değişik olacak," diyerek düşüncelerini dile dökmüş oldu.

Arabaya binip okuldan çıktığımızda, Helin bana "Sence Ateş'i çeteye alırlar mı?" diye sordu.

"Asıl sana sormalı, sen çetedeekileri benden daha uzun zamandır tanıyorusun," dediğimde, Helin "Ama sen de başındaki elemanla konuşuyorun..." diyerek lafı yapıştırdı.

"Evet, sorma. Bugün yeterince hatırlattılar."

"Ne demeye çalışıyorsun?" dedi.

"Yok yani kimse bana laf attığından falan değil, sadece... İnsanlar bana baktılar. Normal bir bakış değildi, biraz garipti. İlgili olmayı sahnede olmadığım sürece sevmem, alışkın da değilim. Şimdi Demir'le çıktığım için bana böyle bakıyorlar. Bunun farkındayım ama fazla farklı geldi."

Helin ciddi bir şekilde "Kızlar sana sanki en sevdikleriniz eylemlerinizi üretiminizi durdurmuşsun gibi bakıyorlardı değil mi? Küçümseyici ve tiksinerler?" diye sorduğunda elimde olmadan gülümsedim ve "Evet! Tam da öyle bakıyorlar," diyerek onu onayladım.

"Bana da aynısı oldu. Doğukan'ın duvara adımızı yazdığı gün başladı. Hâlâ da devam ediyor, kışkırtıyorlar ve boş konuşuyorlar ama bana hava hoş," deyip güneş gözlüklerini taktı.

Telefonumu tekrar elime aldım ve mesaj kutusunu açtım. Ça-
vap yoktu.

Gönderilen: Demir

*Demir sana son kez yazıyorum. Elinde olunca bana cevap vermeni
biliyorum. Neredesin?*

"Hangisini düşünsem bilemiyorum. Bu sene üniversite sınavı-
na gireceğimizi mi? Böyle kötü bir okulda nasıl başarılı olabilece-
ğimizi mi? Doğukan'la olan geleceğimizi mi? Cansu ve Mansu
bu sene başımıza neler açacaklarını mı, yoksa Demir'le Doğukan'ın
başına çoktan açılmış olan şeyleri mi?" dedi Helin.

"Sanırım bu sorular uzun zamandır aklındaydı."

"Evet, canımı sıkıyorlar."

"Diğerleri hakkında bir şey söyleyemem ama Cansu'nun kendi
güzel meseleleri varmış gibi görünüyor," dediğinde Ateş'i kuste-
tiğini anlıyordu.

"O çocuğu hangi barda buldu acaba?"

"Neden öyle diyorsun, belki gerçekten iyi biridir? Hem.. aç-
çası Cansu'nun o kadar da kötü biri olduğunu artık düşünmüyö-
rum," dediğinde, gözlerini yoldan bir saniyelğine ayırdı ve başı
şaşırmış şekilde baktı, ardından tekrar yola döndü.

"O kız sadece sana saçma bir dejavu ve okulumuza hoş geldin
hediyesi yaşatmak için senin dolabına sınav sorularını koydu. An-
dından seni başrolde uzak tutabilmek için müzikal seçmelerine
katıldı ki... gerçekten komikti," dedi Helin ve benî güldürmeyi baş-
ardı.

"... Cansu Ankara'ya giderken otobüste senin üstüne milkhake
döktü ve molada seni unutup yola devam etmemize neden oldu,"
dediğinde "Evet ama bu sayede Demir'le..." şeklinde cevap vere-
cektim ki, Helin "Evet! Evet! Romantik öpüşmeniz! Tüm okul
gördü vesaire vesaire... Ama unutma, bunların dışında daha pek
çok şey var ve sen de bunları iyi biliyorsun," dedi.

"Bu okulda sorunsuz tek bir insan yok. Aslında şöyle bir bakı-
san her insanın mutlaka en az bir sorunu vardır. Hiç kimse yaşadığı
iyi şeylerle dolu değildir ki. Sadece kötü olanları atlatmak için he-

rimizi farklı yollara başvururuz ve..." derken, Helin tekrar sözünü
kesip "Evet Güneş onları atlatmak için kesinlikle diğer insanların
hayatlarına mahvetmeye çalışırız. Çok haklısın. Bravo," dedi.
"Özellikle Cenk olayı bitikten sonra onun iyi biri olabileceğini
düşündüm. O, bebeğini kaybetti. İlla ki üstünde bir etki bırakmış
olmalı."

"Bak orada haklı olabilirsiniz."

"Ateş kim ve nereden geliyor bilmiyoruz ama on beş dakika
önce Cansu'yla yaptığımız konuşmadan yola çıkarak, onu daha iyi
birine dönüştürdüğünü söyleyebilirim," dedim.

Evimin sokağına girmeden hemen önce, Helin'e "Bekle! Diğer
sokaktan gir. Kafeye gideceğim," dedim.

Kafenin önünde durduğumuzda bana "Az önce Cansu'yu sa-
vunduğuna inanmıyorum," dedi gülerek.

"Ben de inanmıyorum," dedim.

"Gerçekten çok ama çok ilginç bir yıl olacak."

"Lütfen olumlu açıdan ilginç olsun. Sevgilimin üstüne bıçakla
saldıran psikopatlar istemiyorum."

Camdan "Arda'ya selam söyle!" diye seslendikten sonra Helin'e
gülümsedim ve kafeye doğru ilerledim.

14. Bölüm

"Semih Amca!" deyip Arda'nın babasına sarıldığımda "Hoş geldin kızım, bronzlaşmışsın, artık daha az vampire benziyorsun," dedi gülümseyerek. Ona sarılırken mutfaktan çıkan, bizim ümitçemayı giymiş bir kadını gördüm.

Arda'nın babası Semih Amca ile ailem eskiden çok yakınları. Ailemi kaybettiğimde bana halamlar kadar Semih Amca da bakmıştı. O ve Arda'nın desteği olmasaydı şu anda durumum ne olurdu bilemiyordum.

"Yeni garson işe almışsınız... Arda yok mu?" diye sorduğumda "Antrenmanda olsa gerek," deyip tekrar kasanın arkasına geçti. "Antrenman mı?"

"Evet. Hatta bugün..." deyip duvardaki takvime baktıktan sonra "... bugün pazartesi. Fitness var. Ancak iki saate döner," dedi.

Fitness? Arda? Bizim Arda... Girdiği her yabancı ortamda bile iki dakikada insanlarla arkadaş olabilen, ama gitardan başka sosyal bir etkinliğe katılmaktan çekinen Arda, spor mu yapıyordu?

"Çok komikti Semih Amca. O mu sana bunu söylüyor?" deyip kahkaha attığımda, bana "Arda'nın spora başladığından haberi yok muydu?" diye sordu.

Ondaki ciddiyeti gördüğümde duvardaki takvime bir de ben baktım. Haftada dört güne 'özel antrenman' iki güne de 'fitness' yazıyordu.

"Özel antrenman derken?"

"MMA."

Anlamayarak "MMA..?" diye sorduğumda bana "Sana şöyle açıklayayım, karışık dövüş sanatları gibi diyebiliriz. Her türden

doğuş sanatı tekniğini kullanarak üstünlük sağlamaya çalışıyorsun, ben de gençken yapardım," dedi.

Semih Amca'nın şaka yapmadığına artık iyice ikna olmuşum. "Arda'nın böyle tehlikeli bir spora başlamasına izin mi verdiniz?" diye sordum

"Daha bu yazın başında başladı. Benim kardeşlerim ve arkadaşlarım da uğraşıyorlardı. Hatta arkadaşlarımdan bazıları da hakem. Arda'yı hiçbir zaman istemediği bir şeyle uğraşması için zorladım. O gitarı kendine yakın hissetti ve saygı duydum..." dediğinde "N'olur bana gitarı bıraktığını falan söylemeyin. Arda gitar çalmak için doğmuş," dedim.

Semih Amca "Yok, bırakmadı tabii. Demeye çalıştığım; birden fazla sosyal aktiviteyle uğraşacak olması hoşuma gitti. Mahallede futbol oynamakla, MMA gibi dalda çalışmak tabii ki farklı şeyler ama... O kendisi istedi. Ben de elimden geldiğince ona destek olacağım," dedi.

Arda'yı ne zamandır görmemiştim? İki buçuk hafta..? Ama akşama onum Bodrum'a geldiği günü getirince vücudundaki değişiklikleri hatırladım. Hatta "Senin boyun mu uzadı?" diye de sormuşum. Demek ayrı geçirdiğimiz o iki ayda spor yapmıştı, bu yüzden buna farklı gelmişti.

"Ben daha sonra yine uğrarım. Onunla konuşmam gerekiyor," diye Semih Amca'ya veda ettim. Kapiya doğru ilerlerken bana selendi.

"Sizin aranız kötü, değil mi?"

"Biraz öyle ama bunu bir an önce düzeltmek istiyorum."

"Sana çok değer veriyor. Senin de onu çok sevdiğini biliyorum. Siz ilkokuldan beri her gün birliktesiniz. O benim ne kadar olursa, sen de benim o kadar kızsın. Aranızı düzeltin de arkadaşlığınız bozulmasın. Bu zamanda böyle arkadaşlıklar bulmak çok zor kızım," dedi.

"Elimden geleni yapacağım."

Ertesi gün Helin'le okula geldiğimizde ikimiz de hâlâ ne Demir'den ne de Doğukan'dan haber almıştık. Helin okulun otoparkına arabayı park ederken, Demir'in park yerinde bir araba gördüm.

"Bu Doğukan'ın arabası değil mi?" diye sorduğumda Helin arabadan çıktı ve kapağını bile kapatmadan yürümeye başladı. Araba-

dan çıktım, sürücü koltuğunun tarafına geçip Helin'in dahşetinden dolayı almayı unuttuğu anahtarı çıkardıktan sonra kapıyı kapattım ve arabayı kilitletim. Ardından ben de Helin'in gittiği yere doğru yürümeye başladım.

Okulun bahçesinde çetenin her zaman oturduğu yer, napsı ilk geldiğinde benim de ilgimi çektiği gibi, yeni gelen öğrencilerin ilgisini çekiyordu. Siyah-kırmızı-lacivert-gri kıyafetlerin arasından o tanıdığım mavi gözleri aradım ama bulamadım. Gözlerim Doğukan'a sarılan Helin'i gördüğünde içimde az da olsa bir rahatlama hissettim. Onların yanına gittim.

Helin, Doğukan'ın boynundan çekildiği zaman gülümsememi durdurdu ve "Neredeydiniz? Korkudan kaç gecedir uyuyamıyorum senin haberin var mı?" diye sordu. Doğukan, Helin'e ve bana gözleriyle spor salonunun orayı işaret ettiğinde, sessizce orayı doğru yürümeye başladık. Çetenin ve kalabalığın yanında bizimle konuşmak istemiyordu.

Spor salonunun binasının önünde durduğumuzda Doğukan'ı "Deniz neden hâlâ gelmedi?" diye sordum.

"Bugün okula gelmeyecek ama gün içinde sana ulaşacağını söyledi."

"Peki başka ne dedi?" diye soru sormaya devam ettiğimde "Bir şey söylemedi. Sadece sana ulaşacağını söylememi istedi, o kadar. Ama bugün nereye gittiğini gerçekten bilmiyorum," dedi.

Onsuz, merakla ve korkuyla geçen onca gün... ama tek söylediği şey 'ona ulaşacağım,' demek, öyle mi?

Yeni bir soru daha soracaktım ki, Helin "Neredeydiniz ve ne yaptınız? Bir mesaj bile çok muydu ya? Öldük meraktan! Güneş de ben de günlerdir sizi merak ediyoruz. Cansu ve Masal'a bile konuştuk," dedi.

Doğukan "Özür dilerim ama hiç boş vaktim olmada. Size, nerede ve ne yaptığımız hakkında bir şey söyleyemem ama..." diye sözünü başladığında, Helin onun sözünü kesip "Ne yani, yine Demir'den aldığın emirle bana bir şey anlatmayacak mısın? Güneş alımsa ama bu cidden saçmalık..." derken, Doğukan da onu susturdu.

"Hayır! Öyle değil. Evet, orada haklı olabilirsin ama olay tamamen onunla da bitmiyor. Ben de söylemek istemiyorum ve söy-

lemediğim de. O kadar da büyük bir olay değil. Bir kaç sorun vardı, onları halletmemiz gerekiyordu. Bu kadar."

Helin "Bodrum'da o gece, saniyede fırlayıp gittiniz, tek bir açıklama bile..." diye Doğukan'a soru sormaya ve kızmaya başladığında, onları yalnız bırakmam gerektiğini anladım ve yanlarından ayrıp okulun giriş kapısına doğru yürümeye başladım.

İk yıl çaldığında bahçedekiler yavaş yavaş içeri girmeye başlamışlardı. İkinci zilin çalmasına daha iki dakika vardı ve ben bu iki dakikaya olabildiğince gelme olasılığı olan Demir'i bekleyerek geçirmek istiyordum. Giriş kapısının merdivenleri iyice boğaldığında, gidip en yukarısındakine oturdum ve bahçenin girişini izlemeye başladım. Her an siyah ceket, siyah kot pantolonu ve elinde sigarasıyla oradan adımı atacak, o büyük, metreler ötesinden fark edilebilen mavi gözlerini bana dikecek ve yanıma gelecekmış gibi hissediyordum... Saatime bakıp saniyelerin hızla geçtiğini gördüğümde hissetmekten çok umduğumu anladım.

Cansu ve Ateş oturduğum merdivenlere geldiklerinde, Cansu bana "Günaydın Güneş, Demir'i bulamadım. Bizimkilere ve arkadaşılara sordum ama kimse nerede olduğunu bilmiyor. Ama sabah Doğukan'ı gördüm, belki o nerede olduğunu biliyordur," dedi. "Hayır, konuştum. O da bilmiyor ama teşekkür ederim," dedim.

Cansu "Lanet olsun! Off!... parlatıcım arabadaki diğer çantamda kaldı!" dedi.

Ateş "Gidip alırım, sen Güneş'le yukarı çık," dediğinde, Cansu "O çantada dört tane parlatıcı var ve hangisinden bahsettiğim hakkındaki en ufak bir fikrin yok. Ben gidip alayım, sen burada bekle. Hemen geliyorum," dedi ve otoparka doğru hızla ilerledi.

Ateş "Siz kızlar..." deyip yanıma, merdivenlere oturduğunda cevap vermedim ama gülümsedim.

Hâlâ kapıyı izlediğimi fark ettiğimde "Birini mi bekliyorsun? Az önce Cansu'nun bahsettiği Demir'i...?" diye sordu.

"Beklemek demeyelim... Sanırım... hayal kuruyorum," diye itiraz ettim.

"Hayal kurmanın kötü yanı nedir bilir misin?" diye sorduğunda Ateş'e döndüm ve "Hayal kurmanın nasıl kötü bir yanı olabilir?" dedim.

"Sen ne kadar hayal kurarsan kur, gerçekleştiremeyeceğini bilirsin. Ümitlisindir ve olacağına inanırsın... ama gerçek hayatta aileden kendini kandırmaktan başka bir şey yapmıyorsundur," dedi.

"Hayalleri hiç gerçekleştirmeyen biri gibi konuşun," dediğinde Cansu bu tarafa doğru geliyordu ve ikinci zil çalmaya başladı.

Ateş bana cevap vermedi ve beraber Cansu'nun gelmesini bekledik.

Sınıfların olduğu kata çıkana kadar Ateş'in söylediklerini düşündüm. Çıkışımızda Cansu'yla Ateş'i koridorda kaybetmeden önce "Hey..." dedim.

İkisi de bana döndü. "Haklısın..." dedim. "Ne kadar çok istersen o kadar olmaz bu hayatta. Çok ama çok haklısın." Hafifçe gülümsedikten sonra kendi sınıfıma girdim.

Stramin boş olması da sanırım son düşüncelerimin ne kadar doğru olduklarını bana kanıtlıyordu.

Oğlen tenefüsünde Esmâ, Burak, Helin ve ben, çetenin masasının hemen yanındaki masada yemeğimizi yiyorduk. Doğukan da bizimle oturuyordu. Helin'in karşındaydı. Her ne kadar çete bu olaydan pek hoşlanmasa da, okul bizim onların yakınında olmanızı garipsese de kimse bir şey söyleyemiyordu.

Yemekhanede bize bakan gözlerin ve sessizliğin sonucunda, Burak "Ben asıl Demir gelince neler olacak onu çok merak ediyorum," dedi ve güldü.

Doğukan bize gün boyunca ne nerede olduklarını, ne uğraşlarını sorunları, ne de Demir'in şu anda nerede olduğunu söyledi. Her ne kadar bu durum hem Helin için hem de benim için çok sinir bozucu olsa da içimiz rahatı. Daha doğrusu.. Helin'in içi rahatlamaz. Benim değil.. ve sanırım Demir'i görmeden de rahatlamayacak.

Sohbetimizin konusu Cansu'nun yeni kişiliğine geldiğinde, onlara Cansu'yla bugün yaptığım konuşmadan bahsettim. Cansu her ne kadar iki masa yanımızda oturuyor olsa da kendi sohbetine gömülmüştü. Bizi duyması imkânsızdı.

Esmâ "Ne yani, sana günaydın mı dedi!! Evet arkadaşlar... sanırım dünya gerçekten iki gündür tersinden dönüyor," dedi.

"Sanırım Ateş iyi biri ve onu değiştirmiş olabilir," dediğimde, Doğukan "Belki de iyi biriydi ama biz tanımiyorduk... daha doğrusu yanlış tanıyorduk," dedi.

Helin, Doğukan'a "Senin bugün konuşma hakkın yok. Çok yanlışlıyorum," dediğinde, Doğukan "Bir daha düşün," dedi ve onu kendine çektiği gibi öpmeye başladı.

Ezma alkışlamaya başladığında, Burak "Sanırım Helin'in ağzındaki kek, soluk borusuna kaçtı," dedi.

"Merak etmeyin ilkyardım eğitim sertifikam var, ben onu kurardım," dedim ve ben de gülümsedim.

Eski okuluma ilkyardım eğitimi almıştım ve sertifikam da vardı. Şu ana kadar hiç kullanmam gerekmemişti ama Doğukan, Helin'i öyle öpüyordu ki sanırım kullanmam gerekebilirdi.

Helin kendini Doğukan'dan ayırdığında "Tamam.. bu.. güzeldi. Ama hâlâ seni affetmiş değilim Doğukan," deyip öntüne döndü.

Ezma "Masal'a baksanıza," dediğinde Doğukan hariç hepimiz yan masaya baktık.

Ezma "Neden kime 'şuraya baksana,' desem öktüz gibi belli ederek bakıyor? İçine girseydiniz kızını!" diye bize kızdı. Masal, az önce masamızda yaşanan ateşli öpüşmeye tanık olmuş olmalıydı ki, yitirdi anıktı.

Helin "Kendimi iyi hissetmem çok mu bencilce?" diye sorduğunda omuzlarımı silerek "Bence hayır," diye cevap verdim.

Masadan "Oooooooo Güneş!!" diye sesler yükseldiğinde, gülecek onları susturdum. "Ne?! Geçen dönem Helin'in hissettiklerini düşünüyordum.. Çok kötüydü," dediğimde, Doğukan "Bence bu konuyu kapatalım," dedi. Hemen ardından "Evet... bence de," dedim ve Burak'ın "Şaka maka bizim altıncı yıldönümümüz yaklaşıyor..." diye atlamasıyla konu değişti.

Okul çıkışında Helin yanıma gelip "Bugün Doğukan'la gidiyorum. Eve yalnız dönebilir misin?" diye sordu. Eğer araba kullanmayı bilseydim Helin'in arabasını ben alıp dönebilirdim... Ya da ucuz, kültür, her Amerikan ailesinin çocuğuna 16 yaşındayken aldığı bir araba ama çalışan bir araba alabilirdim... Öğrenmek istiyordum ama bir süre daha kullanmasam pek sorun yaratmazdı. Sadece.. araba kullanmam için biraz daha zamana ihtiyaç duyuyordum. Düşüncesi bile beni az da olsa etkiliyordu.

"Dünerim, sorun değil," deyip sırtımda, Helin bana baktı ve o da sırtmaya başladı. "Ne oldu Güneş?" diye sorarken, ben de bu yandan "Hiç, hiçbir şey. İyi öğrenceler size... Çok çok eğ-

lenin," dedim ve gülmeye devam ettim ve göz kapıtm. Doğukan bana "Hâlâ aramadı mı?" diye sorduğunda, elimde hazır tuttuğum telefonu havaya kaldırdım ve salladım. "Hayır," dedim.

"Demir sözünü tutar. Beklemeye devam et, görüşürüz," dedi ve gittiler. Esmâ ve Burak da servise bindiklerinde otobüs duruşu doğru yürümek için okuldan çıktım.

Yürürken, bir yandan da Demir'i bir dakika da olsa düşünmemeye çalışıyordum. O gece Bodrum'dan apar topar gittikleri dakikadan beri meraktan içim içimi yiyordu. Onu o kadar acıya getirecek, endişelendirecek ne olabilirdi? Günlerce telefonuna bakmamasını, beni aramamasına neden olan şey ne kadar büyüktü? Doğukan işin ne kadar içindeydi? Neden bize ne yaptıklarını söylememişti? Bugün de dediğim gibi. Demir'in gelmesini şu an o kadar çok istiyordum ki gerçek olmuyordu. Biraz aklıma daşıp başka şeyler düşünmeliydim.

Sanırım okulun açılmasına karşı tesellim havaların soğumaya başlamış olmasıydı. Adım her ne kadar Güneş olsa da, kış ve sonbaharı daha çok severdim. Kazak ve botlarımdan asla vazgeçemedim. Bir an önce yağmur yağmalıydı ve botlarımı...

"Arabaya bin."

Sesini duyduğum anda tanıdım ve yanıma, caddeye baktım. Siyah arabasının açık olan camından bana bakıyordu. Ben de ona baktığımda bitmiş olduğunu anladığım sigarasını yere attı ve arabaya binmem gerektiğini hatırlatmış gibi bana baktı. Merakla geçen günlerin ardından ona kızgındım, evet... Bana bir aklıdama yapmamış olmasından dolayı ona çok kızgındım ama ona olan selemimin daha baskın geldiğini, gözlerine bakınca anladım.

Yanımdaki koltuğa oturup kapıyı kapattıktan sonra kemerimi bağladım ve ona baktım. Koltuklarımızın arasında duran vitesin üstüne elini koyup ileriye aldıktan sonra tekrar direksiyonu tuttu. Kolundaki damarların hareketini izledim.

Belki biraz saçma gelebilirdi ama bir arabanın vitesinin hiç otomatik değil de normal olmasını dilediniz mi? Yanınızda oturan kişinin çekiminde nefes almaya devam ederken, onun elinin size daha yakın olmasını istediniz mi? Dokunmasına gerek yoktu siz ki... Birazcık daha yakın olsaydı bile mutlu olurdunuz.

Belki mantıksız, anlamsızdı bu söylediğim. Ama onun yanımdayken işte tam da böyle hissediyordum.

15. Bölüm

Anabada sessizce geçen işkence dolu dakikaların ardından, Demir hâlî hiçbir açıklama yapmamak konusunda ısrarlı gibiydi.

En sonunda "Okula, bizim ekibe katılabilecek potansiyele sahip yeni bir çocuk gelmiş.. Ateş mi ne... gördün mü?" diye sorduğunda ellerini havaya kaldırıp "Gerçekten mi Demir?! Şu an bana sordüğün tek şey bu mu? Kaç gündür kayıpsın ve tek bir aramama bile cevap vermedin! On saniyeni almazdı belki de.. Yaşadığını bilsem yeterliydi... Helin'le ondan bile şüphe ettik!" diye çıktım.

Demir sadece dudaklarının bir kenarını yukarı kaldırdı ve "Birile-n çok özelemiş," dedi.

Ona şaşkın bir şekilde bakmaya devam ederken cümlesini "...

Merak etme, benim eve gidiyoruz," diyerek tamamladı.

Hâlî günlerdir nerede olduğuna dair bir açıklama yapmazken hemen onunla iyi olmamı, hatta evine gidip -eminim gayet güzel lardı ama- onunla yiyişmemi beklediğine inanamıyordum!

"Hayır!" diye ona karşı çıktığımda bana baktı ve ardından tekrar ı döndü. Gülümsemediğini görebiliyordum. Onun o muhteşem msemesinin karşısında ciddiyetimi korumak ne kadar zor olsa imden geleni yapıyordum. Gülümseyerek "Tamam, açım za-nce yemek yiyelim," dedi.

ye gülüyorsunuz?!!" diye sorduğumda "Yok bir şey," dedi.

ti hâlî yoldan ayırmıyordu, ama gülümsemesini de dur-ıptı.

k olan... ne var...?" diye sorarken ben de elimde olmadan eye başlamıştım.

O kadar nazikti ki. Gülüşü... hayatımda gördüğüm en kibar, en samimi, en içten gülümsemeydi. Yakalamak zordu. Demir nezdeyse hiç gülmezdi. Gülmek de değil, duygularını ifade edecek her türlü mimikten kaçınırdı. Kendi neşesini de, hüznünü de saklı tutardı. Ama bu... Onu gülümserken, mutluyken görmek...

İşte bu paha biçilemezdi.

"Senin bu saçma atarlarını özlemiş olduğuma inanmıyorum," dediğinde arkama yaslandım ve onu izlemeye devam ettim.

"Dahmin ettiğimden daha yumuşak bir sesle "Bana beni özlediğini ilk defa söylüyorsun," dedim.

Yüzündeki gülümsemeyi silip "Hayır, öyle mi dedim..? Hiç hatırlamıyorum," dediğinde, "O bile seni kurtaramayacak. Senin evine gelirim ama benden hiç ateşli şeyler bekleme. Sana çok kızgım," diye kendimi açıkça ifade ettim.

Kalbim deli gibi "NE YAPIYORSUN SEN?! HEMEN O HALİKA DUDAKLARA YAPIŞACAKSIN!" diye bağırırken, bunu söylemek zor olmuştu ama kararımı vermiştim. Cevaplarımı almadan onun suyuna gidemezdim." Senden kesin yanıtlar alana kadar öpüşmek yok!" deyip kollarımı kucagımda bağladığımda, Demir "Ne?!" dedi ve kırmızı ışıktaki durduk. Bana döndü ve "Söylediğimin ne kadar saçma olduğu hakkında en ufak bir fikrin bile yok san," dedi.

"Belki de haklısın, ne dediğimi bilmiyorum... Ama sanırım birilerinin ilgisini çekmiş gibi görünüyorum..." dediğinde tekrar önüne döndü. Yeşil ışık yandığında araba harekete geçti.

Başka bir şey söylememişti. Birkaç dakikanın ardından "Neyani, bu kadar kolay mı vazgeçtin?" diye sorduğumda bana "Ruhunum. Nasılsa kendin isteyeceksin," dedi ve tanıdığım eski, mavi püpile edici, kaba, sert, baştan aşağı ego ile dolu, herkesin çok bulduğu Demir'i geri getirdi.

Yemek yiyeceğimizi söylemişti ama arabayı fazlasıyla büyük lüks bir otelin önünde durdurduğunda ona "Yemek yiyeceğimizi sanıyordum...?" demeden edemedim.

"Onun için geldik," dediğinde ikimizin de kapağı aynı anda açıldı.

"Hoş geldiniz Demir Bey. Oda mı restoran mı?" diye

üniformalı genci gördüğümde şaşardım. Aslında şaşırmamam gerekirdi. Demir hakkında bilmediğim çok şey vardı. Hepsini teker teker öğrenecektim, ve öğrenmeden de vazgeçmeyecektim.

Günlerdir nerede olduğunu öğrenerek bu işe başlayabilirdim mesela.

Otele girdiğimiz zaman Demir'in yanında yürüyordum fakat zihninde yaptığım tek şey onu takip etmekte. Resepsiyonun yanından geçerken orada duran iki kadın ve bir de erkek vardı. Hepsi aynı anda "Hoş geldiniz Demir Bey," diye gülümsediklerinde, Demir onlara bakmadı bile. Benise hafifçe gülümsüyor ve başımı sallıyordum.

"Seni nereden tanıyorlar?" diye sorduğumda, bana "Babam bu oel zincirini satın aldı," diye cevap verdi.

"Ne?" diye karşılık verdiğimde fışıldamıştım. Demir "Adam sanki gece rüyasında ne görse sabah uyanınca 'Evet, onu da yapmalıyım, evet, onu da almalıyım,' diye düşünüyor. Çok saçma," dedi.

"Tıpkı bizim eğitim sistemimiz gibi," diye ona cevap verdim.

Asansöre binerken, Demir "Okul açılalı iki gün oldu ve sen çaktan moda girmişsin bile," diye bana laf attı.

"Alakasız yok. Bu yıl son sınıfız ve üniversite sınavı var. Bence tepkilerim gayet normal," dediğimde asansörün birkaç saniye sonra açılacağını bildiren sesi duyduğum.

Demir "Sana bir tavsiye vereyim mi? O mod var ya; ondan çık," dedi ve beni beklemeden boş, içi bordo ve koyu kahverengiyile kaplı asansöre bindi. Kapısı kapanmadan hemen hızlıca onun yanına gittim ve kapıların kapanmasını izledim. Demir, duvarda bulunan tuşlardan üstünde 'R' yazan tuşa bastı ve ardından karşıma geçti.

Bana yaklaştığında karşıma geçti ve yakınlığından beni öpmek üzere olduğunu anladım.

"Demir... arabada sana dediğim gibi.. aynen.. kuralım.. geçeri..," dememe bırakmadan beni öpmeye başladı.

Dudaklarımız ilk buluştuğu anda ikimiz de derin birer nefes aldık. Bu hisse, üzerimde bıraktığı etkiye baylıyordum ve onun da hoşuna gittiğini biliyordum. Elimini Demir'in yanağına koyup onu biraz daha kendime yaklaştırdığım sırada asansör durdu. Demir benden ayrıldı ve kapıya yaklaştı.

"Gördün mü? İsteyeceğini söylemiştim," dedi ve açılan kapıdan ardından asansörden çıktı.

Bu raupdu kazanmış olabiliirdi, ama bu yemekte Doğukan'ın neler karıştırdıklarını öğrenecektim.

Asansörden çıktığımız anda karşımda devasa büyüklükte bir restoran duruyordu. İçeriye yürümeye başladığımızda, esmer ve oldukça güzel bir kız bize yaklaşıp gülümsedi.

"Yine terasta mı yemek arzu edersiniz Demir Bey?" diye sorduğunda Demir hiç düşünmeden "İçeride, 51. masa," dedi ve restoranın en köşesine, cam kenarındaki masaya gidip oturduk.

Biz oturur oturmaz masamızın başına iki garson ve bir de yettiğini tahmin ettiğim, farklı üniformalı bir adam geldi.

"İyi akşamlar Demir Bey. Size nasıl yardımcı olabiliriz?" diye sorduğunda, iki garsondan biri Demir'in ve benim önüme mende koydu.

Ben tam mönüyü açıp içindekilere bakacakken, Demir "Mönüye gerek yok. Mantar ve krema soslu biftek ve her zamanki kımız şarap..." dedi ve bana baktı. Ben tam, daha mönüye bakmamı söyleyecekken "Güneş de aynısından alacak. Ama kırmızı şarap değil, kola içecek," diyerek cümlesini bitirdiğinde, elimdeki mönü çoktan garsonlar tarafından alınmıştı. Başımızdan gımleri zaman yalnız kaldığımızda, Demir'e "Kendim de karar verebilirdim," dedim.

"Kelime anlamıyla 'babamın, yani benim' oteli ve restoranında en iyi neyin olduğunu senden daha iyi bildiğimi düşünüyorum," diyerek cevap verdi ve konuşmayı bitirdi.

Demir'e "Hazır mısın?" diye sorduğumda bana baktı ve aklımdaki beklediğini gösterecek şekilde bakışlarını değiştirdi.

"Şu bir haftadır hangi cehennemde olduğunu, kiminle telefonda gizli gizli konuştuğunu ve seni bu kadar endişelendiren şeyin ne olduğunu açıklamaya..." dediğimde, bir tartışmanın geleceğinden emindim. Ama eğer bu tartışma yanında cevaplarımı da getirecekse, razıyım.

Demir hafifçe gülümsedi ve "Beni endişelendiren bir şey olduğunu nereden çıkardın?" diye alayla yanıt verdi.

"Endişelendirmemiş bile olsa önemli olduğunu biliyorum,

çünkü Bodrum'da Doğukan'ın bir kelimesiyle hemen arabaya atladım... ve..." derken bakışlarını ondan kaçırdım.

Bana "Ve?" diye sorduğunda pes ettim. "...ve ben çatıda giyirken, düşerken beni kolay kolay yalnız bırakmayacağımı da biliyordum. Ama bıraktın," diye itiraf ederken utanmışım.

"Bak orada haklı olabilirsin..." diye karşılık verirken, masaya gelen şaraptan biraz içti. Ardından "İster misin?" diye sorarak kadehi bana uzattığında "Demir! Konuyu değiştirme!" diye onu arıladım.

"Hangi konu?" diye sorup şarap kadehini masaya geri koyduğunda, derin bir nefes aldım ve kendimi sakinleştirdim. Demir'den cevap almak çaba isteyen bir işti... hem de oldukça fazla...

"Demir, beş dakikalığına ciddi olup sorularıma yanıt verir misin? Aynı şeyi ben yapсам... bir anda Helin'le veya bir başkasıyla ortadan kaybolсам, aramalarına hiç yanıt vermesem günlerce... Beni merak etmez miydin?" diye sorarak onu empati yapmaya zorladım.

Demir biraz düşündükten sonra bakışlarını değiştirdi ve bana "Sana söylemeyeceğim şeyler çoğunlukta," dedi ve ardından perdeneden deniz manzarasına baktı.

Sessiz geçen birkaç dakikanın ardından ona "Bana bak," dedim. Hareket bile etmediğini fark edince "Bana bak Demir," diye tekrarladım. Gözlerimiz buluştuğunda ona "Ne kadar kötü?" diye sordum.

Cevap vermek için dudaklarını araladığında "Afiyet olsun," cümlesiyle garsonlar masamızı doldurmaya başlamışlardı. Yemeklerin tamamını masaya koyma işleri bittiğinde uzaklaştılar. O sırada Demir'in ilgisini tekrar çekmek için ona "Demir, hâlâ bir cevap bekliyorum," dediğimde bana yaklaştı ve ciddi bir şekilde "İnan bana Güneş. Ben de cevaplar bekliyorum. Tamam mı? Geçmişte yaptığım, şu an yapıyor olduğum ve gelecekte yapacağım o kadar çok şey vardı. Bunların tamamını merak ettiğini biliyorum. Ama gerçekten... gerçekten kaçını öğrenmek istiyorsun? Tüm yaşadıklarımı sana anlatsam geceleri uyuyabileceğini mi sanıyorsun? Benim gibi alından kalılabileceğini mi sanıyorsun? İnan bana Güneş. Kolay değil... Başında bir ton iş var ve üstüne sen de bir problem oluyorsun," dedi, ardından doğruldu ve çatalla bıçağını eline aldı.

Arkama yaslanıp ona baktığımda düşünmeye başladım. Haklıydı. Demir'in haklı olduğu pek çok konu vardı, bir o kadar da yeterince düşünmediği ve haksız olduğu... Ama bu konuda gerçekten haklıydı. Gerçekten bilmek istiyor muydum? Gerçekten... Ufrendikten sonra gece uyuyamayacağım şeyler yapmış olabilir miydi? Bu yaptıkları ve başına gelenler ona olan bakış açısına bağlı mıydı? Bir haftadır nerede olduğunu öğrenmek isteme sebebi, gerçekten bilmek istemem miydi, yoksa sadece merak mıydı?

Demir "Soğuyunca o kadar da güzel olmuyor. Denedim," dediğinde tabağımdaki koca bifteğe baktım.

"Ben bunu hayatta bitiremem," diye itiraf ettiğimde, Demir "Biliyorum. Ben normalde iki tane istiyorum zaten," diye cevapladı. Demek benimkini de yiyeceğini önceden hesaplamıştı.

"Tüm bu hesap kitap zekânı matematiğe de yansıtın olası birincisi olursun, biliyorsun değil mi?" dediğimde, Demir "Demirler ve şu son beş gün hakkında tek kelime daha edersen o asansöre geri dönersin ve uzun bir süre daha çıkamazsın," dedi.

Kendimi susturabilmek için hemen kolumdan içmeye başladım. Asansör fikri oldukça cazip geliyordu aslında... NE DİYORDUM BEN?!

Yemeğe başladığımda ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim. Hızlıca yememe rağmen, Demir yine haklı çıktı ve yarısını ona vermek zorunda kaldım.

Demir'in evine vardığımızda günlerce Doğukan'la nerede olduklarını ve nelerle uğraştıklarını öğrenme konusunu arka plana atmıştım. Evet, merak ediyordum ve bir gün Demir'in tüm gerçeklerine karşı dayanıklı olabileceğime inanıyordum fakat şu anda onları öğrenmek istemediğimde karar kıldım. Yemekte çok mutluydum. Okula yeni gelen Ateş'ten konuyu açıp müziğe kadar gelmiştik. Demir'le ilk defa bu kadar uzun sohbet etmişim. Unut derken, tabii yine kısa ve tek kelimelik cevaplar veriyordu ama yine de artık yavaş yavaş konuşmaya başlamıştı. Aradaki farkı görebiliyordum.

Evin kapısını açmadan önce Demir'in söylediği tek şey "İşk neden açık?" oldu.

Kapıyı açıp salona girdiğimizde Demir'in gelişiyle ayaklanan iki silüeti gördüm. Bu iki silüetin görünüşleri tanıdık, kim olduklarını biliyordum. İsim söyleyebilirdim ama içimi kaplayan duygu frenası karşısında bize doğru gelen bu tanıdık yüzlere nasıl bakacağımı bilemedim.

Demir "Baba?" dediğinde Gökhan Erkan eşi Dilan Erkan'ın hemen arkasından bize doğru geliyordu.

Annesi ona sarıldığında, Demir başta hiç tepki vermedi. Birkaç saniye sonra şaşkınlığı geçip kendine geldiğinde annesinin kollarından ayrıldı ve babasının yanına gitti.

"Burada ne işiniz var?" diye sordu.

Babası "Burası benim evim. Evime gelemez miyim?" diye gereksiz yere sert çıktığında, Demir "En son kaç ay önce geldiğinizi unuttum da... yedi miydi yoksa sekiz mi?" diye kinayeli bir cümle kurdu.

Topuklu ayakkabılarının üstünde, uzun, dalgalı ve kumral saçları ve Demir'inkiler kadar koyu olmayan mavi gözleriyle annesi Dilan Erkan "Bizi bu güzel kız arkadaşınla tanıştırmayacak mısın?" diye sorduğunda, başımı kaldırıp beni inceleyen gözlerle birer birer baktım. Annesinin yüzünde, oğlunun "evine getirecek kadar yakın" olduğu bu arkadaşıyla tanışma isteğinden fazla bir şey yoktu. Demir'in gözlerinde, ailesini evde görmenin şokuyla onları benimle tanıştırdığı bir dakika içinde olabilecekleri deli gibi merak eden, ve endişelenen ifadelerle karşılaştım. Babası Gökhan Erkan'a gelince... Demir'in saçlarıyla aynı, simsiyah saçları vardı ve o da açık tenliydi. Ela gözleri vardı. Giyilmekten asla yıpranmamış, lacivert takım elbisesiyle karımda duruyordu. Göz göze geldiğimizde suratı ifadesiz az da olsa değişti. Beni tanıyor gibi olmuştu.

Ailemi öldüren gözler bu gözlerdi. Şu an ağlamam mı gerekiyordu, aslında, tam karar veremiyordum ama uzun zamandır hiç olmadığım kadar ağlamaktan uzaktaydım. İçim nefretle kaplıydı. İlk defa birine karşı bu kadar nefret hissediyordum. Daha önce hiç tanımadığım birine nasıl böylesine kızgın olabilirdim? Sanırım sonunun cevabı açıkça ortadaydı.

Yükündüm ve sesimi biraz sonra söyleyeceklerim için hazırladım. Söyleyeceğim cümlelerin hepsi önceden bir bir seçilmiş,

uzun zamandır düşünölen kelimelerden oluşacaktır. Şu ana kadar fark etmemiştim ama sanırım uzun zamandır bugünü bekliyordum.

Gökhan Erkan "Demir... acaba arkadaşınla daha önceden tanış..." derken ona doğru bir adım attım ve sözünü keserek "Adım Güneş Sedef, ve beni eminim çok iyi tanıyorsunuz," dedim. Geri adım atmıyacaktım.

16. Bölüm

"Adım Güneş Sedef ve beni eminim çok iyi tanıyorsunuz."

Gökhan Erkan karşımdaki duruşunu değıştirdi ve şaşkın gözlerle önce eşine, sonra da Demir'e baktı. Demir'in arkası bana dönüktü, babasının karşısında duruyordu.

Demir'in annesi "Sedef," deyip kocasına döndüğünde ise birazdan olacakları tahmin etmekte güçlük çekiyordum.

Gökhan Erkan bana bakıp "İsim tanıdık gelmedi. Biriyle karışıyor olmalısın..." dediğinde, sırtımı dikleştirdim. Yüzümdeki ifadenin değıştiğinden emindim. Evden çıkıp gitmek için arkamı dönüp kapıya uzandığımda durdum ve aldığım kararı, 'geri adım atmıyacağımı' kendime hatırlattım. Yüzümü tekrar onlara döndüm. Konuştuğumda sesim normalden daha kısık bir şekilde çıkmıştı ama eğer aynı cümleyi yüksek sesle söyleseydim belki de bu ediyi bırakmazdı.

"Öldürdüğünüz aileyi hatırlamıyor numarası yapacak kadar yüzsüz müsünüz?"

Demir'in babası cevap vermek üzere dudaklarını araladı ama tek bir kelime bile söyleyemedi. Aynı şekilde annesi de ne yapacağını şaşırmıştı. Babası boğazını temizledi. Konuşmak üzere olduğunu anlamıştı.

"İfira atmadan önce elinde iyi kanıtlar olmalı Güneş," dediğinde "Ne kanutından bahsediyorsunuz?!" diye, hem ona hem de Demir'in annesine bağırdım.

"... Size kazanın olduğu geceyi hatırlatmam mı gerekiyor?! Tanrı mı söyleyeyim? O geceden itibaren her gün içinde yaşadığım

cehennemi mi anlatıyım?! Ne yapmalıyım?!...” derken Gökhan Erkan “Bana karşı sesinizi yükseltmemelisiniz küçük harım,” diye karşılık verdi. İşte o anda tüm öfkemi, nefretimi dökmem gerektiğini hissettim.

Bir Gökhan Erkan’a bir de karısına bakarken ikisine de bulaşmaya başladım:

“Sadece adınız çıkmasın diye oğlunuza laf yetiştirirken yaptığınız kaza sonucu üç kişi ölüyor! Annem, babam ve kardeşimi. Ve siz... sanki hiçbir şey olmamış gibi bana sesimi yükseltmemem gerektiğini söylüyorsunuz?! Ailemi kaybettim ve Demir beni kurtarmasaydı ben de ölecektim...” derken gözlerimin dolmasını içimden ediyordum.

Babası Demir’e yaklaşıp “Demir bu ne demek?” diye sorduklarında, Demir yanıt vermedi. Ardından Gökhan Erkan, sesini daha da sertleştirip, “Demir bana cevap ver! Onu kazadan kurtardığın doğru mu?!” dediğinde Demir bir kez bana baktı ve ardından tekrar babasına dönüp “Evet,” dedi.

Gökhan Erkan “Lanet olsun! Ailemize verdiğin onca zarar, yaptığın kaza yetmiyormuş gibi bir de bu kızın hayatına kalmamış sağlıyor, hem de onu eve getiriyorsun! Lanet olsun!” diye bağıştı.

Demir “Aile mi? Ne ailesinden bahsediyorsun sen?!” derken, onun konuşmasını kesip Gökhan Erkan’a “Senin yaptığın kaza! Sen yaptın! Her şeyi sen yaptın! Annemi.. babamı ve kardeşimi sen öldürdün! Üstüne de surf adın kirlenmesin diye her şeyi kendi oğlunun üstüne yıktın! Sahip olduğun hiçbir şeyi hak etmiyorsun! Siz...” derken, bir ona bir de Demir’in annesine bakıyordum. “... siz hiçbir şeyi hak etmiyorsunuz. Bugüne kadar tam olarak ne yapmam gerektiğine karar verememiştim ama artık biliyorum. Bulam enişteme gerçekte kazayı kimin yaptığını anlatıldığında ne diyecek?”

Gökhan Erkan bana yaklaşıp beni kolumdan sertçe tuttu.

“Polislere gidip ötmeyeceksin. Beni anladın mı?”

“Bırak kolumu!” diye bağırdım.

Demir’in babası kolumu tutmaya devam ederken “Eniştemin bilmediğini mi sanıyorsun? Onlara bu kadar zaman boyunca ağrı-larını kapalı tutmaları için kim para ödedi sence?” diye sordukları-

da eniştemle halamın tüm gerçekleri aylardır bildiklerini hatırladım. Ama... onlar kazayı yapanın Demir olduğunu sanıyorlardı ve Demir’in kimliğinin gizli tutulması için bazı polis ve avukatların para aldığını biliyorlardı. Para alanlardan biri de eniştemdi. Durumları o zaman o kadar kötüydü ki, böyle bir şey için Demir’in babasının verdiği parayı kabul etmişlerdi.

Ben tatilden döndüğümde halamla enişteme gerçekleri, yani kazayı yapanın Demir olmadığını, babası olduğunu anlatıldığında onlar çoktan biliyorlardı. Gökhan Erkan haklıydı. Bunu çoktan biliyorlardı ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Şu an içinde bulunduğum adrenalin yüründen, bu tamamen aklımdan çıkmıştı.

Dilan Erkan “Gökhan... Güneş’i bırak...” derken, Gökhan Erkan kolumu biraz daha sıkı. Cevap veremediğimi görünce kendine gelmişti artık. Bana “İstediyin paraysa alabilirsin. Gidip ortalıkta konuşma yeter,” dediğinde, Demir, babasıyla benim arama girip onun kolumu bırakmasını sağladı.

Gökhan Erkan’a “Siz... nasıl bir insansınız?” dediğimde, gözlerimde dolan yaşlar görüşümü bozmaya başlamıştı.

Demir’in annesi “Demir,” deyip kapıyı gösterdiğinde, Demir beni tuttu ve kapıya doğru yönlendirdi. Bana “Hadi buradan gidelim,” dediğinde, babası “Demir, sen kal,” dedi.

Demir bana döndü, kapıyı açtı. Cebinden arabasının anahtarlarını çıkardı ve bana uzattı. “Beni arabada bekle,” dedi ve kapıdan çıktı. Kapı kapandığı zaman babasının sesi o kadar yüksekti ki kapı bile engel olamamıştı.

Babası Demir’e “Sen ne halt yediğini sanıyorsun?!” diye bağırdı.

Kapının hemen önünde yere çöktüm ve merdivenlere oturdum. Onları dinlemek elimde değildi. İçeri girip Gökhan Erkan’a ne kadar pislik bir herif olduğunu tekrar söylemek istiyordum, karıma da böyle bir adama neden hiç cevap vermediğinin hesabını sormak istiyordum. Ama gözlerim doluyken bunu yapamazdım.

İçeriden gelen sesleri duymak için çaba sarf etmeme gerek yoktu.

“Sedef’in kızıyla ne yaptığını sanıyorsun? Amacın gönül eğlendirmekse solağa çık... barlara git! Paran da var! Dünyada onca

kız varken başımıza en çok iş açabilecek kızla ne bok yediğini sanıyorsun sen?!!"

Demir'in verdiği cevaplar daha kısık bir sesteydi, normal şekilde olduğundan hiç duyamadım. Ama babası ona bağırırken zaman kelime duyabiliyordum.

"Yine ne yaptın! Sürekli senin arkamı mı toplamak zorundayız? Kaç tane işle uğraştığımızın farkında değil misin sen?" dediğinde, bu sefer Demir'in verdiği yanıtı da duyabiliyordum.

"Sen mi benim arkamı topluyorsun, yoksa ben mi senin?!" Aldığın oteli batmaktan kurtardım! Madem o kadar paran var..." derken ses biraz alçaldı, ardından tekrar yükseldi. "...baktım! İşlediğin her bir suçla benim üstüme yükleyemezsin! Benim adımı kullanarak o tür hesaplar... kaza..." derken birden Gökhan'ın sesi Demir'ininki bastırmaya başladı.

"Her şeyi bildiğini sanıyorsun ama bilmediğin çok şey var! İlk olarak o kızdan kurtulacaksın! Konuşmaması için ne yapman gerektiğine sen karar ver. Eğer üstesinden gelemeyeceksen ben halledeceğim..."

Demir "Sen bu işe karışma! Kızın hayatını mahvedebileceğin kadar ettin! Gidip bir yerlerde konuşsa ne fark eder artık? Sen yine paranla, konumunla halledersin nasılsa, öyle değil mi?!" Her zamanki gibi! Ya da suçu oğluna atarsın!" derken, bir kırıma sesi duydum ve ardından sessizlik oldu.

Kırılma sesiyle yerimden sıçradığımda iki üç merdiven aşağı inip kapıdan biraz daha uzaklaştım. Saniyeler geçiyordu ama hâlâ içeriden ses gelmiyordu. O anda Gökhan veya Dilan Erkan'a olan nefretim gitmişti, sadece Demir'e odaklanmıştım. Ona bir şey olmamıştır diyerek kendimi avutuyordum ama meraktan ve endişeden içim içimi yiyordu.

Sonunda kapı açıldı ve Demir dışarı çıktı. Kapıyı kapatmadan hızla bana doğru, merdivenlere geldi, tam yanımdan geçerken "Sana arabada beklemeni söylemiştim," dedi ve ardından arabayı yürütmeye başladı. Ben de arkasından onu takip ediyordum. Arabaya bindiğimizde yüzüne baktım. Kırılmış mıydı, üzgün müydü, kızgın mıydı? Hiç belli etmiyordu. Yine... Normal görünüyordu. Az önce ben evden çıktuktan sonra, ailesiyle oldukça sert geçen bir

urumunu yaşamıyordu, fakat şu an yüzündeki ifadede bundan tek bir iz bile yoktu. Aynıydı. Her zamanki Demir gibi görünüyordu.

Arabayı çalıştırdığında, biraz hava almak için camını açtı. Camdan dışarı bakarken evin kapısında Demir'in annesini gördüm. Bize bakıyordu. "Demir..." deyip elimle kapıyı gösterdiğimde, Demir de annesini gördü ve ardından elini kaldırdı. Endişeli olan anne, Demir'in el kaldırdığını görünce selam verdi ve ardından kapıyı kapattı. Demir de sonra gaza bastı.

Birkaç dakika sonra Demir'e "İyi misin?" diye sorduğumda, şaşırarak bana baktı ve ardından tekrar yola döndü. "Bazen beni ölümlüne şaşırtıyorsun Güneş," dediğinde tebessüm ederek "Ne yapmanı şimdi?" diye sordum. Demir cevap vermeyip başını salladığında ısrar edip "Hadi söyle. Bilmek istiyorum. Seni şaşırtmak... biraz nadir bir şey," dediğimde, bana "Az önce sevgilinin ailesiyle tanıştın, üstelik bu aile senin kendi aileni kaybetmene neden olan, üstüne de bunu kapatan insanlar. Onlara karşı geldin... Babamın ne kadar güçlü biri olduğunu biliyordun ve onu ilk defa görmene rağmen... kendini savundun. Sadece kendini de değil. Beni de savundun..." dedi. Sesinden asıl neden etkilendiğini şimdi söyleyeceğini anladım.

"...ve tüm bunlara rağmen, şimdi sen bana iyi olup olmadığımı sorun," diyerek konuşmasını bitirdi.

Demir'in ne demeye çalıştığını anlamıştım. Ama yine de ona "Ben çıktktan sonra içeride babanın sana söylediklerini duydum.. Bu yüzden nasılsın diye sor..." derken sözümü kesti ve "Güneş..." dedi. "... Kendin henüz anlamadıysan bile az önce yaptığın fazlaıyla cesur ve ağır bir şeydi. Kazaya neden olan asıl kişiyle, babamla tartıştın. Asıl benim sana nasıl olduğunu sormam gerekir."

Koltukta iyice arkama yaslandım ve biraz aşağı kaydım. En raporda durduktan sonra dışarıyı izlemeye başladım. "Bilmiyorum," diye cevapladım.

Yine vardığımızda onu yukarı davet ettim.

"Elmesem daha iyi olur..." dediğinde "Bir akşam da bara gidip buluşmasan bir şey kaybetmezsin. İşin falan da varsa zaten budur o işlerle yeterince uğraştığını düşünüyorum..." diye ettim.

Asansörle yukarı çıktık ve tam bizim evin kapısının olduğu yerde, ben kapıyı çalmadan önce Demir beni durdurdu. "Biraz normalci yapsak fena olmaz," deyip beni kendine çektiğinde, o gün buraya gelip Cansu'nun anlatıklarının yalan olduğunu açıkladığı günü düşünerek onu öptüm.

Asansörün bizim kattan uzaklaştığını bildiren sesi duyduğumuzda birbirimizden ayrıldık. Kaç dakikadır öpüşüyorduk bilmiyordum ama en son sırtımın duvara dayandığını hissetmişim. Kapıyı çaldığımda halamın açacağını biliyordum. Halam kapıyı açmadan önce Demir'e dönüp "Ev... pek beklediğin gibi olamaz... yani... ne biliyim... mesela... televizyon küçük... ve... benim odam çok da büyük sayılmaz..." derken, Demir "Saçmalamayın kız Güneş," dedi ve kapı açıldı.

Halam, Demir'i görünce bir anda şaşırıp ve gözleri büyüdü fakat ardından kocaman gülümsemesini takındı ve "Hoş geldiniz. Güneş, keşke arkadaşını getireceğini önceden söyleseydin... bir şeyler hazırlardım," dedi. Eve girdik ve "Yok hâlâ biz yemek yedik zaten," dedim. Demir de "Zaten artık ne kadar iştah kaldıysa..." diye mırıldandığında, dirseğimi hafifçe ona geçirdim.

Odama girdiğimizde yatağımın üstüne oturdum ve "Ne ailedi bir gündü amal" dedim. Ardından Demir'in odasını incelemesini izledim.

Bana verdiği, aslında annesine ait olan tokayı çalışma masamın üstünde gördüğünde "Bunu takıyor musun?" diye sordu. "Fazlasıyla sık," dediğimde yanıma oturdu ve odama bakmaya devam etti.

"Odana bakan biri, hakkında pek çok şey öğrenebilir," dediğinde "Senin odana bakan biri de hakkında hiçbir şeyi öğrenemez. Cidden... ne bir poster ne bir fotoğraf, hiçbir şey yok," diye karşılık verdim.

"Evet. Asıl amacım da buydu zaten. Mesela... biri şuraya bakacak..." derken, duvarımı tamamen kaplayan posterlerimi gösterdi "... çok fazla dizi izlediğini, özellikle de şu mavi telefon kulübesi olanı sevdiğini, hatta masandaki maketinden ve okulda kullandığın defterlerin kapaklarından, en çok onun manyağı olduğunu anlatabilir," dediğinde "Dizinin adı 'Doctor Who.' Hiç izlememiş olmama inanamıyorum," dedim.

"Dizi izlemek için zamanım yok," dediğinde, yavaş yavaş dedim içinden. Seni de Whovian yapacağım Demir..

Gece olduğunda Demir'e bizde kalabileceğini söyledim.

"Eve gitmek zorunda değilsin, burada kalabilirsin. Sonuçta.. eve gitmek istediğini de düşünmüyorum," diye teklif ettiğimde, Demir "Açıkçası eniştenin beni vurmasını istemiyorum," dedi ve sakona doğru ilerledi. Ona "Bugün gelmeyecek. Görevde," deyip bemen halamın yanına gittim ve Demir'in bizde kalması için izin istedim. Başta hayır dese de ardından eniştemle konuşacağını söyledi.

Geri geldiğinde "Tamam, kalabilirsin Demir. Ama aynı zamanda kocam sana evde bir silah olduğunu ve benim de yerini bildiğimi ütmemi istedi. Yani... umarım mesaj alınmıştır," dedi ve tekrar minik kuzenimin yanına döndü.

Halam, Demir'e oturma odasındaki çekyatı hazırlarken, Demir'in yanına gidip "İstiyorsan otele de kalabilirsin. Ben... sadece senin burada kalmanı istediğim için söyledim yani... eğer istemiyorsan kalmak zorunda değilsin," dedim.

"Güle, emin ol. Yanında kalmak istemeseydim iki saat önce seni buraya bırakırdım ve ardından başka yere giderdim," diye bana cevap verdi.

En son yatmadan önce ona "Halam on beş dakikada uyur," diye fısıldadım.

Demir gece yanıma gelip yattığında istemeden gülümseyordum.

"En son ne zaman beraber uyuduk?" diye sordu. "Sadece iki kere uyuduk. Çok sık yaptığımız bir şey değil," dedim ve ona arkamı döndüm. Arkamdan sarılıp beni kendine çekti. "Ama daha sık yapmamız gereken bir şey," dedi ve beni boynumdan öptü.

Oldukça ağır geçen günün sonunda, Demir yanımdaydı ve onun kolları arasındaydım. Belki de benim için burada kalmıştı, babasıyla olan kavgamdan sonra kendimi iyi hissetmemi sağlamak için. Ama bence kendisi için kalmak istemişti. Ben ne kadar kırılıyorsa, belki o da o kadar kırılmıştı. Kendi babasından öyle hakaretleri duymak, Demir bile olsanız ağır gelirdi. Herkes Demir olmak istiyordu fakat Demir olmak... herhalde çok zor olurdu.

17. Bölüm

Gözlerimi açtığımda aklıma ilk gelen şey, gece Demir'le uyuduğumdu. Bunu hatırladığım anın dudaklarıma yansıdığını bile rek arkamı döndüm ve ona bakmak istedim. Ama yoktu. Yatağı ve odada yalnızdım. Ayağa kalkıp oturma odasına, 'halamın orası uyuduğunu sandığı yere' baktım. Orada da yoktu. Çekyat toplanmış ve eski haline getirilmişti.

"Bir saat önce gitti."

Halamın sesini duyduğumda arkamda olduğunu anladım. Ona döndüm ve onunla beraber mutfağa girdim. "Nereye gittiğini söyledin mi acaba?" diye sordum. "Evet Güneş, zaten Demir diğer insanlara sürekli hesap veren biri. Özellikle de daha yeni tanıştığın halama."

Halam "Hayır," dediğinde, bir kez daha içgüdülerimin doğru olduğunu kendime kanıtlamış oldum.

"Hayır... ama sana bir not bıraktığını söyledi. Odandaymış," dediğinde hem şaşırmış, hem de mutlu olmuştum.

Koşarak odama ulaştığımda, halamın "Ev yanıyor desem bu kadar hızlı koşmazdın Güneş!" diye seslendiğini ve güldüğünü duydum.

Yatağa, ardından da çalışma masama baktığımda Demir'in azenesinin tokasının altında bir kâğıt olduğunu gördüm. Tokayı üstünden kaldırıp kâğıdı açtığımda, Demir'in ilk defa kendisinden başka birine rapor verdiğini biliyordum. Ve açıkçası... sanırım gelişme gösteriyorduk.

Doğukan ve Savaş'la buluşmam gereki. Okulda görüşürüz.

Savaş'ın çeteden biri olduğunu biliyordum. Hatta Cenk gidince Doğukan'dan sonraki kişi o o olmuştur sanki.

Demir'in mesajında "Günaydın sevgilim. Doğukan'larla buluşmam gereki, okulda sonra görüşürüz. Seni seviyorum," gibi bir şey zaten olamazdı. Bu tip beklentilerimi daha onunla tanıştığım gün bırakmıştım. Ama yine de bana bir not bırakmış olması beni sevindirmeye yetmişti.

Kalvalı fışlı bitip, giyinip hazırlandıktan sonra daha Helin'in gelmesine on beş dakika vardı. Bu fırsattan yararlanıp biraz müzik dinlemek için salona geçtim ve televizyonun karşısındaki koltuğa oturdum. Dream TV ve Number 1 arasında sürekli gidip gelirken, halam geldi ve kumandayı elimden alıp televizyonu kapattı.

"Konuşacağız. Kaçışın yok," dediğinde, konuşmamızın Demir hakkında olacağı gerçeğini hemen anlamıştım.

Halam, elindeki çay fincanı ile karşımdaki koltuğa oturduğunda önce bir yudum içti, daha sonra da bana "Senin evden çıkmadan önce çekyatı bile düzeltmiş..." dediğinde, aslında pek de kullanmada sayılır diye içimden geçirdim.

"Aslında pek düzenli biri olduğu söylenemez ama sanırım dün-
kü 'ilah' sohbeti onu derinden korkutmuş olmalı," dedim.

"Yani... gece hep orada kaldı, öyle mi?" diye sorduğunda, baskılarımı kapalı olan televizyona diktim, ardından halama tekrar baktım. Gülmüyordu. Ben de gülmüsemeye başladım.

Bana "Hakkını vermek lazım. Gerçekten bana yakalanmadınız. Sadece... sabah bir kez kontrol etmek istedim, onda da Demir çok-
un kalkmış ve salonda çok ses çıkarmadan telefonla konuşuyor-
du," dedi.

Ah şu telefon görüşmeleri...

"Madem Demir sana yakalanmadı... nereden biliyorsun be-
naber uyuduğumuzu?" diye sorduğumda, bana "Biz bu yaşta mı
doğduk sence Güneş? Tabii genç olduk. Sen dua et, açık görüşlü
bir halan var. Yoksa bu sevgili olayları falan başına çok dert olurdu.
Hele de eniştenle," dedi.

Eniştem daha katı biriydi. Sanırım polis olmasından kaynakla-
nyordu bu.

Eniştem daha kuralcı ve katı bir yapıya sahip olduğu için, halam hep onu yumuşatıyordu. Demir konusunda da aynıının olduğunu söyleyebilirdim. Halam her zaman bana daha yakın taraf olmuştuk. Belki de annemin eksikliğinden dolayı halamı öyle gözetiyordum... bilmiyordum.

Halam, "Peki... söyle bakalım. Ne kadar ciddisiniz?" diye sorduğunda, bakışlarından ve elinde tuttuğu fincanı sehpayı korumasından asıl merak ettiği sorunun bu olduğunu anladım.

Aslında sorunun cevabını ben de bilmiyordum. Halam "... Demir sence sadece bir lise aşkı mı,yoksa onunla bir gelecek görüyor musun?" diye sorduğunda, bileğimde sanki saat varmış gibi yapış "Of! Saate bak. Helin gelmiştir belki!" dedim ve ayağa kalktım. Cevabını bilmediğim sorulardan nefret ediyordum. Aslında tam olarak bilmemek değil de emin olamamak diyelim...

Demir'le bu kadar şey atlatmıştık. Ailemin öldüğü kızının onun yüzünden yaşandığını sandığım zamanlarda bile onun başta bir şey düşünmüyor, neden sürekli onu sevmeye devam ettiğini kendime soruyordum. İşte bu yüzden bence... bence Demir...

"Bence sıradan bir lise aşkından daha büyük bir şey," diyen halama baktım.

"Hala, düşüncelerimi ne zamandan beri okuyabiliyosun?" diye sordum.

Kapıya ilerlerken, yerde duran çantamı aldım ve sırtıma taktım. "Peki... ne kadar ileri gittiniz?" diye sorduğunda, ona verebildiğim tek yanıt "Hala!!" oldu. Kapıyı açtım. Bir an önce arabaya atlayıp bu sorulardan kurtulmak istiyordum.

Kendinizi ona ne kadar yakın hissederseniz hissedin, herhangi bir akrabanızla bu konuları konuşmak rahatsız ediciydi.

Asansörü çağırmak için düğmesine bastığımda, iki kat yukarı olduğunu gördüm. En azından sadece birkaç saniye daha halamın süper utanç verici sorularına katlanmak zorundayım, diye düşündüm.

Asansör geldiğinde içeri girdim ve kapı tam kapanırken halam bana "Benden kaçamazsın Güneş. Akşam devam edeceğiz," dedi. Ben de ona el salladım ve kapı kapandığı anda büyük bir oh çektim.

Helin'in arabasına bindiğimde "Tam altı dakikadar seni bekliyorum güzelim," diye beni karşıladı.

"Sorma. Halaman Demir'le ilgili sorularına maruz kaldım. Dün gece birde kaldı da..." dediğimde, Helin "Şaka yapıyorsunuz! Demir sizde mi kaldı? Yani... bir apartman dairesinde, çıktığı kızın ailesinin de olduğu bir evde....?" diye şaşırdı.

"Ben de aynısını düşünmüştüm, ama tahmin ettiğim kadar kötü değildi. Hatta... çok güzeldi," dediğimde, Helin arabaya çalıştırdı ve bana "Uuuu... Ekşan vardı diyorsun yani?" diyerek gülümsedi.

"Bugün herkes neden sapık tarafından kalktı?" diye sordurduğunda, Helin "Yoksa sen de mi bizden bir şeyler gizledikleri için şimdilik çok yüz vermiyorsun?" dedi.

"Evet," dediğimde, Helin "Aynen, ben de öyle yapıyorum," diye bana katıldı.

"Eminim uzak duruyorsundur Helin," diye düşünüp gülümseydiğimde, Helin "Bu ne demek şimdi?" diyerek bana baktı.

"Az önceki sesli mi söyledim?" diye sordum.

"Evet. Hem de fazlasıyla," diye cevapladı.

"Yok bir şey. Hiç, yine saçma sapan dizilere gitti aklım herhalde," deyip radyoyu açtım ve kıvrımağa çalıştım.

Helin "Evet. Günde en az dört saat izliyorsun. Yine harikasin," dediğinde, durumu kurtardığımı anladım. Hemen ardından "Asıl bugünün olayı.. Esmâ sabah beni aradı ve bugün bize çok önemli bir şey söyleyeceğini söyledi," dedi.

"Bunu mutlu bir şekilde mi söyledi yoksa üzgün mü?" diye sordum.

"Aslında... heyecanlı gibiydi. Parti falan olmasın?"

"Bilmem. Belki Burak'la ilgilidir. Ya da cidden.. şöyle etkinlikli bir şeyler olabilir. Hatırlamıyor musun, geçen sene müzikal olacak diye havalarda uçuyordu," dedim.

Helin "Açıksa Ankara'ya olan yolculukta falan.. hangimiz uçmuyorduk ki? Çok heyecanlıydık," dediğinde "Bir de sonu güzel bitseydi," dedim ve konu orada kapandı.

Ankara yolculuğu deyince aklıma Arda geldi ve telefonumu çıkarıp onun numarasını buldum.

Helin "Arda'yı mı arayacaksın?" dediğinde, arama tuşuna basıp kulağıma götürürken 'evet' anlamında başımı salladım.

"Benim de aklıma yolculuk deyince o geldi. Bir ay, belki daha

fazla zamandır göremedik onu," dediğinde, telefon çalmaya başlamıştı.

Mezgüle aldığı anda yine beni görmezden geldiğini fark ettim. Tekrar aradığımda telefonunu kapatmıştı. "Sinyal sesinden sonra mesajınızı bırakabilirsiniz." cümlesini bekledim ve sesi duyduktan sonra, Arda'nın telefonunu açınca dinlermesini umarak mesajı kaydetmeye başladım.

"Arda. Beni daha ne kadar görmezden geleceksin? Kafeye girdim, yoktun. Baban, MMA mı MNA mı, bir spora başladığını..." derken Helin yandan "Ne?! Arda MMA'ya mı başlamış?! Tahmin etmiştim. Doğukan'la hangi spora başladığı konusunda iddiaya girmiştik. Hahaha. Ben kazandım!" dedi.

Mesaja devam ederek "...seni özledim. Hepimiz özledik. Lütfen şu saçmalığa bir son verip konuşalım. Akşam kafeye uğrayacağım. Lütfen benden kaçma," dedim ve telefonu kapattım.

Helin'e "Arda'nın spora başladığını nasıl siz fark ettiniz de ben fark edemedim? Bir de onu on yıldır tanıyan benim," dediğinde, Helin "Nasıl fark etmezsin? Sahilde falan... vücudu hiç mi göline çarpmadı? Müzikale giderken hiç öyle değildi. Yaz tatilinde boyagı ağırlık vermiş olmalı. Bodrum'a geldiğinde de Doğukan'la fark ettik. Ama sormadık spora başladın mı diye, hep ya unuttuk ya da geçti işte. Arda zaten Hemraz'la takılıyordu, ben de Doğukan'la. Çok fazla beraber değildik," dedi.

"Sanırım aklımda çok fazla şey vardı ve ona dikkat edemedim," dedim.

Okula vardığımızda Demir'in çoktan geldiğini, otoparkta arabasının yanında Doğukan, Savaş ve çeteden iki kişiyle konuştuğunu gördüm. Helin'le arabadan indiğimizde onların yanına girmek Helin çeteye hemen uyum sağlamıştı. Kıyafetleri, görünüşü ve hareketleriyle hemen onlara ayak uydurmuştu ama ben hâlâ aynı bendim. Onların yanında asla kasıntı durmaktan kurtulamayacağım galiba.

Helin, Doğukan'ın yanına, ben de Demir'in yanına geçtümüzde, Demir'lerin arasındaki sohbet durdu. Helin "Ne konuşturdunuz?" diye sorduğunda, Doğukan "Atış'i. Bugün Demir'le tanışacak," dedi.

Helin "Eee sizce çeteye girer mi?" dediğinde, Savaş "Hem Can-
su'nun sevgilisi, hem de benim kardeşim. Bilmem, bir engel yok
aslında," diye karşılık verdi.

Savaş'a "Ateş'in senin kardeşin olduğunu bilmiyordum," dedi-
ğinde Demir "Ben de bilmiyordum," diyerek bana katıldı.

Helin "Güneş, Esmâ bizi çağırıyor," dediğinde, otoparkın gi-
rişinde bana el salladığını gördüm. Demir'e döndüm, "Sonra gö-
rürüz. Bu arada..." dedim ve kulağına yaklaşıp "...notun için te-
şekkür ederim," diye ekledim ve onu yanağından öptüm. Arkamı
dönüp gidecektken beni kolumdan tuttu ve kendisine doğru çevir-
di. Dudaklarından öptüğünde gözlerim otomatik olarak kapandı.
Aynıduğumuzda, çevremizdekilerin bakışlarından kaçabilmek için
apıl gülümsememle beraber başımı yere doğru eğdim ve Helin'le
beraber Esmâ'nın yanına yürüdük.

Helin "Evet.. dans partisi nerede?" diye sorduğunda Esmâ
"Dans partisi mi var? Neden davetli değiliz?" dedi.

"Dans partisi yok. Bize ne söyleyeceğin konusunda bir tahmin-
de bulundu sevgili arkadaşımız," dediğinde, Esmâ "Her neyse.
Siz çok önemli bir şey söyleyeceğim. Çok çok çok çok önemli,"
diye karşılık verdi.

Helin "Ne oldu?" diye sordu Esmâ'ya.

"Epey önemli," dedi gülümseyerek.

Ben de gülerek "Kızım bizi meraklandırmaktan zevk mi alı-
yorsun? Söylesene!" dediğinde, Esmâ "Öğle teneffüsünde kızlar
tuvaletinde söyleyeceğim," dedi.

Helin "Neden şimdi söylemiyorsun?" diye sordu.

Esmâ, "Azıcık heyecanlanın, renksiz hayatlarınız renklensin,"
dedi.

"Şimdi söyleyebilirsiniz. Hayatımız oldukça hareketli ve renkli.
Baksana bana! Önce kazayı Demir'in yaptığını sanıyorum, ardın-
dan aslında babasının yaptığını ve her şeyi Demir'in üstüne yıktı-
ğını öğreniyorum.. Sonra da dün gece gidip onlarla tanışıyorum.
Babası beni iliklerime kadar korkutuyor ve gece eve gelip kaçak bir
şekilde sevgiliyle uyuyorum. Harika!" dedim.

Esmâ "Demir'in ailesiyle mi tanıştın?" dediğinde, Helin
"Adam seni korkuttu mu? Ne yaptı? Tehdit mi etti?" diye sordu.

Esma "Bize bunu nasıl söylemezsin?!" diye atıldı.

"Hey hey hey! Daha dün gece oldu bunlar ve açıklan çok da konuşmak istediğim bir konu değil. Bir iki gün daha geçsin anlıtım. Ama şu an Gökhan Erkan'ı hatırlamak, istediğim son şey" dedim.

Demir ilk dört derse basketbol seçmeleri bahanesiyle girmede. Ama aslında bahane derken.. nedeniye diyelim. Çünkü gerçekle seçmeler vardı ve Demir takım kaptanı, aynı zamanda antrenörü olduğu için spor salonundaydı.

Öğlen teneffüsünden bir önceki derste Esma, Burak'ın yanından kalkıp benim yanıma oturdu. Demir olmadı için üç ders boş olan yanı, heyecanlı ve bugün diğer günlerden daha da fazla gültümseyen Esma ile doldu.

Dersin ortasında bacağına o kadar hızlı sallıyordu ki en sonunda "Esma! Kızım sakın olsana! Söyleyeceğin şey için amacım bizi heyecanlandırmaktı ama anlaşılan..." dediğimde, Esma "Son bir dakika kaldı," diye fısıldadı.

Zil çaldığında beni kolumdan tuttuğu gibi ayağa kaldırdı ve sınıfın çıkışına doğru ilerlemeye başladık. Sınıftan çıkmadan önce Esma, Burak'a öpücük gönderdi ve "Kız toplantısı!!" dedi.

Helin'le kızlar tuvaletinde buluştüğümüzda Esma birazcık sakinleşmişti. Helin "Evet, hadi güzelim. Dökül bakalım," dediğinde Esma tuvalette olan diğer kızları gösterdi.

"Ne yani, burada yalnız kalana kadar anlatmayacak mısın? Biliyorsun değil mi, şu an öğle teneffüsüne girdik. Yemekhane öncesinde bütün kızlar buraya gelip kendine badana yapıyor. Asla yalnız kalamayacağız," dediğimde, Helin "Aynen! Bence şimdi söyle bize," diye bana destek çıktı.

Esma "Hayatta olmaz. Çok önemli. Size yalnızken söylemem lazımdır," dedi.

Helin cevap olarak "E o zaman bahçeye falan çıkalım... ne biliyim teneffüs diye sınıflar boşalmıştır zaten şimdi. Onlardan birine gidelim..." derken, Esma "Hayır! Yıllardır bunu tam burada, kızların dedikodu yaptığı, hayaller kurduğu, önemli haberleri birbirlerine iletmişti mekânda söylemeyi planlıyordum!" dedi.

Helin "Eğer Burak burada olsaydı 'Ne tuvaletmiş be.' derdi,"

dediğinde, Esmâ'ya "İyi, tamam hoş, burada söyleyeceğini söylemek istiyorsun ama..." derken, tuvalet tıklım tıklım dolmuştu bile. Hem beş kabin doluydu, hem de tüm aynalar. "... ama burası dolu bile. Bir yeri dülediğimiz zaman boşaltmak için, insanların sağlamlarını sağlamak için Demir gibi birinin "Çakın." demesi gerekir," dediğinde, Helin ve Esmâ bana baktılar. Aynı anda bana bakmaya devam ediyorlardı. "Ne?" diye sorduğumda, Helin "Demir yok." dedi, Esmâ da "...ama sevgilisi burada," diyerek onun sözünü tamamladı. İkisi de aynı anda gülümsemeye başladıklarında ben de gülümsemedim.

"Yok arık... yapamam," dediğimde, Esmâ "Ama sıra kaparken ne yaramış!! Lütfen lütfen lütfen lütfen!! Benim için!!" diye ısrar etti. Helin "Şimdi güçlü ol, dik dur..." derken, omuzlarımın önünden düşen saçlarını geriye attı ve tişörtümün yakasını düzeltti "... en ciddi ve net sesini kullan. Sıra da sıhrın, gücünü gösterebilirsin!" dedi ve iki adım geriye attı. Esmâ da onun gibi geriye gittiğinde, kollarını kucaklarında birleştirip gülümseyen yüzünü bir anda ciddiye aldı. Helin de aynısını yaptığında, kaybedecek hiçbir şeyimin olmadığını düşünüp tuvaletteki diğer kızlara döndüm.

"Kızlar..." dediğimde gürültüden dolayı sesim duyulmamıştı. Boşanımı temizleyip tekrar "Kızlar!" dediğimde hepsi bir anda susup bana baktılar.

Geçen sene müzikle kazandığım bütün tiyatro yeteneğimi kullanarak olabilecek en sert şekilde "Arkadaşım Esmâ bana özel bir şey anlatmak istiyormuş," dedim ve kızların aralarında yürümeğe başladım. Hepsiyle tek tek göz kontağı kuruyordum. İçlerinde 9'lardan 12'lere kadar karışık olarak herkes vardı. Bazılarını görmüştüğüm vardı, bazılarınıysa ilk defa görüyordum.

"... Yani anlayacağınız..." dedim ve tuvaletin kapısından en uzak köşede durdum. Esmâ ve Helin de benim geçtiğim gibi kızların aralarından geçtiler ve yanıma geldiler. "... Daha sakın bir ortama ihtiyacım var. Anladınız sanırım," dedim ve tuvaletin çıkış kapısının açılma sesini duydum. Kızlar birer birer çıkmaya başladıklarında, kabinlerdeki de aynı şeyi yaptılar.

Esmâ ve Helin rolü bozmadan sert bakışlarla tek tek kabinleri kontrol ettikten ve tuvaletin tam olarak bize ait olduğunu onayladıktan sonra yüzümüzü değiştirip kahkaha atmaya başladık.

Kaç dakika güldüğümüzü bilmiyordum ama Helin "Sanırım bu haftanın olayı bu oldu. Harikası Güneş! Bu sene öyünü kılıbı seni bekler artık..." dediğinde, Esmâ "Haksızın!" diye aldı.

Anlamayarak Esmâ'ya döndüğümüzde "Evet Güneş on muma raydın, ama haftanın olayı bu değil," dedim.

"Ne o zaman?" diye sordum. Helin de "Söyle artık şunu!" dedi.

Esmâ "Sonunda Burak'la birlikte olmaya karar verdim!" dediğinde, Helin alkışlamaya başladı. "Bugün gerçekten herkes sapık tarafından kalkmış," deyip gülmüşedim, Esmâ'ya sarıldım.

Helin alkışlarken "Açıkçası altı yıllık beraberlikten sonra, Burak'ın gay olduğundan şüphelenmeye başlamıştım," dedi Esmâ bize "Emin olun, değil," dedi ve gülmüşedi.

Esmâ'ya "Eee, yapmak istediğine nasıl karar verdin?" diye sordum.

Esmâ "Bilmem. Bir şekilde.. aklımda oluştu işte. Ama üstünde çok kafa yordum. Yani kesinlikle, yüzde yüz eminim," diye cevapladı.

Esmâ kendinden emin konuşuyordu. Benim aksime bu tür konularda kesin bir karar verebildiğine sevinmiştim.

Esmâ "Öyle durmasanız!! Bir şeyler söyleyin! Güneş, Demir'e o tür olaylar nasıl gidiyor?" diye sorduğunda "Hop hop! Benden önce Helin ablasına soracağız bunları. Ne de olsa tecrübeli olan o. Öyle değil mi Helin'ciğim?" diye sırtıp Helin'e baktım. Helin gözlerini kocaman açarak "Hey! Sen nereden biliyorsun bunu?!" dedi.

Esmâ "Ne yani Doğukan'la...? Oha! Benim neden haberim yok! Güneş, bunu biliyordun ve bana söylemedin mi yani? Anı sana inanmıyorum..." dediğinde, kızlara gülmüşeyerek "Sanırım tuvaletin bu öğlen tenefüsü boyunca bize ait olması işimize yarayacak. Çünkü konuşacak epey şey var," dedim.

18. Bölüm

Helin "Eee kararını ne değiştirdi?" diye Esmâ'ya sorduğunda, Esmâ "Uzun zamandır düşünüyordum aslında," diye cevap verdi.

Esmâ'ya "Hiç de bile. En son 'evlenmeden olmaz diyenlerde-nim' demiştin. Hatta çok iyi hatırlıyorum, bizim evde kalıyordu-nuz o gün," dedim.

Helin bana dönüp "Uuuu, birileri epey dikkatli dinlemiş anlaşılan," deyip sırtığında, Esmâ, Helin'e yumruğunu geçirdi ve "Helin sen hiç konuşma bile. Bana nasıl söylemezsiniz anlamıyorum? Sonunda Doğukan'la olanlar olmuş ve ben en son öğreniyorum," diyerek üzüldüğünü belirtti.

Helin bana tekrar dönüp "Harbiden Güneş... nasıl öğrendin?" diye sordu.

"Aslında.. Kayhan'la beraber evde olmamamız gerekiyordu. Eme'e'nin partisini hazırlıyorduk fakat ipod'umun kablösünü almak için bizim eve girmemiz gerekti... ardından da işte..." derken, Helin koptığımızı oldu ve "Parti günü... tabii ya..." dedi.

Esmâ ile aynı anda gülmeye başladığımızda, Helin "Oturup da sonuna kadar dinlemediniz heralde?!" diye kızdı bana.

"Hayır.. hayır," derken gülüşümü durdurdum ve "...Kayhan deydo, ardından bana sessiz olmamı söyledi. Sonra da evden hemen çıktı. Merak etme yani," dedim.

Esmâ "Eeeee nasıldı kızım anlatsana!! Sırada ben varım ve edinebildiğim kadar bilgi edinmek istiyorum... Tabii..." derken bana döndü ve gülmüşeyerek "...Güneş benden de aceleci çıkmazsa," dedi.

"Lütfen, önden buyur. Demir"le Doğukan'ın geçen kışın kayboluşlarından sonra o süreyi biraz daha uzatmaya çalışıyordum," dediğinde, Esmâ "Demir Erkan'ı kendinden mahrum bırakarak intikam alıyorsun ha? İyiymiş," dedi ve güldü. Ardından Helin'e döndüğümüzde Helin ellerini havaya kaldırıp "Tamam, tamam anlatacağım. Ama çok detay veremem. N'olur... samimiyetle söyleyemiyim," dedi.

Esmâ ile beraber Helin'e bakıp anlatmasını beklerken Helin "Aslında bir anda çok aç olduğumu fark ettim ve..." dedi ve kopya doğru yöneldi. Esmâ, Helin'i kolundan tuttuğu gibi geri çekti ve önceki konusuna geçirdi.

"Kaçışın yok canım," dediğinde, Helin "Orasını fark ettim zaten. Ama şöyle bir düşününce çok da anlatacak bir şey yok gibi," dedi.

Esmâ "İllaki vardır Helin. Oldukça özel bir şey ve iller sadece bir kez yaşanır. Nasıldı?" diye sorduğunda, ben "Canın çok acıdı mı?" dedim.

Esmâ: "Neredeydiniz?"

Ben: "O sırada biz neredeydik?"

Esmâ: "Ne kadar sürdü?"

Esmâ ile ardı ardına sorularımızı sıralarken Helin bizi susturdu. "Öncelikle bu olay çok büyütülüyor. Tamam, tabii ki özel bir şey; ama çevrenizdekilerin baskıları ve söyledikleri yüzünden konuşuyorsunuz. Hatta kelimeyi söylemeye bile çekiniyorsunuz ama bence bu yanlış," dediğinde, Helin'i ikimiz de dikkatle dinliyorduk. Araştırmasını iyi yapmıştı anlaşılan ve kendi düşüncelerini savunuyordu. Esmâ "Bu da bir bakış açısı tabii..." dedi ve ardından Helin konuşmaya devam etti.

"Benim seçtiğim kişi Doğukan'dı ve kararımın asla pişman değilim. Zaten eğer ertesi sabah uyandığında pişmanlık duymak istemiyorsan, o kişiden adın gibi emin olmalısın. Zaman olursun da kendini hazır hissettiğin zamanı beklemelisin. O kadar. Bunun ötesi berisi yok. Senin için doğru olan kişinin Burak olduğunu hepimiz biliyoruz, ve kendini de hazır hissettiğini söylüyorsun... o zamanı önünde hiçbir engel yok. Arkadayız güzelim," dedi Helin ve Esmâ'ya sarıldı.

Ema "Helin, sen sanırım uzun zamandır bunları içinde tutuyordun," dediğinde, Helin "Evet, iyi konuştum değil mi?" dedi ve gülmeyi sürdürdü.

"Helin, kendi düşüncelerini savunma konusunda özgüveni senden daha yüksek olan kimseyle tanışmadım," dedim.

Helin "Bir gün önemli bir devlet kadını olursam, oylarınız bana," dedi.

Ema "Tamam, tamam, konuyu saptırmayalım," dediğinde, kapı açıldı ve içeriye 9.sınıf olduğunu tahmin ettiğim bir kız girdi. Üçümüz aynı anda "Dışarı!" diye bağardığımızda, kız arkasını bile dönmeyen dışarı çıktı, kapıyı arkasından kapattı. Gülerken bir yandan da Helin'e "Hadi devam et," diyordum.

Helin "Bodrum'a gitmeden önceydi, sanırım bir buçuk hafta falan önce... Son sınavlar da bitmişti. Ema, sen yine Burak'la uşalıyordun. Demir felaketi daha patlak vermemişti tabii ki ama Güneş.. sen Demir'in senden gittikçe uzaklaştığını söylüyordun, Ada'yla kafedeydin hep. Ben de Doğukan'la beraber vakit geçiriyordum. Okulun duvarına adımızı yazdığından beri aramız çok iyi, biliyorsunuz işte. O gün orada onun doğru kişi olduğu konusunda ikna olmuşum. Geriye sadece doğru zamanı yakalamak kalmıştı..." derken belini lavabonun kenarına yasladı ve konuşmaya devam etti.

"..Bana akşam yemeği ısmarlayacağını söylediğinde yine bizim hamburgerci Kızılkayalar'a götürceğini falan sanmışım. Oraya ikimiz de bayılıyorduk. Ona göre giyindim işte, siyah deri pantolonumu, yaz sıcaklığında bile giydiğim siyah botlarımı giydim ve güzel bir bluzla deri ceketimi de giydikten sonra hazırımdım. Sadece eyeliner'ın yettiğini düşünüp hemen evden çıktım ve arabasına atladım."

Ema "Şu an sırtıyorsun Helin. Sırtırmaya devam edebilirsin ama detaylarıyla anlatmayı unutma sakın. İyi gidiyorsun," dediğinde, Helin "Arabaya bindim ve yola çıktık. Başka bir yola girdiğinde ona nereye gittiğimizi sordum. Bana "Sevgilim Bodrum'a tatile gidecek ve ben onu sadece hafta sonları görebileceğim. Seni güzel bir yemeğe çıkartsam çok mu kötü olur?" diye yanıt verdi. Tabii beni Mid Point'e götürceğini tahmin etmemiştim. Park etti-

gimizde "Doğukan, burası biraz pahalı kaçmaz mı?" diye sordum. Bana "Merak etme, bu akşam istediğini yiyebilirsin. Üstelik benzinin süslelerini ne kadar sevdiğini çok iyi biliyorum," dedi. Bu da detayları hatırlıyor olması beni çok mutlu etmişti...

Keşke Demir de benimle ilgili böyle detayları hatırlasa. Belki de hatırlıyordur, ama hatırladığını çaktırmamaya çalışıyordu. Ben evet böyle olmalıydı. Çünkü bana ne zaman iltifat etse veya birtane güzel bir şey söylese kendinden bir şey ekiliyormuş gibi hissediyordum. Bunu anlayabiliyordum. Her kelimesini dikkatlice seçiyordu çünkü eğer seçmezse, o zamana kadar çizmiş olduğu Demir Erkan' profilinin değışebileceğini biliyordu.

Aklımı Demir'den alıp Helin'e tekrar odaklandım.

"Yemekten sonra arabaya bindiğimizde Doğukan telefonla konuşuyordu. Sanırım Demir'le, ya da Savaş. İkisinden biriydi. O kadar park ettiğimiz yere para ödememiz gerekiyordu. Ben çantamı açtığımda Doğukan telefonu kulağımdan uzaklaştırıp "Bu akşam bendensin, unutma. Cüzdanımı al," dedi ve ardından telefonla konuşmaya devam etti. Doğukan'ın cebinden cüzdanını çıkardım ve açıp içinden 5 TL aldıktan sonra geri kapatacaktım ki en ön bölmesinde bir fotoğraf olduğunu gördüm. Daha iyi görebilmek için eğip yaktığımda gülümsedim. İkimizin fotoğrafıydı. Daha önce Doğukan'ın cüzdanını falan hiç karıştırmamıştım, ya da gerek olmamıştı. Bu yüzden o fotoğrafın orada durduğunu bilemezdim tabii ki. Fakat fotoğraf bizim ilk tanıştığımız ayda çekilmişti, yani iki yıl önce. İlk tanıştığımız zamanlardan beri o fotoğraf orada duruyordu demek ki..." dediğinde Esma, "Sizin hikâyeleriniz beni benden alacak. Aşk filmi gibisiniz ya!" dedi.

Helin "Yok ya, çok da abartmayın..." dediğinde, ben de Esma'ya katıldım. "Evet Helin, abartmıyoruz, öylesiniz. İlk tanıştığımızda o araba hikâyesi, Doğukan'la aylarca gizli gizli buluştuktan sonra sen tepkini gösterince okulun duvarına adınızı yazması... çok güzeldi. Hepsisi tek tek çok güzeller."

Demir'den romantik beklentilerimi minimuma düşürmüş olmam, çevremde yaşanan olaylara olan tepkimi değıştirdiğim anlamına gelmiyordu. Hâlâ ilğim vardı. Özellikle de dinlediklerimi en yakın arkadaşlarım anlatıyorsa...

Esmâ "Tamam tamam hadi!! Devam et!" dediğinde, Helin devam etti. "Tamam, ediyorum. Doğukan telefonu kapattığında fotoğrafımıza baktığını görmüştü. Ona 'Ne zamandır cüzdanında saklıyorsun?' diye sorduğumda 'Çektirdiğimiz günden beri,' diye cevap verdi. Doğukan, onun dudaklarına baktığını anladığında, elbise çenemi yukarı kaldırdı ve beni öpmeye başladı. Cüzdanı tuttuğum elimle yukarıda yanan ışığı kapatırken cüzdanı yere düşürdüm, ama ışığı kapatmayı başarmıştım.

"Yâla çıkışımızda Doğukan'ın cüzdanını yerden almak için eğildiğinde elimle başka bir şey çarptı. Onu da aldım. Elimde tuttuğum prezervatifi Doğukan gördüğünde, bana sanki yanlış anlamışım gibi açıklamaya başladı. Onu hiç bu kadar tatlı gördüğümü hatırlamıyordum. Bana sürekli 'Düşündüğün gibi değil! Sadece sen ne zaman istersen o zamana hazırlıklı olmak için yanımda taşıyorum. Sakın başka bir şey anlama. Seni çok seviyorum... Kendini baskı altında falan da hissetmeni istemem, sadece senin için yanımda hep bir tane taşıyorum...' diyordu. Bu açıklamaları yaparken ona sorduğum soruyla bir anda sustu ve şaşırdı. Ona 'Doğukan, beni sana her zaman bir otel fantezim olduğundan bahsetmiştim değil mi?' diye sormuştum."

Esmâ "Evet o fanteziyi biz de biliyoruz," derken bana baktı.

"Bordo çarşaflar, bordo sarı renkli duvarlar... sonrasında odaya sipariş edilen kırmızı çarap...Hatta bu tariflere uyan oteli araştırıp bulmuştum. Adı neydi?" diye sorduğumda Helin "Tamam!! Yüzüne vurmayın! Evet, Doğukan da haliyle biliyordu ve ona bu soruyu sorar sormaz bakışları değişti. Gülümsemedi ve ardından, 'Helin sen emin misin?' diye sordu. Onu ne kadar emin olduğum konuşmada araba yoldayken nasıl ikna ettiğimi size anlatmayacağım ama ikna oldu diyelim.. Ve sonrasında artık bilirsiniz. Her şey tam da haval ettiğim gibi oldu," dedi ve son on dakikadır suratında olan stresle konuşmayı bıraktı.

Helin'e sarılıp "Awwww" tarzı sesler çıkarırken, Esmâ bir yandan da "Detay!!" diye bağııyordu. Helin bize "Başta acıyor, evet. Ama asla asla asla katlanılamayacak kadar değil. Tüm o okuduğunuz kitaplar falan var ya... Yalan.Kişiden kişiye göre değişir bu. Senin canın az yanar, onun canı çok yanar; ya da aynı derecede acı

hissedersiniz fakat senin acı kapasiten daha az olduğu için..." dedi.
ken, Esma "Acı kapasitesi mi?" diye sordu. Ben de Helin'e "Senin
işkence sahneleri içeren polisiye filmler izlemiş..." dedim.

"Aynenn... ve bence gayet de yerinde bir terim oldu. Her şey,
öyle yani. Zaten birkaç dakikanın ardından yaşadığın duygu
beraber o acı, kontrol düzeyine iniyor. Tabii ilişki bittikten sonra,
saat sonra ve ertesi gün sizde ağrımaya devam eder mi bilmiyorum.
ğim. Bu tür şeylerin kişiden kişiye değiştiğini söylemişim." dedi
Helin.

Esma cevap vermeyince ona dönüp "Heyecanlı mı?" diye
sordum. Esma "Evet, evet! Burak'la konuştuk bile. Benim tarih
belirlememi bekliyor," dedi.

Helin "Öncesinde randevu falan olacak mı? Ne giyeceksin?"
Asıl, iç çamaşırı olarak ne giyeceksin?" derken pis pis sızmaya baş-
lamıştı. Ben de Helin'in sorularını devam ettirip "Nerede olacaksınız
Sizin evde mi, Burak'larda mı, yoksa Helin gibi özel bir fantezi
var mı?" diye sorduğumda, Esma "Bilmiyorum!! Ama sizinle ku-
nuşunca rahatladım kızlar," dedi.

Helin "Sorulara boğulma sırası sende güzelim. Sıra Güneş'e
gelene kadar çekeceksin bizi," dediğinde, ikisi de bana döndüler.

Esma "Sahiden, Demir nasıl duruyor?" diye sordu.

Ona sanki ne dediğini anlamamış gibi yaparak "Ne demek nasıl
duruyor?" diye sordum.

Helin "Alınma ama Demir'in, eskiden gecelerini nasıl geçire-
diğini biliyoruz..." deyip, elini kolumun üstüne koyduğunda "Evet,
ve kimlerle..." dedim.

Esma "Onu hâlâ elinde tutuyorsan demek ki gerçekten seni se-
viyor. Ama bu senin hemen onunla sevişmen gerektiği anlamına
da gelmez. Aynen Helin'in dediği gibi. Sen istediğin zaman kızı
verirsin. Onun sana baskı uygulamasına izin verme," dedi.

Demir bana bu konu hakkında baskı uyguluyor muydu? Hayır,
ben... onun böyle bir konuyu kendi kendine açtığını bile hatırla-
mıyordum. Biz yatmıyorduk, fakat benden önce o, sürekli kızları
beraberd. Her gece farklı bir kız... Kızlar onu tatmin edebilmek
için önünde sıraya diziliyorlardı. Her gecesi öyle geçiyordu ve ben
bu okula gelmeden önce de böyleymiş. O zaman... ya ben otm-

la yatmıyorum diye hâlâ başkalarıyla yatmaya devam ediyorsa? Bu
yünden mi konuyu açma gereği duymuyordu, benimle bu konu
hakkında konuşmuyordu? Nasılsa ihtiyaçları karşılanıyordu ve bu
yünden mi... Ben onunla yatmadığım için sorun etmiyordum?

Helin "Güneş, iyi misin?" diye sorduğunda "Efendim?" diye
karpık verdim. Esma "Yüzün düştü..." dediğinde "Yok, aklıma bir
şey geldi de... Neyse. Kim acıktı?" diye sorup hemen kapıya yö-
neldim.

Demir hakkında düşüncektim. Eğer öyle bir şey yapıyorsa, be-
nim habirim olmadan, ben onunla yatmıyorum diye başkaları-
nın habirim olmadan, ben onunla yatmıyorum diye başkaları-
ya yapıyorsa... Daha yeni düzelmiş olan kalbim parçalara ayrılırdı.
Aklımda şu anda böyle bir şeyden şüphe duyduğum için kendime
daha çok kazıyordum. Demir'den nasıl emin olamazdım? Sanırım
bu konu diğer konulardan daha hassas ve hiç ciddi ciddi düşün-
memişim.

Helin "Beni!" dediğinde, arkamdan geldiklerini anladım ve ka-
pıdan çıktım. Tuvaletin kapısının önünde bizim yaklaşık on beş
beşli yirmi dakika önce dışarı attığımız kızlardan bazıları vardı. Bir
de az önce attığımız 9.sınıf olan kız.

Kapıdan çıktığımızda anında sustular. Sanki bir şey bekliyor gi-
biydiler. Esma dirseğiyle beni dürttüğünde, sesimi yine teneffüsün
bağındaki gibi ciddileştirip "İşimiz bitti. Girebilirsiniz," dedim ve
onlara bakmadan koridorda yürümeye başladım. Helin'le Esma da
yanımda yürüyorlardı. Biraz uzaklaştıktan sonra üçümüz de gül-
meye başladık.

Esma "Bu yıl çok eğleneceğiz..." dedi.
Umarım... diye geçirdim içimden.

19. Bölüm

Esmâ, "Burak, Alperen'lerle beraber yemekhanede. Onlara yanına gidiyorum, geliyor musunuz?" diye sorduğunda Akdemir'den başkasında değildi.

"Aslında... Helin! Doğukan da basketbol antrenmanında değildi mi?" diye sordum.

Helin "Evet?" dediğinde "Şaka maka Demir'le Doğukan'ı bir basketbol oynarlarken görmedim. Çok merak ediyorum," dedim.

Helin "Özel antrenman falan değil midir? Ya içeri almazlar mı?" dediğinde, Esmâ "Özeli mözeli yok! Sağmalamayın. Okulun tüm kızları onları izliyor sabahdan akşama kadar," diye atladı.

Helin'le birbirimize baktığımızda Esmâ "Bilmiyor muydunuz?" diye sordu.

Helin "Güneş... teklifini kabul ediyorum. Esmâ, sonra giriş-rüz!" dedi ve beni kolumdan tuttuğu gibi spor salonuna götürmeye başladı.

Salona girdiğimizde on kişi aralarında maç yapıyorlardı. Yerde köşesinde oturan on iki kişi saydım. Doğukan bir kenarda, Demir bir kenarda ayakta duruyorlardı ve oynayanları izliyorlardı. Demir'in üstünde siyah basketbol şortu ve aslında bol olan ama omuz üzerindeyken yapılı olmasından dolayı normal duran siyah, kısı kollu tişört vardı. Ayakkabıları Nike'ti ve siyah-beyazdı.

Helin "Şuraya baki" dediğinde, hemen başımı tribüne doğru çevirdim ve amaçları, sadece bizimkileri kesmek olan kızları gördüm.

"Geçen sene yoktu bunlar!" dediğimde, Helin "Sanırım müzikal başarısından sonra okulun nüfusu arttı. Ama... bu kadar kız gelene de olurdu bence," dedi.

"Hadi gel, oturalım," diye tribüne çıkmaya başladığımda, Helin "Zaten ıhtahımı şu kızları görünce fazlasıyla kaybettim," dedi.

"Güneş! Helin! Hey!"

Adımızla bize seslenen kişiyi görmek için tribünün en üst tarafındaki koltuklara baktığımda, Cansu ve Ateş'i gördüm. Cansu el sallıyordu.

Helin "Bu bizi mi çağırıyor? Yoksa bana mı öyle geldi?" diye sordu.

Cansu "Burada yer var! Yanımıza gelin!" dediğinde, Helin'e "Sanırım evet," diye cevap verdim. Tribündeki kızların bize bakışlarını gördükten sonra tekrar Cansu'ya baktım.

Helin "Sence gidip oturmamalı mıyız? Yani... ne bileyim mikrop falan buluşmasın sonra..." dediğinde, Helin'e "Of Helin. Kıza bir pans daha versen ölür müsün sanki? Hem Ateş'le resmi olarak tanışmadan sen. İyi birine benziyor," dedim ve onların yanına doğru çıkmaya başladım. Helin arkamdan gelirken "Kız, geçen sene senin hayatını cebenneme çevirmek dışında hiçbir şey yapmadı, ama ondan tiksinen benim. Aferin Güneş. Harikasin," diye söylendi.

Cansu "Selam. Buralara uğramazdınız?" diye sorduğunda, onların tam önlerine oturduk. Kızların hepsi sahadakilere daha da yakın olmak için en önde oturuyorlardı. Biz, en üst ve arka sırada, dört kişi oturuyorduk.

"Uğramazdık ama sanırım daha sık uğramalıyız. Yeseleermiş bizimkileri... Oha! O kız az önce... tahmin ettiğim şeyi mi söyledi?" dediğimde... Cansu kahkaha attı ve "Aynen öyle dedi," dedi.

Helin dürseğiyle beni dürtüp dudaklarını oynatarak "Şu. Kıza. İyi Davranma!" dedi.

Akıma Ateş'le konuşmadığımız geldi ve "Nasulsın Ateş? Sanırım Helin'le sadece bir kere konuşmuştuk?" diye sordum.

Helin istemeye istemeye arkasını döndü ve gülümseyerek "Merhaba. Sen takıma girmeyi düşünmedin mi?" dedi.

Ateş "Düşündürdüm... ama ben eskiden tenis oynuyordum ve geçirdiğim sakatlıktan dolayı sporu bırakmak zorunda kaldım," diye karşılık verdi.

"Geçmiş olsun," dediğimde, Helin "Bir daha hiç spor yapmaya-
yacak mısın? Yoksa sadece şimdilik mi bıraktın?" diye sordu.

Ateş "Maalesef hiç yapamayacağım," diye cevap verdiğinde,
Cansu dudaklarını bükerek "üzgün surat" yaptı ve ardından Ateş'e
belinden sarıldı. Ateş gülümsedi ve kolunu kaldırıp onun daha ri-
hat sarılmasını sağladı. Ardından o da kolunu Cansu'ya attı.

Helin "Oha! İnanmıyorum! Basketi gördün mü?" diye sor-
duğunda, tribündeki kızların alkışladığını fark ettim. Ardından bir
sessizlik oldu ve Demir'in sesini duydum. Savaş oyunundaydı ve sa-
nırım basketi o atmıştı. Demir "Savaş! İzin ver de yeni çözümler
oynasın!" dediğinde, Savaş anladığını belirtecek şekilde başını ul-
ladı ve ardından oyuna devam etti. Arkamı dönüp Ateş'e bakarak
"Kardeşini izlemek için mi buradasınız?" diye sorarken, cümlem
sonuna doğru Cansu'ya da baktım.

Ateş "Evet. Savaş'la aramızda bir yaş var. Neredeyse yazmış bu
yüzden onu bir kardeşten çok arkadaş olarak görüyorum..." dedi.
Cansu "Yalan söylüyor. Asıl amacımız..." diye cümlesine başla-
duğunda, aşağıdaki tribünlerde oturan bir kız "Demir! Sen de oyunu
gir!" diye bağırdı. Ardından Cansu sözüne devam etti ve gülerik
"...tam da bunun için buradayız. Kızlar bazen delirecek düzeye ge-
liyorlar! O kadar komikler ki! Al patlamış mısırı, buraya otur ve
izle yani!" dedi.

Ateş "Evet ya. Doğukan'la Demir, yani sizinkiler kızların fa-
vorileri. Sanırım... okulun da öyle. Her neyse işte. Antrenmanın
başında onlar da oynuyorlardı da... işte o zaman burada olmanız
gerekirdi," dedi.

Cansu "Kesinlikle," dedi ve kahkaha attı. "Kızın biri 'Ye beni
Demir!' diye bağırdı! İnanabiliyor musunuz?! Bunu söyledi ve se-
ninki," derken, bana baktı. "...smaç bastığında kız, Demir'in
ilgisini çekebilmek için tişörtünü çıkarttı. Yerinde olsam antren-
man bitiminde sahaya atlar ve şu kızlara iyi bir ders verirdim," dedi
ve göz kırptı.

Helin "Sanki sen onun ilgisini çekebilmek için başka bir şey
yaptın, kaçar!" diye kısık sesle konuştuğunda, gürlütüden Can-
su'nun duymadığına emindim ama ben duymuştum. Helin'e
doğru yaklaşıp "Kız tam arkamızda oturuyor!" dediğinde, Helin
"Bana ne!" dedi.

Doğukan düdüktü çalıp Demir'e zamanın bittiğini işaret ettiğinde, Demir oyununu durdurup yedektekileri de karşısına çağırdı. Demir'in sesini duyabilmek için tüm salon anında sessizliğe büründü. Kızların, upkısı benim gibi Demir'in hangi harfi o harika dudaklarından çıkaracağını beklediklerini fark ettiğinde, o tanıdık kulançlık duygusu içimde kabardı.

"Ben bunları öldürürüm ama," dediğimde Helin "Al benden de o kadar. Masal bitti, bunlar başladı. Valla hiç acımam. Dalarım. Aynen... bunun gibi..." derken ayağa kalkmıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sorduğumda, Helin "Bak sana! Atrenman bitti. Demir yeni çocuklara takımda kalıp kalamayacaklarını söylüyor şu anda ve... altı tanesi gidiyor. Onlar giremeyenler. Geriye kalanlara... Evet, Evet, onları bir sonraki antrenmana çağırıldı ve... bitti! İzle ve öğren güzelim," dedi ve aşağı doğru büyük bir hızla inmeye başladı.

Cansu "Offff... eğlence bitti," dedi. Ateş de "Hadi bahçeye bakalım," diye ona destek oldu ve bana "Güneş bizimle gelmek ister misin?" diye sordular. Cansu'nun bu hali beni hâlâ şaşırtmaya devam ediyordu. "Yok... tezekkürler. Sanırım, aynen senin dediğin gibi. Şu kızlara bir ders vermeliyim," dedim ve derin bir nefes alıp verdim. Cansu "Sadece bir tavsiye... Daha çok ruj sür. İşe yarıyor," dedi, gülümseydi ve ardından Ateş'le tribünden çıktılar. Aşağı doğru inmeye başladım. Helin tütürbütün kenarından atlayıp sahaya inmişti ve Doğukan'ı çektiği gibi öpmeye başlamıştı.

Sanırım sahip olmak istediğim özgüven buydu ve Demir'i elimde tutmaya devam etmek istiyorsam eğer, aynı zamanda sahip olmam gereken de buydu. Ama ne yapabilirdim... bu böylece gelebilecek bir şey değildi. Ben bu kadar... nasıl desem... Helin kadar 'yüksek sesli' biri değildim. Ama olabilmeyi dilerdim.

Sahada Doğukan ve Helin öpüşüyorlardı, Ateş çantasına ulaşmış, içinden telefonunu almıştı. Üç oyuncu su içiyordu... Bir de Demir vardı. Diğer herkes soyunma odasına gitmişti. Sanırım o giden çocukları izleyen kızlar ve 'Doğukan'cı olan kızlar gitmeye başlamışlardı. Helin'in planı işe yararmış gibi görünüyordu.

Fakat sanırım bir planı daha olması gereken bendim çünkü kızların çoğu hâlâ tribünderdi ve Demir'e bakıyorlardı. Demir

yerde duran kâğıtları aldı ve cebinden çıkardığı kalemle birkaç tuz aldı.

Demir hakkında yeni bir şey daha öğrenmiştim. Basketbolu sevdiğini biliyordum ama bu kadar ciddiye aldığını bilmiyordum. Hoşuma gitmişti. Beni görmesi için herhangi bir şekilde el sallamayı veya bağırmaı düşündüm ama kızlar hâlâ saçma sapan gi-rültü yapıyorlardı ve Demir tribüne bakmıyordu.

Demir tribüne bakmamıştı. Buraya geldiğimden beri bir kız bile dönüp onun adını bağırın, ona seslenen, onunla konuşma-ya çalışan, onun ilgisini çekmeye çalışan bir kıza bile bakmamış. Benim geldiğimi bile görmemiş olabilirdi. Bu hareketini ne ka- dar takdir etmiş olsam da onun hep böyle olduğunu hatırladım. Yani benim yüzümden başka kızlara bakmamazlık etmiyordu. O zaten kızlara bakmazdı. Başından beri böyleydi. Onu tanıdığım ilk günden beri kimseyi etkileme gereği duymamıştı. Zaten üşüye- da yoktu. Kokusu... kokusu bile onun yerine bu işi yapılabiliy- du. Her şeyiyle mükemmeldi. Tabii bu insanların onun hakkında bildiği şeydi. Benim bildiğim şeyse kimsenin mükemmel olma- dıydı. Dışarıdan her ne kadar harika görünürse görünsün, o kişi Demir Erkan bile olsa, içeride bir yerlerde mutlaka, küçük de olsa bir nokta oluyordu. Önemli olan o eksiklerini tamamlayacak in- sanla beraber olmak.

Helin'in salona atladığı yerin önünde durdum ve sonra öyle bir şey yapamayacağımı bildiğim için tribünün normal çıkışına gittim ve oradan sahaya girdim. Demir beni gördüğünde dudaklarını ar- ladı, beni süzdü, ardından elindeki kâğıtlara tekrar baktı.

"Hiç gelip bana laf atmayacaksın diye düşünmeye başla- mıştım..." dediğinde, şaşırıp ona "Bir kere bile arkana dönüp bak- mışken beni nasıl görebildin?" diye sordum.

"Ben seni hep görüyorum Güneş," dediğinde, gülümsemek için dudaklarını birbirine bastırdım. Ardından ona asıl sormak istediğim şey aklıma geldi ve az önce bastırdığım gülümsememi artık bastırmama gerek kalmadı. Gitmişti.

Ellerimi havaya kaldırıp "Üzgünüm.. oradan atlayamazdım," dediğinde "İşte buna katılıyorum. Kesin ambulans çağırmak zo- runda kalırdım. Hiç uğraşamazdım bir de senle," dedi ve elindeki kâğıtları katladı, yerden aldığı siyah spor çantasına koydu.

Çantasını omzuna astığında ona yaklaşıp "Çıkışta... seninle konuşabilir miyiz?" diye sordum. "Bugün olmaz. Şimdi okuldan çıkacağım. İşim var. Ama yarın okulu kiralım dersen..." dedi. Evet demeyi çok isterdim ama ne işi olduğunu ölesiye merak ediyordum ve bana asla söylemeyeceğini de adım gibi iyi biliyordum. Bu yüzden ona biraz kırılmıştım, hem de hâlâ bir haftalığına kayıplara karıştığı için sinirliydim. Bu sırada spor salonunun çıkışına doğru yürüyorduk. "Normalde olur derdim ama bu sene sınava gireceğimiz için sınava bir ay kala başlaması gereken korku bende şimdi den başladı bile," diye uydurdum.

Demir "Yarın görüşürüz o zaman," deyip soyunma odasının kapısına doğru gitmeye başladı.

Ne yapıyordum ben? Onu aklımcı cezalandırmaya falan mı çalışıyordum? Bunu yaptıkça ya benden uzaklaşmaya başlarsa? Hata... ya çoktan başladyıysa ve bugün kızlarla konuşurken aklıma gelen yerler gerçekten yaşanıyorsa...?

O tam arkasını dönüp soyunma odasının kapısına uzandığında "Demir," dedim ve onun durmasını sağladım.

En azından bugün nereye kaybolacağını sorabilirdim... değil mi? Şu işe bak, sevgilimin nereye gideceğini öğrenmek için bile cesaret toplamam gerekiyor...

Bana, soran gözlerle baktığında "Bugün... bugün nereye gidecekin? Yani işin ne?" diye sordum.

Yüzünde sinirlenmişten çok şaşırmış ve memnun olmuş bir bakış vardı. Bana yaklaştı ve "Yarın çıkışta buluştuğumuzda beni bir şekilde şaşırtacağına söz ver... ben de söyleyeyim," dedi.

Demir Erkan'ı şaşırtmak... Sanırım bu sadece benim yapabildiğim bir şeydi. Ne zaman dudakları aralansa, mavi gözleriyle bana tanıdığım o ifadeyle baksa, ya verdiğim cevapla ya da yaptığım bir şeyle onu etkilediğimi anlayabiliyordum ve bu bana zevk veriyordu. En şaşırtılmayana şaşırtmanın verdiği zevk...

"Sanırım birileri sürpriz istiyor... Şimdi bir tane ile başlasam olur mu?" diye sordum.

Yarın akşam konuşacağımız konudan sonra onun, ben onunla beraber olmazken başka kızlarla beraber olup olmadığını öğrenecektim. Cevap ne olursa olsun, ona bir kez sarılmadan önce bunu yapmak istemiyordum. Demir'in önceden nasıl biri olduğunu bi-

liyordum ve aynen kızların da dediği gibi... böyle bir şeyin olma ihtimali oldukça yüksekti. Ondan şüphe etmek beni çok üzüyordu. İçimi yiyordu, ama şüphe etmemek elde değildi. İhtiyaçları vardı anlaşılan.. ve onları düzenli bir şekilde karşılayabiliyordu. Bana kadar.

"...Derken?" diye sorduğunda "Sana sarılabilir miyim?" dedim.

İşte. Ağzımdan çıkmıştı işte. Pişman da değildim. Demir'in tepkisini görmek için yüzüne bakmak istemedim. Onun için ne kadar çocukça, saçma bir şey olduğunu tahmin edebiliyordum ve bana aşağılayan gözlerle baktığını görmek istemiyordum. Soluuma baktım. Spor salonu çoktan boşaltılmıştı. Kızlar doğruca bahçeye çıkan kapıdan çıkmış olmalıydı. Bu kapı soyunma odalarına gidiyordu...

"Gel buraya sarışın," deyip bir koluyla beni omuzlarının hizasından kavrayarak kendine çekti ve ona sarılmamı sağladı. Kollarını onun beline sardığımda tişörtündeki ter izi umrunda değildi. Bence kokusu bile hâlâ aynı muhteşemlikteydi.

Gözlerimi sımsıkı kapattım ve bu anı aklıma ve kalbime kazdım. Yarın alacağım cevap hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama.

Demir beni başımdan öptü ve saçlarımı kokladı. Düşüncelerimi durduran iki şey buydu. Hayatımda o andaki gibi hissettiğim tek bir an vardı, o da Demir'le sahilde ilk kez öptüğümüzdeydi. İşte o his var ya.. Tüm dünya gereksiz gelmeli gözünüze. Sanık bir tek siz renklisiniz bu siyah beyaz filmde.. O yaşadığınız anın gerçek olamayacak kadar güzel olduğunu bildiğiniz için 'film' olduğunuzu düşünüyorsunuz. Ama işin gerçeği o anda onunla oradayken ne izleyici sizi ilgilendiriyor, ne de geçmiştiniz. Unutturmalı. Zaman kavramını unutturmalı size o an... Eğer bunları yaşar ve hissederseniz benim şu an Demir'le ne hissettiğimi anlayabilirsiniz.

"Güneş.. Üstümü değiştirmem gerek," dediğinde ondan ayrıldım ve kollarımdaki hafifliği hissettim. Onu ne kadar sık tutmuş olduğum hakkında bana mesaj veriyordu bu hafifleme. Beni belimden çekti ve öptü. Öptüşürken omzunda asılı olan çantası yere attığı gibi öbür kolunu da bana sardı ve beni itti. Geriye gitmeni sağladığında yaklaştı ve beni duvara yasladı. Saçlarının hepsini sağ tarafıma attı ve açıkta kalan boynumu öpmeye başladı.

Boynumu ve kulağımın tam altını öptüğünde, huzurlanma neli-

sim yavaşlamadı. Demir boynumdan biraz daha aşağı, köprücük kemiğime doğru yaklaştığında aramızdaki boy farkından dolayı yerimde. O... ciddiye uzundu. Benden... fazla uzun.

"Bu böyle olmayacak..." deyip beni kalçam ve belimden tutup haraya kaldırdı, duvara yasladı. Bacaklarımı ona doladım. Düşmemem için bir eliyle bacağımı tutuyordu, diğer eliyle de kalçamdan. Ama asıl desteği, karnımın altını bana olabildiğince yaslayarak sağlıyordu. Onu az da olsa hissettiğim zaman, elimle saçlarını kavradım ve biraz çektim. Bunu yaptığım anda dudaklarına yapıştı ve daha hızlı öpmeye başladı. Hoşuna gittiği.

Kaldığı yerden boynumu öpmeye devam ettiğinde, yavaş yavaş bluzumun üstünde kalan köprücük kemiğime indi. Dudakları her benimle değdiğinde aldığım nefeslerin yetmediğini düşündüm. Beni ölesiye heyecanlandırıyordu ve bana yabancı olan ne kadar his varsa yaşıyordu.

Öpücükleri sol göğsüme yaklaştığında "Güneş..." diye fısıldadı. Gözlerimi açıp mavi gözlerine kilitlendiğimde "Kalbin... fazla hızlı.." diye fısıldadı ve beni indirdi.

Nefesimi eski haline getirmeye çalışırken, Demir'e "Yarın çıkışta... konuşacağız. Öptüm! Aaa...dur. Zaten yaptım az önce," dedim gülümseyerek ve arkamı dönüp yürümeye başladım. Şaşırılmak mı istiyorsunuz Demir Bey.? Az önce konuşabileceğim en cool şekilde konuştum. Haa... bir de...

Onu son bir şey söylemek için arkamı döndüğümde tahmin ettiğim gibi beni izliyor olduğunu gördüm.

"Bir de... Soyunma odasında giyinirken bol şans," dedim. Demir hafifçe gülümserken çantasını yerden aldığı gibi karnıyla bacaklarının arasında tuttu.

Arkamı döndüm ve spor salonundan çıktım. Bahçede esen rüzgile yüzüme çarptığında, rüyadan uyanıp gerçek hayata döndüğümü hatırladım. Zilin sesini duyduğumda aklıma bu teneffüs öğlen yemeği yemeyi unuttuğum geldi. 'Demir'i yemişsin işte daha ne?' diye bağran kalbimi göz ardı ettim ve bu sefer gerçekliğe ciddi bir dönüş yaptım. Yarın çıkışta Demir'e sorumu soracaktım.

Bunu bilmem gerekiyordu. Bana böylesine duygular yaşatan birinin beni aldatıp aldatmadığını bilmem gerekiyordu. Sanırım... sevdiğim korktuğum için şu ana kadar sormaktan hep kaçmıştım.

20. Bölüm

Günün kalanında Demir yoktu. İşi olduğunu söyleyip çıkmayı okuldan. Nereye, ne için gittiğini bilmiyordum... Her zamanı gibi...

Son dersteyken bir an önce bitmesini istediğim dakikaları sayıyordum.

İngilizce öğretmenimiz "Tamam. Yeter artık inanın ben de sıkılıyorum. On dakika serbestsiniz," dediğinde, Esmâ ve Burak anında arkalarını döndüler. Esmâ sessizce "Bu adamın İngilizcesi benimkinden bile kötü.. Benimkinden bile! Buna inanamıyorum," dedi.

Burak "Aynen. Geçen seneki İngilizceci daha iyiydi. Biri yine iyi çalıştırdın Güneş. Bu sene ihtiyaç bile olmayacak çalışmamıza. Adam kendisi de bilmiyor," diyerek, Esmâ'ya destek oldu.

"Onu bırakın, aklım Arda'da. Kaç haftadır aramalarımı yapmıyormuş..." diyerek Arda konusunu açtı.

Esmâ "Kafeye gittin mi?" diye sorduğunda "Evet! MMA diye bir spora mı ne başlamış, bir ton antrenmana gidiyormuş... Babam söyledi. Arda'yı yakalayamadım," diye cevapladım.

Burak ıslık çalarak önüne döndüğünde, Esmâ ile birbirimize baktık.

Esmâ "Burak," dediğinde ben de "Burak, bir şey biliyorsan söyle," diyerek, onun tekrar bize dönmesini sağladım.

Burak "Söylenecek bir şey yok ki Güneş. Hepsi ortada. Tabii ki telefonlarına çıkmayacak," dedi.

"Ne demek istiyorsun? Biz onunla çok uzun zamandır arka-

dağı ve hiçbir zaman aramız bu kadar açılmadı. Hep bir yolunu bulup bulduk. Konuşmadığımız maksimum iki gün olurdu. Şimdi onunla tekrar konuşabilmeyi istiyorum. Onu özledim," dedim.

"Bunları ona söylemeyi denedin mi?"
"Yakalayabilsem söyleyeceğim de işte yok ortada! Çıkışta yine kafiyeye gideceğim. Burak, ne demek istediğini biraz daha açıklayabilir misin?"

Burak "O kadar uzun zamandır arkadaşsınız ki, dışarıdan birinin sizin içinize karışması doğru olmaz, yani bir yorum yapamam. Ama onu çok kordüğün konusu gerçek," dedi.

Hâlâ anlayamadığım için Esmâ'ya baktım. Esmâ "Haklı. Dedğin gibi... yakındınız ama aranızda Demir'in girmesine izin verdin," dedi.

Demek konu hâlâ buydu. Demir'in aramıza girmesine izin mi verdim? Öyle bir şey yaptığımı farkında bile değildim. Demir benim için bomboş bir bulmaca gibiydi yaz tatilinde. Bana ipucu verecek tek bir kutu bile dolu değildi. Onsuzluktan ve cevabını bilmediğim sorulardan dolayı kafayı yerken o Bodrum'a, evimize kadar gelmişti ama Arda o geldiğinde beni uyandırmayı, hatta söylemeyi bile çok görmüştü.

Tamam beni korumak istemesi güzeldi. Kesinlikle Arda'dan bunu yapmasını beklerdim... yani beni korumasını. Daha fazlasını değil! Demir'in oraya geldiğini gizlemesinin nedenini hâlâ çözmemiştim. Bu, onun dediği gibi 'korumak' olamazdı. Kıskançlık da değildi. Arda beni Demir'den... bir dakika...

"Arda beni kıskanmıyordur, değil mi?" diye sordum.

Burak "İşte bu benim kanlım istemediğim bir konuşma. Üzgünüm Güneş. Bu konuda Arda'nın arkasındayım," deyip omuzlarını ve öeline döndü.

Esmâ'ya "Ne ara 'Arda'nın tarafı' ve 'benim tarafım' oldu? Her neyse... sence Demir yüzünden kıskançlık duyuyor olabilir mi?" diye sordum.

Esmâ "Ben bunu bilemem... sanırım bunu anlayabilecek olan tek kişi sensin. Anlamak için de onunla buluşmalısın. Fakat benim kendi düşüncelerimi duymak istiyorsan..." dedi. Onaylarak başımı salladım.

"Arda eğer kıskanıyorsa bunu dışarıdan göstermeyecek kadar gururlu biri. Hepimiz onu 'samimi, içten, her ortama uyan, hırka bir arkadaş' olarak görüyoruz ama aslında zeki de. Ve eğer seni Demir'le paylaşmak istemiyorsa; senin veya herhangi birimizin bunu anlamamasını rahatlıkla sağlayabilir. Hadi bizi geçtim... sen nasıl anlamazsın? Yazın Bodrum'da bizimle o kadar kaldı, hiç mi ipucu görmedin?" diye sordu Esmâ.

Yazın Arda Bodrum'dayken aklımın hâlâ Demir'le meşgul olduğu bir gerçektir fakat eğer böyle bir durum olduysa anlamamı gerektirdi. Onun bir bakışından, bir kelimesinden anladım ben ne düşündüğümü. O da aynı şekilde beni anladı.

Arda en sonunda bana patlamıştı. Ona, neden bana Demir'in geldiğini söylemediğini sorduğumda, beni korumaya çalıştığını fakat benim hâlâ saçma-sapan düşünceler içinde olduğumu söylemişti. Ama artık doğruları öğrenmiştik ve Demir'in ailemi öldürmediği ortaya çıkmıştı. Asıl bunları yapan babasıydı ve tüm suç, Demir'in sicilindeki diğer suçlar gibi oğlunun üstüne atılmıştı.

Zil çaldığında herkes ayağa kalktı ve sırayla kapıdan çıkıyıp başladı. Esmâ'ya "Hayır, o gidene kadar Demir'i kıskandığını anlamamı gerektirdi," dedim.

Sınıftan çıktığımızda Burak, "Sonunda doğru bir şey söyledin Güneş," dedi.

"Sanırım gidip onunla konuşmalıyım. Hem de bir an önce. Burak, başka bilmem gereken bir şey var mı? Ne konuşmanız en son?" diye sorduğumda Esmâ da "Gerçekten Demir'i mi kıskanıyor?" dedi. Burak "Erkeklerin o kadar da detaylı konuşmadığını ne zaman anlayacaksınız? Bilmiyorum ama gidip gönlünü alman gerekiyor," diye cevap verdi.

Bahçeye indiğimizde Helin ve Doğukan'la buluştuk. Otoparkta doğru hep beraber yürümeye başladık.

Doğukan "Güneş ne bu acele?" diye sorduğunda, Burak benim yerime cevap verip "Kafeye gidecek," dedi.

Doğukan "Hmm... şu Arda meselesi," dediğinde, Helin "Ne yani sen de mi biliyorsun?" diye sordu. Esmâ bir yandan "Hani erkekler bizim kadar çok konuşmazdı?" diye Burak'a laf atıyordu.

Burak "Çok detaylı konuşmıyız" demiştim hayatım," dedi ve Esma'yı yanağından öptü.

Doğukan, Helin'le bana cevap olarak "Arda sizin olduğu kadar benim de arkadaşımız. Haberimiz var," dedi.

O sırada Arda'nın bizimkilerle ne ara bu kadar yakınlaştığını düşünüyordum. Ankara'ya müzikal için giderken bu kadar kaynaşmış olamazlardı. Tamam Burak'la belki ama Doğukan o zaman bizimle takılmıyordu. Demek ki..

"Bodrum'da senin aklın iki karış havada uçarken Arda bizimle geliyordu," dedi Helin sanki aklımı okumuş gibi.

"Bilmem... bana daha çok Şevval, Berke ve diğer Bodrum tayfa arkadaşları gibi gelmişti. Özellikle de Hemraz'la..." dediğimde, Esma "Bak! Asıl sen kıskanmışsın işte. Her ne kadar arkadaşın olsa da insan paylaşmayı sevmiyor," dedi. Burak da "Bir de Arda'yı sorguluyoruz burada. Çocuk tabii ki haklı," diyerek tekrar Esma'ya bakıldı. Ardından veda ettiler ve servislere doğru gittiler.

"Sanırım bu sefer ben de katılıyorum. Arda haklı olabilir, belki beni kıskanmıştır ya da kıskanmamıştır... Ama bu 'koruma' bahanesiyle Demir'i benden saklaması gerektiği anlamına gelmiyor," dedim, Helin'le Doğukan'a.

Arabalarını park ettikleri yere vardığımızda, Doğukan "İstiyorsan seni bırakalım. Madem bugün sevgilimi kapmıyorsun, onu ben çalalım. Seni de kafeye bırakalım," dediğinde, Helin "Sana araba kullanmayı öğretmem lazım bir gün. Bak yine hatırladım," dedi.

"Şimdilik iyiyim, sağ olun. Ben biraz yürüyüp minibüse binirim. Siz keyfinize bakın," dedim ve onlarla vedalaştıktan sonra otoparktan çıktım. Çıkarken gözümü Demir'in arabasına, bazen de motorunu park ettiği boş yere takıldım.

Minibüs yoluna doğru yürümeye başlamıştım ki arkamdan gelen "Güneş!" sesini duydum. Sonra yanıma yaklaşan, pek de yeni olmayan, eski, gri, ufak bir minivan gördüm. Minivan'ın bana nemeden tanıdık geldiğini düşününce aynısının kuzenimde bir oyuncak olduğunu hatırladım. En sevdiği oyuncakıydı.

Arabanın camından içeri baktığımda, Cansu'nun bana seslendiğini fark ettim. Arabayı o kullanıyordu. Yan koltuğunda da Ateş oturuyordu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sorduğunda, çok detay vermeden "Bir kafeye," diye cevapladım.

Ateş "Bence uygundur," dediğinde Cansu ona baktı, ardından bana döndü.

"Uzak mı?" diye sordu.

"Hayır, minibüse binmem gerekiyor. Bırakmanıza gerek yok," dedim.

Cansu "Biz de yemek yiyecek yer arıyorduk ama sürekli aynı yerlerden bıktım artık. Bir değişiklik olsun. Biz de gelelim. Hem sen de minibüse binmek zorunda kalmamış olursun..." dediğinde, gülümsedim ve arabaya doğru yürüdüm.

Helin yanımda olsa "Ne yapıyorsun?! Şeytanın arabasında ne işin var Güneş!?" diye başıma kakardı, bundan emindim.

Arabaya bindiğimde Cansu'nun içinde kötü bir niyet olmadığını emindim... aslında emin gibiydim... biraz...

Tamam emin değildim. Ama ne kötülük gelebilirdi ki? En fazla hakaret ederdi. Hem Ateş de buradaydı. Onun yanımdayken deli kızımız iyilik meleşine dönüşüyordu.

Arabadaki sessizliğin garip olduğunu düşündüğüm için "...Boradan sağa döneceğiz," dedikten sonra "Cansu yeni araba mı aldı, eskisine ne oldu?" diye sordum.

"Yok... bu benim arabam değil. Ateş'in," diye cevapladı. Tabii ki onun arabasının yanında -bana göre gayet tatlı bir arabaydı ama Cansu için- bu arabanın biraz 'külüstür' kalacağından emindim.

Cansu konuşmayı devam ettirip "Ateş bugün okuldaki tribünlerden inerken bacağını çok zorladı. Biliyorsun... sakatlık falan. Ben de sürücü koltuğuna geçtim işte," dedi ve açıklamasını yapmış oldu.

Ateş "Üstünden iki yıl geçti ama hâlâ zorluk çıkarıyor baş belası," dedi.

"Daha kötü de olabilirdi. Hiç yürüyemiyor bile olabilirdin. Doktorlar bana kazadan sonra bacağımdaki kırıkların iyileştiğini, yürüyebileceğimi söylemişlerdi fakat ben hâlâ oynatamıyordum, psikolojik travma yüzünden. Ama şimdi iyiyim. Bazen düşünüyorum, eğer o travmayı hiç atlatamamış olsaydım ne olurdu diye..."

diyerek Anr'yı mı yoksa kendimi mi rahatlatmaya çalışmıştım bilmiyordum. Fakat rahatlamamı gerektirecek ne vardı ki? Alt tarafı pıncukluğumdan beri en yakın arkadaşım ile konuşmaya gidiyordum. Bir süredir hiç konuşmamıştık ama her şeyin iyi olacağından emindim. Biz her zaman bir yolunu bulurduk.

Böyle düşünüyordum... ama Burak'la Doğukan'ın söylediklerinden sonra nedense içimde kötü bir his oluşmuştu.

Kafeye geldiğimizde arabadan indim. Cansu bana park edecek yer bulduktan sonra geleceklerini söyledi ve yola devam etti.

Kafeden içeri girdiğim anda ilk olarak içeride, kapının önünde duran kıızı gördüm. Kafede boş yer mi yok diye bakındığımda, boş olan altı masa saydım. Bu kız neyi bekliyordu ki?

Mutfaktan girişinden görülen Semih Amca'ya selam verdim ve ardından Arda'yı aramaya başladım. Kafenin üst katından aşağıya doğru merdivenlerden iniyordu. Sarıya biraz yakın kumral saçları, yeşil gözleriyle oradaydı. Bir tek, yeşil gözlerini görebilmek için ona yaklaşmam gerekiyordu.

Yanına gidip "Selam," dediğimde bana baktı, merdivenlerin son basamağında duran kırmızı spor çantasını aldı, omzuna astı. Ardından "Merhaba," dedi.

Beni gördüğüne şaşırmamıştı. Sesinden bu anlaşıyordu.

"Nasılsın?" diye sorduğumda, Arda kasanın arka tarafına geçti, "İyiyim, sen?" diye sorarken, bir yandan da bilgisayarın yanında duran telefonunu, cüzdanını ve anahtarlarını aldı.

"Anahtarlığını mı çıkardın?" dediğimde, bir bana bir de anahtarlığına baktı. Ona iki... üç... dört, evet, dört yıl önce doğum gününde aldığım, üstünde gitar olan anahtarlığı çıkarmıştı sanırım.

Başını kaldırmadan "Düşmüş olmalı," dedi ve ardından anahtarları cebine koydu. Masanın yanındaki sandalyeye asılmış lacivert çekirdek aldıkları gibi üstüne giydi ve yanımdan geçti. Kafenin kapısına yaklaşıp onu kolundan tutup çevirdim ve "Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Antrenmana," dedi ve iki adım daha attı. Ardından tekrar onu koluma doğru çevirdim. "Tamam, antrenmandan sonra nereye?" dedim.

"Arkadaşıma söz verdim Güneş, isim var. Sonra konuşuruz," deyip kapıya doğru bir adım daha yaklaştığında, önüne geçip onun bu sefer kesin bir şekilde durdurdum. "Arda, benimle konuşmusun lütfen?! Aramızı düzeltmeye çalışıyorum burada, fakat senin bana doğru düzgün cevap verdiğin bile yok.. Günlerdir, kafe talardır sana ulaşmaya çalışıyorum," dediğimde, beni kolundan tutup kafeden dışarıya çıkardı. Çıkarken içerideki insanların bize bakıyor olduklarını gördüm. Sanırım sandığımdan daha yüksek bir sesle konuşmuştum.

"Güneş, seninle Bodrum'dayken açık bir şekilde konuşmuştum ben. Söyleyeceklerimi söyledim." Bunu söylerken, yoldan geçen bir araba farlarıyla Arda'yı aydınlatıldığında onun, yeşil gözetisini bana diktiğini gördüm. Geldiğimde kafenin girişinde ayakta duran kız şimdi dışarı çıkmış, bizi izliyordu. Hava kararmaya başladığı için kızın yüzünü çok net bir şekilde inceleyemedim.

Arda ona bakıp "Özür dilerim İpek," dedi. Kıza baktım. Saçları topluydu ve eşofman giyiyordu. Sırtında spor bir sırt çantası vardı. Arda'nın 'söz vermiş olduğu arkadaşı' bu kız olsa gerek. İkimde nedenini bilmediğim bir kıskançlık hissettim. Arda'yı Hemraz dışında şu ana kadar hiçbir kızla yan yana, yani romantik anlamda yan yana görmemiştim. Tamam, hoşlandığı ve kestiği birkaç arkadaşımız olmuştu ama hiçbir zaman bir kızla çıkacak kadar yakınlaşmamıştı. İpek isimli kızla romantik şekilde yakın olabilirlerdi, olmayabilirlerdi de ama nedense ben... Arda'yı paylaşmak konusunda biraz tecrübesiz olduğum için böyle hissediyordum. Kıskanç ve bencil. Onun mutlu olmasını her zaman istemişim, hâlâ da istiyordum tabii ki ama... Bilmiyordum. İlk defa böyle bir gelişkede kalmıştım.

Arda "Güneş, seninle konuşacak bir şeyim yok şu anda ve arkadaşımı bekletiyorum... Daha sonra gel," dediğinde sinirlendim.

"Daha sonra gelince ne olacak Arda? Seni çok iyi tanıyorum. O kadar iyi tanıyorum ki, bir dahaki gelişimde de ya burada olmayacaksin, ya da aynen şu anda yaptığın gibi 'işim var' deyip gideceksin. İnsanların bana 'işim var' deyip beni boşlamalarından nefret ediyorum tamam mı! Yeter artık! Neden hayatımda hiç kesin cevaplar alamıyorum ben?! Hak etmiyorum muyum?" dediğimde, so-

unda içimi dökmeye başladığımı anladım. Rahatlıyordum. Şu an yaptığım şey belki de Arda'ya sinirlenmekti ama nasıl oluyorsa yine aynı şey oluyordu ve Arda karşımdayken rahatlıyordum. Aramız bu kadar kötü olsa bile...

Arda bana doğru yaklaştı ve sessizce "Başkalarıyla ilgili sıkıntıları bana yüklemeye Güneş. Ben de bunu hak etmiyorum," dedi ve ardından arkasına döndü.

Ölüme geçtim. "Kaşar Cansu bile sonunda mutluluğu bulduysa ben neden bulamıyorum ha? Ailem öldüğü için mi? Yoksa tam iki buçuk ay boyunca ailemi öldüren kişinin sevdiğim adam olduğunu sandığım için mi? Arda! Ailemi Demir öldürmedi! Babası öldürdü!" dediğimde, Arda'nın yüzünde bir değişiklik görmek istedim ama hiçbir şey olmadı. Aramızın kötü olmasının nedeni Demir 'ailemi öldüren kişi'yi 'onu hâlâ seviyor olmamdı. Temel konu buydu. Fakat artık onun katil olmadığı ortaya çıkmıştı ve bunun her şeyi değiştirmesi gerekiyordu.

En azından ben değiştirmesi gerektiğine inanıyordum.

"Arda cevap ver," dediğimde hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey...

"Ne yani, biliyor muydun?" diye sorduğumda, sesim alçalmıştı.

"Burak söyledi," dedi.

Tabii doğru ya.. Onlar da Arda'nın arkadaşlarıydı.

"Biliyorsun... Demir'in ailemi öldürmediğini biliyorsun fakat hâlâ benimle doğru dürüst konuşmuyorsun.. Peki neden?" dediğimde, Arda, İpek'e "Gidiyoruz," dedi ve yürümeye başladılar. Arkalarından onları izliyordum. Sokakta yürüyorlardı. Gidiyorlardı.

Burak, Arda'ya hemen telefon etmiş olmalıydı. Daha Bodrum'dayken! Arda hemen hemen bizimle aynı anda doğruları öğrenmişti yani... Peki... Arda madem Demir'in katil olmadığını biliyordu, o zaman neden benimle arası kötüydü?

Arkalarından "Arda neden aramız kötü?" dediğimde, beni duyduklarını biliyordum fakat yürümeye devam ettiler. Hem yanında başka bir kız vardı, kız muhtemelen sporcuydu ve beraber spora gidiyorlardı -arkadaş ya da fazlası, umrumda değildi- hem de beni tutmuyordu. Benimle konuşmuyordu, iletişimini kesmişti. Yaklaşık on yıldır beni benden iyi tanıyan, her zaman yanımda olan, beni güldüren Arda adım adım benden uzaklaşıyordu. Buna bir çözüm

bulmalıydım fakat emin olamıyordum. Arda'nın sorunu hakkında emin olamıyordum bir türlü. Fakat bildiğim bir şey vardı; bu gece uyuyamayacaktım.

Ona seslenmek istiyordum. Henüz fırsatım varken, hâlâ onunla konuşabileceksen, o buradayken... Aklıma bir saat önce Esma ile konuştuğumuz şeyden başka bir şey gelmiyordu.

"Demir'i kışkandığına inanamıyorum!" dediğimde, Arda durdu. Yanındaki İpek birkaç adım daha yürüdü ve Arda'nın durduğunu fark ettiğinde arkasına dönüp onun yanına gitti. Arda ona bir şeyler söyledi, kız onaylar şekilde başını salladı ve ardından yürüyerek uzaklaştı. Karşı kaldırımından geçen birkaç insan, sokakta tekerleklerinin sesi duyulan birkaç araba dışında Arda'yla yalnızdık.

Bana döndü ve yaklaştı. Karşımda durduğunda "Güneş, Bana istediğin her şeyi söyleyebilirsin, ama asla... asla o aşaklık piç herif kışkandığını söyleyemezsin," dedi.

"Güvenmek hata mıydı? Ailemi onun öldürdüğümü sanıyordum fakat bir parçam her zaman ona inanmaya devam etti. Eğer o parçayı da o yokken kaybetseydim, geri gelip her şeyi açıldığında ona olan bakış açım değişmiş olacaktı. Eskiye hiçbir zaman dönmeyecektik."

"Doğru kişiyi seçtiğin sürece güvenmek hata değil ama o adam sana göre değil."

Ses tonundaki kontrol bana yabancıydı. Görüşmeyeli Arda büyümüştü. Sanırım onu anlatabileceğim en iyi kelime buydu. Olgunlaşmıştı ve eski samimiyeti yoktu. Belki hâlâ eski Arda'yı ve sadece aramız kötü olduğu için ben onun o renkli tarafını gözlerinde göremiyordum.. Ama o tarafını özlemiştim. Şu an spor çantası ve daha adını hiç duymadığım bir kıza bana yabancı geliyordu. Gelmemesi gerekirdi.. Şu dünyada öyle dönemlerim olmuştuk ki, aynaya baktığımda bile bir yabancı görüyordum. Öyle zamanlarımda bile Arda tanıdıkta. Dosttu. Bana kendimi hatırlatıyordu. Beni bana hatırlatan tek insandı.

"Seni kaybetmek istemiyorum Arda..." diye fısıldadığımda, bana "Sana göre o herifin birçok harika özelliği olabilir. Zengin, manipüle edici, güçlü, yapılı, kararlı ve seni çeken karanlık bir ta-

rafı var. Sana gizemli geliyor. Aileni kaybedene kadar hayatın hep
teninde ve açıktı. Çözülmesi gereken bir gizem yoktu. Netti her
şey. Fakat kazadan sonra hayat sana çözmen gereken bir sürü yeni
şey verdi. Bazılarının üstesinden gelebildim fakat içinden çıkama-
dıklarım çoğunlukta. Demir'le tanışana kadar sürekli onları çö-
zemedim, çözemedim ve çözemedim. Onu gördünce hayat sana tek-
rar yeni bir bulmaca verdi fakat bu sefer çözebileceğini düşündün.
Böyle düşündüğün için verdiğin çaba karşılıksız kalmadı Güneş..."
dediğinde, söylediği her bir kelime bana o kadar anlamlı geliyordu
ki.

Hayatımı benden iyi tanımlayabilen bu çocuğu kaybetmek is-
temiyordum. Bodrum'dayken çok mu sert davranmıştım? Buraya
gelene kadar düşündüklerime şu anda kat kat yeni düşünceler ek-
leniyordu ve Arda her zamanki gibi doğruları söylüyordu. O hep
gerçekçi ve haklıydı. Sanırım Bodrum'dayken ben bunu unutmuş-
tum. Unutmamam gerekirdi. O unutmazdı.

"Arda ben... Bodrum'da sana..." demeye çalışırken, Arda sözü-
mü kesti ve konuşmasına devam etti.

"Hayır Güneş, sen yeteri kadar konuştun. Bodrum'dayken
ben hiçbir şey söylemedim sana. Neden biliyor musun? Yine alt-
tan aldım. Çünkü yaşadıklarının ne kadar zor olduğunu tahmin
edebiliyorum. Anlıyorum diyemem çünkü anlamak imkânsız...
ama tahmin edebiliyorum. Hep kendimi senin yerine koyarak
düşünmeye ve hareket etmeye çalışıyorum... çalıştım Güneş. En
azından o güne kadar. Sana destek olmak istedim..." derken el-
leni havaya kaldırdı. "...Tek yapmak istediğim şey buydu. Her
zamanki gibi zor zamanında yanında olmak istedim," diyerek
cümlesini bitirdi.

"Şimdi de ol..." dediğinde, Arda ellerini indirdi ve arkama ba-
karken "Ben ne diyorum, sen ne diyorsun..." dedi.

"Bugün burada söylediklerinin hepsini anladım ama hala ne-
den bağışamadığınızı anlamıyorum Arda," dediğinde, ağlamak
istemiyordum. Aruk yavaş yavaş, ağlamam gerektiğinde kendimi
tela tutmak konusunda ustalaşıyordum fakat karşımdaki kişi Arda
olunca kalbim kendimi tutmam için geçerli bir neden olmadığını
bağırıyordu. Yanında, omzunda, dizinde en çok ağladığım kişiydi

o... Ne olmuştu da bu duruma, onun karşısında ağlamaktan kaç-
gım duruma gelebilmiştik biz?

"Arda... lütfen bir şey söyle. Neden konusunu sadece Demir ol-
madığımı hissediyorum?" dediğimde, Arda "Bu nereden çıktı şim-
di?" diye sordu.

"Neden Demir'in ailemi öldürmediğini öğrendiğimizde a-
mız düzelmedi? Neden şu an bu kavgayı ediyoruz? Neden sade-
ce... sadece eski biz olamıyoruz? Bir aydır konuşmadık Arda! Biz
ayl" dediğimde bağırıyordum. Sesim oldukça alçaktı ve ağlamak
üzere olduğumu Arda görüyordu.

"O pislikten nefret ediyorum Güneş. Söyledim, mutlu mu-
sun?! Demir. Denilen. Pislikten. Nefret. Ediyorum. İstiyorsu
duysun, istiyorsa başıma adamlarını göndersin... hani psikopat çı-
kanları... Umrumda değil! Belki dört ay önce, hatta Bodrum'day-
ken de bunu sorun ediyor olabilirdim fakat şu an kendimi o kadar
geliştirdim ki..." derken onun sözünü kestim ve "Ne yani Demir
yüzünden..." demeye çalıştım. Bu sefer o benim sözümü kesti.

"Hayır Güneş! Demir yüzünden spora başlamadım. Sadece
o ne kadar geç kaldığının bir göstergesiydi. Bizim ailede MMA
yapan birçok kişi oldu. Babam dahil olmak üzere. Sürekli erte-
liyordum ve gitar ağırlık vermiştim hepsi bu! Bardağ taşırın son
damla oldu Demir. Ona olan öfkemi atabilmek için gitar çalma-
nın işe yarayacağını sandım ama tahmin et ne oldu...? İlk defa gitar
beni sakinleştirmek konusunda işe yaramadı ve hani en sevdiğim
kahverengi gitarım vardı ya? Evet! Çöp! Kırıldı! Ve tahmin et kim
kırdı!?" derken, Arda'nın da içini dökmeye başladığını anladım.
Sesi gittikçe ciddileşiyor ve sertleşiyordu. Yükseliyordu da. Ana
beni korkutmuyordu. Beni korkutabilecek son kişi oydu ve öyle de
kalmasını istiyordum.. Olabildiğince..

"İşte o zaman gitarın yetmediğini anladım ve senin o 'değerli
sevgilin Demir' gibi gücümü, hırsumu ve enerjimi insanları parma-
ğında oynatmak, kavgaya girmek ve kadınlar yerine spor üzerinde
kullandım. Kısacası... yaptığım ve düşündüğüm şeylerin, aram-
daki bu olayın tamamen Demir'le ilgisi yok. Tamam mı? Benimle
de ilgisi var Güneş. Ve sana bunu söyleyeceğim aklımın ucundas
bile geçmezdi ama sakın bana bir daha Demir'i kışkırttığımı söy-
leme! Asla!" dedi ve geriye doğru bir adım attı.

Arda'nın konuşmasının üzerinde bıraktığı ağırlık, beni tonlarca ağırlı çekiyordu. Batıyordum sanki. Burnum çoktan tıkanmıştı, ben yüzden ağzımdan nefes almayı denedim. Fakat aldığım nefes de boğazımda birazdan ağlayacağımın habercisi olan yumruyla karşılaşıncaya vücutumu hemen olarak terk ediyordu.

"Çok isterdim Güneş. Hep yanında olmayı, aynen şu anda yapmak istediğim gibi gözyaşlarımı silmeyi..." derken ağlamaya başladığım artık kesinlik kazanmıştı. Bazı şeyler, gerçekleşmesini istemediğiniz şeyler, başkaları da size söyleyene kadar kesinlik kazanamıyordu işte.

Konusmak istiyordum ama ne diyeceğimi bilmiyordum. Bu-roya gelirken Arda'nın Demir'i benden uzak tutmasının sebebi- nin tamamen kıskançlık olduğuna ve bunun saçmalığına kendimi inandırmıştım. Ben haklıydım.. Ta ki o içime tonlarca yükü doldu- rana kadar. O Arda'ydı.. Ondan gelen, geliyor olan ve gelecek olan her şey tanıdık ve kabulümdü. Fakat hayatımda ilk kez... ilk kez bu yükü kaldıramayacağımı düşünüyordum.

Arda'nın gözlüğünü yağmur damlaları kaplayana kadar ıslan- dığının farkına bile varmamıştım. Arda gözlüğünü çıkardı ve çantasına koydu. Ardından tekrar bana döndü ve "...ama yapamam. Yapamam Güneş. Her dakikamı acaba o herif seni üzdü mü, senin saçının teline zarar verdi mi diye düşünerek geçire- mem. Bir süreliğine katlandım, fakat onun aileni öldüren kişi olduğunu sandığımızda bile senin vazgeçemediğini gördüğümde ona olan bağlılığımı anladım. Ne yapsam ne desem hissettikleri- ni değiştiremem ben Güneş. Üzgünüm, ama sadece artık yapamam," dedi ve arkasını döndü. Hızlı bir şekilde yürümeye baş- ladığında kapıyı önünü kapattı ve ardından ellerini cebine soktu. Sokakta gözden kaybolduğunda artık eve dönme zamanımın gel- diğini anlamıştım.

Bir sokak lambası ve kafenin ışıklarıyla aydınlanan sokakta, saçımı ıslatan yağmur damlalarıyla birlikte arkamı döndüm. Ağlı- yordum. Birkaç adım ilerledikten sonra Cansu ve Ateş'in kafenin yanındaki apartmanın girişinde durduklarını gördüm.

"Kaçar Cansu bile sonunda mutluluğu buldursa ben neden bulamı-

yorum ha? Ailem öldüğü için mi?...” diye bağırdağını hatırladım. Cansu bana doğru geldiğinde “Cansu... beni duydum mu... bilmi-
yorum... söylediklerim için özür dilerim. Ben...” derken bana iyi-
ce yaklaşmıştı. Atacağı tokat ve söyleyeceği küfürler için kendini
hazırladım. Ama o...

Bana sarıldı.

21. Bölüm

Cansu bana sarıldı.

Aeda’yla olan kavgamın üzüntüsüne şimdi Cansu’dan gelen şok
da katılmıştı.

“Şhh. Tamam, geçti. Üzülme. Barışsınız... Birkaç gün geçsin
aradan. İkiniz de sakinleşin, her şey yoluna girecektir.”

Soran gözlerle Ateş’e baktığımda, bana sadece dudaklarını oy-
nutarak “Duyduk,” diye cevap verdi. Madem Cansu’ya ettiğim ha-
kareti duymuşlardı, o zaman neden bizim tanıdığımız Cansu bana
beni hayatımdan bezdirecek, belki daha da ağlatacak sözler söyle-
mek, bana tokat atmak, saçımı çekmek yerine... sarılıyordu?

“Cansu?” diyerek onu kendimden ittim ve yüzüne baktım. Ağ-
lamam geçmişti. Konuşmaya devam edebilirdim.

“Cansu, ne planların var bilmiyorum ama bu sen olamazsın...
yani... ne bileyim böyle iyi biri değilsindir sen! Bak bunları yü-
züne vurmak istemezdim ama sadece gerçekleri söylüyorum ve
söylerken de olabildiğince kibar olmaya çalışıyorum...” dediğim-
de, Cansu yüz ifadesini aynı tutarak beni dinlemeye devam etti.
Aeda’ya olan sinirimi şimdi Cansu’ya hesap sorarak çıkarıyordum.

“Bak. Geçen seneki davranışlarınla bu seneki seni karşılaştırı-
yorum ve... affedersin ama söylediğimin tamamen arkasındayım,”
deyip işaret parmağımın yanıyla gözyaşlarımı sildim.

Cansu hiç duruşunu bozmadan kollarını göğsünün hemen
altında bağladı. Bana “Başka söylemek istediğin bir şey var mı?”
diye sorduktan çoktan, “Hayatım yeterince zor Cansu tamam
mı? Nasıl planlar tasarlıyorsun aklında bilmiyorum ama bana ve

arkadaşlarıma buluşmasan iyi olur çünkü... çünkü yeterince şey yaşadım ve dahasına da hayatımda ihtiyacım yok!" diye bağırıyordu.

Cansu gayet sakin bir şekilde "Böyle düşündüğün için seni suçlayamam," dediğinde, sakinleştim.

"Özür dilerim. Böyle patlamak istememiştım. Az önce... belki de dünyanın sonu bile gelse yanımdan bir metre ayrılmayacağımı düşündüğüm birini kaybettim ve... özür dilerim Cansu," dediği sırada kaktaya yürümeye başladım.

"Güneş bekle!"

Cansu bana yetişip önüme geçtiğinde "Kimse değiştiğime inanmıyor ve bunun asıl sorumlusunun ben olduğumu biliyorum. Bu yüzden... üzülme. Arda'yla aramı düzeltmeye bak..." dedi ve ellerini yüzüme koyup "Ağlamayı da kes bakalım. Şu müzikle gelen çocukla nasıl barışabilirsiniz onu düşünelim," dedi.

Cansu'nun artık iyi biri olduğunu ciddi anlamda düşünmeye başlamıştım fakat kesin bir yargıya varmak için, bu konuyu daha sonra düşünmeye karar verdim. Şimdi gerçekten Cansu'nun söylediği şeye odaklanmalıydım.

"Bilmiyorum, biz hiç böyle olmamıştık. Yani... nerede hatırladığımı biliyorum ama düzeltmeye çalıştığımda öyle anlamlı şeyler söylüyor ki, ona hak vermekten başka bir şey yapamıyorum," dedim.

Cansu "Ateş, sen içeri girip bir şeyler sipariş et. Ben Güneş'i evine bırakıp hemen geleceğim," diye Ateş'e seslendi.

Ateş onaylayarak kafeye girdiğinde Cansu'ya itiraz etmek için dudaklarımı araladım. Benim konuşmama fırsat bile vermedi. "Tek kelime istemiyorum. Bu yağmura zor yürürsün," dedi.

Ve Cansu beni gerçekten de eve bıraktı.

En son inmeden önce "Helin veya Esma'yı aramamı ister misin? Gerçekten... fazlasıyla üzgün görünüyorsun," demişti. Arda'nın yokluğunun beni bu kadar derinden etkileyeceğini hiç düşünmemiştim, çünkü asla böyle bir kavga edeceğimiz ihtimali olmamıştı. Kendimi gerçekten kötü hissediyordum. Onunla on beş dakika önce konuşana kadar bu kadar huzursuz değildim ama şu an... içimde hiç de tanıdık olmayan bir boşluk hissediyordum.

Cansu'ya iyi olduğumu söyledikten sonra kendimi eve attım ve

doğruca banyoya girdim. Üzerimdeki ıslak kıyafetlerden kurtulduktan sonra sıcak suyun altına girdim. Su normalde yıkadığım kadar daha sıcaktı ama yine de üşüyordum. Kollarımı kendime sardım ve bir süre kıpırdamadan durdum.

Arda'nın üzerimde böyle bir etki bırakabileceği aklıma gelmemişti.

Hâlâ bana arkadaştan öte olan böylesine önemli bir kişiyi kaybetmişime inanmıyordum. Hayatımı boyunca beni en çok güldüren kişi o olmuştu. Bundan ötesi var mıydı? Şarkı söylemeye, onun gitar çalmasını duyarak başlamıştım. Beni müzikle buluşturan kişi de o olmuştu. Başta çekinerek söylediğim şarkıları eğer bugün sahnede, yüzlerce kişi önünde söyleyebiliyorsam, onun sayesindeydi. Bana destek olmuştu. Sadece bu konuda da değil... Her konuda.

Mesele onun yerine Demir'i seçmem miydi o bile belli değildi ki Aslında Arda'ya göre her şey apaçık ortadaydı fakat ben hâlâ anlamakta zorlanıyordum.

Akşam on bir gibi yatağa girdiğimde bedenim fazlasıyla ağrıyordu. Uyuyamayıp sürekli döndüm durdum. Kızları arasam ne diyecektim ki? Burak'la Doğukan'a da derdimi anlatamazdım. Herkes Arda'nın haklı olduğunu düşünüyordu. İşte sorun da buradaydı.

Hep bir haklı veya haksız olurduk. O veya ben değil.

Saatte en son baktığımda üç buçuktu. Ne yapacağıma sonunda karar vermiştim. Baş etmem gereken sorunlar listemde biraz yoğunlaştım ve acilen çözülmesi gerekenlere, Arda'yla olan ilişki mi ve Demir'in durumu koydum. Cansu, üniversite sınavları derken onlarla daha sonra uğraşacaktım. Ama önce bu ikisini halletmem gerekiyordu.

Arda ile ilgili olarak bugünkü denemem oldukça kötü geçmişti ve içimdeki boşluk gittikçe artıyordu. Hayatımda beni üzebileceğine düşündüğüm en son insan beni böyle bir ruh haline sokabilmişti ya. Akşam bir türlü almıyordu. Demir konusunu da yarın halledecektim. Onu düşündükçe kalbim yanmaya başlamıştı artık. Sırf onunla beraber olmuyorum diye yanımda, okulda olmadığı zamanlarda başka kızlarla beraber mi oluyordu? Bunun olasılığı

her ne kadar inanmak istemesem de oldukça yüksek ve delimsiz
üzereydin!

Eğer öyle bir şey varsa ve başka kızlarla yatıyorsa... onu kendimle
me bağlamak için onunla yatar mıydım? Sanırım kendime sormam
gerekir asıl soru buydu. Onun benimle kalmasını sağlayabilmek
için kendimi değiştirebilir miydim?

Kendimi tanıyordum ve bir başkası için değişebilecek biri de-
ğildim. Her zaman kendim olmuştum. Ama şu an Demir' den haberi
sedyorduk ve onun gözlerine on saniye bakabilmek için ruhumu
verebileceğimi biliyordum.

Demir'le yatar mıydım? Evet, aslında bunu ilginç bir şekilde
çok istiyordum ama sadece... Şimdi değil. Hazır değildim, ama ola-
bilmek isterdim. Bunun için ne Helin gibi bir özgüvenim, ne de
Esmâ'nın sahip olduğu gibi bir güvencem vardı. Demir'le her şey
gerçekten çok tutarsız, farklı, hareketli, tehlikeli ve bir o kadar da
heyecan verici.

Tüm bunları düşünürken uyuyakalmıştım. Sabah okula gide-
ce, gözlerimin halinden Esmâ ve Helin anında gece uyuyamadı-
ğımı anlamışlardı. Burak da Arda'yla konuşmamın nasıl gittiğini
merak ediyordu.

"Arda'yla konuşmadın mı?" diye sorduğumda, Burak "Bir kez
aradım, sanırım antrenmandaydı. Sonra da aramadı," diye cevap
vermişti.

Sınıfa girdiğimizde Demir henüz okula gelmemişti. Yine nere-
de bu, diye düşünürken ilk dersin ortasında kapı vuruldu ve içeriye
her zamanki gibi siyah kıyafetleri ve siyah saçlarının yanında
beyaz teniyle dikkat çeken Demir girdi. Gözlerimiz buluştuğunda,
yanıma gelip oturmuştu bile.

Ders bittiğinde ayağa kalktı. Ona "Nereye gidiyorsun?" diye
sorduğumda, bana takımla konuşması gerektiğini söyledi ve gitti.

Hiçbir şey demedim ve tekrar yerime oturdum. Esmâ arkasından
dönüp "Burak'la bahçeye çıkıyoruz, geliyor musun?" diye teklif
ettiğinde, gözlerimi Esmâ'nın gri kazağındaki saçlardan alamadım.

"Saçların ne kadar çok dökülüyor," derken bir yandan da kaza-
ğından alabildiğim kadar teli almaya çalışıyordum.

"Mevimsel, çok da önemli bir şey değil," diye cevap verdiğin-
de "Hayır, benimkiler de dökülür ara ara ama bu kadar da değil
yani. Sımpuanını değiştirmelisin bence," dedim.

Burak "Konuyu değiştirmeye çalışma da Arda konusunda ne
yapacağımı onu söyle Güneş," dediğinde, benim kadar onun da
bunu nasıl çözeceğini merak ettiğini anladım. Esmâ "Kız zaten
çalışmak üzere, sen hâlâ üstüne gidiyorsun!" dediğinde ayağa kalk-
mışlardı.

Esmâ'ya "Teşekkür ederim. Bugün de endişelenmem gereken
şeyin bir konu daha beni bekliyor..." deyip, başımı duvara yasla-
dım. Esmâ "Haaa... evet... o konu. Ne hissediyorsun?" diye sordu.

Derin bir nefes alıp verdikten sonra "Siz bahçeye çıkıyor
muydunuz? Teneffüsünüzü yiyorum şu an," dedim.

Esmâ bana "Sonra konuşacağız" bakışlarını attıktan sonra, Bu-
rak'la beraber sınıftan çıktılar.

Sanırım üstüne kollarımı koyduktan sonra, başımı da onların
üstüne koyup rahat bir pozisyon yakalamaya çalıştım. Sarhoş ol-
duktan bir gün sonra "Başım çatlıyor" derler ya.. Sanırım onun
gibi bir şey yaşıyordum. Hem başım ölesiye ağrıyordu, hem uy-
kusuzluktan ve önceki gece ağladığım dakikalardan dolayı göz-
lerim yanıyordu, hem de Arda ve Demir konuları aklımdan çık-
mıyordu.

"Güneş..." Helin'in sesini duyduğumda başımı kaldırdım. He-
lin, Esmâ, Burak, Ateş ve Cansu başımdalardı.

"Sadece beş dakika uyuyakalmışım... neden..." derken esniyor-
dum, elimle ağzımı kapattıktan sonra esnemem geçince "neden
beşiniz toplandınız?" diye sordum.

"Güneş öğle teneffüsü oldu."

Burak'ın söylediğini duyunca şaşkırdım ve ardından sınıftaki
tahtanın hemen üstünde duran saate baktım. Üç ders boyunca
uyumamış mıydım?!

Başımı yana çevirip Helin'e bakmayı denediğimde, boynum-
da hissettiğim acı sanırım az önceki düşüncemde haklı olduğumu
bana kanıtıyordu.

Esmâ'ya, "Neden beni uyandırmadınız?" diye kızdığım da bana,
"Hiçbir hoca bir şey demedi, sanırım Demir geometri ve kimya-

cıyla, seni uyandırmamaları için konuştu, bilmiyorum... Zor bir gece geçirdiğini bildiğimiz için uyandırmak istemedik ama şimdi de öğlen teneffüsü oldu," dedi.

Helin "Asıl anlamadığımız... bunların neden burada olduğu," derken, hiç çekinmeden Ateş ve Cansu'ya bakıyordu.

Cansu "Dün akşam Güneş'i eve ben bıraktım. Arabadan inen çok kötüydü. Şimdi nasıl olduğunu öğrenmek için Ateş'e girmiştik ama uyuyordun geçen teneffüs," dediğinde, Ateş de "Cansu ısrarla tekrar seni görmek istediğini söyleyince de yine geldik," diyerek, neden orada olduklarını açıklamış oldu.

Helin, Cansu'ya "Ne yani onu bir gece evine bıraktım diye ben nasıl olduğunu mu merak ettin? Cansu lütfen bu memurları başkasına..." demeye başladığı anda onun sözünü kesim ve "Helin! Dün akşam Cansu ve Ateş bana yardım ettiler. Kösti bir niyetleri yoktu," diyerek ona boşuna atar yapmaması gerektiğini anlatmış oldum... en azından anlatabilmiş olmayı denedim.

Helin "Ne yani, gerçekten onun iyi olabileceğine mi inanıyorsun?! Güneş! Sana kaç örnek vermem gerekiyor? Bu kız geçen senenini mahvetti!" diyerek, bana çıktı. Cansu "Sanırım başka zaman gelsem iyi olacak," diye fısıldadıktan sonra sınıftan çıktı. Onun arkasından gitmek için ayağa kalktığımda, Ateş "Sen onu. Ben giderim," dedi. Ardından tekrar yerime oturdum ve Helin'e döndüm.

"Tam emin değilim henüz ama bence değişmeye çalışıyor. Kız bebeğini kaybetti. Bu kolay bir şey değil, Cansu için bile. Bence kaybettiği bebeği, Cenk'le yaşanan olaylar ve Ateş onu gerçekten değiştirmiş olabilir. Sadece bir şans verelim diyorum," dedim.

Helin "Sen istiyorsan ver, ama ben o kızın da Masal'ın da suratına bile bakmak istemiyorum," dedi.

"Demir nerede?" diye sorduğumda Burak, "Sonunda cevabını bildiğim bir soru... bahçede Doğukan'la sigara içiyorlar," dedi.

Helin "Evet, teneffüs bitmeden bir tane ben de içsem fena olmaz. Yaklaşık dört gündür falan sigara içmedim," dedi ve ayağa kalktı. Sınıfın kapısına doğru yürümeye başladığında, bana "Demir'in yanına geliyor musun?" diye sordu.

"O kadar merdiven için fazla yaşlıyım. Sen git," dedim ve tekrar başımı duvara yasladım.

Bu bahanenin arkasına neler yatırıyordu acaba..?

Teneffüs bitip, Demir sınıfa girdiğinde doğruca yanıma oturdum. Sığarcının kokusu onun o harika kokusunu gölgeliyordu. Bundan nefret ediyordum.

"Beni neden uyandırmadın?" diye sorduğumda "Yorgun görüyordum," dedi. Ardından öğretmen sınıfa girdi.

Okulum çıkışına kadar, Demir'le bir daha hiç konuşmadık. Yarımda oturuyor olmasına rağmen derslerde olabildiğince uzak kalıyordum bana. Normalde konuşup sohbet edebilirlik ama genelde ben konuları açıyor olurdum. Bugün ben de konuşmayınca hiç iletişim kurmamış olmuştuk.

Okunla konuşmak istiyordum tabii ki ama onun başkalarını ya yatıyor olma düşüncesi aklımdaki tüm kelimeleri boğuyordu, hiçbir şey söyleyemiyordum. Ona başka bir şey söylemeye kalksam, bir anda ağzımdan o sorunun çıkacağını hissediyordum. Bu yüzden kendimi güvenceye almak istedim ve sorumu, sorularımı çuğa sakladım.

Son ders de bittiğinde, Esmâ ve Burak'la vedalaştım. Esmâ "Akşam mutlaka beni arıyorsun," dedikten sonra ancak gitme izin verdi. Helin zaten çıkışta Demir'le 'malum konuyu' konuşmak için gideceğini biliyordu, bu yüzden ona tekrar onunla gelmeyeceğini haber vermek zorunda kalmamıştım.

Demir'le arabaya bindiğimizde emniyet kemerimi taktım ve ardından, ellerimi iki bacağımın arasına koyarak ısıtmaya çalıştım. Sanki beynimde beni üzen düşünceler çoğaldıkça vücudumdaki enerjiyi tüketiyorlardı.

Demir bir şeyler söylediğinde, ilk defa onunlayken onun söylediği bir şeyi anlamadığımı fark ettim. "Efendim?" diye sorduğumda "Gittiğimiz yeri sormayacak mısın demiştim. Normalde hep sorardın," dedi.

"Hiç fark etmemişim," diye cevap verdiğimde, kendime kızıp candan dışarıyı izlemeye devam ettim. 'Hiç fark etmemişim' nasıl da anlamsız bir cevaptı öyle...

Yola çıkılı kaç dakika olmuştu bilmiyordum ama arabanın içi sürekli sessizdi. Bana hâlâ neden böyle olduğumu sormuyordu.

Yukarıdaki aynayı açtığımda yüzüme baktım. Gözlerimin kızarmışlığı geçmeye başlamıştı. Daha yeni yeni! Harika.

Bunun aksine, beyaz olan tenim, sanki gözlerimin altındaki mor kısımları belirginleştirmek için daha da bir beyazlaşmış. Bugün tamamen saçmaydım. Bir an önce eve gitmek istiyordum.

Ama önce yapmam gereken bir şey vardı.

Aynayı kapattıktan sonra Demir'e döndüm ve "Dün okudun öğlen çıktın, nereye gittin?" diye sordum.

"Bir anlaşma yaptığımızı sanıyordum Bayan Steele," diye yanıtladığında "Fifty Shades Of Grey'i mi okudun? Sana inanamıyorum. Her neyse, soruma cevap ver lütfen Demir," diyerek ısrar ettim.

Demir sesindeki ciddiliği bırakıp normal sohbet havasına geçtiğini belli ederek, bana "Birileri okumuş sanırım...Hayır okumadım ama konuyu genel olarak duydum. Filmi çıkınca göderiz, ne dersin?" diye sorarken, tepkimi merak ettiği için bana baktı. Beklediği kızaran yanakları göremeyince tekrar önüne döndü. Açıkça tepki verecek enerjim bile yoktu.

"Demir, bir cevap bekliyorum," dediğimde, bana "Tamam,ben de beni şaşırtmanı bekliyorum Güneş. Bakalım nasıl bir şey yapacaksın veya söyleyeceksin?" diyerek karşılık verdi.

Hâlâ bunun bir oyun olduğunu sanıyordu. Benim için bu oyun oyun olmakla uzaktan yakından alakası yoktu. Beni böylesine tüketen bir şey asla oyun olamazdı.

"Demir lütfen.. bana cevap vermeni istiyorum. Doğruyu söyle," dedikten sonra, son kelimeyi söylerken sesimin biraz daha kısık çıkmış olduğunu fark ettim. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve Demir'den gelecek cevabı bekledim.

Demir "Bak normalde böyle bir şeyi, ne bileyim, gereksiz görebilirsin ama..." derken onun sözünü kestim ve "Demir bana açıkça söylemeni istiyorum, başkalarıyla yatıyor musun yatmıyor musun?!!!" diye sonunda söylediğimde gözlerim dolmuştu bile.

Demir sorumu duyduğu anda otoyolda arabayı sağa çekti ve durdurdu.

Hep imkânsız mı severiz hayatta?

Ulaıamayacağımız, neden her zaman daha çekici?

Motlu olmak istediğini söylese de, insanoglu trajik bir şekilde hep aıya yönelir. İmkânsız olduğunu bile bile sevmek, acıyla karıık bir duygusuyla gelir bizlere. Bu bir gerçek ama ben hayatım boyunca hep acıdan uzak durmaya çalıştım.

Tüm dengemi değiştiren bu adamın hissetmemi sağladığı duygular ile nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Bir yandan o duyguların her zaman benimle kalmasını istiyordum. Ob r yandansa gelecekte işler kötü gidince beni d ş re eği yakından korkuyordum.

Hem bağlanmak hem de kaçmak istediğiniz şey nasıl aynı olabildi? Bunun cevabı 'aşk' adı altında yüzyıllardır tartışılıyor olabildi ama benim için tek ve net bir cevap vardı:

Demir...

Bağarak "... Tüm gün boyunca okulda uykusuzluktan ve meıusuzluktan s r nd m ve sekiz saat boyunca yanımnda oturdun! Halimi gördün fakat tek kelime bile etmedin! Neyim olduğunu sormadın, hiçbir şey yapmadın! şu an aklımnda bir ton soru var ve en sonunda bunun cevabını istiyorum senden. Lütfen ama lütfen bana doğruyu söyle Demir..." dediğimde rahatlamaya başladığımı fark ettim.

"Tamam. Sanırım beni şaşırtmayı başardın," deyince, bunun 'hâli oyun olduğunu düşündüğü için tekrar konuşma yapmam gerektiğini anladım.

"Sana yetmiyorum değil mi? Bak Demir, benden ne istediğinin farkediyim ve inan bana ben de çok istiyorum. Sadece biraz daha zamana ihtiya ım var o kadar. Ama eğer sen birlikte olduğumuz bu zaman içerisinde benim eksikliğimi... başkalarıyla..." derken, dolun g lerim görüşümü bozuyordu. Hayal gücüm m kemm l bir h da çalışıp asla gerçek olmasını istemediğim şeyler gösterirken konuşmaya devam ediyordum.

"... Eksikliğimi başkalarıyla dolduruyorsan bunu... bunu bilme e hakkım var benim Demir. Sakın aklıma böyle şeyler geliyor, sana güvenmiyorum diye bana suç atmaya kalkışma! Daha d n sereye gittiğini bile benden gizlerken, bana bunları düşündüğüm için k zamazsın."

Demir mavims gözlerini bana dikmiş, söylediklerimi dinliyor ve

beni izliyordu. Aklında böyle içgüç düşünceleri varken bile ben bu kadar çekici gelmesinin nedeni neydi? Bunu nasıl hesaplıyordu?

"Dün okuldan kaçtım çünkü piyano dersim vardı," sözleriyle şaşırma sırası bendeydi.

"Piyano mı?" diye sorduğunda, bana "Etrafa bak, her yerde bir kaç şey vardı. Babamdan öğretilmesini istemiyordum, bu nuçta onunla aynı ortamda bulunmamaya dikkat etmişim biliyorsun," dedi.

Anlam veremeyerek "Neden bunu benden sakladın?" diye sordum.

"Güneş asıl sen bana neden...." derken biraz durdu ve aralarında camdan dışarıya baktı. "....anladım," diyerek cümlesini tamamladı.

"Neyin olduğunu sormadım çünkü dün akşam nerede olduğunu biliyordum. Arda'yla olan kavgaдан haberi vardı ve bu yüzden nün tamamen ondan kaynaklandığını düşünüyordum. Bu yüzden sana hiçbir şey demedim. Fakat bana sorduğun soru aklıma bile gelmemişti," dedi.

Hiçbir şey söylemeyince bana "Hâlâ bir cevap bekliyorsun değil mi?" diye sordu.

Dudaklarımı daha da sıkı birbirine bastırıp başımı evet anlamında salladım. Kendimi alacağım cevaba hazırlıyordum.

Bana döndü ve gözlerime baktı.

"Bak Güneş. Ben yalan söyleyen bir insan değilim çünkü yalan söylemeye gereksinim duymam. Sana da aynı dürüstlüğü gösterceğim çünkü senin de dediğin gibi.... hak ediyorsun," dedi.

Neden olmeme dakikalar kalmış gibi hissediyordum?

"... Eğer ilişkimizin başlangıcını senin Cenk'le sinemaya gittiğin gün olarak kabul edersek ben... ben denedim. Yani başla olmayı denedim. Sadece Cansu'dan da bahsetmiyorum. Ben lo-dar zamandır tabii ki denedim. Ama olmadı Güneş. Her seferinde orada, yakınımda olmasan bile beni vazgeçirmeyi başardım. Neli yapıyordun bilmiyorum ama yazın ayrı kaldığımız zamanda bile yapmadım," dediğinde dudaklarımı serbest bıraktım.

Denemiş olmasından dolayı duyduğum hoşlanışlığı boğurdum ve otumlu yanına baktım, yapmamıştı. Başka bir kızla beraber olmamıştı.

"Simdi rahatladın mı?" diye sorduğunda "Evet. Fazlasıyla hem de." dedim ve tekrar derin bir nefes alıp verdim.

"Beda habında bana söylemek istediğin bir şey var mı peki?" diye sorduğunda, Demir'i ilk defa bu kadar anlayışlı görüyordum.

"Ben senin daha dün nerede olduğunu bile bilemezken, sen dün akşam benim nerede olduğumu nasıl bilebiliyorsun?" dedim.

"Sanırım başka bir anlaşıma doğuyor...." deyip sırtta, araba-

ve tekrar harekete geçirmişti.

"Bak... Şimdilik bu kadar anlaşma yeter de artar bana. Belki baş-

ka zaman," dedim ve rahatlamamı verdiği etkileyle radyoyu açtım.

22. Bölüm

Arda'nın Ağzından

"Dün... akşam... neden...?"

Sahilde koşu yaparken yanımda bir anda beliren İpek'in sorunu daha net duyabilmek için kulaklarımı çıkardım.

"Efendim?" diye sorup onun söylediği şeyi tekrar etmesini beklerken, bir yandan da beraber koşuya devam ediyorduk.

"Antrenman. Dün akşam. Yoktun? Serhat Hoca ciddi sinirlendi," dediğinde "Bu adam manyak mı? Belki de son üç aydır üç defa bir antrenman kaçırdım. Hem de son sınıfım," diyerek kendimi savundum.

"Çok takma kafana. Adamın antrenörlük yaptığı bile yok zaten, sadece oranın başında duruyor, biliyorsun..." diyerek beni rahatlatmaya çalıştı. Cevap vermeyip hızımı biraz daha artırdığımda, yarımda kalmaya devam etmek için hızını benimkine eşitledi.

"Yalnız, soruma cevap vermedin Arda. Dün akşam sokakta o kızla konuştuktan sonra gelirsin sanmıştım ama görünmedin bile," dediğinde "Canım gelmek istemedi," dedim.

Güneş'le ettiğimiz kavgadan sonra, canım antrenmana bile gitmek istememişti. Ki ben, Bodrum'un öncesi ve sonrasında neredeyse hiç devamsızlık yapmamıştım. Antrenmana, spora giderken hiç üşenmemiştim. Ama dün akşam onun o halini gördükten sonra, olanlar dışında başka hiçbir şeye odaklanmak istememişim.

"Sen? Arda, senin canın ne zaman antrenmana gitmek istemedi şu ana kadar? Ben yaklaşık beş yıldır orada spor yapıyorum. Sen de daha dört beş aydır... Fakat şu an benden daha iyisin," derken, İpek'in beni süzdüğünü görmüştüm. "...her açıdan," diyerek cümlesini tamamladığında ise onu beni süzerken gördüğümü fark etti ve tekrar ileriye bakmaya başladı. Ardından "Demeye çalıştığım şu ki... bir sorunun var ve konuşacak bir arkadaş arıyorsun," dedi.

Evet, o arkadaş genelde Güneş oluyordu. Tabii... düne kadar.

Tekrar konudan kaçabilmek için bu sefer daha güzel bir yol ürettim "Bisikletlerin durduğu yere kadar depar," dedim ve ardından hemen yarıya başladım.

Yaklaşık otuz beş dakikadır hafif tempoda koşuyordum ve her gün koşuya çıkmaktan artık kondisyonum iyileşmişti. Bu yüzden pek yorulmamıştım. İpek benim ilerlediğimi gördüğü anda "Ama... bu... sayılmaz!" diyerek bana yetismeye çalışmıştı, ama kazanan ben olmuştum.

"Eve nasıl gideceksin?" diye sorduğumda "Sen nereden gidiyorsun?" diyerek soruma soruyla karşılık verdi.

Apele değildim, benden hoşlandığını biliyordum.

"Bugün yine motorla mı geldin? Ben babamın arabasını almışım, yürüyerek geldim," dedim.

"Evet. Sahile inen barlar sokağının başına park ettim. İstiyorsan bırakabilirim..?"

"Spora geliyorsun, ama araçla geliyorsun. Bundaki mantığını anlayamıyorum," dedikten sonra yürümeye başladık.

"Ama işimize yarıyor... değil mi?" diye sorduğunda, tekrar cevap verme gereği duymadım. Sadece dudaklarımı birbirine bastırıp hafif bir gülümseme ifadesi takındım. Verecek cevap bulamayınca sıkça yapardım bunu. Aslında... herkes yapardı.

"Sorunun diyorduk ya hani Arda..." dediği anda ona döndüm ve "İpek bak, sanırım anlamadın. Bu yüzden daha açık söylemek istiyorum. Bir sorunun olduğu doğru ama konuşmak istediğimi sanma..." dedim.

İpek durdu ve beni de durdurdu. "Onu demiyorum. Şu kızdı, değil mi?" diyerek ileride bir arabanın önünde duran çifti gösterdi.

Onun sarı saçlarını metreler ötesinden fark edebilirsiniz. Sa-

nırım annesi ona bu ismi koyarken çok doğru bir karar vermişti. Sadece saçları değil, kişiliği de saçları gibi parlaktı onun.

"Evet... Güneş," dediğimde, İpek onları arkasına alıp benim karşıma geçti.

Bana "Bana kalırsa fazlasıyla konuşmak istiyorsun," diye gülmüştü.

"Hayır, hayır, hayır. İstemiyorum."

"Evet, istiyorsun ve en doğru kişi de... aaa gansa bak. Tam karşında duruyor," dedi.

Onu kırmak istemiyordum ama "Dün akşam seni o kadar beklettiğim için özür dilerim ama cidden, çok da önemli bir şey değil. Yani.. sandığın gibi bir şey de değil. Sadece o benim en yakınımды ve..." derken, Güneş'ten bahsettiğim için ona bakma gereği hissettim. İpek'in arkasında, deniz kıyısında Demir'in arabasına yaslanmış duruyordu. Demir onu kendine doğru çekti ve kendi sırtını arabaya verdi. Güneş onu öpmeye başladığında hissettiğim karşımda, dün akşam Güneş'e söylediklerim için duyduğum pişmanlığım tamamı silindi.

Pişman değildim. Güneş'e söylediğim her şeyin arkasında duruyordum. Gece onun üstüne çok gitmiş olabilir miyim diye düşünmekten uyuyamamıştım fakat şu anda.. tam karşında o bels dolu çocukla beraberken... tüm şüphelerim gitmişti.

İpek dikkatimi çekebilmek için omzuma yumruk attığında, tekişlarımı Demir ve Güneş'ten alıp İpek'e baktım.

"Hey!! Beş yıl sen, beş ay ben! Unuttun mu?" diyerek oturumu ovuşturdum. Omzumdaki hassas noktayı nişan alıp yumruk attığı için normal bir yumruktan daha fazla acıması.

"Özür dilerim ama... seni Mars'tan tekrar Dünya'ya döndürmem gerekiyordu. Ya da biz ona... Güneş diyelim," dediğinde, gözlerimi kısıp ona baktım.

"Hiç bana öyle bakma. Sen espri yapınca sorun olmuyor ama! Her neyse... konuşmak istersen eğer numaramı biliyorsun. Be akşam boşum hatta... eğer istersen..." dediği zaman şaşırtdım.

"Bana çıkma mı teklif ediyorsun?" diye sorduğumda "İstiyorsan randevu, istiyorsan toplantı de. Ne fark eder?" dedi.

Gözlerim tekrar, istemeden de olsa Güneş'le Demir'e kaydı.

İzlanda, Demir'in elinin Güneş'in saçlarının arasında gezdiğini gördü. Sağ yamruğunu istemeden sıkıştırdı. İpek "Bu yüzölçümü içiminde bir cevap alırsam fena olmaz aslında..." dedi.

Düşündüm ve tüm düşündüklerimin en net ifadesi olarak İpek'e bakıp "Neden olmasın?" dedim.

Güneş'in Ağzından

Demir, arabayı sahilde durdurduğunda ona baktım. Tuttuğu elimi buraktı ve "Azıcık havaya ihtiyacım var. Ve sigaraya," dedi, arabadan indi.

Sanırım benim de havaya ihtiyacım vardı. Az önce Demir'le yaptığımız konuşma sandığımdan da stresli geçmişti ve verdiği cevap karşısında oldukça rahatlamıştım. Arabadan dışarıya adımımı attığım anda derin bir nefes aldım ve Demir'in yanıma geldiğini gördüm.

"Aslında başka bir yere gidecektik fakat beni oldukça şaşırttığını söylemeliyim Güneş. Yani bu sefer sen kazandın," dedi ve sigarasını yaktı.

"Çok sigara içmiyor musun?" diye sorduğunda "Evet," dedi.

"Madem sen de farkındasın, o zaman neden azaltmıyorsun? Ya da en iyisi bırakabilirsin mesela..." dediğimde "Birilerinin keyfi yerine geldi," dedi ve sigarayı dudaklarının arasına götürdü.

Onu izlerken bir yandan da "Ne alakası var?" diye soruyordum.

Sigarayı dudaklarından uzaklaştırdı, tüm dumanı dışarı bıraktı ve ardından "Bana satışmaya başladığına göre keyfin yerinde demektir," dedi.

Kaç dakika geçti aradan bilmiyordum ama o, sigarasını bitirene kadar onu izledim. Yaptığı eylem aslında teknik olarak hep aynıydı ama ne zaman kolu hareket edip elindekini ağzına götürse, sanki başka bir şey yapıyordu. Elinin üstündeki damarların, görünen kemiklerin hareketini sanki bir tiyatro izliyormuş gibi seyrediyordum. Ona bakıyordum fakat insanın doğasında vardır ya, hep daha fazlasını ister... İşte aynen öyle, ben de daha fazlasını istiyordum ve onu izlemenin yanı sıra dinlemeliydim de. Sesini ve piyanosuyla yarattığı aşkı seviyordum.

O an kendi kendime 'acaba bir insan başka bir insanı sonsuza dek izlemeden izleyebilir mi' diye düşündüm.

Sigarasını bitirdikten sonra yere attı ve beni çekti. Kendisi her bir şekilde sırtını arabaya dayadı ve beni kendine yaklaştırdı. Bu sefer ben önce davrandım ve onu öpmeye başladım.

Bilmiyorum, tekrar aynı sahilde, aynı arabaya yaslanarak öpüşmemiz ne kadar nostaljikti ama her seferinde zevk veriyordu. Çelik aynı zevki de değil, her seferinde bir başkaydı.

Demir'le olmak; bir sonrakini tahmin edememek demekti. Bir ay, bir gün, bir saat, bir dakika sonra nerede olup ne yapacağımızı tahmin edemiyordunuz. Normalde böyle bir belirsizlik insanı bunalıp kör edebilirdi ama bende ters işliyordu. Onunla olduktan sonra, bir saniye sonra nerede olacağımın bir önemi yoktu. Önemli olan ona güveniyor olmamdı. Arabadaki konuşmamızı yaparken içimde şüphe vardı. Hem de büyük bir şüphe... Fakat şu anda dudakları benim dudaklarımın, nefesi benim tenimin, eli benim saçlarımın arasındayken bir önemi kalmamıştı. Bana söyledikleriyle beni rahatlatmıştı da.

Demir konusunda tüm karmaşık düşüncelerimin tek bir noktada birleştiğini hissettim. Artık kalmayan şüpheler, artık hissetmeyeceğimi düşündüğüm korkular, bir buçuk yıl önce ailemi kaybetmemle beraber bana aşılanan yalnız kalma düşüncesi... aşk, sevgi, hayranlık... Hepsi tek bir yere bağlanmıştı artık.

Kalbime.

Helin'in söylediklerini düşündüm ve hissettiğim duyguların onun söylediklerini birleştirdim. Artık hazır mıydım? Demir'e birlikte olmaya hazır mıydım? Az önce arabada hazır olmanın loyısından bile geçmediğimi düşünüyordum fakat şu an... dokunmalarıyla beni...

"Kaçta evde olman gerekiyor?" demesiyle ayrıldık birbirimizden.

Hiç istemeyerek gözlerimi açtım ve açarken yaşadığım hüzün yerini, onun mavi gözlerine olan yakınlığımı fark edince büyük bir tutku aldı. "Aslında... ailemin bana senin hakkında yalan söylediğini öğrendiğimden beri bir sınırlamayla karşılaşmadım. Sanırım onlar da kendilerini çok kötü hissediyorlar," dediğinde "Pismanlar," dedi.

"Evet, bu yüzden çok çok çok geç olmadığı sürece seninle olabilirim," dedim.

Demir telefonu çalmaya başladığında, elini siyah, deri ceketinin cebine soktu ve ardından telefonunu çıkardı. Arayanın, babası olduğunu gördüğümde "Demir...?" dedim.

"Beni.. hiç aramaz," dedi.

"Açmayacak mısın? Ya önemli bir şey varsa?" diye sorduğumda, bana "Ben de ondan kaçıyorum ya..." dedi ve telefonu kulağına götürdü.

"Baba?" dediği anda, telefonda ona söylenenler karşısında göleri büyüdü. Telefonda gelen sesleri duymıyordum. Babası ona onu bu kadar etkileyecek ne söyleyebilirdi ki?"

"Ona zarar gelmeyecek. Anladın mı? Yoldayım," dedi ve ardından "...Kim olduğunu..." dedi ve telefonu kulağından uzaklaştırdı.

Demir büyük bir hızla arabanın öbür tarafına geçti ve kapıyı açtı. Ben de aynı şekilde kendi kapımı açtım ve arabaya bindim.

"Güneş, iniyorsun. Hemen!" dediğinde, arabayı çalıştırmıştı bile.

"Demir, ne oldu?" diye sorduğumda, vitesi ayarladı ve kemeri taktı. "Güneş, in!" diye bana bağırdığında "Babana bir şey mi oldu?! Ne olduğunu söyle!" diye ısrar ettim.

Demir "Babamı rehin almışlar ve hemen oraya gitmezsem öldüreceklerini söylüyorlar. Mutlu musun? Bilmek nasıl bir hismiş? Şimdi in ve evine git! Hızlıca evine git, hiçbir yere uğrama. Gider olmaz kapıyı kilitle ve bana evinde olduğuna dair bir mesaj at," dedi.

Çantamı alıp arabadan indim. Kapıyı daha kapatmamıştım ki o benim tarafımdaki kapıya uzandı ve çekti. Araba hızla hareket etmeye başladığında olduğum yerde kaldım.

Birkaç saniyelik şaşkınlıktan sonra yola yürüdüm ve sırayla gelen iki taksiden, öndekine bindim.

"Siyah arabayı takip eder misiniz?" dediğim anda, taksi şoförü, Demir'in huzuna yetişmek için büyük bir çaba gösterdi fakat takıldığımız ilk kıvrımı ışıkla beraber durmak zorunda kaldık.

"Otf!!!" derken aklımda sadece Demir'in şaşkın ve korkmuş yüz ifadesi vardı. Oraya yalnız falan gidemezdi. Doğukan'ı aramalıydım. Evet. Kesinlikle Doğukan'ı aramalıydım.

Çantamdan telefonumu çıkardığımda ellerim titriyordu. Reh-

berden Doğukan'ı bulduğumda hemen arama yerine bastım ve telefonlu kulağıma götürdüm.

Telefon meşguldü. Hemen ikinci seçenek olarak Savaş'ı aramaya başladım. Onun da telefonunun kapalı olduğunu anladım. Helin yerine hemen Cansu'yu ararken buldum kendimi. Oradan Ateş'e ulaşacaktım, Ateş de Savaş'ları hemen bulacaktı.

Cansu'yla konuşurken bir yandan da camdan dışarı bakıyordum. Taksi sonunda yeşil ışık yandığında harekete geçmiştik. Sahil yolundan çıkarken döndüğümüz sokağın başında, tanıdık, sarıya yakın kumral saçları ve geçen yıl doğum gününde aldığım gri tişörtü ile Arda'yı gördüm.

Arda, bir kıza beraber gülerek motosiklete biniyordu. Kız önüne oturuyordu. Sanırım dün akşam kafenin önünde gördüğüm İpek'ti.

"Güneş?" dediğinde hemen konuşmaya başladım.

"Cansu! Beni iyi dinle. Hemen Ateş'e ulaşman gerekiyor. O nerede?" diye sorduğumda bana, "Şu an nerede olduğumu bilmiyorum ama bu akşam bize gelecekti. Bulacağım yani. Neden? Ne oldu?" diye sordu.

"Demir'in başı sanırım bu sefer fazlaıyla dertte. Seni aramak istemezdim ama Savaş'la Doğukan'a ulaşamıyorum. Çeteden diğerlerinin de numaraları yok bende. Bana hemen Ateş'i bulur musun?" dedim.

"Güneş, önce sakın ol. Demir'in başı dertteyse karşındaki adamların başları daha daha derttedir. Sakın ol, nefes al..." dediğinde, konuşmanın başından beri tuttuğum nefesimi bıraktım.

"İyi misin sen? Neredesin?" dediğinde "Şu an sahil yolundan çıkıyorum. Demir'in arabasını takip ediyorum. Cansu, Ateş'e ne yap ne et hemen ulaş! Doğukan'la Savaş'a ya da çeteden diğer..." dedim, taksi şoförü "Bayan, araba sanırım E5'e çıktı. Yola girelim mi?" diye sorduğunda "Evet! Evet. Lütfen acele edin!" dedim ve ardından Cansu'yla olan konuşmama döndüm.

"Tamam, deneyeceğim. Ama şahsen Demir'i takip etmenin o kadar da iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Ya sana bir şey olursa?" dediğinde hemen "Ya ona yetişemezsem... ya ona bir şey olursa? Ya yalnız gidiyorsa?" diyerek karşılık verdim.

Cansu "Nasıl bir belaya bulaştığını bilmiyorum ama o kendisini savunabilir Güneş... Fakat sen..." derken, onun sözünü kestirmeyeceğiz. Bu tek şansım. Lütfen onlara ulaş," dedim ve telefonu kapattım.

"İşte orada! Dört araba öndeki siyah olan," dediğimde, Demir görüş alanımıza girmişti.

Trafik biraz daha açılıp rahatladığında, Demir gaza öyle bir asıldı ki, taksi şoförü bana "O kadar hıza nasıl çıka..." demeye başladı, onun sözünü kesip "Lütfen! O arabayı kaybedemeyizi!" dedim ve çantamdan cüzdanımı çıkardım. "Size iki katı para vereceğim."

Umarım cüzdanımdaki para yeterdi.

Lütfen ona bir şey olmasın. Lütfen ona bir şey olmasın. Baba-u umurunda değildi. Gökhan Erkan'ın cehennemine dibine kadar yolu vardı fakat Demir'e zarar gelemezdi. O zaman asla toparlanamazdım.

On dakika sonra, tam Doğukan'la Savaş'ı tekrar aramaya çalışırken, Cansu'nun beni aradığını gördüm.

"Cansu? Ateş'i buldun mu?" dediğimde, Ateş'in sesinin "Buradayım," dediğini duydum.

"Nerdedir?" dediğimde, Ateş "Savaş'ın bugün sevgilisi Ece ile tokaldığını biliyorum, yani tamamen meşguldür şu an... anlarsın işte. Doğukan'ın şu an nerede olduğunu bilmiyorum ama birkaç saat önce hep tokaldıkları bardalardı," dedi.

"Lütfen, eğer onlara ulaşabilirseniz hemen beni aramaları gerektğini söyleyin. Demir'in yardıma ihtiyacı olabilir," dedim. Ateş "Cansu'yu veriyorum," dedikten sonra, Cansu telefonu alınca "Bakı yapabileceğimiz bir şey var mı?" diye sordu.

"Teşekkürler, şu an yok," dedim ve telefonu kapattım.

Hız bilmediğim sokaklardan, yollardan geçti Demir. Aradaki buların sayısı gittikçe azaldı ve sıfıra indi. Hava kararmaya başladı.

"Araç durdu hanımefendi."

"Oför, Demir'in arabasının durduğu yerin yaklaşık otuz metre inde durdu.

"İrileri kapatır mısınız?" dediğimde, önce bana garip bir şekil-

de baktı, fakat ardından cüzdanımı açtığımı görünce hemen kapı-
tı. Cüzdanımdaki bütün parayı vermek zorunda kaldım. Yanında
çok fazla para taşıyan insanlardan olmamıştım hiçbir zaman fakat o
anda onlardan biri olmayı o kadar çok isterdim ki...

"Tam iki katı olmadı ama..." derken bir yandan da arabadan in-
yordum. Taksi, dar sokaktan çıkıp geri geri gitti, ardından doğru
doğru harekete geçtiğinde farlarını yaktı, benden uzaklaştı.

Demir, arabadan çıktı ve büyük bir hızla, arabasının önünde du-
duğu binaya girdi.

Sessizce oraya doğru giderken bir elimde telefonumu tutuyor-
dum. Her an birini aramamam gerekebilirdi, ya da Cansu'lar beni
arayabilirdi.

Demir'in arabasının yakınına geldiğimde, Demir'in girdiği
binanın, aslında büyük kapısı olan bir depo olduğumu fark ettim.
Kapıyı açıp içeri girebilirdim fakat gıcırdatma riskini almak iste-
medim. Kapının aralığından geçmeden önce eğilip içeriye bakın.
Görünürde kimse yoktu. Hemen girdim.

Yürümeye başladığımda bir sürü devasa bidon ve kutunun ara-
sından geçtim. Bir koridora geldiğimde birtakım sesler duymaya
başladım. Birileri konuşuyordu fakat konuşan kişi Demir değildi.

Koridorda ilerledikçe ses yükseliyordu.

"...senden...ama... ne..." Ses gittikçe yükselse de bir türlü ne-
leşmiyordu. Koridorun sonunda büyük bir açıklık vardı.

Uzunca bir ipin ucunda asılı olan takım elbiseli adamı gördü-
ğümde çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Tam oraya adımı-
mı atacakken biri beni ağzımı kapatarak yere doğru çekti ve eğil-
memi sağladı.

Beni yakalayan ve ağzımı kapatan kişiye bakmak için döndü-
ğümde Doğukan olduğunu gördüm. Ağzımı açtı ve sessiz olman
gerektiğini gösteren bir işaret yaptı.

Konuşulan sesler, arkasında saklandığımız koca bidonun diğer
tarafından şekillenmeye başladı. Bu sefer konuşulanları anlayabi-
liyordum.

Konuşanları görebilmek için bidonun bir kenarından yavaşça
baktığımda, konuşan sesin bir sandalyenin üstünde duran ses kayıt
cihazından çıktığını gördüm. Sandalyenin yanında duran altı adam
saydım. Hepsinin yüzünde maske vardı.

1
Tüm ses kayıt cihazından çıkan kelimelere odaklanacaktım ki diğer iki maskeli adamın Demir'i kollarından tutarak açığına, banyonun olduğu yere getirdüklerini gördüm. Onu yere attıklarında, Demir doğrulmak için çaba gösterdi fakat babasını yukarıda asılı bir şekilde gördüğü anda çabaları durdu.

Durdu, durdu ve durdu.

Ardından ayağa kalktı, hiçbir şey söylemedi. Ayağa kalktığını gören, ona en yakın duran maskeli adam Demir'in karnına yumruğunu geçirdi ve onu tekrar yere doğru itti.

Ne düşünüyordum bilmiyordum ama ayağa kalktığım anda Doğukan beni çekti ve olduğum yerde kalmamı sağladı.

Bana cep telefonunu gösterip bir şeyler yazdı. Yazdığı yazıyı bana okuttuğunda "Koridordan geç, dışarı çık ve koşabildiğin kadar koş. Yeterince uzaklaştığın anda yardım çağır," dediğini gördüm.

O kadar korkmaya başlamıştım ki tüylerim diken dikenlendi. Babama onaylar şekilde salladım ve ardından geri geri koridorda yürümeye başladım.

Koridorda geri geri yürürken ilerleyebilmek için duvara dokunmak zorunda olduğumu hissediyordum. Ses kaydından gelen sesleri anlamıyordum... nefes alamıyordum. Yutkunmaya çalışıyordum fakat başaramıyordum.

Ses kaydından gelen sesleri anlamıyordum ama Demir'in bağırışını duyabiliyordum.

23. Bölüm

Korku içinde geri geri yürümeye devam ederken, sırtımı sert bir yere çarptım. Arkamı dönüp çarptığım şeye baktığımda onun bir insan olduğunu anladım. İçeride, Demir'in babasının ölü bedeninin asılı olduğu açıklıkta gördüğüm siyah maskeli adamlardan biriydi. Korku içinde ondan uzaklaşmak için geriye doğru gittim, ve koridora tekrar girmiş oldum. Çantamı yere attım.

Karşımdaki adam bana doğru yaklaştığında kaçmak için hiçbir yerimin kalmadığını anlamıştım. Geriye doğru gitmeye devam edersem, deponun açıklığına varacaktım. İleriye gidip deponun çıkışına ulaşmam gerekiyordu. Böylece eniştemi arayabilecektim.

Ama karşımda bu adamı görmemle tüm planımın suya düştüğünü anlamıştım. Şimdi buradan çıkıp eniştemi aramayı düşünmek yerine kendi canımı kurtarmalıydım. Karanlık koridoorda beni sol kolumdan tuttuğu zaman canımın yandığını hissettim. Beni çekerek götürmeye başladı. Ama götürdüğü yer Demir'in, Doğan'ın ve o adamların olduğu yer değildi. Koridorun öbür, ulaşmak istediğim tarafına çekiyordu beni.

"Bırak beni!" demeye çalıştığım zaman sesim fazlasıyla kük çikmişti. Beni yere attı ve ardından yüzüme eğilip ağzımı bantladı. Ne kadar karşı koymayı denesem de başaramamıştım. Sonra beni zorla tekrar ayağa kaldırdı, ellerimi bir iple arkamdan bağladı.

Beni çekmeye devam ediyordu. Birazdan başıma gelecek olanları düşünmeden, hemen birbirine sıkıca bağlanmış ellerimi ark

cebime doğru yaklaştırdım. Sağ elimi biraz daha aşağıya çekmeye çalışıp, yavaşça telefonumu kavradım. Telefonumun yanında duran ses nağarasının yukarısındakine dört defa bastım. Aniden durduk ve çıkan tam karşısında kalan başka bir koridora girdik. Neredeyse hiç ışık yoktu. Nereye gittiğimizi bilmiyordum ve her adımda sıkılıyordum. Kolumu kurtarmayı denediğimde daha da sıkıyor, daha hızlı çekmeye başlıyordu.

Deponun arka taraflarında ilerlemeye devam ediyorduk. Yapa-bileceğim tek şeyi yapıyordum, yolu ezberliyordum.

Önce koridor, sonra sağ, sol, iki kere sağ.

Bir depo ne kadar büyük ve karanlık olabilir diye korkumu üç katına çıkarırken, beni bir kapının önünde durdurdu. Kapıyı hızlıca anahtarla açtı ve ardından içeri girdik. Beni yere doğru itti ve dışıttım. Sadece deponun etrafındaki bir sokak lambasından yayılan ışık, yüksek tavanlı bu odanın yukarıdaki camlarından içeriye sızlatıyordu. Duvardan yere doğru uzayan zincirleri gördüğümde sükunetle maskeli adamdan kaçmaya çalıştım. Bir yandan ağzımdaki bandı aldırmadan bağırmağa çalışıyordum, bir yandan da adamın zorla beni yerde tutmasına karşı ayağa kalkmaya çalışıyordum.

İkinci de büyük bir başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Ellerimi çözünce hemen karşımdaki maskeli adamı göğsünden ittim. Yaptığım şeyi beklemediği için biraz geriledi. Bu fırsattan yararlanıp hemen odanın kapısına koştum, ağır ve büyük kapının biraz önce içeriye girerken aralık kalan boşluğundan geçip hızlıca koşmaya başladım. Deponun o büyük odasından gelen sesler duvarlar ve koridorlar boyunca yankılanıyordu.

Korku içinde koşarken arka cebimden telefonumu çıkardım. Acil durum mesajının gidip gitmediğini görmek isterken beni tizlenimden yakalayan kollar bedenimi kavradı. Maskeli adam, telefonumu elimden aldı ve cebime koydu.

Telefonuma bakmak yerine önce ağzımdaki bandı çıkarmış oluydum eğer, bağırabilirdim.

Bu ıssız yerde bu duvarların öbür tarafında kalan kötü adamlar, Demir ve Doğukan'dan başka kimse beni duyamazdı.

Adam beni omzunun üstüne kadar kaldırdı ve taşımaya baş-

ladı. Sürekli sırtına vuruyordum, onu tekneliyordum ama yararı yoktu. Az önceki odaya girdiğimizde hemen ellerimi kelepçeledi. Kollarımı çekmeye çalıştığımda kelepçelerin zincirlerinin duvara sağlam bir şekilde sabitlenmiş olduklarını gördüm.

Adam odadan çıktığında deponun soğukluğundan çok, yanaklarımdan aşağı süzülen gözyaşlarımı hissediyordum.

Gözyaşlarım... Sanırım bana her zaman yoldaşlık yapan onlardı. "Güneş..." diyen bir kadın sesi duyduğumda sesin geldiği yere, sabitlenmiş olduğum duvarın diğer köşesine baktım. Az olan ışığı gözlerim alızmaya başladığında, karşımdakinin, yüzündeki makyajın tamamı ağlamaktan akmış olan Dilan Erkan olduğunu anladım.

"Güneş... onu götürdüler... Gökhan'ı... nereye bilmiyorum ama... götürdüler..." derken, onun da korkudan zor konuştuğunu anlayabiliyordum.

Gökhan Erkan'ın öldüğünden haberi yoktu. Eşinin oradaki adamlar tarafından asıldığını bilmiyordu.

"Sen onu gördün mü?" diye sorduğunda, karşımda, zilemin ölümde kocasıyla işbirliği yapıp gerçeklerin üstünü kapatan, tüm suçun çocuğuna atılmasına izin veren kadın değil de, Demir'in annesi varmış gibi hissediyordum.

Başımı evet anlamında yavaşça salladığımda, Demir'in annesi bana biraz daha yaklaştı. Sesindeki umut, kalbimi daha da parçalanması için tetikledi.

"Nerede? Burada mı? Onu nereye götürmüşler? Gökhan!!!" diye bağırmaya başladığında, ağzımdaki banta aldırmaadan sesimin için ses çıkarmaya çalıştım.

"Hepsi geçecek Güneş.. Gökhan ne yapar ne eder kurtarır bizi. Azıcık sabret! Gökhan!! Buradayız! Yardım edin!" diye bağırmanın devam ettiğinde, tekrar aynı sesi çıkardım ve ilgisini çektim.

"Güneş, neden sevinmiyorsun?" diye sorduğunda, bir dakikalık sessizlik oldu.

Ona kocasının öldüğünü, oğlunun da içeride... belki de ölmek üzere olduğunu nasıl anlatabilirdim?

Demir'in ölmek üzere olduğu ihtimali aklıma gelince bir an vurulmuş gibi hissettim kendimi. Sevdığınız bir kişinin ölebileceği ihtimali her zaman vardır aslında, fakat bulunduğunuz koşullar bu ihtimali desteklemeye başlamadıkça farkına varmazsınız.

"Güneş... Gökhan'ı gördüğünü söyledin.. Peki o, iyi miydi.. diye sorduğunda, tekrar ona baktım ve başımı hayır anlamında salladım.

"İyi miydi?" diye sorduğunda, gözlerimin önünde sadece adalet havada asılı olarak gördüğüm an vardı. Gözlerimi sımsıkı kapayıp o anın ölümlerinden girmesini dilerken bir yandan da ağlıyordum. "Öldü mü?" diye sorarken, Dilan Erkan'ın da yanımda yıkıldığını hissettim.

Arda'nın Ağzından

Babama, İpek'i yemeğe çıkaracağımı söylediğimde bana söylediği şey "Sonunda bir kızı bizim kafe yerine başka bir yere götürüyorsun," oldu. Sanki Güneş haricinde takıldığım çok kız varmış gibi...

"Baba saçmalama. Hem.. nesi varmış ki bizim buranın?" diye sorduğunda "Hadi hadi, bu akşam yine iyisin. Size rezervasyon yaptırdığım restoran şurası..." derken elime bir kart verdi.

"Baba yok artık. Sana sadece İpek'le yemek yiyeceğimi dedim, sen düşün organize etseymişsin," dedim ve karta baktım. Pahalı olduğunu bildiğim bir restorandı.

"O şubenin başındaki müdür benim arkadaşım. Size bir iyilik yapacaktır tabii ki. Bu arada... İpek, bu kızdı, değil mi?" diye sorduğunda, kapağı işaret ediyordu.

Kışın da etek giyilebileceğini anlatıyordu İpek'in kıyafeti. Hem güzel, hem de farklı idi. Onu ilk defa açık saçık gördüğümü fark ettim.

Yanına gittim. "Selam," dediğinde ben de ona karşılık verdim. "Değişik görünüyorsun..." dediğim anda saçmaladığımı farkına vardım ve "Değişik ama iyi değişik. Yani öncesi kötü olduğundan demiyorum, değişik fakat bana yani, senin için farklı olmaya..." deyip durumu kurtarmaya çalıştığım da bana gülümsemi ve "Hadi gözlüklü çocuk, yemek yiyeelim," dedi. Sanırım saçmalamamı çok sorun etmemişti. Hatta gülümsemesi, hoşlandığını bile gösteriyordu.

Restoranda bize ayrılan masaya oturduğumuzda, babamın a-

kadın olduğunu bildiğim,yalnızca birkaç kez gördüğüm adam masamıza geldi ve babamı veişlerin nasıl olduğunu sordu. "Güneş varken hafta sonları sırf onu dinlemek için gelen müşterilerin tamamını kaybettik" diyemedim tabii ki ve her şeyin iyi olduğunu söyledim.

Yemeğimizi yerken, İpek "Hadi, dinliyorum," diyerek konuşmayı başlattı.

"Neyi dinliyorsun?" diye sorduğumda "Can sıkıntının nedenini..." dedi, sanki unutmuşum da bana hatırlatmaya çalışıyormuş gibi.

"Ha, onlar," deyip gözlerimi tekrar çatal ve bıçağıma kaydırırken, bana "Demek birden fazlalar.. hımm.. bir an önce anlatmaya başlasan iyi olacak demek ki," dedi ve gülümsedi.

Bu kız madem benden hoşlanıyordu,o zaman neden Güneş'le ilgili sıkıntılarımı dinlemek istiyordu ki?

"İpek, açıkçası seni sıkırmak istemiyorum. Anlatmaya başlarsam sıkılacaksın,biliyorum ve ben insanı sıkın biri değilimdir. Alışkın değilim yani... bu yüzden lütfen," derken, benim sözümü kesti ve "Tamam! Anlatmak istemiyorsan anlatma ısrar etmeyeceğim ama tek bir şartım var," dedi. Ardından devam etti "... Bana onu neden anlatmak istemediğini söyleyeceksin."

"İyi de bu haksızlık," deyip güldüğümde "Hiç de değil Arda! Madem anlatmak istemiyorsun, nedenini söyle o zaman," dedi ve o da gülümsedi. Ardından arkasına yaslandı.

"Tamam, en azından nedenlerimi söyleyebilirim," dedim ve masaya yaklaştım.

"Öncelikle... O heriften nefret ediyorum tamam mı? Bir anda Güneş'in hayatına girdi ve gerekmediği kadar fazla yer kapladı. Güneş resmen kör oldu ve çocuk ne kadar rezil, kötü ve belalı bir tip olsa da, Güneş, gözleri kapalı kendini ona emanet edebilmeye başladı! İnanabiliyor musun?! Ben Güneş'le beraber büyüdüm ve onun her bir şeyini bilirdim ve o da benim düşüncelerimi önceden anlardı. Ama şimdi ne oldu...? Zengin ve yakışıklı diye hemen onun üstüne atladı. Herifin sicilinde yok yok! Herkes ondan korkuyor. Güneş de korkmalıydı ve uzak durmalıydı. Biz on yıldan da fazladır arkadaşız ve Güneş hep sorumluluk sahibi, akıllı olan

dost rolünü oynamıştı. Ama bir şekilde bu lanet olası herif hayatımıza girdi... kızın kafasını boş boş şeylerle doldurmaya başladık. Güneş çok zor zamanlardan geçti. Fakat bu herif sayesinde o zor zamanlar hiçbir zaman onun peşini bırakmayacak ve..." derken, telefonuma gelen mesajın sesi duyuldu fakat ben konuşmaya devam ettim.

"... ve Güneş kim bilir nelerle uğraşmak zorunda kalacaktı. Hepsi kimin yüzünden dersin?! Tabii ki zengin, yakışıklı, tüm kızların istediği belalı Demir Erkan yüzünden! Güneş benim için çok değerli biri ve onun harcanmasını izlemekten bıktım! Bak sana söylüyorum.. O çocuk Güneş'i mahvedecek ve ben onun yıkılışını görmek isteyecek en son kişiyim. İşte bu yüzden..." derken, elimi cebime sokup telefonumu çıkardım. "... bu yüzden tüm o uyarılara, söylediklerime tek kelime bile aldırış etmeyip hâlâ o serserinin peşinden giden Güneş hakkında konuşmak istemiyorum. Onun sorunlarıyla uğraşmak istemiyorum, çünkü gerisi her zaman gelecek biliyorum..." derken, gözlerimi İpek'ten ayrıp telefonuma baktım.

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra, İpek "Mesaj kimden?" diye sordu.

"Güneş lokasyon göndermiş, ama üstünde acil durum mesajı olduğu yazıyor," dedim. Şaşırmıştım.

"Neresi peki?" diye sorduğunda "Normalde bizim kafeye, spor salonuna göre bayağı uzak bir yer ama... bir dakika dur," derken haritayı büyüttüm ve "... buraya on yedi dakika," dedim.

İpek "Neresi derken yani nasıl bir yer olduğu yazıyor? Yani ev mi, okul mu, hastane mi..." dediğinde haritadaki noktalara basmaya çalışıyordum. İpek "Ver şunu bana," deyip telefonu elimden aldı ve saatlerdir açmadığım yazrı açtı.

"Depo mu?" diye sorduğunda, İpek "Yanlışlık falan olabilir mi? Veya onu bırak, senin bu kötü çocuk, sevgilisini nerelere gönderiyor?" diyerek, kafamdaki senaryolara senaryolar ekledi.

Telefonumu İpek'in elinden aldım ve ellerimin titrediğini fark ettirmek için bacaklarımın üstüne koydum.

"İpek, ben çok özür dilerim ama... Güneş'in telefonundaki acil durum rehberine kendimi ben kaydetmiştim. İlk sıraya. Ve bu mesajın yanlışlıkla gelmesi olanaksız," dedim ve ayağa kalktım.

"Beş dakika önce dediklerimin hepsinin farkındayım. Güneş'le işimin bitişini söylemiştim..." diyerek, İpek'e bir açıklama yapmaya çalışırken, bana "Ama..." dedi.

"Ama... sanırım başına kötü bir şey geldi. Sonra telafi etsem, olur mu?" diye sordum ve oturduğum sandalyenin arkasında asılı olan montumu giymeye başladım.

"Sorun etme. Farkında mısın bilmiyorum ama, nedenin olarak sadece bir cümle söyleyecekken bana her şeyi anlattın... Onunla işin falan bitmedi ve gitmelisin," dedi. Bunu söylerken anlayışlı bir şekilde gülümsüyordu.

Hemen koşarak çıkışa doğru ilerlerken, şef garsonun yanında duran, babamın arkadaşına gittim. İpek'e bir taksi çağrılmalarını söyledim ve anında oradan çıktım.

Yola çıkıp ilerlemeye başladıktan sonra hemen Güneş'in eniştesini aradım.

"Arda... Oğlum hiç uğramıyorsun artık. Unuttuk gittik seni valla. Nasılsın?" dediği anda "Güneş'in başı sanırım belada. Bana acil durum lokasyonu gönderdi. Telefonu kapattıktan sonra hemen aynı lokasyonu size de göndereceğim," dedim.

Güneş'in eniştesi, "Acil durum mu?! Listesinin başında polis olması gerekirdi! On yedi yaşında bir sivilin değil!" diyerek bana kızdığı anda "On sekiz. Her neyse. Şu an oraya doğru gidiyorum," dedim.

"Hayır Arda! Hiçbir yere gitmiyorsun. Lokasyonu bize gönder ve işin orada bitsin. Hemen evine veya kafeye dön. Ben şu anda ekip ile beraber merkezden çıkıyorum," dediğinde arkasındaki sesler yükseliyordu.

"Peki. Lokasyonu gönderiyorum," dedim ve telefonu kapattım.

Polislerin oraya varmaları ne kadar sürerdi? Güneş'in eniştesinin gitmesi yarım saat, buradan bir yerlerden destek ekip gönderirlerse de on beş dakika alırdı. Ama benim, bu hızla oraya varmama yaklaşık beş dakika vardı ve Güneş'in şu anda tam olarak nasıl bir durumda olduğunu bilmiyordum.

Kesin olan tek bir şey vardı ki, Güneş acil durum mesajı gönderilme şansına sahip olmuştu. Bu da içindeki umuda tutunmamı sağlıyordu.

Güneş'in Ağzından

Demir'in annesi yanımda, daha yeni dindirmiş olduğu anlaşılan gözyaşlarına boğulurken ben bir yandan da ellerimi sıkı kelelepçelerden kurtulmaya çalışıyordum. Her çekişimde bileklerim daha da acıyor, paslanmış metal derime sürtüyordu. Artık bileklerim yanmaya başladığında pes ettim ve sırtımı duvara dayadım. Nefes almak için burnum yetmiyordu artık. Korku ve endişe her yerimi kaplamıştı.

Saniyeleri dakikalar kovalıyordu ve artık bu karanlık depo bölümünde yeterli oksijen kalmadığını hissediyordum. Ağzımdaki bandı söküp atmak, bağarmak istiyordum fakat bir yandan da eğer bunu yaparsam; kapıda duran, beni buraya sürükleyen maskeli adamın içeriye girip kötü şeyler yapacağını tahmin edebiliyordum.

Demir'in annesi, sonunda ağlamayı kestiğinde, bana "Özür dilerim Güneş," dedi.

Ona döndüm.

"Özür dilerim. Kocam hayatını mahvetti, aileni öldürdü ve üstüne... her şeyi Demir'immin üstüne yıktı. Bir şey yapamadım. Yapmak istedim ama yapamadım! Suçun hepsi onda da değil. Ben de.. Belki bunun hak ettim Güneş. Tam burada, bu halde olmayı hak ettim. Masum bir kızı öksüz bırakan Gökhan'ın arkasında dedum ve.. ve bunu sadece... ona olan aşkımdan yaptım. Üzümlü bir şey olup olmayacağı umrumda olmazdı, her şeyin doğrusu isterdim fakat o çapkınlıklarıyla bilinmesin diye... beni, Dem

beni bırakıp gittesin diye hiçbir şeyine ses çıkartmadım," derken bu aşam ilk defa ağzımda bant olduğu için mutlu oldum. Suçlu olarak saydığım bu kadına karşı nefretimin yerini, teselli etme isteği kavramayı ve eğer ağzım kapalı olmasaydı bunu yapardım. Ona benim de ailemi kaybettiğimi fakat iyi bir şekilde yaşamın devam ettiğini söylardım fakat iyi ki de diyemiyordum... İyi ki Dilan Erkan'ı teselli edemiyordum.

O hali ailemin ölümünde doğru kişinin değil, kendi öz oğlunun, suçlanmasına ses çıkarmayan anneydi.

Kuşan sesini duyduğumuzda ikimiz de irkildik.

Deponun tüm koridorlarında yankılanan tek el ateş sesi iliklerime işledi. Orada kaç kişi vardı? Yedi mi? On mu? On beş mi? Nıçan alınmış kişinin Demir olma ihtimali yüzde kaçtı? Ya Arda mesajıma aldıysa ve buraya tek başına geldiyse.. zaten onu kaybettikten artık hiç şansının kalmamasına neden oldularsa? Ya bir kişi vurulduysa ve o vurulan kişi beni kurtarmaya gelmiş olan, bana babamın yokluğunda babalık yapan eniştemse?

Bulduğumuz odanın ağır kapısından gelen sesler karşısında yaşadığım korku iki katına çıktı. Biri kapıyı vuruyordu. Kapı kilitli olduğu için açılmamakta direniyordu. Kapının her vuruluşunda gözlerimi kapatıyordum. En son çıkan, en büyük sestten sonra gözlerimi artık tamamen kapattım ve bacaklarımı kendime çektim. Başımı duvarımın üstüne dayadım.

Biri elini omzuma koyduğunda dişlerimi sıkıttım ve bu anın bir an önce geçmesini diledim. Evde olmayı diledim, anneme sarılmayı diledim, kardeşime kızabilmeyi diledim, Demir'in her zaman cevapsız bıraktığı soruları sormayı, Arda'nın notalarında şarkı söylemeyi diledim...

"Güneş, gözlerini aç!"

Fızılsıyla tanıdık gelen sesi duyduğumda başımı kaldırdım ve yavaşça gözlerimi açtım. "Güneş iyi misin? Bir şey yaptılar mı?" diye sorarken, Arda tek ve ani bir hareketle ağzımdaki bandı açtı. Dudaklarım rahatladığında derin bir nefes alıp verdim. Arda bu sırada elimdeki kelepçelere bakıyordu.

"Bekle.. geliyorum," deyip ayağa kalkmaya çalıştığında, onu tutum ve fısıldayarak "Bırakma.. beni burada bırakma," dedim.

"Anahtarları alıp geleceğim," dedi ve kapıya gitti. Kapının diğer tarafında yerde yatan adamın yanında eğildi, onun ceplerini karıştırdıktan sonra yanına geldi ve ellerimi çözdü. Beni tam kucakına alacakken Dilan Erkan'ı gördü. Telefonumu elime verdiğten sonra "İkinci anahtar kapı içinse üç de.. tamam. Şimdi her şey yerine oturdu," dedi ve beni bırakıp Demir'in annesinin yanına gitti.

"Gökhan... Demir... iyiler mi? Onları kurtardınız mı? Oğlumu kurtardın mı?" diye sınıklıyordu kadın.

Arda, "Kurtardınız mı değil..." derken, Dilan Erkan'ın kelepçelerinden birini açtı, ".. kurtardın mı diye sorsanız daha iyi olur. Buraya yalnız geldim," dedikten sonra Arda, diğer kelepçeyi de açtı.

"Yalnız mı geldin?" diye sorarken, duvardan destek alarak ayağa kalktım.

Arda da Demir'in annesinin ayağa kalkmasına yardım etti. "Senin kiler yolda," diyerek bana cevap verdiğinde Arda'ya yaklaştım ve "Sen aklını mı kaçırdın?!" diye ona saydırmaya başladım, Arda ağzımı kapattı ve beni arkamdaki duvara yasladı.

Fısıldayarak "Az önce kapıda çıkardığım seslerden sonra, biraz alçak sesle konuşsan fena olmaz Güneş," dedi ve beni serbest bıraktı. Ardından kapıya doğru gitti ve yerde yatan adamı içeriye taşıdı.

"Onu öldürdün mü?" diye sorduğumda, Arda "Beni mafya babası Demir'le karıştırmı. Sadece başının arkasındaki doğru yerden aldığı bir darbe ile bayıldı," dedi ve koridora çıktı. "Tamam gelin," diye fısıldadığında kapıya doğru ilerledik.

Dilan Erkan ayağındaki topuklu ayakkabıları çıkardı ve o odada bıraktı. Ardından yürümeye başladık. En önde Arda vardı ve her yol ayrımında bize beklememizi söyleyip kendisi önden gidiyordu, sonra bizi çağırıyordu.

İkinci sağdan sonra Arda "Siktir. Unuttum. Sağ, sağ.. sonra," derken, hemen ona "Sola," dedim.

"Sen de ezberledin değil mi?" diye gülümsedi ve ardından yola devam ettik.

Bu durumumuzda bile gülümseyen bir kişinin olması umut vericiydi.

Koridorlardan geçip çantamın olduğu yere geldiğimizde depoların çıkışı hemen karşımızdaydı. Çıkmadan önce Demir'in iyi ol-

doğruları görebilmek için sağ tarafa baktığımda, Doğukan'la beraber
açıklıkta olduklarını gördüm. Etraflarında maskeli adamlar barikat
gibi duruyorlardı. İçlerinden bir tanesi yerde yatıyordu.

Kurumun kime isabet ettiği şimdi anlaşıldı.

Demir'in annesi "Hayatta görülmeden geçemeyiz. Koridorun
bu tarafına bakan adamlar var," dediğinde, Arda bana doğru eğilip
"Ben üç deyince koşmaya başlıyorsunuz. Güneş, hemen telefonla
enişteni ara ve rapor ver. Daha çok destek iste," diye fısıldadı.

"Koşmaya başlıyorsunuz" derken ne demeye çalışıyorsunuz? Sen
de benimle geliyorsun," dediğimde, Arda "Ben dikkat dağıtacağım.
Başa türlü hayatta buradan çıkamazsınız," diye karşılık verdi.

"Bunu kabul etmiyorum," dediğimde, Arda "İzin istemedim
zaten," dedi ve benimle Dilan Erkan'ı çıkışa doğru itti. Ardından
kendisi hemen koridordan geçip, Demir'lerin bulunduğu açıklığa
kendini attı. Demir'in annesiyle kendimizi dışarıda bulduğumuz
anda Dilan Erkan "Kurtulduk! Hadi Güneş, hemen telefon aç!"
dedi.

Telefonda eniştemin numarasını çevirdim. Tam o sırada Ar-
da'nın bağırışını duydum ve telefonumu yere düşürdüm. "Arda!"
diyerek koridora adımımı attığım anda iki maskeli adam beni kol-
larından yakadılar.

Beni açıklığa, bidonların ve kutuların arasında Demir, Doğu-
kan ve Arda'nın yanına yere atıkları anda Doğukan "Harika. Bu iş
gimilçe güzelleşiyor," dedi Arda'ya bakarak.

Arda "Güneş! Bir kez olsun şu lanet olası inatçılığını bırak ve
benim dediğimi dinle!" dedi. Ona baktığımda kaşından süzülen
kanı gördüm.

Demir "İlk defa doğru bir şey söyledin gözlüklü çocuk," dedi-
ğinde, bakışlarını Demir'e kaydı. Gözünün altı mosmordu.

Az önce babası ölen ve esir alınmış birine göre gayet normal
konuşuyordu. Ama Demir duygularını, hissettiklerini saklamasıyla
özelliydi tabii.

Maskeli adamlardan elinde silah olan öne çıkıp "Yeter!" dedi-
ğinde büyük bir sessizlik oluştu.

Adam silahı dördümüzün arasında dolaştırırken "Önce hangi-
niz?" diye sordu.

24. Bölüm

Arda "Önce hanginiz mi? Önce hanginiz.. dedi di mi?" diye Doğukan'a sorarken, Doğukan "Evet kardeşim, aynen öyle dedi. Şimdi çenemizi kapatsak mı?" diyerek ona baktı.

Ötümümüzde duran maskeli adam beni saçumdan tuttuğu gibi yukarıya doğru çekti ve bağırarak ayağa kalkmak zorunda kaldım.

Arda ve Demir aynı anda ayağa fırladıklarında, kenardan gelen altı adam üçünü de tuttu ve yerde sabit durmalarını sağladı.

Silahlı ve maskeli olan bu adama beni bırakması için bağırırken, "Sanırım Erkan ailesinin dostları çok fazla," dedi ve güldü adam.

Demir "İşin benimle değil mi? Ha? İşiniz benimle değil mi? Babamla değil mi? O zaman o kızı bırak. Bu üçü gitsin, sonra sorunuz neyse birlikte çözelim!" dediğinde, adam beni kenarda duran diğer bir adamın üstüne doğru itti ve o ittiği kişi de beni tutup, Demir'in babasının yukarıda asılı olduğu ipin altındaki sandalyeye oturttu. Kollarımı ve bacaklarımı sandalyeye bağladı. Bileklerimde ipleri sıkarken, zaten yara olmuş olan yerlerin yine acımaya başladığını hissettim.

Gökhan Erkan'ın cesedini gördükçe, birazdan başıma gelecekler beynimi kaplıyordu ve kalp atışlarım kat kat hızlanıyordu. Korkuyordum. Hem de çok. Konuşamıyordum. Tek yapabildiğim, kalbimin hızına ayak uydurmak için daha hızlı nefes alıp vermektir.

Adam bana yaklaştı ve yanıma geçip silahı başımın üstüne dayadı.

"Bakalım Demir Bey bundan nasıl bir ders çıkaracak?" diye sorduktan sonra, adam silahın güvenliğini ayarladı.

Arda "Güneş'i bırak!" diye bağdıktan sonra, hızlı bir şekilde onu omuzlarından tutup yerde sabit durmasını sağlayan iki adamdan kurtuldu ve birine yumruk attı. Ardından diğerinin burnunu kafasıyla kırdı. Demir de hareketlendi fakat o sırada kenarda duran diğer adamlar Arda'ya ulaşip onu karın boşluğuna vurarak durdurdular. Demir'in başındaki iki adamdan biri Demir'in gözüne yumruk attı. Doğukan iki kişiden de aynı anda tekme yedi.

Şu hayatta en çok değer verdiğim iki kişinin ve en yakın arkadaşlarımdan olan Doğukan'ın karşında yere yığılmalarını izlerken, bir yandan ağlıyor, bir yandan da başımdaki silahın gittikçe bana daha fazla baskı uyguladığını hissediyordum.

Tekrar sessizlik sağlandığında koridordan bizim bulunduğumuz açıklığa doğru maskeli bir başka adam koştu. "Polisler sokağın başındalar!" dediği anda, kenarda duran tüm adamların depodan çıkmaya başladıklarını gördüm.

Hepsi kaçmaya başlamışlardı fakat başımdaki o sert ve acı veren silahın ağırlığı hâlâ gitmiyordu.

"Polis! Hepiniz durun! Deponun etrafı sarılı!" Bu cümleleri duydukça rahatlamaya başlamıştım.

En son Arda, Demir ve Doğukan'ı tutan maskeli adamlar da kaçmaya başladıklarında, Demir anında bana yöneldi. O tam başımdaki silahlı adama yaklaşınca, Doğukan "Demir dur!" diye bağırdı. Demir tam adama vuracakken Arda "Demir bekle! Silah hâlâ oda!" diye bağırdı ve Demir'i tuttu.

Doğukan adama yaklaşıp "Silahı bırak! Polisler geldi. Buraya girmeleri an meselesi," dedi.

Demir o sırada "İstediyin ne? Babamdan istediğin neydi? Para mı? İş mi? Ne istiyorsun?! Söyle!!" diye bağırmağa başladı.

Maskeli adam silahı indirdi. Tam derin bir nefes alacakken bu sefer daha sert bir şekilde kafama dayadı ve tam tetiği çekecekken silahın patlama sesi duyuldu.

Gözlerimi sımsıkı kapattım. Nefesimi tuttum.

Saniyeler sonra gözlerimi açtım ve başımdaki silah baskısının artık ortadan kalktığını hissettim. Sağuma baktım, maskeli adam

yere düşmüştü ve tam da silahı tuttuğu kolu kanıyordu. Adam silahını yere attı ve kolunu tutmaya başladı.

Kafamı çevirip koridora baktığımda, adama ateş eden kişinin eniştem olduğunu gördüm.

"Güneş!" deyip bana doğru hızla yürümeye başladığında, bir yandan da koridorun gerisine "Biz iyiyiz! Birini yakaladım!" diye bağırıyordu. Ardından gözleri, tavandan aşağıya doğru asılı olan Gökhan Erkan cesedine takıldı.

Kurtulmuştuk. Eniştem beni, bizi son saniyede ölmekten kurtarmıştı. Arda hemen sandalyenin arkasına geçip ellerimi çözmeye başladı. Doğukan da bacağımdaki ipleri çözerken, Demir, maskeli adamın elinden düşen silaha tekme atıp adamdan uzaklaşmasını sağladı. Ardından adamı boğazından tuttuğu gibi yere sabitledi. Maskesini çıkardı.

Hepimiz tanıdık biri çıkmasını mı bekliyorduk bilmiyordum ama yerde yatan adam genç, uzun boylu ve yapılı bir askeri andırıyordu. Yüzü hiç mi hiç tanıdık değildi. Eniştem bana sarıldı ve beni ayağa kaldırdı. Hâlâ çok yaşıyordum ve hâlâ ağlamayı kesmemiştim. Enişteme sarıldım ve "Teşekkürler. Teşekkürler... teşekkürler..." diye, sadece onun duyabileceği şekilde fısıldadım. Bana sıkıca sarıldı ve ardından beni bırakıp hemen Demir'le bizi rehine alan adamın yanına gitti.

Eniştem, Demir'in omzunu tuttu ve bunu yaparak ondan uzaklaşması gerektiğini belirtti. Eniştem adamın ellerini kelepçelerken yabancı olan bu adam kolundaki kurşundan dolayı acıyla kıvrandı.

Demir arkasını dönüp bize baktığında, gözleri doğrucu benimle buluştu. Bana geldi ve ben de ona doğru anıldım. Başımı göğsüne yasladım, o beni sardı ve kendine çekti. Ağlamaya devam ediyordum. Beni başımdan öptü ve tek bir şey söyledi:

"Dediğimi yapıp evine gitmeliydin."

Kesinlikle öyle yapmalıydım, evet ama yine aynı şey olsa yine gitmezdim. İyi ki onu takip etmiştim. Üç dakika önce kafama silah dayalı olmasından bahsetmiyorum, eğer ben onu takip etmeseydim şu an... aynen babası gibi...

Başımı kaldırdım ve odayı bir sürü polisin doldurduğunu gördüm. Gökhan Erkan'ın cesedini indirmeye başlamışlardı.

Babası gibi Demir'i de öldürebilirlerdi.

Eniştem bana birazdan yanıma geleceğini söyledi ve ardından Demir'e, beni dışarı çıkarmasını söyledi.

Koridordan geçerken buradan son kez geçiyor olmamın mutluluğunu yaşamaya çalıştım fakat kalbimin hızı hâlâ normale dönmemişti ve kesinlikle şoktaydım. Dışarı çıktığımızda ağlamayı artık öğrenmiştim. Dışarıda birkaç polis arabası vardı ve siren sesleriyle beraber bir ambulans da sokağa girmişti.

Doğukan, Demir'in annesiyle beraber bir polis arabasının yanında duruyordu. Arda ise deponun hemen kapısında duran bir polise olanları anlatıyordu. Demir'in yüz ifadesini gördüğüm anda elini tutmak istedim. Babasından ne kadar nefret etse de onu orada öyle görmek korkunçtu. Benim için bile o kadar kötü ve korkunçtu ki onun hislerini tahmin bile edemiyordum. Çekiniyordum çünkü nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordum, fakat buz gibi soğuk elini elinde hissettiği anda tuttu.

Dilan Erkan, oğlunu gördüğü anda "Demir!" diye bağırdı. Onun elini bıraktım ve annesinin yanına gitmesine izin verdim. Akşamı döndüm ve Arda'ya baktım. Polisle olan konuşmasını bitirmiş, bana bakıyordu. Onun yanına doğru yürümeye başlayacağımı ki eniştem, arkasında üç polis ve kolundan kanlar akan adamla dışarı çıktı.

Eniştem yanıma geldi ve bana tekrar sarıldı. "Toplamda kaç kişilirdi?" diye sorduğunda, durdum ve gözümün önüne depo odasını getirdim. Tam cevap verecekken eniştem "... Eğer kendini iyi hissetmiyorsan sonra cevap verebilirsin. Nasılsa ayrıntılı bir sorgulama alacağız sizden," dedi.

"Hayır, hayır. Sanırım... en az on beş kişilirdi. Yirmi bile olabilir. Heptinde maske vardı ve... Şey! O koridorlar çok ileriye açılıyor ve bir sürü depo odası var. Belki içeride birileri daha olabilir," dedim.

"Merak etme. Tüm depoya baktık. Odaların tamamı boş," dedi ve ekibinin yanına döndü. Ben de Arda'yla konuşmak için oraya yöeldiğimde Arda'nın Doğukan'la konuşmasının son cümlesini duydum.

"Çocuk neredeyse kızın ölümüne sebep olacaktı. Onu ben durdurdum ama ilk teşekkürü alan yine o ol..." derken onu duyduğumu anladı Arda ve cümlesini yarıda kesti. Doğukan "Sizi ikisini yalnız bırakayım. Bu arada Güneş, iyisin değil mi?" diye sordu.

"Daha iyiyim," dedim ve Doğukan'ın, Demir'le annesinin yanına gitmesini izledim.

Arda bana döndü, ben de ona baktım. Bana "Güneş, bileklerin..." dedi ve elimi eline alıp bakmaya başladı. Elimi tutunca hissettiğim sıcaklık tanıdık. Özlemiştim.

Ellerime ben de baktım. Bileklerimin ikisi de morarmıştı ve bazı yerlerde yara açılıp kanamıştı. Daha doğrusu... kanatmışım. "Keleğçelerden kurtulmaya çalışırken oldu," dedim ve ellerimi aşağı indirdim.

Az önce Doğukan'la konuşurken duyduklarımın, ettiğimiz karşılıklı konuşmaları düşünüp ona "Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz?" diye sordum.

"Evet Güneş," dedi ve gözlüğünü çıkarıp, tişörtünün bir kenarıyla camlarını silmeye başladı. İlkokuldayken ne zaman öğretmen onu tahtaya kaldırırsa, ona bir soru sorsa hep bunu yapıyordu. Aynı şekilde ne zaman babası Semih Amca ona bir şey için kızsa bunu yapıyordu. En azından eskiden yapıyordu. Uzun bir zamanda, belki de liseye başladığımızdan beri bunu yaptığını görmemişim. Aramızdaki sorunu gerçekten ciddi bir problem olarak gördüğünü anlamışım.

"Bak, ben..."

"Bak, ben..."

İkimiz de aynı anda aynı şeyi söyleyince, Arda tekrar yeşil göllerini görmeme izin verdi.

O sırada yeni bir ekip daha depoya vardı ve içeri rahat girebilmeleri için kapının yanından çekildik.

Arda "Şimdi sırası değil. Sonra konuşuruz ama şunu bil ki, söylediğim hiçbir şeyden pişman değilim," dedi ve eniştemin yanına gitti. Ondan, eve gitmek için izin aldığını tahmin ettim ve arabasına bindiği anda tahminimin doğru olduğunu anladım.

Birkaç dakika sonra eniştem konuştuğu ekibin yanından ayrıldı.

ve yanına geldi. Ceketini çıkarp bana giydirdi. Ardından Demir ve annesinin olduğu yere doğru ilerledik.

Demir "Hepsini yakalayabildiniz mi?" diye sorduğunda, eniştem "Hayır. Yalnızca iki kişiyi yakalayabildik. Biri çoktan karakol yolunda, diğeri ise işte o silahlı olan... şu an ambulansa bindiriliyor," dedi.

Ben "Ama çok kişi vardı.. Hepsi kaçmış olamaz ki," derken, eniştem "Depodaki koridorlardan birinde aşağıya doğru açılan bir tünel olduğunu fark ettik ve hepsinin oradan kaçtığını düşünüyoruz. O tünele birkaç adam gönderdik fakat pek sonuç alabileceğimizi sanmıyorum. En azından bu akşam..." diye açıklama yaptı.

Dilan Erkan "Lütfen.. Lütfen kocamı öldüren, bize bunları yapan adamları bulun. Ben.. gerçekten.. çok..." derken ağlamaya başladı. İlgüdüsel olarak mıydı bilmiyorum ama elimi onun omzuna koydum. Dilan Erkan ona destek olduğumu fark ettiğinde bana sarıldı ve kulağıma "Umarım iyisindir..." diye fısıldadı. Elime telefonumu verdi.

Ard'ın sesini duyunca hemen deponun içine girmiştim ve telefonum... Tabii ya, yere düşmüştü. Demir'in annesi alıp eniştemi aramış olmalıydı. Telefonumun ekranına baktığımda sağ tarafından çalınmış olduğunu gördüm. Yere fena düşmüş olmalıydı.

Eniştem, Demir'e "Bu gece evinizde kalmamalısınız. Size güvenli ev ayarlanmasını sağlayabilirim isterseniz?" diye teklif ettiğinde, Dilan Erkan Biz hallederiz. Çok teşekkür ederiz," dedi kendini toplayarak.

Demir, annesine arabaya binmesini söyledi. Dilan Erkan tanıdık, siyah arabaya binmeden önce bana gülümsedi ve ardından arabaya bindi. Demir "Cenaze için ne yapmam gerekiyor?" diye sorduğunda, neden annesini arabaya gönderdiğini anladım.

Demir düşüncesiz ve bencil biri gibi görünüyordu fakat bence insanları anlıyor ve onların ne zaman neye ihtiyaçları olduğunu ya da olmadığını anlayabiliyordu. Sadece eğer gerekli görüyorsa bunu dile getiriyordu.

Eniştem "Otopsi işleri, cenaze işleri, sorgulama... Hepsini yapacağız. Şimdi anneni götür ve biraz uyumaya çalışın. Yarın halledeceğiz," dedi ve arkasını döndü. Tam gideceksen tekrar

Demir'e geldi ve "Seninle bizzat görüşmek istiyorum. En yakın zamanda," dedi ve ardından bana baktı. Sonra da arkasını döndü ve depoya tekrar girdi.

Demir'le vedalaşma fırsatı bulduğumuzda, onun yüzünü incelemeye çalıştım. Yumruk atılan gözü şişmişti ve suratında birkaç yerde daha yara izleri vardı. Ama bunun ötesini görmeye çalıştım. Ne hissettiğini anlamaya çalıştım. Depodan çıktığımız anda daha rahat anlaşılıyordu. Fakat şimdi yine gizlemişti.

Korkmuştu. Korkmuş olduğunu ben iliklerimde hissetmiştim. Dehşete düşmüştü. Böyle bir şeyi beklemiyordu ve başına gelince yaşadığı şokla endişe duygusu birbirine karışmıştı. Olaya Doğukan dahil olunca belki biraz rahatlamış olabilirdi fakat beni gördüğü anda gözlerindeki acı... işte onu görmüştüm.

Ona sarıldım. Kollarımı boynundan geçirip arkada birleştirdim ve ona sarıldım. Yaşıyorduk. İkimiz de. Arda da. Doğukan da. Demir'in annesi de. Eniştem de... İyiydik ve daha iyi olacaktık.

Birkaç saniye öylece kaldıktan sonra beni itti ve "Gitmem gerekiyor," dedi.

Onu anlayışla karşıladım. "Yarın sabah karakolda görüşürüz." Gitmeden önce bana yaklaştı.

"Bir daha eğer benim söylediğim şeyi yapmazsan, beni takip etme veya evine git dediğimde kafanın dikine gidersen.. İşte o zaman biter bu. Umarım anlamışsındır Güneş," dedi ve birkaç adım geri geri yürüdükten sonra arkasını döndü, arabaya ilerledi. Kapıyı açıp bindiğinde bana hiç bakmadı.

Onu kurtardığımı fark etmemiş miydi? Ben eğer onu takip etmeseydim şu anda... kim bilir ne halde olurdu? Doğukan'ı da onu da belki de bir daha... bir daha bulamayabilirdik. Bu düşünceyle nasıl yaşadım ben? Helin nasıl yaşardı?

Gelmem belki de yanlıştı, eve gidince eniştemden bir ton lüf işiteceğimden yüzde yüz emindim ve haklı olabilirdi. Ama yine aynı şey olsa, yine bileklerimin canımı bu kadar acıtacağını, bu kadar korkacağını, cesetler göreceğimi, rehlin alınacağını bilsem... Demir'i kurtarmak pahasına yine de onun arkasından giderim. Delilikse delilik, aşksa aşk, aptallıksa aptallık. Umrumda değil.

Aynı şey benim başıma gelse o gelirdi.

Bu yüzden ne olursa olsun ben de hep onun arkasında duracağım. Hele de böyle zamanlarda.

Emiitem bana doğru gelirken, yanında bir dosya tutan bayan polis memurunu da getiriyordu. Bana "Sorgulamaya yarın seni de alacağız fakat şimdi bizimle paylaşmak istediğin bir şey var mı? Olaylar hakkında daha tazeyken anlatmak istediklerin....?" diye sorduğunda, derin bir nefes alıp verdim.

"Nerden başlayayım?"

25. Bölüm

Gece yarısı, telefonumun yatağı titretmesiyle uyandım. En son Esmâ ve Helin'le konuştuktan sonra uyuyakalmış olmalıydım. Yastığımın altından telefonumu elime aldım ve kırılmış olan ekrana baktım. Telefon çalışıyordu ama yine de ekranının tamir edilmesi gerekiyordu.

Saat 04.36'ydı ve arayan Demir'di.

"İyi misin?" diyerek telefonu açtığımda bana, "Üçüncü kez aradığımda açtın," diyerek karşılık verdi.

"Bazılarımız zor bir gün geçirdi..." dediğimde, söylediğimi ya da ne kadar aptalca olduğunu anlamam bir saniyemi aldı. "Yani böyle demek istemedim...Demir..." derken yataкта doğruldum ve sırtımı yatağın başına dayadım.

Demir "Önemli değil. Kapıyı aç," dediğinde şaşırđım.

"Kapı mı?" dediğimde, sesimi kontrol altında tutmam gerektiğini kendime hatırlattım. Eniştem beni eve bıraktıktan sonra kola geri gitmişti, ona bu gece uyku yoktu fakat halam ve kuzenimle buradalardı ve uyuyorlardı.

"Evet. Kapı. Çabuk ol."

Telefonu kulağımda tutmaya devam ederken yataktan ve odamdan çıktım. Salondan geçip kapıya ulaştığımda yastıkları açmaya başladım.

"Demir, aklından ne geçiyor bilmiyorum ama..." dediğimde, kapıyı açtım ve onu karşımda görmemle tam anlamış oldum.

Onu görmeyeli yaklaşık beş saat olmuştu. Altında gri bir eşofman, üzerinde siyah, kapüşonlu bir hırka vardı. Hırkasının fermuarını aç, kapüşonunu indirdi ve içeri girdi.

Tek kelime etmeden salondan geçip odama doğru ilerlemeye başladığında, kapıyı kapattım ve tekrar kilitledim. Onun arkasından odama girdiğinde hırkasını çıkarıyordu.

Şaşırıyordum ve onu izliyordum.

"Yatmayacak mısın?" diye sorduğunda, ben uzun kollu, kalın pijamalarımla dururken onun üşüyüp üşümediğini merak ediyordum. Odamın kapısını kapattım. Gittim ve yanına, yatağa oturdum.

"Görün çok acıyor olmalı," dediğimde, bana "Aynaya bakmadın. Morarmış mı?" diye sordu.

"Evet, fazlasıyla. Eve gider gitmez keşke buz koysaydın," dedim.

"Söyleyene bak," deyip sol elimi tuttuğunda, kolumu kendine doğru çekti ve bileğime baktı. Yaraların üstüne dokunduğunda yüzümde buruşturdu.

"O adamı öldüreceğim," dedi ve elimi yavaşça yatağın üstüne bıraktı. Ardından başının altındaki yastığı daha çok rahat edebileceği bir konuma getirdi ve kollarını başının altında birleştirdi. Tavanında duran fosforlu yıldızlara bakıyordu.

"Bunları sen mi yaptın?" diye sorduğunda "Hayır, aslında geçen sene doğum günümde Arda..." diye cümleleme başladım ve Demir'in Arda'nın adını duyduğunda gerildiğini hissettim. "Şaşırmadım," dedi.

Hayatımda geçirdiğim en zor günlerden birini yaşamıştım ve benden daha da kötü bir gün geçiren biri varsa, o da Demir'di. Babasının cesedinin önünde yaşadıkları yetmezmiş gibi, bir de ölümünden dönmüştü. Hepimiz bu gece hayatımızı kaybedebiliriz. Arda olmasaydı herhalde oradan sağ kurtulamazdık.

Arda. Ne kadar aptaldım ben. Onunla aramı bir an önce düzeltmem gerekiyordu. Ama şimdi değil, şu anda değil. Şu an Demir'in yanında olmalıydım.

Konuyu değiştirmek için "Annen nerede?" diye sorduğumda "Güvenli ev mi, korumalı ev mi, bilmiyorum her ne boksa onda

ışte. Olanları duyunca teyzem, annemin ailesinden kalan tek kişi yanıma geldi ve onunla kalabileceğini söyledi," dedi.

Demir benimle konuşurken, gözlerini tavandaki gezegen ve yıldızlardan çekmiyordu. Onun ruhi halini tahmin edebiliyordum. Yanına uzandım ve başımla elimi göğsüne koydum. Üzerinde bir tişört olmasına rağmen, kalp atışlarını çok yakın ve net bir şekilde takip edebiliyordum.

Birkaç dakika durduktan sonra bir kolunu indirip bana sarıldı. Yukarıya doğru hareket edip, bana tek koluyla tam olarak sarılmama izin verdim. Yukarı baktım ve o, yıldızları izlemeye devam ederken ben de ona katıldım.

"İyi misin?" diye sorduğumda cevap vermedi. Başımı kaldırıp ona baktım ve "Benimle konuşabilirsin. Bunu biliyorsun," dedim.

Bana baktı ve durdu. Derin bir nefes alıp verdikten sonra "Yarın Günış. Ailemin pisliğini toplamaktan bıktım artık," dedi.

"Baban hakkında konuşmak ister misin?" diye sorduğumda, bana "Öldürüldü," diyerek cevap verdi. Yine o normal, seviyeli ve sert sesiyle konuşmuştu. Duygularını gizlemek istediğinde kullandığı yöntemi kullanıyordu.

"Demir, biliyorum, ondan nefret ediyordun, sana hep kötü davrandı ve yapmadığı şey kalmadı. Ama... ama yine de o senin babandı," dediğimde "Bilmediğimi mi sanıyorsun Günış?!" dedi. Ses tonunun yüksekliği karşısında ayağa kalktım ve sessiz olmak için ona adeta yalvardım.

Eğer kapı kapalı olmasaydı içeridekiler kesin uyanırdı.

"Ben... özür dilerim. Korkmaya başladım Günış. Kendimi bildim bileli sürekli tehdit altında idim fakat hiç bu kadar ileri gitmemişti... Sen Bodrum'dayken burada olanlar da..." derken bir anda durdu ve ağzından neredeyse olanları çıkaracağını anladım.

"Söyle," dediğimde "Hayır," dedi.

"Demir lütfen, neler olduğunu bilmiyorum ama belki bununla bir bağlantısı vardır ve her şey çözülür," dediğimde "Hayır Günış. Söylemeyeceğim," dedi.

Tekrar onun yanına oturdum ve ona yaklaştım. "Demir, neden bana ne olduğunu söylemiyorsun?" diye sordum.

"Nasıl da sabah olunca öğreneceksin. Eğer anlatsam bu gece

uyuyamayacağımı çok iyi biliyorum da ondan Güneş. Buraya gelirken asıl amacım da oydu. Hadi uyuyalım," dedi ve uzandı.

"Uyumak mı?" diye sordum. Demir'in gecenin bu saatinde bana gelmesindeki amacının konuşmak ve rahatlamak olduğunu sanıyordum.

"Evet Güneş. Uyumak. O lanet olası evde uyuyamadım. Şimdi uyanırsan, sabah ifade verirken senin ayakta uyumamı izlemek zorunda kalırsan," dedi ve yanına yatmamı izledi.

Üstüme yorganı çektim ve ardından Demir'e doğru döndüğümde onun da bana dönük olduğunu gördüm.

"Arkanı dön," dediği anda, yatağın öbür tarafına doğru yöneldim. Sağ koluyla beni, karnımla göğsümün tam ortasında kalan yerden çekti ve kendisine yasladi. Saçlarımı boynumdan çekti ve yukarıya yöneltti. Sonra bana daha fazla yaklaştı ve boynumu bir kez öptü.

"İyi geceler," dedi.

Bir insan olarak yaşadığımız her şey bizi etkiler ve değiştirir. Bu gece yaşadıklarımız da aynı etkiyi üzerimizde bırakmıştı. Demir'in göremeyeceğini bildiğim için gülümsememi engellemedim.

"İyi geceler," dedim ve hayatımda bulunduğum en rahat pozisyonun bu olduğuna karar verdim. Kansızlıktan dolayı sürekli üşüdüğüm için kalın ve yumuşak yorganım, yastığım, rahat pijamalarım ve hemen yanımda yatan, beni ne olursa olsun koruyacak olan tehlikeli ve böylesine bir gecede bile normal davranabilen Demir'im vardı. Yanımdaydı, beni sarmıştı ve kendine çekmişti. Boynumda nefesini hissedebiliyordum. Onun varlığını tam anlamıyla hissedebiliyordum ve uyumak hiç bu kadar güvenli gelmemişti bana. Onunla uyumak, hayatımda sahip olduğum, olabileceğim en güzel şeylerin listesine, rahat ilk beşten girerdi.

Birinin yanında gözlerinizi kolay kolay kapatamazsınız. Hele de Demir gibi dışarıda onun kötülüğünü isteyen pek çok insan bulunduğça... Her geçen gün, bana bunu hatırlatmaktan vazgeçmiyordu üstelik. Onun gibi biri için hayat ne kadar zor olmalı diye düşünüyordum sürekli.

Tamam, benim de hayatım zordu. Ama kendi hayatım için ya-

pabileceğim şeyleri elimden geldigince yapıyordum zaten. Burak asıl istediğim onun, sevdiğim adamın hayatını olabildiğince rahatlatmaktı. Onun tekrar insanlara, en azından bana güvenmesini sağlamak. Onu mutlu etmekti.

Onun yanıdayken onun beni mutlu ettiği, güvende hissettirdiği kadar, ben de onun mutlu olmasını, bana güvenmesini istiyordum.

"İyi geceler."

Sabah olduğundan emin bile değildim. Öksürük sesiyle gırtlakımı açtığımda, halamı ve Helin'i odamın kapısında dikililerken gördüm. Halamdan çıkan öksürük seslerinin aslında birini uyarmak için çıkarlar sahte sestene farkı olmadığını anlamam çok uzun sürmedi.

Karnımın üstünde geceden beri durmaktan olan kol, yavaş yavaş beni sarmayı bıraktığında, yanımda hâlâ Demir'in olduğunu fark ettim. O da yeni uyanıyordu.

Halam ciddi bir sesle "Günaydınlar..." dediğinde bana bakıyordu. "Güneş, bundan ne zaman bahsetmeyi düşünüyordun?" diye sorduğunda, tam ona cevap verecekken Demir yataktan kalktı ve "Gece dört gibi ben geldim ve Güneş'i kapıyı açması için zorladım," dedi. Yerde duran hırkasını aldı ve giydi. Masamın üstünde duran telefonuna doğru ilerlerken, Helin "Bugün okula falan gitmiyorsun. Nasıl olduğunu görmek için geldim," dedi ve yanına, yatağa oturdu.

"Dün gece sizinle mesajlaşırken uyuyakalmış olmalıyım. Telefonum..." derken, bir yandan da yatağın içinde telefonumu arıyordum. Yastığı kaldırdığım anda telefon yatağın kenarından yer düştü ve zaten çatlak olan ekranı tamamen parçalandı.

"İşte bunun olmasını bekliyordum," dedim ve ayağa kalktım.

Helin "Esmâ da gelecekti ama dün gece seninle aynı saatlerde o da bir anda kayboldu. Hem.. Burak'laydı diye biliyorum..." dedi ve pis pis sırtımaya başladı. Ardından dirseğiyle beni dürttü ve ben de sırtımaya başladım.

Demir "Saat sekiz olmuş. Karakola gitmemiz gerekiyor. Güneş, hazırlan. Bir de seni bekleyemem," dedi ve odadan çıkmak için kapıya yöneldi. Halam tam karşısında dikildi ve onun gitmesine izin vermedi.

Halam "Sihirli söyledik..." diye mırıldandığında, Demir anlamadığını belli ederek bana dönüp "Ne?" diye sordu.

"Geçmek için lütfen demen gerekiyor," dedim ve Helin'le beraber bu anı kaçırmamak için onları dikkatlice izlemeye başladık. Demir, halama baktı ve "Geçebilir miyim? Lütfen?" dedi. Halam kenara geçti ve Demir banyonun olduğu tarafa yöneldi.

Halam "Gördün mü Güneş? Çok da zor değil. Hemen alıştırman gerekir erkek milletini. Yoksa tepene çıkarlar," dedi.

Helin "Bilmiyoruz artık Esmâ nereye napı ama....." deyip gülmeğe başladığında Helin'e "Şşş!!!" dedim ve ben de güldüm.

Halam "Güneş, bunu her seferinde tekrar söylemek zorunda kalıyorum, bil ki söylemek istemezdim ama sorumlu bir veli olarak sanırım söylemem gerekiyor... Bu..." dedi ve Demir'in az önce günden kaybolduğu koridoru göstererek onu ima etti "...bu konuyu sonra konuşacağız," Ardından salona gitti.

Helin bana dönüp "Sağ ol görünüyorsun," dediğinde zorla gülümseyerek "Sağ ol," dedim ve dolabıma yöneldim.

"Güneş! Ellerini!" dediğinde bileklerime baktım. Hâlâ mosmor bir şekilde göze batıyorlardı. Sanırım o kelepçelerden kurtulmak için fazla uğraşmamam gerekirdi... Ama ne yapabiliyordum? Yine olsa, yine aynı şekilde çabalıyordum.

"Uzun hikâye ama özet olarak Demir'le ilgili sorunlarını, aşırı büyük bir boyuta taşınmış olan psikopat bir grubun elindeydim ve sanırım hâlâ tek parça olduğuma şükretmeliyim," dedim kıyafetlerimi karıştırırken. Ardından "Karakola ifade vermeye giderken ne gittin?" diye sordum.

Helin ayağa kalktı ve beni omuzlarımdan tutup oturttu. "Tecrübe konuşuyor, sen rahatına bak. Ben senin daha az berbat görünmeni sağlayacağım," dedi ve dolabımı karıştırma işini devraldı.

Helin okula gitti, biz de Demir'le karakola gittik. Eniştemin arkadaşlarından birkaçını tanıyordum. Bizi görür görmez hemen bir odaya aldılar. Dün gece görmüş olduğum polis memuru gelip "Şu an Arda Bey ile görüşülüyor. Birazdan sırayla sizin de ifadenizi alacağız," dedi ve odadan ayrıldı.

Demir bana "Su istiyor musun?" diye sorduğunda "Sen otur,

ben getiririm," dedim ve kalkan odanın köşesine yürüdüm. Kendim için ılık, Demir için soğuk su koyup, oturduğumuz masayı koltuklara geri döndürdüm. Plastik bardağı elinde tutarken zorlanıyordu. Elleri titriyordu. Diğer elini sımsıkı tutuyordu ve bacağının üstüne koymuştu. Kendi bardağını kenara koyup, iki elimi de oturma yastığına sıkıştı. Elinin üstüne koydum. Bana baktı. Mavi ve tam o anda pek çok şeyi açık eden gözleriyle bana baktı.

"Demir, benimle paylaşmadığın şey nedir?" diye sorduğunda, bardağındaki suyu bitirdi ve kenara koydu. O da iki eliyle benim ellerimi tuttu ve bu sefer daha soğuk olan eller benimkiler değildi.

"Güneş, ifade vermeden önce bilmen gereken bir şey var. Bodrum'dan Doğukan'la beraber hemen ayrılmamızın nedeni... Bık, bunu sana daha önce de bunu söyleyebilirdim ama söylemedim. Şimdi söyleyince beni anlayacağını biliyorum. Lütfen sakın ol ve bunu iyi düşün. Bizi iyi düşün..." dediğinde, hemen "Demir, ne oldu?" diye sordum.

Ellerimi bıraktı ve bana daha da fazla yaklaştı.

"Geçen dönem okul bittiğinden beri, belirsiz aralıkla bizim yaptığımızda kızlar öldürülüyor. Tek tek... Ve hepsinin sadece tek bir bağlantısı var..." dediğinde, sesini olabildiğince alçak tutuyordu.

"Öldürüldüler mi?" diye fısıldadığımda "Evet Güneş, öldürüldüler. Başta bizi ilgilendirmediklerini sandık fakat artık dün gece babamı öldüren, bizi kaçıran ve neredeyse seni kaybetmeme neden olan kişilerin yaptığını düşünüyorum," dedi.

Söyledikleri karşısında şaşırılmışım. Demir, Bodrum'dan Doğukan'la beraber giderken ve yaklaşık iki hafta ortadan kaybolurken nerede ne yaptıkları hakkında kafamda binlerce senaryo kurmuşum fakat hiçbirini buna benzemiyordu.

Demir benim tepkimi merak edencesine bana bakmaya devam ediyordu. En sonunda kafamdaki en net soruyu ona sordum:

"Tek bir bağlantıları var dedin..." diye sorarken, vereceği cevaptan korkuyordum.

"Hepsi benim şu ana kadar birlikte olduğum veya yanımda görülen kızlar," dediğinde, bir an odada yeterince hava olmadığını düşündüm.

Koltukta arkama yaslandım. Hâlâ Demir'e bakmaya devam ediyordum ama... Ne cevap vereceğimi bilmiyordum.

Gösterim yanmaya başladığında tekrar Demir'e yaklaştım ve "Bu kızların öldürülme sıraları neye göre?" diye sordum.

"Hepsini araştırdık. Yaklaşık iki yıl öncesinden itibaren bugüne kadar olan tek tek... hepsi.. şu ana kadar on dört kız öldürüldü ve..." derken, bir anda sözünü kesti ve durması gerektiğini anladı. Söyleyecekken kendini durdurduğu şeyi ikimiz de çok iyi biliyorduk.

Ve sıra yavaş yavaş bana da geliyordu.

"Demir Erkan."

O kadın polis memuru odanın kapısında görüldüğünde, Demir ayağa kalktı ve odadan çıkmadan önce bana yaklaştı. Biraz eğildi ve benim boyuma geldi. Hâlâ oturduğum yerden kalkamamıştım.

"Güneş... Bunu iyi düşünmeni istiyorum. Bizi... bunları, her şeyi... Tehlike her zaman vardı ama hiç bu kadar yakında değildi. Dün gece başımıza gelenler yeterince kanıtlamıyor mu bunu? Daha neler olabileceğini... ne kadar zarar görebileceğini tahmin edemiyor musun?" dediği zaman, gözlerimi ondan ayıramıyordum. Deddiği her kelimedede haklıydı.

"Eğer bunu bitirmek ve beni tamamen hayatından çıkarmak istersen seni anlarım ve kesinlikle karşı çıkmam. Çünkü sonuna kadar haklısın. Seni asla hak etmediğin kadar belaya buluşturdım ve bunların hepsinden uzaklaşmak istemen en doğal şey olur. Ama bil ki... kararın ne olursa olsun, bir akşam okuldan, gideceğin üniversiteden, arkadaşından evine dönerken sokağın başında duran arabada ben olacağım. Beni göremeyebilirsin, ama ben hep oralarda olacağım ve seni buluşturduğum pisliklerin asla sana dokunamayacağından emin olacağım," derken, Demir'in gözleri kıpkırmızıydı.

"Bizi iyi düşün ve karar ver. Özür dilerim. Her şey için. Seni buluşturduğum her türlü bela için. Daha iyisini hak ediyorsun," dedi ve doğruldu. Odadan çıktı.

Boş odada tek başıma kaldığımda derin bir nefes alıp verdim ve ellerimi başımın yanına koyup dirseklerimle dizlerime dayandım. Gözlerimi kapattım.

Hayır.

Hayır, bunu kabul etmiyordum.

Ondan daha iyisini hak ettiğimi kabul etmiyordum.

Demir benim hayatımda sahip olduğum, daha da olabileceğim en mükemmel kişi, aramızdaki de şu ana kadar yaşadığım en mükemmel şeydi ve asla... hiçbir şeye bunu değişmezdim ben. Değişmezdim de..

Hayatımda yeterince çok şey kaybetmiştim. Bazıları hakkında yapabileceğim şeyler vardıysa da bazılarında hiç yoktu... Ama bu konuda sonuna kadar çabalayacaktım. Demir hemen vazgeçebileceğim biri değildi. Eğer ondan vazgeçebilseydim, yazın ondan, ailemin katili olduğunu düşünürken vazgeçerdim. Öyle olduğuna inanmışken bile onu unutamamışken, şimdi hayatımı yeniden anlamlı hale getiren bu aşktan nasıl vazgeçebilirdim?

O mavi gözleri bir kez gördükten sonra ikinci kez görememekten korkmuştum ben. Daha nasıl açıklayabilirdim ki?

Ağlamaya başladım.

Düni ölümünden dönmüştüm, rehin alınmıştım, ilk defa başımda bir silahın ağırlığını hissetmiştim ve en çok değer verdiğim dondurumla sevgilimin, gözlerimin önünde zarar görmesini izlemiştim. Az önce Demir bana her birlikte görüldüğü kızın tek tek öldürüldüğünü söylemişti ve sıra yavaş yavaş Cansu'ya, sonra da bana gelecekti... Bunu da öğrenmiştim. Ama ben, bunlar yüzünden de Demir için ağlıyordum.

Gerçekten aptaldım.

"Sen fena âşıksın."

Hayatımdaki en net sesin sahibi olan kişiyi tanıdığımda, kaldırıp kapıya baktım. Arda odanın kapısına yaslanmış, koltuğunda birleştirmiş bir şekilde bana bakıyordu.

Burnumu çektim ve ellerimle gözlerimin altını sildim ama nefret ettiğin gözlüğünü takmışsın," dediğimde, yerden ayrıldı ve karşımdaki mavi koltuğa oturdu.

"Fark ettiğine şaşırımdı," dediğinde "Nasıl fark etmişsen ve ben, sana gözlük almaya gittiğimizde iki gözlük gerekiyordu fakat sen ısrarla..." derken, Arda sözümü "Hiçbirini beğenmiyordum," dedi.

Arkama yaslandım. Birkaç dakika sessizce oturdum.

"O gözlekler... neden hiçbirini beğenmediğimi biliyor musun?" diye sorduğunda başını kaldırıp bu mesafeden bile fark edilmiş gibi gözlerine baktım.

"Önkü hiçbirini hakkında yorum yapmadın," dedi ve gülümseyerek başını öne eğdi. Yere bakmaya başladı.

Güldüm. "Tamam, işte bu tam olarak bir saçmalık," dediğim de Arda da gülmeye başladı ve "Evet kesinlikle attım," dedi.

Birbirimize baktık.

"Seni özledim."

"Seni özledim."

İkimiz de aynı anda bunu söylediğimizde tekrar gülümsedim fakat gülümsemem birkaç saniyeden uzun sürmedi. Aramızın uzun zamandır kötü olduğunu hatırlayınca tekrar yüzüm düştü ve...

"Güneş, yine zırlama lütfen, tamam yeter artık, her gün ağlıyorsun. Sıkıldım," dedi.

Beni bu halimde bile güldürebilmeyi başarabiliyordu ya... Ayağa kalktım ve onun yanındaki koltuğa oturdum. Ardından ona sarıldım. O da bana sarıldı. Açık kumral renkli saçları ve omzuna başımı dayadım ve bu tanıdık, güvenli yerde gözlerimi kapattım.

"Özür dilerim," dediğimde beni itti ve "Anlatıyorsun," dedi.

"Yazın kafam gerçekten yerinde değildi ve ben Demir hakkındaki..." derken sözümü kesti.

"Hayır, onu değil. Şimdi ne olduğunu," dedi ve arkasına yaslandı. Ardından kollarını kucagında birleştirdi.

Gülümseyerek "Suf yeni yaptığın kaslar görünsün diye böyle duruyorsun değil mi?" diye sorduğumda kâhkâha attı ve "Bunu anlatan tek kişi sensin," dedi. Ardından "Konuyu değiştirme. Anlat," diye söylendi ve beni beklemeye başladı.

Arda her zaman anlayışlı, komik, sempatik ve canayakındı. Sürekli bir şeye yardım etmek için oradaydı ve sizi dinlerdi. Yapıp en iyi şey sizi dinlemektir ve her zaman sorunuz hakkında elinden geldiğince mantıklı çözümler üretirdi. Sizi mutlu etmeye çalışırdı.

Bunları yaparken o da hep gülümsedi ve içtendi. Herkes onun hiçbir sorunu olmadığını, hep mutlu olduğunu, kendi olmayan

sorunlarıyla uğraşamayacağı için başkalarına yardım ettiğini düşünürdü. Ama aslında böyle değildi. Hiç kimse mükemmel değildir. Onun da kendi içinde sorunları vardı ve küçüklüğünden beri de hep olmuştu. Beraber üstesinden gelmeyi denemişik hep. Kimseye anlatmazdı fakat bana anlatırdı. İşte o kendi sorunlarını çok kişiyle paylaşmadığı, ben hariç hep kendi kendine çözüm aradığı için, insanlar hep onu o imajla görmüşlerdi. Bizim dostluğumuzu kıskananlar olduysa kıskanmakta haklıydılar çünkü gerçekten çok sağlamdık. Son birkaç aya kadar...

"Arda, seni kaybetmek istemiyorum, lütfen eskisi gibi olalım. Biz hiç böyle değildik ve" derken tekrar sözümü kesti, "Anlat," dedi.

Gözlerimi ondan kaçırıp duvara baktığımda bana "İlla bu boy'luk taslamak mı gerekiyor sizin ilginizi çekebilmek için Güneş Hanım? Tamam o zaman..." dedi ve sesini daha da kalınlaştırarak, Demir'in taklidini yapmaya başladı. "Güneş... Eğer bana olanları anlatmazsan.. bir daha seni motoruma bindirmeyeceğim!" dediğinde, yaptığı taklidin ne kadar berbat olduğunu anlatan bir bakış gönderdim.

"Motoruma bindirmeyeceğim derken hani araç olarak dedim... Valla hiçbir sapık imada bulunmak istememiştim..." derken iki eli ni de havaya kaldırmıştı.

Cevap vermeyip aynı garip bakışları ona göndermeye devam ettim.

Arda "Hep Burak ve Esmâ yüzünden aklına geldi bunlar... Biliyorsun, dün gece buluşmuşlardı... Tabii bu sabah son haberleri alamadım ama..." derken gülümsedi.

Ama ben gülümsemiyordum. Arda'ya, yaklaşık on beş dakika önce Demir'den öğrendiklerimi anlatmaya karar verdim.

"Şimdi.. beni dinle ama anlatırken gülümseyeceğimi hiç sanmıyorum..." diyerek konuşmaya başladım ve Demir'den öğrendiğim her şeyi Arda'ya anlattım.

"Neden polisin bundan haberi yok?!" diye bana, tabii daha çok Demir'e kızarken odanın kapısında yine o polis memuru belirdi.

"Güneş Sedef. Enişteniz de orada bulunacak," dedi ve ardından yanına gelen bir başka polis memurunun ona getirdiği dosyayı

eline aldı. Onlar konuşurlarken bir yandan da Arda bana, "Ee ne yapacağın peki? Yani.. Demir konusunda?" diye sorduğunda ona baktım.

"İşte ben tam onu düşünüyordum ki sen geldin," dedim.

"Zor bir karar olmasa gerek," deyip gözlerini benden kaçırdığında ona "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Zor bir karar değil diyorum, tüm o şartlara rağmen tüm o söylediklerime rağmen onu sevmeye, ona güvenmeye devam ettin. Haklıydın, haksızdın kavgastrıda değilim şu an. Orayı çoktan geçtik. Söylemeye çalıştığım şey, Demir konusu artık gayet açık benzer..." dedi ve tekrar bana baktı.

Her şeyi tekrar düşündüm. Kapıdaki polis memuru hâlâ yanındaki adamla ellerinde tuttıkları kâğıtlar hakkında konuşuyordu. Koltuğa arkama yaslandım ve onları izlemeye başladım.

Demir; ona hissettiğim tüm farklı duyguların yanında ölümüne de sebep olabilirdi, ki bu artık gayet netti. Ondan uzaklaşırsam daha güvende olacağım konusu... belki biraz doğrudu... belki biraz yanlıştı... Tüm bunları düşünürken Arda elini omzuma koydu, "Ne yapacağını biliyorsun sen. Her zaman bildin," dedi ve anlayışlı, tanıdık, hafif gülümsemesini yüzüne yerleştirdi. Kapıdaki kadın memurun bana baktığını gördüğümde, ayağa kalktım ve kapıya doğru ilerlemeye başladım.

Tam kapıdan çıkacaktım ki durdum, arkamı döndüm ve Arda'ya baktım.

"Onu kaybetmeyeceğim," dedim ve odadan çıktım.

26. Bölüm

İfademi verdikten sonra eniştem eve gidip dinlenebileceğini söyledi. Okul zaten çoktan başlamıştı ve açıkçası önceki gece gibi bir gece geçirdikten sonra, bugün okula gitmek gibi bir niyetim hiç yoktu.

Demir'le birlikte döneriz diye planlamıştım fakat karakoldan çıkıp otoparka geldiğimde sadece Arda ile karşılaştım.

"Hadi gidelim," deyip babasının arabasına bindiğinde, gidip ben de arabaya bindim. Demir'in arabası hâlâ otoparktaydı.

Arda, "Babası öldürüldü ve kendisiyle beraber dört kişinin daha rehin alınması onunla bağlantılı. Ayrıca şimdi bu seri katil olayı da çıktı. Onun buradaki işinin hemen biteceğini mi sandın?" diye sorduğunda arabayı çalıştırmıştı. Yine her zamanki gibi aklımı okuyup okumadığından şüphelendim.

"Seri katil," diyerek ona baktığımda, Arda da bana baktı.

"Üst üste on dört kız öldürülmüş ve bence aynı kişi öldürmüş. O kişiye seri katil demek yerine daha parlak bir fikrin varsa lütfen aydınlat beni Güneş..." dediğinde otoparktan çıkıyorduk.

Elimde olmadan gülümsediğimde beni fark etti. Anlamayarak "Şimdi ne'oldu?" diye sordu.

"Yok.. yok bir şey," dedim ve Arda'nın gerçekten de değişmiş olduğunu fark ettim. Fiziksel olarak da olgunlaşmıştı.

"Söyle," deyince hemen onu geri kazanmış olmamın sevinciyle gülümsediğimi çıkarmamak için "Az önce 'Aydınlat beni Güneş' dedin ya, benim tanıdığım Arda bu iğrenç esprisiyle gurur duyardı," diye farklı bir şey uydurdum.

Yola bakmaya devam etti ve "Park etmemiştim bile... Belki de unadığın Arda artık yoktur," dedi.

Beni eve bırakana kadar arabada bir daha hiç konuşmadık.

Sessiz geçen yirmi dakikanın ardından halamların evine gelmişik. Arabadan inmeden önce Arda'ya veda ettim ve ardından gümüşesini izledim.

Belki de onunla hemen eskisi gibi olamayacaktık, ama en azından bu bile bir başlangıçtı.

Öğleden sonra kapı çaldığında, sanırım Demir'in gelmesini bekliyordum. Helin ve Esmâ'yı karşımda görünce bir an şaşırdım fakat mutlu oldum.

Esmâ "Pizza getirdik!" diyerek, Helin'in kucagında tuttuklarını gösterdi. Onları içeri aldım ve kapıyı kapattım.

Helin "Halan yok mu?" diye sorduğunda "Hayır, kuzenimle parktalar," diye cevapladım.

Esmâ "Böyle bir günde yalnız kalmamalısın. Helin sabahki halini de anlatı," dedi ve bana sarıldı. O sırada Helin elinde tuttuğu pizza kutularını salondaki büyük masanın üstüne bıraktı.

Helin "Lanet olsun, kolayı unuttuğuzuz!" deyince gülümsedim ve "Binde var!" diye cevap verdim.

Helin "İyi o zaman, gidip alıyorum. Siz de şunları açın," dedi ve mutfaka doğru ilerledi.

Esmâ'ya baktım. Yorgun görünüyordu. Ne olduğunu sormak istedim fakat dün gece Burak'la birlikte olduğunu biliyordum ve zaten daha sonra detaylarıyla anlatacağını tahmin etmiştim. Bu yüzden bir şey sormadım.

Helin "Hadi tıkılalım," deyip mutfaktan döndüğünde, hem elinde yarısı dolu olan kola şişesi, hem de eniştemin aldığından emin olduğum bir kutu bira vardı. "Halanla eniştenin çok sorun edeceğini sanmıyorum.. İki tane daha vardı," dedi ve masaya geçti. Gidip televizyondan Dream TV'yi açtım ve ben de kızlarla masaya oturdum.

Esmâ "Polislerden yeni bir şeyler öğrendin mi?" diye sorarken, bir yandan da kendi bardağına Helin'in birasından birazını koydu. Esmâ'yla ben pek içki sevmezdik, bu yüzden onun bira içmek istiyor oluşu biraz garip gelmişti.

"Hayır, bugün bizden öğrendikleriyle daha fazla araştırma yapacaklar... ama..." diyerek sözümde tam devam edecektim ki, ağzımdaki pizzayı yutamadım. Demir'in bana söylediklerini Arda'ya bile anlatmam zor olmuştı. Kızlara nasıl anlatacaktım?

Helin "Ama ne?" diye sordu.

Başta aynen Demir'in bana yaptığı gibi onlara söylememeyi düşündüm fakat bu öyle bir şeydi ki mutlaka bilmeleri gerekiyordu. Ve tabii dikkat etmeleri... Öldürülen kızlar her ne kadar şu ama kadar Demir'le birlikte olan kızlar olsalar da bu, Doğukan ve Arda'ya zarar vermelerini engellememişti. Onlar da zarar görebilirdi ve bu yüzden bu olayı bilmeleri, dikkatli olmaları gerekiyordu.

"Doğukan'la Demir'in neden Bodrum'dan apar topar ayrılp kayıplara karıştıklarını biliyorum," dediğimde, Helin elindeki birayı masaya koydu ve "Neymiş? Nasıl öğrendin?" diye sordu.

"Demir bugün karakolda söyledi."

Helin "Nereye gitmişler?" dediğinde "Buraya, İstanbul'a dönmüşler... daha doğrusu dönmek zorunda kalmışlar. Bakan kızlar... söyleyeceğim şey gerçekten felaket ve... bunu iyileştirecek anlattım," dedim. Merakla baktıklarında anlatmaya devam ettim.

"Yazdan bu yana Demir'in iki yıl öncesine kadar yatığı,veya onunla beraber görülmüş olan on dört kız öldürülmüş."

Esmâ "NE?! On dört kız mı?" diye bağardı.

Helin "Nasıl yani? Öldürüldü ne demek? Kim...?" diye sorunca hemen "Bilmiyoruz. Ama bildiğimiz bir şey var ki, Demir'in babasını öldürüp bizi rehin alan adamlarla beraber çalışmışlar. Bu açık ortada," dedim.

Helin "Güneş... bu... Ya sen?! Ya sana da zarar verirlerse?" diye atıldı.

"Bunu da düşündüm ve Demir bana eğer ondan uzaklaşmak istersem kararına saygı duyacağını söyledi," dedim.

Helin "Offfff! Lanet olsun ya.. Bir seri katilimiz eksikti! Napaçgöz Güneş? Seni nasıl koruyabiliriz? Demir'le olduğun süreç bunların hepsi başına gelecek," dedi.

"Biliyorum. Onunla beraber olmaya ilk karar verdiğimde de bu riski göze almıştım ben... Tek fark..." derken Esmâ sözümü keski ve cümlemini tamamladı.

"... tek fark olayların bu dereceye geleceğini tahmin etmemiş-
tin," dedi yorgun bir sesle.

"Evet..." dediğimde, Helin "Peki karar verdin mi? Ondan ayrı-
lacak mısın?" diye sordu.

"Hayır. Onu çok seviyorum ve eğer ayrılırsak işte o zaman
göçüze oluruz. En azından benim için böyle..."

Anıdından konuşma kesildi ve sadece televizyondan gelen mü-
ziği dinledik. Birkaç saniye sonra "Yeter ya! Lütfen güzel şeyler
konuşalım. Bugün sabahtan beri tek yaptığım, dün geceyi ve bu
olmaları düşünmek..." dedim.

Helin, "Amen... Kafanı dağıtalım diye geldik ama yine konu-
roya saptı. Ne anlatalım? Okulda bugün pek bir şey olmadı fa-
kat. Şey var! 12. sınıflar olarak kamp yapmaya gidiyoruz. Sanırım
haftaya... öyleydi değil mi?" derken, Esmâ'ya baktı. Esmâ olumlu
anlamlı başını salladı.

Helin "Geziyi Esmâ ayarlıyor. Okulumuzdaki diğer pek çok şey
gibi. Geçen yılki müzikalde işlerin yarısından fazlasını yapmıştı,"
dedi.

Esmâ'ya "Bu bir günde ayarlanacak bir şey değil ki, ne zaman
başladın?" diye sorduğumda "Üç hafta önce," dedi.

Helin "Son sınıflarla bir kamp gezisi hazırlıyorsun, gidip mü-
dür yardımcılarla falan anlaşıyorsun..." derken, onun cümlesini
tamamlamak için ben de bir yandan "... ve bize bunu üç hafta sonra
söylüyorsun?" diye sordum.

Esmâ "Bilmiyim, aklıma gelmedi. İkinizin de kendi işleri vardı
ve ben de böyle gereksiz bir şeyi..." derken, Helin onun sözünü
kesti. "Gereksiz falan değil Esmâ, saçmalama! Büyük ve güzel bir
şey."

Gülümseyerek "Peki Burak biliyor muydu?" diye sorduğumda,
Esmâ "Evet," diye yanıtladı. Gülümsememe karşılık vermemiştii.

Helin "Burak! Sabahtan beri anlatmanı bekliyorum ama hep
'Güneş'lere gidince anlatırım,' diyerek geçiştirdin. Dökül baka-
lın," dediğinde Esmâ arkasına yaslandı ve bize baktı.

"Başka bir şeyden söz edemez miyiz?"

"Hayır! Kafanı dağıtmak için burdasınız ve güzel şeyler konu-
şalım diyoruz.... Dün akşam neler oldu??" dedim.

Esmâ "Güneş, başka güzel şeyler de var. Neden Helin bize Doğan'la olan son gelişmeleri anlatmıyor? Veya geçen hafta alışverişe çıktığında aldığı kot ceketten söz etmiyor?" deyince Helin "Esmâ! Anlatıyorsun! Kaçışın yok!" dedi ve gülmüşü.

Esmâ neden kızarıp gülümsemedi? Neden anlatmıyor olmasının nedenini utanca bağlamıyordum? Niye üzgün görünüyordu?

"Ağlamışsın," dediğimde Esmâ gözlerine baktı. Saniki bana "Nasıl anladın?" diye sorar gibi bakıyordu.

Helin "Bugün makyaj yapmamıştın, ben de ona bağladım farkı görünmeni. Gerçekten, bir sorun mu var?" diye sorduğunda, Esmâ bana bakıp "Çok ağlayan çok ağlayan kolayca fark edebiliyormuş demek..." dedi ve bardağında kalan son birkaç yudum birayı da içti. Bardağı tekrar masaya bıraktı.

Gayet düz ve üzgün olmayan bir sesle "Burak'tan ayrıldım," dedi.

"Neden?!" diye şaşırarak sordum.

Helin "Saçmalama, siz ayrılmazsınız. Kavga falan etmişsinizdir. Bugün sınıfta beraber oturuyordunuz ve sizi hiç konuşurken görmedim. Abi,dün ne oldu?" diye bağırdı.

Esmâ "Tek bir kelimeyle anlatabilirim galiba... Sıkıldım. O kadar uzun zamandır çıkıyoruz ki, insan bir süre sonra hep aynı şeyleri yaptığını hissediyor," dedi.

"Yalan söylüyorsun," dedim.

Esmâ, "Söyleyeyim. Helin,biraz daha bira koyar mısın?" dedi.

Helin "Hayır. Söyle. Hem sen biranın tadından nefret edersin," diyerek karşı çıktı.

Esmâ "Söylediğim gibi,hayatımda azıcık değişikliğe ihtiyacım var," dedi.

Esmâ'ya "Tamam. Çok iyi ezberlenmiş bir konuşmaydı. Şimdi bize gerçekleri anlat," dediğimde, bana baktı. "Gerçek bu," dedi.

Masadaki konuşma birkaç dakikalığına durdu. Ardından Helin "Bugün sizi bir kere bile yan yana görmedim ve sınıfta da ayrı oturuyordunuz.Neden bize söylemedin?" diye sordu.

Esmâ daha cevap vermeden ben "Çünkü gerçek değil! Ayrılmış olamazlar," dedim.

Helin "Hayır. Gerçek. Böyle bir konu hakkında ne Esmâ ne de Burak şaka yapar," dedi. Ardından ikimiz de Esmâ'nın konuşmasını bekledik.

"Zaten Güneş'in dün gece yaşadıkları çok ağırdı, aynı şekilde Doğukan'ın da öyle ve sizi bir daha üzmemek istemedim. Şu konuyu değiştirebilir miyiz lütfen? Başka konulardan bahsedelim. Mesela Helin'in geçen hafta aldığı ceketin aynısı bugün Cansu'da vardı..." derken, Helin Esmâ'nın sözünü kesti ve "Hayır Esmâ, anlatmak zorundasın! Bize neler olduğunu anlatmak zorundasın. Kaçamazsın. Neden ayrıldınız? Dün gece ne oldu? Seks mi çok kötüydü? Sana saçma bir şey mi söyledi yoksa saçma bir şey mi yaptı..." diye sordu.

Esmâ "Ondan ayrılmamın sebebinin onunla ilgisi yok. Tamamen benim kendi başıma aldığım bir karar ve ondan kaynaklanmıyor. Zaten farklı üniversiteleri hedefliyorduk," dedi.

"Hayır siz aynı üniversiteleri gezdiniz ve birlikte gitme planları yapınız," dedim.

Esmâ "Düzelteyim o zaman, artık farklı üniversitelere gitmeyi düşünmüyoruz," dedi.

Helin "Kararını ne ara değiştirdin?" diye sorduğunda, Esmâ ayağa kalktı ve "En iyisi gidip bir daha açayım," dedi. Tam yürüyecekti, Helin onun geçeceği yerde ayağa kalktı ve "Hayır Esmâ. Bu konuşmadan kaçamayacağını sana söyledim. Bir kere olursaki kamp gezisini en yakın arkadaşım organize ediyor, ve benim bundan Çığatay Abi duyuru yapınca mı haberim oluyor? Neden birden bir şeyler saklıyorsun? Dün gece ne oldu?" diye üslledi.

Esmâ onun yanından geçti ve mutfığa girdi. İkimiz de onun arkasından gittik.

Esmâ buzdolabından kahverengi şişeyi aldı ve tezgâhtaki açıcıya açtı.

Helin "Neden cevap vermiyorsun? Burak sana ne yaptı?! O çocuğu öldüreceğim," dedi ve cebinden telefonunu çıkardı. Esmâ hemen Helin'in telefonunu onun elinden aldı ve kenara koydu.

"Hayır, böyle bir şey yapmayacaksın," dedi.

"Esmâ, o zaman bize ne olduğunu açıkla," dedim.

"Sıkıldım. Sİ. KİL. DIM. Daha ne kadar anlatabilirim kendimi?"

Onu çok seviyorum evet ama artık eskisi gibi hoşlanmıyorum!"

Helin "Esmâ! Beni deli ediyorsun! Ne zamandan beri birbirimizden bir şeyler saklıyoruz? Neden artık söylemiyorsun?" diye bağırduğunda, Esmâ "Yeter ya! Söyledim işte her şeyi! Dahası yok!" dedi ve sinirli bir şekilde mutfaktan çıktı. Helin onun arkasından gitti.

Esmâ bira şişesini yere koydu. Ayakkabılarıyla montunu çiy çantasını taktıktan sonra şişeyi tekrar aldı. Kapıyı açtı.

Helin "Nereye gidiyorsun?" diye sorduğunda, Esmâ "Bağın ağrıyor," dedi ve zaten bizim katta olan asansöre binip aşağı indi.

Helin gözleri dolmuş bir şekilde "Bu neydi gımdı? Ne yapıyor bu! Ben de iniyorum," deyince onu durdurdum ve "Dur. Şimdi çok üstüne gitme. Kendini kötü hissettiği ortada. Sen de çok sinirlendin. Sen otur, ben inip geliyorum!" dedim.

Helin "Haklısın.Yarın konuşuruz biz, aramızda sorun olmaz," diyerek kabul etti.

En kolay giyilen ayakkabımı, yani çizmelerimi aldım ve ayaklarıma geçirdim. Sonra hızlıca merdivenlerden inmeye başladım. Helin arkamdan kapıyı kapattı.

Esma'nın Ağzından

Aşansödeki aynada kendime baktım.

İçimden gülmek geldiği için değil de, gülümsemek için gülüyorsam, surf insanlara pozitiflik saçmak için kendimi hep gülerek, mutlu görünerek, en gereksiz şeyleri bile heyecanlı bir şekilde anlatarak yoruyorsam... Bir nevi Pollyannacılık oynamış olmuyor muyum? Tek fark, ben kendimi değil, başkalarını mutlu olduğuma dair üna ediyorum. En azından artık böyle değil.

Başta benim üstümde de işe yarıyordu. Fakat zaman geçtikçe hatta beni tüketen bu enerjinin nereye gittiğini bulmam gerekiyor. Buldum da...

Okulda, sokaktayken ben, ben değilim aslında. Evden dışarıya, hatta odamdan dışarıya adımımı attığım anda çevremdekilerin, arkadaşlarımla, sevgilimin beni görmesini istediğim kalıpta şekillendiğim maskeyi takıyorum, ve gülümsüyorum. Hiç gülümsemek istemediğim kadar...

Ama artık yoruldum ve bu oyundan sıkıldım.

Ne kadar sorunun, sıkıntın, problemin, hüznün varsa onların kapatmak için o kadar fazla gülümsüyorsun. İnsanlara gerçek seni değil, onların görmelerini istediğin seni gösteriyorsun. Seni aralarına almalarını, yakınlık duymalarını, sırlarını anlatmalarını sağlıyorsun. En gereksiz şeyi bile hayatında pek olay olmadığı için büyük bir heyecanla anlatıyor ve umutlarıyla, hayallerinle süslüyorsun. Bir süre sonra kendi yalanın o kadar iyi olmaya başlıyor ki sen de mutlu olduğuna inanıyorsun.

Eğer yalanınız gerçekten iyiye kendinizi kandırabilirsiniz, tabii bir yere kadar. Herkesin bıkıp usanacağı, sonunda bu anlattıklarım herhangi bir ötesinin olmadığını anladığı bir zaman gelecektir. İyide benim için de o zaman tam şu an. Madem kendimi artık kandırmıyorum, o yeteneğimi kaybettim; sırf başkaları mutlu olsun diye kendim mutluymuşum gibi davranamam. Bir süredir bunu yapıyordum ama artık sıkıldım.

Akşam eve gidince, maskeler düşünce dudaklarının ne kadar düz durduğunu kimse bilmiyor.

Güneş'in Ağzından

Esmâ'yı tam apartmanın çıkışında yakaladım.

"İyi misin?" diye sorduğumda ağladığını gördüm.

"Hey hey hey. Dur. Sakin ol. Helin'le konuşursunuz yine, bir şey olmaz," derken, bir yandan da gözyaşlarını siliyordum.

"Ona üzülmiyorum. Helin'le yarına kadar konuşur barışırız zaten, bunu o da biliyor," dedi.

"Burak değil mi?" diye sorduğumda, tekrar dudaklarını birbirine bastırdı ve bana sarıldı. "Bu kadar güçlü olmayı nasıl başarıyorsunuz Güneş?" deyince gözlerimi kapattım. "Siz bana yardımcı oluyorsunuz," dedim ve uzaklaşıp ona baktım. "...sen bana yardımcı oluyorsun," diyerek cümlemini tamamladım.

"Burak daha iyisini hak ediyor," dediğinde, Esmâ'ya kızdım. "Alakas yok. Sen bu dünyada her erkeğin, her insanın sahip olabileceği en mükemmel dostsun. Helin ve sen, benim olmak istediğim kişilersiniz. Böyle söyleyerek sadece kendini kandırabilirsin. Sen çok iyi bir insansın ve Burak da öyle. Birbirinizi bulduğunuz için o kadar şanslısınız ki. Düşünsene, dünyada yedi milyar insan var. Sen o yedi milyar insanın içinden birini seveceksin... ona aşık olacaksın ve o da sana âşık olacak. Dünyada bunun yaşanması o kadar düşük ki! Sen onu buldun ve o kadar şanslısın ki sen bir yaşta buldun. Sevdığın adamla herkesten daha çok yakın olacaksın..." Tekrar ağlamaya başladı. Yine ona sa-

böyle. 'Burak'la oturun konuşun. Nasıl bir kavga etti-

niz bilmiyorum ama sen istediğin zaman gelip bize anıatabilirsin, bunu biliyorsun. Oturun, konuşun ve sorununuzu çözün. Benim çözmem gereken cinayetler varken bu ne ki?" deyip güldüğünde o da güldü.

"Evet, böyle gül işte. Sen benim hayatımda tanıdığım en sad, en kalpli ve neşeli insansın. Kimsenin, hiçbir şeyin seni üzmesine izin vermemelisin," dedim.

"Keşke söylediğin kadar kolay olsa..." diyerek, gülümsedi.

"Eve gidiyorsun, değil mi?" diye sorduğumda "Evet," dedi ve ardından elindeki bira şişesini bana verdi. "Haklısınız, hâlâ nefes ediyorum," dedi ve ikimizi de güldürdü.

27. Bölüm

Çi hafta sonra

Demir'in babasının öldürüldüğü, başının tam üstüne dayalı olan silahın ağırlığıyla titrerken değer verdiğim insanlara zarar vermesini izlemek zorunda kaldığım gecenin üzerinden tam üç hafta geçti.

İki hafta önce Gökhan Erkan'ın cenaze töreni düzenlendi, ardından da onun adına bir yemek verildi. Demir'in annesi hepimizi orada görmek istediğini söyledi, hatta Arda'yı bile davet etti fakat giden bir tek ben oldum. Aslında ben de ailemin ölümünü gizleyip kendi öz oğlunun üstüne yıkan bir adamın anma yemeğine gitmek istemezdim fakat Demir'i oradayken, hiç de giymeye alışık olmadığı takım elbisenin içindeyken, az da olsa rahatlatılabileceğimi düşündüğüm için gitmek zorunda kaldım.

Dilan Erkan bana çok iyi davranıyordu. O gün Demir'in babası ve onunla, evlerinde yüzleştiğinde olduğu gibi nazikti. Aslında iyi biri olduğunu, sadece kocasının gölgesinin altında fazla kalmış olduğunu anlamam uzun sürmemişti.

Dilan Erkan'ın kocası için düzenlediği yemekte, Demir de zor durdu. Aslında o da bir an önce kaçıp kurtulmak istiyordu ve her on dakikada bir kulağına eğilip "Gidelim mi?" diye soruyordu, fakat babasının anlaşmalı olduğu işadamları tek tek Demir'le konuşmaya geldiğinde, için içinden çıkamayacağını o da anladı.

Babasının tüm mal varlığı, adı, mülkleri, daha bu sene aldığı oel zinciri, tonlarca iş, gizli kapaklı işler... Şimdi hepsi Demir'in

üstüne kalmıştı ve tanıştığı her işadamıyla, zaten var olan gırgıllığı daha da artmaya devam etmişti.

Demir ona kalsaydı çoktan o yemekten çıkmış, her zaman kaldıkları barda bir şeyler içiyor veya benimle olurdu, fakat bu yemeğin aslında annesinin kendini güçlü görmesi açısından önemini bildiği için olabildiğince katlanmaya çalıştı.

Demir elinden geleni yapıp birkaç saat orada annesiyle ve ailesinde sadece babası öldüğü için sevinen akrabalarla ilgilenirdi. En azından ilgileniyor gibi yapıyor fakat o da ben de çözmemiz gereken daha büyük problemler olduğunu biliyorduk. Ayrıca iliminde o ortamdaki nefret ettiğimizi birbirimize itiraf etmiştik. Orada sıkılıyordum fakat en azından Demir'in yanındaydım ve bir ünlü sanatçı görüyordum.

Yemekte saatler sonra, Gökhan Erkan'ın rüşvetle elinde tuttuğu adamlardan biri daha gelip Demir'le konuşmaya başladığında, yite ifadesinden artık onu kurtarmam gerektiğini anladım ve "Demir! Geç kaldık. Toplantı saatine on dakika kaldı," dedim, konuşmamız arasına girerek.

Demir bana gülümsemek için dudaklarını birbirine bastırıyor ve ardından "Öyle mi?" deyip kolundaki gri saate baktı. Karşımızda duran adama onunla daha sonra konuşacağını söyledikten sonra annesinin yanına gittik.

Dilan Erkan uzun, siyah ve oldukça şık bir elbise giymişti. Şık modern bir topuzla toplanmıştı, makyajı oldukça sadeydi. Gelen diğer ünlü kadınlardan daha mütevazı görünüyordu. Bizi görür görmez "Demir, daha ne kadar dayanabileceksin diye merak ediyordum açıkçası..." dedi.

Demir, "Eğer bir sorun çıkarsa beni veya Doğukan'ı arayabilirsiniz. Seninle babamın pis anlaşmaları hakkında konuşmak isteyen herhangi biri olursa hiç bulaşma. Ben hepsini tek tek halledeceğim," diye karşılık verdi.

Dilan Erkan bana sarıldı ve "Geldiğin için çok teşekkür ederim," dedi. Bana sarıldığında kendini garip hissetmemiştim. Yadırgamadım, ve ben de ona sarıldım. "Umarım iyisinizdir..." derken, Demir "Ben arabada seni bekliyorum Güneş," diye kulağıma fısıldadı. Ardından gözden kayboldu.

Dilan Erkan "Fark ettim de benimle 'siz" diye konuşmaya devam ediyorsun Güneş... Bana Dilan diyebilirsin. Bunu sana ikinci defa söylüyorum," dediğinde, ben ne yaptığımı kendim biliyordum ki diye düşündüm.

"Özür dilerim. Fark etmemiştim."

"Belki de bir gün 'anne' dersin... kim bilir..." dediği anda gözlerim büyüdü ve dudaklarım aralanda. Dilan Erkan bana bunu söyledikten sonra gülümsedi.

Demir ile evlenebilir miydim? İster istemez ben de hafifçe gülümlediğimde, bir anda kendimi durdurdum.

Yok artık! Gökhan Erkan gibi birinin yaptıklarına göz yuman, ailenin ölümünde ses çıkarmayıp hepsinin oğlunun üstüne kalmasına göz yuman kadına, ben 'anne' mi diyecektim?

Yüz ifademden düşüncelerimin olumlu olmadığını anlayınca hemen "Özür dilerim Güneş... Hemen ileri gittiysem beni affet. Demir'le ne kadar ciddi olduğunuzu gerçekten bilmiyorum fakat şu ana kadar onu bir kızla bu kadar uzun süre yan yana..." demeye başladığında, onun sözünü kestim ve "Konu bizim Demir'le olan caddiyemiz değil. O konu gerçekten..." derken, gözlerimi biraz sonra Demir'in yanına gitmek için çıkacağım kapıya sabitledim. "... gerçekten apayrı bir konu," dedim.

Ne olduğunu anlamadığım bir anda, Dilan Erkan bana "Umarım hiçbir zaman sevdiğin adamın kötülüklerine şahit olmak zorunda kalmazsın Güneş. Umarım başına hiçbir zaman böyle şeyler gelmez..." gözleri dolmuştu. "Çünkü aşk, istemediğin şeylerde çeneni zorla kapalı tutturandır ve eğer tutmazsan onu, aileni elinde tutamayacağını bilirsin..." derken, elini ağzına götürdü ve gözlerini kapadı. Ağlamaya başladı.

Görüşükleri tek takrabaları olan Demir'in teyzesi bir anda karnasında belirdi ve Dilan Erkan'a sarıldı. Bana bakıp "Ona ne söyledin?" diye bağırdı.

"Efendim?" diye sorduğumda, Demir'in teyzesi Dilan Erkan'a "Sana demiştim böyle alt tabakadan insanları buraya getirmeyelim diye! Rezil etti bizi! Tamam.. ağlama... gel hemen makyajımı düzeltelim," deyip Demir'in annesini çekıştirmeye başladı. Dilan Erkan'ın kardeşinin bana bağırması üzerine, davetteki herkes sustu. Sessizlik olmuştu. Herkes bana bakıyordu.

İnsanların aptal bakışlarına maruz kalmak zorunda değildim. Sinirlenmişim, fakat kendimden beklemediğim kadar normal bir sesle, Demir'in teyzesine "Bir kadının kaybettiği kocasının andığı her yerde ağlaması normal karşılanır. Sizin 'alt tabaka' diye adlandırdığınız isimler bile bunu anlayabiliyor. Ama ne yazık ki siz anlayamamışsınız..." dedikten sonra döndüm ve kapıdan çıktım. Oradaki herkesin duyduğundan emindim.

Kapıdan çıktıktan sonra tam adımımı atacaktım ki biriyle çarpıştım. Elli yaşlarında, beyaz saçlı, uzun ve ince fiziklî, bakımlı adam, içkisinden birkaç damlayı elbiseme damlatmıştı.

"Çok affedersiniz... Özür dilerim," dediği zaman, elbiseme baktım ve önemli olmadığını söyledim.

Adam "Çok üzgünüm ama bir şekilde daha sonra telafi ederim hanımefendi. Şimdi gerçekten acelem var. İyi akşamlar," dediğimi sonra kapıdan içeri girdi. Ünlü bir sanatçıydı fakat ne adını, ne de hangi alana uğraştığını hatırlayabiliyordum. Çok takılmadım.

Biraz yürüdükten sonra önümde duran, Demir'in arabalarından biri olduğunu bildiğim siyah, spor arabaya bindim. Kemerimi takıp yola çıktığım anda aklıma ilk gelen şeyi söylemek istedim. Aklım Demir'in teyzesindeydi.

"Zengin züppeler," dediğim anda Demir de benimle aynı anda "Zengin piçler," demişti.

Şaşırarak ona baktığım anda o da bana baktı ve gülümsedi. Normalde Arda'yla yaşamaya alışmış olduğum bu olayı Demir'le yaşamıştım. Nedense kendimi ona bir anda daha da yakın hissettim ve bu his, teyzesine olan kızgınlığımı alıp götürdü.

"Öğreniyorsun, ama kelime seçimin biraz nazik kaldı," dedi. Kravatını gevşetmişti bile.

"Anlaşılabildiğimiz konular gittikçe artmaya başladı Demir Bey" dediğimde, bana "Evet, ben de bundan korkuyordum," diye kahıllık verdi ve kravatını biraz daha gevşetmek istedi. Bir yandan da araba kullanıyor olduğu için daha fazla uğraşmadı ve siyah kravatı boynundan komple çıkardı.

Ne demek istemişti?

"Neden ortak noktalarımızın olmasından korkuyorsun?" diye sorduğumda ise cevap vermeden önce biraz durdu.

Bana her duyduğumda farkı ve özel gelen ses tonuyla "Ben seni olmak istemiyorum, seninle olmak istiyorum," dedi. Onun bu söylediği karşısında vücudumun her bir yerinde titreme hissettim.

Beklemediğim anlarda, Demir'den beklemediğim cevaplar alıyordum ve bunları kolay kolay duyamayacağımı bildiğim için anın tadını çıkarmaya bakıyordum. Ona baktım.

"Tabii seninleyken seni ne kadar mutlu edebilirim bilemem," diyerek konuşmasını bitirdiğinde ise hiç düşünmeden ona geçen hafta, başımıza ne gelirse gelsin asla ondan vazgeçmeyeceğimi anlattığım zamanki düşüncelerimi söyledim.

"Demir, ben seninle mutlu olmak istemiyorum. Sadece seninle olmak istiyorum. Mutlu olmasak da olur, sadece... benimle ol yeter," dedim.

Geçen sene el ele tutuşmak konusunda çekinen Demir, sol elini direksiyonun üstünde tutmaya devam ederken sağ elini bacağına üstüne koydu ve tutmam için açtı. Hiç düşünmeden tuttum. Elleri buz gibiydi. Normalde hep sıcak olan, kışın bile sadece siyah deri ceketıyla dışarıya çıkan Demir, şu son bir haftadır buz gibiydi.

Demir gibi biri bile üşüyebilirdi. Kendimi kötü hissedebilirdi. Kaybedebilirdi. Tüm o korkulan kişiliğinin yanında o da bir insandı ve her insan gibi duyguları vardı. Güçlü biri olduğu gibi hissettikleri de güçlüydü. Hayatı boyunca, duygularını olması gereken düzene sokacak, destekleyecek ve duygularına aynen onun hissettiği gibi güçlü bir şekilde karşılık verebilecek birine ihtiyaç duymıştı. Kimse onu benim gördüğüm şekilde görmediği için, Demir şu an olduğu haline; karmaşık, kaba ve duygusuz gibi görünen birine dönüştürmüştü kendini.

Ama artık saklanmaya ihtiyacı yoktu.

Benim de saklanmaya ihtiyacım yoktu. Hele hele ondan kaçmak mı? Kaçacağım son kişiydi o.

"Demir..." dediğimde, bana "Evet?" diyerek karşılık verdi. Şimdi soracağım şey için ne kadar uzun zamandır beklediğimi hatırlamıyordum. Aslında... illa ona haber vermek zorunda değildim ki. Ben de ona sürpriz yapabiliyordum.

"Kampa geliyorsun değil mi?" diye sordum. Bunu soracağımı tahmin etmemişti.

"İki hafta sonra Uludağ'daki kampa mı?"

"Evet. Esmâ'nın düzenlediği," dedim.

"Bilmem... Siz hepiniz gidiyor musunuz?" diye sorduğunda, Demir'i gelmesi için ikna etmek zorunda olduğumu aklıma kazdım.

"Evet. Hem.. aslında senin doğum gününe denk geliyor ve açıkçası hediyeni alabilmek için benimle gelmek zorundasın.." diyerek ona baktım.

"Bak sen... Hmm.. Sakın parti marti yapma. Pasta sevmem. Öyle yapmacık partilerden nefret ederim. Kimseye haber falan da verme. Ayrıca.. Ben istediğim zaman istediğim hediyeyi istediğim yerde alabilirim," derken, yolda arabayı kenara çekti ve durduktan sonra bana döndü.

"Hatta... doğum günü hediyemi hemen şimdi almayı talep ediyorum," dedi.

Tamam, bunu beklemiyordum.

"Üzgünüm ama kampta vereceğim. Yani hediyeni. Yani doğum günü hediyeni kampta alacaksın," deyip kendime kazdım. Bundan daha aptalca konuşabilir miydim acaba?

Demir durdu. Biraz düşündü. Bu sırada gözlerini birkaç saniyelikine gözlerimden ayırdı ve beni süzdü. Ardından havalı bir şekilde önüne döndü ve arabayı çalıştırdı.

"İyi. Geliyorum," dedi.

Gülümsedim.

"Her zaman bu kadar kolay olmayacak Güneş Hanım. Cidden kafa dağıtmaya ihtiyacım var," dedi.

"O kadar işadamıyla sen ilgilenmeyeceksin herhalde?" diye sorduğunda, aklıma yemekteki onlarca takım elbiseli adam geldi.

Demir cevap vermeden önce sıkıntısını belli edecek şekilde "Offfff" dedi. Ardından "Her biriyle tanışmam gerekiyor. Her Bir. Siktiğimim. Adamıyla!" diyerek cümlesini tamamladı.

Sıkıntıyı yine yüzüne yansıırken, ona "İstiyorsan yardımcı olabilirim?" diyerek teklifimi sundum.

Bana "Aile avukatı, bilmemnesi... zaten hepsiyle toplantım var yarın ve başında bana yardım ettikleri için maaş alan adamlar ol-

cek. Bu yüzden senin yardımlarını günün başka saatlerinde almayı planlıyorum.. Mesela şu sıralar gibi," dediğinde gülümsedim. Okulla girişimiz kampta, orada kaldığımız gecelerden birinde, sonunda Demir'le birlikte olmaya karar vermiştim ve sadece iki hafta kalmıştı. Bir an önce bu kararımı kızlarla konuşmak istiyordum. Esma kendisiyle Burak'ı hatırlamaktan çok aklını dağıtırdı ve beni huzurlamak gibi bir görev edinirdi kendine. İşte bu yüzden mutlu olurdum. Ona söylemekten çekinmeyecektim.

Helin'in de "Sonunda. Demir'de bir sorun olduğunu düşünmeye başlayacaktım," deyip alkışlayacağı an gözümün önünde canlanıyordu bile.

Demir "Ve meşgul demişken. Babamın tüm işleri -ki işleri derken hem normal işleri hem de illegal olan işlerinden bahsediyordum- bana kalmış oldu. Ayrıca şu seri katil olayı yüzünden ne-redeyse her gün bir araştırma ekibi ile beraberim. Bu yüzden pek görüşemeyebiliriz," dediğinde, bunun doğru olduğundan emin-dim.

"Hakkım," dedim ve başımı koltuğa yaslayıp camdan dışarıyı izlemeye başladım.

"Seni bu işlerden olabildiğince uzak tutmaya çalışıyorum Gü-neş. Anlıyorsun, değil mi?" diye sorduğunda, hemen "Evet, evet. Biliyorum Demir ve bu sefer inatçılığımı burnunu sokmayaca-ğım," dedim. Tabii geçen seferki gibi mecbur kalmazsam... İşte o zaman hiçbir engel beni durduramazdı.

"Okula zar zor gelebileceksin, benim dersanem var, yokken de kafede çalışıyorum. Seni ne zaman görebileceğim? Eniştem bu olaylardan sonra beni ev hapsine alırsa asıl nasıl görüşeceğiz?" diye sordum.

Dışlerini görebileceğim bir şekilde gülümsediğinde beni de gülümsetmiş oldu. "Ne? Ne oldu şimdi?" derken, elimde olmadan en tatlı sesimi kullandığımı fark ettim. Demir'in gülüşü ve üze-rimde bıraktığı etkiler...

Demir "Yok bir şey.. Sadece o lanet olası kampta bu iki haftalık görüşmemizin acısını senden iyice çıkaracağım aklıma geldi... O kadar," dedi.

Demir yine tutkulu imalarıyla benim yanaklarımı kızartmayı

başarabilmıştı fakat yine her zamanki gibi bir şeyler bekliyor olacaktı. Oysa ben ilk defa daha fazlasını yapmak isteyecektim. Şaşıracaktı, fakat en önemlisi onu rahatlatacak ve mutlu edecek olmandı. Ben de mutlu olacaktım.

Demir'le geçirdiğim bu güzel akşamın sonunda, gece enerjimin beni uyandırmasıyla uyandım.

"İki kız daha..." dedi. Anlamam için yeterliydi.

Haber hepimize ulaştı ve sabah erkenden Arda'yla beraber karakola gittik. Demir çoktan oradaydı ve her öldürülen kızla beraber daha çok sinirleniyor ve bu sinirini dışarıya boşaltmıyordu. Fazla enerjisini spor salonunda boşaltmaya çalışıyordu. Fakat ben tabii ki biliyordum, enerjisinin bir kısmını bunlardan sorumlu olan kişi veya kişileri bulacağı güne saklıyordu.

Cansu ve Ateş de karakola çağırılmıştı. Demir o sabah tek bir şey söyledi:

"Normalde daha fazla zamanımız vardı fakat bu sabah aynı anda iki kişinin ölü bulunması..."

Gerisini hepimiz biliyorduk. Zaman daralıyordu ve bunu en güçlü hisseden de bendim. Ne zaman bir hayal kurmaya başlasam, bir şeylerin iyiye doğru gidebileceği umudunu barındırsam, işte o zaman hayat bana erken davrandığını söylüyordu.

Ateş, Demir'e "Sırada kimin olabileceğine dair en ufak bir fikir var mı?" diye sorduğunda, Demir, Cansu'ya baktı. "Emin değilim ama... sanırım şimdiki hedef sensin," dedi. Ardından gözlerini Cansu'dan kaçırdı.

Cansu "Siktir," deyip iki adım gerilediğinde, Ateş onu durdurdu ve tek koluyla kendine çekip sardı. Cansu yüzünü Ateş'in göğsüne gizledi.

Eniştem "Her türlü korumayı sağlamalınız," dediğinde, Ateş, Cansu'ya "Her bir dakika seninle olacağım," diye fısıldamaya devam ediyordu. Polisler Cansu'yu farklı bir departmana yönlendirdiğinde, eniştem benimle konuşmaya başladı. Demir bir yanımızda duruyordu, Arda ise bizden birkaç adım ötedeki duvara yaslanmış, bizi dinliyordu.

"Güneş bu demek olmuyor ki sen güvendesin... Aynı şekilde.

Okula gitmeyeceksin. Şu dakikadan itibaren evden çıkmayacaksın. Hatta daha yüksek korumalı eve taşınm..." derken onu durdur-
dum.

"Okula gitmemem konusunda haklısın. Gerçekten tehlikeli fak-
kat üniversite sınavı ne olacak? Arahk ayındayız ve aslında o kadar
az zaman kaldı ki!" dedim. Amacım kendimi savunmak falan de-
ğildi. Eniştemin güvenliğim konusunda haklı olduğunu ve sadece
güvenliğini düşündüğünü biliyordum fakat üniversite geleceğim de-
mektir ve iyi bir üniversiteyi kazanamazsam hayatım boyunca ha-
lamla enişteme yük olmak dışında başka bir şey yapamayacağtım.

Dakikalarca sessiz kalıp konuşulanları dinleyen Arda, bana
"Güneş, senin yaşamam mı daha önemli yoksa üniversite sınavı
mı?" diye sordu.

Evet hayatta kalmam tabii ki daha önemliydi ama onlara yük
olduğomsu konusunu evlerine taşıdığım günden beri düşünüyör-
dum. Aynı şekilde Arda ve babası Semih Amca'ya da kafede dola-
rarak yük oluyordum. Belki de elemana ihtiyaçları yoktu.

"Arda... anlamıyorsun.. benim söylemeye çalıştığım..." der-
ken, Arda sözümü kesti ve "Güneş, şu an sen kafanda kendi ken-
dini yapıyorsun. Neler düşündüğünden adım gibi eminim ve öyle
bir şey yok. Hadi bu sene de olmadı,öbür sene sınava girersin.
Evde çijtim alırsın veya... ne bileyim Güneş, başka bir şey yapar-
mı!" dedi.

Arda'yla çoğu kez tartışma konumuz olmuştı bu yük olma me-
selesi. Bu yüzden beni, daha konuşmadan anlaması normaldi.

Arda'ya tekrar cevap verecektim ki, Demir'e döndü ve "Belki
de mafya babamız bu kadar çok kızla yatmasaymış veya yataken de
liste tutasaymış daha kesin bilgiler olurdu elimizde!" diye bağır-
dı, Demir bacağının yanında duran sağ yumruğunu sıkı.

Eniştem "Hey! Hey. Arda sakın ol. Ne yeri ne de zamanı," de-
yip Arda'yı birkaç adım geriye doğru çektiğinde, Demir "Sorum
değil. On yedi yaşındaki birinden böyle önemli konuları anlaması-
nı beklemiyordum zaten," dedi gayet normal bir sesle.

Arda, Demir'e sinirlendi, fakat sesini kontrol altına alarak "On
sıkız," dedi. Sonra benimle konuştu.

"Apeal düşüncelerle kendi hayatını, üniversite sınavından daha

önemli görme," dedi ve göz kırptı. Demir'e bakmadan arkasını dönüp karakoldan çıktı.

Demir "Bu çocuk her kelimesiyle sinirimi bozuyor," diye inat ettiğinde, aslında bunu uzun zamandır bildiğini fark ettim.

Eniştem "Arda iyi çocuktur. Çocukluğundan beri tanıyorum Güneş'ten. Neyse,onu bırakın da halletmemiz gereken işler var," dedi ve beni eve gönderdikten sonra Demir'le karakolda kaldı.

Esmâ ve Helin'le artık yeterince konuşmıyordum. Okula gidebilseydim onlarla konuşabilir, Esmâ'nın yanında olabilirdim fakat ev hapsimle beraber bu imkânım ortadan kalkmıştı. En azından Helin her akşam bana rapor veriyordu.

"Konuşmuyorlar bile abi. Burak, Esmâ'nın yanına gidiyor, Esmâ ondan kaçıyor. Zil çalar çalmaz sizin sınıfa damlıyorum bemen. Bir bakıyorum Esmâ yok. Başka bir teneffüs Esmâ var Burak yok... Garip ya," dedi.

"Helin bunlara o gece ne oldu?" diye sordum.

Helin "Bir bilsem! Acaba Burak yatmak istemedi Esmâ ona mı bozuk atıyor? Ama imkânsız ki..." diye cevap verdi.

"Esmâ güzel ve çok tatlı bir kız. Zaten asırlardır beraberler ve kız aylardır,belki de yıllardır o günü beklemiş... Burak niye son dakikada sorun çıkarsın ki?" Hâlâ anlayamıyordum.

Helin "Güneş," dediğinde "Söyle," dedim.

"Burak gay olmasın?"

Kahkahayı bastım. Helin telefonda bana bağııyordu.

"Gülme! Ben çok ciddiylim!" diyerek ısrar ediyordu hâlâ.

"Helin alakası yok. Saçmalama!" derken hâlâ gülmüyordum.

"Ne bileyim Alperen'le bayağı kankalar. Arda ile de çok miler ve her gün konuşuyorlar... Arda da hoş çocuk ama Kas da yaptı epey..." diye senaryo üretirken, tekrar gülmüladım.

"Evet Helin. Evet. Çok haklısın. Arda MMA'ya başlar rak içinde olan gizli duyguları uyandırdı ve Arda'nın fırlayan muhteşemliği karşısında..." derken, Helin sözü "Aynen! Gitar çalmayı öğretme bahanesiyle geceleri falan olduysa ve... Hey! Arda'nın sevgilisi var mı?" di

"Sanırım İpek diye bir kız vardı sporda tanıştığın ama..." derken, Helin "İşte! Hiçbir zaman biriyle ciddi olamamış. Yazın Hemraz'la da o kadar takıldılar ama sonuç ortada! Çözdük! Burak, Arda'ya İpek..." dedi Helin.

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra, Helin ciddi sesiyle "Tamam seçtim. Gerçek teorin nedir?" diye sordu.

"Belki de... ya gerçekten sıkılmışlarsa?" diye sordum.

Helin "Esmâ öyle dedi ama... emin değilim. O kadar uzun bir ilişkim hiç olmadı. Doğukan ciddi anlamda sevgili olan ilk kişi," dedi.

"Onun yerinde olmadan anlayamayız. Ama dışarıdan elde ettiğimiz sonuç gerçekten de en kopmaz ama bağların da bir gün kopabileceği. Belki... aralarında uzun zamandır devam eden bir anlaşmazlık vardır ve sonunda bitirmeye karar vermişlerdir..."

Helin "Bence de. Bu mantıklı. Esmâ söylemiyor ama istediği zaman söyleyebileceğini biliyor. Sen günlerdir okulda yoksun, ben her gün Esmâ'yı sorguya çekiyorum. Artık durmalıyım sanırım... O kendisi istediği zaman söyler," dedi.

Tam cevap verecektim ki Helin "Güneş!! Kampa geliyorsun değil mi?" diye sordu.

"Ev hapsinden sonra biraz zor ama ne yapıp edip gelmem lazım çünkü sonunda Demir'le..." derken durdum ve dudakımı ısırdım. Kızlara daha söylememiştim.

Helin anında "Demir'le ne?!!?!?!" diye bağırdı. Telefonu kulağından uzaklaştırmak zorunda kaldım.

"Sanırım Esmâ'yı arayıp konuşmaya katmalıyım," dedim.

Helin "Güneş!!!! İnanamıyorum! Güneş, sonunda 'güneş' denince ilk aklıma gelen o Teletubbies'teki üstünde sarı şerh bebek olan güneş imajını aklımdan silbileceksin!" dedi.

"O nasıl bir... neyse... bekle Esmâ'yı da konuşmaya alıyorum," dedim ve Ardından Esmâ'da aramıza katıldı.

"Selam," dediği zaman, Helin hemen "GünDem ilişkisi sonunda canlanıyor!! Dı dı dım dı dıdım!!" diye kendi çapında şarkı söylemeye başladı.

Esmâ "Ne? Dur bir kere o GüMir. Her neyse. Ne oldu?" diye sordu.

Helin "Güneş, çabuk bir şeyler söyle yoksa tüm otel fantezilerini sana uyarlayıp anlatacağım," deyince Esmâ hemen anladı ve "Vaaay!" dedi.

"Evet... evet... ablanız da artık o kulvarda olacak," dedim.

Esmâ "Yalnız biz Burak'la yatmadık, biliyorsun değil mi? Yani pek yardımcı olamayacağım," dedi.

Helin "Bir dakika bir dakika. Asıl ablanız konuşuyor şimdi. Durun. Güneş'ciğim... Aklında nasıl planlar var?" diye sorduğunda "Kamp. Haftaya. Demir ve Ben. Kısa ve öz," dedim.

"Kısa ve öz olan ne?" diyen halamın sesini duyduğum anda inkildim ve "Esmâ'nın sorduğu soru. Evet. Kesinlikle x ve y'yi taraftara toplayacaksınız," dedim.

Esmâ anında anlayıp "Anlaşıldı kaptan. Sonra konuşuruz," diyerek telefonu kapattı. Aynı şekilde Helin de sonradan ifademizi alınacağını bildirdi.

Telefonumu kenara koydum ve halama baktım.

"Kıvrırma," dedi.

Hemen yüzüm düştü ve "Pofff. Senden de bir şey kaçmıyor ama," dedim. Gelip yanıma oturdu.

"Demir de kampa geliyor yani... Peki sen gidebilecek misin?" diye sorduğunda, halama "Gitmek zorundayım. Bu benim üniversite sınavına girmeden önce yapabileceğim son aktivite ve ayrıca her yıl son sınıflar böyle bir geziye gidiyor... Esmâ'ya da destek olmam lazım. Gerçekten zor bir dönemden geçiyor," dedim.

"Peki ya sen?" diye sorduğunda "Efendim?" diyerek karşılık verdim.

"Sen zor bir dönemden geçmiyor musun?"

Cevap veremedim.

"Rehin alındın. Serkan yetişemeseydi belki de seni kaybetmiş olacaktık. Tek tek kızlar öldürülüyor ve şu an içinde bulunduğun tehlikenin farkında değil misin?" diye sordu.

"Farkındayım. Aslında.. bir bakıma da o yüzden istiyorum bu geziyi. Yarın ne olacağım belli değil. Aldığım nefesi geri verebileceğimin bir garantisi yok ve olabildiğince arkadaşlarımla olmak istiyorum..."

Halam "Sadece arkadaşların mı?" diye sordu gülümseyerek.

"Ve Demir... Evet... Kabul ediyorum. Mutlu musun? Demir'e merdese bağıyım ve onsuz bir dakika bile geçirmek istemiyorum fakat ne yaparsam yapayım hep bir şey engel çıkıyor ve bu geziye de gidemsem..." derken, halam sözümü kesti ve "Bizimle olmak istediğini söyleyeceğini sanmıştım," dedi gülererek.

Kendimi işi etme konusunda bir dünya markasıydım.

"Geziye gitmek istediğini biliyorum fakat enişten seni hayatta göndermez," dediğinde, hayallerimin bir kez daha suya düşmek üzere olduğunu fark ettim.

"Ama... ben bir konuşursam ve sen bana az önce söylediğin cümleleri ona da söylersen belki bir korumayla seni gönderebilir," dedi.

Korumam mı? Şaka mıydı bu? "Aa evet.. Demir'le beraber kalacağız küçük kültübede... Aramızda uyumayı arzular mıydınız?" diye mi soracaktım?

Akşam eniştemle konuştuk ve bir korumayla beni göndermeyi kabul etti. Aslında ona kalsa kendi bizzat gelirdi fakat gerçekten çok işi vardı ve bu yüzden başka birini başıma dikmek zorunda kalmıştı.

Bunu Demir'e mesajla söylediğimde bana verdiği yanıt şu oldu: Cansu'yla Ateş bile geliyormuş. Savaş söyledi. Korumam işini de kafama takma. Ben halledeceğim.

Kınacası Demir'e güvendim ve kafama takmadan başımı yastığıma koydum. Tavanda karanlıkta parlayan yıldızları izledim. Kaç hayal kurmuştum burada ben?

Kaç gerçekleşmişti?

Daha kaç gerçekleşecekti?

Eskiden bunları sorun ederdim, düşünürdüm. Ama şimdiyse acaba bu soruları kendime bir daha sorabilecek kadar yaşayacak mıyım?" düşüncesindeydim sadece.

Demir'le olan hayallerimin en belirsiz olanına ve en çok beklenenin sadece birkaç gece uzaklıktaydım. Yarın yola çıkacaktık, günler sonra okula gitmiş olacaktım, günler sonra Demir'i görmüş olacaktım ve yaklaşık beş-altı saatlik eğlenceli bir yolculuğumuz olacaktı.

Hayalini kurmak istiyordum. Yarın sabah uyanışımın, hazırlanı-

şımın ve arkadaşlarımla, Demir'le otobüse binişimin hayalini kurmak istiyordum fakat yapamazdım. Şu an yapamazdım.

Demir'le ilk kez birlikte olmamı hayalini kurmak, kafamda tasarlama istiyordum fakat yapamıyordum. Gözlerimin önünde, bana birkaç metre uzaklıkta olan tavanımdaki yıldızlar "Hayır," diyorlardı. Beklentimi en düşük seviyede tutmalıydım. Artık bunu öğrenmiştim ben.

Bir şeyi ne kadar istersem o kadar gerçekleşmiyordu çünkü ve şimdi... tüm bu olan olaylara, cinayetlere ve yaşadıklarımıza rağmen mutluydum. Olmamalıydım ama öyleydim. Her an öldürülme tehlikesiyle yaşamamın ne olduğunu bilmediğim için, şu an hissettiklerimin o olup olmadığına karar veremiyordum.

Cansu ne yapacaktı? Onun tek suçu Demir'i istemektir. Tıpkı benim istediğim gibi. Peki ya ondan sonra... ben ne yapacaktım?

Aklmda bir ton düşünceyle uykuya dalmayı bekledim ama olmadı.

Bu gece de uyuyamadım.

28. Bölüm

"Hadi ama gençler! Kimse söz almayacak mı? Biliyorum, aklı-
mız bugün çıkışta gideceğiniz gezide ama otobüsün hareket etme-
sine daha üç saat var..."

Evrin Hoca haklıydı. Hepimiz geziyi düşünüyorduk. Ya da en
azından... ben düşünüyordum.

Demir'e bakıp gülümsedim.

"Güneş?"

Evrin Hoca'nın sesini duyduğum anda, Demir'e odaklanmış
bakışlarımı hemen edebiyat öğretmenimize çevirdim. Evrin Hoca
uzun sarı saçlarını geriye attı. Bana bakıyordu.

"Efendim hocam?"

Evrin Hoca "Gülümsediğine göre aklına bir iki mısra gelmiş
olmalı... Neden bizimle paylaşmıyorsun?" diyerek, o anda bir şiir
yazmamı istedi. Dersin başında bir şiir yazmamızı istemişti ve sa-
dece beş dakika vermişti. Tabii ki ben hemen bir şey yaratamamış-
tım.

"Ben daha önce yazmış olduğum bir şeyi okusam olur mu?"
 diye sorduğumda, Evrin Hoca gülümsedi ve "Tabii ki olur. Şiir
yazıyor musun?" dedi.

Çantamdan her zaman yanımda taşıdığım mavi kapaklı A5 bo-
yutundaki çizgili defterimi çıkardım. Bu benim karalama defterim
gibi bir şeydi. Bazı sayfalarında çizdiğim -daha doğrusu becerip çı-
zemediğim- resimler, sevdiğim şarkıların sözleri, aklıma gelen bazı
düşünceler vardı. Bazen de günlük olarak kullanıyordum.

"Şiir değil de... şarkı sözü yazıyorum aslında. Arna beste yapmıyorum," dedim.

Evrin Hoca "Tamam. Dinliyoruz," dedi ve öğretmenin masasına oturdu.

"Hocam İngilizce olması sorun yaratır mı?" diye sorduğumda, Evrim Hoca "Aslında edebiyat dersindeyiz ama... madem kimseden ses çıkmıyor, sorun olmaz. Başlayabilirsin," dedi ve tüm sınıf bana döndü.

En arka köşede oturunca, hepsinin beni izlediğini fark edebiliyordum. Birazdan, daha önce hiç yüksek sesle kendi kendime bile okumadığım, kimseye göstermediğim sözleri sınıfa okuyacaktım.

Yazdıklarımla gurur duyuyordum ve okurken çekinmeyecektim.

"I can hold my breath, I can bite my tongue.

I can stay awake for days if that's what you want, be your number one.

I can fake a smile. I can force a laugh.

I can dance and play the part if that's what you ask, give you all I am.

I can do it.

But I'm only human and I bleed when I fall down.

I'm only human and I bleed when I fall down. I'm only human and I crash and I break down.

Your words in my head, knives in my heart, you build me up then I fall apart.

'Cause I'm only human.*

Okumayı bitirdiğimde kimseden tepki gelmemişti. Bir tek Demir'in, yanımda otururken kendi defterine bir şeyler karalarkenki kaleminin sesini duyuyordum.

"Şimdilik sadece bu kadarını yazabildim," deyip oturdum. Sıra'nın üstünde duran siyah kalemimi arasına koyup, defteri kapattım.

*Bu şarkı Christina Perri isimli sanatçının Human şarkısıdır. Burada kurgu içinde kullanılmış ve Güneş tarafından yazılmış gibi gösterilmiştir.

Evrım Hoca "Yeteneklisin Güneş. Sakın o defteri kaybetme," dedi ve güldü.

Esmaya baktığında turnaklarına bakıyordu ve dudaklarını birbirine bastırması. Burak artık Alperen'le beraber, cam kenarındaki tarafa oturuyordu. Yine Esmaya bakıyordu. Burak'ın Esmaya olan bakışını izlerken Evrim Hoca "... İngiliz edebiyatından da onlara bakmıştım. Evet... Demir Bey. Güneş kendi yazdığı sözleri okurken sürekli bir şeyler not alıyordun. Bir anda ilham mı geldi yoksa?" diye sordu, Demir hâlâ önündeki deftere bir şeyler karalıyordu. Ne yazdığını anlamak için baktığında düzensiz şekilde duran bir sürü nokta çizdiğini gördü.

"Demir?"

Demir önündeki kâğıda ve çizdiklerine o kadar odaklanmıştı ki Evrim Hoca'nın ona seslendiğini hâlâ duymamıştı.

"Demir..." diye fısıldayıp onu dürttüğünde bana baktı, ardından da Evrim Hoca'yı gördü.

"Bu dönem ilk sınav notun geçen senelere göre iyi. Hiç beklemiyordum..." dediğinde, Demir "Ben de," diyerek cevap verdi.

Evrım Hoca, Demir'in verdiği cevabı duymuş olmasına rağmen "Efendim?" diyerek tekrar etmesini istedi. Asla hafife alınacak bir hoca değildi.

Demir doğruldu ve "Şiir yazmadım," dedi.

Evrım Hoca ayağa kalktı ve yavaş yavaş bize doğru gelmeye başladı. Bu sırada sınıftaki her bir öğrenciyle göz teması kuruyordu.

"Gençler... şiir yazmak için düşünmenize gerek yoktur. Zaten o duygu içinizde vardır... Tek yapmanız gereken o duyguyu sizde uyandıran şeyleri, kavramları, olayları, kişileri anlatmaktır," dedi ve ardından Demir'e baktı.

"Şimdi aklına ilk gelen şeyi defterine yaz," dedi.

Demir "Hocam zilin çalmasına iki dakika kırk altı saniye kaldı. Bence..." derken, Evrim Hoca, Demir'in sözünü kesti ve "Demir, yaz. Hemen. Düşünme. Aklına ilk gelen şey. En çok ihtiyacın olan şey..." dedi.

Demir aynı defterde yeni bir sayfa açtı ve bir kelime yazdı. Göz ucuyla yazdığı şeyi okudum.

Gelecek.

Demir "Şimdi yazdığım kelimeyi okumam mı gerekiyor?" diye

sorduğunda, Evrim Hoca "Hayır. Devam et. Sana en çok ilham veren şey... piyano çaldığını biliyorum. Basketbol oynadığını da biliyorum. Bunlardan daha yaratıcı bir şey olsun," dedi.

Demir anlamayan gözlerle bir Evrim Hoca'ya bir de bana bakıyordu.

Hoca "Hadii! Üç saniyen var," dediğinde, Demir kâğıda başka bir şey daha yazdı.

Güneş.

Evrım Hoca yakınımızda duruyordu fakat Demir'in yazdıklarına bakmamıştı. Geri geri yürümeye başladığında hala Demir'e konuşuyordu.

"Şimdi başka bir alana geç. Kaybettiğin bir şeyi düşün," dediğinde, Demir hiç düşünmeden deftere aklındaki kelimeyi yazdı.

İnsanlar.

Evrım Hoca "Son bir şey daha yazıp bitirelim. Zaten kaç dakikamız kaldı...?" diye sorduğunda, Alperen "Son bir dakika kaldı," dedi hemen.

Demir "Şimdi ne yapmam gerekiyor?" diye sordu.

Evrım Hoca "Şimdi asıl en önemli kısımdasın... Şiir yazmak zorunda değilsin. Sadece bu yazdıklarınla bağlantılı bir şey yazmaya çalış. Hepsini özetlesin. Hızlı düşün," dedi.

Demir defterine baktı. Yazdığı üç kelimeyi onunla birlikte defalarca okudum. En sonunda Demir "İnsanlar tanıdım, yıldızlar gibiydi. Hepsi gökteydi, hepsi parlıyordu. Ama ben Güneş'i seçtim... Bir Güneş için, bin yıldızdan vazgeçtim," dedi.

Zil çaldı. Herkes Demir'in az önce söylediği söz karşısında şaşkına dönmüştü. Bir tek benim kalbim tepki veriyordu sanki. Daha hızlı atarak...

Sessizliği bozan kişi Evrim Hoca oldu. "İşte bu kadar! Derse katılımını sevdim Demir. Biraz geç oldu ama... olsun. Devamını bekliyorum," dedi çantasını toplarken. Ardından sınıftan çıktı.

Demir defterini aldı, ayağa kalktı ve beni kolumdan tutup sınıftan çekmeye başladı.

"Benimle gel," dedi.

Sınıf kapısına doğru ilerlemeye başladığımızda beni durdurdu ve "Mavi defterini de al," dedi.

*Anonim

Hızlıca tekrar sıraya döndüm ve defterimi aldığım gibi sınıfın kapısına gittim. Demir çoktan sınıftan çıkmıştı ve merdivenlerin başında duruyordu.

"Hadi ama seni tüm gün bekleyemem!" dedi ve hızlı merdivenlerden inmeye başladı.

Nereye, niçin gittiğimizi anlamadan sadece onu takip ediyordum.

Müzik sınıfının önüne geldiğimizde "Bence kilitli," dedim. Demir kapıyı açmayı denedi. Kilitli olduğunu görünce "Lanet olsun," dedi ve hemen pantolonunun cebini karıştırmaya başladı.

Geri bir anahtar çıkardığında şaşırمامam gerektiğini düşündüm.

O Demir Erkan'dı. Tabii ki her kilitli yerin anahtarı onda olacaktı.

"Çabuk ol! Unutmamam gerekiyor!" dedi ve beni kolumdan çekip müzik sınıfına soktu. Arkamdan kapıyı kapattı ve hızlı piyanonun başına gitti. Siyah piyanoyu açtı ve daha oturmamış tuşlara basmaya başladı.

Tek tek uyumlu olmayan notalara basıyordu. Hiç karışmadan onu izliyordum. Bir arayış içindeydi. Endişeli görünüyordu. Tek elinde tuttuğu defteri kapalı şekilde piyanonun üstüne koydu ve ardından piyanonun yanındaki koltuğa oturarak iki elini de tuşların üstüne koydu. Parmaklarını tuşların üstünde gezdiriyordu fakat çok az defa basıyordu. Yaklaşık bir dakika sonra defterini açtı ve ben şarkı sözlerini okurken çizdiği şeylere bakmaya başladı. Ben birbirine giren karmaşık karalamalar görürken onun içinse bu defter şu anda hayatından önemliydi.

"Tamam," dedi ve ardından bana bakmadan "Kalem ver," diye emretti.

Demir Erkan dersine hoş geldiniz. Verilen emirler yerlerine getirilmek zorundadır. En azından aranızı iyi tutumak istiyorsanız.

Defterimi açıp siyah kalemimi aldım ve Demir'e verdim. Demir defterindeki o karmaşanın içine birkaç şey daha çizdi. Onun yanına oturdum.

"Bitti," dedi ve derin bir nefes alıp verdi. Gökyüzünden bile daha güzel olan mavi gözleriyle bana baktı.

Yapmış olamazdı... değil mi?

"Demir, sen iki dakikada şarkıma..." derken sözümü kesti ve "Dinle," dedi.

Piyanoyu çalmaya başladığında inanmadım. Gerçekten dakikalar içinde bunu çıkarmış olamazdı, değil mi?

"Demir... sen harikasin," dediğimde "Şşş. Kampa sakla," diye beni susturdu ve çalmaya devam etti.

Ortaya çıkan melodi tek kelimeyle harikaydı ve şarkının temasına uygundu. Hüzünlü, bir o kadar da güçlüydü. Demir'in yarattığı bu melodi denizinin içinde kaybolurken bana "Başla," demesiyle kendime geldim.

Ona cevap vermeyince, çalmayı bırakmadan bana döndü. "Başla. İki kez girişi çaldım, şimdi son kez çalayım sonra da söylemeye başla," dedi.

Bu daha girişin melodisiyse... şarkının geri kalanı ne kadar muhteşem olabilirdi?

"Ama... ama şarkım daha bitmedi. Yarısını yazdım ve ben hiç..." demeye çalıştığım anda, Demir kucagında açık duran deftere baktı ve şarkıya başladı.

"I can hold my breath," dedi ve bana baktı. Şarkıya kanımlamı istediğini söyleyen gözlerle bana baktı.

Tamamen doğaçlama yaparak şarkıya yazmış olduğum sözlerle devam ederken, Demir piyanoya odaklandı ve çalarken sadece beni dinledi. Söylemedi.

Şarkıyı söylerken nasıl oldu bilmiyordum ama... bir anda ben de şarkıya katkı sağladım ve... ve çok güzel oldu. Her şeyiyle.

Sözlerin yazdığım kadarını söyledikten sonra durdum. Demir bana baktı ve "Devam et," dedi. Bir yandan da çalmaya devam ediyordu.

Gözlerimi kapattım ve Demir'in bestesi bana ilham kaynağı oldu. Hiç aklıma gelmemiş olan, fakat sonrasında "bunlar benim nasıl aklıma gelmemiş de devamına yazmamışım" dediğim sözleri söyledim ve şarkıyı tamamladık.

Şarkı bittiğinde gözlerimi hâlâ açmamıştım.

Açmak istemiyordum.

Yanağımdan süzülen bir damla gözyaşının ne için olduğunu bi-

liyordum. Şarkı inanılmaz derecede duyguluydu, onun üstümde etkisi vardı fakat sadece o da değildi.

Bu anı hayatımda bir daha kaç kere yaşayabilecektim?

Bir saniye daha uzun sürmesi için ne yapabilirdim? Neden isterler sanki gözümlü açarsam kaybolacaktı, bir rüya olduğu yüzüne vurulacaktı gibi hissediyordum?

"Güneş..."

Demir'in elini belimde hissettiğim anda dudaklarım aralandı. Ona döndüm ve gözlerimi açtım.

Birbirimize bakıyorduk ve çok yakandık.

"Sözler iyi değil mi... yani... aptalca veya saçma değil değil mi?" diye sorduğunda, Demir belimdeki koluyla beni kendine çekti, diğer kolunu da havaya kaldırıp bana gösterdi.

"Sen şaka mı yapıyorsun? Tüylerim diken diken oldu," dedi. Ardından yanağıma dokundu. Gözyaşının indiğini hissettiğim yerde parmağını gezdirdi.

"... Ama sadece sözler de değil. Senin sesin... çok güzel," dedi. Tam ona, yaptığı bestenin ne kadar muhteşem olduğundan bahsedecekken, o önce davrandı ve bana "Neden üniversite için bir sanat okulu düşünmüyorsun?" diye sordu.

Hanika bir soruydu.

"Okullar hakkında konuşurken buna dikkat ettiğini düşünmemiştim," dediğimde, bana "Güneş ben her ne kadar söylenenler hakkında pek yorum yapmasam da seni dinliyorum. Her şeyini dinliyorum, sadece gerekli olmadığı sürece bir konu üstünde çok fazla durmak bana anlamsız geliyor," dedi.

Tam o sırada kapı açıldı ve öpüşen bir çift, müzik sınıfına daldı. Urun siyah saçları gördüğüm anda Helin'i, ve ardından da Doğukan'ı tanıdım. Demir'e baktım. Demir de bana baktı ve güldü.

Helin'le Doğukan'ın bizim varlığımızdan haberi yoktu. Demir bir anda piyanonun kalın ses veren tuşlarına basınca, Helin, Doğukan'ın ittiği gibi çığlık attı.

Demir'le birlikte gülmeye başladığımızda, Doğukan Demir'e baktı ve "Ayy olmuyor mu?" diye gülererek seslendi.

Helin, benim güldüğümü götünce şaşkınlığını bırakıp gülmeye başladı ve ardından Doğukan'a dönüp "Yerimizi çalmışlar," dedi.

Doğukan'la beraber piyanonun ve bizim yanımıza geldiler. Helin'le yine göz göze geldiğimiz ilk anda durduk. Helin "Ama sen buradaysan...?" der demez, ben de "Ema yalnız mı?" diye sordum ve ardından hemen ayağa kalktım.

Doğukan bana dönüp "Ya onlar Burak'la neden ayrıldılar gerçekten?" diye sordu.

"Ema, Burak'tan sıkıldığını söyledi," diyerek cevap verdim.

Demir piyanoyu kapatıp defterini eline aldığı anda "Tabii sıkılır, bunlar on yıldır çıkmıyor mu?" diye sordu.

Helin "On yıl değil de..." derken, benim Demir'e atışım baskıları yakaladı ve ardından Doğukan'a "Büyük kavgı çıkacak," diye fısıldadı.

Üçü de beni izlerken ben hâlâ Demir'e bakıyordum. "Demek on yıl çıkınca insanlar sıkılır, öyle mi Demir Bey?" diyerek çıkana da olsa kız tribi atmaya başladığımda, Demir "Ya sen ne demek istediğini anladın işte," dedi.

"Yoo hiç de anlamadım. Siz anladınız mı?" diye Helin'lere sordum. İkisi de hayır anlamında gülererek başlarını sallıyorlardı.

Demir "İşte bu yüzden şu ana kadar hiç sevgili olayına girmedim," dedi ve ardından bana yaklaştı.

"Otobüste yanıma oturmak istediğin zaman görüşürüz sarıya," dedi ve ardından müzik sınıfından çıktı.

29. Bölüm

"Zaten bir kere de son dakikada bir şey çıkarmasan, sana yemin ediyorum ki sigarayı bırakacağım."

Bir yandan Demir'in söylenmesini dinlerken diğer yandan da masamden çıkıyordum.

"Önemli bir şey olmasa gerçekten dönmezdik, ama üzgünüm. iPod'um olmadan asla yola çıkamam. Hem, sana aşağıda bekleyebileceğini söylemiştim, sen benimle gelmekte ısrar ettin," diyerek kendimi savundum ve çantamda evin anahtarlarını bulmaya çalıştım.

Demir "Halanlar tam da bizim acelemiz olduğunda evde olmaları zaten," dediğinde, kastettiği tüm ateşli şeyleri es geçip "Eniştem karakolda. Halamsa kuzenimi yuvaya vermek konusunda bir yıl beklemeye karar verdiği için aslında evde olmalıydı ama bağın alıverişe çıkmışlar," diyerek açıklama yaptım. Anahtarımı bulup kapının kilidini açmaya başladım.

Demir "Off çok yavaşsın," diyerek boş yere söylenmeye devam ettiğinde, amacının beni sinir etmek olduğunu biliyordum ama cevap vermekten çekinmedim.

"Arabada bekleseydin," dedim ve kapıyı açıp eve girdim. Demir de arkamdan geliyordu.

O "Sen gimdi beceriksizsindir, iki saat o iPod'u bulamaz, beni de arabada bekletmeye devam edersin.. İşte bu yüzden..." derken bir kızıma sesi geldi.

Arkama dönüp Demir'e baktığımda, yere eğilmiş ve üstüne baskırmış olduğu küçük oyuncak arabayı eline almıştı.

"Bu bana nereden tanıdık geliyor?" diye sorduğunda, "Cenik'in arabasının aynısının oyuncak hali. Rengi bile aynı," dedim Demir gri ve ufak olan kırılmış minivan'ın fotoğrafını çekerken.

"Kuzenine aynısını alırım. Sorun olmaz. Hem zaten fazlasıyla eskimiş. Grisi bile bir garip," dedi ve üç parçaya ayrılmış, bir daha tamir edilmesi imkânsız olan oyuncakçı kenara koydu.

"Tabii ki alırsın. Ama o babamındı ve gri olduğu için değil, edis ve onun olduğu için önemliydi. Ama sorun değil. Mert, yani kuzenim zaten daha çok küçük. Ortadan kaybolduğunu bile anlamaz," dedim ve iPod'umu bulmak üzere odama girdim.

Alt tarafı bir oyuncaktı. Demir hâlâ salonun orda duruyorken, odamda gözlerimi kapattım ve derin bir nefes alıp verdim. Ardından gözlerimi açtım.

iPod'umu bulmam çok zor olmamıştı. Yatağımın hemen üstünde unutmuş olduğumu gördüm ve çantama attım.

Salona döndüğümde, Demir "Hayret, yaklaşık on beş saniye sürdü," dedi.

Ona yapmacık bir şekilde gülümsedim ve ardından kapıya yöneldim.

Demir, ben evi kilitlerken "Kuzenin onu çok mu seviyordun?" diye sorduğunda gülümsedim. "Ne oldu Demir? Köftü abi olarak anılmaktan mı korktun?" dedim ve anahtarı tekrar çantama koydum.

Asansöre bindik.

"Dünyada benden ve ailemden nefret eden yüzlerce kişi olduğuna eminim. Bir kişi daha eklensin istemem," dedi ve arabamın fotoğrafını çektiğinden beri elinde tuttuğu telefonundan saate baktı.

"En sevdiği oyuncakçydı ama gerçekten Demir, hiçbir şey olmaz. Daha çok küçük, görmeden aklına bile gelmeyebilir," dedim ve onu rahatlatmaya çalıştım.

Okula geri döndüğümüzde herkes çoktan otobüse binmişti ve otobüs yola çıkmaya hazırdı. Demir arabasını okulun otoparkını park ettikten sonra, birlikte arabadan indik ve otobüse doğru yürümeye başladık.

Otobüs tamamen son sınıflarla doluydu ve sadece bizi bekli-
yorlardı. Oturacak yer arayacakken, Cansu'nun seslendiğini duy-
dum:

"Güneş! Demir! Size yer ayırdık!"

Cansu'nun sesinin geldiği yere baktığımda, otobüsün en arka
kısımına komple Demir'in çetesinin kapladığını gördüm. Cansu,
Ateş, Savaş ve Doğukan en arkadaki dörtlü koltukta oturuyorlardı.
Tam neden Helin, Doğukan'la oturmuyor diye merak edip Helin'i
aramaya başlayacaktım ki, Doğukan'ın,yani en arkanın bir önün-
deki koltukta Helin'in Esmâ ile oturduğunu gördüm.

Akaya doğru ilerlemeye başladığımda, Demir de arkamdan
beni takip ediyordu. Bugün müzik sınıfından çıkarken "Yanıma
oturmak istediğinde görüşürüz" demişti fakat bunu şakasına söy-
lemişti. Bu yüzden sorun olmadı.

Cansu ve Ateş'in önüne, Esmâ ile Helin'in hizasında sol tarafta
kalın ikili koltuğu oturduğumuzda, ben cam kenarına geçtim.

Otoyola çıktığımızda, Ayhan Hoca mikrofondan konuşmaya
başladı:

"On beş dakika gecikmeli olarak yola çıktık ama sorun değil.
Evet... Her şeyden önce Esmâ arkadaşınıza teşekkür etmelisiniz.
Her şeyi o organize etti," dediğinde, ben alkışlamaya başladım.
Doğukan da arkadan tezahürat yapmaya başladığında herkes bize
çığık etti. Esmâ gülümseyip bir kraliçe gibi selam verdi ve tekrar
yerine oturdu.

"Dört gece Uludağ'da kalacağız ve beşinci günde de geri döne-
ceğiz. Orada kulübe tarzı..."

Ayhan Hoca konuşmasına devam ederken, Demir telefonunda
birilerine mail atıyordu. Ben de Helin ve Esmâ ile sohbet etmeye
başlamıştım. Demir en sonunda sıkılıp "Sen bu tarafa geç," dedi ve
kızlara daha yakın oturmamı sağladı.

Aralık ayında olduğumuz için hava hemen karanıyordu.Esmâ
bir süre sonra uyuklamaya başlamıştı bile.

Helin "Bu kıza arabaya binince ne oluyor anlamıyorum?" dedi
ve gülümsedi.

"Müzikle giderken uyanık olduğu zamanları hatırlamıyorum
bile," diyerek cevapladım Helin'i.

Otobüs durduğunda mola verdiğimizizi anladık. Demir, Doğukan'la Ateş'e baktı ve hep beraber aşağı indiler. Biz de Helin'e beraber onları takip ettik.

Savaş da benim gibi sigara içmiyordu. Ayhan Hoca yanımıza gelip "Bir daha mola vermeyeceğiz, haberiniz olsun," dedi ve bu haberi vermek için diğer öğrencilere doğru yürümeye başladı.

Helin'e baktım. "Acaba Esmâ tuvalete gitmek ister miydi?" diye sordum.

Helin sigarasını Doğukan'a tutturdu ve sonra "Hadi uyandırılın," dedi. Ardından otobüse geri çıktık.

Esmâ'yı uyandırdık ve hep beraber tuvalete gittik. Aynada toplanan saçımı açarken, Esmâ çantasını tutması için Helin'e verdi.

Helin "Ne olur kalacağımız yer güzel olsun ya..." derken, Esmâ bir yandan Helin'e sesleniyordu:

"Otel gibi değil. Kamp da değil. İkisinin arası bir şey aslında. Bir sürü minik kulübe yan yana olacak ve..." derken Esmâ'nın telefonu çalmaya başladı.

Helin "Ben bakarım," dedi ve Esmâ'nın çantasını açtı.

Telefon çalmaya devam ederken, Helin boş boş çantanın içine bakıyordu. "Helin açsana," deyip onun yanına gittiğimizde bana çantayı uzattı. Elime alıp içine baktım. Bir sürü ilaç kutusuyla doluydu.

Aralarından bir kutuyu çantadan çıkardım ve üstündekileri okumaya başladım. Kazadan sonra bana verilen ilacın aynasıydı elimde gelmiş olan ilaç. Ailemden sonra psikolojim biraz bozulmuştu ve bu ilacı kullanmamı önermişlerdi. Ama ben kullanmamıştım çünkü acıyla kendim yüzleşmek istemiştım. Tam o sırada Esmâ tuvaletten çıktı ve çantasındakileri gördüğümüzü anladı.

Çantasını elimden kaptığı gibi telefonunu aldı ve açtı.

"Efendim anne? Öbür dilerim, uyuyordum otobüste. Evet... evet iyiyim. Aldım. Biliyorum..." diye konuşurken, biz Helin'e birbirimize bakıyorduk. Ne karıştırıyordu bu kız?

"Anne ben seni daha sonra arasam olur mu? Tamam. Görüşürüz," dedi ve telefonunu kapatıp çantasının içine attı. Elimde tuttuğum ilaç kutusunu da alıp çantasına geri koydu ve fermuarı kapattı.

Esmâ bir bana bir de Helin'e bakıyordu.

Helin "Bir şeyler söyleyecek misin yoksa illa sormamız mı gerekiyor?" dedi ve lafı ağzından aldı.

Esmâ bir iki adım yürüdü ve sırtını duvara yasladı. Ardından konuşmaya başladı.

"Sizce gezimin sonunda söyleyecektim aslında. Ben psikiyatriste gidiyorum ve onun verdiği ilaçları düzenli olarak almam gerekiyor," dedi.

"Nasıl yani? Ne zamandır gidiyorsun?" diye sorduğunda, Esmâ gülelerini tavana dikti ve biraz düşündükten sonra "Yaklaşık sekiz aydır," dedi.

Helin "Sekiz ay mı? Sekiz! Ay!" dedi ve Esmâ'ya kızdı.

Esmâ "Helin, ne yapabiliyordim? Psikolojik sorunlarımın olduğunu insanlarla paylaşmak istememem gayet normal bence, üstüne gelme lütfen," dedi ve çantasını sırtına taktı.

Esmâ'ya yaklaştım:

"Ama.. nasıl bir sorunun var ki? Okulun ilk üçünde yer alıyordun ve takdir alacağın her zamanki gibi kesin. Hepimizden daha çok şey organize ettin ve istediğin bir üniversiteye girebilme şansın birden kat ve kat daha yüksek..." derken, Esmâ sözümü kesti ve "İşe öyle olmuyor," dedi.

Helin "Neyin var Esmâ? Lütfen bizimle paylaş ki beraber atalım," dedi. O sırada tuvaletlerden birinden Cansu çıktı. Tek başınaydı. Üçümüz de sessizce ona bakıyorduk.

Cansu ellerini yıkadıktan sonra bize doğru geldi ve "Özür diliyorum. Özel bir konuşmaydı ve benim duymamı istemezsiniz ama merak etme Esmâ..." dedi. Başını kaldırıp Esmâ'ya baktı. "... Kimseye söylemeyeceğim." Hafifçe özür dilediğini anlatan bir şekilde gülümsedi ve oradan çıktı.

Helin kapıyı işaret ederek Cansu'yu kastetti ve "Buna daha sonra geri döneriz. Şimdi anlat hadi," dedi.

Esmâ "Otobüse doğru yürütelim mi? Yürürken anlatayım. Geçen sene Demir'le kaçırıldığınız gibi otobüsü kaçırmak istemiyo-rum," dedi bana bakarak.

"Hey! Sonu güzel bitmişti ama!," dedim gülümseyerek.

Helin "Yaa tabii. Bayağı öpüşmeli bitti. Naklen izledik," dedi ve ardından otobüse doğru yürümeye başladık.

Esma "Aslında yazın tedavime daha çok odaklanmam gerekiyordu fakat sizinle Bodrum'a gelince bir sürü seans kaçırdım. İlaçları da sürekli unuttum," dedi.

Helin "Yani Bodrum'da bayıldığın zaman...?" dediğinde, Esma "Ara ara oluyordu evet. Psikolojik olarak, düşündüklerime vücudum böyle tepki veriyordu," diye karşılık verdi.

"Kaynağı sadece psikolojik nedenler miymiş? Neden hiçbir şey söylemedin bize? Bu gerçekten göz ardı edilmemesi gereken bir şey," dedim.

Esma "Ne yapabiliyordum Güneş? En yakın arkadaşımın sevgili aslında ailesinin katili çıkmıştı. Öte yandan da diğer en yakın arkadaşım, Doğukan ile sonunda açık bir şekilde çıkmaya başlamıştı ve morali oldukça yüksekti. Kimseyi kendi sorunlarım için üzmeye hakkım yoktu benim," dedi otobüs görüş alanımıza geldiğinde.

Esma'yı durdurdum ve karşısına geçip omuzlarından tuttum.

"Bir daha asla, ama asla böyle bir şey söylemeyeceksin," dedim.

Helin "O ne demek ya? Esma sen delirdin mi? Biz hangi günler için duruyoruz o zaman? Madem üstünde stres vardı, birtakım problemlerin vardı... Neden bizimle hiç konuşmadın? Konuşabileceğini biliyordun," dedi.

Esma kendi açıklamasını yaparken gözleri dolmaya başlamıştı.

"Her zaman her şeyde görev almak, birinci olmak, başarılı olmak için çalışıyorum ben ama o kadar yükleniyorlar ki bana... Ailem, öğretmenler, dersanedekiler... Bir kere başarılı olduğumu gördüler mi hep istiyorlar ve bilmiyorlar ki ben de bir insanım! Aynen senin şarkındaki gibi Güneş. Ne demeye çalıştığımı anlıyorsundur. Robot değilim. Sürekli sınavlardan yüz alamam. Mükemmel olamam. Burak'ın hak ettiği gibi bir sevgili ise asla..." derken Helin onu susturdu.

"Burak kim ki sen onun hak ettiği gibi biri olmaya çalışıyorsun?"

Helin'e katılarak Esma'ya "Kesinlikle. Asıl insanların sana layık olmaya çalışmaları gerekiyor. Sakın böyle düşüncelerle kendini yiyip bitirme Esma. Biz hep buradayız ve bundan sonra biz sana her

konuda yardımcı olacağız. İstesen de istemesen de. Her konuda..." dediğinde, Esmâ dudaklarını birbirine bastırıp, gülümsüyordu. Gözleri hâlâ doluydu.

"Anladın mı?" diye sorduğunda, Esmâ evet anlamında başını salladı ve bana sarıldı.

Kulağıma "Teşekkür ederim Güneş," diye fısıldarken, Helin yandan "Group hug!" diye bağardı ve o da bize sarıldı.

Esmâ "Sizi çok seviyorum. Bunu biliyorsunuz, değil mi?" derken, elleriyle gözlerini siliyordu.

Otobüsün kornası ötmeye başladığında hızlı hızlı yürümeye başladık.

Tam otobüse bindiğimizde arkamı dönüp Esmâ'ya "Burak biliyor mu?" diye sordum.

"Hayır. Lütfen kimseye hiçbir şey söylemeyin. Yalvarırım size," dedi.

Helin, Esmâ'ya "Bizi ılerak etme de, Cansu işini yakın zaman-da halletmemiz lazım," dedi ve ardından hepimiz yerlerimize geçtik.

"Ooo prensesimiz gelmiş."

Demir'in dalga geçtiğini anlamam için ona bakmama bile gerek yoktu.

"Bir kere de ben geç geleyim dedim," diyerek kendimi savunduğunda, beni zorla cam kenarına oturttu.

"Korumayla konuştum, bizimle orada buluşacak. Sense senin kızıyla çok konuştun. Biraz bana bak. Mutlu olursun," dedi ve sağ kolunu omzuma attı, beni kendine çekti. Sırtımı onun bedenine, başını da göğsüyle omzunun arasına yasladığında, beni başımdan öptü.

Eniştem bu geziye gitme tek bir şartla izin vermişti, i o şart da başımda duracak bir korumaydı. Her ne kadar kendisinin seçtiği bir koruma olmasında direttiyse de Demir özel ve oldukça pahalı olduğunu tahmin ettiğim, yabancı bir koruma tutmuştu. Eniştemi "Koruma korumadır," diyerek ikna ettikten sonra geziye katılabili mişim.

"Saçların çok güzel kokuyor," dedi.

Hem 'o' ses tonunu kullanıyordu, hem de iltifat ediyordu. Sesi

her zaman çekiciydi ama pek iltifat etmiyor oluşu, her güzel bir şey söylediğinde söylediği şeyi daha ilgi çekici kılıyordu.

Sanırım Demir'in de amacı genel olarak buydu. Kendisinden beklenmeyeni yerinde ve zamanında yaparak, kimsenin bırakmadığı etkiyi bırakabiliyordu.

Şoför ışıkları söndürdüğünde otobüs sadece koridorda, yerde bulunan mavi ışıklarla aydınlanmış aya başladı.

Başımı biraz yukarı kaydırıp Demir'e "Bunu, doğum günü hediyeni bir an önce alabilmek için mi söylüyorsun?" diye sordum.

Demir "Lanet olsun, anlamanı beklememiştim," dedi düz ve normal bir sesle. Günün her saniyesi benimle dalga geçmeye başlayıyordu. Ama garip olan şeydu ki, bunu yaparken üstünden tecrübesizlik akıyordu. Biriyle hiç bu kadar yakın olmamıştı.

Demir Erkan kimseye, bana olduğu kadar yakın olmamıştı.

Demek bir kişiye yakın olmak için bedeninin yakın olmasınaya gerek yoktu. Çıplak olmana gerek yoktu. İş eninde sonunda kalpte bitiyordu ve Demir şu ana kadar hiçbir kızla kalbini paylaşmamıştı.

Şu ana kadar onun benim olacağı gibi ben de onun ilki olamayacağım için üzülüyordum fakat üzülmemeliydim. Ben de onun ilkiydim. Belki de hiçbir kızın şu ana kadar olamadığı kadar.

İlk kahkahası.

İlk heyecanlanışı.

İlk şaşırtanı.

Ona ilk kafa tutanı.

Ona neden siyah giyindiğini soran ilk kişi bendim.

"Her şeyin tam şu anda ve tam da burada durmasını istiyorum," dedim Demir beni öpmeden önce.

Dudaklarımız birbirinden ayrıldığında "Neden High School Musical şarkı sözlerini çalarak konuşuyorsun?" diye sordu.

Kahkaha atmaya başladığımda o da gülüyordu ve parmağını dudaklarına koyarak susmamı işaret etti. Otobüste pek fazla ses yoktu ve sanırım olması da hoş karşılanmayacaktı.

Kahkahamı kontrol altına aldıktan sonra, Demir'e "Sen High School Musical filmlerini nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Hadi gözlerini kapat. Uyuyorsun," dedi ve beni tekrar omuzumdan tutup kendine bastırdı.

"Ama bir cevap bekliyordum," dediğimde, Demir " Bence he-
diyem çok büyük bir şey ve bu yüzden gücünü toplamalısın. Saatin
kaç olduğu umrunda değil. Uyu," dedi ve beni susturdu.

"Demir'in High School Musical 3'teki Right Here Right Now
parçasını biliyor olmasını düşünürken, istemeden tekrar gülümse-
dim ve ardından gözlerimi kapattım.

Ne kadar da yerinde söylemiştim ben. Tam burada; iyisiyle
kötüsüyle tüm arkadaşlarım, en sevdiğim öğretmenim ile beraber
Uludağ'a, son sınıf gezisine gidiyordum.

Tam da şu anda; her şeye rağmen sevdiğim, güvendiğim ada-
mam kollarında, ona kendimi bu kadar yakın hissederken, haya-
tında milyonlarca tehlike varken, tek dokunuşuyla hepsini birden
unuturabilen mavi gözlü adamlayken... Her şeyin durmasını isti-
yordum.

Üniversite sınavlarını, halamlar üzerinde oluşturduğum yükü,
Arda'yla aramızın hâlâ tam olarak iyi olmayışını, rehin alınmamızı ve
şimdi Cansu'yla beni hedef alacak bir seri katili unuttum. Verdiğim
nefesle beraber gitmelerini sağladım ve rahatladım.

Demir yanımdaydı. Her şeye rağmen biz birbirimizin yanın-
daydık.

"Piyano'da babamın yardımı olmadan çaldığım ilk şarkı, ilk
filmdeki What I've Been Looking For'un yavaş versiyonuydu,"
dedi sessizce.

Günler sonra ilk defa rahatça uykuya daldım. Tam da istediğim
yerde, istediğim anda ve istediğim yanında.

30. Bölüm

"Lunapark mı?" dedim şaşırarak.

"Evet, sevmedin mi?" diye sorduğunda ona baktım.

"Hayır, hayır. Çok güzel. Tabii ki sevdim ama..." derken, yar karanlık yar aydınlık olan lunaparka bakıyordum. Bazı aletler açık, bazıları kapalıydı.

"Ama ne?"

"Biliyorum Demir, ayrıcalıklı olmayı seviyorsun. Bunu sana..." derken mavi gözleriyle beni uyarıyordu. "... bize sağlayacak parayı da var. Ama gerçekten koca lunaparkı kapatırmak zorunda mıydın?" diye sordum ona. Aklındakiler nelerdi, ne kadar azını söyleyecekti ve ne kadarını benden saklayacaktı... Bunları düşünmüyordum. Artık dünyada saklanmadığı tek bir kişi vardı ve o kişi de bendim. Bu da benim ayrıcalığımdı.

"Sorun şu ki..." diyerek sözüne başladığında, sağ kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. Ardından ışıkları henüz yanmamış olan atlıkarıncaya doğru yürümeye başladık. "... insanların görmemesi gereken şeyler var," dedi ve cümlesini tamamladı.

Yine ne planlamıştı?

"Demir, aklında ne tür sapıklık varsa..." demeye çalışırken, Demir sözümü kesti ve "Hep sapık anlamda düşün zaten. Hayır, bu sefer değil. Başka şeyler..." dedi ve atlıkarıncaya merdiven şeklindeki basamaklardan çıkmama yardım etti. Belimi bıraktı ve karışımaya geçti.

"Ne gibi şeyler olduğunu birazdan anlatacağım," dedi ve tam o anda atlıkarıncanın ışıkları yandı.

Tim bu bomboş lunaparkta bizden başka biri daha varmış diye düşünürken, esmer ve kıvrık saçlı, üstünde mor askılı bluz olan bir kız yanıma geldi.

"Her şey tamamsa ben anahtarları size bırakıyorum Demir Bey," dedi kız ve cebinden çıkardığı anahtarları Demir'e verdi.

Demir "Teşekkürler," dedi ve ardından kızın verdiği anahtarları kendi cebine koydu. Kız atlıkarıncadan indi ve kontrol masasındaki bir tuşa bastı. Onu izlediğimi görünce gülümsedi ve ardından arkasını dönüp çıkışa doğru yürümeye başladı.

Hava sıcak, sanırım yaz aylarındaydık. Kızın üstündeki askılı bluz ile portu görünce kendi kıyafetlerimin ne olduğunu hatırlamadığımı fark ettim. Ardından hemen üstüme baktım. Kırmızı ve krem rengi spor hırkamin içinde beyaz, mini ve rahat bir elbise giymiştim.

Aralık ayındayken böyle giyinemeyeceğimize göre... rüya görüyordum.

Son derece romantik olan ve günlerdir adını bulmaya çalıştığım ama bir türlü bulamadığım şarkı çalmaya başladığında, az önceki kırım gitmeden önce bir tuşa bastığı kontrol masasındaki ışık yanıp sönüyordu. Sırasıyla 27...26...25... geri sayım yapıyordu.

"Seç," dedi.

Etrafıma baktım. Atlıkarınca birbirinin aynısı olan atlar vardı. Sadece atların saç renkleri farklıydı.

"Önce sen seç," dedim.

Demir dört adım sonra, ilerideki siyah saçlı atın yanında durdu.

"Fazla klişesin," dedim hemen yanımdaki mavi saçlı ata yaklaşıp.

Demir güldü ve "Neden seni bir türlü mutlu edemiyorum acaba?" dedi gülerken.

"Daha yaratıcı ol. Hayata daha renkli bak," dedim ve istemeden gülümsedim. O, karşımda bütün varlığıyla durup, o muhteşem gülümsemesini bana hediye ediyordu. O böyle gülerken bembeyaz dişlerini görmek, kahkasını bir kez olsun bile duyabilmek için binlerce kız sıraya girerdi.

Demir "Beni değiştiremezsin. Ben burada mutluyum," dediği anda atlıkarınca hareket etmeye başladı ve bir anda bütün atlar birbirinden farklı ve renkli hayvanlara dönüştü.

Doğru ya. Rüya daydım.

Asla uyanmak istemediğim bir tanesinde.

"Güneş, ne yaptın şimdi?" diye bana kızdığımda, hemen bana en yakın olan hayvanın yanına gittim ve atıklarınca hareket eden ken tutunarak ona oturdum. Üstümde elbise olduğu için yan da-
ruyordum.

"Seç," dedim.

Demir, "Daha iyi bir fikrim var," dedi ve bana yaklaşıp benim oturduğuma oturmak istedi.

"Demir, sen deli misin nasıl sığacağız?" diye sorarken bir yan-
dan da öne kaymaya, ona yer açmaya çalışıyordum.

Demir yanıma oturdu ve bana sarıldı.

"Merak etme. Düşmeyeceksin," dedi.

Tutunduğum direği bırakıp Demir'e yaslandım. Beni daha da
kendine çekmesine izin verdim.

Eğer gerçekten rüyadaysam, nasıl onu kollarımda hissedebiliyordum? Kokusu onun kokusuydu ve sırf Demir'in kokusuna daha çok duyabilmek için iki kat derin nefes alıyordum.

"Düşmeyeceksin," dedi ve kendini tekrar etti.

Keşke ben de bu kadar emin olabilseydim Demir. Keşke...

Burak'ın sesiyle uyandım:

"Hayır ama hepsini bir anda nasıl yürütebilir?" diye soruyordu.

Helin "Bilmiyorum ama belki de tek bir kişi değildir," dedi.

Ateş "Bir çete gibi mi yani?" dediğinde, Savaş kardeşine cevap verdi. "Evet. Üç-dört kişi birleşmiş olabilirler. Böyle büyük bir işi organize etmek büyük uğraş gerektirir."

Hâlâ gözlerimi açmamıştım. Sadece söylenenleri dinliyordum.

"Ne olursa olsun. Sadece polise bırakamayız. Biz de düşünmeliyiz. Kimsekin Güneş'e dokunmasına izin vermeyeceğim," diye Demir'in sesini duyduğumda, gözlerimi açtım. Bana sarılan kollar onun kollarıydı.

Pozisyonumu bozmadan ellerimi onun ellerinin üstüne koydum ve tuttum. Demir de bana karşılık verdi.

"Üşümüşsün," dedi. Söylediğine aldırmadan "Rüya gördüm,"

dedim. İçimdeki mutluluğu anlayabilmesini diledim. "Ne kadar zamandır rüya görmediğimi, böyle uyumadığımı bilemezsin," dedim ve ben uyanmadan önce devam eden konuşmaya katılabilmek için onlara doğru döndüm.

Esmâ yine uyuyordu.

Helin "Günaydın güzellik. Yaklaşık yarım saatimiz falan kaldı. Yirmi saat sonra, yanımdaki diğer uyuyan güzeli uyandıracağım; ardından kalacağımız kulübeye kadar bavullarımızı taşıyacak güçlü ve sıcak kollar aramaya çıkacağız," dedi.

Helin'in bu söylediğine karşılık Doğukan'ın tepkisini görmek için baktığımda, Doğukan durdu ve sadece ardından "Akşam haberlerim," dedi. Ardından bir zafer gülümsemesiyle arkasına yaslandı.

Helin önce kızardı, ardından Doğukan'a gülümsedi ve sonra bana döndü.

"Bir üçümüz mü kalacağız?" diye sorduğumda, Esmâ gözleri kapalı bir şekilde "Hayır. O isimleri yazdırmak sadece formaliteydi. Gece herkes odasını değiştirir. Nasılsa Atagül Lisesi'nin öğretmenleri gece karşılabilecekleri şeyleri görmek istemedikleri için akşam devriyesi yapmıyorlar," dedi.

Helin, Esmâ'ya döndü ve "Sen ne zamandır uyanıksın?" diye sordu.

Esmâ gözlerini açtı ve bir ön koltuğa geçmiş olan Burak'a bakarak "Burak'ın buraya geldiğini gördüğümde uyumayı denedim ama bir yandan da konuşmayı dinlemem gerekiyordu," dedi. Ardından "Hem... senin burada ne işin var ki? Önde Alperen'le oturmuyor muydun?" diye sordu.

Burak "Esmâ, ikimiz arasında olanları bir kenara koy lütfen. Güneş benim de arkadaşım ve onun hayatı söz konusu," dedi.

Burak'ın söyledikleri karşısında, Esmâ gözlerini devirdi ve ardından konuşma kaldığı yerden devam etti.

Savaş "Tamam. Şimdi her şeyi tek tek baştan konuşalım. İlk olarak hangisi öldürüldü?" diye sordu.

Demir eğer bu soruyu yanıtlarsa, konuşmanın beni rahatlatmak yerine canımı yakacağını bildiğim için "Sanırım tek tek incelemeye gerek yok. Bir sürü kız öldürüldü ve burdan konuşmaya devam edebiliriz," dedim.

Demir bana baktı ve göz kırptı. Kulağıma eğilip "Kıkanma," diye fısıldadı. Ardından tekrar konuşmaya katılıp "Gökhan Erkan öldürüldü," dedi.

Burak "Babana neden 'baba' demiyorsun?" diye sorduğunda, Demir "Uzun hikâye. Evet, sonrasında..." diyerek konuşmayı devam ettirmeye çalıştı ve Doğukan, onun sözünü kesti. "Sonrasında biz rehin alındık ve Güneş neredeyse ölüyordu," dedi.

Esma "O gün hakkındaki detayları anlatsanıza. Polise anlatmadığınız ama bize söyleyebileceğiniz şeyler oldu mu? Yardımcı olabilir," dedi.

Burak "Arda'yı arayıp hoparlöre alabilirim..." diye önerdiğinde, ben tam "Evet!" derken, Demir "Hayır," dedi.

Demir'e dönüp baktığımda bana "Şu an ihtiyaç yok," diye kaslılık verdi.

Burak "Ama o da sizinle oradaydı ve hatta polislere haber verene..." derken, bu sefer söz kesen kişi Demir oldu:

"Şu an Arda'ya gerek yok," dedi kesin ve sert vurgularla. Burak eğer bir cevap daha verirse olayın büyüyebileceğini anladığı anda telefonunu kaldırdı.

Cansu arkadaş "Şöyle söyleyeyim... Güneş, Demir'le ilgili bizi aradı. Daha sonra Ateş'e sordu fakat Ateş de ben de Demir'le konuşmamıştık. Eğer bir şey duyarsak ona haber vereceğimizi söyledik ve konuşma bitti. Ardından tam olarak nereye gittin veya kimle konuştuğun bilmiyorum," dedi bana bakarak.

Demir "Bana gelen telefonda o depoya gitmem gerektiğini ve babamın da orada olduğunu söylüyorlardı. Bunun üstüne Güneş'e eve gitmesini söyledim ve ardından depoya doğru yola çıktım," dedi.

Savaş "Demir, abi sen cidden o gün aptalca davranmışsın. Polisi aramaması anlarım ama ya biz? Bizi neden çağırmadın?" diye sorduğunda Demir "Ne yapacaktım Savaş? Senin sevgilinle takılırken telefonuna bakmadığını hepimiz biliyoruz. Artık ne kadar konsantre oluyorsan... Her ne boks işte. O gün iyi düşünemedim... Tamam mı?" dedi ve arkasına yaslandı.

Demir, sanırım hayatında ilk defa bir konuda haksız olduğunu kabullenmişti. Aslında şu ana kadar bir konuda haksız çıktığı görülmemişti fakat bu konuda kendini bilmesi güzel bir şeydi.

Kezke etrafımızdakiler de Demir'in bu davranışı karşındaki
yakınlıklarını benim kadar iyi gizleyebilselerdi.

Birkaç saniyelğine sessiz kalan ortam, Demir'i rahatsız edecek-
ti. Bunu bildiğim için hemen konuya devam ettim:

"Depodayken beni Demir'in annesiyle bir odaya kilitlediler ve
ardından Arda geldi. Bizi çıkardı," dedim.

Demir "Evet, Güneş. Çıkardığı gibi gitmeliydi de. O sarışın,
yetimlikte çocuk hayatında ilk defa bir şeyi doğru yapıyordu; onu da
beceremedi," dedi.

"Bunun Arda'yla alakası yok. Ben kendim geri döndüm."

Demir "Güneş. Bak beni iyi dinle. Bana orada ne yaparlarsa
yapınlar... öldürseler bile... geri dönmeyeceksin. Benim için geri
dönmeyeceksin. Beni anladın mı? Arkana bile bakmayacaksın. O
Arda denen herifin bunu sağlaması gerekirdi," dediğinde, Burak
"Demir, senin Arda ile alıp veremediğin ne?" diye sordu.

Doğukan arkadan "Burak, sen de onun avukatı gibi davranma.
Arda ile kendileri halletsinler. Bize bir şey düşmez," dedi.

Burak "Peki. Karşmıyorum," diye karşılık verdi.

Ateş "Tamam, siz oradan çıktınız. Daha sonra oradaki adamlara
ne oldu?" diye sorduğunda, Helin "Bizim bildiğimiz hikâye işte.
Güneş söylemişti. Kaçabilenler kaçmış ama bir-iki tane yakalaya-
bildikleri olmuş," dedi ve devam etmem için bana baktı.

"Aynen öyle. Yakalayabildikleri adamlar paralı adamlarmış. Yani
bir kişi veya işte sizin de başta söylediğiniz gibi kişiler tarafından
ötölünmüşler," dedim.

Esmâ merakla "Kimin tarafından tutulduklarını polis bir şekil-
de öğrenemedi mi yani?" diye sorduğunda, Demir "Hayır. Onlar
da kim tarafından tutulduklarını bilmiyorlarmış. Sadece bir nick-
name ve görev talimatları ile para akışı sağlanmış, o kadar," diye ce-
vap verdi.

Burak "Bu kadar olay yaşadınız ama elimizdekimiler neredeyse
sifiri" dedi.

Savaş "Demir, baban öldürüldüğünde duyulan ses kaydı me-
selesi neydi?" diye sorduğunda, ben yanıtlamak istedim. Demir'in
babası ve o gördüğümüz sahneden kaçmak istediğini anlamam zor
olmamıştı.

"Başta pek anlaşılıyordu ses kaydı, fakat yakındayken duyabiliğim kelimeler 'Bu burada bitmedi Erkan.' şeklindeydi," dedi.

Doğukan "Zaten ara ara o tekrar ediliyordu. Başka bir şey de demedi," dedi.

Cansu "Doğukan, peki senin bir tahminin var mı? Kim yapmış olabilir? Tek tek kızları... hatta bizi avlayan kim olabilir ve bunu neden yapıyor?" diye sorduğunda, Helin "Ya sen neden her şeye atlıyorsun?" diye Cansu'ya çıktı.

O sırada otobüs durdu ve Ayhan Hoca "Bavullarınızı alıp Ema'daki listeye göre kulübelerinize gidin," diye mikrofonla anons yaptı.

Cansu "Ne demek her şeye atlıyorsun?" diye sorarken, tüm otobüs ayağa kalkıp toplanmaya başlamıştı. Demir kulağını eğilip "Ben bavulları alıyorum," dedi ve ardından otobüsten aşağı inmekte olan kalabalığa karıştı.

Helin "Basbayağı her bir boka atlıyorsun Cansu. Özellikle şu son yarım saatte, bir anda en yakın arkadaşımız haline geldin. Neyin kafasındasın?" dediğinde, Ateş, Cansu'nun koluna dokundu ve "Hadi gel, biz aşağı inelim," dedi. Cansu, Ateş'in elini kendi üstünden yavaşça indirdi ve Helin'e "Bilmem farkında musun ama sadece yardımcı olmaya çalışıyorum Helin," dedi. Sesini sakın tutmaya çalıştığını, yani çabasını belli etmek istiyordu. Başarıyordu da.

Helin "Hayır hâlâ ilgi çekmek istiyorsun. Hayatın hep ilgi çekmek üzerine kurulu. Herkes duracak ve sen yürüteceksin, herkes susacak ve sen konuşacaksın... Yalan mı?" dediğinde, otobüsün içinde çok az kişi kaldığını fark ettim. Demir'lerin tayfasındakiler bile çoktan inmişlerdi. Bir tek bizden kalanlar ve okulun en popüler kızları olan Cansu ve Helin'in kavgasını izlemeye merak salan bir-iki kişi vardı.

Cansu "Helin, ben sadece yardım etmeye çalışıyorum. Hem Güneş'e hem de kendime..." dediğinde, Helin, ona bir adım yaklaştı.

"Niye seninle konuşuyorum ki ben? Ha? Neden? Herkesin hayatını boka çeviren ve bundan zevk alan sürtük sen değil misin? Geçen sene şu kıza yapmadığın kalmadı ya... Yapmadığın kalmadı!

Ama o çitini bile çıkarmadı...." derken beni gösteriyordu. "Güneş çitini çıkarmadı ama sen ne yaptın? Müzikalde çıkacaktı, hemen performan karşı okula sattın. Ankara'ya mı gidiyoruz, kızın üstüne bir şeyler döktün ve onu bırakıp gitmemizi sağladın..." derken Cansu sadece Helin'i dinliyordu, tıpkı bizim gibi.

"Bunları da geçtim... Bunlar yine ufak şeyler. Sen Güneş'in bu sıkıştımın Atagül Lisesi'ne neden düştüğünü öğrendin ve aynı şekilde, dolabına sınav kâğıtlarını koyarak tekrar başını belaya sokmak istedin Cansu! Kaşarsın, herkesle yatıyorsun, hamileyken sadece onu elde etmek istediğin için bebeğin Demir'den olduğunu iddia ediyorsun ama bu kadar da kevaşe olamazsın!" dediğinde, Cansu tek kelime etmeden Helin'in yanından, koridordan hızlıca geçti ve otobüsten indi. Ateş, Helin'e dönüp "Harika performanstı. Kutluyorum," dedi ve Cansu'nun arkasından otobüsten indi.

Ema "Bu biraz ağır olmadı mı?" diye sorduğunda, Helin "Az bile! Abi, haksız mıyım? Bu kız değil miydi eski okulundaki her bir öğretmenle yatan?! Öğrencilerle de değil, öğretmenlerle! Bize yaptıklarının karşısında bu dediklerim..." derken, Helin'in sözünü kesim ve "Doğruluğunu bilmediğimiz şeyler hakkında yorum yapmayalım," dedim.

Doğrulan "Ama gerçekten Cansu'nun hikâyesi böyle değil mi?" diye sorduğunda "Bilmiyorum," dedim. "Olabilir de, olmayabilir de. Onu tanımıyoruz."

Helin "Nasıl tanımıyoruz? Cansu'yu o kadar iyi tanıyorum, ki Ema'nın durumunu bir saat geçmeden tüm okul biliyor olacak," dediği anda durdu.

Burak "Ema'nın durumu...?" diye sorduğunda, Helin bana baktı.

Hiç düşünmeden Burak'a "Uykusuzluk. O yüzden sürekli uykulu geziyor şu sıralar," dedim.

Savaş "O da bir şey mi? Bir keresinde birlikte olduğum bir kadın..." derken, Ema "Savaş! Duymak istemiyoruz," dedi ve onu durdurdu. Savaş "Özür dilerim.Susuyorum," diyerek cevap verdi ve ardından otobüsten indi. Burak da onu takip etti.

Otobüste bir tek biz kaldığımızda, Helin, Ema'ya baktı ve özür

diledi. Esmâ ona sarıldı ve son anda kurtardığımızı söyledi. Helin, Cansu'nun etkisinden kurtulup sakinleştiğinde otobüsten indik. Bu gezi epey hareketli olacaktı. Üstelik Demir'in doğum günü de.... yarındı!

31. Bölüm

Otobüsten indiğimizde beklediğimiz kalabalıkla karşılaşmadık çünkü Cansu ve Helin kavga ederlerken çoğu kişi çoktan bavulunu almuş, hatta kulübesine doğru yola çıkmıştı bile.

Bir yanım bir an önce Demir'in yanına gitmek isterken, öbür yanıma Esmâ'yı yalnız bırakmamak için elinden geleni yapıyordu. Burak'la hâlâ beraber olsalardı, aklım hiç onda kalmayacaktı. Tabii ki endişelenip onun yanında olmak isteyecektim, sonuçta o kadar ilaç kullanıyordu ve psikolojik tedavi görüyordu. Ama en azından onun yanında olmadığım zamanlarda, Burak'ın orada olacağını bilecektim.

Helin'le elimizden geleni yapacaktık. Buna karar vermemiz için aramızda konuşmamız gerekmiyordu. Esmâ bize, zor bir dönemden geçtiğini anlatmıştı ve artık tartışma bitmişti. Sorgusuz sualsiz bizim onun için orada olmamız şarttı. Bu kadardı.

Demir, otobüsten benden önce inmişti ve kendi spor çantasıyla benim bavulumu bagajdan almıştı bile. Bir hafta boyunca burada kalacak ve neredeyse herkes yanında bavul getirmişken, Demir sadece o her zaman kullandığı siyah ve büyük -yaklaşık benim iki katını olan- Nike spor çantasını doldurmuştu. Ona o kadar az eşya nasıl yetecekti bilmiyordum ama bunu sormaya kalkışsam, bana "Ne gerek var o kadar kıyafete Güneş?" diye cevap vereceğini biliyordum. Bu yüzden sorma gereği hissetmedim.

Demir, beni takım elbise ve uzun, kalın bir ceket içindeki korumamızla tanıştırtırken, adamın iriliğinin ceketten mi, yoksa kaslarından mı kaynaklandığına karar verememiştim. Demir'le yaklaşık

olarak aynı boydalar; 1.85 ile 1.90 arasında olduğunu tahmin ediyordum. Kel ve kahverengi gözlüydü. Benimle konuşurken kibardı; nazıkçe kendini tanıttı. Sonuçta bu bir hafta boyunca dibinden ayrılmayacaktı ve nereye gidersem benimle gelecekti.

Demir sürekli direktip bunun benim korumam olduğunu söylese de, ben her seferinde ona aynı cevabı verdim:

"Sen tehlikede olmadığımı mı sanıyorsun? O ikimiz için de berrada."

Demir işte, erkek ya, bir de egosu tavan yapmış bir kişiliğe sahip... Bir türlü aklı almadı bunu. "Ben kendimi koruyabiliyorum ama sen koruyamazsın. Her zaman yanında olacağım ama eniştele beraber bunu uygun gördük," demeye devam etti hep.

Eniştem ve halam... Bu geziye katılmamam için ellerinden geleni yapmışlardı ama ben artık bırakmıştım... Gerçekten bırakmıştım. Neyi mi? Her şeyi. Hayatımı korku içinde yaşıyordum ve uzun zamandır bu böyle devam ediyordu. Bir hafta da olsa rahalaamak istiyordum. Demir'le ve arkadaşlarımla lise son sınıfın tadını çıkarmak istiyordum. Normal biri gibi... Günden güne Demir'i sinirlendiren ve beni de korkutan, polislerin hâli en ufak bir iz bile bulamadığı seri katille uğraşmıyormuş gibi... Çok mu zordu?

Ailemsiz hayata tutunmaya çalışırken, sonunda tutunacağım kişilere alışmışken, aşkı bulmuşken bir hafta çok mıydı bana?

Tek dileğim bu tatilin sorunsuz geçmesiydi ve Demir'le sonunda birlikte olabilmekti, hem de tam anlamıyla...

Geceyi kızlarla geçireceğimi söylediğimde, Demir itiraz etmedi. Ama o bana özel ses tonu ve gülümsemesiyle "Doğum günün yarın ve o çok bahsettiğin hediyemi alamazsam... o zaman hiç almam," demekten de çekinmedi.

Doğukan, Demir'le beklediğimiz yere gelip ona "Demek kızlar kız gecesi yapıyor... Biz de Savaş'larla toplanıp bir iki şişe deviririz diyorduk," dedi.

Demir "Size katılıyorum ama şu sıralar içmek istemiyorum," diyerek cevap verdi. Tam o sırada kızlar beni çağırdıklarında, Demir beni kendine çekti. Ona sarıldım. Başımı göğsünün üstüne yasladım ve kollarımı arkasından birleştirdim.

Onu sarılmayı seviyordum. Kokusunu duymayı seviyordum. Onu yakın olmak bana kendimi iyi hissettiriyordu.

Bu dondurucu soğuğa rağmen ısrarla kalın bir mont giymek yerine hâlâ çıkarmadığı siyah deri ceketini seviyordum. O ceketini her giymek istiyordum. Ama kendim giymeyecektim. O bana giydirecekti. Belki de fazla saçma gelebilir size ama ben o ceketini bana onun giydirmesini istiyordum. Bir gün bir saatte bir yerde... Benim üşüdüğümü fark etmeliydi ve önce bana neden üstüme hurka veya mont almadığınıla ilgili nutuk çekmeliydi. Tipik Demir Erkan... "Ben sana mont almanı söylemiştim," diyecekti yanımda yine o her zaman haklı olan ses tonuyla.

Önce bana bunları söylecekti ve ardından üstündeki ceketini çıkarıp bana yaklaştıracaktı. Üşümekten önümde birbirine bağladığım kollarımı açmamı isteyecekti ve ardından ona sarıldığımda ellerimin ve kollarımın değdiği zeminden tanıdık gelen siyah deri ceketini giydirecekti bana.

Bir anda değişecekti her şey benim için. Onun gibi kokacaktım. Olay sadece bir ceket değildi aslında. Olay Demir'di... Her zaman oyle benim için.

Akşam olduğunda havanın durumuna göre Demir, ya ceketini bende kalmasına izin verecekti, ya da onu geri alacaktı. İkisi de bana uyardı, fark etmezdi. Eğer ceketini bende kalırsa gece onu çıkarmadan uyurdum. Eğer geri alırsa da içimdeki tişört bir süre daha onun gibi kokacaktı. Ama o da önemli değildi... O ceketini ben giymiştim, üstümde ağırlığını hissetmiştim. Bana fazlasıyla uzun gelen kollarına aldırış etmemiştim.

Demir benimle bir şeyini paylaşmış olurdu. Demir Erkan denince ilk akla gelen şey onun görüntüsü oluyordu ve görüntüsündeki karanlık, onu "Demir" yapan şeydi. Bu deri ceket bir nevi o görüntüyü tamamliyordu.

Akt tarafı bir ceket değil işte... O ceketini giymek isteyen kaç kız görmüştüm ben? Hatta en başlarda o kızlarla aklımdan dalga bile geçmiştin. Asla gerçekleşmeyecek hayallere kapılıyorlardı kendilerini.

Gülümsedim.

Ben şimdi aynısını yapmıyor muydum?

Demir'in başının üstünü örtüğünü hissettimde yolumu açtım. Son bir kez kokusunu içime çektikten sonra kollarımı en best bıraktım.

Kültübelere giden yol, ağaçlardan oluşuyordu. Aslında İsmailoğlu'nun düğümü ormanın öbür tarafında bu kültübelerin sahibi olan orman vardı. Esma'nın anlatığına göre bu kültübeleri, bizim gibi grupla gelenlere çok daha uygun fiyatlarla veriyorlarmış.

"Otel beş yıldızlı. Hayatta orayı karalayamazdık bir hafta için. Kulübeler de yine az kiralanmadı ama ben sıkı pazarlık ettim," diye mıştı.

Yer yer karların eridiği yoldan,ormanın içinde ilerlerken, kılıç beleri yavaş yavaş görmeye başladık. Herkes bavulunu kendi kılıcına taşıyordu.

Kulübeler ahşapı *Koyu* kahverengi idi ve ufak tefek çökelmiş, rasmen çok tatlı görünüyordular. Genelde bir giriş katı, üstünde 4-5 ufak bir çatı katı vardı. Bazı kulübeler ise sadece tek katlıydı.

Helin "İki kızlık olanlar herhalde onlar..." dedi benim bakışlarıma kulübeye bakarak. O anda bakiğimiz kulübeden dışarı Camiye vardı. Hızlı adımlarla yürümeye başladı. Bizi görmediği.

Basma "Evet... Sekiz numara. Ateş'le Canu'ya oran vermişim. Bizim ise... Şurda! On bir yazan," dedi ve adınlarını karıştırdı.

Ben Cansu'nun nereye gittiğini görmeye çalışırken, Helin İsmayil ma'ya "Dur kızım, yavaş ol kayacağız hepimizi!" dedi.

Eama "Ne yapayım Helin, heyecanlıyım. Bir an önce İstanbul'a yerleşmek istiyorum," diye karşılık verdi.

On bir numaralı kulübeyle, kulübemize geldiğimizde Helmi "Vay be!" dedi.

Esmâ "Biraz küçük ama hepsi öyle... Arkadaş ortamı olsa fena olmaz diye düşündüm," dedi ve bavulunu yatakların üzerine yanına bıraktı.

Helin "Ben çok beğendim... Ama soğuk!" dedi ve arkasındaki kapıyı kapattı.

Ema hemen gömününün yanına gitti ve kenarda duran oluklu içine koymak için eğildi. Tam o sırada biraz sendeledi. Hiç beklemeden anında refleksi olarak yanına gittim ve onu tuttum. İpten masyaydım düşecektim.

Osu yavaşça geriye doğru yürütüp en yakın yatağın üstüne

Ezra, "İyi misin?" diye sorduğumda, Esma "Başım döndü. Her şey böyle ondan oldu..." dedi.

Helen "Psikolojik hastalıkların böyle fiziksel sonuçlar yarattığını düşünüyordum. Bu saatte alman gereken bir ilaç var mı?" diye

...Gözetle beraber sömineyi yakın ve biraz odun

"Ben de ilacımı alırım o sırada," dedi.

Bunun üstüne Hürriyet ben de bu topuzmaya çıkıyordum. Seni korudaki odunları ateşe ver," dedim ve kapıya uzandım. Tam

İşim koluna elimi uzatmıştım ki, arkamı döndüm. Helin ile aynı

...birlik ve beraberlik ve savaşın kardeşi olan Ateş ile tanıştığı zaman bu
...boş bırakmazdı işte, mutlaka yine saçma ve insanların

diyerek tepki göstereceği bir espri yaptı fakat kimse tam anlamıyla onun söylediklerini kötü bulmazdı. Arda'nın sadece ba-

Dünya çatım. Sağ tarafa,yani Cansu'nun en son gittiği tarafa

"Ama Hanım bir sorun var mı?"

Başın tıynışmı sevgili korumamın sesini duyduğumda ona

Bunun yanı sıra arkadaşlarımda kaldı ve benim biraz uzaklaşmama izin

Öyle konuşmuştuk, her zaman beni izleyecekti ama tam da
tümde durmamı beklerken...

Biraz daha ilerledikten sonra eriyen karların, uzun ve ince olan okulek kristalleriyle süzülmesi gerekir. İşlem, yukarıdaki gibi yapılır.

bakışımı aldığında doğru yere geldiğimi anladım.

Cinsu'nun sesinin olduğu yere baktım. Su birikintilerinin ke-

... olan uçlardan birinin üstüne oturmuştu. Kahverengi saç-
ları uzun zamandır ilk defa maşalı değildi. Yorgun görünüyordu.

FF: "Yı da en azından birine ihtiyacın olabileceğini düşündüm..."

...ve yaklaşıp:

Yanındaki büyük taşa da ben oturdum ama hava zaten soğuktu ve o taşın üstüne oturup kendimi hasta etmek istemiyordum.

"Kimseye ihtiyacım yok benim," derken bana bakıyordu.

Bu hiç kolay olmayacaktı. Yutkundum ve ardından konuşmaya devam ettim:

"Bizi öldürmek iste..." demeye çalışırken, Cansu sözünü kesip sigarasını küçük su birikintilerinden birine attı.

"Bak Güneş. Helin gibi bana nutuk çekmeye geldiyse hiç zahmet etme. Ona da ihtiyacım yok. Rahatsız ettim sizi, kızını bakmayın. Ama yeterli. Şimdi gidebilirsin," dedi ve tekrar beline döndü.

"Cansu, ben sadece başınızda bizi öldürmek isteyen polise bir adam varken burada tek başına dolaşmanın doğru olmadığını söylemek istiyordum," dediğimde, Cansu "En azından senin için bunları düşünen birileri var!" diye fısıldadı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sorduğumda bana baktı ve "Arkadaki korumandan bahsediyorum hayatım," dedi sinirle gülümseyerek.

Arkama dönüp baktığımda korumanın yaklaşık on ayağ geride olduğunu ve telefonla konuştuğunu gördüm.

"Sen ne ara onu gördün..." diye sormak isterken Cansu ayak kalktı ve bana yaklaştı.

"Herkes benim aptal, hiçbir şeyin farkında olmayan, boş bir iz olduğumu düşünüyor ama değilim. Ben öyle biri değilim. Tıman mı? Öyle biri olmadığımı biliyorum ama öyle biriymiş gibi dandım hayatımda şu ana kadar. Helin'in yüzüme vurmasına gerek yoktu," dedi ve ardından kulübelerin olduğu tarafa yürümeye başladı. Ağaçların arasından geçmeden önce ona yetiştim ve onu durdurdum.

"Anlat bana," dedim.

Mimiklerini okumaya çalışıyordum ama karşımda hiç de tanımadığım bir Cansu vardı. Sanki ilk defa onunla konuşuyormuş gibi hissediyordum kendimi. Bu kıza, gerçek Cansu'yu görebilmeye çalıştım.

Cansu durdu. Bir an gözlerine baktım. Biraz bekleli. Ağzı açtı, bir şeyler söyleyecekmış gibi oldu. Ama ardından sadece "Be-

nim senin gibi harika bir hayatım yok," dedi ve hızlı adımlarda yürümeye devam etti.

Sadece durdum. Hiçbir şey söyleyemedim başta... O yürürken, kalbim ve beynim her yerden gözlerime, gözyaşlarıma sinyal veriyordu. Bana nasıl böyle bir şey söyleyebilirdi?

"Kula bana harika bir hayatım olduğunu söylemeye cüret etme!" diye bağırardım arkasından. Cansu anında adım atmaya bıraktı. Yaşasın bana döndü ve geri gelmeye başladı.

Az önceki mesafemize geldiğinde durdu ve bana baktı.

Açık bir sesle anlatmaya başladı. Sesini normal bir seviyede ve jiletli tutmaya özen gösteriyordu.

"Ben daha bebekken babam kalp krizinden ölmüş. Annem ben ilkokuldayken yeniden âşık olup başka biriyle evlendi. Ortaokuldayken üvey babamla annemin arası hiç iyi değildi. Annem başarılı bir iş kadınıydı ve üvey babamla hem ona âşık olduğu için, hem de bana daha iyi bakabilmek için evlenmişti. Âşk evliliklerinin en kayar yanı da bu ya... Vazgeçemezsin. O sana ne yaşatırsa yaşatсын, aldırna da, dövse de onu bırakmak istemezsin. Ama annem sonunda onu bırakmak zorunda kaldı.

O pezevenk herif yedinci sınıftayken bana tecavüz ettiğinde annem ondan boşandı. Ondan olabildiğince uzaklaşmaya çalıştık. Annem iyi bir iş teklifi alır almaz beni aldı ve İstanbul'a taşındık. Annem, surf bana tüm bu yaşadığım rezilliğe rağmen iyi bir yaşam sunabilmek için kendini işine adadı. Para kazandı, daha da kazanabilmek için gece eve gelmemeye başladı. Beni yalnız bıraktı ve bir süre sonra beni unuttu. Ben kendim büyüdüm Güneş. Anne ne, baba ne bilmiyorum ben... Aile ne, bilmiyorum..." dediğinde şoke olmuştum.

Cansu ona olan bakışlarını fark ettiğinde "Dur, daha yeni başlıyoruz Güneş. Madem açtırdın ağzımı, dinleyeceksin," dedi ve anlatmaya devam etti:

"Liseye geçtim. Büyüdüm sayıyordum kendimi. Daha olgun-dum artık ve kendi kendime yetebiliyordum. Annesiz, babasız olmak artık beni etkilemiyordu. Nasılsa para hep vardı. Özel okula başladım. Âşk ne bilmediğimi mi sanıyorsun Güneş? Ben bir kez âşk oldum hayatta. Âşk olacağın kişiyi seçemezsin sen... O sade-

ce olur ve yaşanır. Adı Caner'di ama ona Can dememi istiyordu. Zaten okuldakiler de onu Can Hoca olarak biliyorlardı. Öğretmenimdi... Babamın bana yaptıklarını anlatabildiğim ilk insandı. Beni böyle kabul etti. Yaş farkına aldırmmam gerektiğini ve mutlu olabileceğimizi söyledi bana. Aşık olduğunu söyledi Güneş... Dünyada milyarlarca insan var ve sen sadece bir tanesine aşık oluyorsun. O aşık olduğun kişinin de seni sevebilmesi olasılığı çok düşük değil mi? Söylesene?" derken, Cansu'nun yanaklarından süzülen yaşları izledim.

Konuşurken kalbi acıyordu. Bunu iliklerimde hissedebiliyordum.

"Kandım ona. Gençtim. Tecrübesizdim. Ne zaman karım evde olmasa beni çağırırdı. Onunla birlikte oldum Güneş ve pişmanlık duymadım... Ta ki dersime bile girmeyen öğretmenler bile benimle buluşmak isteyeneye kadar... Şantaj yapıldı. Can onun evindeyken yaşadıklarımızı gizlice kaydetmişti ve benim bundan haberim bile yoktu! Neler yaşadığuma dair en ufak bir fikrin bile yok!" dedi son cümleyi bağırarak.

Gözlerini kapattı ve derin bir nefes alıp verdi. Kendini sakinleştirdi.

"Hapşursan sana çorba içirecek bir halan, saçının teline zarar gelmesin diye gecelere kadar karakolda araştırma yapan bir enişten, iç çeksen 'Sorun ne?' diye sen anlatana kadar seni rahat bırakmayacak, yanında kalacak arkadaşların ve Demir..." dedi sesinin jödetini azaltarak.

"...Demir'in var," dedi.

Gözlerim dolmuştu.

"Bana asla... Ama asla harika bir hayatım yok deme Güneş. Asla!" dedi, elleriyle gözlerini sildi ve ardından makyajının ne kadar akmış olduğunu görebilmek için eline baktı.

"Bunları tek bir kişiden duyarsam, seni öldürürüm," dedi ve yavaşça arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı.

Bütün makyajı akmıştı, ağlamıştı. Gözyaşları belki de uzun zamandır ilk defa bu kadar serbest kalmıştı... Ama bir kere bile konuşurken hıçkırılmamıştı. Kendini kaybetmemişti.

Güç, dedim. Cansu'dan öğrenmem gereken şey buydu.

Cansu'nun anlatıklarının etkisinden çıkıp ona yetiştim ve yanı-
na geldim. Şaşırdı. Onu durdurdum ve ne yapacağına aldırmadan
ona sarıldım. Gözlerimi samsıkı kapattım.

Başta örkek bir şekilde ellerini benim sırtıma koyan Cansu, bir-
kaç saniye sonra kollarını arkamda birleştirdi ve beni kendine çekti.

"Beraber yürümek ister misin?" diye sordu.

32. Bölüm

Kulübelerin oraya döndüğümüzde Cansu'yu bizimkine davet ettim. Helin'le tekrar laf yarışına girmektense ölmeyi tercih ettiğini söyledi.

Sanırım bizim peşimizde olan bir seri katil varken böyle bir şey söylememesi gerekiyordu ama ona karşılık vermedim.

"Ateş'le bir sorun mu var?" diye sorduğumda, bana "Demek sen kulübeden çıktığını görüp yanıma geldin.. Anladım. Hayır, yok. Aslında bu daha da garip. Şu ana kadarki tüm ilişkilerim çıkar amaçlıydı. Karşı taraf zevk alırdı, ben zevk alırdım ve bu kadardı. Ama bu nedense biraz daha farklı..." dedi.

Farkında olmadan onu bizimkine, on birinci kulübeye yönlendiriyordum. Cansu hem bana anlatuklarıyla kendini ilk defa birine açmıştı, değişik hissediyordu ve yanında birilerine ihtiyacı vardı. Hem de Helin'le barışıp bizimle vakit geçirmesini istiyordum.

"İyi anlamda farklı mı kötü anlamda farklı mı?" diye sordum Cansu'ya.

"İyi... yani sanırım. Ne bileyim, ilk defa bir erkek benimle hemen yatmak istemedi ve o tür şeyleri bana bıraktığını söyledi," dedi.

"Seçimlerine ve düşüncelerine önem veriyor. Tabii ki iyi bir farklılık Cansu. Senin adına çok sevindim," dedim.

Kulübemizin önünde durduğumuzda ona "Esmâ sorunu çıkmaz ama Helin'in tepkilerine hazır ol," dedim.

Cansu "Tamam. Nasılsa kızın söylediklerinde haklılık payı da var. Kabul ediyorum," dedi ve kendini hazırladı.

Helin, Esmâ, Cansu ve ben o gece birlikte kaldık. Ateş bir ara Cansu'yu merak edip bizim kültübeye gelmişti. Cansu bizimle tanıştığını söylediğinde ise o da Savaş'larla geçirmişti akşamı.

Helin en başta yine öfkesini gösterdi ve Cansu ne zaman çıkıp gelecek diye bekledim. Ama olmadı. Tanıdığım Cansu geri geldi ve kendisini dinletmeyi başardı.

Cansu'nun kendi hayatı hakkında anlattıklarını başka kimseye paylaşmayacağını sanıyordum. Bana da 'Birinden duyarsam seni öldürürüm,' demişti. Ama tahmin ettiğim gibi olmadı. Kendini onlara da anlattı. Seçtiği kelimeler farklıydı ve tüm hikâyesinin bu kadar olduğunu hiç sanmıyordum. Gerisi de vardı, ama kurcalamadım. Atagül Lisesi unutulmak istenen geçmişlerle doluydu ve Cansu ne kadar paylaşmak istiyorsa bizimle o kadarını paylaşacaktı. Anlatışla karpıladık.

Esmâ zaten önyargısızdı ve o da başta Helin'in ağır gittiğini düşünüyordu. Bu yüzden Esmâ açısından Cansu'nun bizimle arkadaşlık kurmasında bir problem yoktu. Ama Helin için aynı şey biraz zaman gerektirecekti.

Cansu, gece beni yalnız yakalayıp yanıma geldi.

"Teşekkür ederim," dedi ve bana sarıldı.

Ardından "Masal"la yılın başından beri görüşmüyorum ben. Ateş beni değiştirdi ve şimdi gerektiğinde arkamda olacak gerçek dostları aramaya başladım. Çok... çok teşekkür ederim," diye ekledi.

Bugün çok şey öğrenmiştim. Helin ve Esmâ da öyle... Hiçbir şey görüldüğü gibi değildi. Cansu yaşadıklarının kulaktan kulağa yayıldığı gibi kalmasına izin vermişti çünkü âşık olarak düştüğü durumların bilinmesini istememişti. İnsanlara doğruları sadece güçlü görünebilmek için anlatmamıştı.

Serf âşık olduğu için kendini zayıf hissetmişti. Sevmenin zayıflık olduğunu düşünmüştü.

Bu bana birini hatırlatmıştı.

Sabah uyandığımızda kar yağıyordu. Kızlarla kahvaltı yaparken Cansu da bizimle. Yeni korumam gelip bir sorun olup olmadığını sorduğunda, tek dileğim bir an önce Demir'i görebilmektir ama bir yandan da Esmâ'nın yalnız kalmasını istemiyordum.

Dışarı çıkacağımı bildiğim için şimdiden giyinmek istemiştin. İç çamaşırı olarak Demir'in bana geçen sene okulun ilk günlerinde aldığı siyah ve kırmızı renklerden oluşan dantelleri olan sütyeni giydim. Külodumu da ona uygun siyah ve düz seçmiştim.

Demir, benimle biyoloji ödevi yaparken yan yana oturduğum ve yanında görülen kızın benim gibi rezil giyinmemesi gerektiğini söylemişti ve böylece alışverişe çıkmıştık. Onunla ilk defa o gün tam anlamıyla iletişim kurmuştum. Tabii, iletişim kurmuşuk ama gecenin sonunda beni arabadan attığında neredeyse tecavüze uğrayacaktım.

Bu sütyeni bir kere bile giymemiştin ama bugün özel bir gündü ve onun hoşuna gideceğini düşünüyordum -akşamki doğum günü hediyesini göz önünde bulundurursak- Ama her şeyden önce bana bunu aldığını hatırlaması gerekiyordu, ki Demir çok detay hatırlayan biri değildi. Hatırlaması hoş olurdu tabi ama beklentimi en alt seviyede tutacaktım.

Önce kalın ve yünlü külötlü çorabımı giydim, üstüne de kalın siyah taytımı. Uzun çizmelerimi de giyince artık üşümüyordum. Üstüme önce kısa kollu tişörtümü, ardından da kalın ve bol beyaz kazağımı giydim. Bu kazakla ve giyeceğim montla üşümeyeceğimi umuyordum.

Aynanın karşısına geçip saçlarımı taradım. Ben bunu yaparken, Ema saçımı örnek istediğini söylemişti. Aslında her seferinde bunu yapmasına izin verirdim çünkü Ema tam bir saç örgüleri ustadıydı. Ama bu sefer istemedim çünkü hava soğuktu ve biraz saçma gelse de saçlarımın açıkken beni sıcak tuttuğuna inanıyordum.

Ayrıca, Demir ellerini saçlarımın arasında gezdirmeyi seviyordu. Belki bundan dolayı da öldürmek istememiş olabilirdim... Belki biraz, belki azıcık, belki... Tamam tamam. Asıl neden böyle.

Cansu kahvaltıdan sonra kendi kulübesine gitti. Konuyu açan Ema oldu:

"Bugün Demir'in doğum günü mü acaba?" dedi imalı bir sesle. Helin "Hmmm... Sanırım öyleydi öyleydi..." dedi sırtarak.

"Tamam! Evet, bu akşam onunla kalacağım," dedim yüzümün kızardığından emin olarak.

İkisi de aynı anda "Ooooooooo!!" dediği zaman, soru yazgısına hazırlandım.

Helin: "Ağda yaptırdın mı?"

Ema: "Havır mısın?"

Helin: "Tam olarak nasıl bir şeyler planlıyorsun?"

Ema: "Ne giyeceksin?"

Helin: "Daha doğrusu ne giymeyeceksin?" dedi kahkaha atarak.

Ema: "En son ne zaman hastalandın?"

"Beni daha fazla utandırmak için elinizden geleni yapıyorsunuz ama!" dedim gülümseyerek.

Ema "Ne yani hakkımız değil mi? Aynı şeyi bende de yapmıştınız, tabii bir Burak'la yatmadık ama...neyse. Şimdi eğlenme sırası bende," dedi.

Burak'ın adı geçince sesinin tonu değişmişti. Helin hemen konuşmayı eski haline getirebilmek için "Güneş, kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Aşkısını uyandığından beri bu konu hakkında düşünmek istemiyordum.

"Kafamda ne kadar kurarsam o kadar berbat olacaktım gibi bir his var içimde..." dediğim anda, Ema "Öyle düşünme. Hayatında bir kez ilkin olacak sonuçta ve kendinden iyice emin olmalısın," dedi.

Helin "Aslında ona katılmıyorum. Ardından başka bir kişiyle de birlikte olmak istesen, onunla da ilk defa birlikte olmuş olacaksın," dedi.

Helin'in söylediğini kendi düşüncelerimle birleştirdim:

"Aslında sana her dokunduğunda, sanki ilk defaymış gibi hissettirmeli aşk," dedim gözlerimi pencereden, yağın kardan ayırmadan. "Farklı, yeni bir kişi olmasına gerek yok."

Ema "Bence de. Her seferinde tekrar nefesini kesmeli," diye beni destekledi. Yanan şömineye bakarken Burak'tan başkasını düşünmediğinden emindim.

Helin elimi tuttu. "Umarım her şey hayal ettiğin gibi olur gülelim," dedi gülümseyerek.

"Tamam... şimdi söyle. Ne giyeceksin?"

Yarım saat boyunca kurtulamadığım kız muhabbetinden sonra, en kalın olan beyaz montumu, şapkamı ve eldivenlerimi takıp dışarı çıkmadan önce aynaya baktım.

Helin "Bugün sen de amma bakındın kızım. Güzelisin işte, makyaj bile yapmıyorsun ki! Neyi kontrol ediyorsun?" diye sordukça Esma "Bırak da kız baksın, nasılsa..." dedi ve gülmeye başladı. "kendini akşama hazırlıyor." Böylece en yakın arkadaşım olarak kayda geçirdiğim bu iki kız beni tekrar utandırmayı başardı.

Arkamdan kulübenin kapısını kapattım.

"Ordan hiç çıkmayacaksın sanmıştım."

Demir'in tam kapının yanında, sırtını duvara yaslanmış bir şekilde sigara içtiğini gördüm. Siyah pantolonu farklıydı. İlk defa görüyordum, sanırım daha kalındı.

"Beni korkuttun," dedim soğuktan hafifçe kızarmış olan burnuna bakarak. Demir aynen benim gibi beyaz tenliydi.

"Amacım bu değildi. Hadi, gidelim," dedi ve kulübenin barmaklarından inip yürümeye başladı. Ben de onu takip ettim.

Siyah botlarının yoldaki kar üzerinde bıraktığı izler, benim çizmelerimin bıraktıklarının iki katı gibiydi. Fermuarımı çektiğimde onun üstündeki deri ceketine baktım. Aralık ayında Uludağ'daydık ama yine de bu çocuk donmuyordu.

"Ama dur... Öncelikle, doğum günün kutlu olsun Uludağ'da kar yağarken bile siyah deri montundan vazgeçmeyen egoist çocuk," dedim ve onu yanağından öptüm.

Durdu ve ardından "Bu kadar mıydı yani?" diye sordu.

"Ne bu kadar mıydı?"

"Gel buraya sarı," dedi, elindeki sigarayı yere attı ve beni belinden kendine çekti. Dudaklarımdan öpmeye başladı. Beni öperken bir eli hâlâ belimdeydi. Öbür eliyle önüme düşen saçlarımı çekti, omzumdan geriye doğru attı ve boynumu açıkta bıraktı.

Elini, az önce saçlarımı çekmiş olduğu yanağımla boynumun arasına koyup okşamaya başladı.

Öpüşüne karşılık vermeye başlamamla beraber, yanağıma okşadığı eli boynumun arkasına doğru kaydı ve başımı biraz daha kendine çekti.

Lanet olası boy farkı.

Dudaklarımız birbirinden ayrıldığında hâlâ yakın dururken birbirimize baktık. Aramızdaki çekim, göz ardı edilemeyecek kadar somuttu. Bunu vücudumun her yerinde hissedebiliyordum.

"Bana dudaklarınla ve nefesinle işkence çektiyorsun," dedi al-
nıma dayamışken.

Biliyorum Demir, biliyorum... Ve bu gece o işkence sona ere-
cek.

"Ne kadar zamandır beni bekliyordun?" diye sorduğumda,
bana "İki sigara," diye cevap verdi. Nereye gittiğimizi bilmiyor-
dum ama onunla yürümeye devam ediyordum.

Kulübelerin yolunda ilerlerken, Cansu ve Ateş'inkinden yük-
sek bir müzik sesi geliyordu.

"Birileri eğleniyor," dedim gülümseyerek.

Demir "Kulübelerin kapılarının ne kadar çok ses geçirdiğini
bilen, sen de duyulmamak için müzik açardın. Bu gece hangi şar-
kıyı açalım istersin?" diye sorup bana baktığında, yürümeyi kestim
ve gözlerimi kapattım.

Utancından yerin dibine girmek istemiştin. Demek kızlarla
olan tüm konuşmayı duymuştun.

Dudaklarını birbirine bastırdım ve gözlerimi açtım.

"Utanma," dedi. Karşıma geçmişti.

Hill dudaklarını birbirine bastırmaya devam ediyordum ve bir
yandan da gülümsüyordum.

"Kar taneleri saçlarında ve kirpiklerinde güzel görünüyor," dedi
bana yaklaşıp.

"Demir, surf utancım geçsin diye bana iltifat ettiğine inanami-
yorum," dedim.

"Güneş sanki anlamamıştım... İlla ses geçiren kulübelere
dışarıya gerekmiyordu," dedi, elini omzuma atıp beni tekrar yür-
tirmeye başladığında.

Bir an önce konuyu değiştirmek istiyordum:

"Nereye gidiyoruz?"

Kulübelerin yolu bitince sağa döndük ve bizim okuldan pek
çok kişinin, bizim çıktığımız yolu çıktığını gördüm.

"Evet, sana sormadım ama umarım yükseklik korkun yoktur
Güneş," dedi ve başka bir açıklama yapmadı.

Telefonu hareket etmeye başladığında dışarıyı, tüm zemini kap-
layan beyazlığı izliyordum. Şaşkınlıkla Demir'e dönüp "Altı kişilik
telefonu o kadar sara varken sadece ikimize ayarladığına inanami-
yorum," dedim.

"İnsanların görmemesi ve duymaması gereken şeyler var," diye cevapladığında lunaparkta geçen rüyamı hatırladım.

"İnsanların görmemesi gereken şeyler var," demişti orada da. Ama ben ne olduğunu sorduğumda açıklama yapmamıştı. Tüm bu deja vu anımı atlayıp fırsattan yararlanmak istedim.

"Ne gibi şeyler?" diye sordum.

"Senin gülüşün, kahkahan," dedi bana bakarken.

Gülümsedim.

"İşte tam da bundan bahsediyorum," dedi

Helin'in Ağzından

"İçim hâlâ rahat değil."

"Rahat ol, Ema akli başında bir kız. Kendini idare edebilir," dedi Doğukan. Beni rahatlatmaya çalışıyordu.

"Biliyorum, ama Cansu ve Ateş'le yürüyüşe çıkmış olmanı filan hoşuma gitmiyor," dedim.

Doğukan "Helin, güzelim azıcık sakın ol. Bak ne güzel tui-deyiz... Kar yağıyor, birlikteyiz, mezun olacağız, iyi vakit geçiriyoruz..."

"Acaba bir tane koruma da Ema'ya mı tutsak?"

"Helin beni dinler misin?! Neyse, şimdi sağa mı dönelim sola mı?" diye sorduğunda çığlık attım.

"Doğukan, o bir kedi miydi?" diye sordum ağaçların arasını göstererek.

"Hayır Helin, o bir aynıydı, görmedin mi?" diye benimle dalga geçti.

"Saçmalama. Arda'nın yerini çalamazsın," dedim gülümseyerek. Ama hâlâ gözlerimle ağaçların orada gördüğüm ama ne olduğunu anlayamadığım hayvanı bulmaya çalışıyordum.

Kayak merkezinde Savaş, Burak, Alperen, Umut ve çetede diğer iki kızla karşılaştık. Bir ara Doğukan bizim kayak takımlarını almaya gittiğinde Burak'ı sorguya çektim.

"Nasılsın?" diye sordum. O sırada yanımızdan geçen üç kişilik bir grup aralarında:

"Teleferiği kapattırması adam."

"Hangisi?"

"Demir Erkan tabii," diye konuşuyorlardı. Ama tam benim y-nundan geçerlerken sustular.

İşte bu gücü sevmeye başlamıştım.

Burak derin bir nefes alıp verdi. "Sosyal aktiviteler, hazırlanacak kahveler, izlenecek diziler... Çok meşgulüm anlayacağın," dedi şaşılmazca.

"O gece tam olarak ne oldu? Doğukan'ların rehin alındığı gece Esmâ ile aranızda ne geçti?" diye sordum.

"Hiçbir şey," dedi Burak gözlerini benden kaçırarak.

"Lütfen Burak, parçaları birleştirmeye çalışıyorum," dediğimde tekrar bana baktı.

"Bilmiyorum Helin, her şey..."

"Her şey ne...?"

"... Her şey çok iyi gidiyordu. Biliyorsun, yıllardır birlikteydik ve sonunda sevişecektik. Bu kararı ben bile almadım. Esmâ gelip bana kendisi istediğini söylemişti! Sana yemin ederim hiçbir şekilde ona baskı falan yapma..." derken Burak'ın sözünü kestim.

"Tamamı tamam! Burak seni tanıyorum, yani boş laf yapmayı kestirebilirsin. Birbiriniz için yaratıldığınızı biliyoruz ve en ayrılmayacak çift sizsiniz. Ne oldu, lütfen anlatır mısın?" diye tekrar sorumu vurguladım.

"Ne olduğunu bilmiyorum ama bana ertesi gün gelip ilişkiyi bitirmek istediğini söyledi. Önceki gece kötü bir şey mi dedim, ters bir şey mi yaptım... Hayır Helin. Bunu defalarca düşündüm. Ben Esmâ'yı üzmemek için hiçbir şey yapmam. Asla. O benim her şeyim, anlıyor musun? Biz çıkarken böyleydi, ayrıldık ama şimdi de böyle. Asla ondan vazgeçmeyeceğim. Onu geri kazanmak için her şeyi yapacağım," dedi Burak.

Bunları ne kadar içten söylediğini hissetmiştim.

"Ama o seni istemiyor Burak," dedim. Vereceği cevabı bekliyordum.

"İstiyor. Beni seviyor. Ben ona âşığım Helin. Her zaman öyleydim. Tam da en mutlu olmamız gereken gecede bir anda kendinden geçti, bayıldı ve ardından ayılınca..."

"Bir dakika bir dakika. Bayıldı derken?" diye sordum. "Yine mi?"

"Ne yani, size anlatmadı mı?" diye sordu Burak şaşırarak.

"Yani... anlattı tabii. Ama tam detaylı olarak söylememişti. Devam et, ben seni dinliyorum," dedim Burak'a çaktırmadan.

Esmâ o gece Burak'la birlikteyken bayıldığından bahsetmemiy-
ti. Eğer ben şimdi Burak'a Esmâ'nın bize hiçbir şey anlatmadığı-
nı söylersem, Burak 'Esmâ'nın bir bildiği vardır, onun kararlarına
saygı duyuyorum. Anlatmak istemiyorsa anlatmazdır,' diye dü-
şünüp anlatmayı anında kesebilirdi. Burak o kadar düşünceli ve sul
bir çocuktu ki... Esmâ ile birbirlerine göreydiler. Ortaokuldan beri
birlikterdi ve ben o ikisini tanıyana kadar dünyada hiç kimse-
nisi masum olmadığını düşünürdüm.

Burak attığım yemi yuttu ve konuştu. Tabii... biraz zor oldu
onun için böyle bir konudan konuşmak ama yine de ona elinden
geldiğince yardım etmeye çalıştım.

"Her şey iyi gidiyordu... İşte.. nasıl anlatsam ki Helin. anla-
sın... biz tam öpü..."

"Yiyiyordunuz..."

"Evet! Yiyiyorduk. Ardından işte ben Esmâ'nın... bilirsiniz."

"Üstünü çıkardın..."

"Evet.. Sonrasında şeye devam etti işte..."

"Yiyeşmeye..."

"Aynen. Sonra ben de üstümü çıkardım ve..."

"Çıplaksınız..."

"Evet. Aslında hayır, tam değil yani onun..."

"İç çamaşırları vardı...?" diye sorduğumda, Burak "Evet! Onları
daha çıkarmamıştı ki bir anda durdu. Başının döndüğünü söyledi.
Ona ne yapabileceğimi sorduğumdaysa asla doktor falan çağırma-
mamı, biraz dinlendikten sonra bir şeyinin kalmayacağını söyledi
ve ardından bayıldı," dedi.

"Nasıl yani? Ciddi ciddi bayıldı ve sen doktor çağırmadın mı?"
diye sorduğumda, Burak "Biliyorsun, Bodrum'dayken de birkaç
kez güneş çarpmıştı ve yine aynı şey olmuştu. Beş-on dakika sonra
kendine geliyordu. Hatırlıyorsun..." dedi.

"Evet, hatırlıyorum ama geçen aydan bahsediyoruz... Kız
ortasında kıızı nasıl güneş çarpsın da bayılsın?" diye sorduğumda,
Doğukan yanımıza geldi.

Burak sorduğum soruya yanıt verdi:

"Bilmiyorum ama bayıldıığında onu giydirdim ve güzelce ya-
tağa yatırdım. Üstünü örttüm ve bitki çayı yaptım. O kadar kor-

koyordum ki. Benim yüzümden başına bir şey geldi diye kendimi suçladım hep... Hâlâ da suçluyorum," dedi.

Doğukan "Esmâ o zaman da mı bayıldı? Eee uyandığında ne oldu?" diye sordu merak ederek. Doğukan uzun zaman önce benim arkadaş grubuma dahil olmuştu ve yaz tatili bunu pekiştirmişti. Artık bizimkiler onun yanındayken rahattı, Doğukan da onların yanındayken.

"Ayıldığında bitki çayını içti ve pek konuşmadı. Kendine geldiği zaman bana fazla heyecanlandığını söyledi. Sonra bana ilkokuldayken müsamereden hemen önce heyecandan bayıldığını anlattı ve yine onun gibi bir şey olduğunu söyledi. Ama gerçekten, onunla öpüşürken kalbi fazla hızlı atıyordu. Duyabiliyordum," dedi Burak.

Sanırım Esmâ'nın psikolojik durumları ile bu heyecan dalgası bir araya gelince vücudu kendine biraz zaman ayırmak istemişti ve bu yüzden Esmâ bayılmıştı.

Elmi Burak'ın omzuna koydum. Esmâ'ya verdiğim sözü hatırladım; kimseye, özellikle Burak'a onun psikolojik durumundan bahsetmeyecektim. Ama en azından Burak'ı az da olsa suçluluk duygusundan arındırabilirdim. Buna ihtiyacı vardı. Üzülüyordu. "Suçluluk duymana gerek yok Burak... Her kız heyecanlanır," dedim.

Doğukan beni dirseğiyle dürttü ve ardından "Bak buna mesele... en başta tir tir titriyordun," dedi gülerek.

"Şiiiiiiii!" dedim Doğukan'a. Hem bunu Burak'ın karşısında ifşa etmesine, hem de bana hatırlatmasına gerek yoktu.

Burak'ı rahatlatıktan sonra, Doğukan'ın kendini uzman olarak gördüğü snowboard sporu denemelerine başladık.

"Ben kayak kayacağız sanıyordum!" dedim, Doğukan botlarımı snowboard tahtasına sabitleirken.

"Level atlamamız gerektiğini düşündüm sevgilim," dedi ve ardından ayağa kalktı.

"İyi de daha atlayacak bir seviyem yok ki!" diye itiraz ederken, Doğukan beni dinlemiyordu.

Neyse, akşam bir şekilde ondan acısını çıkarırdım. Gülümseydim.

Güneş'in Ağzından

"Bugün bana neden bu kadar iyi davrandığını biliyorum," dedim, Demir elinde sıcak çikolatayla yanıma gelirken. Keşke bunu söylememiş olsaydım.

"Neden?" diye sorup yanımdaki koltuğa oturdu.

"Biliyorsun... doğum günü hediyeni sonunda alacağın için," dedim, gözlerimi ondan kaçırarak. Kayak merkezindeki kafede bir şeyler almak için sırada bekleyen insanları izlemeye başladım.

"Güneş, bana bak."

Erkekler ne kadar basitlerdi. Oysa ben Demir'in her zaman bana bugün davrandığı gibi davranmasını isterdim.

"Bana bak."

Başımı kaldırdım ve gözlerimi mavi gözlerine bakmaya başladım. Tam yanında oturduğumuz şöminedeki ateşi gözlerimden izledim.

"Sana iyi davranıyor olmamın akşamla bir alakası yok. Akşam olur ya da olmaz. Sana bağlı," dedi rahat bir şekilde.

Ben haftalardır bu gece hakkında kendimi kasiyordum ve sürekli saçma sapan şeyler aklıma geliyordu ama oysa Demir ne kadar rahattı... Nasıl bu kadar rahat davranabiliyordu?

"Ben... bilmiyorum Demir.. yani," derken, Demir bana yaklaştı ve elimi tuttu.

"Güneş şu ana kadar sana hiç seks hakkında baskı yapmış mı?" diye sordu.

Hayır anlamında başımı salladım.

"Güzel. Şimdi elindekini iç," dedi ve tekrar arkasına yaslandı.

Sıcak çikolata boğazımdan aşağı doğru inerken onu izliyordum. "Söylediğine gelirse, bugün sana iyi davranıyor olmamın sebebi o değil. Tamam, belki birazcık, ama çok değil. Güneş, aldığı nefesi geri verebilecek olmanın garantisi var mı? Özellikle de bütün konumuzdayken..." diye sorduğunda, onun da benimle aynı düşüncede olduğunu anladım.

"Sana kanlıyorum. Bu yüzden buradayım ben Demir. Bu yüzden şu anda polislerle çevrili bir odada beni öldürmek isteyen seri katillerden korunmak için boş boş oturmuyorum, buradayım. Seninle. Arkadaşlarımlayım ve daha kaç saat yaşayacağımı bilmediğim şu hayatımı olabildiğince yaşamak istiyorum. Sevdiklerimle... seninle..." dedim.

Kayak merkezinden çıkuk ve yokuş aşağı inmeye başladık. Daha ne kadar bekleyecektik?

Kültübelerin olduğu ağaçlı yola saptığımızda Demir'in telefonu çaldı.

"Akızaların beni özelemiş," dedi ve telefonu açtı.

"Serkan Bey?" dedi.

Neden eniştem beni değil de Demir'i arıyordu?

"İyi, evet. Korumamız da anlaşma yaptığımız gibi bizi metrelere öteden takip ediyor," dedi Demir. Arkasını dönüp yokuşun başında olan korumaya el sallamayı unutmadı.

Ardından telefonunu bana verdi.

"Güneş?"

"Merhaba. Halamla Mert nasıl?"

Eniştemin bütün 'Kendine dikkat et'lerini dinledikten sonra telefonu kapatıp Demir'e verdim.

"Ne ara kanka oldunuz?" diye sorduğumda, Demir "Aslında günde üç defa arıyor," dedi. Sanırım eniştem Demir'e benden daha çok güveniyordu.

Onun kültübesine geldiğimizde, anahtarı cebinden çıkarıp bana uzatı. Ben kapıyı açarken, telefonundan birine mesaj attığını gördüm.

"Sürpriz!"

Akıma, Demir'e bakarken duyduğum sesle irkilip önüme, kültübenin içine baktım. Ciddi ciddi Demir'e sürpriz doğumgünü partisi hazırlamışlardı.

"Hayır, hayır, hayır..." diyerek Demir içeri girdi ve yazma giydi.

"Güneş, sana böyle bir şey istemediğimi söy..." derken onun sözünü kestim:

"Demir inan bana, hiçbir şekilde ilgim yok. Ben kızlara zaten senin parti... istemediğini... söylemiştim..." derken Esmâ, elindeki kocaman pastayla bir adım öne çıktı. Yine Esmâ düzenlenmişti.

Bir anda müzik tüm şiddetiyle kulaklarımda yankılanmaya başladığında Demir "Tamam! Teşekkürler! Hey! Bırakın! Müziği kapat!" diye bağurmaya başlamıştı fakat onun sesi bile duyulmuyordu. "İşte bu yüzden arkadaş edinmiyorum," dedi.

Helin, Doğukan, Esmâ, Cansu, Ateş, Savaş ve çetede ki diğer elemanlar -sürekli çetede ki diğerleri diyorum çünkü isimlerini ben bile bilmiyorum ve açıkçası öğrenme ihtiyacı da duymuyorum- kulübeyi doldurmuşlardı.

Demir bana döndü. "Senin yüzünden artık benim otoritem de kalmadı," dedi iki eliyle beni belimden tutarken.

"Benim ne suçum var?!" diye sesimi duyurmaya çalışırken, beni geriye doğru itmeye başlamıştı. Sırtımı sert bir zemine çarpıştırdı, kulübenin kapısını benim sırtımla kapatmış olduğunu anladım.

Demir kolundaki saate baktı. Ardından kulağına eğilip "Kiri beş dakikan var. Kırk beş dakika boyunca arkadaşının düzenlediği partide eğlenebilirsin. Ama sonra istesen de istemesen de benimsin," dedi ve benden uzaklaştı. Üstümde kokusunu bırakmaya.

Montumu çıkardım ve eldivenlerimle şapka mı da ceplerime koydum. Ardından kapının yanında duran portmantoya astım.

Demir gözden kaybolmuştu ama sorun etmedim. Bir şeyler atıştırmaya başladım ve bir bardak kola aldım. Dans edip eğlenen, zaman zaman öpüşen insanların arasında yürürken, Helin beni kolumdan tutup Esmâ'nın yanına götürdü.

Esmâ "Bir şeyleri engellemedim değil mi?" diye sorarken çok tatlıydı.

Helin "Bence engelledik... Özür dileriz," dedi ve bana sarıldı.

"Önemli değil kızlar. Ama... parti işi nereden çıktı Esmâ? Parti falan olmayacağını size söylemiştim!" dedim, yine onlara sesimi duyurmaya çalışırken.

Esma "Ashında özellikle Demir'in doğum gününü kutlamak için parti organize etmedim. Bu tatilde illaki bir eğlence olmasını istemişim ve birinin doğum gününü kutlamak bunun için en güzel yoldu," dedi. Ardından "Ben gidip içkiler bitmiş mi diye kontrol edeceğim, sonra geri dönerim!" dedi ve kulübünün mutfağına doğru yürüdü.

Helin'e "Bu kaz neden sürekli kendini yoruyor?" diye sorduğunda, Helin bir yandan dans ederken bir yandan da bana "Bırak, kafası dağılıyor. Bir şeylerle uğraşıp başardığı şeyi izlemek hoşuna gidiyor," dedi.

Kahıyordum.

"Hadi ama Güneş! Put gibi duruyorsun orada! Azıcık dans et," dedi ve kollarını tutup oynatmaya başladı.

"Hiç yardımcı olmuyorsun!" dediğinde, tam ona bende ki dans yeteneğinin sıfır olduğundan bahsedecektim ki, biri belimden beni arabaya doğru çekip kendine döndürdü.

Beni geriye doğru çekip Helin'den kurtaran kişinin Demir olduğunu gördüğümde şaşırđım.

"Vazgeçtim. Kırk beş dakika fazlaymış. Şimdi benimle geliyor-sun," dedi ve beni kolumdan tutup kulübünün çıkışına yönlendirdi. Montumu giymemi bekledi, ardından kapıyı açtı.

Kulübünün tam önünde siyah, spor bir araba duruyordu. Demir'in arabalarından biri değildi, ilk defa görüyordum.

Şoför koltuğundan takım elbiseli bir adam indi ve Demir'e anahtarın arabanın üstünde olduğunu söyledi. Demir teşekkür et-tikten sonra arabaya bindi. Ben de hemen yanındaki koltuğa oturdum.

Demir arabayı kullanmaya başladığında, emniyet kemerimi takıktan sonra dışarıya baktım. Kar, tekrar yağmaya başlamıştı.

Kayak merkezini de geçip dağın öbür tarafına doğru ilerlemeye başlamıştık.

Esma'nın Ağzından

Partinin gürültüsünden, benim de uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Kızlara gidip içkileri kontrol edeceğimi söylemiştim ama asıl amacım buydu.

Kulübenin mutfağından bir sandalye aldım ve arka kapıdan dışarı çıktım. Sandalyeyi hemen oraya koydum ve oturdum. Başımı ellerimin arasına aldım. Birkaç dakika derin nefesler aldım ve kalp atışlarımı düzenlemeye çalıştım.

"Kilo vermişsin," dedi kendimden daha çok tanıdığım ve ayrı edebildiğim ses.

Başımı kaldırdım ve hayatımın anlamı olan kahverengi gözetle baktım. Saniyesinde bu yaptığuma pişman olup gözlerimi boyundaki benlere kaydırdım. Yerlerini ve sayılarını ezberlediğim benlere..

"Kaç kilo verdin Esma?"

"Altı," dedim. Fark edilmemesi için sürekli bol ve kalın şeyler giyiyordum. Zaten kıştı ve çok göze batmıyordu. Burak'ın gözetleden kaçmamış olması beni şaşırtmadı.

Her şeye bir çözüm ararken bunu da düşünmeliydim.

"Esma neden.. neden bana bunu yapıyorsun?" diye sordığında ayağa kalktım. Üstündeki montu çıkarıp sırtıma koydu. Üstüne baktım. Kar yağıyordu ve ben ellerimi morartmış olan bu soğukta montumu unutmuştum.

Burak'ın montundan ve cevap bekleyen gözlerinden kurtulmak için içeri girdim. Onun beni takip edeceğinden adım göl-

emisi olduğum için hızlı davrandım ve dans eden kalabalığın ara-
stıra karıştım.

Ağlamaya başladım.

Özür dilerim Burak. Özür dilerim.. İyi değilim ve özellikle
seni olabildiğince kendimden uzak tutmaya çalışıyorum.

Güneş'in Ağzından

"Sen sormadan söyleyeyim, kulübelerin sahibi olan otele gideriz," dedi gözlerini yoldan ayırmadan.

Eskiden ben sorularımı sorduğumda dahi cevaplamazken, şimdi ise daha sormadan soracağım şeyi bilip benimle konuşuyordu. Bunu da 'Demir Erkan gelişmeleri' dosyasına ekledim.

"Yılın bu aylarında, Uludağ'da hemen boş yer bulabileceğini mi..." derken oteli gördüm. Yaklaşık yirmi katlıydı.

"Yirmi iki katlı," dedi.

"Demir, aklımı okumayı bırakır musun artık? İlyce Arda'ya bezemeye başladın," dedim otele bakmaya devam ederken. Otel bütün ışıkları ve süslemeleriyle yaklaşan yılbaşını hatırlatıyordu.

"O sarışın gözlüklü aptalla uzaktan yakından alakam yok," dedi küçümseyici bir gülüşle.

"Arda kumral," dedim sadece ve neden ondan hoşlanmadığımı dair sorularımı başka bir güne attım. Nasılsa cevaplamayacağını biliyordum.

"Her neyse işte," dedi ve otelin önünde arabayı durdurdu. Otel görevlilerinden biri benim kapımı açtığında arabadan indim. Aynı şekilde Demir de indi.

"İyi akşamlar Demir Bey. Resepsiyonda sizi karşılayacaklar," dedi az önce kapımı açan görevli adam, yanımda duran Demir'e.

Otelin dönen kapısından içeri girerken "Bu otele ne kadar sık geldiğin konusunu konuşmamız gerekecek sanırım," dedim.

Bir insan gittiği her yerde tanınabilir miydi?

Lobiye girdiğimiz anda sıcak hava dalgası beni içine aldı. He-

men yapkanı ve eldivenlerimi çıkardım. Demir resepsiyona doğru ilerlerken, ben küçük ve onun yanında kaplumbağa gibi kalan ahenklerle ona yetişmeye çalışıyordum.

"Hoş geldiniz. Geldiğinizde sanırım Serhat Bey'le tanışmıştınız. Kusura bakmayın Demir Bey..." diyerek konuşmaya başlayan takım elbiseli adam, Demir'in elini sıkı. Bir yandan Demir'in yanında durup ona gülümserken, diğer yandan da elimdeki eldivenleri montumun cebine tıkmaya çalışıyordum.

Bu takım elbiseli adam Demir'le faiz oranları, vergiler ve yüzlemler hakkında bir konuşmaya daldığında, onları dinlemeye başladım. Demir konuşurken yüzünü, yanığıyla boynunun arasını kaşıyordu ve dikkatimin, zaten oldukça hoşuma giden kirli sakalına kaymaına sağlıyordu.

Demir konuşurken bu hareketi yaptığı için onun sıkılmış olduğunu anladım. İş konuşmak belki önemliydi ama eğer havası başka bir moddaysa -ki ben şahsen onun bir an önce otel odasına çıkmak istediğini düşünüyordum- onun için sıkıcı bir hale geliyordu. Birkaç dakikanın ardından her ne kadar Demir'i iş konuşurken dinlemek hoşuma gitsede sıkıldım ve otelin içindeki yalışı süslerini incelemeye geçtim.

Lobi kocamandı ve büyük, geniş, kahverengi koltukların ortasına üç metrelik bir yalışı ağacı kurulmuştu. Süsler ve ışıklar yeşille alın sarısı tonlarındaydı.

"Babanız için çok üzgünüm Demir Bey, eğer yapabileceğimiz herhangi bir şey olursa lütfen avukatlarımızdan ve yöneticilerimizden..." derken bu önemli olduğunu düşündüğüm adam, Demir kolıyla beni hafifçe dürttü. Mesajı almıştım.

Yürümüş ekşittim hemen ve kısık bir sesle konuşmaya başladım:

"Affedersiniz, sözünüzü kesiyorum ama... Demir... terapi saati mi üç buçuk dakika geçirdik," dedim.

Demir'in karşısındaki adam bana baktı ve "Çok özür dilerim hanımefendi hemen odanıza yönlendireyim sizi..." dedi ve arkasına yarım saattir bizi izleyen çalışanlarına döndü.

"Bügra! Demir Bey ve misafirini odasına yönlendirebilir misin lütfen?" diye seslendi.

Adının Büşra olduğunu öğrendiğimiz kısa boylu, diğer çalıan kızlar gibi dar, kalem bir etek ile gömlek giymiş kız bize yıldı. Bir elinde oda kartımız olduğunu düşündüğüm kartı, diğer elindeyse bir cep telefonu tutuyordu.

"Lütfen, bu taraftan gideceğiz," dedi ve bizi asansörlemlendirdi. Dört asansörden sağdan ikincisi, önceden bizim için çağırılmıştı. Hemen bindik ve yukarı çıkmaya başladık.

Asansördeki saat 19.34'ü gösteriyordu. Akşam yemeği yemiştik ama partide atıştırdıklarından dolayı aç değildim. Tıfırla en son "21-R" yazıyordu. Restoran katı olduğunu tahmin ettim. Fakat Demir yirmi iki katlı olduğunu söylemişti.

"Hani yirmi iki katlıydı?" diye sorduğumda, Demir sadece "Şşş!" diye cevap verdi.

Asansör klasik müzikle dolduğunda, Büşra isimli bu kız çıkartmadan göz ucuyla Demir'i süzdüğünü sanıyordu. Fark etmediğimi sanıyordu ama gözlerinin benim tarafımdan oyulduğundan haberi yoktu.

Demir kulağıma eğildi:

"Seksi, bir terapi olarak gördüğünü bilmiyordum," dedi fındayarak. Söylerken zevk almıştı. Beni yine utandırdığını düşünüyordum ama bu sefer utanmamıştım. Sanırım sevgilimi baştan aşağı süzen bu kızın yanında olabildiğince dik durmaya çalışıyordum.

"Bana ihtiyacın olduğunu kabul et," dedim Demir'e. Sırması sırası bendeydi.

"Nerden böyle bir düşünceye kapıldın yine?" diye sorduğunda "Annemin düzenlediği yemekte de yine ben seni kurtarmıştım. İnkâr etmeye çalışma," dedim gururla.

"Birazdan kimin kime ihtiyacı olacağını göreceğiz Güneş Hanım," dedi yine eğilerek. Bu sefer benden uzaklaşırken kirlü ualını yanağıma sürmüştü. Bunu bilerek mi yapmıştı bilmiyordum ama tüylerimin diken diken olmasına yetmişti.

Arada binen-inen birkaç kişi olmuştu ve gelen tiplerin hiçbir Türk değildi. İspanyolca ve Japonca konuşan üç kişi görmüştüm, onlar indiğinde de, telefonda İngilizce konuşan bir kadın binmişti.

Yirmi birinci kata çıktığımızda asansör durdu ve kapılar açıldı. Telefonla konuşan kadın restoranda indiğinde bizim de inmemiz

gerektiğini düşündüm. Tam adımımı atacaktım ki, Demir beni kolumdan tutup yanına sabitledi.

Büşra, asansörün tuşlarının bulunduğu duvara ilerledi ve üstteki ekrana bir kombinasyon girdi. Ardından yeşil ışık yandı ve asansörün kapıları kapandı, bir kat daha çıktık.

Açılan kapıların ardından asansörden çıktık ve yerleriyle duvarları kahverengi ve altın sarısıyla mermer kaplı olan koridorda yürümeye başladık. Biraz ilerledikten sonra bir kapının önünde durduk. Kapının önünde bizim dışımızda tanıdık bir yüz daha duvarlarda. Muhtemem korumamız tabii ki, Demir ona bu katta durabileceğini söyledi ve ardından Büşra elindeki siyah kartla kapıyı açtı. İçeriye girdik.

Kız, "Bu katın tamamını kapsayan kral dairemize hoşgeldiniz. Arzuladığınız herhangi bir şey olursa lütfen oda telefonundan..." derken, Demir'e arkam döndüktü. Demir bana arkamdan sarıldı ve "Şimdilik sadece sevgilimi, çok teşekkürler!" dedi ve kapıyı kapattı.

Kapı kapandıktan sonra, Demir beni öpmeye çalışırken kahlakhamı bastırmaya çalışıyordum. Büşra cevabını almıştı.

"Gel, o kadar bahsettikleri manzara neye benziyor ona bakacağım," dedi ve tavanı fazlasıyla yukarıda olan kral dairesinde ilerlemeye başladı.

Montumu çıkarırken, daireyi incelemeye başladım. Otelin ana rengi kahverengiydi. Bu koyu ton, duvarlardan mobilyalara kadar kullanılmıştı ve oldukça güzel görünüyordu.

Dairenin içinde ilerlediğimde bizim evin toplamının iki katı olduğunu düşündüm.

"Güneş."

Demir'in beni çağırdığı tarafa yöneldiğimde 'salon' olduğunu düşündüğüm alana geldim. Demir kocaman olan ve dairenin bu bölümünün duvarını oluşturan pencerenin önünde duruyor ve dışarıya bakıyordu.

Yanına gittim. Arkama geçti ve beni kollarıyla sarıp ona yaslanmamı sağladı. Boyum onun hemen boynunun biraz aşağısında bi-
tiyordu.

Altımızı çevreleyen, ağaçları karla örtülü karanlık ormana bakarken neredeyse ona sormak istediğim soruyu unutuyordum.

Bulduğumuz pozisyonu -onu arkamda, tüm kokusuyla bana sarılırken hissetmek paha biçilemezdi- bozmadan ona: "O adam buranın sahibi miydi?" diye sorduğumda, Demir cevap vermeden önce durdu. Birkaç saniye sonra "Hani aralık ayında, Uludağ'ın en iyi otelinde bir anda yer bulamayacağımı söylemiştin ya?" dedi.

Beni nasıl bir şeyin beklediği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. "Evet..?"

"Haklıydın," dediği anda başımı geriye yatırıp ona bakın.

"Eee o zaman nasıl tam şu anda, Büşraçığımızın özel bir kiz girerek bizi gizli bir yirmi ikinci kata çıkarttığı bu olağanüstü olaydayız?" diye sorduğumda, bana "Oda değil aslında yani.. Merdivene açısından hesaplırsan..." diye karşılık verdi. Hiç istemeden pozisyonumuzu bozmak zorunda kaldım ve büyük pencere/dünya sırtını vererek yüzümü ona döndüm:

"Demir...?" dediğimde, sağ elini başının arkasına koydu ve hafifçe kaşırken bana "Otel satın aldım," dedi.

"Sen ne yaptın?"

"O adam da otelin eski sahibi diyelim..." dedikten sonra, elini aşağı indirip cebine soktu. Gülümsüyordu.

Sırf bana güzel bir gece yaşatabilmek için bu milyon dolarlık oteli satın almış olamazdı... Zengindi, hem de epey zengindi. Annesi ve babası da önceden oldukça zengindi. Ama bu kadar değil.

"Hey! Bana öyle bakmayı kes. 'Erkan Otel Zinciri' kurduğumu biliyorsun. Burası da fazlasıyla iyi bir yatırımdı. Kaçırardım," dediğinde asıl cevabımı almıştım. Şaşkınlığım az da olsa azalmıştı.

Dairede yürümeye başladık ve yatak odasına geldik. Demir kapıyı açtı ve beraber içeri girdik.

'Kral dairesi' kavramının temeli buradan çıkmış olmalıydı. Büyük yatak odasının tam ortasında iki buçuk kişilik olduğunu tahmin ettiğim bir yatak vardı -bu tahmini yapabiliyordum çünkü halamların evindeki yatağım bir buçuk kişilikti.

"Kahverengi temasını tüm otelde siyah yapmayı düşünüyorum," dedi yatağın olduğu yere doğru ilerlerken.

"Hayır! Hayır, sakın değiştirme. Olduğu gibi kalsın çünkü.. harika," dedim odayı incelerken.

Kahverengi, krem ve beyazdan oluşan nevresim takımından.

duvar kâğıdındaki desenlere kadar her şey bir uyum içindeydi. Ya-
sağın tam karşısında kalan duvarda dev ekran bir televizyon vardı.

"Helin burada olsaydı herhalde anında kalpten giderdi..." de-
dim gülerек.

"Otel fantezileri mi var? Beğenmedim. Çok klişe," dedi Demir
ve yatağı üstüne oturdu. Ceketini çıkardı ve cebinden sigara pa-
ketini çıkardı.

"Senin ne fantezilerin var Güneş?" diye sorduktan sonra, siga-
rayı dudaklarının arasına koydu ve çakmağını çıkardı.

Otun yanına oturdum. Beni izliyordu.

Gösterimi onun mavi gözlerinden ayırmadan iki parmağımla
ağındaki sigarayı tuttum, ondan uzaklaştırdım ve kendimden asla
beklemediğim bir cesaretle ona karşılık verdim:

"Öğrenmek ister misin?"

33. Bölüm

Bunu söyledikten bir saniye sonra pişman olacağımı sanıyordum ama değildim. İçimdeki heyecan duygusu diğer bütün duyguları üstünü örtebilecek derecede baskın geliyordu.

Demir sağ eliyle omzumdan önüme düşen saçlarımı geriye doğru attı ve ardından boynumu tuttu. Hafif bir şekilde beni kendine çekti ve öpmeye başladı. Saniyeler geçtikçe artık bir şeyler yapmam gerekiyormuş gibi bir hisse kapıldım ve boşta duran elimle kazağımın ucunu tuttum. Kazağımı çıkarabilmek için ondan uzaklaştığımda Demir gözlerini açtı ve bana baktı.

Bol ve beyaz kazağımı çıkardıktan sonra içimdeki kısıtlanmışlığı hissettim. Bol ve beyaz kazağımı çıkardıktan sonra içimdeki kısıtlanmışlığı hissettim. Bol ve beyaz kazağımı çıkardıktan sonra içimdeki kısıtlanmışlığı hissettim.

Bana yaklaştı ve gözlerini gözlerimden ayırmadı.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu, belki de hayatımda hiç duymadığım, farklı bir ses tonuyla.

Nasıl davranacağımı ve ne diyeceğimi bilmiyordum. Kıyafetleri çıkarma sırası var mıydı yok muydu? Ne zaman yatağa uzanmam gerekiyordu? Bana ses tonuyla bile zevk veren bu adamın benim gibi tecrübesiz bir kıza nasıl dayandığını mı düşünmem gerekiyordu? Yanında prezervatif var mıydı? Nasıl olacaktı? Öncesinde, sırasında ve sonrasında neler yapmam gerekecekti?

Kafamda böyle milyon tane soru vardı ama karnımdaki o tıknazlık, fakat ilk defa bu kadar şiddetli hissettiğim sancılı bana, anı yaşama isteğimi hatırlatıyordu.

"Ne? Yanlış bir şey mi yaptım, ben... ne yapmam gerektiğini bilmiyorum Demir..." derken sözümü kesti.

"Hayır Güneş. Bunu..." derken, az önce tişörtümü çıkarmak için hareket ettirdiğim elimi tuttu ve durdurdu.

"Nasıl seni üstündeki aptal kıyafetlerden bir an önce kurtarmak isterken, bir yandan da kazağını çıkardığında kendimi suçlu hissetmemi sağlıyorsun?" diye sordu.

Amacım onun kendini suçlu hissetmesini sağlamak değildi. Alakası yoktu. Amacım ona zevk vermektir ve ben de bencil bir şekilde onu uzun zamandır böyle istiyordum. Kendini Suçlu hissetmesi için hiçbir sebep yoktu. Aksine mutlu olması gerekiyordu. Sonuçta o da uzun bir zamandır bunu istemiyor muydu?

"Kendi suçlu hissetmene sebep olmak istemedim," dedim, elini elinden çekip bacaklarımın arasına koydum. Gözlerimi ondan kaçırdım ve üşüdüğümü fark ettim.

Demir "Yapma Güneş... öyle demedim..." deyip, iki bacağımın arasına sıkıstırdığım ellerimi çekti ve ona yakın olanı tuttu. Benim ellerim ne kadar soğuksa onununkiler de o kadar sıcaktı.

"Sanki seni ben zorluyormuş gibi hissediyorum. Aslında, seni ben zorladım. Bugün için. Ne kadar uzun zamandır biriyle birlikte olmadığımı biliyordun, sorduğunda sana söylemiştim ve sırf benim ihtiyaçlarımı karşılayabilmek için..."

"Demir, her şey seninle ilgili değil..." diyerek söze başladığımda, şimdiki söyleyeceğim şeye vereceği tepkiyi merak ediyordum.

"Ben... ben de istiyorum," dedim ve tekrar onun gözlerine baktım.

Bakışları anında değişti ve bana doğru eğilip tekrar beni öpmeye başladı. Dudaklarını dudaklarıma sert bir şekilde bastırırken, beni gitniçe daha hızlı öpmeye başladı. Onun öpüşüne ayak uydurmaya çalışırken, kollarımı ona doladım ve omuzlarından güç alarak kucığına oturdum. O hâlâ yatağın ucunda otururken, ben onun kucığındaydım ve düşünmem için bir eliyle sırtımdan bana destek oluyordu.

Bir ara ondan ayrılmış hızlı bir şekilde üstümdeki tişörtü çıkardığımda beni izliyordu. Bakışları o kadar hoşuma gitmişti ki, gülümsefim. O gülümsemedi ve beni belimden kaldırıp yatağa yatırdı.

Ben kemerimi açmaya çalışırken, Demir üstündeki siyah kazağı çıkardı.

Kazağını çıkardıktan sonra üstünde kaslarını soñ derecede belli eden, dar, siyah ve termal bir içlik kaldı.

"Demek bu sayede üşümüyorsun," dedim ve bu cümleyi söyledikten sonra daha sık nefes alıp, daha az konuşmam gerektiğini anladım. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi.

"Sana da alacağım. Fazla üşüyorsun," diye cevap verdi.

Pantolonunu da çıkardıktan sonra yatağa geldi. En son ne zaman böyle yakınlaştığımızı hatırlamıyordum. İşin içine seri katiller, rehlin alınmalar ve karakol durumları girince, Demir'le biririmizden -bu açıdan- uzaklaşmıştık. Demir üstüme çıktığında hâlâ bir türlü açmadığım kemerimle meşguldüm. Evet, bu zamanda kemer için yer vardı ve ben de kemerle giyiyordum. Bugün bunu giymek zorundaydım değil mi? Üstelik titreyen ellerimle açmam gereken bir düğme de vardı. Bu gece bu kadar zor olmamalıydı.

Demir bir kemere, bir de bana bakmı ve gülümsedi. Onun bu kadar çok sigara içiyor olmasına rağmen anlamadığım bir şekilde oldukça beyaz kalan dişlerini gördüğüm anda, her zamanaki gibi istemeden ben de gülümsedim. Ardından başımı geriye atıp gözlerimi kapattım.

"Çok beceriksizim! Lütfen yüzüme vurma," dedim.

Demir bir elini kemeri açmaya çalışan elimin üstüne koydu, diğer eliyle de belime dokundu.

Tek eliyle kemerimi, ardından da taytın düğmesini açtı. O yavaşça fermuarımı indirdikten sonra, gözlerimi açıp ona baktım.

"Rahatla," dedi.

Bana her seferinde derin bir nefes aldırın o ses tonuyla rahatlamamı söylediğinde, derin bir nefes alıp verdim. Ellerimin titreğini fark ettim.

Neden bu kadar gergin olmak zorundaydım?

Taytımı yavaşça bacaklarımdan aşağı indirirken, içimdeki kilolu çorabı gördü ve "Sanırım sana termal kıyafet koleksiyonu yapmalıyız," dedi.

"Ya da beni ısıtmak için sürekli yanımda kalabilirsin," dedim. Bugün seçtiğim cesur kelimelerin haddi hesabı yoktu.

Bacaklarım çıplak kaldıklarında, normalden iki kat fazla üşümeye başlamıştım. Kalbim bu kadar hızlı atarken ve yüzümle karıştıktan adeta yanarken, vücudumun geri kalanı sanki onlara tepki göstererek durumu dengelemeye çalışıyordu.

"Şu anda yaptığın gibi mi?" dedikten sonra, Demir dizimin üstünü öpeli ardından yavaş yavaş, öpücüklerle bacağımda gittikçe yukarı çıkmaya başladı.

Demir'in öpücüklerinin izlediği yolda dudagının değdiği, parmaklarım dokunduğu her nokta ısınmaya başlıyordu ve karnımda oluşan, hem beni zorlayan hem de hoşuma giden baskı, Demir'in bacağımda iz bıraktığı noktalara ulaşmak istiyordu.

Demir bir bacağıma kırıp yukarı kaldırdığında, otomatik olarak diğer bacağım da onu taklit etti. Kollarını bacaklarımın altından geçirip belimi tuttuğunda, sol bacağımın iç ve en üst noktasını hafifçe ısırdı.

Dişlerinin baskısını hissettiğimde, farkında olmadan inledim. Demir inlememi duymuş olmalıydı. Kirli sakalını bacağıma bile bile sürüp kasığıma çıktığında, telefonumdan geldiğine emin olduğum Doctor Who'nun jenerik müziği odayı doldurmaya başladı. Montum odadaki koltuğun üstüne bırakmıştım ve telefonum da montumun cebindeydi.

Demir doğruldu ve "Gerçekten Doctor Who'nun bu anın bir parçası olmasını bu kadar içten mi diledin?" diye sordu. Cevabımı beklemeden beni belimden tekrar tuttu ve kendisine doğru biraz daha çekip yatakta ona doğru kaymamı sağladı.

"Benim ayarladığım bir şey değil, telefonum çalıyor ve arayan ya Burak ya da Esmâ," dedim gülerek.

Ben Esmâ'ya, Esmâ da Burak'a Doctor Who'yu bulaştırmıştı ve bu yüzden ikisi için de zil sesim, dizinin jenerik müziği idi.

Demir "Sence umrumda mı?" diye sorduktan sonra üstüme eğilip beni öpmeye başladı. Telefon birkaç saniye sonra sustu. Açıkçası şu anda mavi gözlü bir önceliğim vardı, bu yüzden pek takmadım.

Demir, dudaklarını boynuma kaydırduğunda başımı geriye attım. Telefonum Doctor Who'nun jenerik müziği ile tekrar çaldığında aldırmadık. Demir, bir eliyle üstümdeki dar atleti yavaşça

belimden yukarıya doğru kaydırmaya başladığında, parmakları nime değiyordu. Vücudum ona daha da yakın olmak istiyordu.

Dar, askılı atletimi göğüslerime kadar çıkardığı sırada telefonum bu sefer R5'in Heart Made Up On You şarkısıyla çalmaya başladı. Bundan da beni Helin'in arıyor olduğunu anladım.

Demir durdu ve bana baktı:

"Neden arkadaşların bir türlü rahat vermiyor?" diye sordu. Keyfinin kaçmaya başladığı açıkça belliydi.

Aslında telefona bakmam gerekirdi ama ben surf bu anı benim kişi olmamak için "Boşver, bir kere daha çalarsa bakarım," dedim ve atletimi çıkardım.

Demir'in karşısında sadece iç çamaşırlarımla duruyordum. Sanki vücudumu kapatabilecekmişim gibi kollarımı karnıma üstüne koydum.

Telefon sustuğunda, Demir, sutyenime bakıyordu. "Bu..." diye sorduğunda, bu sutyeni onun aldığını hatırlamış olmanu diliyordum çünkü her zaman 'Bu Cansu'nunkinin aynası... Ya da Zeynep, Naz, Eda, Damla, Öykü... onlardan birinde de vardı. Yoksa Ceren miydi?" deme olasılığı vardı ki ben böyle özel bir anda onun benden önce birlikte olduğu kızlar hakkında en ufak bir şey duymak bilmek istemiyordum. İsimleri de sallamıştım.

Demir'le daha önce yatmış olan kızlar geçen seneye kadar bu olayın reklamını yaparak dolaşıyorlardı fakat ben o anda o anıtları duymamak için sürekli kaçmıştım. İstememişim. Sevdiğim adamın şimdiye kadar birlikte olduğu kızların hikâyelerini dinlemek istememişim.

İyi ki de dinlememişim. Artık çoğu yaşamıyordu.

Yaklaşık yirmi dakikadır bunu unutmuşum. Peşimde beni takip eden gerçekleri unutup, kendimi Demir'e odaklamışım. Alimden çıkan gerçekler beni çarptığında irkildim.

Demir yüzümün değiştiğini görünce utandığı için böyle yaptığını sandı ve "Utanman için hiçbir sebep yok çünkü... spor yapmayan bir kızı göre fazla iyi fiziğe sahipsin," dedi. Öyle düşünmesine izin verdim.

Bunun beni mutlu etmesi gerekirken, ben neden onun şimdiye kadar birlikte olduğu sporcu kızları düşünmeye başlamıştım?

Telefonum tekrar çalmaya başladığında Demir otladı.

"Bakam.?" diye sorduğunda, üstünden kalkıp yatağa oturarak ayağa kalkmama izin verdi. Montumun yanına gittim ve cebinden telefonumu çıkardım. Helin arıyordu. Demir'in ne arıyaktan kalkıp yanıma geldiğini bilmiyordum, tam açacaktım ki, telefonumu elimden aldığı gibi arkasını çevirip pilini çıkardı. Ardından telefonu montumun olduğu koltuğa atarken, pilini ise odanın bir başka köşesine fırlattı.

"Hayır," dedi ve bana yaklaştı. Beni belimden çekip kendine yapıştırdı. Elimi çıplak göğsünden omzuna çıkardım. Parmak uçlarıma kalkıp onu öpmeye başladığında bana eşlik etti. Beni öpmeye devam edebilmesi için parmak uçlarıma kalkmam yetmiyordu. Genelde yaptığı gibi beni kaldırıp taşınmasını bekliyordum ki tam o sırada beni kalçamdan tutup yukarı kaldırdı. Bacaklarımı onun beline doladım.

Ona alışmak mümkün değildi. Her ne kadar bir sonraki hareketini artık tahmin edebilir bir hale gelmişsem de her dokunuşu bir öncekinden daha derini etkiliyordu. Beni değiştiriyordu ve hayatım boyunca beni korkuttukları için uzak durduğum hislerin beşesine tek bir anda maruz kalmama sebep oluyordu.

Bu farklılık neden böylesine hoşuma gidiyordu?

Demir'in boynunda dudaklarımı gezdirirken ona tutunuyordum. Yürümeye başladı ve yatağın yanında, duvara dayalı olan kahverengi komodinin önüne geldiğimizde benim tüm ağırlığımı tek koluna verdi. Boşta kalan koluyla komodinin üstünde ne varsa koluyla itip yere düşmelerini sağladı. Ardından beni oraya oturttu.

Sadece, beni böyle taşıyabilmek için spor yapıyor olduğunu söylemesini istedim. Neden bir anda bencilleşmiştim?

Bacaklarımı doladığım yer onun tam belinin hizasına geliyor-du ve bu, az önce olduğundan daha fazla heyecanlanmama neden oluyordu. Demir "Bunu aldığım gün sana bu kadar yakışacağını bilmiyordum," dedikten sonra, bir elini sırtıma götürdü. Öbür eliyse belimdeydi.

Sutyenimin kopçasını tek eliyle açtıktan sonra kulağıma "Üzgünüm ama, çıkarmak zorundayım," diye fısıldadı. Ardından yavaşça askıların kollarımdan aşağı inmelerini sağladı.

Hızlı bir şekilde durmadan alıp verdiğim nefesler, göğsümün inip kalkmasına neden oluyordu. Vücudum ona temas etmişle aklımı yitiriyordu. O, her dokunuşuyla karnımdan aşağı doğru inmeye çalışan elektriği acımasızca arttırmaya devam ediyordu ve bunun farkındaydı. Boynuyla yanağının arasına bir öpücük konduktan sonra, burnumu kulağına sürttüm ve ardından kulağına isurdum.

Dokunuşlarının ve öpüşünün saliselik farkından, hiç beklenmediği kadar zevk aldığını hissettim.

Demir Erkan'ın zevk almasını sağlamak...

Demir elini kalçamdan kaydınp küloduma getirdiğinde, bu sefer onun telefonu çalmaya başladı. Demir durakladı.

"Ne yani, benim telefonum çalınca sorun oluyor ama seninle çalınca bakmana izin mi veriliyor? Hiç sanmıyorum," dedim ve komodinin üstünden inip onun elini tuttum. Demir'i yatağa çektim ve onu iterek yatağa düşmesini, ardından uzanmasını sağladım. Çalan telefona aldırmadan "Sıra bende," dedim ve bu sefer ben onun üstüne çıktım.

Isınan parmaklarını ve dudaklarını onun göğsünde gezdirdikten sonra karnına indim. Öpücüklerim siyah boxer'ıyla karnımın arasına indiğinde beni durdurdu. Başımı kaldırıp ne sorun olduğunu anlamak için ona baktım.

"Yapmanı istemiyorum," dedi.

Pek tecrübeli olduğum bir konu değildi, hatta yapmamı istemiyor olması işime bile gelirdi ama yine de sormadan edemedim.

"Neden?" diye sorduğumda, kollarımdan tutup beni yukarı çekti. Göğsünün üstüne yattım, göz temasını kaybetmemişlik.

"Ben seninle olan ilişkiye başlamadan önce birlikte olduğun bütün kızlar bana zevk vermek için ellerinden geleni yaptılar. Ben burada söylememin yanlış olduğunu biliyorum... Hatta şu an moralini bile bozmuş olabilirim ama..." diye konuşmaya başladığında, bana bunları anlatmasındaki amacı merak ettim.

"... ama sorun da oradaydı. Hepsi bana zevk verebilmek için oradaydılar ve ben... şu ana kadar kimseye zevk verme ihtiyacı hissetmedim," dedi.

İnsan sevdiği bir kişinin mutlu olmasını isterdi. Zevk almak

tek şey seks değildi, içine dört dize yazılmış bir kâğıt parçası bile zevk verebilirdi insana... Demir'in söylemek istediği hepsini kapsayacak sanırım.

"Kimseyi sevmedin mi?" diye sordum. Geçen yıl ben ona bu soruyu sormuş olsaydım dönüp bakma zahmetine bile girmezdi, kimseye karşılık vermezdi. Ama bugün burada ve nefes nefeseyken, artık o uzun süre inşa edip korunduğu duvarlara ben onun için ihtiyacı olmadığını anlaması gerekiyordu.

"Sana kadar hayır," dedi ve o mavi gözlerine bir kez daha ışık olmasını sağladı.

"Güneş, bunun senin ilk seferin olduğunu biliyorum ve benim bu açıdan fazlasıyla deneyimim olduğu için stres yaşadığını da... Ama işin gerçeği, sen de benim pek çok açıdan ilkinsin," dedi ve beni tekrar alta aldı.

Üstümden olan göz temasını bir saniye bile kaybetmedi. Yataktaki üç yastıktan birini alıp kafamla yatağın başının arasına koydu.

Demir, başımı çarpmamam için tedbir almıştı.

Demir, bir kişiyi düşündüğü için tedbir almıştı.

Demir'in bu yaptığı, belki küçük bir detay gibi görünen ve kimse için bir şey ifade etmeyecek bu olay, benim için dünyalar demekti. Gülmüsedim.

Demir, külodumu yavaşça indirmeye başladığında bana hâlâ isteyip istemediğimi sordu.

Ona "Kapat çeneni," deyip gülmüsedimimde, o da güldü ve beni dudaklarımdan öptü.

Derken telefonu yine çalmaya başladı.

Demir küfür etti ve bana "Yine üşümeye başladın, yorganın altına gir," dedikten sonra, yere düşmüş olan ceketinin yanına gitti. Ceketini yerden aldı ve cebinden telefonunu çıkardı.

Söylediğini yapıp yorganın altına girmiştim. Kimin aradığını soracaktım ki, Demir "Sana," dedi ve telefonu bana attı.

Telefon çalmaya devam ederken yorganı göğsümün üstüne kaldırıp çekip kollarımın yanlarına sıkıştırdım, yataktaki telefonun durduğu yere eğilip elime aldım. Demir giyinmeye başlamıştı.

Helin (Doğukan) arıyor.

Demir'in telefonunda hem bu yazıyı hem de numarası görünce hemen açma tuşuna bastım.

"Helin?"

"Güneş! Güneş Allahşıkına... Neredesin?!" derken, Helin'in sesi çok kötü geliyordu. Arkada bir sürü gürültü ve bir ambulans sesi...

"Helin, o ambulans sesi mi? Ne oldu?" diye sorduğunda, Helin'in hıçkırıklarını duymaya başladım.

"Helin, iyi misin? Doğukan'lar yanında mı?" diye sorarken, Demir'in kemerini takışını izledim. Demir, benim Helin'e sordugum soruyu duyar duymaz dikkatini kıyafetlerinden bana çevirdi.

Helin ağlamaya devam ediyordu.

"Helin ne oldu?! İyi misin?" diye sorduğumda, gerçekten endişelenmeye başlamıştım.

"Güneş ben... ben... ne yapacağımızı bilmiyorum ve... bir an önce onu İstanbul'a geri göndermemiz gerekiyor... ben..." derken artık öyle ağlamaya başlamıştı ki olduğum yerden hiçbir şey yapamazdım.

Demir, yatağın yanında ayakta dururken "Güneş, ne oldu?" diye sorduğunda ona baktım. Tam bir şey anlamadığımı söyleyecektim ki, telefonda Doğukan'ın sesini duydum:

"Güneş?"

"Doğukan! Evet buradayım. Helin'e ne oldu? Neden o kadar gürültü var ve bir ambulans sesi duyduğuma yemin..." derken Doğukan sözümü kesti.

"Güneş, şu an Demir'in telefonundan konuştuğumuza göre Demir yanında demektir. Bak.. bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama..." diye konuşurken, Helin'in hıçkırıkları hâlâ duyuluyordu. Doğukan'a sarılıyor olduğunu tahmin ettim.

Ciddi bir sesle "Doğukan, ne oldu söyler misin?!" dediğimde, onun verdiği cevapla beraber durdum. Nefesimi tuttum.

Kazadan sonra iyileşmiş olan her bir kırığımla, morluğumu ve yarayı tekrar hissettim.

Telefon elimden kaydı ve yatağa düştü. Görüşüm bulanıklaşmaya başlamıştı. Dudaklarım aralandı ve kulaklarım Doğukan'ın verdiği haberle yankılanmaya başladı.

Demir "Güneş?" dediğinde yüzümü ona çevirdim. Vücudum-
du diken diken olmamış tek bir tüy bile kalmamıştı. Karnıma yum-
rak yemiş gibi hissediyordum kendimi.

Demir'in gözlerine baktım. Doğukan'ın söylediklerini bir da-
kika önce göçsüzleşip fısıltı şeklinde çıkan kendi sesimden duy-
mak, yanımdan süzülen bir gözyaşına sebep olmuştu.

"Ema... Ema komaya girmiş."

Demir'in telefonunda hem bu yazıyı hem de numarası gelsece hemen açma tuşuna bastım.

"Helin?"

"Güneş! Güneş Allah'aşkına... Neredesin?!" derken, Helin'in sesi çok kötü geliyordu. Arkada bir sürü gürültü ve bir ambulans sesi...

"Helin, o ambulans sesi mi? Ne oldu?" diye sorduğumda, Helin'in hıçkırıklarını duymaya başladım.

"Helin, iyi misin? Doğukan'lar yanında mı?" diye sorarken, Demir'in kemerini takışını izledim. Demir, benim Helin'e sorduğum soruyu duyar duymaz dikkatini kıyafetlerinden bana çevirdi.

Helin ağlamaya devam ediyordu.

"Helin ne oldu?! İyi misin?" diye sorduğumda, gerçekten endişelenmeye başlamıştım.

"Güneş ben... ben... ne yapacağımızı bilmiyorum ve... bir an önce onu İstanbul'a geri göndermemiz gerekiyor... ben..." derken artık öyle ağlamaya başlamıştı ki olduğum yerden hiçbir şey yapamazdım.

Demir, yatağın yanında ayakta dururken "Güneş, ne oldu?" diye sorduğunda ona baktım. Tam bir şey anlamadığımı söyleyecektim ki, telefonda Doğukan'ın sesini duydum:

"Güneş?"

"Doğukan! Evet buradayım. Helin'e ne oldu? Neden o kadar gürültü var ve bir ambulans sesi duyduğuma yemin..." derken Doğukan sözümü kesti.

"Güneş, şu an Demir'in telefonundan konuştuğumuza göre Demir yanında demektir. Bak.. bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama..." diye konuşurken, Helin'in hıçkırıkları hâlâ duyuluyordu. Doğukan'a sarılıyor olduğunu tahmin ettim.

Ciddi bir sesle "Doğukan, ne oldu söyler misin?!" dediğinde, onun verdiği cevapla beraber durdum. Nefesimi tuttum.

Kazadan sonra iyileşmiş olan her bir kırığıma, morluğuma ve yarayı tekrar hissettim.

Telefon elimden kaydı ve yatağa düştü. Görüşüm bulamılamaya başlamıştı. Dudaklarım aralandı ve kulaklarım Doğukan'ın verdiği haberle yankılanmaya başladı.

Demir "Güneş?" dediğinde yüzümü ona çevirdim. Vücudumda diken diken olmamış tek bir tüy bile kalmamıştı. Karnıma yumuşak yemmiş gibi hissediyordum kendimi.

Demir'in gözlerine baktım. Doğukan'ın söylediklerini bir dakika önce göçsüzleşip fısıltı şeklinde çıkan kendi sesimden duyarak yanğından sürülen bir gözyaşına sebep olmuştu.

"Ema... Ema komaya girmiş."

34. Bölüm

Sessizlik.

Arabadaki bu sessizlik; Demir'in benimle konuşmadığı, bana cevap vermediği ilk zamanlarda, yoldayken oluşan sessizliğin bir hatırlatması gibiydi. Yine arkama yaslanmış, üzüyen ellerimi tutmak için dizlerimin biraz daha üstüne, bacaklarıma sıkıştırdığım ellerim, Demir'leyken yok olan dışarıdaki dünyayı izlemek için gözlerimi sabitlediğim cam...

Demir "İyi misin?" diye sorduğunda, gözlerini yoldan ayırmamıştı fakat direksiyonu sadece sol eliyle tutmaya başlayıp diğer elini ona yakın olan bacağımanın üstüne koymuştu. Tutmam için bekliyordu.

Gözlerim yanıyordu, Demir'le geçirdiğim dakikaların üstümde bıraktığı heyecan duygusunun yerini, çok daha tanıdık olan ama bir o kadar da arkamda bırakmak, devam etmek istediğim o duyguyu kaplamıştı.

Kaybetme korkusu.

Demir'in eline dokundum ve parmaklarının sıcaklığı karşısında rahatladım. Parmaklarımı onun kılere kenetlediğimde, elini bükerek ve hissederek sıkı tuttum. Cevabımı almış olmalıydı.

Demir, hastanenin acil girişine geldiğimizde arabayı durdurdu ve "Sen git," dedi. Hızlı bir şekilde arabadan indim ve kırmızı, büyük harflerin, beyaz mermer üzerine yazıldığı duvarın yanından geçtim.

Kayarak açılan kapıları beklemek hiç bu kadar zor gelmemişti. Nereye gittiğimi bilmeden yürümeye başladım. Bulunduğum koridor boyunca hastalar dışında, Esma'nın yerini sorabileceğim

İsmeyi görememiştim. Yol ayrımına geldiğimde solumda merdivenler, sağında ise asıl giriş kapısının olduğu yer ve danışma vardı. Hızla bir şekilde danışmada duran adamın yanına gittim.

"Esmâ Hilaloğlu. Nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?" diye sorduğumda adam bana baktı, biraz durduktan sonra önündeki hijiyyarda bir şeylere tıkladı.

"Kendisi ameliyatta. Yakınlarıysa birinci kattaki bekleme..."

"Teşekkürler."

Ameliyat da nereden çıkmıştı?

Merdivenleri ikiye ikiye çıkarken, kendime sakın olmam gerektiğini hatırlatıyordum.

Beyaz duvar ve zeminin yanında, üstünde oturan ve yanında ayakta bekleyenleri tanıdığım mor koltuklar görüş alanıma girdiğinde, Doğukan "Güneş geldi," dedi.

Helin başını kaldırdı ve oturduğu koltuktan ayağa kalktı. Sabah odadan çıkmadan önce sürdüğü gözlerindeki siyah eyeliner ve rimel, yanaklarından silik bir şekilde süzülüp iz bırakmıştı.

Helin'i ilk defa ağlarken görüyordum.

Helin hiçbir şey söylemeden bana koştu ve sarıldı. Kollarının, omuzlarının üstünde hissettirdiği baskı bana ne kadar sıkı sarıldığına gösteriyordu. Kollarımı sırtında birleştirdim. Başını boynuma gömdü ve kendini serbest bıraktı.

Kendime sakın durma sözü vermişim ama güçlü ve cesur olmaıyla örnek aldığım Helin'in bu halde olduğunu görmek...

Gözlerini kapatıp hıçkırıklarını saklamak zorunda olmadığım anlarına geliyordu.

Helin "Burak..." demek için kollarını serbest bıraktığında gözlerini açtı ve mor koltukların olduğu tarafa baktım. Burak, Doğukan ve Alperen'in arasında oturuyordu. Dirseklerini dizlerine dayamıştı ve başını da ellerinin arasına almıştı. Yüzünü göremiyordum.

Helin'le beraber onlara doğru yaklaştığımızda, koltukların diğer tarafının merdivenlerin bulunduğu yerden görülmesini engelleyen duvar, artık bizimle birlikte Esmâ için burada bulunan diğer on altı kişiyi saklamayı bırakmıştı.

Esmâ ile bizim kadar yakın olmayan on altı kişi daha...

Burak'ın oturduğu yere yaklaştığımda Doğukan elini Burak'ın sırtından çekti.

"Burak..?"

Burak'ın başını kaldırıp bana baktığı anda dudaklarına birbiriye bastırma ihtiyacı hissettim. Kan çanağına dönmüş gözleri gözlerimi bulduğunda ayağa kalktı ve bana sarıldı.

"Esmâ'ya ne oldu?" diye sorduşumda, benden ayrıldı, ellerini kahverengi saçlarının arasında sinirle gezdirdikten sonra ayağı indirdi ve "Bilmiyorum," dedi. Ardından tekrar oturdu.

Ayakta duran diğer öğrencilerden anladığım kadarıyla Helin'in bana ayırmış olduğu yere, hemen yanına oturdum.

Komple sessizlik olsaydı fazla rahatsız edici ve zaten olduğundan daha da gerilimli bir ortam olurdu. Alperen Burak'la konuşuyor, Doğukan da ona destek veriyordu. Pelin, Baran, İlayda, Ali, Murathan, Barış, Tuna, Hazal, Berkay, Orhun ve diğerlerinden bazıları da kendi aralarında ses yüksekliklerini ayarlamış bir şekilde konuşuyorlardı.

"Beni aradığında Cansu'nun kaçırıldığını söyleyeceğini sandım," dedim Helin'e.

Helin burnunu çekti ve kısık bir sesle "Keşke o kevaçe kapılıysaydı," diyerek Cansu'yla iyi giden ilişkilerimizin henüz sağlam olmadığını hatırlatmış oldu.

"Ayıp oluyor ama."

Cansu'nun sesini duyduğumda, Ateş'le beraber iki tepsinin üstünde bir sürü kahve getirdiğini gördüm.

Ateş önce Burak'a, sonra da diğerlerine sırayla birer bardak verirken, Helin, Cansu'ya baktı.

"Bugün onunla sen gezdin, belki de en yakın arkadaşına beyin kanaması geçirten sensindir Cansu," dediğinde, Helin'e "Beyin kanaması mı?" diye sordum.

Cansu, Helin'e cevap vermek yerine bana bakıp "Tam olarak ne olduğunu bilmiyoruz, doktorlar çok az şey söylediler," dedi ve ardından Helin'e döndü:

"Şu anda hissettiğin duyguları anlıyorum ve bana olan gereksiz çıkışmalarını kayda almayacağım. Ama en yakın arkadaşımın şu anda ameliyatta olmasının suçlusu ben değilim, kimse değil," dedi, bir kahveyi Helin'in eline tutuşturduktan sonra tepsiyi bana uzattı.

"Ben kalve sevmiyorum," dedim ve Cansu'nun diğerlerinin annesi gitmesini izledim.

"Helin... durum gerçekten ciddi mi?" diye sorduğumda Helin beni baktı ve başını evet anlamında salladı.

Akama yaslandım ve kôridordan geçecek herhangi bir doktoru beklerken, merdivenlerden çıkmış olan Demir'i gördüm.

Demir bana bakıp, beni yanıma çağırınca ayağa kalktım ve Helin'e birden geleceğimi söyledim.

"Ameliyathanede neler olup bittiğini biliyor musun?" diye sorduğunda "Hayır, buradaki kimse bilmiyor," dedim.

"Bir tek şu anda Esmâ'nın ailesinin buraya doğru yolda olduğunu öğrendim. Ayrıca Ayhan Hoca çok geç olmadan buradakileri bildiğimize yere döndürmemi istiyor," dedi.

"Helin'in gerçekten dinlenmeye ihtiyacı var gibi görünüyor ama Burak ve beni, hayatta buradan götüremezsin," dedim.

"İnterem seni istediğim yere götürebilirim bunu çok iyi biliyorsun Güneş. Ama bugün üstüne gelmeyeceğim," dediğinde, onunla geçmek üzere olduğum geceyi düşündüm ve aslında onun sinirli olmasını falan beklediğimi fark ettim. Fakat o, tüm bu tahminlerime rağmen normal ve anlayışlı bir şekilde konuşuyordu.

"Acaba neyi var?" diye sorduğumda, Demir "Bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum. Ameliyat ne kadar sürecek onu da bilmiyorum ve ben bilmemeye alışkın değilim," dedi. Demir Erkan gerçekten de buna alışkın değildi.

"... önce şu sonradan çıkan tiplerin kulübelere ulaştığından emin olacağım, ardından da gidip öğreneceğim," diyerek, az önce söylediği cümleye ekleme yaptığında şaşırmaştım.

Ayhan Hoca'nın isteği üzerine, Demir ona yardım etmişti ve Burak'la ben hariç, herkesin geri dönmesini sağlamıştı. O dışarıdan, Ayhan Hoca hâli aşığda işlemlerle uğraşıyordu ve bir şey öğrenmeye çalışıyordu. Biz Burak'la beraber iki kişi kalmıştık.

Sensizliğin ikimizi de saniye saniye daha da gerdiği anda "Ona daha yakın olmak ister misin?" diye sordum.

Burak anlamamış bir şekilde bana baktığında ayağa kalktım ve "Gel benimle," dedim.

Burak "Güneş, nereye gideceğiz?" diye sorduğunda "Sadece...

gel. Fazlasıyla hastane tecrübesi olan bir kız duruyor karşında," dedim ve elimi ona uzattım. Burak elimi tuttuğunda onu zorla koltuktan kaldırdım ve benimle yürümeye başlamasını sağladım.

Kattaki asansörü çağırdığımda, Burak bana "Nasıl deli bir planla çıktığını merak ediyorum," dedi.

"Ameliyathanenin oraya gideceğiz," diyerek planımı söyledim. Burak şaşırıldı. "Oraya gidebilir miyiz ki? Denedim ama beni geri çevirdiler..." derken sözünü kestim ve "Tabii ki seni ve diğerlerini geri çevirirler, çünkü... İşte aynen dediğim gibi. Sen ve diğerleri. Çok fazla kişi vardı," dedim.

Asansörün gri kapılarının açılmasıyla içeriye adımımı attım. Burak'ın gelmediğini görünce onu kolundan tutup içeri çektim ve ardından tuşların olduğu yere baktım.

Hangi katların hangi birimleri bulundurduğunu yazan posterden baktıktan sonra, posterde yer almayan ama asansördeki tuşlarda olan -1 tuşuna bastım.

Burak "Tamam, kabul. Ama neden merdiven inmiyoruz?" diye sorduğunda "Başka türlü ameliyathanenin nerede olduğunu nasıl bilecektik?" diyerek açıklamamı yaptım.

Burak, normal ve alışkın olduğumuz sesini belki de saatlerdir ilk defa kullanarak "Doğru, zaten gizlice gidiyoruz, sormak da pek hoş olmazdı," dedi. Gülümsedim.

Burak "Ben gidip kadınla konuşmuştum, yalvarmıştım ama beni, ameliyathanenin hangisi olduğunu söylemeden zorla yukarıya çıkardılar. İşe yarayacağını sanmıyorum," dedi.

"Burak, Burak, Burak... Önemli olan ne söylediğin değil, nasıl söylediğin. Siz hepiniz hastaneye giriş yaptığınızda kalabalık olunuz dikkat çekmiş olmalı. Ayrıca bu katta amaç, insan ve hareket sayısını minimumda tutmak," dedim.

Burak "O neden?" diye sorduğunda "Bakteri sayısını en azda tutmaya çalışıyorlar gibi bir açıklamayla şimdilik bu sorunu geçiştirebiliriz. Şimdi, konuşmayı ben yaparım merak etme," dedim ve asansörün kapıları açıldığında, doğrudan karşımızda oturan kadına yaklaştım. Burak'ın arkamdan geldiğine emindim.

"Esma Hilaloğlu kaçınıcı ameliyathanede acaba, öğrenebilir miyiz? Yukarıda iki kişi kalınca birinci kat çok boş geldi. Burada oturalım dedik," dediğimde kadın bana, ardından Burak'a baktı.

Burak'ı görölince değiştirdiği bakışlardan, ben burada yokken Burak'ın bu katta durabilmek için ne kadar denediğini az çok tahmin etmiş oldum.

"C ameliyathanesinde. Kısıtlı alanları aşmadan oturabilirsiniz, yemiş olun," dediğinde, kadına gülümşedim ve ardından Burak'la beraber koridorda yürütmeye başladık.

Hakandayken çıkardığım montumu tekrar giydim. Burak da hastanının fermuarını yukarı çekti. Sıcaklık düşmüştü ve dediğim gibi insan sayısı azdı.

Sarayla A ve B ameliyathanelerini geçtikten sonra bu saatte tek ameliyathan Esmâ'nunki olduğunu fark ettik. Kapısının üstünde C harfi yazan ameliyathanenin önüne geldiğimizde, Burak duvara değül olan dört sandalyeden birine oturdu.

"Kısıtlı alan...?" diye sorduğunda sesinin fazla yüksek çıkmış olduğunu düşünüp sesini alçalttı ve "Kısıtlı alan derken?" diye fişildiyerek sordu.

Oturana yanına oturdum ve sakın, alçak bir sesle "Hastaneden hastaneye değişebilir ama ameliyathanelerin bazı kısımlarında kendi kıyafetleriyle dolaşamazsın. Özel kıyafet giymen gerekir," diyerek açıklamamı yaptım.

Burak ıyağa kalkıp "Eee tamam o kıyafetlerden giyelim daha çerde bekleyelim," dediğinde, ona "Bence bizim burada durmamızla izin verdüklerine şükretmeliyiz," dedim ve onun tekrar yanına oturmasını sağladım.

Alında gerekli kıyafetleri giydikten sonra, çok sorun olmadığını ötece içeri girip ameliyata daha yakın olabilirdik ama Burak'a yazılan söylemişim.

Oraya girersek her gördüğü doktora Esmâ'yı soracağını, onları meşgul edip, gürültü yapıp dikkat dağıtacağını ve dayanamayacağını biliyordum. İşte bu yüzden burada olmak en iyisiydi.

Alında benim için de en iyisiydi.

Bir kaç dakika oturduktan sonra Burak "Hastane bilgilerin hayran bırakıcı," dedi.

"İnsanlar 'Şoke edici' falan der de 'hayran bırakıcı'yı ilk defa senden duyuyorum," dedim gülümseyerek.

Burak rahatlamaya ve sakinleşmeye başlamıştı.

"Ne dediğimi biliyor muyum ki ben Güneş..." dediikten sonra, derin bir nefes aldı ve sırtını iyice sandalyenin arkasına yasladı. Kollarını göğsüyle karnının arasında bağladı. O anda ameliyathaneden dışarı çıkan bir doktor bizi görünce şaşırarak hızlı bir şekilde yürümeye devam etti.

Burak ayağa kalktı ve doktora yetişip onun önüne geçti:

"Esmâ iyi mi? Durumu nasıl?" diye sormaya başladığında, doktor ağızındaki maskeyi indirdi ve "Bir şey söylemek için çok erken," dedi.

Burak "Yaşıyor mu? Ambulansın içindeyken komaya girdiği söylendi... O yaşıyor mu? Lütfen bana yaşadığını söyleyin... Lütfen cevap verin..." diye sayıklamaya başladığında, kadın doktor buna baktı.

Söyleyeceği tek bir kelime Burak'ı bitirirdi.

Beni de bitirirdi.

Elimi Burak'ın omzuna koydum. Cevap vermeyeceği açıktı ortadaydı.

"Ameliyat kaç saat sürecek?" diye sorduğumda, kadın bakağını değiştirdi ve cevap verebileceğini düşündü.

"Yaklaşık yarım saat sonra Esmâ Hanım'ı ameliyathaneden çıkaracağız ama acilen İstanbul'a nakledilmesi gerekiyor," dedi.

Burak "Nasıl yani?" diye sorduğunda, doktor "İstanbul'da... nasıl söylesem... beyinle ilgili birimler daha çok var ve orada iyi bir tedavi süreci uygulan..." diye cevap verdi.

"Beyin mi?"

"Ben... neyse. İzninizle bir an önce İstanbul'daki o doktorla konuşmam gerekiyor. Bu yüzden ameliyathaneden çıktım," dedi ve doktor koridorda ilerlemeye başladı.

Burak'a baktım. Bana bakıyordu.

"Güneş, ben ne yapacağımı?" diye sorduğunda, verebilecek cevabı, Burak'ın hak ettiği cevabı düşündüm ama bulamadım.

"Güneş bana..." derken sesi yine yüksek çıkmıştı ve bunu fark ettiği anda kendini durdurdu. Bir adım geri gittikten sonra tekrar konuştu:

"Güneş, bana bundan sonra ne yapmam gerektiğini söyle misin?" diye sorduğunda, hırkasının fermuarını indirmişti.

"Burak... ben... bilmiyorum," dediğimde hırkasını sandalyelerin olduğu tarafa fırlattı. Arkasını döndü, sağ elini saçlarının arasından geçirdi. Ardından tekrar bana döndü ve bir şey söyleyeceğini gibi oldu.

Onun neler söylemek istediğini tahmin edip anlayabiliyordum, ama hissemeklerini asla anlayamazdım.

O anda o lanet yerde Demir yatıyor olsaydı ve o mavi gözleri bir daha asla göremeyecek olma düşüncesi, yayından çıkan bir ok gibi beni vursaydı, gerçek olabileme ihtimali Burak'ın Esmâ'yı kaybedebileceği ihtimali kadar yakın olsaydı...

Yapamazdım.

Burak sandalyelerin yanına gitti ama oturmazdı. Son sandalyenin yanında durdu ve duvara yaslandı. Yavaşça aşağı kaydı ve yere oturdu. Ben, buradaki düşürülmüş sıcaklıkta üşürken, o ise terli yerde.

Montumun cebinde her zaman taşıdığım peçetelerden bir tane mi Burak'a uzattım. Aldı ve açıp alnını sildi. Yanına, yere oturdum. Ben de bacaklarımı uzattım.

Burak kafasını da duvara dayadı ve boynunu yukarı kaldırdı. Gözlerini kapattı.

Ben, ona işkence gibi geliyordu.

Yaklaşık yirmi dakika boyunca orada, öyle sessizce oturduk. İstanbul'daki doktorla konuşmaya giden kadın geri dönmedi, ne yeni biri geldi ne de biri çıktı. Bazen koridordan geçen hemşireler geçtik, o kadar.

Aldıma Demir geldiğinde, telefonumu çıkardım ve hâlâ takmamış olduğum bataryayı, arkasından da telefonun arka kapağını aldım ve kilit tuşuna basılı tutup açılmasını bekledim.

Telefon açıldığında hemen titreşime aldım. Kapalıyken beni arayan numaralar ve Helin'in attığı mesajlar gelmeye başladığında, nâbete girip Demir'i aradım. Burak'ın yanında konuşup boş yere onu rahatsız etmek istemediğim için ayağa kalktım.

Demir'in telefonu açmasını beklerken yavaşça merdivenleri çıkıyordum.

"Neredesin?" diyerek telefonu açtığı anda "-1'deyiz. Durum sa-nım gerçekten çok kötü ve Esmâ'nın bir an önce İstanbul'a dönmesi gerekiyormuş," dedim.

Demir "Evet, mantıklı. En hızlı nasıl dönülebilir?" diye sorulduğunda, "Bilmiyorum ama ailesi buraya gelmeden bir karar vermemiz doğru olmayabilir," diye karşılık verdim.

Demir "Önüne bak," dediğinde anlamayarak "Hu?" diye sordum.

"Önünde başka bir basamak daha yok," dediği zaman payudum ve merdivenlerin orada dengemi kaybettim.

Arkaya doğru, merdivenlerden düşerken, Demir beni tuttu ve düşmememi sağladı.

"Bir de seninle mi uğraşalım, onu mu istiyorsun?" diye sordukça, gülmedim ve Burak'ın yanına doğru yürütmeye başladım. Demir'in gelmediğini görünce ona döndüm ve "Gelmiyor musun?" diye sordum.

"Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," dedi ve yukarı çıkmaya başladı.

Fazla yüksek çıkmamasına dikkat ettiğim sesimle "Demir," dediğimde, beni duymayacağını sanmıştım ama anında durdu ve bana baktı.

Bir şey söylemeyince çıktığı merdivenleri geri indi ve bana yaklaştı.

"Söyle sarı."

"Kendine dikkat et," dedim hiç düşünmeden.

Mavi gözleriyle dudaklarıma baktı ve ardından gözleri tekrar gözlerimle buluştu.

"Sen hazırsın," dedi.

Bu 'hazır olmak' da nereden çıkmıştı?

"Ne demek istiyorsu..." derken, Demir sözümü kesti ve "Güneş sen... inanılmaz birisin," dedi.

Demir'in ne demeye çalıştığını hem anlamıyordum, hem de neden bu kadar içten ve ciddi bir şekilde söylediğini de merak ediyordum.

"Ne alakası var?" diye sorduğum anda aramızdaki mesafeyi kapattı ve omuzlarımdan önüme düşen sarı saçlarımı geriye attı. Ardından ellerini boynuma ve yanaklarıma koydu.

"Ne kadar güçlü bir kız olduğunun farkında değilsin, bu konuda sürekli kendinle çatışma halindesin ama hiçbir zaman benim

...Güney olduğunu kabul etmiyorsun. İşte o inatçılığın
...dedi.

"Deniz insan bana, uzun zamandır güçlü olmayı, sürekli öyle
deniyorum ama olmuyor. Sürekli bebek gibi ağlıyorum ve
... deniyorum ama olmuyor..." derken sözünü kesti.

"Bu anda konumuz o değil ama yine de sen herkesi ağlatıyorsun. Şu anda konumuz? Ağlamak cesaret ister Güneş ve sende, bende bile mi sayıyorsun? Ağlamak cesaret var. Bunu unutma," dedi, alnını öptükten sonra Harmandan çekti ve uzaklaştı.

Burak'ın yanına döndüğümde oturduğu yerden bir santimetre bile koptuğunu gördüm. Sandalyelerin oraya fırlattığını biliyordum. Onu aldım ve ona uzattım. Elimden aldı ve üstüne koydu. Çok teşekkür etti.

Demir durup dururken bir kişi hakkında düşüncelerini açıklama gereği duymazdı.

Denir in nâzîk dâimî gâhibi bulmaya çalıştım. En büyük düşüncelerini açma gereği duyduğunu bulmaya çalıştım. En yakın arkadaşım içinde ölüme savaşırken, burada büyük bir soğukkanlılıkla Burak'a destek olduğum düşüncesi daha yeni aklıma gelmişti.

Göğüs kafesime sıkışan bir ağırlık ve gözlerimde dakikalar geç-
tiğini edisini kaybeden yanma hissi dışında bir şey hissetmiyorum gi-
bidim.

"Beklemek, beklemek ve beklemek... Zor, değil mi?" diye sor-
 un. Bizim de karşımızdaki boş, beyaz duvarı izliyorduk.

"Hem de nasıl," dedi. Sesi kısık çıkmıştı. Bunu fark edince boğazını temizledi ve sesini yerine getirmeye çalıştığını belli etti.

"Çende ne olup bittiğini öğrenmek için her şeyi yaparsın ama hiçbir şey öğrenemeyeceğini biliyorsun, işte bu seni dizginliyor ve şu anda oturduğumuz yerde oturmamızı sağlıyor... Eninde sonunda bir cevap alacağız Burak. Esmâ yaşayacak, hiç merak etme. Önemli daha izlememiz gereken o kadar çok film, söylememiz gereken o kadar çok şarkı ve benim gibi ağaçtan beter dans eden birine öğretmesi gereken o kadar çok dans figürü var ki..." dediğimde, Burak gözlerini kapatmış, gülüyordu. Ben de gülümsedim.

O cevap vermeyince konuşmaya devam ettim:

"O yaşayacak. Düzenlemesi gereken etkinlikler var, lise bitme-
den alması gereken iki takdir belgesi daha var. Ezberlemesi gere-
ken yeni yemek tarifleri ve bu boktan lisede hiçbir şeyi tatmayan
öğrencilerin bile adamakıllı müzikaller yapmasını sağlaması gere-
kiyor..." diye saymaya başladığımda, her söylediğim şey gülümse-
memi iki katına çıkarıyordu.

Burak sözümü kesti.

"Hiç tanımadığı daha birçok insana o tatlı sesiyle yardım etme-
si, gülmesi, güldürmesi ve beni her yılın her ayının her gününün
her dakikasında tekrar ve tekrar kendine aşık etmeye devam etmesi
gerekıyor," dediğinde hâlâ Burak'ın gözleri kapalıydı ve gülümse-
meye devam ediyordu.

Burak'ın o anda gözleri kapalıyken yanğından süzülen bir
damla gözyaşı gibiydi Esmâ'nın içerideki savaşı.

O anda ya hiç sağlıklı düşünemiyordum, ya da fazla olgun dü-
şünüyordum çünkü Esmâ'nın benim üzerimde bıraktığı, herkezin
üzerinde bıraktığı o tatlı ve masum etki dışında başka hiçbir şeyi
hissetmiyordum.

Sanırım hayatımda kayıpların olmasına alışmıştım ama Esmâ
o kayıplardan biri olmak için fazla gençti.

Ama bir şeyi ihmal ediyordum ki, bu ihmal ettiğim şeyin üze-
rinde kafa yormak konusunda kalbimle beraber işbirliği yap-
bunu sürekli erteliyordum:

Kardeşim Atakan çok genç değildi sanki!

35. Bölüm

Tam kırk iki dakika sonra ameliyathanenin kapısı açıldı ve içe-
den dört doktor çıktı. Burak ayağa kalkacak gibi olduğunda, ben
de hemen yerimde doğruldum ve ayağa kalktım.

İstanbul'daki bir doktorla konuşmaya giden kadın da koridor-
dan geçip yanımıza geldiğinde, içeriden çıkan dört doktordan en
uzun boylusuyla konuşmaya başladı.

Kadının neler söylediğini dinlemeye çalışırken "Esmâ Hilaloğ-
lu'nun yakınları siz misiniz?" sorusuyla, dikkatimi Burak'la önü-
mlüde duran adama verdim.

Ben daha cevap veremeden Burak "Evet. O iyi mi?" diye sordu.

Doktor bir bana, bir de Burak'a baktı ve sonrasında Esmâ'nın
neyi olduğunu sordu. Tam doktora Esmâ'nın ailesinden birinin
bizi burada olmadığını söyleyecekken, Ayhan Hoca koridorda
girdi.

Hızlı adımlarla yanımıza geldi ve doktorun dikkatini çekmiş
oldu.

"Merhaba. Şu anda Esmâ hakkında konuşabileceğiniz en yetkili
kişi benim, ailesinden izin belgem var. Az önce hastaneye faks-
landı," dedi.

Doktor "Tamam, sizinle özel olarak yukarıda konuşabilir miyiz
lütfen?" diye sorduğunda Burak "Neden özel olarak? Lütfen bana
Esmâ'nın iyi olduğunu söyleyin, lütfen bir cevap verin..." derken
sesi kısaktı.

Doktor, Burak'a baktı, cevap vermedi ve tekrar Ayhan Hoca'yla
düdü.

"Siz lütfen benimle gelin," dedi ve Ayhan Hoca'yla beraber asansöre doğru ilerlemeye başladılar.

Biz doktorla konuşurken koridordakiler gitmişlerdi. Yine Burak'la bu soğuk ve sessiz yerde yalnız kaldığımızda onu izliyordum. Burak dudaklarını birbirine bastırdı, arkasını döndü ve duvara yaklaştı. İfade­siz olan yüzüyle duvara sert bir yumruk attı.

Elinin acısıyla "Siktir," dediğinde ona doğru yaklaştım ve bir elimi omzuna koydum.

Elimden kurtulup tekrar duvara yumruk attı.

"Neden?!" dediğinde artık sesinin yüksek çıkmasına engel ol-muyordu.

"Burak... eline zarar veriyorsun..."

Söylediklerimi dikkate almayıp bir yumruk daha attığında, bu sefer o kadar sert atmıştı ki elini geri çekince silkelemek zorunda kaldı.

"Burak, beni dinler misin? Gel yüzümüzü yıkayalım, su içelim biraz. Sonra tekrar buraya geliriz," demeye çalıştım da bana döndü ve sinirden kızarmaya başlayan yüzüyle, "Neden hiçbir şey söylemiyorlar!?" diye bağırdı.

O sırada danışmada oturan kadın yanımıza geldi ve "Burada bu kadar yüksek sesle konuşamazsınız, lütfen dikkat edin," dedi.

Burak "Bana hiçbir şey söylemiyorsunuz ki!?" Bakın, orada hayatımda en çok sevdiğim kişi var ve ben daha onun nefes alıp almadığından bile emin değilim! Bana neden bir şey söylemiyorsunuz?! Cevap versenize!" diye kadına bağır-maya başladığında, kadın bunu baktı ve "Lütfen arkadaşınızı yukarı çıkarın," dedi.

Burak'ın nefes alış hızı üç katına çıkmıştı ama yine de daha çok oksijene ihtiyacı vardı.

Elimden geldikince yumuşak bir ses tonuyla konuşup onu "Hadi gidelim," dedim.

Burak birkaç saniye sonra bana baktı ve başını evet anlamında salladı.

Hiçbir sonuç alamadığımız ameliyathanenin bulunduğu kori-dordan uzaklaşıp merdivenlere yaklaşmaya başladığımızda, Burak arkasına, C ameliyathanesinin kapısına baktı.

Az önce Ayhan Hoca'nın bir doktorla beraber bindiği asansörün çağırma düğmesine bastıktan sonra tekrar Burak'a baktım.

İzili arkasına, koridorun ucundaki o kapıya bakıyordu. Asansör sonunda bizim kata ulaşmış kapıları açıldığında Burak bana döndü ve tek bir soru sordu:

"Bu bir daha onun bu kadar yakınında olamazsam?"

Burak'la bir yerde oturup beklemekten sıkılmıştık, bu yüzden hastanede katları dolızmaya başladık. Oturmak dışında bir şey yapamaz için Burak daha iyiydi.

Bütün katları gezip en üst kata çıktığımızda bizi renkli bir koridor karşıladı.

Koridorda ilerlemeye başladıkça gelen bebek sesleri de artıyor-du. Sevdelerin geldiği tarafa yöneldik ve büyük bir camın önünde durduk.

Bir odanın içinde pembe, beyaz, mavi ve sarı renkteki örtü ve minik şapkalarla tam sekiz yeni doğmuş bebek vardı.

Burak "Düşünsene... daha hiçbir şeyden haberleri yok," dedi ve gülmüsedim. Gözlerini bebeklerden ayırmıyordu.

Tam o sırada odanın kapısı açıldı ve bir hemşire yeni bir bebek-le içeri girdi.

Satırımı hastanede doğumhaneyi görmemiştik.

"Dokuzuncu bebek de partiye katıldı," dedim.

Burak "En acemisi o şu anda. Daha partiye alışmadı," dedi. Gülmüsedim.

"Yaşamının partiyle uzaktan yakından alakası yok. Ama bunu kısıtlıdebihtesi için önünde daha uzun bir zaman var," dedim.

İkimiz de sadece büyük camdan bebekleri izliyorduk.

Birkaç saniye sonra Burak "Hey, bizim çaylağın adına bak. Okuyabiliyor musun?" diye sordu.

Burak'a biraz daha yaklaştım ve gözlerimi kısarak bebeğin bile-fodaki bilekliği okumaya çalıştım.

Günç.

Gülmüsedim. Arda şimdi burada olsaydı yine saçma espri ye-tmeyle...

Burak "Arda olsa 'Yeni bir Güneş daha doğdu' tarzında bir şey söylerdi," dediğinde "Ben de tam onu düşünmüştüm," diyerek karşılı verdim ve tekrar camın arkasında masum bir şekilde çevremizi incelemeye çalışan Güneş'i izlemeye döndüm.

Burak "Sana benziyor," dedi.

Güneş'i çevreleyen dört bebek de ağlıyordu ama o, onların se-sinden etkilenip ağlamak yerine yeni yeni açmaya çalıştığı minik gözleriyle etrafa bakmaya çalışıyordu. Minik, sarı eldivenlerini ha-vada hareket ettirirkenki tecrübesizliği onu üç kat daha tadılatırı-yordu.

İçimde ona şarkı söyleme isteği uyandırıyordu.

Burak cebinden telefonunu çıkardığında ekranda **Ayhan Hoca** yazıyordu.

Kısa bir konuşmadan sonra telefonu kapattı ve hemen asansör yöneldi.

"Bizi çağırıyor," dedi.

Sanırım asansörün geliş süresini uzun olarak tahmin ettiği ki merdivenlerden inmeye başladı. Hızlı adımlarının sesi bir anlığına kesilip tekrar yükseldiğinde geri çıktı.

"Gelmiyor musun?" diye sordu.

"Senin arkandan geliyorum," dedim.

Başını onaylar gibi salladı ve büyük bir heyecanla merdivenler-de gözden kayboldu.

Tekrar büyük cama, bebeklere baktığımda, Güneş'in gözlerini biraz daha açabilmiş olduğunu gördüm.

Bana bakıyordu.

Merhaba Güneş. Büyük ihtimalle, burası neresi ,ben nereye düştüm ve bu uzun ve adını bilmediğim renkte saçları olan kız ne-den orada dikilip aptal bir gülümsemeyle beni izliyor, diye merak ediyorsun. Merak etmek iyidir ama bazen başını belaya sokabilir. Bunu... zamanla öğreneceksin zaten.

Sana tavsiye edebileceğim pek çok şey var ama zamanım yok, çünkü aşağıda en yakın arkadaşım yaşam savaşı veriyor.

Senin zamanın daha yeni başladı ama bazılarınsıki saniye sani-ye tükeniyor.

Sana şu kadarını söyleyebilirim Güneş, bana benzemiyorsun. Adımız aynı olabilir ama sen Burak Abi'nin söylediklerine çok ta-kılma, farklıyız. Benden daha güçlü ve cesursun, çevrendeki diğer bebeklerin yaptığı gibi yapmak isteyip, onlara ayak uydurup ağla-mıyorsun. O meraklı gözleriyle dakikalardır kıpırdamadan bana bakıyorsun.

Beli de düğündüklerimi, sana bu içinden söylediğim şeyleri söylüyorum. Bilemeyiz.

Kardeşim Atakan doğduğunda, ben beş yaşındaydım. Dürüst olmak gerekirse onun doğduğu günü hatırlamıyorum fakat neyse böyle bir camın önünde durup hangisinin benim kardeşim olduğunu tahmin etmeye çalıştığım hâlâ aklımda.

Şimdi buradayım. Başka aileler, yeni hayatlar... Biri de sensin. Asla bana benzeme Güneş. Ailene tutun ve asla senden kopmaya izin verme.

Burak'ın önceden düğmesine basmış olduğu asansör sonunda bana ulaşır kapılarını açtığında yürüdüm ve asansöre bindim. Asansördeki diğer iki kişiyle birlikte, giriş katına inmeye başladım.

Ayhan Hoca, Burak ve Demir'i hastanenin dışına çıkarken gördüğümde, arkalarından onlara yetişip ben de dışarı çıktım.

Onlara katıldığında, Ayhan Hoca, Demir'e ne yaptığını sordu. Demir "Kızın ailesi şu anda İstanbul'a geri dönüyor ve sizi orada bekleyecekler. Helikopter yirmi dakika içinde hastanenin çatısından olacak," dedi.

Burak'la aynı anda "Ne?" diye sordüğümüzda, Demir "Her şey ayarlandı. Şimdi doktorlar yolculuk için gerekli hazırlıkları tamamlıyorlar," diyerek açıklamasını bitirdi.

Ayhan Hoca "Sağ ol Demir," dedikten sonra, Burak ve bana baktı.

"Siz söyleyeceklerim hoşunuza gitmeyecek," dedi.

Dördümüz hastanenin dışında, kimsenin dışarıdaki dondurucu soğuktan dolayı oturmadığı masalara oturunca, Ayhan Hoca konuşmaya başladı:

"Esmâ'nın beyninde ur var ve bu tümör yakın zamanda ortaya çıkmış bir şey değilmiş," dediğinde yaşadığım soğuktan dolayı dudaklarım aralandı. "Nasıl yani yakın zamanda ortaya çıkmış bir şey değilmiş?" diye sordüğümde, Ayhan Hoca "Uzun zamandır bu tıbbi savıyormuş ve tümörün boyutları sürekli olarak artış göstermiş. Siz Esmâ'nın bu durumunu önceden biliyor muydunuz? Üstten bir şeyler söyleyin ki her şey daha..." derken, Burak, Ayhan Hoca'nın sözünü kesti. "Hayır! Allah kahretsin! Bilmem gerekirdi!

Anlamam,ondaki sorunun farkına varmam gerekirdi. Ben aptalım! Tam bir aptalım! Benim yüzümden kız şu anda... belki de..."

Yanımda oturan Burak'ın elini tuttum.

Ayhan Hoca bana bakıp bir açıklama beklediğinde "Biz hiçbir şey bilmiyorduk. Şu anda sizden ilk defa Esma'nın hastalığı hakkında bir şeyler duyuyoruz," dedim.

Demir "Demek ki saklamış," dedi.

Ayhan Hoca "Doktorlar böyle ciddi bir durumda zaten tedavi görüyor olması gerektiğini düşünüp, önce ailesine oradan da kendi doktoruna ulaşmışlar," dedi.

Burak "Peki, madem tedavi görüyormuş o zaman neden bugün komada?!" dediğinde, Ayhan Hoca "Burak, sakin ol. Esma'nın iyi olacağına inanmak zorundayız," dedi.

Burak, "Ama bize iyi olacağına dair kanıt vermiyorlar ki!" dediğinde, Demir "İstanbul'daki kendi doktoruyla konuşmadan bunu bilemeyiz. Helikopter gelince sen ve Ayhan Hoca doğrudan İstanbul'a gideceksiniz ve orada direkt olarak hastanenin alanına iniş yapacaksınız. Her türlü izin halledildi. Ailesi de orada olacak ve kesin cevapları orada alacaksınız," dedi.

Demir'e ne kadar teşekkür etmem gerekiyordu? Hiçbir zaman yeterli olmayacaktı. Bu iyiliği için ona minnettardım.

"Kampın geri kalanı ne yapacak?" diye sorduğumda Ayhan Hoca "Ben başınızda olmayacağım, bu yüzden görevi sana ve Demir'e devrediyorum," diyerek cevap verdi.

Ayhan Hoca "Gençler hasta olacaksınız, gelin içeri girelim," deyip ayağa kalktıktan sonra, Burak hariç hepimiz binaya doğru yürümeye başladık.

Ayhan Hoca'ya "Burak'ı içeri girmeye ikna edeyim mi?" diye sorduğumda, Ayhan Hoca yerine Demir sorumu yanıtladı ve "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var," dedi.

Haklıydı.

Burak'a veda etmeden önce söylediğim son şey Esma'nın iyi olacağıydı. Bu duyması gereken şeydi, ama nedense ben bile söylerken kendimden emin olamamıştım.

Esma'nın nasıl bir ekipmanla helikoptere taşındığını göremiştim, çünkü o sırada Demir'le kampa geri dönüş yolundaydık.

Kilisekten arkamızdan sürekli bizi takip eden bir araba olduğunu gördüğümüzde, korumanın bizimle beraber hastanede bulunmuş olduğunu ama bunu hiç fark etmediğimi anladım.

Münik Güneş'le konuşurken söylediğim cümleyi duymuş olmalıydı ama çok sorun etmedim.

Ou birinci kulübeye, yani kızlarla kaldığımız kulübeye girdiğinde, Demir'le içeride sadece Helin, Doğukan ve belki Alperen'i göreceğimizi tahmin etmiştik ama Cansu, Ateş ve Savaş da vardı.

Onlara Esmâ'nın pek de net olmayan durumunu ve Burak'la Ayhan Hoca'nın Esmâ ile birlikte İstanbul'a döndüğünü anlattığımızda, Helin rahatladı. En azından Esmâ'nın İstanbul'da kendi ailesi ve ailesiyle olacağını düşündü.

Ama ben nedense bu kadar pozitif düşünemiyordum çünkü kendi doktorlarımızla ve bir arada olmak bizim ailemizin parçalanmasını engellemişti. Bunu sürekli kendimi depresif bir moda sürüklemek için kendime hatırlatmıyordum, bu tecrübemin bana bu konuda yardım etmesi için hatırlatıyordum.

Tamam, pek yardımcı olmuyordu ama en azından gerçekleri gösteriyordu.

Helin "Güneş, biz dönmek istiyoruz," dediğinde, kulübenin kapısında duran bavulları gördüm. Helin benimkini de toplamıştı. Tabii ki onunla gideceğini biliyordu.

Ateş "Evet Güneş. Biz de öyle," dediği zaman, kulübenin kapısı çildi.

Oturduğum yataktan kalkıp kapıya yürürken "Ama diğerlerini burada bırakmam çünkü Ayhan Hoca sorumluluğu bize..." derken kapı açılmı ve gördüğüm görüntü karşısında cümlemi tamamlamam gerektiğini anladım.

"İzli erken bitirme gibi bir şansınız var mı?" diye soran kızın yanında, dört kişinin daha durduğunu gördüm.

Helin'e dönüp "Eğer herkes gitmeyi kabul ederse..." diyerek sözüme başladığımda, Demir sözümü kesti ve kesin bir sesle "Herkes kabul ediyor," dedi.

Bu durumdayken gülümseyebileceğim kadar az gülümsedim ama en azından rahatladığımı belli ettim.

"Tamam o zaman. Esmâ'nın yanına dönüyoruz."

Saat gece yarısını geçmiş olmasına rağmen yirmi dört saat işle olan ve önceden anlaşmalı olduğumuz otobüs şirketini aramam gerekiyordu. Esmâ'nın çantasındaki dosyadan numarasını buldum ve konuştum. Sabah erkenden yola çıkmak istediğimizi söyledim. Buraya geldiğimiz otobüsle değil ama farklı bir otobüsle dönebileceğimizi söylediler.

Herkes Uludağ'daki son gece için kulübelerine döntüp uyumaya başladığında, ben de bizim kulübede Helin ve Doğan'ı yalnız bırakmışım.

Demir'le birlikte onun kulübesine yürümeye başladık.

"Kaç saatir sigara içemedim haberin var mı?" dedikten sonra bir sigara yaktı.

Tüm bu olayların, koşuşturmaların, bekleyişlerin arasında bana cesur olduğumu söylediğinden ve beni alımdan öptüğünden beni yalnız konuşmamıştık.

Konuşmak da öyle olacağını bildiğim halde "Bu gece seninle kalabilir miyim?" diye sorduğumda, Demir bana baktı.

"Bunu gerçekten sorma gereği hissettiğine inanmıyorum," dedi ve kulübenin kilidini açtı.

İçeri girdik.

"Hayır... yani... aslında anlatmaya çalıştığım, daha doğrusu sormaya çalıştığım şeyi sormayı beceremedim. Biz... yani bu gece..." derken, benim boz konuşmalarımı kesmek için bana döndü ve beni öpmeye başladı. İçtiği sigaranın tadını aldığımda öpüşümün beni rahatlatmış hissettim.

Dudaklarımı dudaklarından ayırdığında gözlerimi açtım.

"Böyle bir durumda seninle zorla sevişmeye çalışmayacağım. Sağmalama," dedi ve parmaklarının arasında tuttuğu sigarayı az önce benden ayırdığı dudaklarına götürdü.

Ceketini çıkardı ve koltuklardan birinin üstüne attı. Saatler önce Esmâ'nın hazırladığı doğum günü pastasının durduğu sehpanın üzerindeki kıl tablasına sigarasının küllerini attıktan sonra tekrar dudaklarına götürdü.

"Demir."

Ne söyleyeceğimi merak edip bana baktığında ona yaklaştım.

Esmâ'nın komada olması, bir daha uyanamayacak olma ihtimali-

İ. Kelime kelime ölüm ve hastane teması beynimi kontrol ederken, iki parmağımla Demir'in dudaklarının arasında duran sigarayı ağızdan ve oandan uzaklaştırdım.

Selhanın üzerinde duran kütüblasına uzandım ve biraz daha süzülüp geçecek olan bitmemiş sigarayı orada söndürdüm.

"Bunu neden yaptın şimdi?" diye sorduğunda, doğruldum ve gözlerime baktım.

"Bir daha asla sigara içmeyeceksin," dedim.

Ve Demir Erkan, bir daha asla benim yanımdayken sigara içmedi. Yanında olmadığım zamanlarda içiyor muydu, içmiyor muydu bilmiyordum ama ben onu bir daha ne içerken gördüm, ne de beni alıp götüğü o sigara kokusunu onun üstünde duydum.

Sabah kulübelerimizde kahvaltı ettikten hemen sonra yola çıktık. Otobüs tam yedide kamp alanının önünde olmuştuk. Normalde önceki geceki gibi geç yatılan bir saatten sonra insanların bu kadar erken bir saatte yola çıkılmasına karşı çıkacağını sanmıştım ama tek bir kişi bile gelip benden hareket saatini değiştirmemi istememişti.

Otobüs yolculuğu boyunca tek bir müzik sesi duyulmadı.

Kıscık yüksek sesle, büyük kahkahalarla konuşmadı.

Normalde bir okulda, bir toplumda, bir çevrede sevilen ve sevilenen kişiler vardır. Birinin sevdiğini bir başkası sevmeyebilir. Hepimiz böyleyiz aslında. Bizi seven ve sevmeyen insanlar vardır, onlarla yaparız.

Ama Esmâ böyle değildi. Hayatımda herkesin sevdiği ve hiç kimsenin sorun yaşamadığı tek insandı o. Gerçekten. Bu imkânsız gibi görünebilirdi aslında ama gerçektir. Hiçbir şeyi, kendi hayatını bile ciddiye almayan kişilerin bulunduğu bu okulda bile, hastaneye furladan on altı kişi gelmişse, son sınıf gezisinden, bu rüya gibi olan yerden erken dönmek istenmişse, yolculuk boyunca bir kere bile müzik açılmamışsa eğer... Bence söylediğim şey doğruydum.

Hayatım boyunca Esmâ'nın sahip olduğu bu şeye sahip olmaya çalıştım. Herkesin beni sevmesini istedim, gülümsedim. Hiç umrumda olmayan kişilerin düşüncelerini önemsedim ve yok yere, hayatımda bir daha hiç karşılaşmayacağım insanların hakkımda düşündüklerinden dolayı moralimi bozdu.

Herkesin sevgisini ve saygısını kazanmak istedim ve bunlara sahip olduğumu da düşündüm. Ama gün geldi, gerçek dostlarım

diye saydıklarım bile yanımda olmadığı zaman, aslında tüm gerçek sandıklarımın yalan olduğunu anladım.

Arda hariç.

Arda benim kendimi katletmemi engelleyen insan olmuydu, hâlâ da öyleydi. Sadece artık eskisi kadar ona böyle olduğunu gösteremiyordum.

Esmâ'nın benim gibi dertleri hiç olmamıştı. Her zaman kendi halinde yaşayan, ufak şeylerle mutlu olan ve çalışkan bir kızı.

Hayat neden hep en masumları seçer? Bahçeden gidip en yeni en renkli ve en güzel kokan çiçeği kopardığımız gibi mi düşünüyor hayat? Yoksa bir markete gittiğimizde ilk önce en güzel olanı aldığımız gibi mi? Bence arada fark yok. Hepsi aynı.

Hayat sadece o güzel çiçeği koparacağı zamanı iyi seçmiyor, hepsi bu.

36. Bölüm

"Ne zaman tuvalet molası vereceğiz?"

Cansu'nun sorusuna, Helin "On dakika önce benzin almak için durduğumuzda gitseydin prenses," diyerek cevap verdi.

Cansu "Ateş, hadi gidip sor."

"Ben senin oyuncakların değilim prenses," dedi Ateş. "prens" denilen Helin'in taklidini yaparak.

Cansu otladı ve ardından ayağa kalkıp otobüsün ön taraflarına, politrün olduğu yere gitti. Uğraşları işe yaramış olmalıydı ki birkaç dakika sonra otobüs otoyolun kenarında, otoparkında hiç araba olmayan bir restoranan önünde durdu.

Cansu haricinde aşağı inen olmadı. Hepimiz yola devam etmek için onun hızlı bir şekilde geri dönmesini bekliyorduk.

Helin sıkıntılı bir ses tonuyla "Lütfen biri konuşabilir mi artık?" diye bağırdığında, hepimiz dönüp ona baktık.

"Sessizlik beni daha da mahvediyor, lütfen birileri bir konu açsın," dedi, otobüsün bizim oturduğumuz kısmına.

Ateş "Tamam, tamam. Haklısın," diyerek Helin'e destek olduğunda, Doğukan "Helin, hangi üniversiteye gideceğiz?" diye sordu.

Helin "Teşekkür ederim, en sıkıcı konu ama yine de bir şey. Doğukancığım, bu sene bir üniversiteye girebileceğimi sanmıyorum."

"Helin, saçmalama," diye döndüm ona.

"Güneş, hiç de saçmalamıyorum, bir kere ders çalıştık mı?"

Okuldaki sınavlardan geçmeye çalışmak haricinde ekstra pek ders çalışmamıştık ve Helin bu konuda haklıydı. Üniversite sınavı yakındı ve bizim okulda çalışmak, sürekli ertelenen ve hama yapılmayan bir şeydi. Bizim sınıfta hakıyla çalışan bir tek Esma vardı.

Helin, Doğukan'la sohbete başladığı zaman arkama yaslandım ve Demir'e baktım.

"Biz ne yapacağız?" diye sordum.

Demir kendinden emin bir şekilde "Ben sanat okuluna gitmek zorundayım," diyerek kendini ifade etti.

"Ne demek zorundasın? Gayet iyi basketbol da oynuyorsun. Ayrıca her zaman soyadından sıyrılıp kendi başına bir şeyler başlamak istedin. Üniversite konusunda özgürsün," dedim.

Demir'in dersleri genel olarak çok kötüydü ama bence okuldaki o 'dersleri takmayan çocuk' imajını bozmamak için bilerek sınavlardan kötü alıyordu. Bir keresinde okulun başında ona nerede olduğunu sorduğuma bana, matematik dersinde olduğunu söylemişti. Bence pek çalışmıyordu ama zeki idi. Sadece onun için ön planda olan şey dersler değil, spor ve müzikti. En çok da müzik.

"Ben 'Erkan' olduğum için piyano çalışmıyorum, sevdiğim için piyano çalışıyorum. Basketbola başlamamdaki sebepten, üniversiteye başvururken derslerimle oluşacak açığı kapatmak," dedi.

"Gerçekten bütün hayatını planladın, değil mi?" diye sordüğümde, Demir "Hayatımızı," diyerek bize vurgu yaptı.

Ne dediğini anlamamış bir şekilde ona bakarken sözü tekrar aldı ve "Senin başvurunu da gönderdim," dedi.

Benim başvurum mu?

"Sen ne yaptın?"

"Aslında New York'taki en iyi sanat okuluna gidecektim, tüm hayatım planlanmıştı. Babamın hayatım üzerinde el atıp şeylerden tek onay verdiğim bu olmuştu. Daha ilkokuldayken onarı yöneticileriyle tanışmıştı beni ve orada okuyacağımın hayalini kurardım..."

Demir'in sözünü kestim ve "New York mu? Demir ne diyor-sun sen, ben yurt dışında bir gün bile kalamam," dedim.

Benim adıma hem üniversite başvurusu yapmış, hem de baş-

veya yurt dışındaki en iyi sanat okullarından birine mi göndermişti? Eski Demir Erkan yine buradaydı. Fikir sormayan, sadece eteğinde bulunan mavi gözlü otoriter...

"Güneş, dur da dinle. Geçen seneye kadar oraya gitmeyi planlıyordum ama seninle tanıştıktan sonra düşüncelerim de değişmeye başladı," dedi.

Demir'in, hem ailesinin adı, hem parası, hem de bende olmasının o muhteşem yeteneği vardı. Kesinlikle istediği herhangi bir alademide okuma hakkına rahatlıkla sahip olabiliirdi. Yurt dışında çok daha iyi okulların bulunduğunu biliyordum ve Demir, sırf ben oraya gidemem diye Türkiye'de kalmaya karar vermemeliydi. Geçenleri benim yüzümden mahvetmesine izin veremezdim.

"Demir, lütfen benim yüzümden o okula gitmekten vazgeçtiğini söyleme," dedim.

"Hayır bal, fikrimi değiştirmemdeki tüm neden sen değilsin," diyerek açıklama yaptı.

Ona gözlerimi devirerek baktığım zaman "Gerçekten tüm neden sen değilsin. Rahat ol," dedi ve elini omzuma koyup beni kendine çekti.

Bana 'bal' demişti. İlk kez 'sarı' veya 'civciv' dışında bir lakapla anılmıştım. Demir'in bana bal demesi o kadar hoşuma gitmişti ki ona sarılmak istedim. Kolumu beline doladım.

Gözlerimi kapatıp kokusunu içime çekince ondaki tanıdık sigara kokusunun çok daha az olduğunu fark ettim.

"Peki ben ne yapacağım?" diye sorduğumda, Demir "Sözümü leşip çan çan ötmeye başlamasaydın anlatacaktım güzelim," dedi.

"Kendi hayatını planladığın gibi benimkini de planlamış olamazsın, değil mi?" diye sordum.

Demir "Ben hayatımı planlamadım, hayatım bana göre planlandı fakat ben her günümü o planların dışına çıkarak yaşamayı tercih ettiğim için seçeneklerim çoğaldı. Sen iki yıldır her adımını o kadar dikkatli ve üç kere düşünerek atıyorsun ki, karamsarlığın böyle büyük bir konuda seni hiçliğe düşürecek. Bu yüzden hazırda bir talaşın olması iyi olur diye düşündüm, üstelik o taslak gerçekte görülenin önünden ayrılmamış olacaksın," diyerek, beni mutlu etmeye mi çalışmıştı anlamamıştım.

Sanırım Demir'in amacı bana iyilik yapmaktı ama ben ne kadar kendimi, daha uçmayı öğrenmeden kanatları kesilmiş bir kuş gibi hissetmişim. Bana sormadan hayatımı planlamış olması, üstelik ben sormasam hiç de haber vermeyecek olması beni sinirletmişti.

Ama Demir'in haklı olduğu bir nokta bana kalırsa gerçekten de doğru dürüst bir karar veremeyeceğimdi.

Eski ben olsaydım, gözüm kapalı bir şekilde tercihlerimi yapar ve geleceğimi düşünürdüm ama hayatımda sırayla yaşadığım olaylar bana o kadar ileriye düşünmenin bir hata olabileceğini, üstelik kendimi boşuna yorduşumu ve ne yaparsam yapayım yolda yürüten bile başıma düşen bir sakı ile ölebileceğimi söylüyordu.

Geleceği düşünmek önemliydi, üstelik benim gibi on sekiz yaşındayken ve üniversite sınavına bu kadar az zaman kalıyorken... Ama kafamdaki, o her an her şeyin olabileceği riski sürekli olarak bir çekiç gibi düşüncelerime vuruyorken, yarın için plan yapmak bile zor geliyordu. Sanırım bu karamsarlıktan ve korkaklıktan korunmamın tam sırasıydı.

Yaşayacaktım ve üniversiteye gidecektim. İki yıldır sadece günü atlatmaya ve sağ salım eve dönebilmeye odaklanmışım ama artık bitmişti. Herkes gibi sınava girecek, elimden geleni yapacaktım.

Esmâ gibi. Esmâ da yaşayacaktı ve o sınava girip istediği tıp fakültesine gidebilecekti. Burak özündeki onun kadar çalışkan bir öğrenci değildi ama Esmâ nereye girse o da onunla birlikte çıkmak istediği için en az onun kadar çalışıyordu.

Burak'ın gösterdiği bu emekler boşa gitmeyecekti.

Esmâ yaşayacaktı. Bundan emindim.

"Plan diyorum."

Demir'in sesi beni düşüncelerimden ayırdı.

"Efendim?"

"Merak edip dinleseydin," dedi her zamanki ifadesiz ses tonuyla.

"Özür dilerim, yine senin saçma olarak sıfatlandığına kendi içimdeki çışmalardan birindeydim, ama şimdi..."

"Güneş."

"Evet?"

"Bana sarılırken kendii içindeki o saçma çatışmalara girmeni ya-
aklıyorum," dedi gözlerime bakarak.

Dadıklarına birbirine basturdum ve ardından ister istemez gü-
lmedim.

"Anlat hadi," dedim.

Görücüyle Helin'le Doğukan'a baktığımda, arkalarında oturan
Şenay ve Alperen'le sadece birkaç ülke adı duyabildiğim bir konu-
şmaya başlamışlardı. Helin dün geceden beri felaket durumdaydı
ve konuşma birilerinin onu konuşturması gerektiğini idrak ede-
bilişiydi. Aklını dağıtması gerekiyordu. Aslında hepimiz aklımızı
dağıtmalıydık ve iyi şeyler düşünmeliydik. Esma'ya inanmalıydık.
Tıpkı, onun bir aynı durumda olsaydık inanacağı gibi.

Demir "Şimdi... Dediyim gibi, yurt dışı fikrinden vazgeçme-
nin sebebi yüzde yüz sen değilsin. Plana gelirken de öbür yakada
olan Özel Hayal Sanat Akademisi'ne gönderdiğimiz başvuruların
şu anları bu cuma..." derken sözünü kestim ve "Özel Hayal Sanat
Akademisi mi? Seni çağa mı yapıyorsun? Oraya girebileceğini mi
sanıyorsun Demir?" dedim.

Giremezdim.

"Burs alacaksın," diyerek cevapladı.

"Demir, ben burs falan alamam. Yetenek sınavını geçebilir mi-
şim onu bile bilmiyorum. Tamam sesim fena değil ama oraya gire-
bilecek kadar güzel bir sese sahip olduğumu sanmıyorum."

Demir başını öptü ve ardından "Eğitim alsan neleri başarabile-
ceğinden haberin yok," dedi.

Daha bir müzik aleti bile çalamıyorken, hayatta oraya giremez-
dim.

Arda'dan sadece birkaç gitar akoru öğrenmiştim. Demir'le ise
buna piyano çalmayı öğretmesi konusunda hiç konuşmamıştım.
Çekinmiştim sanırım.

"Müzik aleti çalıyorum," dedim, ona sarıldığım kolumu
gösterdim ve yerimde doğruldum.

"Öğrenirsin."

"Yetenek sınavı ne zaman Demir? Bir ay sonra falan mı? Sence
bir ayda nasıl bir müzik aleti çalmayı öğrenebilirim?" diye sordu-
ğunda, Demir "Benimle tanıştın mı?" dedi.

Tamam, bu iyiydi.

"Duman mı o?"

Önümüzde oturan kızın sesini duyduğumda onun bulağı ya baktım.

Önünde durduğumuz restoranın açık olan camlarından bir u- nesinden duman yükseliyordu.

Demir "Evet," dedi.

Alperen "Ne pişiriyor olabilirler ki, bu kadar duman çıkmaması lazım..." derken bir anda baktığımız cam patladı ve alevler yükselmeye başladı.

Ateş "Cansu orada!" dedi ve yerinden fırladığı gibi şöforün yanına gitti.

"Kapatı aç! Çabuk ol!" diye bağırırken, Demir de ayağı kalın.

Doğukan, "Siktir, çok duman var," dediği anda, Demir ayağı kalktı ve ardından Ateş'in arkasından gitmek için otobüsten indi.

Helin "Biri itfaiyeyi arasın!" diye bağırды ve Doğukan'ın ayağı kalkmasıyla beraber o da ayaklandı.

Yaklaşık on kişi otobüsten indik ve restoranın girişinde duran Demir'in yanına koştum.

Demir telefonla konuşuyordu. Sanırım itfaiyeyi aramıştı. Konuşmayı bitirdiği anda ona "Ateş nerede?" diye sordum.

"Güneş, otobüse dön," dedi ve henüz alevlerin görülmediği camlardan birinden içeriye görmeye çalıştı.

Demir'in ses tonundan Ateş'in içeriye girdiğini anlamışım.

"Bu çok tehlikeli! Nasıl içeriye girmesine izin verdin?" diye ona kızdığım da, Demir "İçerideki sen olsaydın biri beni durdurabilecekmış gibi konuşmayı kes ve otobüse dön Güneş! Tekrar söylemeyeceğim! Eniştene ara," dedi ve ardından restoranın duman yükselen ve açık kalan kapısından Ateş'e seslenmeye çalıştı.

O sırada otobüsün şöforü otobüsün bagajından aldığı yangın söndürücüyle, birden tam anlamıyla yanmak üzere olan restorana doğru geliyordu.

Hızlı adımlarla otobüse döndüm ve çantamdan telefonumu çıkardım.

"Alo."

"Burada yangın çıktı ve..."

"Kızım, iyi misin?"

"Hayır, ben... yangın çıktı ve Cansu içeride kaldı... Ateş de... Hayır, ben..." diye açıklama yapmaya çalışırken, otobüste oturanlardan biri "Ateş, Cansu'yu mu taşıyor?" diye sordu.

Onun bu sorusuna karşılık camdan baktım ve Ateş'in Cansu'yla alevler içeriden çıkmış olduğunu gördüm.

Habı bir şekilde enişteme olanları anlatırken öbür yandan da otobüsten iniyordum. Demir herkesi otobüse yönlendiriyordu.

Doğukan, Ateş'e yardım etti ve Cansu'yu onun kucaklarından aldı. Cansu bir şekilde enişteme olanları anlatırken öbür yandan da otobüsten iniyordum. Demir herkesi otobüse yönlendiriyordu.

Herkes hızlıca otobüse bindiğinde şöfor de sürücü koltuğuna geçti ve gazı bastı. İtfaiyeyi arayıp haber verdiğimizde, geride kalanlar ise yolda çıkamamızı, yangınla kendilerinin ilgileneneceğini söylediler.

Otobüste en arkadaki dört kişilik koltuğu tamamen boşalttık ve Cansu'yu oraya yatırdık. Çantamdan çıkardığım su şişesini ona uzattım. Ateş hırkasını çıkardı ve koluna baktı.

"Ateş..." dedim kolundaki yarayı görünce. Bana baktı ama cevap vermedi.

Doğukan "Neden bizi gönderdiler ki oradan? İtfaiye ve ambulans ekipleri gelseydi daha sağlıklı olmaz mıydı?" diye sorduğunda, Demir "Hayır, orası eskiden benzinciymiş ve patlama tehlikesi varmış. Bu yüzden bir an önce oradan uzaklaşmamız gerekiyordu," diyerek Doğukan'ı yanıtlamış oldu.

Savaş "Ateş, sen iyi misin?" diye sordu.

Ateş "Evet..." dedi ve yine öksürdü. "Sanırım sigarayı bırakacağım," diyerek cümlesini tamamlamış oldu.

Yaklaşık on kişi, otobüsün en arka tarafında ayakta duruyorduk ve hepimiz Cansu ve Ateş için endişeleniyorduk.

Zayıf bir ses, adımı söylediğinde Cansu'ya baktım.

"Güneş iyi mi?" diye sorarken gözlerini açabilmişti.

Cansu'nun yanına gittim ve ona iyi olup olmadığını sordum. Bana cevap vermek yerine "Buradasın..." dediğinde şaşkırdım.

Helin "Sanırım kendinde değil," dedi.

Cansu onu duymuş olmalıydı ki yavaşça yerinden doğrulmaya

çalıştı. Bana tutundu ve koltukta oturur pozisyona geçti ama bizi bacaklarını uzatıyordu.

Ateş'in de yüzünün gri ve siyah tonlarına büründüğünü görünce, Cansu "Ateş!" dedi ve ona sarılmak için ayağa kalkmaya çalıştı.

Ayağa kalktığı zaman otobüsün hareketine ayak uyduramadı ve geriye, oturduğu yere düştü.

Ateş öksürdü ve derin bir nefes alıp verdikten sonra "Seni ayakta kalkan düş diye oradan kurtarmadım. Uzanır mısın lütfen?" dedi ve ardından Helin'in verdiği ıslak mendille yüzünü silti.

Cansu hâlâ zayıf olan sesiyle Ateş'e bakarak "Seni seviyorum" diye fısıldadı ve ardından ona verdiğim suyu yavaşça içmeye başladı. Suyu içerken öksürmeye başladı. Boğulmaması için benim içtiği şişeyi ağzından çektim ve rahatça öksürmesine izin verdim.

Hâlâ yaşadığının şokundaydı ve öksürürken bilinçsizce suyu içmeye devam edebiliyordu.

Öksürüğü geçtikten sonra, Cansu bana baktı ve "Güneş..." dedi. Ona ne istediğini öğrenebilmek için baktığımda cebini gövdedi.

Pantolonunun cebine elimi soktuğumda bir kâğıt parçası hissettirdi.

Cansu'nun cebinden o kâğıt parçasını çekip açtığımda Cansu'nun elleri titriyordu.

Sıra Güneş'te.

Kâğıtta bilgisayarda yazılmış olan kelimelere baktığımda boğazım kırıladı.

Başımı kaldırıp önce Cansu'ya, sonra da Demir'e baktım. Bir şey söyleyecektim ama daha söyleyemeden Demir elimden kâğıdı çekti ve üstünde yazılı olanı okudu. Tek eliyle kâğıdı tutuyordu. Öbür eli ise yumruk şeklinde bacağının yanındaydı ve yumruğunu o kadar sıkıyordu ki, elinin üstündeki damarlar iki kat daha fazla belirginleşmişti.

İstanbul'a döndüğümüzde, Ema çoktan kendi doktorunun bulunduğu hastaneye yatırılmıştı. İki kez Ema'nın bakayısı isteniyup son durumu öğrenmek istemişim ama yeni bir şey olmadığını ve beklentilerini öğrendiğimde, yaşadığım büyük kırılganlığı büyük olmuştum.

Ema'nın yaşamla olan mücadelesi, ardından yangın olayı bizi çok etkilemişti ve Cansu'nun cebine sıkıştırılan not, adeta tüm benim düşüncelerimi eritmişti. Artık sağlıklı düşünemiyordum ve benim yerime düşünemesi için Demir'in yanımızda olması bemi istiyordum.

Ateş, Cansu ve Savaş otobüsten erken inmişlerdi. Şoförümüzün olan hastanede bırakmıştı, ardından da Atagül Lisesi'ne dönmüştük.

Ayhan Hoca bizimle orada buluştuğunda, eniştem de yanımızda bekliyordu. Ayhan Hoca neler olduğunu anlayabilmek için bizimle beraber karakola gelmek istemişti ve eniştem de gelebileceğini istemişti.

Birkaç haftadır karakola gelmemiştim fakat tekrar koridorlarda yürürken bana sanki orada hiç ayrılmamışım gibi gelmişti. Kaçırılmamış, Gökhan Erkan'ın öldürülmesi ve benim de neredeyse vurulacak olmamın anısı tüylerimi diken diken ettiğinde tekrar aynı şeyleri yapmak istemediğimi düşündüm.

Aynı korkuyu, aynı öfkeyi ve aynı hüznü tekrar yaşayamazdım. Özellikle de en yakın arkadaşım komadayken daha ne kadar dayatılabilirdim biliyordum.

Karakolda eniştemin odasında Demir, ben, Ayhan Hoca ve karakolda genel sekreter olan Hazal Abila'yla beraber konuşmaya başladık. Hazal Abila, Ateş'in kolundaki yangın geçmesi için tedavi sürecine ihtiyacı olduğunu, Cansu'nun ise sol omzunun çıkığını fakat doktorların hemen ilgilendiğini haber verdikten sonra sözü bize bıraktı. Ayhan Hoca da, Cansu ve Ateş'e bakmak için eşiyle birlikte hastaneye uğrayacaklarını söyleyip karakoldan ayrıldı.

Bugün orada çıkardıkları yangınla amaçları Cansu'yu öldürmek ve tabii ki orada benim olduğumu da belli etmeleri.

"Kim yapıyor? Tüm bunları yapan ve bizi sanki birer hayvanmış gibi atlayan kimi?" diye sordüğümde, hiçbir cevap alamadım.

Eniştem "Güneş, beni dikkatli dinlemeni istiyorum," dediği zaman, onun yaşadığı koyu kahverengi masanın üstündeki mavi kalemliği inceliyordum.

"Bu dakikadan itibaren, ne olursa olsun orden çıkmayacaksınız. Her zaman yanınızda bir koruma bulunacak ve kesinlikle itiraz..."

"Üniversite sınavı..?"

"Kesinlikle itiraz etmeni istemiyorum. Anladın mı?"

Eniştemin ses tonunun sertliğinden, bu konuşmanın tartışmaya açık olmadığını anlamıştım. Eniştem sonuna kadar hiddetli ve beni korumak istiyordu. Ama bunu bana ev hapsi vererek yapamazdı.

Bu sabahki ben olsaydım, Demir'le o konuşmayı yapmasaydım olsaydım, enişteme tamam deyip kaderime boyun eğerdim ama artık daha kararlıydım ve geleceğim hakkında bir şeyler yapmak zorundaydım.

"O üniversite ve yetenek sınavına gireceğim."

Eniştem, "Güneş... bak bir cümle daha istemiyorum," diyerek bana kararının kesinliğini belirtirken, gözlerim odanın duvarına dayalı bir şekilde duran Demir'i buldu ve "Bir şey söyletene! Bu sabah ne konuştuk Demir? Özel Hayal Sanat Akademisi'ne dememiş miy..." derken, eniştem sözümü kesti ve "Özel Hayal Sanat Akademisi... Güneş, sence orayı kaldırabilecek güçte misin?" diye sordu.

"Burs alacağım," dedim. Bursu alamam bile yetenek sınavına geçtiğim takdirde, Demir benim okul paramı da ödeyebilecek güce sahipti ama Demir'in parasını istemiyordum. Bir şey başaracaksam eğer, kendim başaracaktım. Başkalarına muhtaç olmamayı uzun zaman önce öğrenmiştim. Eğer o okula gireceksem, ki sadece birkaç saat önce karar verdiğim bir şey hakkında bu kadar ısrarlı olmam ne kadar doğruduydu bilmiyordum, bursu alacaktım.

Onun bana destek çıkmasını bekleyerek ona baktığımda Demir aynen geçen sene barda Cansu ve Cenk'le kavgı ederken yaptığı gibi "Ben karışmıyorum," dedi ve arkasına yaslanmayı devam etti.

Ama bu sefer yapmaya çalıştığı şey kendi ayaklarını üzerinde durabildiğini göstermek değildi. O da istemiyordu. Sabah benim, bizim geleceğimiz için planlar yaparken Cansu'nun olayından sonra adeta en başa sarmıştı ve bu konuda enişteme hak veriyordu.

Bir şey demediğimi görünce, eniştem "Arda'yı mı çağırayın, seni ikna etmesini mi istiyorsun?" diye sordu. Demir yanında yalandığı duvardan ayrıldı ve "Yok, yok hiç gerek yok. Ben onu ikna

adının," dedi ve gülümseyerek bana baktı. Gülümsemesi "seninle çok iyimiz var küçük hanım" gülümsemesiydi.

Eniştem "Demir, annenle görüşmek istiyorum," dedi.

Demir annesinin yurt dışında olduğunu söylediğinde, hangi anne, oğla bir seri katille uğraşırken yurt dışına çıkar diye düşünmeden edemedim fakat ardından aklıma kocasının kaybıyla çöken bir liyk gelince, Dilan Erkan'ın yaşadığı duygu karmaşasının içinden çıkamayacağını anladım.

Hazal Abila'ya gelen mesajın sesi odada yankılandığında Hazal Abila "Cansu'nun ifadesi gelmiş," diyerek, gelen mesajı bize açıkladı.

Cansu'nun ifadesini dinlediğimizde, restorandayken neler yaşadığını öğrendik. Şokun etkisiyle otobüstayken pek konuşamamıştı ama hastaneyeyken biraz daha kendine gelmiş olmalıydı.

Cansu restorana girdiğinde hiç kimse yokmuş. Tuvaleti kullanmış, ardından çıkarken karşısına bir siyah maskeli adam çıkmış. Adam ona yere düşürmüştü ve ardından sol kolundan tutup sürüklemeye başlamış. Cansu'yu restoranın ortasına getirdiğinde ise, adam, Cansu'nun karnına bir tekme atmış ve birkaç saniye daha yerde kalmasını sağlamış. Benzin döktüğü eski masaları ve sandalyeleri yakmaya başladığında, Cansu'nun üstüne eğilip önce notu göstermiş, ardından kılıfı pantolonunun cebine sıkıştırmış. Cansu ısrarla kalkmayı denemiş ve tam başaracakken, adamın ona tekme atmasıyla birlikte kafasını, henüz yanmamış olan bir masanın ağına çarpmış. Ateş onu otobüse getirene kadar, başka hiçbir şey hatırlamadığını da belirtmiş.

Eniştem "Güneş, sen başına gelebilecek tehlikenin farkında mısın?" diye sorduğunda, ona "Esma komadayken onu ziyaret etmeden nasıl evde oturabileceğimi sanıyorsun?!" diye bağardım. Aklımda bağışlamak istememiştım. Ona neden karşı çıktığımı bilmiyordum. Sonuna kadar haklıydı ama nedense benim davranışlarımdan, ona tepki göstermekten başka bir şey yapmıyordu.

Demir, annesine ulaşacağını ve ardından birkaç işi olduğunu söyledi. Eniştemin görevlendirdiği bir polis beni eve bıraktı, halam bana tanıdı ve Arda'nın odamda beklediğini söyledi.

Arda'nın bizim evde olduğunu duyunca mutlu oldum ve odama girer girmez onu ayakta görünce boynuna atladım.

"Sana ihtiyacım vardı," dedim, yüzümü omzundan kaldırdımdan.

"Ben de seni özledim civciv," dedi ve ellerini sırtında bürden ettirdi.

Sarılmamız bittiğinde yatağın üstüne oturduk.

"Neden geldin?" diye sorduğumda, bana "Halanla konuşuyum. Sen şaka mısın? Esmâ... Burak... Cansu... Neler hissettiğini tahmin bile edemiyorum," dedi ve onunla konuşmamı istedi.

Arda'yla arayı kapattığımızda rahatlamıştım. Yine ve yeniden en son duruşum olmuştur. Demir'le, arkadaşlarımla, ailemle ve yaşadıklarımla ilgili en rahat olduğum kişi oydum ve onlarla görüşmelerimi saklamama gerek yoktu.

Herkese, yanında görüşmelerini saklamaya ihtiyaç duymuyacağı bir arkadaş gerekli.

"O yetenek sınavına gireceksin," dedi bana, yaklaşıp kork bez dakikalık konuşmamızdan sonra oluşan sessizliği bozarak.

"Gireceğim, ama eniştem haklı. Açıkçası artık hayatımı ilgili ne yapacağımı bilmek istiyorum. Bir şeye anlam yükleyebilmek ve fikir yürütebilmek istiyorum. Attığım adımları görüp, bir sonrakinin işimi sağlama alıp onun yanına atmak yerine, biraz daha ilerisine atmak istiyorum. Değişmek istiyorum," dedim.

Sanırım kendimi uzun zamandır ilk defa bu kadar iyi ifade edebilmişim.

"O zaman yapacaksın. Serkan Amca, koruman olacağını söylediye olacaktı. Sınava gidersin, izleyicilerden biri de o iri yan tıplı koruman olur işte," dedi.

"Uludağ'a giderken de koruma ayarlanmıştı. Aslında çok can sıkıcı bir şey değil," dedim, bardağın dolu tarafını görmeye çalışarak.

"Tamam. O zaman seçmemiz gereken mükemmel bir parti var," dedi ve ardından telefonunu çıkardı.

Arda'nın benim bu sınava girme kararına olan inancı beni mutlu etmişti. En azından birileri kararlarımı saygı duyuyordu.

"Tabii her zaman sahnedeleyen bir keskin nişancı tarafından ol-

“İstiklale tehliken var civciv,” diyerek son cümlesine ekleme yapıp-
tığında, ona gözlerini devirerek baktım ve olumlu düşüncelerimi
aktırdım.

“Güneş, bana öyle bakma! Canını seviyorsan kendini korumak
için bir şeylerden fedakârlık etmen gerektiğinin sana hatırlatıl-
ması için, daha kaç kere korkunç şeylere tanık olman gerekiyor?”
diye sorduğunda, ona tek bir cevap verdim:

“Ben sırf evde oturup kendimi koruyup hiçbir şey yapmadan
arşin alabileyim diye, ailemi kaybettikten sonra yaşamaya devam
etmedim.”

Arda yeşil gözlerini bana sabitledi ve verdiğim cevap karşısında
hiçbir şey söylemeyeceğini belli ederek kaşlarını kaldırdı.

“Noktayı koydun civciv,” dedi.

37. Bölüm

Üniversite sınavının olduğu güne kadar, Esmâ iki ameliyat daha geçirdi. Burak resmen çökme durumuyla. Hepimiz böylelikle fakat Esmâ için ayakta kalmaya, haftada en az dört gün hastanede bir araya gelmeye çalışıyorduk. En azından eniştem bana ev hırsı koyana kadar.

Bu bir ay içerisinde neredeyse sürekli olarak Esmâ'nı uyku halinde tuttular. Uyandığını hiç göremedik. Burak'ın söylediklerine göre zaten henüz hiç gözlerini açmamıştı. Esmâ hakkındaki endişelerim günden güne artarken, üniversite sınavının stresi hepimizi vurmuştu.

Sınavın sabahında Demir, Helin, Doğukan, Savaş, Cansu, Ateş ve Burak'la birlikte kahvaltı ettik, ardından sınava gireceğimize okullara dağıldık. Cansu ve Ateş'le yangın olayından sonra sık sık görüşmüştük. Ateş'in kolundaki yara hepimizi korkutmuştu fakat tedavi gördüğü için gittikçe iyileştiği haberiyle bizi rahatlatmıştı.

Ateş'le Cansu'nun arasındaki bağ hakkında pek fikrim yoktu çünkü Cansu'yla, o tür kız konuşmaları yapacak kadar yakın olmamıştık. Ne zaman konuşmaya başlasak, Helin araya girip beni uzaklaştırıyor ve Cansu'ya güvenmememiz gerektiğini hatırlatıyordu.

Helin'in Cansu hakkındaki şüphelerinin Uludağ'da sona erdiğini düşünmemiştim, evet ama en azından ona katlanabilmesini ummuştum. Helin'e neden hâlâ böyle davrandığını sorduğumda, gerekçe olarak, Cansu'nun yangından sağ kurtulmasının nedeninin seri katille olan ilişkisinden kaynaklandığını söylüyordu.

Evet, bu Helin'in teorisiydi. Helin'e göre Cansu hâlâ Demir'i seviyordu; Ateş sadece bir kamufle idi ve Cansu tek tek o kızları öldürecek kadar psikopattı. Geçen yıl olsaydı belki Helin'in bu iddiaları düşünmemi sağlayabilirdi fakat ben artık Cansu'yu tanıması başlamıştım. Tamam, istediklerini alabilmek için her şeyi yapmaya hazır olacaktım. Hırslı ve kışkırtıcı. Ama asla, asla bu amaçları uğruna birini öldürmezdi. Hele de bebeğini kaybetmesi onu bu kadar duygusal biri haline getirmişti...

Özel Hayal Sanat Akademisi için gerekli olan belirli bir puan yoktu. Oran üstün yetenekli olan öğrencileri, yetenek sınavlarıyla kabul ediyordu. Sadece bu yetenek sınavının yanında, girmiş olduğumuz üniversite sınavından almış olmamız gereken bir taban puanı vardı.

O taban puanı pek yüksek değildi ve bu yüzden rahattım.

Sanki o okula gireceğim kesinmiş gibi konuşuyordum... Neyin kafasında?

O okula giremediğim anda, üniversite sınavından aldığım puan ile başka bir yere girmek zorunda kalacaktım ki alacağım puanla bu pek de...

"Güneş!"

Eniştemin adını söylediğini duyar duymaz gözlerimi tabağımın altına kaldırıp ona baktım.

"Ömrü dilerim... Dalmışım," dedim.

Halim, "Serkan, kızın üstüne çok gitme. Çünkü sınavın stresi hâlâ üstünde," dedi.

Halim enişteme karşı beni savunurken kuzenim Mert elindeki gri oyuncak arabasını istikrarlı bir şekilde masaya vuruyordu.

Demir, Mert'in en sevdiği, babamdan kalan ve Ateş'in arabasının aynısunu oyuncakları olan gri minivan'ın üstüne basıp kırıktan sonra, Mert'e yeni ve gri bir araba almıştım.

Keşke ben de onun yaptığı gibi kaybettiklerimi bu kadar kolay zamanda bırakıp, yeni olanlara bu kadar çabuk alışabilseydim. Sınavım daha öğrenecek çok şeyim vardı.

Eniştem "Bir şey demedim ki Ebru, oğlum sen de masaya vurma şu arabayı..." dedikten sonra, Mert'in elinden oyuncak arabayı aldı. Mert'in ağlamaya başladığı anda ona arabayı geri vermek zo-

runda kaldı. Anlaşılan eniştem karakolda yine zor bir gün geçirmişti.

Halamlar Mert için doğru karar vermişlerdi. Yuvaya için bir yıl daha bekleyeceklerdi çünkü Mert, yaşutlarına göre biraz daha ufak bir çocuktur. Sanırım Demir'le bir keresinde bu konuyu konuşmuşuk.

"Arkadaşların neler yapmışlar?" diye sorduğunda, enişteme "Helin ve Doğukan sanırım hiçbir yere giremeyecekler. Yani en azından bana Helin öyle anlattı ve nedense hiç üzgün değildi. Burak ise tüm boş bırakmış..." diye yanıt verirken, Burak'la olan telefon konuşmam aklıma geldi.

"Odaklanamadım, Güneş... Esmam o en son ameliyan atlatıldı mı, atlatamadı mı, uyanabilecek mi, onu bir daha öpebilecek miyim... hepsi üstüme geldi ve tek bir soru bile yapamadım. Çok ama çok kötüydü," demişti.

Burak'ın o sıradaki halini gözümde canlandırmadan yapamıştım. Sınavın tamamında başını sıranın üstünde birleştirdiği kollarına yaslayıp, gözlerini kapatıp hiç ses çıkarmadan yüzünden önündeki sınav kitapçığına damlayan gözyaşlarını izlediğini düşünürdüm. Ardından o kişinin, sınavın son on beş dakikasındaki ben olduğunu hatırlardım. Belki de Burak da öyleydi. Sadece biraz daha uzun süre...

Halam "Ya bizim Arda neler yapmıştıydunuz mu? Bu sabah kafeye uğramıştım, Semih Bey övüne övüne bitiremediği oğlana Arda'yı orada yakalasaydım tebrik edecektim," dediğinde "Evet, gayet iyi bir sonuç çıkarmış. Dersanesinde sınavını kontrol ettim ve eğer optik kâğıtta kaydırmamışsa, ilk on bine girebilirmiş," diyerek halama destek oldum.

Sınavdan sonra beni ilk arayan kişi Arda olmuştu. Çok mutuydu. Esmam komaya girdiğinden beri ilk defa birinden böyle heyecanlı bir şeyler dinliyordum. Bu bir buçuk ayda yaşadığımız soğuk baharı, Arda üç dakikalığına da olsa yaşadığı sevinçle dağıtmıştı.

Arda üniversite sınavındaki başarısının yanında gitarda mükemmel derecede iyiydi ve üstelik yazdan beri sporda, MMA konusunda büyük ilerleme kaydetmişti. Mühendis olmak istiyordu ama bunların yanında spordan ve gitardan da vazgeçmek istemi-

yordu. Aldığı puan ile istediği üniversitede mühendislik okuyabilirdi ve onun adına mutluydum. En azından birimiz mutluydu, değil mi?

Ona bunu hatırlattığımda beni susturmuş ve "Resmi sonuçlar gelmeden büyük konuşma civciv, sen kendi seçeceğin şarkıyı düşün," demişti.

Evet, yetenek sınavına kabul edilip edilmediğim, üniversite sınavında aldığım puanın onların belirtmiş olduğu taban puanını geçmiş olduğum takdirde belli olacaktı bu yüzden şarkı seçme işini ertelemiştim, en azından seçmelere kabul edilene kadar.

Tüm bu fırsatların yanında görmek istediğim, beni varlığıyla rahatsız eden mavi gözler vardı ki, o gözlere gerçekten ihtiyacım vardı. Ne yankı ki eniştem 'hayatta kalmam' için bana ev hapsi vermişti ve son bir ayda sürekli evde oturmuştum. Odaklanabildiğim kadar denlere odaklanıp birkaç konu eksikliği tamamlamıştım ama bir yıl boyunca ödevler ve dersleri dinlemek dışında ekstra hiçbir şey yapmadığım için çok artışı olmamıştı.

Haftada sadece iki gün Esma'yı ziyarete, hastaneye gidebiliyordum ve o surlarda da başımda durması için eniştem yeni bir koruma tutmayı unutmamıştı.

Bazen sadece, bu liseye geldiğim güne lanet ediyordum. Aklima gelen bütün küfürleri edip beni ölüm tehlikesiyle burun buruna getiren bu okuldan nefret ediyordum. Fakat sonra... bir lüks, bir koku, birkaç kişinin gülümsemesi tüm bu duygularımdan beni arındırıyordu ve dayanmamı sağlıyordu. Aşkım ve arkadaşlarım...

Telefonumun zil sesini duymamla ayağa kalktım. Yine yemek yemediğim bir akşamdı ve yine tabağımdaki salatayla oynamaktan bir şekilde kurtuluyordum, bu seferki kurtarıcım telefonumdu.

Odama girdim ve çalışma masamın üstünde duran telefonumu elime aldım. Ekranında Burak'ın adını görür görmez hemen açtım ve telefonu kulağıma götürdüm.

"Burak? Esma iyi mi?"

"Güneş, ulaşabildiğime sevindim. Umarım rahatsız etmiyordur..." dediği anda "Burak, saçmalama, rahatsız falan etmiyorsun. Sana yedi gün yirmi dört saat arayabileceğini söylememiş

miydım? Şimdi söyle, Esmâ'ya bir şey mi oldu?" diye meraklı sordum.

Burak "Hayır, durumu aynı. Şey, ben yine hastanedeymişim de... Esmâ'nın doktoru Erol Bey az önce bana, Esmâ'ya verdikleri ilaçların etkisini azaltınklarını ve uyanmasını beklediklerini söyledik. Tahminlerine göre iki-üç saate kadar uyulabilir..." derken, Burak'ın sözünü kesdim ve büyük bir heyecanla "Ne yani, Esmâ uyandırılmaz mı? İki saate mi? Sen ciddi misin? Burak! Bu muhtemelen Haber verdiğin için sağ ol, Demir'le hemen gelmeye çalış..." derken, bu sefer Burak benim sözümü kesti.

"Uyandırılmış dedim, uyulacak demedim Güneş," dedi, soğuk ve artık hayatından bıkmış bir ses tonuyla.

"Sen... kesin olmadığını mı söylüyorsun?" diye sordum ona. Bu sırada halam konuşmalarını duymuş olmalıydı ki odanın kapısında durmuş beni izliyordu.

"Bilmiyorum Güneş. Artık hayatımda emin olduğum tek bir şey kaldı ve o da..." derken, Burak kendini düzeltti ve "... üç saate kadar uyanmazsa bir daha hiç uyanamayabileceğini söylediler," dedi cümlesini tamamlayarak.

Kulağımdaki telefonu çekmeden yatağıma oturdum.

Burak hâlâ hattaydı fakat ikimiz de bir şey söylemiyorduk.

Sessizliği halam bozdu ve "Hâlâ ne duruyorsun? Gitsenize..." dedi.

Burak, halamın sesini duydu ve bana "Güneş gerçekten gelmek zorunda değilsin, bulunduğun durumun farkındayım," dedi.

Burak'a Helin'lere haber vermesini söyledim. Ben gidemsem, en azından onlar gidebilirlerdi.

Telefonu kapattıktan sonra halama döndüm ve "Halacım, sus sekiş ve eniştemin bana izin verebileceğini sanmıyorum," dedim.

Tüm bu kelimeleri söylerken ses tonumla halamdan yardım dileniyordum.

"Ara Demir'i, gelsin seni alsın. Ben eniştenle konuşacağım," dedi ve odadan çıktı.

Eniştemin izin vermeyeceğini tahmin ettiğim için halamın arkasından gittim ve salona geçtim.

Eniştem tüm yorgunluğuna rağmen kendisinin de gelmesi pe-

iyi kabul etti ve odama geçip hazırlanmaya başladım. Sanırım Esmâ için, benim kadar onlar da endişelilerdi.

Odamın kapısını kapatıp giyinmeye başladım. Bir yandan da telefonumu kulağımla omzumun arasına sıkıştırmış, Demir'in açmasını bekliyordum.

"Şöyle fısıltı."

Fuuk, bal, güzelim... Ya Demir gerçekten yaşılanıyordu, ya da eni kanlin öldürme sırası bende olduğu için, bana kalan günlerim de iyi davranmaya çalışıyordu.

Ben yine ne diyordum?

Sanırım iyi değildim.

"Çabuk bîre gel," dedim lacivert, dar kot pantolonumu bacaklarımdan yukarı çekerken.

"Ben de beni ne zaman bu kadar arzulayacağını merak ediyordum sanırım, ama maalesef şu an başka bir işle..." derken, Demir'in aksini kestim ve "Demir! Boş konuşmayı bırak lütfen! Esmâ uyacak hastaneye gidiyoruz," dedim ve ardından telefonu elimle tuttum.

Demir "Sen ciddi misin?" diye sorduğunda beş saniye önceki alıcı ses tonu gitmiş, yerine her zamanki ciddi ses tonu gelmişti.

"Evet, gelip beni alman gerekiyor. Ama arabayla gel çünkü enişyem de..."

"Yedi dakikaya oradayım,"

"Demir, eniştem de bizimle... Alo...?"

Telefonu kapattım. Evet, klasik Demir Erkan.

Üstümdeki tişörtü çıkardım ve dolabımdan aldığım beyaz, kısa kollu tişörtü giydim. Odamdan çıkarken kot ceketimi de üstüme geçirdim ve içine telefonumla cüzdanımı attığım minik mavi çantayı omzuma asıp odanın ışığını kapattım.

Ben ayakkabılıkta ilk elimne gelen, beyaz spor ayakkabılarımı yere koyup hızlı bir şekilde giymeye başladığımda, eniştem de odamdan çıkmıştı.

"Hadi enişte, acele et," dedim.

"Demir'e ne gerek vardı şimdi? Onunla orada buluşurduk, ben seni götürürdüm."

Enişteme cevap vermeden kapıyı açtım ve asansörü çağırdım.

Asansörün zemin katta olduğunu görünce "Of!" deyip hızla merdivenlerden inmeye başladım.

"Kızım, sakin ol. O oğlan gelene kadar zaten yüz kere inmiş," diye arkamdan seslendi eniştem ama yine cevap vermedim. Bir an önce hastaneye, Esmâ'nın ve Burak'ın yanına gitmek istiyordum.

İnmem gereken son iki kat kaldığında telefonuma gelen mesaj sesiyle durdum. Mesaj Helin'den gelmişti ve Doğukan'la hastanede buluşacaklarını yazıyordu. Ben bu mesajı okurken Helin ikinci bir mesaj daha gönderdi ve benim gelip gelemeyeceğimi sordu. Ona kısaca "Geliyoruz" yazdıktan sonra hızlı bir şekilde merdivenleri inmeye devam ettim.

Eniştemle birlikte tam dört dakika aşağıda bekledik. Beklerken Arda'yı aradım. Burak'ın çoktan ona haber verdiğini ve kendisinin de yolda olduğunu söylediğinde rahatladım. Esmâ uyandığında onu hiçbir zaman yalnız bırakmadığımızı, ondan asla vazgeçmediğimizi görmeliydi. Aynen halam ve eniştemin bana yapmış gibi. Yokluğunuzda sizi özleyecek insanların var olduğu gerçeğini yaparken hep ikinci plana atar, hatta inanamazsınız. O deneyimi yaşadım ve uyanıp yeni hayatıma başladığımda çevremde tanıdık ve sıcak eller görmeseydim sanırım bugün olduğum konuma gelemezdim.

Sokağın başında Demir'in arabasını görür görmez tanıdım.

Eniştem "Oh... Ben sizin yaşınızdayken babamın arabasını alın alıp zor kullanırdım be. Şuraya bak," dediğinde, ona "Demir ben-den iki yaş büyük. Hadi gell!" dedim ve hızlıca Demir'in arabasına yaklaştım.

Enişteme verdiğim cevabın, sorduğu soruyla hiç alakası yoktu ama açıkçası ne dediğimi bilebilecek durumda değildim.

Eniştem tam Demir'in yanındaki koltuğa oturmak için kopya açtığı anda telefonu çalmaya başladı.

Eniştemin iki telefonu vardı. Biri kendi telefonu, diğeri ise sadece iş için kullandığı telefondur. İş için olduğunu bildiğim telefonunu cebinden çıkarıp "Serkan Deniz," diye açtı.

Duyduğu cümleler ile bakışlarını bana sabitledi. "Tamam, tamam. Merkezde buluşalım o zaman. Geliyorum," deyip telefonu kapattıktan sonra "Güneş, otur," dedi ve benim Demir'in yanına oturmanımı sağladı.

Sarımsız bizimle gelmeyecekti.

Ben emniyet kemeri mi takarken, eniştem arabanın diğer tarafına geçti ve Demir'in açık olan penceresinden Demir'le konuşmaya başladı.

"Bana bak. Korunmayı arayacak zamanım yok, bu saatte aramanın zaten. Güneş'in saçının teline bir şey olursa, kaybolursa, bana bir şey gelirse... Senden bilirim Erkan," dedi, Demir onu dinlerken.

Demir hiç düşünmeden, normal ses tonuyla "Bunun oldukça ilerindeyim, merak etmeyin. İyi görevler," dedi ve gülümsedikten sonra arabayı harekete geçirdi.

Daha birkaç metre ilerlemiştik ki arabayı durdurdu ve bana döndü. Sağ kolunu boynumun arkasından bana doladı, beni kendine çekti ve bağından öptü.

"Ohh," dedi ve ardından tekrar arabayı sürmeye başladı.

Demir'e, bunun ne kadar yeterli olacağından emin değildim ama şimdi bunları düşünmenin sırası hiç değildi.

Demir, hiç konuşmadığımı görünce "Ben de ne zaman baş başa kalacağız diye bekliyordum," dedi.

"Şu son bir ay gerçekten hızlı ve stresli geçti, seni göremedim ve çok özledim," dedim. Demir vitesi değiştirdi ve ardından bana bakıp hafifçe gülümsedi.

Sarımsız bağın keyfi yerindeydi. Onu kısa kollu siyah tişörtüyle görünce, deri ceketinin nerede olabileceğini düşündüm, sonra arka koltuğa bakınca oraya fırlatılmış bir biçimde durduğunu gördüm.

"Üşüdüysen giy," dedi.

Şaparak "Sadece boynumu birazcık çevirdim ve sen bunu fark ettim, ceketine baktığımı anladın ve üstüne üstlük üşüdüğüm için ceketini aramış olduğumu düşünüp giyebileceğimi söyledin," dedim.

"Evet," dedi hastaneye gidebilmek için çıkmamız gereken otobüs yolu şaparken.

"Bunları nasıl anlıyorsun? Tamam, üşümemiştim. Sadece ceketimin nerede olduğuna bakmıştım ama konu o değil. Nasıl insanların en ufak hareketlerinden onların ne yapmak veya ne söylemek...

hatta ne düşünmek istediklerini bilebiliyordun? Nasil, insanlar hakkında daha onları tanımıyorken tahminler yürütebiliye ve ne-redeyse tamamını doğru çıkarabiliyorsun? Nasil bu kadar geneli kalip, insanlara kendini hayran bıraktirabiliyorsun?" diye sagmal-ken, sonunda susmam gerektiğini anladim.

Demir bana, bende bir sorun olduğunu anladım gibi baki ve ardından tekrar yolu izlemeye koyuldu.

Susmaya karar verdim. Konuşunca sürekli sağmalyordum ve tekrar ağzımı açarsam, az önceki gibi kendimi kaybedebileceğim-den çekiniyordum.

"İyi misin?" diye sordu.

Cevap veremedim. Uygun kelime aslında hep aklımdaydı ama dile getirmek konusunda kendime uzun zaman önce söz ver-miştim. Ama sanırım yanımda, bu dünyada en çok güvendiğim insan otururken, tutmama hiç gerek yoktu:

"Korkuyorum," dedim Demir'in sorusunun üstünden dakika-lar geçtikten sonra.

O cevap vermeyince ona baktım. Yüzünde bir şey düşünür gibi bir ifade vardı. Ona baktığımı fark edince "Tamam," dedi.

Anlamayarak "Tamam mı?" diye sordugumda, Demir "Hayır" diye. Tamam. Sorularının hepsine cevap vereceğim," dedi.

"Demir, ben o soruları cevaplamam için sormamıştım, yine böyle konuşuyordum ve..."

"Hayır Güneş. Sordugun şeyler bir anda aklına gelmiş şeyler değildi. Uzun zamandır aklında olan ama sormadığın sorulard," dedi.

"Daha doğrusu 'sormadığım' diyelim. İnsanlara yanıt veren bir yapın yok, özellikle kendin hakkında bir şeyler sorunca..." diye-rek kendimi savundum.

Akşam karanlığında, karşidan gelen arabaların farlarının bile Demir'in gözlerini görebilmem için yeterli olduğu dakikalarda, Demir "Şu an iyi değilsin. İyi olman için aklının dağılması lazım, kendin dağıtmayı beceremiyorsun çünkü," dedi.

"Bak burada haklı olabilirsin," dedim. Yalan söyleyemezdim. Bir şeye taktım mı, sürekli onu düşünüyordum ve bir nevi kendimi depresyona sokuyordum.

"Aklim dağıtmak adına birkaç istisna yapabilirim. Sorularını yanıtlıyacağım," dedi.

Tam ona cevap verecektim ki Demir "Siktir, bu trafik ne?" dedi. Gözlerimi ondan alıp ileriye baktığımda, çıktığımız otoyolun kalabalık olduğunu gördük.

"Geri dönmeyiz misin?" diye sordduğumda, Demir hemen o sahilde arabayı geri vitese aldı ve biraz geri gidip az önce çıktığımız sokağa baktı. Sokakın içinden bizim bulunduğumuz tarafa doğru gelen bir sürü araba vardı ve geriye dönüş de yoktu.

"Hayır. Kaldık," dedi ve vitesi tekrar değiştirip eski yerimize arabayı ilerletti.

"Sanırım kaza olmuş," dedim ileriye bakarak.

Demir "Tamam, şimdi sen seninkilerden herhangi birine mesaj at. Yolda olduğumuzu ama trafikte yakalandığımızı söyle. Ben de bu arada vereceğim cevapları düşünüyem, bir ilk olacak ve batırmak istemiyorum," dedi.

Çantamdan telefonumu çıkarırken, Demir'e "Öncelikle onlar 'benimkiler' değil, artık 'bizimkiler'. İkinci olarak da her şeyde en iyi olmana gerek yok. Bazen içinden geldiği gibi davranmalısın," dedim.

"Evet, içimden geldiği gibi davrandığımda bir bakıyorum Bodrum'dayım ve hiç tanımadığım dört sörfçü çocuğu dövüyorum," dedi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu hem hoştu hem de kızılması gereken bir şeydi. Ama ben bu sefer hoş olduğu kışmına ajrılık verdim ve karşılık olarak hiçbir şey söylemedim, sessizce Arda'ya mesajı gönderdim.

Telefonu çantama geri koyarken, Demir dışarıdan gelen korna seslerini azaltmak için arabanın camlarını kapattı ve ardından:

"İnsanların ne yapmak, ne söylemek veya ne düşünmek istediklerini anlamıyorum. Tahmin edebiliyorum. Tahminlerimi mantıklı bir şekilde yapınca da tutuyor. Bu konularda mantıklı tahminler yürütebilmemizin sebebiyse, ben hiç kimseye şu ana kadar neler yaptığımı, neler düşündüğümü söylemedim ve gereksiz insanlarla gereksiz konuşmalarda bulunmadım. Ben kendimi bildim bileli böyle davranırken insanların sürekli sosyal medyada özel

hayatlarına dair bilgileri savurmaları, orada burada hiç tanımadıkları kişilere söylememeleri gereken şeyleri söylemeleri gibi olayları gözlemledim ve işin ne kadar kolay olduğunu anladım. Sadece her şey mantıklı bakmak gerekiyor," dedi.

"Vay be," diye fısıldadım gözlerimi ondan ayırıp yola bakarken.

"Sen üniversite sınavından benden yüksek puan alacaksın," dedim ardından da.

"Evet," dedi hiç çekinmeden. Gülümsedim.

"Peki diğer sorum? Gizemli kalıp, hayran bırakırma olayı?" diye sorduğumda, bana "Orası da meslek sırrı bal, bana kalın," dedi.

Biraz düşündükten sonra "Hakkında hâlâ bilmediğim o kadar çok şey var ki Demir... Sen benim her şeyimi bilirken senin böyle... her söylediğin kelimeden hakkında bir şey yakalamaya çalışmak o kadar zor ki! Mesela az önce anlattıkların, hakkında yepyeni şeyler öğrenmemi sağladı ve her zaman ilgi çekici ve öğrenmek isteyeceğim yanların olduğunu bir kez daha hatırlattı," dedim, daha da devam etmesini dileyerek.

Trafik biraz ilerlemeye başladığında rahatladık ve araba tekrar harekete geçince, Esma'ya ulaşma isteğimin yine aynı derecede fazla olduğunu, ama artık kontrol edilebilir bir düzeyde olduğunu fark ettim. Demir yine ve yeniden bana iyi gelmişti ama yüzüm hâlâ asıktı. İşte bu, elimde değildi.

"Neden 'Erkan Otelleri'ni kurduğunu biliyor musun?" diye sorduğunda şaşardım. Bunu hiç düşünmemiş, hep "Daha fazla gelir içindir," diyerek geçiştirmiştim.

Ona baktığımda bana "Babam kötü bir insandı, Güneş," dedi ve ardından arabayı trafik yüzünden tekrar durdurmak zorunda kaldı.

Konuşmanın babasına geleceğini tahmin etmemiştim. Onunla babası hakkında çok yüzeysel olarak birkaç konuşma yapmıştık fakat Gökhan Erkan öldüğünden beri, hiç Demir'in yanında tartıştığımı görmemiştim. Ne benimle ne de başkasıyla onun hakkında konuştuğunu sanıyordum. Hatta annesi Dilan Erkan ile bile konuşmamış gibi görünüyordu.

"Demir, eğer istemiyorsan onun hakkında konuşmak zorunda değilsin," dediğimde, koltukta yan döndü ve sırtını, çok ağırbaşlı

vermeden kendi tarafındaki kapıya yasladı. Bunu daha rahat yapabilmek için emniyet kemerini çıkardı.

Demir son söylediğini duymuş ama dikkate almamıştı.

"Gökhan Erkan; bu ülkede yaşamış en şerefli insanlardan biriydi. İnsanlardan çalardı, kumar oynardı fakat hileleri ile asla kaybetmezdi. Tüm o sanatçı kimliğinin arkasında yatanları çok az kişi bilirdi ve o bilenler de susmak zorunda kalırlardı. Eğer susmazlarsa başlarına gelecekleri bilirlerdi," dedi.

Demir susmuştu, ama yine de babası tüm suçları onun üstüne yamak konusunda merhamet göstermemişti. Bunu ona söyleyecektim ama zaten yaşayan kişinin bizzat kendisi olduğunu anımsadığında vazgeçtim ve onu dinlemeye devam ettim.

"Şu an bir sigaraya ne kadar ihtiyacım var bilemezsin..." dedi.

"Hayır," dedim kesin bir şekilde.

"Peki bal, işte Gökhan Erkan ve yarattığı canavar..." dedi kendini göstererek. Güldü ama gülüşü normal bir gülüş değildi. Gözlerini benden kaçırdı ve dışarı baktı.

"Geç kalacağız," dedi.

Demir'in şu ana kadar hiç böyle konuştuğunu sanmıyordum. Sanırım ilk defa, yıllardır içinde tuttuğu düşünceleri sesli olarak, dışarıya söylemek üzereydi ve bu onun için büyük bir sınavdı.

İçini açtığı ve açacağı kişi olma onuruna sahip olduğum için mutluydum.

Geç kalacağımızı söyleyerek konudan uzaklaşmaya çalışsa da, sonunda sonunda birileriyle konuşma ihtiyacı duyduğu gerçeğini kabullenmişti ve surf bu gerçeği idrak edebildiği için ona her şey farklı geliyor, kendini açmak kendini güçsüz hissetmesine sebep oluyordu. Aslında henüz, kendisi, ailesi, hayatı hakkında çok şey anlatmamıştı ama bu bile ona ağır gelmişti.

Dediğim gibi, içini açtığı ve açacağı kişi olmak istiyordum. Her zaman.

"Devam et," dedim.

38. Bölüm

Onu Bodrum'dan beri hiç bu kadar açık hissetmemiştim. Angül Lisesi'ne gelen herkesin kendine ait kötü bir geçmişi vardı fakat Demir'in ki her zaman sır olarak kalmıştı. Babasının ona yaptığı yüzünden, çok iyi yerlerden böyle rezalet bir okula düşmesini anlayabilmiştik. Bizimkiler daha fazla kurcalamayıp olayı bu biçimle kabul etmişlerdi.

Ama ben her zaman daha fazlası olduğuna inanmıştım. Döşmeye onu her gün içten içe yiyip bitiren bir şey olduğunu göstermek için o yoğunluğu gizleyen Demir, düşünceleri ve hisleri hakkında ikinci defa konuşuyordu.

İlki, bana Bodrum'da açıklama yaptığı zamandı. Aslında ailemi öldürmediğini ve gerçekleri anlatırken, birkaç dakikalığına da onu yakmıştı duvarlarını.

O zaman ben o duvarların ilk kez açılacağını hissetmişim. "Sorularını yanıtladım ya Güneş," derken gözlerini benden kaçırmış ve öndeki yoğun trafığa bakmıştı.

"Gerisi olduğunu, hatta çok daha fazlası olduğunu tahmin etmek zor değil. Dünyada sana en çok güvenen insana kendi hakkından bir şeyler daha anlatabileceğini biliyorsun," dedim, kesip atması için dua ederken.

Bir türlü ilerlemeyen trafikte korna sesleri yükselirken Demir sakın bir şekilde mavi gözlerini tekrar bana çevirdi.

"Neden merak ediyorsun ki?"

Neden mi merak ediyordum? Demir şaka mı yapıyordu?

"Çünkü seni seviyorum siyah deri ceketli düşüncesiz ve son zamanlarda bana, fazla romantik kelimelerle yaklaşan insan."

Trafığın bir milim de olsa ilerlediğini görünce oturuşunu normale çevirdi ve vitesi bire aldı. Arabayı az da olsa ilerletti. Gideceği daha fazla yer kalmadığında vitesi tekrar boşa aldı.

Söylemiş olduğum şeye cevap vermediğinde, ona "Hayatta en çok sevdiğim kişinin aynı zamanda düşünceleri hakkında en az bilgiye sahip olduğum kişi olması çok saçma değil mi?" dedim. Bu söylediğim karşısında sağ elini benim koltuğumun yukarı kısmına yasladı ve bana döndü.

"Seni öğrenmek için kendimi zor tutarken nasıl bir şeyler anlatmanı bekleyebiliyorsun?" diye sordu.

Demir'in sorularımı yanıtlamasındaki amaç, aklımı dağıtmak ve üzerindeki Esmâ stresini azaltmaktı. Konuşmasıyla beni sakinleştirdiğini ve ilgimi kendisine çekebildiğini gördüğünde ise konuşmayı kesip bu işten kurtulabileceğini sandı.

Şimdi söylediği şey ise tamamen aklımı daha başka yerlere çekebilmek içindi.

Üğünüm Demir Erkan, seni tanımak için yakalayabileceğim en güzel fırsatlardan birini yaşıyorum.

"Bence üstesinden gelebilirsin," dedim ve vücudumu biraz daha ona doğru döndürdüm.

Demir bu seferki konuyu değiştirme girişiminin başarılı olmadığını gördüğünde, pes etmeyeceğimi anladı. Derin bir nefes alıp verdikten sonra asıl pes eden o oldu.

"Tamam, bugün hâlâ iyi günümdeyim. Başka neyi merak ediyorsun?"

Demir'le yaklaşık bir buçuk yıldır beraberdik -daha doğrusu o ilk, buna işkence çektiirdiği zamanları beraberdik diye sayarsak- ve tüm bu zamanda konuştuğumuz konular ya benim hakkımdaydı, ya bizim hakkımızdaydı, ya da başkaları hakkındaydı.

Hiçbir zaman konu o olmamıştı. Buna izin vermemişti.

Ama olayın benimle ilgili olmadığını, onun her zaman bu konuda kararlı olduğunu anladıktan bir süre sonra, sorgulamayı bırakmışım. Saatlerce onu dinlemek istiyordum. En aptal anılarını bile dinlemek, güldüğü ve ağladığı şeyleri bilmek, duygularının

siyah ve mavi haricinde hangi renklerde olduğunu öğrenmek istiyordum. Fakat bahsettiğimiz kişi Demir Erkan olunca, bu iş fazlaıyla imkânsız kalıyordu.

Şimdi ise uzun zamandır beklediğim an gelmişti fakat onu sularımınla çok boğmak istemiyordum. Zaten alışkın olmadığım kelimelerle ve hiç anlatmadığım, belki de aklıyla kalbinin en uç noktasına kaçıp düşünmek istemediği şeylerle onu sıkacaktım. Bunu da en hafifinden, ona zor gelmeyecek bir şekilde yapmak istiyordum.

"Kaldığın yerden devam et," dedim.

"Dediğim gibi, Gökhan Erkan'ın yarattığı canavar benim ve kimsenin bu canavarı görmesine gerek yok. Zaten yeterince yaşıyorum."

"Sen kötü bir insan değilsin Demir," dedim, onu bu işe kabullenmiş olduğu yalandan uzaklaştırmaya çalışırken.

Ciddi ve mavi gözleriyle "Kötü bir insan olmadığımı biliyorum ama babam, daha küçüklüğümünden itibaren bana en çok uyacak kişiliğin böyle olduğunu, bana annerne ve diğer herkese aplanmış," dedi. Demir, babasının veya herhangi bir kişinin ona uygun göreceği kostüme girebilecek türden biri değildi. Ben onu öyle tanııyordum.

"Sırf baban yüzünden diğer herkes seni öyle görüyor diye kötü biri olduğunu da nereden çıkardın? Bu çok saçma..."

"Babam olacak herifin bana uygun gördüğü rezalet kişiliği, hiç karşı çıkmadan kabul ettiğim için rezil bir insanım Güneş!" diyerek sözümü kesti. Sesi yükselmişti.

Bir anda yükselen sesinin sertliğinden ona verecek cevabı bulamazken o, sonunda konuşabilmenin verdiği rahatlıkla devam etti.

"Babam bana ilk suçunu yüklediğinde daha on iki yaşındaydım. Güneş, daha on iki yaşındaydım! On iki yaşında, sabahın alması kadar tek yaptığı şey evindeki piyanonun başında oturup kendi bestelerini yapmaya çalışmak olan bir çocuk, gasptan ne anlar? Peki ya on dört yaşındaki bir çocuk, kumar oynamaktan ne anlar? On beş yaşında tek hayali müziğin olduğu herhangi bir ülkeye kaçıp ailesinden uzaklaşmak olan bir çocuk adam kaçırabilir mi? Peki ya hırsızlık, dolandırıcılık, ünlü işadamlarının anlaşmalarını la oynamak...?" derken gözlerinin dolduğuna emindim. Fakat o,

gözerinin dolmasına bile gizlemeyi ustalık haline getirmiş biri gibi davranıyor ve gözlerine gelen yağları unutarak adeta yok ediyordu.

Sadece ün uğrusuna bu yapılar mıydı?

Demir'in ağzından çıkan her bir kelime önümde küçük, siyah uçlu ve masmavi gözleriyle etrafına ışıak saçması gerektiren çocuğu saniye saniye yıkıyordu. Küçük mavi gözlü çocuk, ailesinin ona yüklediği ağırlıkları kaldıramayacağını hiç düşünmeden her şeyi kabulleniyordu. Hayatını adeta bir cehennem gibi yaşıyordu ama mirat etmiyordu.

Çünkü ağlamak istemiyordu. Ağlamak onu güçsüz gösterirdi. Daha o yağlarındayken bile bunu kabul edemezdi.

Demir eğer ağlarsa, bir şeyleri önemsemediği ve o şeylere değer vermediği için ağlardı ve insanlar da bunu fark eder, onu avlayabilmek için bu açığı kullanırlardı. Bir şeylere değer vermek, bir şeyleri önemsemek demekti ve eğer önemersen o şeyleri kaybettiğinde sen de kaybederdin.

Kaybetmemek uğrusuna da olsa, daha kendi hayatına dahi önem vermeyen Demir'in bana değer vermesini beklerken, gerçekten de imkânsız beklemiştim fakat tüm bu imkânsızlığa rağmen biz bunu başarmıştık. Demir, bunu başarmıştı. Bunu şimdi anlıyordum.

Önemsemek, ağlamak ve karşı çıkmak onun için zayıflıktı. Demir eğer çevresindekilere, babasına karşı çıkmış olsaydı; kendisine yüklenen bu ağırlıkları taşıyamayacağını kabul etmiş olurdu. Ama bunu yapmamıştı.

Surf güçlü olduğunu gösterebilmek ve kendisini tamamen yıkmalarına izin vermemek için, o yükü taşıyabileceğini göstermişti. Bunu da, hayatını kaybetmemek pahasına bir cehenneme dönüşmelerine izin vererek yaptı. O tüm bu yaşadıklarına rağmen, içini birine ilk defa dökerken bile ağlamıyordu, ama ben gözlerinin dolmasına engel olamamıştım.

"İşte, tüm bunlara izin verdiğim, babamın hayatını karartmasına ses çıkarmadığım için dünyanın en saçma insanıyım. Biliyorum, beni şu ana kadar hep istediğini yaptıran ve otoriter biri olarak gördün. Ama hep öyle değildim. Belki de hakkımdaki tüm fikirlerin boşa çıktı şu an Güneş, ama kusura bakma. Bunu sen istedin. Dünyanın en saçma ve güçsüz insanıyla berabersin," dedi

ve koltuğumun arkasına yasladığı elini yüzüme yaklaştırıp gözyaşlarını sildi. Ardından elini indirdi. Gözlerini tekrar dışarı bakmaya zorlayarak benden kaçırdı.

"Demir..."

Adını söylediğimde hemen bana bakmadı. Sanırım birkaç saniyeye ihtiyacı olmuştu.

Sonunda gözlerimiz buluştuğunda ona aklımdan geçen tek cümleyi söyledim:

"Sen hayatımda tanıdığım en güçlü insansın."

Demir, bunu söylediğim anda bir saniyelikliğine dudaklarını birbirine bastırdı ve ardından iki eliyle beni boynumdan tutup kendine çekti, dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Rahatlama, tutku, inanç ve güven.

Öpüşmemizde bunlar vardı. Demir'in uzun zamandır ihtiyacı olan duygular...

Ona ihtiyacı olan hisleri yaşatabildiğim için mutluydum.

Zamanın ne kadar hızlı geçtiğini anlamamıştık fakat sekiz yıldan gelen korna sesleri dudaklarımızı birbirinden ayırdı.

Yol açılmaya başlamıştı. Demir arabayı olması gerektiği hızla kullanarak bizi hastaneye doğru götürüyordu. Eminiyet keronerini de yeniden takmıştı.

Demir'i sıkıkmak istememiş ve her şeyi aklına bırakmıştım. Sanırım uzun zamandır aldığım en iyi karar bu olmuştu fakat aklıma takılan bir nokta vardı ve eğer öğrenemezsem bu gece uyuyamayacaktım. Tabi eğer öğrenirsem de uyuyabileceğimin garantisi yoktu.

Sanki Esma iki saat içinde uyanmazsa evlerimize dönecekti. Hayır O bu ömürümüzdeki iki saat içinde uyanmasa bile, tüm gece orada kalacaktı.

Açıkçası benim hayatım için uyku, sürekli ertelenen ve asla tam anlamıyla gerçekleştiremediğim bir eylemdi. Zaten bu gece önceliğim de olamazdı.

"Demir, bir şey söyledin ama çok detaya inmedin..." dediğim anda "Söyle bal, söyle. Artık zaten her ne kadar istesem de karşımda o gizemli ve havahı çocuk gibi kalamayacağım," diyerek soru sormama izin verdi.

Demir her ne kadar karşımda oturup bana saatlerce tüm benliğinden bahsetse de, her zaman benim için çözülmesi gereken bir

görm olarak kalacaktı. Vücudundaki her bir hücreyi tanımak, kalp atışının salıslık ritmini ezberlemek ve gözlerinin maviliğindeki ufak ve ancak çok yakından bakılınca fark edilen renk değişimlerini hafızama kazımak isterken asla ama asla doğuştan sahip olduğu gömüli havasını kaybedemeyecekti.

Tabii, bunu ona söyleyip onu şımartmak gibi bir zorunluluğum yoktu.

"Baban hakkındaki gerçekleri bilenlerin susmak zorunda kalacaklarına dair bir şey söyledin. Ardından da 'Eğer susmazlarsa başlarına gelecekleri bilirdi,' diye de ekledin. Başlarına ne gelebilirdi?"

Bir yandan hastaneye yaklaştığımızı, geçtiğimiz sokaktan anlarlar, bir yandan da Demir'in konuşmasını bekliyordum.

"Biz 'başlarına ne gelebilirdi' demeyelim de 'ne geldi' diyelim. Sana çok fazla şey anlatmak istemiyorum bu konu hakkında ama bir örnek verebilirim," dedi ve ardından hastanenin tabelasının bulunduğu sağdaki sokağa girdi.

"Babamın sağ kolu olan biri vardı. Adı Doğan'dı. Doğan Abi ben kendimi bildim bileli babamla çalışıyordu. Babamla tam olan neyin ortaklığını yaptıklarını bilmiyordum fakat müzik ile ilgili olduğundan emindim. Sürekli bizim eve gelirdi ve annem yokken, babam bana sert davrandığında onu bir bahaneyle uzaklaştırır ve sakinleşmesini sağlardı."

Demir'in çocukluğuna dair en ufak bir fikrim yokken aklıma hiç bu kadar kötü bir çocukluk geçirdiği gelmemişti. Tamam, kimse mükemmel olmadığı gibi Demir de mükemmel bir insan değildi. Hiçbirimiz değildik, ama yine de beni varlığıyla bu kadar mutlu eden bir insanı, haliyle çok yukarılara koymuştum. Kötü bir aleye, babaya ve geçmişe sahip olduğunu biliyordum ama daha o kadar gençken tüm o anlattığı korkunç şeyleri yaşamaması... Esmâ'nın yokluğunda kalbinden kalan parçalardan bir tanesinin daha kopmasına sebep olmuştum.

"Bundan yaklaşık iki yıl önceydi galiba... belki de üç. Emin değilim. Yine babamların turneden döndükleri bir gündü sanırım. Eve girer girmez babamın ofisinden sesler duymaya başladığımda kapıyı arkamdan sessizce kapatmıştım. Gelen sesleri daha net du-

yabileceğim bir yerde durduğumda, babamın Doğan Abi'yle karıştırdığımı fark ettim. Tüm konuşmayı hatırlıyorum ama Doğan Abi'min söyledikleri hiçbir zaman aklımdan çıkmadı..." dedi ve biraz durdu.

"Ne demişti?" diye sordüğümde, Demir "Babama 'Benim iki tane oğlum ve kanser olan bir karım var. İki oğlum da okusun diye ve karım yaşayabilsin diye eve para getirmem lazım.' diyordu. Babam ona verdiği maaşın fazlasıyla yeterli olduğundan ve kansermasının anlamsızlığından bahsederek karşılık vermişti. Doğan Abi 'Sorun paranın miktarında değil. Geldiği yerde Gökhan'ı istemiyorum. İstifa ediyorum. Benim bir ailem var ve artık tüm o işlerin bir parçası olmaktan nefret ediyorum. Benim baba olmam gerekiyor, senin gibi bir...' derken, babam bağırarak Doğan Abi'min sözünü kesmişti. Ona 'Anlaşmamızı hatırlatırım! O kâğıda uzan yıllar önce imzalandı Doğan. Hiç kimseye tek bir kelime bile söyleyemezsin,' gibi şeyler söylemişti."

Merakla Demir'in anlattıklarını kafamda canlandırırken, işin sonunu iyice merak etmiştim.

"Sonra ne oldu?"

"Bilmiyorum. Ama hoş şeyler olmadığından eminim," dedi.

Onu rahatlatmak için "Belki de istifa etti ve hayatına iyi bir şekilde devam etti..."? derken amacım kesinlikle Gökhan Erkan'ın kötü bir şey yapmamış olduğunu iddia etmek değildi. Sadecce olumlu bir şeylerin de gerçekleşebilme ihtimaline tutunduğumu göstermeye çalışıyordum.

"Hayır, Güneş. Doğan Abi evden büyük bir hızla çıktı. O gün Doğan Abi'yi gördüğüm son gündü ve bir daha ondan haber alamadım," dedi Demir.

İçimde hâlâ nedense bir umut belirtisi vardı ve o belirtiyi dışınarak "Dediğim gibi, kendine temiz bir sayfa açmak istemiştin ve..." derken sözümü kesti:

"Hakkında bildiğim çok şey yoktu. Yıllardır bizimle beraberdi fakat bir ailesi, hatta çocuklarının olduğunu bile o gün öğrenmiştim. Adı dışında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum ve babamla yaptıkları anlaşma doğrultusunda böyle davrandığından emindim. Bu yüzden hiç kurcalamamıştım, ama daha sonra onun öldüğünü"

değişiminde..." derken, Demir kendini durdurdu ve tepkimi göstermek için bana baktı.

"Öldü mü?"

Demir lafı ağzından kaçırdığı için kendine kızarak direksiyona hafif bir yumruk attı ve ardından sıkıca tutmaya devam etti.

"Demir, cevap ver."

Bana cevap vermedi fakat araba durmuştu. Hastaneye geldiğimi anladığımda emniyet kemeriimi çözdüm. Demir'in bana cevap vermemesinin aslında vermek istediği cevap olduğunu, adamın öldüğünü anladığımdaysa, Gökhan Erkan'a olan nefretimin iç kat arttığını hesaplamaya çalıştım.

Demir arabayı park etti, arka koltuktan ceketini aldı ve ardından, beraber inip hastaneye doğru yürümeye başladık.

Esma'nın bulunduğu odaya giden koridorları ezberlediğimiz için kolayca odaya ulaştık.

Demir'den hızlı davranıp kapıyı açtığımda herkesi, odada Esma'yı ve bizi beklerken gördüm.

Uzun zamandır Esma bu odada kalıyordu. Çoğunlukla krem rengi odada geniş pencerenin bulunduğu duvara dayalı üç kişilik bir koltuk vardı. Helin ve Arda bu koltukta oturuyorlardı. Doğukan bir omzunu duvara yaslamış ve kollarını göğsünün altında birleştirmiş bir şekilde duruyordu. Odanın ortasında Esma'nın bulunduğu yatak vardı. Yatağın yanında duran ekranları, düğmeleri, şıkları ve odadaki sessizliği daha da gözümüze sokan ritmik sesleriyle rahatsızlık veren aletleri görmezden geldim ve Savaş'ı yatağın başındaki sandalyede otururken gördüm. Telefonla konuşuyordu.

"Tamam Ateş, size de haber vereceğiz. Şimdi Demir'le Güneş de geldi. Sonra konuşuruz."

Gösterimi Savaş'tan sonra, aslında odanın en köşesinde bulunan, ama daha ilk günden hemen yatağın yanına yaklaştırılmış krem rengi, deri tek kişilik koltukta oturan Burak'a çevirdim. Esma'nın elini tutuyordu.

"Hadi güzelim. Hadi, uyan. Buradayız. Ben buradayım. Seninle. Seninim. Hadi Esma... hadi sevgilim..."

Burak'ın sesi fısıltı halinde duyulurken Helin'le Arda'nın arası-

na, üçlü koltuğa oturdum. Demir odanın kapısına kapattı ve ardından, kapının hemen yanında ayakta durmaya başladı.

Sık sık Esma'yı ziyarete geldiğimiz ve genellikle kalabalık kalde olduğumuz için hastane görevlileri bir süre sonra odaya faaliyet sandalye getirmemize bir şey dememişlerdi. Demir ve Doğukan'ın oturabileceği yerler de vardı ama ayakta kalmayı tercih etmişlerdi.

Helin, yanına oturunca bana sarıldı ve bir süre öyle kaldı. Ben de ona sarıldım.

Bitmeyen dakikalar birbirlerini bir kamlumbaba hızyla takip ederken, Burak sanki metal bir çarkı için ritim tutuyormuş gibi bacağı sallıyordu. Gözlerinin altı mordu. Şu son bir buçuk-iki ayda kilo vermişti. Zamanının çoğunu hastanede geçiriyor ve doğru dürüst yemek yemiyordu.

Arda, Burak'ın stresini azaltabilmek için onunla konuşmayı denedi:

"Burak, annesiyle babası yoldalar mıymış?" diye sordu.

Burak, Esma'nın elini bırakmadan yüzünü kaldırdı ve "Aradım, trafiğe yakalanmışlar ama geliyorlarmış," diyerek cevap verdi. Sesi fazla çıkmıyordu.

Birileri konuşunca ortamda sadece makineden çıkan ses oluyordu, bu yüzden oda biraz daha sakinleşiyor gibiydi. Demir bunu fark edince "Evet, otoyolda çok trafik vardı. Biz de o yüzden gectik," dedi ve ardından bana baktı.

Gerçekten deniyordu.

O anda konuşulması gereken konu trafik konusu müydü, bana o anda konuşulması gereken konu hangisiydi bilmiyordum ama Doğukan, Demir'i devam ettirerek "Ben buranın paraleline kadar sahilden geldim ve daha sonrasında da yukarı çıktım. Yol daha rahattı," dedi.

Burak 'belki sakinleşebilirim' umuduyla Savaş'a "Ateş ne diyor?" diye sordu ve bir şekilde daha yeni yeni bozulmaya başlayan sessizliği kaybetmek istemedi.

Savaş "Cansu'nun çok gelmek istediğini ama Helin'den çektiğini söyledi," dediğinde, tüm gözler Helin'e döndü.

Helin "Ne? Bana neden böyle bakıyorsunuz? Tabii ki de gelmesi gerekiyor. Bir de buraya mı gelecekti? Onu hiç çekemez dedim."

Helin'e "Helin, sanırım uğrayamadız gereken konu Cansu değil. Çok iniyorsa bir kere uğrayabilirdi..." derken sözümü kesti. Saldığı kollarını çekti ve bana döndü:

"Hayır Güneş. Bari sen o kızı savunma."

Arda sözle girip "Helin, harbiden bu kız sana ne yaptı? Esmâ'ya ne yaptı? Gelip beş dakika burada bulunsa çok mu kötü olurdu?" diye sorduğunda, Savaş "Ben de, Cansu'nun kötü bir amacı olacağını sanıyordum," diyerek eklemeye yaptı.

Helin ayağa kalktı. Herhangi birinden destek görebilmek için Doğukan'a döndüğünde, Doğukan iki elini havaya kaldırıp "Hey! Ben suçluyum. Tek kelime etmedim," dedi.

Helin "Tüm bu olayların, Güneş'in ve hepimizin korkusunun, Arşın kolunun ciddi derecede yanmasının sebebi o çıktığı zaman Helin demikti," dersiniz," dedi ve pencereden dışarıyı daha rahat izleyebilmek için perdenin kapalı olan yerini açarken Burak'ın sezişle durdu.

"Esmâ!"

Hepimiz bir anda Burak'a ve Esmâ'ya baktık.

Esmâ hâlâ gözleri kapalı bir şekilde yatakta yatıyordu. Ne olduğunu anlayamadığımız saniyelerde Burak tekrar, "Esmâ! İnanmıyorum! Burdayım! Burdayım!" diye, hâlâ istemeden de olsa fısıltı sesile konuşmaya başladı.

Ayağa kalktım ve yatağın başına gittim.

"Elini kopardattı değil mi?" diye sorduğumda, Burak bana baktı ve gülümsemedi. O gülümseme...

Burak tüm dişlerini gösterecek şekilde gülümsemişti.

Burak da ayağa kalktı, sol eliyle Esmâ'nın elini hâlâ bırakmazken, sağ eliyle de onun saçlarını okşuyordu.

"Buradayım. Hiçbir yere gitmedim. Lütfen, lütfen gözlerini aç. Buracem... Lütfen..." derken, tüylerim diken diken olmuştu.

Doğukan yaslandığı duvardan ayrılmış ve öne doğru bir adım atmıştı. Arda az önce oturduğumuz koltuktan kalkıp Savaş'ın yanına, yatağın hemen karşısında duran üç sandalyeden ikincisine oturmuştu.

Demir ise kapıyı açıp dışarıya "Erol Bey'i çağırır mısınız?" diye seslendi.

Esma'nın dudakları aralandı. Saatlerdir, günlerdir, haftalardır renksiz olan bedeni, başının arkasında olan ameliyat yarasına rağmen uyanmak için savaş veriyordu.

Yatağa damlayan bir damlayı fark ettiğinde, Burak'ın Esma'nın üzerine doğru eğilmiş olduğunu, onun alnını öpeğini ve arından yanağından süzülen ikinci bir gözyaşının daha beyaz örtide sonsuzluğa karıştığını izledim.

"Hadi bebeğim. Hadi güzelim... Yapabilirsin Esma. Hadi aykım... Sen çok güçlüsün... Bak ben buradayım..." diye fısıldamaya devam ederken Burak, ses tellerinin kendisini yarı yolda bırakıp, ni düşüntüyor ve istemeden ısrarla fısıltı şeklinde çıkmaya devam eden kelimelerine lanet ediyordu.

Helin "Lütfen... Lütfen... Lütfen uyan..." diye sıyıldarken gözlerimizi Esma'dan ayırmıyorduk.

Önce Esma'nın aralanan dudaklarının heyecanını atlamak. Kalbim son sürat atarken, Arda "Nerede kaldı şu lanet doktor?" diye söylenyordu.

Burak "Sevgilim! Evet... evet, elini ben tutuyorum!" dediğinde, sesi az önce konuşurken olduğunda çok daha normale yakın çıkmıştı. Burak'ın eline baktığımızda Esma'nın da onun elini sıkıgını gördük.

Esma başını çok yavaş bir şekilde sağ tarafa, Burak'ın bulunduğu tarafa doğru oynattı. Bir kere yutkundu ve ardından, vücudu nerede olduğunu algılamaya çalıştı. Eli, Burak'ın elini bırakmak istedi ama Burak ona izin vermedi. Öbür eliyle de tuttu.

"Güvendesin. Benimlesin. Hepimiz buradayız Esma," dedi ve tereddüt bile etmeden gözyaşlarının Esma'nın üstüne örtülü olan beyaz çarşafın üstüne damlamasına izin vermeye devam etti.

Esma'nın gözlerini açmasıyla kapatması bir oldu. İki saniye sonra tekrar açmayı denedi ama odadaki ışık ona hiç yardımcı olmuyordu. Gözlerini birkaç kez kırıştırdıktan sonra tam olarak görerbilmeye başladığını anladım.

Ama bu sefer ben net göremiyordum. Ağlıyordum. Gültümserken ağlamak... Bu... İşte bu benim için yeni bir şeydi.

Hiçkinklarını serbest bıraktım.

"Esma..." derken, odadaki diğer kişilerin ne durumda olduklarına bakamadım. Sadece Esma ve Burak'a odaklanabiliyıştım.

Söylenecek tek bir söz bile yoktu. Sadece bana bu zalim ve adil olmayan karanlık dünyada hâlâ bir umudum, inanırsam gerçek olacak şeylerin var olduğuna inandırıcı bugüne şükrediyordum. Hep en taze ve en güzel çiçekleri önce koparan hayat, bu sefer Esmâ'yı bize bağışlamıştı.

Burak bir elini Esmâ'nın yanına koydu. Öbür eliyle hâlâ onun elini tutmaya devam ediyordu.

"Benimlesin... benimlesin..." dedi ağlarken.

Esmâ hiçbir şey söyleyemedi ama zorlansa da gülümsedi. Burak, Esmâ'nın gözlerinden süzülen damlaları görür görmez ona doğru eğildi ve yanaklarını öperek o damlaların silinmesini sağladı.

Esmâ konuşabilmek için dudaklarını biraz daha araladı ama henüz kelimeleri söyleyebilecek güçte olmadığını anladı.

Odanın geri kalanına baktığında bizleri gördü. Solundan sağına doğru; Burak, Savas, Demir, Helin, Arda Doğukan ve ben vardık. Yanında olduğumuzu anladığı anda çok mutlu oldu ve gülümsemesi devam etti. Hâlâ gözleri doluydu.

Hepimizinki gibi.

Gözlerini Esmâ'dan ayırıp Burak'a baktığımda, onun bir eliyle hâlâ Esmâ'nın elini tuttuğunu, öbür eliyle kapırmızı olan yüzlünden, kapırmızı olan gözlerinin altındaki yaşları sildiğini gördüm. Hayatının en mutlu anını yaşıyordu.

Ben de kelimelere dökemeyeceğim kadar mutluydum. Esmâ yaşıyordu, Esmâ hâlâ bizimleydi ve en yakın arkadaşlarımdan olmaya devam edecekti. Neşesiyle bize her şeyi unutturacak, bir süre sonra yepyeni partiler düzenlemeye devam edecek ve zorla da olsa Demir Erkan'a bile doğum günü pastası üfletebilecekti.

Esmâ Burak'a baktı.

"Burak..." demeye çalıştı. Fazlasıyla özlediğim sesi fısıltı şeklinde duyuyuş olsam bile huşuklarımdan kat kat artmasına engel olamıyordum.

Esmâ'nın adını söylemesini belki de hepimizden çok özleyen Burak, Esmâ'yı duyduğunda ona cevap vermek için kendini hazırladı fakat tek söylediği... bambaşka bir şey oldu:

"Evlendi benimle."

Heyecandan buz gibi kesilmiş parmaklarımla gözlerimi ovuşturmaya devam ederken, bir yandan da onları dinliyordum.

Esma yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirmek. "Burak.. ben..." demeye çalıştı. Burak onun konuşmaması engeliyle ve "Esma, evlen benimle! Daha on sekiz yaşında mısın? Uzununda değil! Sana kavuştum ben! Her şeyimden daha değerlisin. Senin yaşayabilmen için kaç kere kendi hayatımı verebileceğimi düşünürdüm ben... Son bir ay, üç hafta, dört gün ve on yedi saat ben sensizliği tattım... Nefret ettim... Her saniyesinden nefret ettim ve..." derken, bir yandan da aklındaki kelimeleri toparlamaya çalışıyordu.

"... ve sensiz bu hayatta yapamazdım. Sen benimsin. Ben benimsen. Artık yeniden benimlesin ve seni asla, asla asla bırakmayacağım. Her lanet olası aptal saniyede bile yanında olacağım ve hiçbir zaman benden kopmana izin vermeyeceğim. Sana iyigün ben. Benimle ol. Sekiz yıldır beraberiz ve ömrümün sonuna kadar ben sayıyı kat kat artırmayı planlıyorum. Benimle evlenir misin?"

Gözyaşlarının artık kendi bağımsızlıklarını kazandırmışlardı. Achma döntüp diğerlerine baktığında Helin'in ve Arda'nın da benzeri aynı durumla olduklarını gördü. Doğukan'la Savaş, gülümseyerek birbirlerine bakarlarken, Demir de odanın kapısına yaslanarak bir şekilde, sağ elinin baş ve işaret parmağıyla iki gözüne bastırıyordu.

Evet, Demir Erkan. Yakalandın.

Esma ağlamaktan cevap veremeyecek durumdayken, Burak "Eğer yepyeni bir hayata başlamak istersen ve bu yeni hayatında da yeni insanlara yer vermek gibi bir düşüncede..." derken, Esma tıltı fısıltı şeklinde çıkan sesiyle Burak'ın sözünü kesti ve "Sagunlamay bırak ve öp beni," dedi.

Burak, bir insanda belki de görüp görebileceğini en büyük ve en duygulu gülümsemesiyle... kelime bulamıyordum. Gözlerini Burak'ın yüzündeki ifadeyi anlatabilmek için uygun kelimemi bulamıyordum ben.

Esma'yı öptü. Tüm oda alkışlamaya başladı. Görüşümün gece vakti hastaneyi inletiyorduk fakat umrumuzda değildi.

Esma'nın doktoru olan uzun boylu, kahverengi saçlı ve kahverengi gözlü Erol Bey içeri geldiğinde, hepimiz yanagin bağından bir adım uzaklaştık. Doktor gülümseyerek Esma'nın yanına geldi ve birkaç kontrol yaptı. Ona kendini hiç zorlamaması gerektiğini ve ailesi gelince kendisiyle tekrar görüşeceğini söyledi. Ardından

herşey dakika içinde, Esmâ'nın dinlenebilmesi için kalabalığı da-
vranması gerektiğini de söylemeyi ihmal etmedi.

Doktor odadan çıkar çıkmaz Burak tekrar Esmâ'nın elini tuttu.
Hiçbirer bir cevap bekliyorduk.

Esmâ'nın konuşmaya çalıştığı anda Burak onu durdurdu ve
"Kendini yorma. Hayır, benüz değil diyorsan bir öpücük; evet di-
yorsan iki öpücük," dedi ve yanağını ona doğru uzattı. Esmâ onun
kulağına gülümseyerek, "Aptalım," dedi ve ardından Burak'ın ya-
nağını onlarca kez öpü.

Bugün, hayatının en mutlu günüydü.

39. Bölüm

Esmâ'nın ailesi hastaneye gelince, onları ve Burak'ı Esmâ'ya bırakarak, evrenin bize sonunda sunmuş olduğu rahatlık ve mutlulukla Esmâ'nın kaldığı odadan çıktık. Rahatlaşmanın üzerimizdeki etkisini en çok gözyaşlarımızla ve birbirimize gülümseyişimizle belli ediyorduk. Helin koridorda duran ilk koltuğa oturdu ve ağlamaya devam etti. Doğukan onun yanına oturdu ve ona sürüldü.

Bir omzumla duvara yaslandım ve çevremdeki yüzlerin mutluluklarını izlerken derin bir nefes alıp verdim.

Kurtulmuştu.

Esmâ yaşıyordu.

Bizimleydi ve önünde, sevdiği insanlarla beraber geçireceği upuzun bir hayat vardı. Sanırım her zaman iyiler kaybetmiyorduk. Bu sefer biz kazanmıştık.

Ben kazadan sonra uyandığımda annemi, babamı ve kardeşimi çoktan kaybettiğim haberini anında almıştım. Ama burada durum farklıydı. Biz, Burak, okuldakiler, Ayhan Hoca... hepimizin göleleri önünde uzanmıştı Uyuyan Güzel.

Sonunda arkadaşlarına ve prensine kavuşmuştu.

Savaş, Demir'le ne konuşuyordu duymadım ama Demir en son, ona bir şey için onay veriyormuşçasına başını salladı. Ardından Savaş bizlere veda ettikten sonra merdivenlere doğru yürüdü. Arda ise Esmâ'nın odasının kapısında Burak'a bir şey söyleydi ve ardından onu odada bırakarak yanımıza doğru yürümeye başladı.

Demir bana baktı.

Gölelerimiz keşistğinde konuşmamıza gerek yoktu. Gülümse-

Benim ne kadar mutlu olduğumu biliyordu.

Gözyaşlarımı durdurmaya başardım, burnumu hafifçe çektim ve ardından benden birkaç metre ötede duran sevgilimin gülümseyişine karşılık verdim.

Gülüşüne karşılık verdiğimi görünce dudakları daha da yukarı kük ve beyaz dişlerinin görülmesine izin verdi. Yüzü kızarmıştı. O da mutluydu, hem de çok.

"Gel buraya fıstık."

Duvara yaslandığımı ve dengemi koruduğum omzumu çektim ve birkaç adım attıktan sonra kendimi Demir'e sarılırken buldum.

Başımı göğsüne yaslamıştım ve kollarımı da belinden ona dolmuşum. O da bana sarılıyordu. Başımı eğip dudaklarıyla, beni başımın üstünden dört kere öptü.

Ara ara duyuma ihtiyacı duyduğum kokusunu içime bir kez daha çekerken, onun gözlerine bakmak istedim. Kollarımı gevçettim ve ardından başımı biraz geriye yatırıp ona baktım ve bilmesini ve sürekli hatırlamasını arzuladığım, kendini en kötü hissettiği zamanlarda da benim tutundugum gibi tutunmasını istediğim ilk şeyi söyledim:

"Seni seviyorum Demir Erkan."

Birine onu sevdiğinizi söylemek, belki de çok büyük bir şeymiş gibi görünmeyebilirdi. Ama benim için böyle değildi. "Sevmek" kelimesini insanlar en basit haliyle kabul edip neredeyse her gün birbirlerine söyledikleri için değerini yitirmişti sanki. Aynı şekilde 'aşk' kelimesi de böyle harcanıyordu.

Fakat ben herkes gibi bu kelimeleri sıradan kabul etmiyordum. Belki de çok kitap okuyor, film ve dizi izliyordum, fazla hayal kuruyordum ama umrumda değildi. Özel kelimeler, özel anlarda, özel insanlara harcanmalıydı.

Ve Demir, hayatımda asla kaybetmek istemediğim en özel par-

ça

"Ben de seni, fıstık."

"Bu 'fıstık' olayına da iyi alıştın, henüz bir şey demedim ama bakalım..."

Hâlâ onun kollarındaydım ve bu, her geçen saniye kendimi daha da iyi hissettiriyordu.

"Sanki hoşuna gitmiyor balım," dedi ve beni yanağımdan öpti. *Fazlasıyla hoşuma gidiyordu.*

"Hoşuma gittiğini itiraf etmedim. Bu arada, nereden çıktı bu sevgi pıtırıcı olayları?"

"Sevgi pıtırıcı olayları mı? Az önce bana bu kelimeleri söylediyğine inanmıyorum Güneş," dedi. Demir'in ses tonunda alayın olmadığı bir rahatlık vardı.

Mutlu, Demir Erkan. Sanırım onu hep böyle görmek istedin. Tabii bunun için yapabileceğim en iyi şey onun hep mutlu olmasını sağlamaktı.

Yine bencillik yapıyordum. Asıl amaç onu mutlu etmek değildi, kendi mutluluğum onu mutlu görmek olduğu için, onu mutlu etmek istiyordum.

"Yine ne düşüncelere daldın sen?" deyip gülümsediğinde, kafamdaki soruları ve düşünceleri dağıttım.

Arda "Gülüşüne dalmıştır, kaybolmuştur falan. Kızlar çapıda azıcık ilah sayılırsın da sen," deyip araya girdiğinde, Demir gözlerini devirip Arda'ya baktı.

"Hadi Arda, ölçekleri kısmana gerek yok. Gerçekten azıcık mı öyleyim?" dediğinde, bu egosu yüksek olan Demir'in, bir çocuk yıl önce tanıştığım Demir gibi olduğunu gördüm.

Eskiden kendini beğenmiş tavırlarıyla maksimum özgüvene sahip biriydi. Sadece, duygusal açıdan ne kadar eksik olduğunu henüz bilmiyordu, o sadece siyah renkle kendini bütünleştiren masli gözlü çocuk.

Arda "Sende ne bulduklarını görebiliyorum, ama ne bulamayacaklarını da biliyordum zamanında. Her neyse. Herkes toplaşın!" dedi.

Demir, Arda'nın ona atmaya çalıştığı laf karşısında cevap verme gereği duymadı ve tekrar bana bakıp beni yanağımdan bir kez daha öptü.

Doğukan "Arda, bağırmasına oğlum, gece gece hastanede milledti uyandırıcaksın," dediğinde, diğerlerine bakabilmek için, arbamı Demir'e dönmek zorunda kaldım. Tam Demir'le sarılmamız sonu

mü diye kendini küçük bir boşluğun içinde hissetmeye başlar-
ken, Demir bana arkamdan sarıldı ve kollarını benim önümde bir-
leştirdi.

Onun bana yeniden sarılmak isteyeceği, hatta böyle bir şey
yapacağı aklımın ucundan bile geçmemiyti. Bu yüzden şaşardım,
fakat belli etmedim. Demir'in içimdeki mutluluğu bir kat daha ar-
tırma izin verirken, bir yandan da Arda'yı dinlemeye başladım.
"Kısa bir süremiz var ve bu süre içerisinde elimizden gelen en
iyi şeyi yapmalıyız, öncelikle Helin, siz Doğukan'la..." derken, He-
lin Arda'nın sözünü kesti ve "Dur dur dur! İyiye motora bağladın.
Planlamamız gereken şey ne?" diye sordu.

Arda dördümüzle de sırayla göz teması kurduktan sonra "Plan-
lamamız gereken bir düğün var arkadaşlar," dedi.

Demir "Ha, bir de düğün eksikti zaten," dediğinde, Arda ona
dönüp "Kardeşim, bizde işler böyle. Sizin mafya cephesinde gelini
kaçıyor musunuz, ne yapıyorsunuz bilmiyorum ama bizde cicili
bicili düğün yapıyoruz. Esmâ ve Burak da zaten en güzelini hak
ediyor, yanlış mıyım?" diye sordu.

O sırada Doğukan "İyi de, bizim planlamamız ne alaka? Yani
ne bileyim, aileleriyle anlaşmaları, onların ayarlamaları falan gerek-
mez mi?" diye sordu.

Arda "O iş Burak'ta. Burak aile işlerini hallediyor. Burak'ın kiler
naten dünden razılar, biliyorum, tanışmıştım annesi ve babasıyla.
Esmâ'ya bayılıyorlar. Esmâ'nın ailesinin de şu olaydan sonra kızla-
rı krakıklarını sanmıyorum. Demir'le Güneş; yüzükleri, gelinlik
ve damatlığı halledecekler çünkü biliyoruz ki para Erkan kardeşi-
minde, senle Helin de hastanede kalıp gerekli testleri halledecek-
siniz. Sonradan size bir görev daha vereceğim, bu yüzden telefon-
latacağz. Ben de Serkan Amca'yla konuşup bize pikâh memuru
ayrılmasını isteyeceğim, ardından müracaatı halledeceğim," dedi.

Demir, sadece benim duyabileceğim bir sesle Arda'yı taklit
ederek "Para Erkan kardeşimizde," diye fısıldadı ve ardından ona
kükür etti. Hâlâ bana arkamdan sarılıyordu ve bunu fırsat bilip dir-
eğini karnına geçirdim.

Bir anlık refleks olarak vücudu biraz benden uzaklaştı fakat ca-
nım istediğim kadar yakamamış olmalıydım ki kollarıyla bana sa-
nımayı kesmedi. Kulğıma eğilip "Kabul et, hak etti," dedi.

Ona tam cevap vereceksen, Helin, Arda'ya "Oğlum, bir ne anınız düğünden önce yapılması gereken testlerden?" diye sordugunda, Arda "Hastanedeyiz. Herhangi bir doktora sorun, hasta Google'dan bile aratsan bulabilirsin," diyerek Helin'e yantı verdi.

Doğukan "Tamam. Ben varım bu işte. Önemli olan onları mutlu etmek ve sonuna kadar desteklemek," dedi.

"Sonuna kadar varım," dedim ve gülümsedim.

Helin "Her şey çok güzel olacak. Esmâ yeni hayatına mükemmel bir başlangıç yapacak," dedi ve oturduğu koltuktan ayağı kalktı. Doğukan da onunla birlikte ayağa kalktı ve üstündeki gri muntun fermuarını yukarı çekti.

Üçü de Demir'e bakıp ondan cevap beklerken, ben de başımı kaldırıp ona baktım.

"Hadi ama..." dediğim zaman "Tamam, tamam," dedi ve aradan gözlerini Arda'ya sabitledi:

"Eğer bana bir kere daha kardeşim dersen, gözlüklerini ve gitarını birleştirip asla kaybetmeyeceğin bir yere koyarım kardeşim," dedi iğneleyici bir ses tonuyla.

Arda, yaptığı spora ve aldığı MMA eğitimine güvenerek "Merakla bekliyorum o günü," diye cevapladı Demir'i.

Doğukan "Saat kaç oldu ya? Hadi gidelim, hepimizin rahat bir uykuya ihtiyacı var," dediğinde, Demir anında "02.17" diyerek cevap verdi.

Arda ona dönüp "Yemin ediyorum bu adamda bir iş var," dediğinde, Demir "Sadece iki dakika önce bakmıştım. Hadi gidelim artık," dedi ve beni belirden destekleyip merdivenlere doğru yürümemi sağladı.

Yarın sabah erkenden işe koyulma sözünü birbirimize verdikten sonra, arabalara dağılmak için otoparka yürüdük. Helin ve Doğukan, Doğukan'ın klasik arabasına binerlerken, hastanenin otoparkına bir polis aracı girdi. Araç park haline geçtikten sonra kapı açıldı. İçinden çıkan sivil adamın bize doğru gelmeye başladığını görünce, eniştem olduğunu anlamam uzun sürmedi.

Eniştem, Arda'yı selamladıktan sonra "Esmâ nasıl?" diye sordu. Kısaça durumu özetledim ve Burak'la evleneceklerini de söyledim.

Eniştem "Normalde bu yaşlarda evlenenler ileride büyük bir

oranda boğanıyorlar ama Esma'nın durumu çok farklı. Onunki gibi durumlarda zaman her şey. Bu yüzden destekliyorum," dedi.

"Ne yani, bizim için zaman önemli değil mi? Dışarı çıkmak, hayat yaşamak, üniversite sınavına girmek, sanat akademisinin yetenek sınavı için kabul beklemek..." diye sorarken, bir yandan da enişteme bir şeyler ima etmeye çalışıyordum.

Eniştem "Tabi bunların hepsi seni öldürmek isteyen bir seri katilin yokluğunda yapılması gereken şeyler. Varken değil. Tekrar bu konuya konuşmayalım istersen Güneş," dediğinde, tartışmayı daha bağlatamadan kaybettiğimi anladım ve sustum.

Dördümüz arasında garip bir sessizlik olduktan sonra, eniştem "Esma'nı ben de görmek istiyorum, bir yukarı çıkıp geleceğim. Ardından beraber dönelim, merkezden Salih'in aracını ödünç aldım, bekle beni," dedi ve hastaneye doğru yürümeye başladı.

Arda "Serkan Amca, aslında şu evlilik konusunda memur işleri hakkında bir şey soracaktım..." deyip ona yettiğinde, konuşmaları bitmedi ve Arda onunla beraber hastaneye girdi.

Demir "Baş başa kaldık," dediğinde, sesinin yakınlığına şaşırıp ona baktım. Tam yanımda duruyordu. Ne olduğunu anlamadan, beni belimden kavrayıp vücudumun da ona dönmesini sağlamıştı.

"Birilerinin keyfi yerinde sanırım," deyip gülümsediğinde, o da gülümsedi.

"Evet ve sanırım sigara bile bana hiç bu kadar keyif vermemişti," dedi.

Bencilliğin beni benden alırken, onu öpmeye başlamak istedim. Mutluydu ve keyfini arttırabilmek, ona zevk verebilmek için, ona daha yakın olmak istiyordum ki onun aldığı zevki sağladığım hissiyle kendimi tatmin edebileyim.

Fakat eniştem biraz sonra gelecekti ve bizi o durumda yakalaması hiç uygun olmazdı.

San gecenin iki buçuğu olmasına rağmen hiç de yorgun görünmeyişin gözlerine baktım.

"Sana sigaranın bile hiç verememiş olduğu bu keyfi ne verdi peki?"

Hiç düşünmeden "Kazanmak," dedi.

Hırsı kayıplarla ve eksikliklerde dolu olan tek insan ben de-

gildim. Her ne kadar mükemmel görünse de, düşünse de, yapma-
muş gibi bir izlenim verse de, Demir de benim gibiydi. Hama onun
eksiklikleri daha çocukken başlamıştı. O bu eksikliklerini nasıl ha-
patacağı konusunda kötü de olsa bir çözüm bulup ülerediydi.
ben daha yeni yeni çözüm bulma uğraşlarındaydım. Güçlü olma
konusunda ondan öğrendiğim ve öğreneceğim çok şey vardı ki, bir
kelimeyle eşsiz mavi gözlerinin ve gizemli kişiliğinin yanında beni
ona çeken ilk şeylerden biri de bu olmuştu.

Bir zamanlar benden çok ama çok yukarda, üstün ve tecrübe-
li gördüğüm, özendiğim kişinin bir konuda benimle aynı fikirte
olması mükemmeldi. Kazanmıştık. Ben de böyle hissediyordum.

"Ve tabii ki sen. Sen benim diğer yıldızlardan daha yakın his-
Lanet olsun. Hemen eve gitmem gerekiyor!" dedi ve beni kendin-
den uzaklaştırdı.

Merakla "N'oldu?" diye sorduğunda "Sen, benim fışığım, ar-
önce bana uzun süredir tamamlamamışım beste hakkında mük-
kemmel nota verdin. Hatta birkaç, tamam bir sürü..." dedi ve hasta
cebinden arabasının anahtarını çıkardı.

"Ama daha eniştem gelmedi..." derken sağma bakmamla, eniş-
temin Arda'yla birlikte hastaneden çıktığını gördüm.

Demir "Üzgünüm Güneş ama bunu yapmadan seni bu gece
bırakmazdım," dedi.

"Neyi yapmadan?" diye sorar sormaz, Demir'in dudakları
dudaklarımda hissettim.

Dudaklarının tek bir dokunuşuyla karnımda alev alev yanan
başlayan ve her salise ile daha çok yere yayılan yangını hissetmemi
sağlayabiliyordu.

Demir'le birden fazla kez öpmüştük fakat bir insan her defa-
sında, en ufak bir parçasından bile bu kadar etkilenebilir miydi? Bu
olağan mıydı? Normal miydi?

Arda'nın tanıdık sesini duyduğumuzda, Demir dudakları
benden ayırdı ve ellerini de yüzümden çekti. Hava aydınlık olup-
tu eniştem bizi hastanenin kapısından bile fark edebilirdi ama saat
gece iki buçuk olunca, şans bizim lehimize olmuştu.

Demir kulağıma eğilip "Güneş, sen beni hasta edeceksin," diye
fısıldadıktan sonra, eniştemi karşımda görmemle, Demir'in ses to-
nunun üzerimde bıraktığı son etkiden kurtulmaya çalıştım.

Dediğim gibi, sadece çalıştım.

"Hane mıyız? Arda da geliyor. Semih on yedi yaşındaki bu gece vakti sokaklarda bırakmıştı öğrenirse beni öldürür," dedi ve güldü.

Arda öksürürmüs gibi yaptıktan sonra "On sekiz," dedi.

Eniştem "Biliyorum Arda ya, dalga geçiyorum seninle. Hadi Demir, Güneş'i getirdiğin için sağ ol," dedi.

Demir bana baktı ve yaklaşık üç saatir özel, samimi ve yeni bulduğum ses tonunu bir yana bırakıp, eski haline döndürdüğü caddesiyle, enişteme "Ne demek, görevimiz. Bu arada yarın sabah uyar alacağım çünkü yüzük almaya gideceğiz," diye cevap verdi. Anlamamıştım.

Demir'den bu cümleyi duymak neden içimde hayalindeki düğün planlarıyla kafayı bozmuş ergen kız duyguları uyandırmıştı?

Arda "Evet; ve gelinlikle damatlık. Güneş'in zevkine güveniyorum da sana pek güvenemeyeceğim. Sana kalsa gelinliği de siyah alsın," dediğinde, içimdeki ergen kız duyguları iki katına çıktı.

Zaten kızların en bilindik iki hayali lise balosu ve düğündür. Bende ikisi de yoktu fakat sanırım on saniye içerisinde, bir anda zati olduğunu anlamadan, kendi düğünümde kullanılacak iki ana rengin beyaz ve Tardis mavisi olduğunda karar kılmıştım.

Güneş. Konuya odaklan. Esmâ ve Burak'ın düğünü. Seni öldürmek isteyen bir seri katil sokaklarda gezerken, Demir'le birlikte alışverişe gitmek için izin kopartmak.

Evet, yüzük, gelinlik ve damatlık alışverişi.

Eniştemden beklemediğim bir rahatlıkla bana "Tamam ama yine belirlendiğim bir koruma sizinle olacak, aynen önceden olduğumuz gibi," dedi.

Demir, "Bana uyar," dedi.

Normalde Demir böyle şeylerden hoşlanmayan bir tipti fakat olanzıkları göz önünde bulundurduğumuzda, belli etmese de eniştem kadar o da bir korumanın sürekli beni izlemesini istiyordu.

Aylar sonra alışverişe, hem de Demir'le, hem de bir düğün alışverişine çıkacağım düşüncesiyle "Tamam," dedim.

Demir "Yalnız benim hemen gitmem gerekiyor, unutmamam gereken çok önemli bir şey var. Hadi Güneş..." eniştemin sorun

etmeyeceği, hatta onaylayacağını bildiğim bir şekilde beni bağ-
dan öptü, "... Yarın sabah görüşürüz. Hemen yat, oyalanma. Sıra da
iyi akşamlar," dedi Arda'yla enişteme toplu bir şekilde ve ardından
büyük bir hızla arabasına binip yola çıktı.

Arda'dan biz de Arda'yı bırakmak için onların evine doğru yola
çıkık.

Arabadaki sessizliği Arda bozdu ve "Güneş, sen de ufak ufak
araba kullanmayı öğrensen diyorum. Neredeyse on dokuz yaşında
olacaksın," dedi.

On dokuz sanki çok geç bir yaşmış gibi...

Eniştem "Bu aralar öyle aksiyonlara girmesek diyorum. Yana
dışarı çıkmama izin verebilmek için bile iki kere düşündüm," dedi.

"Asıl üniversite sınav sonuçları açıklandıktan sonra yetenek sı-
navına girebilecek miyim, ben onu merak ediyorum," dedim.

Arda "Güneş, mızımızlanmayı kes. Üniversite sınavından öyle
tam puan almak falan gerekmiyor, biliyorsun. Barajın belirlenen ka-
dar üstüne çıkman yeterliydi, çıkmışsındır da. Başvuru ile hang
videoyu gönderdin?" diye sordu.

"Başvuruyu Demir gönderdi. Sanırım müzikal yarışmadaki
'Say Something'i göndermiş," dedim.

Arda "Tamamdır o zaman, bu iş kesin. Şarkını seçtin mi?" diye
merak ettiğinde, eniştem "O videoyu göndermişse o şarkıyı söyle-
men gerekmez mi?" diye sordu.

"Hayır, istediğini seçebiliyorsun. Aslında 'Say Something'i söy-
lemeyi düşündüm fakat sanırım orası için yetersiz kalır," dedim.

Arda "Hakkısın. 'Sia'dan Chandelier, 'Titanium' falan mı de-
sek?"

"Yok artık, orada küçük sarı bir cırcivin patlayışını izlemek iste-
miyorsan başka bir şeyler düşünelim," dedim gülerek.

Arda "Niye, nesi var ki şarkıların? Gayet güzel ve zor şarkılar.
Üstelik sen hayli hayli söylersin, söylüyorsun da," dedi.

"Söylüyorum ama o şarkıları artık herkes söyleyip alıyor. An-
nen 'Rolling In The Deep' gibi. Harika şarkılar, ama kısa sürede o
kadar çok kişi tarafından kullanılıyorlar ki, artık onunla seçmelele
girmenin bir anlamı kalmıyor. Daha özgün bir şeyler olmalı..." de-
dim.

Arda "Şarkıyı boşver de, müzik aleti işini ne yapacaksın? Demir

sana birkaç haftada piyano çalmayı hayatta öğretemez. Piyano öyle kolay bir iş değil," dedi.

"Bilmiyorum. Aynı şeyi ona sorduğumda bana müzik kulağım olduğuma ve çalışırsam yapabileceğimi söyledi. Hentüz hiç çalışmam fırsatı bulamadık tabii," diyerek yanıtladım.

Arda "Piyanoyu boşver. Gitar daha kolay. Yani, bir konuda veya müzik aletinde ustalaşmak tabii ki zordur ama bu kadar kısa sürede piyano değil de gitarla uğraşırsan daha çok ilerlersin," diyerek, bana öğretmeyi önerdi.

Aslında mantıklıydı. İyi olabilirdi de, ama Demir'in buna nasıl bir tepki vereceğini bilemiyordum.

Arda yine düşüncelerimi okuduğundan emin olduğum bir şekilde "Tabii Demir kardeşimiz seninle o kadar vakit geçirdiğim için iç kemoğımı kırar, bilemiyorum civciv," dedi.

Eniştem güldü:

"Yapma ya, Demir aslında olgun çocuk. Bir şey diyeceğini sanmıyorum."

Enişteme baktım ve "Sen olayları bilmiyorsun, Arda'yla birbirlerinden nefret ediyorlar," dedim.

Arda "Neymiş neymiş, bir daha ona 'kardeşim' dersem gözümlerle gitarımı birleştirip bir şeyler yaparmış da... Sanki küfür emek," dedi sıkıntılı bir sesle.

En yakın arkadaşım ve sevgilim tarafından paylaşılamıyordum. En yakın arkadaşım en yakın arkadaşım, sevgilim de sevgilimdi. Kararılar bu kadar net ve basitti. Neden sürekli birbirlerine laf ama çabalarına giriyorlardı ki?

Arda "Neyse. Sen kendine uygun bir şarkı bulursun, ama mutlaka bana haber ver. Meraktan ölürüm yoksa," diyerek sözünü tamladığında, onun evine gelmiştik.

Demir'le hastaneye gelirken on beş dakikalık yolu kırk beş dakikada katettiğimiz için yol uzun gelmişti. Şimdi ise yol açılmış, bizi ortadan kalkmıştı.

Aslında enişteme de aceleyle nereye gittiğini sorabilirdim fakat sormak istemiyordum. O hataya birkaç kere düşmüştüm ve her seferinde beni geçiştirip 'Boşver, önemli bir şey değil,' diyordu.

Sanırım hayatta her gün her saat felaket şeyler oluyordu ve bunları bilmemem daha iyiydi.

Arda'yla vedalaştıktan sonra kendi evimize geldik. Eniştemle arabadayken Esmâ'dan söz ettik. Eve geldiğimizde çoktan Esmâ'nın uyandığını öğrenmiş bulunan halama bunu nasıl öğrendiğini sorduğumda, eniştemin ona mesaj gönderdiğini söyledi.

O duygu fırtınasında telefonuma bakıp merak etikleri halde eniştemle halama Esmâ'nın iyi olduğunu söylemeyi akıl edemiştim. Bunun için onlardan özür dilediğimde beni anlayışla kuşadılar ve ardından saatin çok geç olduğunu söylediler.

Odama girdim. Demir'in, eğer görürse yüzde yüz dalgı geçeceği fakat çok sevdiğim için asla umursamayacağım mavi ve kelebekli pijamamı giydim, ışığı kapattım, ardından telefonumu elime alıp yatağa girdim.

13 yeni mesaj.

Bunlardan iki tanesi Arda, Esmâ, Helin, Doğukan ve benim bulduğum konuşma grubundandı. Demir grubta yoktu çünkü bana o ciddi sesiyle "Ne gerek var?" demişti. Ben de kasmamıştım.

Gönderen: Arda

Yarın sabah erkenden görevinizin başına. Güneş'in eniştesiyle konuşum ve eğer her şey tamam olursa yarın akşam olayı gerçekleştirebiliriz. Nihâdî memurunu o ayarlayacak. Müracaat işlemlerinin de hızlı olmasın konusunda bana yardım edecek. Yarın akşam altında herkes hastanede olsun. Şunlara en güzel günlerini yaşatalım :) (02.56)

Atatürk Lisesi'ne geldiğim zamanlarda, Arda, öncesinden ne Burak'ı ne Esmâ'yı ne de Helin'leri tanıyordu fakat bugün geldiğimiz noktada onlarla bu kadar iyi arkadaş olması beni mutlu ediyordu. Birlikte olmak istediğiniz kişiler zaten kendi istekleriyle bir araya geliyorlarsa, sürekli olarak farklı yönlere gitmeniz gerekmiyordu.

Bunun dışında Arda mükemmel bir arkadaş ve benimkilerin de, benim sahip olduğum bu mükemmel arkadaşla sahip olunamayan gerçekten çok güzeldi. Aynı şekilde benimkiler de asla arkadaşlığını yolda bırakmayacak dostlardı ve Arda'nın da böyle dostları ihtiyacı vardı.

Gönderen: Helin

Tamam. Doğruken de yanımda. Testlerin neler olduğunu öğrendik ve yeni halieleceğiz. (02.58)

Okuduktan sonra ben de bir mesaj attım:

Tamamdır, korumam, sevgilim ve ben bir ekip halinde hizmetinizdeyiz. İyi gıdiler herkese! Bugün muhteşemdi :) (03.11)

Ardından diğer on bir mesajın hepsinin aynı kişiden gönderildiğini gördüm: Demir'dendi.

Demir ve üst üste on bir mesaj?

Merakla mesajları görmek için adının üstüne dokundum.

Gönderen: Demir

Balam, sanırım beste tamam. (03.02)

Ana emin değilim. (03.04)

İki bilirsün,emin olmamaktan pek hoşlanmam. (03.04)

Sanırım emin olabilmek için seni bir kez daha öpmem lazım. (03.06)

Hem de acilen. (03.06)

Neden durup durup mesaj atıyorsun? (03.08)

Bana da kışfı yedirdin fısık. (03.08)

Az önce mazaratı bir kez daha kaldım. Bu parça... çok sen. (03.09)

Sanırım uyuyorsun, aferin. (03.10)

Yarın saat 10'da aşağıdayım. Bekletme. Yoksa sonuçlarına katlanırsın. (03.10)

Sonuçları dediğim de, şu anda bu mesajları okurken fazlasıyla merak mıydın ve doymak için cıldırıldığın bestemi dinletmemek olabilir mesela, merak etme. İyi günümdeyim, ağır cezalar yok. Zaten ceza yok. Tamam, gerçekten kışfı yedirdin bana. Daha yazmayacağım. Telefonu uzağa ko-
yorum. (03.10)

Suratımdaki olağanüstü sırtış yüzümdeki tüm kasları etkiler-
ken, engellemek için hiçbir şey yapmadım. Beni gülümsettiği mü-
kemmel dakikalardan birini daha yaşıyordum. Ona cevap yazdım:

Sen öpüksün :)

40. Bölüm

Alarm sabah dokuzda çaldığında, dün gece geç yatmış olmama rağmen hemen gözlerimi açtım. Ayağa kalktım ve alarmı durdurduktan sonra doğruca duşa girdim. Demir saat onda aşağıda olacağını söylemişti ve geç kalmak istemiyordum.

Demir net bir insandı. Eğer onda geleceğini söylemişse tam onda burada olurdu, ne bir dakika önce ne de bir dakika sonra.

Hayatta tek net olduğu konu zaman konusu değildi fakat kendisi böyle biri olduğu için diğerlerinin de onun gibi olduğunu düşünüyordu ve ona göre hareket ediyordu.

Yaklaşık on beş dakika sonra banyodan saçım taranmış bir şekilde çıktım. Kurutmakla uğraşmadım. İç çamaşırlarımı giydikten sonra dolabımın karşısına geçip acaba Demir'le düşün alışverişine giderken ne giymeliyim diye düşündüm. Tam o sırada telefonuma gelen mesajın sesiyle masama yöneldim.

Bizimkilerin olduğu konuşma grubuna, Arda mesaj atmıştı.

Gönderen: Arda

Serkan Arda sağ olsun işler şaşırtıcı derecede hızlı gitti ve akşama resmi olarak bir düğüne davetliyiz arkadaşlar. Görevler halledildikten sonra herkes akşam altıda hastanede olsun! Yedide parti başlas. Doğukan, sizin okuldan çağıracağınız öbür kişileri de Savaş'la sana bırakıyorum.

Enişteme kahvaltıdaiken etmem gereken büyük bir teşekkür vardı.

Tam cevap yazacaktım ki Burak benden önce davrandı:

Gönderen: Burak

Arda... adamın dibisin. Esmâ'nın ailesini ikna etmek biraz zor oldu ama sonunda ikna oldular, ağşam herkesi bekliyorum.

Burak'a Esmâ'nın nasıl olduğunu soran bir mesaj gönderdim ve aldığım cevap beni tekrar rahatlatdı. Oldukça iyiydi ve iki güne kadar taburcu olacaktı. Aslında bu düğün işi fazla aceleye geliyordu ve Esmâ'ya ağır da gelebilirdi. Fakat onlar mutluluklarını bir an önce taçlandırmak istiyorlardı. Bize de onlara destek olmak düşerdi tabii ki.

Giymek için dar, yüksek belli, siyah pantolonumu ve kısa gri ve ince kazakımı seçtim. Kazak, tam karnımın üstünde; pantolonumun başladığı yerde bitiyordu. Üstünde desen yoktu, sadece yakası biraz genişti ve omuzlarımdan düşüyordu. İçime giymiş olduğum siyah sütyenin askısı omuzlarımdan görölüyordu ve askılar sanki kazağa dikilmiş gibi uyumlu görünüyordu.

Saçlarım, önleri kurumaya başladıkça, her zaman sahip olduğu o hafif dalgaya da geri dönmeye başlamıştı.

Takı takmayı planlamıyordum fakat odamdan çıkmak üzereyken masamın en üstünde ve en ortada duran, mavi-gri taşlı tokaya baktım. Arkasını çevirdim ve parmaklarımı, kazınmış harflerin üstünde gezdirdim.

D&G

Tokayı Demir'in annesine geri vermek üzere ona götürecektim. Son bir kez daha takabilmek için aynanın karşısına geçtim ve saçımın ön taraflarından eşit ve az miktarda ayırdığım saçları arkada, ortada birleştirip bol bir şekilde o tokayla tutturdum, ardından kahvaltı yapmak üzere salona geçtim.

Halamlara günaydın dedikten sonra büyük bir 'tatlı kız' imajına girip enişteme sarıldım.

"Oooo baksana Ebru. Bir anda değerli olduk," dedi ve eniştem gülümeye başladı.

"Ne alakası var? Hep değerlisiniz," dedim ona kızarak.

"Bu sarılmayı neye borçluyuz küçük hanım?"

"Çok teşekkür ederim, Arda mesaj attı. Her şeyi halletmişsiniz," dedim ve masadaki yerime, Mert'in yanına geçtim. Halam ben ykanırken çoktan kahvaltıyı hazırlamıştı.

Halam "Birkaç telefon ettik, başka bir şey yapmadık güzelliğ, akşam biz de gelmek istiyoruz ama," dediğinde, gülümsemem ve onlara gelebileceklerini söyledim.

Mert'i yanğından öptükten sonra tekrar içimden "Gri oyuncak arabam için özür diliyorum," demiştim. Sanırım Demir, hakkımda yine haklıydı, ufak şeylere bile çok takılıyordum.

Kahvaltıya başladığımızda eniştem "O kalabahça hastane yönetimi ne diyecek?" diye sordu.

"Çok kalabalık olmayacağız, zaten bir hastanede düşün ne kadar büyük olabilir ki? Sembolik ama resmi bir şey olacak. Ciddi ciddi evlenecekler, ama küçük bir kutlama partisi tarzında bir şey olacak. Çok gürültü çıkacağını sanmıyorum," dedim.

Eniştem "Ben hâlâ fazla genç olduklarını düşünüyorum ve içime sinmiyor. Zor bir şeydi, anlıyorum ama... neyse. Esma uyardı ya, gerisi önemli değil zaten. Aileleri de kabul ettiyse bize laf etmek düşmez," dedi.

Açıkcısı kimsenin onlar hakkında 'daha çok gençler' temalı konuşmasını umursamayacaktım. Onların sahip olduğu şey sihirliydi. Olay bu kadar basitti.

Herkese sevdiği insana yeniden kavuşmak gibi bir lütuf verilmiyordu. Kardeşim Atakan'ı ve annemle babamı tekrar görmek için neler yapabileceğimi biliyordum ben, bu yüzden bu olayın her zaman sonuna kadar arkasındaydım.

Ailemi düşününce, aklıma uzun zamandır ziyaretlerine gitmediğim gelmişti. Önceleri her gün olan aralık, zamanla haftalara ve aylara dönüşmüştü. Sanırım en son dört ay önce gitmiştim. En kısa zamanda tekrar gitmek istediğimi aklımda bir kenara yazdım.

Kapı çalındığında eniştem "Hah, Emre Bey gelmiş olmalı. Seninle bugün beraber olacak olan koruman olur kendisi," dedi gülümseyerek.

Emre! Tabii ki! Emre ve Kayhan... Bodrum'dan beri çok sık konuşmamıştık. Emre yine arada mesaj atıyordu ama Kayhan, Demir'le olan kavgasından sonra benimle zar zor konuşuyordu.

"Halacığım, kapıyı sen açar mısın? Benim acilen aramam gereken iki kişi var," dedim ve hızla odama gittim.

İlk olarak Emre'yi aramayı denedim, fakat açmadı. Ardından Kayhan'ın numarasını buldum ve onu aradım.

Kayhan "Güneş?" diyerek telefonunu açtığında sesinden, onu aramama çok şaşırdığını fark ettiriyordu.

"Kayhan! Merhaba, nasılsın? Neler yapıyorsunuz Bodrum'da?" diye sordum.

"Çok iyiyim, teşekkürler aradığın için. Ben hâlâ Bodrum'dayım fakat Emre artık İstanbul'da yaşıyor. Orada bir üniversiteden burs aldı," dedi.

"Gerçekten mi? Buna çok sevindim."

"Evet, ama ben sevinmedim. Benim kardeşim gibiydi. Özlüyorum o hayvanı," dedi ve ardından garip bir sessizlik oldu.

Sessizliği bozmak için ona kardeşi Hemraz'ın neler yaptığını sordum.

"Hemraz da iyi. Onun bir de arkadaşı vardı, Şevval. Belki hatırlıyordur...?" diye sorduğunda hemen "Tabii ki hatırlıyorum, piercing'leri olan siyah saçlı kız..." dedim.

"Evet, ben burada bir sörf ve yüzme kursu açtım, onlar da bana yardım ediyorlar. Başta sadece birkaç çaylağa ders verirdi diye düşünüyorduk fakat iş o kadar büyüdü ki, şu anda kiraladığımız yüzme havuzunu haftada yedi gün kullanıyoruz," dedi.

"Bu çok güzel! Tebrik ederim, sadece sörf olmaması iyi olmuş. Kızın da yüzme dersleri ile açığı kapatırsınız. Harika fikir... Ya ben arımda sizleri hemen bu akşam İstanbul'a çağırarak için aramıştım. Esma ve Burak evleniyor," dediğimde, anında "Evleniyorlar mı? Vay be. Adama bak! Çok mutlu oldum ama maalesef gelemem, kızılar devam ediyor, bizim kızların da ben olmadan geleceklerini ummuyorum," dedi.

Anlayışla karşılayarak ona "Tamamdır, Hemraz'la Şevval'e ben-den selam söyle. Bu arada, Elif ne yapıyor?" diye sordum.

"Elif, seninle ilkokul arkadaşı çıkan Elif mi? Oooo, o aylardır yok Amerika'da dört üniversitenin tam burs aldı, hayatta ulaşamaz-tın kendisine," dedi.

Elif en son biz Bodrum'dan giderken Arda'ya selam söylememi istemişti, fakat unutmuştum. Muhtemelen tekrar unutacaktım.

Kayhan'la olan telefon konuşmamız sonlanırken, kapatmadan önce bana bir soru sordu:

"Senin kavgacıyla işler nasıl gidiyor?"

Hangi birini anlatayım? Demir'in babası öldürüldü, geçmişte birlikte

olduğu kızlar öldürüldü ve sırada büyük ihtimalle ben varım. Koruma-
dolayıyorum. Ev hapsim var fakat arada sıvılabiliyorum. Bu arada seni
yok yere üzmeyeyim diye söylemedim ama Esma komaya girmişti. Menk
etme, şimdi uyandı ve biz o kadar manyak bir arkadaş grubuyuz ki, onai
günü onlara bir düğün düzenliyoruz...

"Olduğu kadar," dedim ve ardından odamda duran duvar saati-
ne baktım. Ona on vardı.

"Kayhan, sonra tekrar görüşürüz olur mu? Benim şimdi gi-
mem gerekiyor..."

"Tamam, Güneş beni aradığına çok sevindim. Bu arada, benim
de bir kız arkadaşım var, adı Damla. Kursta tanıştık. Aslında yüzme
bilmesine rağmen sadece benimle tanışabilmek için kursa geliyor-
du. Ben de bunu daha en başından anlamıştım ama anlatmamış gibiy-
ce. Yapararak devam etmiştim. İşte olaylar birbirini takip etti ve... öyle
işte. Çıkıyoruz," dediği anda, az önce yaşadığımız garip sesizlik,
bu yeni oluşan sessizliğin yanından bir hiç gibi kaldı.

Aslında kafayı bana takmamış olması ve ardından başka biriy-
le çıkmaya başlaması olumluydu fakat sadece onunla yeni sevgili-
si hakkında sohbet edecek bir vaktim yoktu. Ayrıca, biraz saçma
oldu.

"Taaaamam Kayhan. Sonra tekrar görüşürüz," dedim ve onun
da "Hoşça kal," dediğini duyduktan sonra telefonu kapattım.

Odamdan küçük siyah çantamı aldım ve içine telefonumu koy-
duktan sonra omzuma astım.

Salonda ayakta duran, Uludağ'a gittiğimiz zamankinden daha
az Hodor'a benzeyen bir adam gördüm.

"Merhaba Emre Bey," dedim.

Kısa süren tanışma faslının ardından kazağımla rengi neredeyse
aynı olan gri çizimelerimi giydim, saatin on olmasıyla da asafın
indik. Demir, tam da beklediğim gibi, arabasını bizim apartmanın
önüne park etmişti ve yüzü bize dönmük, kolları göğsünün aln-
da bağlanmış, ağırlığını arabanın kapısına yaslamış bir şekilde beni
bekliyordu. Arkamda eniştemi ve Game Of Thrones'taki Hodor'a
azıcık benzeyen adamı gördüğünde, yerinden doğruldu ve bize
doğru bir adım attı.

"Günaydın Erkan."

Demir, eniştemin ona selam vermesiyle beni süzmeyi bırakıp ona baktı.

"Soyadla hitap işini yapmasak, çünkü şahsen ben soyadımdan nefret ediyorum," dedi.

Demir'in soyadından nefret ettiğini hiç düşünememiştim. Ben um bir aptaldım. Babasından ve ailesinden nefret ederken hayatı boyunca o soyadla anılmıştı ve öyle de anılacaktı.

Benise ona "Seni seviyorum Demir Erkan," diyordum.

Tamam, yine ufak detaylara çok takıldığım bir zamandaydık. Akıldan tüm düşünceleri uzaklaştırıp sevgiyle geçireceğim güne odaklandım.

Demir, Emre Bey ile tanıştı. Eniştem bizlere dikkat etmemiz gereken şeyler hakkında her zamanki konuşmasını yaptı. En ufak bir şeyde hemen onu aramamı da bana söylediikten sonra, akşam hastanede buluşacağımızı belirtti.

Ah, Mert büyüyünce neler olacaktı kim bilir?

"Önce kıyafetler mi yoksa yüzük mü?" diye sorduğunda, başımı telefonumdan kaldırdım.

Arabaya biner binmez Emre'yi tekrar aramak için çantamdan telefonumu çıkarmıştım.

"Fark etmez, nerelere bakacağız?" diye sordum.

Demir "Güneş, nereden gelinlik alınacağını bana senin söylemen gerekiyor, bunun için buradasın sevgilim," dedi ve ardından arabanın aynasından arkaya, kontrol için korumanın kullandığı arabaya baktı.

"Bekle, önce Emre'yi arayıp onu düğüne davet etmem gerekiyor," dedim.

Telefonu kulağıma götürdüğümde Demir "Emre kim?" diye sordu.

"Hani Bodrum'da vardı ya, sörfçü ekibinden biri işte, Burak ve Arda'yla çok yakın arkadaş olmuşlardı," diyerek ona cevap verdim.

"Geri zekâlının adı Kayhan değil miydi?" dediğinde güldüm ve "Hayır, o diğeri," dedim.

Aklıma, Bodrum'da geçirdiğim günler hem cennet hem de cehennem gibi geliyordu. Tatilin neredeyse tamamında Demir'sizdim ve psikolojim onsuzluğu, onun yapmış olduğu şeyleri kaldıramıyıştı. Sonrasında o gelmiş ve sanki tüm o karanlığın içinde

bana yeniden ulaşabilmeyi başarmıştı. Gerçekler ilk defa canımı yakmamıştı, aksine beni biraz da olsa rahatlatmıştı.

Asla tamamen rahatlayamayacaktım, bunu biliyordum. Her ne kadar kazayı Demir yapmamış olsa da ailem hayatta mıydı?

Hayır.

O zaman tam anlamıyla bir rahatlama benim için asla söz konusu olamazdı. Amacım olabildiğince mutlu olmaya çalışmaktı. Bunu da tam şu anda yanımda oturan ve o tüm olgunluğuyla, gideceğimiz gelinlik alışverişinde, beni söyledikleriyle gülmekten yerlere yatacak Demir yapacaktı.

"Onları çağırmaya ne gerek var ki?" diye sordu. O sırada Emre'nin telefonu açmasıyla hemen telefona yoğunlaştım.

"Emre! Selam. Nasılsın?"

"Vaaay, Güneş Hanım. Buralara uğrar mıydınız?"

"Aslı sen buralara uğramışsın da haberimiz yokmuş. Kayhan'la konuştum, bana İstanbul'a taşındığını söyledi," dedim.

Demir yan koltuktan bana baktı. Pis ve kışkanç bakışı benim hafifçe gülümsememe neden olurken Emre "Evet, evet. Sizleri aramaya fırsatım olmadı diyerek yalan söylemeyeceğim Güneş çünki siz de bizi hiç aramadınız. Yani kısacası unuttuk gitti canım," dedi.

En azından hayatta dürtüst insanlar da vardı.

"Kabul. Bak, bu akşam Esmâ ve Burak evleniyor. Sana bir hastanenin yerini mesaj atsam, akşam yedi civarında orada olabilir misin?" diye sordum.

Emre "Evleniyorlar mı? Tabii ki gelirim de, neden bir hastaneye gelmem gerekiyor?" diye sordu.

Eğer anlatmaya başlarsam hem Emre'nin meraklı sorularına maruz kalıp onu bu güzel günde üzmüş olacaktım, hem de onunla daha uzun konuştuğum için Demir beni kötü bakışlarıyla öldürmeye devam edecekti. Bu yüzden ona "Esmâ'nın sağlık sorunları vardı fakat merak etme, gerçekten şu an çok iyi ve iyileşmeye devam ediyor, akşam daha detaylı konuşabiliriz," dedim gelmesini umarak.

"Bu akşam bir planım vardı ama iptal edebilirim. Sizleri görmek çok güzel olacak."

"Tamamdır, çok sevindim. Adresi sana şimdi mesaj atıyorum. Görüşürüz!"

"Hey bekle, senin o sevgilin, hani Kayhan'ın ağzını yüzünü dağıtan sevgilin de geliyor mu?" diye sorduğu anda, Demir kıkılda-
nı bastı. Telefonun sesinin o kadar açık olduğunu ve duyulduğunu
şek etmemiştim.

"O gülen de şu anda o mu?" diye bir soruyla daha karşılaştı-
ğında, Emre'ye "Evet... evet. Ama artık daha insancıl, inan bana,"
dedim, sevdiğim adamın gülümseyişini seyrederken.

"Bunu duyduğuma sevindim, adamın konusu aylarca Bod-
rum'u salladı. Şaka gibi..." dedi.

Demir her ne kadar gülmüş olsa da, konuşmanın çok uzadığını
düşünmüştü ve bunu belli edecek şekilde öksürmüştü gibi yaptı.
Zaten bir an önce telefonu kapatıp Demir'le konuşmak istiyordum.

"O biraz öyledir... Bir yere geldi mi, ortalığı dağıtıp gider. Ney-
se, akşam görüşmek üzere. Hoşça kal!" dedim ve telefonu kapat-
tım.

Gülerek "Demir o kıkık neydi? Emre altına yapacaktı," de-
diğinde, Demir "Bu kadar konuşulacağımı bilseydim, daha güzel
bir şeyler yapardım. Bekle... zaten çok güzel bir şey yapmıştım.
Tamam, sorun yok," dedi ve ardından hızlı bir şekilde sağ koluyla
beni kendine yaklaştırıp yanağımdan öptü.

"Biriyle kavgaya girmek hoş bir şey değil, sana annen öğret-
medi mi?" diye sordugum anda, bu cümleyi kurduguma pişman
oldum.

Onun bir şey demesine fırsat vermeden "Özür dilerim, öylesi-
ne söylemiştim. Bir ciddiyeti yoktu," dedim kendime kızarak.

Kural: Ailesini kaybetmiş, ailesiyle kötü bir geçmişe sahip olan
insanlara bu tür espriler yapılmamalıydı.

"Önemli değil, tokayı takmışsın bakıyorum."

Demir'in olaya çok takılmadığını görünce sevindim.

"Evet, aslında sana geri vermek için getirmiştim..." diyerek sö-
zime başladığımda, açık bir otoparka girmiştik, Demir de arabayı
park etmek üzereydi.

"Güneş saçmalamayı kes ve in arabadan, çok işimiz var," dedi.

Arabadan indik ve otoparkın çıkışından çıktık. Ardından sağa
dönüp kalabalık bir caddede yürümeye başladık.

"Bildiğim tek yer bu cadde. Yolda geçerken görüyordum, bir sürü gelinlikler falan vardı. Ya da gece kıyafeti midir nedir, işte onlardan..."

Demir'in bu işlerden anlamadığını belirtmek için kullandığı kelimeler, bana çok komik ve sempatik geliyordu, sürekli gülümsememe sebep oluyordu.

"Tamam, işimizi görür. Şu dükkândan başlayalım."

"Ne demek şu dükkândan başlayalım? Kaç tane gezereceğiz ki? Bir tanesine girip alıp çıkamaz mıyız?" diye sorduğunda, gülümsememi iki katına çıkardım. "Ahh, Demir... Gerçekten bu konular hakkında hiçbir fikrin yok," diyerek karşılık verdim ve caddedeki en göze çarpan ve en büyük gelinlikçiye girdik.

"Hoş geldiniz."

Gri ve topuz yaptığı saçları ile, burnundan kayan gözlüğünü düzelterek bizi selamlayan yaşlı teyzeye "Merhaba," dedim. Kolunda sabitlediği iğnelerden terzi olduğu anlaşılıyordu.

"Nasıl bir model bakmak istiyordunuz?" diye sorarken Demir'e baktı. Demir etrafını incelemek yerine soyunma kabini-nin karşısındaki beyaz, deri koltuklardan birine oturmuştu, bizi bakıyordu.

Arkamı dönüp, girdiğimiz cam kapının dışında duran korumamız Emre Bey'i görünce rahatladım, neden bakma ihtiyacı hissetmiştim onu da bilmiyordum, ardından terziye cevap verdim:

"Sade bir gelinlik bakıyoruz. Üstünde mümkünse taş olmasın, çok süslü olmasını istemiyoruz."

"Hım.. Size... şöyle bir model gösterebilirim..." dedikten sonra, giriş kapısından deri koltuklara kadar uzanan koridordaki zıklara yürüdü. Bize en yakın olan askılıktan bir gelinlik aldı ve göstermek için yanımıza getirdi.

"Bu güzelmış, acaba bir beden küçüğü var mı?" diye sorarken aklımda Esmâ'nın son zamanlarda zayıflamış olan vücudu vardı.

"Siz bir deneyin, istiyorsanız daraltırız. Ama bir küçüğü malesef yok, hepsi özel dikimdir," dedi ve gelinliği elime tutuşturdu.

Demir "Ben beğenmedim," dediğinde, ikimiz de geldiğimizden beri sessiz kalmış olan Demir'e döndük.

"Neden?" diye sorduğumda, Demir "Arkası çok açık," dedi.

Terzi kadın gelinliği bana gösterirken sadece ön plandan gör-
düğümü hatırladım ve Demir'in uyarmasıyla birlikte, gelinliği ar-
kama çevirdim.

"Evet, bu... fazla açık," dedim, derin ve eğer giyersem belime
kadar uranacak olan sırt dekoltesine bakarak.

Terzi kadın gelinliği elimden alırken içeriden hiç görmediğimiz
daha genç bir kadın çıktı ve içecek bir şey isteyip istemediğimizi
sordu.

Demir'in "Su," diye cevap verdiği anda, hemen "Evet, su rica
edebilir miyiz?" diyerek onun kabalığını kurtarmaya çalıştım.

Benden birkaç yaş daha büyük olan kadın, ben ona cevap ve-
rirken de gözlerini Demir'den ayırmamıştı. Hani, gelinlik baki-
yoruz... Hani evleniyor olma ihtimalimiz çok yüksek... Hani o
kızda gördüğün son derece yakışıklı, mavi gözlü insanla ben
beraberim vesaire...

Kadın gözlerini Demir'den ayırdıktan sonra "Acaba bu kız bu
çoğu nasıl kapı" düşüncesiyle bana baktı. Kıskançlık dolu dü-
şüncelerimin aksine, gülümseyerek ona baktığımda gözlerini ka-
çırıp ve arkasını dönüp içeri gitti.

Safına dönüp terzi kadına bakmak istediğimde, onun gözle-
rini kasamış bir şekilde bana bakıyor olduğunu gördüm. Bir elini
içinde tutarken öbür dirseğini de o koluna dayamış, işaret ve
hüca mağasını çenesinin altında tutuyordu.

Birkaç saniye sonra "Aslında..." dedi.

"...aslında ben sizin ne istediğinizi anladım. Anlattığınız gibi
sade, taşsuz ve son derece masum bir gelinliğim var, tek sorun onu
şu anda dikiyor olmam. Siz burada bekleyin, ben hemen gelece-
ğim," dedi ve ardından öbür kadının gözden kaybolduğu tarafa
doğru yürüdü.

Demir bana baktı.

"Bu daha ne kadar sürecek?" diye sorduğunda "Daha sadece bir
gelinlik gördük," dedim.

Demir "Açıkçası Esmâ'nın sonsuza dek hatırlayacağı düğünü-
nün bir hastanede geçmiş olmasını isteyeceğinden emin değilim,"
dedi.

Bu beni düşündürdü. Arda çok heyecanlanmıştı ve hemen

anında harekete geçmiştik. Evet,onları mutlu etmek istiyorduk ama ileride fotoğraflara bakınca bir hastane odası görmek isteyeceğinden de emin miydik?

"Aslında haklı olabilirsin, ama Burak'ın o andaki gözyaşları, Esma'nın söylenen sözlere karşı gülümsemesi... Her şey paha biçilemezdi ve hepimize aslında hayatın ne kadar çabuk sönebileceğini gösterdi. Burak'la ikisi kaybedilecek bir zamanın olmadığını ve bir an önce işi resmileştirmek istediklerini kabul ettiler," dedim.

Demir "Hayır, sen haklısın. Zaten istedikleri zaman ileride yeniden düğün yapabilirler, ben bunu düşünmemiştim," dedi.

"Bana dinletmen gereken bir beste var," dedim, önceki gece bana yazmış olduğu mesajlara gönderme yaparak.

Demir "Yaa... o beste. Onu yetenek sınavında çalışacağım. O zaman kadar şansına küs," dedi.

Tam ona ne kadar merak ettiğimi ve hemen dinlemek istediğimi söyleyecektim ki, terzi kadının elinde tutarak getirdiği gelinlik karşısında bir şey diyemedim.

"Bu benim on iki yıllık çalışmam. Hâlâ bitirmedim. Gelinliğin ölçülerini kendi kızıma göre yapmıştım fakat kızım uzun zamandır Amerika'da yaşıyor. Hiç prova yapamadan orada hızlıca evlenmişti. Hal böyle olunca da gelinlik yarıda kalmıştı. Eğer yarılmıyorsa..." dedikten sonra, uzun ve modern kesilmiş kaftar rengi eteğinin cebinden bir mezura çıkardı ve gelinliği yavaşça Demir'in oturduğu koltuğun yanındaki koltuğa bıraktı.

Bana yaklaştı. Mezurayı belime doladı ve bir saniye sonra "Yınlamışım. Aynısınız," dedi.

"Ama..." demeye çalışırken kadın beni durdurdu ve "Ama kabul etmiyorum. Bunu giyeceksiniz küçük hanım," dedi gülümseyerek.

"Gelinliği benim için bakmıyorduk, evlenecek olan, benden daha ince ve daha kısa bir arkadaşım için alacaktık..." diyerek giymekten kurtulmaya çalıştım.

Aslında uzaktan görünüşüyle gerçekten hoşuma giden bu gelinliği üstümde denemek istiyordum fakat hem amacımız bana gelinlik bakmak değildi, hem de bu kadının kızına özel olarak hazırlanmış olduğu bu gelinliği giymeyi kabul edemezdim.

Kadın "Tamam, satın alma. Ama provaya ihtiyacım var. Şimdi soyunma kabinine girelim. Sana yardım edeceğim," dedi ve beni

arkandan iterek soyunma kabinine yönlendirdi. Kabinе girmeden önce Demir'e baktım, kahkaha atarak bizi izlediğini gördüm.

Şaşkınlığım, onun kahkası ile gülümsemeye dönüşürken gelinliği denemeyi kabul ettim.

Straplez olan üstü, sanki elbise benim üzerime dikilmiş gibi oturmuştu. Göğüs kısmı biraz dar gelmişti ama gelinliğin üzerinden düşmemesi için bu iyiye işaretti. Belden aşağısı çok az bir labanlık farkıyla yere kadar süzülürken, eskiden bembeyaz olan gelinliğin zamanla çok hafif de olsa krem rengine kaymış olduğunu gördüm. Sanırım bu renk, sadece beyazdan daha çok hoşuma girmişti.

İnce ve yumuşak kumaşın tenimdeki hareketine alıştıktan sonra, serri kadın bana adımı sordu.

"Güneş. Sizin adınız nedir?"

"Nadire," dedi. Ardından gelinliğin üstünde birkaç yeri iğneyle tutardı ve dikişle ilgili anlamadığım şeyler söyledi. Gözlerimi kabindeki aynadan ayıramıyordum.

Muhteşimdi. Hiçbir süsü olmayan bu sade gelinlikte sadece, buçun sona dantel işlemleri vardı. Danteller gelinliğin sadeliğini bozmadan harika bir hava katıyordu.

Nadire Hanım, omuzlarımdan öne düşmüş olan saçlarımı toplayıp tek olan sağ omzumdan düşmesini sağlayınca yan dönüp elbisenin arkasının nasıl durduğuna baktım. Sirt dekoltesi öbür gelinlikteki kadar açık değildi. Karnımın hizasından birazcık daha yukarıydı.

Sanırım eğer ben evlenecek olsaydım, bu elbiseyi alırdım.

"Genç oğlan kendinden geçecek," dedi ve ardından kabinin perdesini açtı.

Değeri çıktığımda Demir'in ifadesini görmek için gözlerimi ondan ayırmıyordum. Şaşkınlığı gözlerinden anlaşılıyordu. Elbiseyi o da çok beğenmişti. Suyu getiren genç kadın beni gördüğü anda yavaşlıkla suyu Demir'in üstüne döktü.

"Özür dilerim, peçete getireyim," dedikten sonra içeri gitti.

Demir üstüne dökülen suyu bile hissetmemiş gibiydi.

"Henüz teklif etmediysen bile, şimdiden etsen iyi olur evladım," diyen teyzeye gülümsedim. "Yok teyzecğim, büyük görün-

düğümüne bakma, ben on dokuz, Demir de yirmi bir yaşımda," dedim.

Demir "Tamam, bu güzel ama alamayız. Çıkar," dedi.

Nadire Teyze "Ama artık tam prova alışıma göre bir hafiflik işi var sadece..." dediğinde "Bize bu akşama lazım, kusura bakmayın," dedim.

Kabine girip yine Nadire Teyze'nin yardımlarıyla gelinliği gi-kardım. Bu tarz gelinliği bu dükkanda değil de iki sokak aşağıdaki bir başka mağazada bulabileceğimizi söyledi ve bize o mağazanın yerini tarif etti. Teşekkür ederek çıktık.

Biraz yürüdük. Karşıdan karşıya geçecekken Demir "Tefin- num yok," dedi. Deri ceketinin cebini kontrol ettikten sonra "Sen giyinirken mail cevaplıyordum. Sanırım orada bıraktım. Bekle," dedi ve arkasını dönüp hızlıca yürümeye başladı.

"Her şey yolunda mı Güneş Hanım?"

Emre Bey'in sesini duymamla beraber ödüm patladı.

"Korkuttunuz, her şey yolunda. Demir telefonunu gişideki gelinlikçide unutmuş," dedim, bir anda arkamdan çıkan koru- mı gördükten sonra.

Demir gelene kadar görevi gereği yanımda dikileceğini bili- ğim korumamla sohbet kurmaya çalıştım.

"Ne kadar zamandır eniştem için çalışıyorsunuz?"

"Çalışmıyordum. Beni özel olarak karakoldan bu görev için ça- ğırdılar," dedi, daha az Hodor'a benzeyen korumam.

Herhalde "Sadece işime odaklanırım," düşüncesiyle buraday- bu yüzden daha fazla soru sorup onu sıkmadım.

Demir geldiğinde karşıdaki kaldırıma geçtik ve ardından iki so- kak aşağıya indik.

Yürürken elimi tutuyordu.

"Eğer Esmâ'nın düğünü bir hafta sonra olsaydı o gelinliği alır mıydık?" diye sorduğunda, ona "Bilmem, alır mıydık?" diyerek karşılık verdim.

Demir bana bakıp "Hayır," dedi.

"Neden?"

"Çünkü o giydiğin şey, sana başka birinin giymemesini gerektir- recek kadar çok yalışıyordu," dedi.

41. Bölüm

"Merhaba, nasıl yardımcı olabilirim?"

Demir'le beraber Esma'ya uygun, hafif ve sade bir gelinlik; Burak için de Demir'in tek seferde görüp "Bu iş görür," diyerek seçtiği bir damatlık almıştık. Öğle yemeği yedikten sonra şimdi ise sıra yüzükteydi.

"Yüzük bakmak istiyoruz," dediğimde son derece şık giyinmiş, gırtluktü kuyumcu adam gözlerini saçımdaki tokadan ayırmıyordu.

Demir "Alyans bakacağız ve biraz acelemiz var," diyerek adamın dikkatini kendisine çekti.

Esma'ya gelinlik bakarken fazlasıyla zaman kaybetmiştik ve Demir de sıkıntidan patlamak üzereydi.

Adam, "Hangi fiyat aralığında düşünüyorsunuz?" diye sorduğunda, ben Demir'e bakıp "Demir, çok pahalı olmamalı," dedim. Demir ise aynı anda kuyumcu adama "Fark etmez, çabuk alalım yeter," diye cevap vermekle meşguldü.

"Şuna bakabilir miyiz?" diye sorduğumda, işaret parmağımla tezgahda duran cama dokunmadan altın renkli ve işlemeli bir çift yüzüğü işaret ediyordum.

"Tabii."

Kuyumcu adam yüzükleri çıkarıp az önce iz bırakmamak için dokunmadığım cama bıraktığında, yüzüklere daha yakından baktım.

Demir "Güneş, ikisi aynı olmak zorunda mı? İkisi aynı tip olur

ama Burak'ınki biraz daha düz olur...?" diye önerdiğinde, kuyumcu adama dönüp "Evet, bence de güzel olabilir. Gümüş renkli ve anlatığımız gibi bir çift gösterebilir misiniz?" diye sordum.

"Alyansları kendinize bakmıyor musunuz?"

"Hayır, arkadaşlarımız için alacağız."

Demir, Burak'ın ismini konuşmada geçirdiğinden beri bu soruyu beklediğim için adamın sorusuna hızlıca yanıt verebilmişim.

"Peki yüzük ölçülerini biliyor musunuz?"

Kuyumcunun bu sözüne karşılık cevapsız kaldığımda Demir'e baktım. Demir de bana baktı. Ardından kuyumcuya dönüp "Hayır, ama kızın parmakları benimkilerden biraz daha ince. Oğlanınkiler de açıkçası hiç incelemedim," dedim.

Demir "Burak'ı arayıp öğreniyorum, sen yüzüklere bakmaya devam et," deyip telefonunu cebinden çıkardı.

Kuyumcuya giren birkaç yeni müşteri oldu ve bu sırada Demir, Burak'la daha rahat konuşabilmek için dışarı çıkma gereği duydu. Aslında orada da konuşabilirdi ama sanırım kuyumcuya giren görüntülü ve takı almak için fazla heyecanlı olan kadınları gördükten sonra dışarı çıkmanın daha iyi olacağını düşünmüştü.

Yeni gelen müşterilerle, kuyumcuda çalışan başka bir adam ilgilenmeye başladığında, ben de vitrine göz atıyordum. Esma üzzerinde taş olan bir alyans mı isterdi? Rengi nasıl olmalıydı? Fotoğrafını çekip ona atabilirdim ama şu anda onun kendi işi zaten başından aşkındı. Daha en başta gelinliği, damatlığı ve yüzükleri bizim alıyor olmamızın sebebi de buydu.

Gözlerimi Esma ve Burak'a uygun olabilecek başka yüzüklerin üstünde gezdirmeye devam ediyordum.

"Acaba tokanıza bakabilir miyim?"

Kuyumcunun sorusunu hiç beklememiştim, ama olumsuz bir cevap vermedim. Ellerimi saçımın arkasına götürdüm ve yarıya tokayı saçımdan ayırıp kuyumcu adama verdim. Gözlüğünü düzeltti ve yakından incelemeye başladı.

"Tek kelimeyle mükemmel işçilik. Kesinlikle el yapımı ve Türkiye'de yapıldığını sanmıyorum. Bu taşlar ülkemizde maalesef yok, getirtmek de son derece zorlu ve maliyetli bir iş olurdu."

"Nerede yapıldığını veya taşların nereden geldiğini bilmiyorum, benim değil," dedim.

"Ama harfler size ve beyefendiye göre yazılmış..." dediğinde Demir'le benim baş harflerimizi nereden bildiğini sormak istedim. Daha sonra kuyumcuda geçirdiğimiz zaman süresince aramızda geçen konuşmalarda yanımızda bulunduğu için isimlerimizi duymuş olabileceğini anladım.

Gülümseyerek "Hayır, o sadece tesadüf. Toka Demir'in ailesine ait," dedim.

Yüzüklerin bulunduğu camekânın altındaki çekmecedен bir büyütec ve bez çıkardı. Tokayı camekânın üstüne bıraktığı beze koydu. Adam, elinde tuttuğu büyüteçle beraber tokayı, inceleme konusunu farklı bir boyuta geçirirken, merakıma yenik düştüm ve ona taşların nereden gelmiş olabileceğini sordum.

"Söylemek zor, beyaz-gri olanlar büyük ihtimalle gerçek kristal ve Avrupa'da, fakat mavi olanların nereden geldiği konusunda tahmin yürütemiyorum. Otuz iki yıldır bu işteyim ve bu türdeki orijinal taşların mavi renginin tükendiğini sanıyordum," diyerek soruma yanıt verdiğinde, neden Dilan Erkan'ın böylesine değerli bir tokanın bende kalmasına izin verdiği konusunda aklımda soru işaretleri oluşmuştu.

"Belki o bahsettiğiniz türdendir, ama boyanmıştır?" diyerek yurdımı olmaya çalıştığımda kuyumcu adam bana "Hayır, kesinlikle orijinal rengi. Boya olsaydı kolayca anlaşılırdı ama bu mavi kesinlikle kendi rengi. Şimdi... asıl merak ettiğim bir şey var," dedi.

Tokayı yavaşça bezin üzerinden kaldırıp tartının üstüne koydu. Gördüğü sayılar karşısında anlayamadığım bir nedenden ötürü gözlemlerini çıkardı ve hızla bana döndü:

"Tokanızın değerinin ne kadar olduğunu biliyor musunuz?"

Sorduğu soru ve ses tonundan Demir'in annesinin tokasının tahmin ettiğimden de değerli olduğu izlenimini çıkarıyordum.

"Dediğim gibi, toka benim değil. Ben sadece..."

"Size iki katını teklif ediyorum, tokayı yaptırdığınız paranın tam iki katını nakit olarak sunabilirim," dedi sözümü keserek.

Kibarca "Bakın, toka her ne kadar çok değerli olsa da benim paraya ihtiyacım yok," dedim ve kuyumcunun birazdan edeceği ararlara kendimi hazırladım.

"Ama bir gün olabilir. Fırsatı kaçırmayın derim."

"Kusura bakmayın. Paraya ihtiyacım olsa bile satma kararı bana ait olmazdı."

Demir "Güneş, ne oluyor?" diye sorarak yanıma *gelmeye*, kuyumcu adama açıklama yapmayı bıraktım.

"Bir şey yok, sadece annenin tokası hakkında..."

"Satılık değil."

Demir, cümleyi bitirmemi beklemeden kuyumcu adama dönüp söylemek istediğini söylemişti. Kuyumcu "Ama efendim, şu az önce Güneş Hanım'a yaptığım teklifi duymadınız..." derken, Demir, adamın söylediğini hiç takmadan camelinin üstündeki tartıya uzandı ve tokayı alıp bana döndü.

Sabah o tokayla saçımın önden iki tutamını arkada tutturduğum halimi gözünün önüne getirerek, aynı şekilde toplamak istedi ve nazıkçe bana yaklaşarak saçımı sabahki gibi yaptı. Parmaklarını saçlarımın arasından geçirmesi ve tokayı çıkarmadan önceki haline getirmek istiyor oluşu gülümsememe yetmişti.

Tokayı tutturduktan sonra benden uzaklaşmadı, aksine kulağıma eğilip "Bir daha tokanın senin olmadığını söylersen hiç istemeyeceğin şeyler olur," diye fısıldadı.

Fısıldamasının vücudumda bıraktığı etki ile hiç düşünmeden, sessizce "O şeylerin, istemeyeceğim şeyler olduklarından ne kadar eminsin?" diye karşılık verdim.

Demir, cevabım karşısında gözlerini benden ayırmadan gülümsedi, ardından elimi tuttu. Verdiğim cevap hoşuna gitmişti.

Sonunda yüzükleri seçtiğimizde, kuyumcu adam "Yüzükler için size özel bir indirim daha yapacağım," dedi, tokamı alamaya çağını anlamış, fakat bir gün alabileceğini uman ve bu yüzden davranmaya çalışan bir ifadeyle.

Demir'le alışveriş tahmin ettiğimden daha normal geçmişti. Üstelik yaptığımız alışveriş de bir nevi düğün alışverişiydi ve ben ne kadar gelinlik için dükkânları gezerken o saklanmış olsa da, ben onunla tanıştığım zamanlardaki gibi açık ve sert bir şekilde bel memeye dikkat etmişti.

Hatta... onunla zaman geçirmekten yine her zamanki gibi almıştım. Her ne kadar on adımı arkamızda bir korumanın varlığını bilsem de...

Korumanın bize göz kulak olması kesinlikle iyi bir şeydi. Bunu biliyor olmama rağmen, ne zaman Emre Bey'i görsem, dışarıda hayatın tehdit eden gerçekleri hatırlıyordum. İşte her güldüğümde kendisini durdurumama neden olan bu 'hatırlatıcılar'dan sadece bu yüzden hazretmiyordum.

Arabaya bindik ve hastaneye doğru yola çıktık.

Hayatın sıhhi anlarından biri.

Tüm engellerden sonra Burak Esmâ'sına, Esmâ da Burak'ına kavuşmuştu. Evet, her şey bir çiftin hayal edebileceği kadar mükemmel değildi ama sonuçta herkes mutluydu. Kısa ve öz bir törenin ardından artık evlilerdi. Burak'ın şahitliğini Arda, Esmâ'nınkini ise ben yapmıştık. İlk defa bir düğünde 'şahit' olmuşum ve gerçekten çok güzeldi. Sevdığınız kişilerin mutlu olma yollarında bir parçaya sahip olmak mükemmeldi. Arda da aynısını düşünüyordu.

Emre'nin gelişi, Demir hariç herkesi olumlu etkiledi. Demir her zamanki gibi nötr ve mesafeli davranmayı tercih etti. Emre de ona sadece selam vermekle yetindi. Sanırım olması gereken de buydu. Öbür türlüstü gerçekten fazla garip kaçırdı.

Cansu ve Ateş'in gelmesi gerilimli bir ortam yaratmak yerine hoş karıştırmıştı. Helin "Uğraşmayacak kadar mutluyum," diyecek sorun çıkarmamıştı.

Eniştem, halam ve Mert de törenin en önemli kısmında orada bulunmuşlar, sonra gitmişlerdi. Esmâ ve Burak'ın yakın akrabaları da bugün onları yalnız bırakmamışlardı. Zaten Burak'ın ailesi Esmâ'ya, Esmâ'nın ailesi de Burak'ı uzun yıllardır tanıyorlardı.

Arda, gitarıyla akşama renk katarken, herkes içeceklerin ve sohbetlerin tadını çıkarıyordu. Gitarın hoş melodisi ve sohbetlerin algıların karışımı hastane odasının kapalı kapısının ardına pek uygun değildi için hastane yönetimi bizi uyarmaya gelmemişti.

"Bence yakıştı," dedi Demir, ben odanın bir köşesindeki duvara yaslanıp tüm mutlu yüzleri incelerken. Yaklaştı ve beni yaslandığım duvardan çekti. Arkama geçip iki saniye önce yaslanıyor oldum. Ben yere kendisi yaslandı ve ardından beni kendine çekti.

Bu arkadan sarılma olayı gün geçtikçe daha da hoş bir hal alıyordu.

"Gelinlik mi, damatlık mı, yoksa yürükler mi?" diye sordum.
"Hayır balım, senin elbisen."

Bir insan milyonlarca şekilde iltifat edebilirdi. Milyonlarca değişik pozisyonda, milyonlarca farklı kelimeler kombinasyonuyla ve ses tonu ayarlamalarıyla bunu yapabiliirdi. İltifan aldığınız kişi size, o her duyduğunuzda gözlerinizi kapatma isteği uyandıran kokunu buluşturacak kadar yakınınızda duruyorsa, o kişi daha ilk duyduğunuz andan itibaren kalbinize kazınan ve aynı anda size pek çok duyguyu çağrıştıran ses tonuyla içinizi ısıtan, kendi yakışması olduğu "Bal" kelimesiyle hitap eden Demir ise...

Sanırım bir anda kızarmış olmam doğal karpılandı. Belki de sadece basit bir cümleden bu kadar etkilenmem çok çocukça ve saçmaydı. Ama açıkçası bu benim hiç umrumda değildi. Demir'i iyi tanıyordum ve eski halindeyken ondan iyi olan tek bir şey bile duyamazdınız. İşte ben daha o zamanlarda beklentilerimi en az indirebilmeyi başarmıştım. Her ne kadar özellikle son zamanlarda hep "iyi kalpli Demir" halinde olsa da, ben asla alıngıyıp, beklentimi azda tutmaya devam edecektim.

Sonunda cevap verebildiğimde "Esma'nın gelinliğini alıp rahatladıktan sonra kendi giyeceğim elbiseyi ayarlamak aklıma bile gelmemişti," dedim.

Helin'in kıyafetleri genellikle gri, siyah, beyaz ve lacivert ağırlıklıydı. Biz tüm işlerimizi halledip buraya gelirken Helin'in mesajı ile yanıma düzgün bir kıyafet almadığımı hatırlamıştım.

Gönderilen: Helin

Lacivert mi beyaz mı? Çabuk söyle, evden çıkıyorum.

Laciverti seçtiğimde, elbise giymenin aslında çok da önemli olmadığını düşünüyordum. Zaten gelen herkes bugünün sembolü küçük ama kâğıt üzerinde bir düğün olduğunu biliyordu ve o göre rahat, çok da resmi olmayan kıyafetler giymişlerdi.

"Güneş! Gelin, fotoğraf çekiliyoruz."

Esma'yı ayakta, düne ve ondan öncesine göre daha canlı hal gülümserken, bana seslenirken görünce, Demir'in kollarını cumdan ayırdım fakat bir elini bırakmayıp onu peşimden gelin zorladım.

Herkes hastane odasında birkaç koltuğun arkasında kalan duvarın önünde bir araya gelmeye başladığında, Esmâ ve Burak ortada duruyorlardı. Tüm kalabalık onların çevrelerinde yerlerine geçiyorlardı. Arda, fotoğrafta gitarıyla birlikte çıkmak istediği için en keneda durmaya karar vermişti.

İrmandan süzülen beyaz-mor süs kâğıtları ortamı bir düğünden çok altıncı yaş doğum günü partisi havasına soksa da en azından odanın eski kasvetli halinden kurtarıyorlardı.

Esmâ'nın doktoru ve Demir, tüm kalabalığın karşısında fotoğrafı çekecek kişiler olarak dururlarken, Esmâ'nın babası, doktora "Erol Bey, lütfen fotoğrafta siz de olun. Siz olmasaydınız bugün bu oda böyle neşe dolu olmayacaktı," dedi ve onu davet etti.

Erol Bey, fotoğraf makinesini Demir'e bıraktıktan sonra gülmeyecek bize yaklaşırken, Burak "Demir, davetiyeye mi bekliyorsunuz?" diyerek, Demir'e kızdı. Kalabalığın arasından, Ateş "İstiyorsanız ben çekebilirim....?" diye önerdiğinde Burak "Ateş, sen de dur durduğün yerde kardeşim. Demir, makinede zaman ayarlayıcıdan on saniyeyi seç ve makineyi küçük masanın üstüne koy," dedi.

Demir hiç beklemediği bu *'tabii ki de fotoğrafta olacaksınız'* mesajından sonra, Burak'ın söylediklerini yaptı. Ardından benim yanıma dolu olduğu için arkama geçti. Aramızda yaklaşık yirmi santimetre fark olduğu için arada durması problem yaratmadı.

Helin fısıldayarak "Demir Erkan emir alıyor... Bu bir ilk," dediğinde, Esmâ ikimize birden bakıp "Eee, kimin kocasından emir alıyor..." dedi ve göz kırptı.

Gülümsedik.

Kapıda beklediğini bildiğim 'hatırlatıcım'ın, beni koruma amacını bilmezse rağmen gülümsedim.

Cansu "Sıra bizim hediyemizde..." dediğinde şaşırdık. Zaten buglütün organize edilmesinin başlı başına hediyelerle dolu olduğunu söyleyen Burak, ekstra hediye işine hiç bulaşmamamızı söylemişti.

Cansu, Ateş'le birlikte iyi niyetini göstermeye çalışırken, Helin beni kolumdan çekip koltuklardan birine oturmamı sağladı, ardından yanıma oturdu.

Helin yanımda, ayakta Demir'le Doğukan'a bir şeyler anlatan Savaş'ın sesini bastırdıktan sonra, bana "Bak şimdi, yeni teorim:

Cinayetleri işleyen kişi, Demir'in zamanında birlikte olduğu ve ardından adını bile hatırlamadığı bir kız olabilir..." demeye çalıştı. Sözüünü kestim ve "İyi de bunu zaten düşündük," dedim.

"Hayır, yani... aslında evet. Düşündük, ama o kişinin yakamızdan olabileceği ihtimalini konuşmadık."

Bakışlarını Cansu'ya çevirdiğinde, ellerimi Helin'in yanaklarına koyup yüzünü tekrar kendime çevirdim.

"Helin! Cansu katil değil," dedim belki de yirminci defa.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?" diyerek çıkıştığında, sadece Esmâ'yla beni değil, herkesi kast ediyordu.

Doğukan "Ben de Bodrum'dan Emre bugün geldi ya, Kahan'ların falan olaya karışıklarını düşünmeye başladığını sandım. Tamam, yine aynı yerdeymişiz. Cansu'ya sinir olduğumu biliyorum fakat konuya objektif bakmıyorsun güzelim," dediğinde, Helin cevap vermeden önce sinirlendiğini belli etmek için derin bir nefes alıp verdi. Doğukan'a döndü:

"Objektif bakmamı sağla o zaman sevgilim, elimden geleni yapıyorum."

Demir, "Onun oyunları genellikle istediğini almaya yönelir ve kafaya takarsa o istediğinden asla vazgeçmez..." derken, Helin onun sözünü kesti:

"Tamam! Aynen söylediğin gibi işte, sen de kabul ediyorsun."

Demir, "Cümlemleri bitirmemiştin," dedikten sonra bir saniyelikğine gözlerini Helin'den ayırıp bana baktı. Sonra tekrar konuşmaya devam etmek için Helin'e döndü ve "Dediğim gibi. İstediklerinden asla vazgeçmez. Geçen yıl Cenk'le olan olay, onun bulabileceği en büyük boyutlu olaylardan biriydi. Tüm bu olaylar Cansu için bile çok fazla. Üstelik benimle ilgili duygularını da, daha Azîze tanışmadan önce bastırmıştı," dedi ve Helin'in önünden geçip benim yanımdaki koltuğa oturdu.

Savaş "Aynen, Demir'e sahip olamayacağını uzun zaman önce anlamıştı ve ne zamandır siz kızlara veya okuldaki kimseye de buluşmadı," dediğinde, Savaş'a destek çıktım.

"Hatta arkadaşımız olmaya bile çalışıyor."

Savaş konuşmaya daha rahat devam etmek için oturmaya hazır verdi ve Demir'in öbür yanındaki koltuğa oturup bize döndü.

"Demir konusundaysa gerçekten söylenecek bir şey kalmadı. Ateş'i çok seviyor. Ne Cansu'nun ne de abimin bu kadar uzun ve iyi geçen ilişkileri olmuştı. Yazdan beri çıkıyorlar ve Ateş de çok ilgili görünüyor," dedi.

Helin "Ateş senin abin, neden 'İlgili görünüyor' dedin? Cansu hakkında hiç konuşmadınız mı?" diye sordu.

Savaş "Aslında hayır. O yıllardır kendi başına yaşıyor. Arkadaşlarıyla tuttuğu bir apartman dairesi var. Ortaokuldan beri onu yılda dört-beş kere görüyordum. Öz abim miydi? Evet ama kendi ayakları üzerinde durma konusunu kafasına takmıştı ve ayrı yaşamaya daha çok küçükken başlamıştı. Her ne kadar kardeşimi az görsem de kararına saygı duyuyordum. Ben iki yıldır Atagül Lisesi'ndeyim, o ise bu yıla kadar bir devlet okulunda okuyordu. Bir gün Cansu onun 'Sizi biriyle tanıştıracam,' diyerek bara getirdi. Gayet mutlu ve neşeliydi. Cansu'nun atlattığı bebek ve Cenk olaylarından sonra sonunda mutlu olduğunu ve bir şeyler hissettiğini görmek güzel-
di," dedi.

Doğukan "Evet, o günü hatırlıyorum. Sonra Ateş yeni geldiği için içkileri ısmarlayan kişi olmak istediğini söylemişti ve içkilerle masaya oturmuştu. Sonra sen şaşırdın, fakat Ateş daha çok şaşırmıştı. İkiniz de birbirinizle karşılaşmayı beklemiyordunuz. Cansu, sen ve Ateş arasında gece dört kadar koyu bir sohbet döndü," dedi.

Helin "Sen ne yaptın o saate kadar orada bakalım?" diye sordu-
ğunda, Doğukan "Senin mesajlarına cevap verebilmek için prizin yakınında oturmak zorunda kalmıştım sevgilim. Size şarj dayan-
mıyor," diyerek cevapladı. Doğukan hariç hepimiz oturuyorduk.

"Sohbete katılmamış olman seni çok üzmüş gibi görünüyor."
"Hayır, o hafta sonu Bodrum'a geldiğimde neler yapacağımızı konuşuyorduk."

Helin gülümseyerek "Yaptık da," dediğinde, Arda gitarını kol-
tuklardan birinin yanına yasladı. Konuşmaya son anlarda duyduğu
cümlelerden yola çıkarak katılmak istedi.

"Hastanede pek çok boş oda olduğundan eminim sevgili ikinci
favori çiftim," dedi.

Savaş "Favori birinci çiftin Demir'le Güneş mi?" diye sordu-

gunda, Arda sahte bir şekilde kahkaha atmaya başladı ve sonra anında yüzünü ciddileştirdi:

"Hayır. Bir saat önce tam bu odada evlenmiş bir çift," dedi.

Demir bana "Seçmelerde kesin gitar mı çalacaksınız?" diye sorduğunda evet anlamında başımı salladım.

Arda "Evet, Güneş, o konu hakkında... Yarın size gelirim, önceden bildiğin birkaç şey vardı zaten, onlara bakınız, sonra ayrı olarak da..."

Demir, Arda'nın sözünü kesmekten çekinmedi:

"Ben de geleyim o zaman."

İşte başlıyoruz.

"Piyano yeterli gelmedi galiba."

Of Arda of of of of! Hayır...

"Yetmedi gibi," dedi Demir, Arda'ya özel ekstra ciddi sesile.

Arda, "Kusura bakma Demir kardeşim ama senin mafya baba tavırların odayı doldururken Güneş'le olan dersimize nasıl konsantre olabiliriz, bilemiyorum doğrusu," dediğinde, Demir ayak kalktı ve Arda'nın üstüne yürümeye başladı.

Günü mahvetme potansiyeli olan olayların önüne geçebilmek için ben de ayağa kalktım ve Demir'le Arda'nın arasına girdim. Yüzümü Demir'e döndüm ve bir elimi koluna, diğer elimi de göğsünün üstüne koyduktan sonra "Gel, hava alalım," dedim.

Demir'in telefonundan geldiğini bildiğim mesaj sesi, tam üç kere duyuldu.

Arda tam bir şeyler söyleyecekti ki arkamı döndüm ve bakışlarıyla susmasını sağladım. Daha sonra bana "Neden konuşma izin vermedin Güneş? Neden kimsenin Demir Erkan'a cevap verebilme hakkı yok? Neden...? tarzında konuşarak başımı etini yiyecekti, biliyordum. Ama Esma'yla Burak'ın gününü mahvedemezdik.

Demir'le odanın dışına çıktık ve kapıyı arkamızdan kapıtk Koridorda Emre Bey ve eniştem vardı.

"Gittiğinizi sanıyordum," dediğimde, eniştem "Halan ve kızenin gittiler. Ben de Erol Bey'le sohbet ediyordum. Aslında çok güzel bir fikrimiz var. Senin de aklına yatacağını düşünüyorum," dedi.

Demir, cebinden telefonunu çıkardı ve mesajları okumaya başladı.

Ben tam o fikrin ne olduğunu soracakken, Emre Bey "Birkaç savunma tekniği öğrenmelisin. Her an her yerde birileriyle olma-
caksın. Yalnız kaldığın zamanlarda şu andaki halinden daha ha-
zınlık olursun. Hemen yarın bir eğitim merkezinde derse başla-
manı öneririm. Zaman kaybetmemelisin," dedi.

Demir'in bu konu hakkında ne düşündüğünü görebilmek için ona döndüm.

Demir, gözlerini telefonundan ayırıp bana baktı ve "Bence ye-
rinde bir adım. Keşke daha önce aklınıza gelseydi," dedi.

Eniştem "Güneş, sen ne düşünüyorsun?" diye sorduğunda,
ona "Bence de, ama o tekniklerin geliştirilmesi için... nasıl desem,
açılca eğitim ve antrenman gerekmez mi? Bir anda her şeyi öğre-
nileceğimizi sanmıyorum," dedim.

O sırada bizim odanın kapısı açıldı ve elinde gitarının kılıfıyla
Arda, odadan çıktı.

Emre Bey "Hayır, sadece birkaç temel savunma tekniğini öğ-
renmen yeterli olacaktır. Emin ol bir hareket bile bilsen, bir sıfır
ödersin demektir. Bence hemen yarın bir eğitim merkeziyle ile-
tişime..." derken, eniştem onun sözünü kesti ve o sırada Arda'nın
yanına yürüdü. Elini Arda'nın sırtına koydu ve bizim yanımıza
gelmesini sağladı.

Eniştem "Eğitim merkezinden daha güvenilir ve sağlam bir yol
buluyorum," dedi gülümseyerek.

Demir "Hayır," dediğinde, Arda onu duyup "Neye hayır? De-
mir hayır diyorsa ben evet diyorum tabii ki. Ama... konu neydi
araba?" diye sordu.

Eniştem "Yarın ne yapıyorsun Arda?" diye sordu.

Arda "Güneş'le gitar dersimiz var, sonra da bilmiyorum, her-
halde antrenmana giderim. Dersin uzunluğuna bağlı," dedi.

Demir tekrar "Hayır," dediğinde korumam Emre Bey güldü.

Eniştem "Peki sizin antrenman salonları kişisel olarak kiralana-
biliyor mu?" diye sorduğunda, Arda "Bir kişinin antrenmanı için
fırla büyük bir salon benim gittiğim yer, ama daha küçük olan ve
genellikle geceleri antrenman haricinde çalıştığım yerler de var.
Neden? Kim MMA'ya başlıyor?" diye sordu.

Demir kuduracaktı.

Demir'in "Kimse," diyerek cevap verdiği anda, Arda gitarını bana sabitledi ve gülümsedi.

"Sen mi?" diye sorduğunda, başımı evet anlamında salladım.

Arda heyecanlandı ve "Serkan Arma, antrenöre hiç gerek yok. Gerçekten ben Güneş'e, en basitinden başlayarak öğrenmek istediklerini öğretilirim. Sanırım ilk olarak birkaç basit savmura tekniğinden başlamalısınız. Onun için rahat ve faydalı olur," dedi.

Emre Bey "Güneş'le siz dönecekseniz ben gidebilir miyim?" diye sorduğunda, eniştem "Evet, evet. Size çok teşekkür ediyorum, buyrun sizi geçireyim," dedi ve korumamla beraber koridorda ilerlemeye başladılar.

Ben de Emre Bey'e teşekkür etmeyi düşünüyordum ama dedense tam bu koridorda bir fırtına kopmak üzereymiş gibi hissediyordum.

Arda önce Demir'e gülümsedi, sonra bana baktı ve "Sizlere su bah dokuz uygun mudur? Önce antrenman, sonra gitar. Cevabın, üstüne rahat bir şeyler giy," dedi. Sırf Demir'i sinir etmek için son cümleyi söylemişti.

"Dokuz iyi," derken Demir'in tepkisiz kalmasına şaşırıyordum.

Arda "Ne oldu Demir? Çok mu erken?" diye sorduğunda, Demir "Ben yarın gelemiyorum. Uludağ'daki otelin anlaşmalarından birinde eksik maddeler varmış ve ben oraya gitmeden o sorunu çözmeyi beceremeyecekler," dedi.

Arda "Çok üzüldüm. Keşke birlikte olabilseydik. Neyse, Güneş'e çok iyi bakacağımın emin olabilirsiniz," dediğinde, başın kaşınan tarafın Arda olduğu kesinleşmişti.

Demir hiçbir şey söylemedi, sadece Arda'ya yaklaşmak için iki adım attı. Soğuk ve mavi gözlerini Arda'ya sabitlediğinde "Biliyorsun di mi? Bir şey olursa seni öldürürüm," dedi.

Arda geri adım atmadan "Geçen yılda olsaydık haklıydın, ama şimdi ise denediğini görmek isterim doğrusu," dedi.

Eniştem yanıma geldiğinde, Arda, Demir'den uzaklaştı.

Saat dokuz civarında tüm organizasyonu bitirmemiz gerekiyordu ve bunu bilen içerideki arkadaşlarımız, gelenlere organizasyonun bittiğini söylemeyi unutmuşlardı. Tek tek tüm davetliler odadan çıkmaya ve hastaneden gitmeye başladılar.

Herkes gittikten sonra Esmâ ve Burak bizleri odaya topladılar. Helin, Doğukan, Savaş, Demir, Arda, ben ve hatta Cansu'yla Ateş de bizimle odadalardı. Bize çok içten bir şekilde teşekkür ettiler ve Esmâ mutluluktan ağladı. Bizim gibi arkadaşlara sahip olduğu için çok şans olduğunu söyledi ve hepimize tek tek sarıldı.

Gün, Demir ve Arda'nın arasında yaşanan gerilimli dakikalar dışında hep güzel geçmişti. Esmâ ve Burak'ın geleceği konusunda çok mutluluk ve aşk dışında hiçbir şey düşünemiyordum. Hari-lahed. İkinin de gözlerinden bunları okuyabiliyordum.

Umarım bir gün ben de sevdiklerimle beraber böylesine mutlu bir güne sahip olabilirdim.

42. Bölüm

"Parmaklarım acıyor," dedim sol elimin işaret, orta ve yüzük parmaklarına bakarak.

Arda "Nasır tutmaya başlamış bile, normal," dedi ve kendi gitarıyla 'My Immortal'a çalışmaya devam etti.

Seçmelere kimlerin çağrıldığı bu akşam belli olacaktı ama üniversite sınavımla barajı geçtiğim için büyük ihtimalle çağrılacağımı düşünüyordum.

Dün gece, söylemeyi düşündüğüm tüm şarkılardan oluşan bir müzik listesi yaptıktan sonra, eleye eleye seçenekleri üçe indirmiştim. Aslında şarkıyı söyleyecek olanlar genellikle akademinin orkestrasıyla sahne alıyorlardı fakat bazen söyleyecek kişi, aynı zamanda söylerken enstrüman da çalabiliyordu.

Evanescence'ten 'My Immortal'ı seçerken aklımda tek bir şey vardı; şarkıyı sadece piyano ve gitar eşliğinde söyleyecektim. Akustik ve etekli bir ortam yaratırken de sahnede, her zaman arkamda olduklarını bildiğim iki insanın, Arda ve Demir'in, orada benimle bulunmasını istiyordum. Gitar ve piyanonun aynı anda hoş duyulacağı bir parça seçmeliydim ve işte bu düşünce için seçtiğim şarkı mükemmel bir seçimdi. Şarkıyı seçebildiğimde gece yarısıydı fakat aldırış etmeden hem Arda'ya hem de Demir'e mesaj atmıştım.

Oranın orkestrasını kullanmak, müziği kendin çalmak gibi seçeneklerin yanında böyle bir şeyin de kabul edilebilir olması işime gelmişti.

"Güneş, kendi çaldığın şeye odaklanırsın mı? Benimkine odaklanıyorsun ve marıldanıyorsun, dikkatin dağılıyor!"

Seçmelerde gitarla çalacağım arkı konusunda ise Arda bu sabah bise geldiğinde biraz gerilmistik. Gitar hakkında bilgim vardı ve nota okuyabiliyordum. Bunlar lehimize olan şeylerdi fakat ne çalacağım konusunda h  l   kararsızdık. En sonunda Arda, ne çalacağım   ceden bildiğim ve kulağımın alışkın olduğu bir arkı seçmemiz gerektiğini s  ylemiştim ve ona uygun olarak da beni zorlamayacak ve kolay versiyonunu bulabileceğimiz bir arkı aramaya başlamıştık.

"Aşında piyanoyla alınan 'Three Days Grace'in Last To Know' akımı gitara uyarlayabilir miyiz?" diye   nerdiğimde, Arda "Bu neden daha   ceden akluma gelmedi ki?   stelik en sevdiğin arkılardan bir tanesi..." demişti ve hemen internetteki tab'ların yardımıyla buna kolay ve g  zel bir versiyon çıkarmıştı. Sabahdan beri ona çalışıyordum ve yavaş yavaş da olsa ilerleme kaydediyordum.

"Ama parmaklarım acıyor..."

"Keşke spor salonu sabah dolu olmasaydı da antrenman işi çabucak bitseydi. Son dakikada salonun boş olup olmadığını sorunca işediğin saati alamayabiliyorsun. oktan kiralanmış oluyor," dedi.

"Neden abuk olup bitmesini istiyorsun ki? Benden o derece mi   mitsizsin?" diye sordum g  lerek.

"Yok, seninle ilgili değil. Demir'in geceden Uludağ'a gittiğini biliyoruz ama o çocuğun sağı solu belli olmaz. Gelir de sorun çıkarsa hiç ekemem diye..."

"Neden sorun çıkarsın ki? Savunma tekniklerini   ğrenmem konusunda o da istekliydi," dedim, Arda'nın vereceği cevabı çoktan bilmeme rağmen.

"Gitarla olduğundan kat kat daha fazla yakın temas var.İnan bana g  receksin. Neyse, akşam  st   salonda bizden başka kimse olmayacakmış, yani rezil olmaktan ekinmezsin..."

alışıyor olduğum ve çalışacağım kişi Arda olduğu için, yakın temas ve rezil olma konularına çok takılmazdım.

Ama sanırım sevgiliim takılırdı.

Telefonum çalmaya başladığında, Arda benden   nce davrandı ve seşpanın   zerinden telefonumu aldı.

"Hah! Ben de tam 'Neden bug  n g  zel geçiyor?' diye d  ş  n  yordum," dedi.Telefonu bana uzattığında, arayanın Demir olduğu nu çoktan anlamıştım. Aramayı cevapladım.

"Selam."

"Merhaba fıstık. Gözlüklüyle çalışmalar nasıl gidiyor? Seni rahatsız ediyorsa birilerini sana göz kulak olması için gönderirim, o antrenmanın başka boyutlara ulaşmasını istemiyorum."

Az önce, düşündüğüm şeylerde hakkı olduğum kanıtlanıncaya kadar gülümsedim.

"Gitar işini şimdi hallediyoruz, spor salonu için akşam saatleri uygunmuş," dedim.

"Gitarla neyi çalacaksın?"

"Arda tüm tecrübesizliğime ve beceriksizliğime rağmen, beni az da olsa gitar çalabiliyormuş gibi gösterecek bir versiyonda 'Last To Know'u çalmama izin verdi. Şarkıyı biliyor musun? Three Days."

"Grace. Evet, biliyorum. Çalmışlığım var."

"Bir gün bana çalar mısın?"

Demir birkaç saniye sonra cevap verdiğinde "Arda şu anda orada 'My Immortal'ı mı çalıyor?" diye sordu.

Kahretsin.

"Evet, evet ama öylesine... Hatta yaklaşık on saniye önce çalmaya başladı ve... şimdi de bitirdi. Tekrar 'Last To Know'u göstermek birazdan," dedim durumu kurtarmayı çalışarak.

En azından Arda, çaldığı şarkıya konsantre olmuştu ve beni dinlemiyordu. Durumu çakmaması için bu işime gelmiş. Ayağı kalkmam ve başka bir odaya geçtim.

Evet, seçimlerde Demir ve Arda aynı anda benim için çalacaklardı fakat birlikte çalacaklarını, en son provaya kadar öğrenemeyceklerdi. İki müzisyenimin seçimlerden önce birbirlerini hastanelik etmelerine hiç gerek yoktu.

"İyi. Bu arada akustik fikrin hoşuma gitti. Şarkının bol bol piyano cover'larını dinle," dedi. Arda'nın, şarkıyı çalış bahanesini yemiş gibi görünüyordu.

"Dinliyorum. Sen orada ne kadar kalacaksın? Çalışabilme fırsatı bulabilecek misin?" diye sordum.

Otelde birtakım sorunların çıktığını biliyordum ve bu yüzden her ne kadar telefonda belli etmese de Demir, sinirli veya stresli olabilirdi. Sonuçta aksiliklere alışkın olmayan bir insandı ve genellikle aksilikler çıktığında, çözülene kadar öfkesini kontrol ede-

miyordu. Bu tarz durumlarda her ne kadar dünyanın en sakin ve ksen insanı gibi görünse de, içinde ne kadar rahatsız olduğunu biliyordum. O anlarına yeri geldiğinde tanık olmuş, yeri geldiğinde de o anlarını bizzat tecrübe etmişim.

Tüm bu olası stresi onu tüketirken bir de onu 'My Immortal'a, seçmelerde söyleyeceğim şarkıya çalışmaya zorlamak kendimi bencil hissetmeye sebep oluyordu ama bir yandan da onun piyano çalarken hayatının tüm kötülüklerinden arındığını ve duygularını kontrol altına alıp rahatladığını biliyordum. Oradaki tüm yorgunluğunun içinde belki de piyano çalacak zaman bulamayacağı fakat bu sayede ona çalmak için bir bahane vermiş olmuştum. Bunları düşündükten sonra kendimi bencil hissetmeyi bıraktım ve mutlu oldum.

"Ne kadar kalacağımı bilmiyorum ama çok uzun sürmez. Bu akşam burada kalmam. Zaten saat altıda seçmelere katılacak adaylar ve tarihler açıklanacak. Beraber prova yapmamız gerekiyor," dedi.

Evet, Arda'yla gitar çalırken, gizlice söyleyeceğim şarkıya da çalışmam gerekiyor.

"Tam olarak otelle ilgili sorun ne?" diye sordum. Amacım onu sızmak değildi. Sadece benimle paylaşmasını istiyordum.

Derin bir nefes alıp verdikten sonra "Anlaşma hükümlerinden hanlarını yerine getirmeyen karşı taraf, onların avukatlarının salıdığı ve birkaç ufak şey daha... Sen bunları boşver, şu anda bizim odamızdayım," dedi.

Bu cümlesi, Esmâ'nın komaya girdiğini öğrenmeden hemen önce o odada geçirdiğimiz zamanı bana hatırlatması için yeterli olmuştum.

"Ve biliyor musun? Bir piyano var."

Esmâ'nın komaya girdiği haberini öğrendiğim andaki gibi, tıy-lerim diken diken oldu. Sonra aklımı kötü düşüncelerden arındırdım ve çünkü güzel gülümsemesini düşündüm.

"Evet, hatırlıyorum. Sen görmemiş miydin?"

"Açıkçası aklım çok daha başka bir yerdeydi," dedi.

Gülümstedim.

"Şarkıyı denedin mi?"

"Evet, bu sabah biraz baktım. Orijinaline sadık kalma zorunlu-ğum yok. Aklımda üç-dört yeni şey ekleyip yeni bir versiyonla

şarkıyı genişletmek var," dediğinde, aklımda eğer Demir farklı ses-
siyonla çalarsa Arda'nın nasıl uyum sağlayabileceği sorunu vardı.

"Aslında... çok da değiştirmemize gerek yok, yani... kötü olur
diye demiyorum. Sana bu konuda güvenim tam fakat çok fazla za-
manımız yok ya, sorun yaratabilir mi acaba?"

Sen kıvrır Güneş.

"Merak etme. Sesin şarkıya çok uygun ve her şey güzel olacak.
Şimdi kapatmam gerekiyor, on iki buçukta toplantım var."

Demir'in söylediğine tekrar karşı çıkarsam şüphelenebileceğimi
düşündüm ve susmaya karar verdim.

"Tamam, akşam sonuçlar açıklandığında yine ararım," dedim.

"Gözlüklü oğlana dikkat et."

"Tamam Demir, tamam dikkat edeceğim. Görüşürüz!"

Telefondaki kısa vedalaşmanın ardından salona geri döndüm.
Ben Demir'le konuşurken, Mert salona gelmiş ve Arda'yı gitar çal-
ırken dinlemeye başlamıştı.

Arda, salona girdiğimi gördüğünde başını kaldırıp bana baktı
fakat bir yandan kahverengi gitarını çalmaya devam ediyordu.

"Mert'in ünlü gri oyuncak arabası neden elinde değil? Dünya
tersine dönmeye mi başladı yoksa?" diye sorduğunda, ona senin
oyuncakçı Demir'in yanlışlıkla kırdığını söyledim.

Arda "Adamın varlığı zarar," dedikten sonra ayağa kalktı ve gi-
tarını koltuğa bıraktıktan sonra mutfağa doğru yürümeye başladı.

Mutfağa "Ebru Teyze, ne yiyoruz?" diye sorarak giriyordum, ta-
lamun yemek yapıyor olduğunu anladım.

Mert'i elinden tuttum ve biz de mutfağa gittik.

"Arda'm gelir de mantı yapmaz mıyım?"

Yine bol salçalı ve yoğurtlu mantılarımızı yerken, sanki geçmiş
dönümüştük.

Yemekten sonra biraz ara verdik. Gitar çalmaya yeniden baş-
ladığımızda, parmak uçlarımdaki acının geçmiş olmasını diledim
fakat dileğim gerçekleşmedi, ama yine de çalmaya devam ettim.

Arda "Nasıl gidiyor? Ezberleyebildin sanki...?" diye sorduğunda
"Evet, garip ama ne kadar çok tekrar edersem bir dahakinde o ka-
dar az notalara bakıp çalışıyorum," dedim.

Arda "İyi iyi, güzel... Ama şimdi gitarını bırak ve bir kere beni

dişle. Değiştirdiğim yerler var, önce onları tartışalım. Sözleri notalarıyla çalışıyorum ve daha eklemeyi düşündüğüm birkaç şey de var. Eklemeleri bitirelim, ikinci kez son haliyle çalarken de söylersin," dedi.

Harika, daha çok ekleme...

Arda şarkının girişini çalmaya başladığında, kucağımdaki gitarı Arda'nın ikinci gitarı olduğu için büyük bir dikkatle kenara bıraktım. Şarkıyı orijinal halindeki piyano ile dinlemeye alışkın olduğum için, tanıdık ve sevdiğim melodiyi gitardan duymak farklıydı fakat bunun da ayrı bir güzelliği vardı.

Arda şarkıyı çalarken bazı yerlerde durdu, "Burasını şöyle çalmak yerine... şu şekilde çalarak..." tarzında ifadeler kullandı ve hep "Hangisi daha güzel duyuluyor?" diyerek fikrimi sordu. Verdiğim cevaplara göre nota kağıdının üzerine notlar aldı ve şarkı bittiğinde hiç durdurmadan en baştan sona kadar tekrar çaldı. Bu sefer ben de söyledim.

Yıllardır dinlediğim bir şarkı olduğu için sözleri çoktan ezberlemiştim ve en önemlisi, bana bu şarkının neyi hatırlattığıydı. Sözleri ve melodisi ile, her şeyiyle bu şarkı bana beni hatırlatıyordu.

Ailemi hatırlatıyordu.

"Güneş..."

"Efendim?"

"Seçmelerden sonra sen o okula birinci asil olarak kabul edilmeden jüriye dava açacağım," dedi Arda şarkıyı bitirdiğinde.

Gölümsedim ve teşekkür ettim.

"Sadece ses yeterli olsaydı kendime sonuna kadar güvenirdim ama işin içinde enstrüman da olunca..." derken, Arda sözümü kes-ti.

"Şu anda neden parmakların acıyor civciv? Çalışıyoruz... Şimdi benim çalacağım şarkıyı hallettiğimize göre kendimizi bundan sonra tamamen seninkine adıyoruz," dedi ve gitarını kenara bıraktı. Kendi oturduğu tekli koltuktan kalkıp üçlü koltukta yanıma oturdu.

Saat üçe kadar Arda benimle uğraştı. Pena, tutmaya alışkın olduğum için sürekli elimden kayıyordu ve parmaklarımla çalmak daha kolay geliyordu. Bu yüzden penayı atmaya karar verdik. No-

talara tam basamıyordum. Sabah daha rahatken, yemek haricinde durmadan çalıştığımız için artık parmaklarımız istifa etmişlerdi.

"Benden bu kadar," dedim ve gitarımı tekli koltuğa koydum. Ardından koltuğa geri döndüm ve arkama yaslandım.

Arda "Yine iyi gittik, ben bu kadar dayanabileceğimi sanmıyordum civciv," dedi, ayağa kalktı ve saatlerdir aynı koltukta oturmanın üzerinde bırakmış olduğu etkiyle gerindi.

Diğer tekli koltukta oturup sessizce bizi izlemeye devam eden Mert'e bakarak "Yalnız, seninki saatlerdir bizi dinliyor," dedim.

Arda "Evet, daha önce hiç onu sakın bir şekilde bir yerde beş dakikadan fazla oturduğunu görmemiştim," diye itiraf etti. Mert'in yanına gidip onu gıcıklamaya başladı.

Tüm tatlı sesiyle "Arda... abi... hahahahahaha... Arda!" diye bağırıyordu.

Gülümseyerek Arda'yla Mert'i izledim.

Arda, Atakan'la da böyle geçinirdi.

"Civciv, sen giyin," dedi, gözüm dalınca.

"Sen giyinmeyecek misin?"

"Eşyalarım çantamda, oradaki soyunma odasında giyineceğim, istiyorsan sen de orada giyin," dedi.

"Yanıma nasıl şeyler almam gerekir?" diye sorduğunda, altımda bol bir tişört ve eşofman vardı.

"Rahat bir tişört ve göt al. Hava sıcak. Sende şey var mı?" derken elleriyle göğsünü gösteriyordu.

Gülerek "Sporcu sutyeni mi?" diye tahmin ettim.

"Evet, ondan... Gülme."

Gülmeyi bırakmadan "Evet var, başka...?" diye sordum.

"Oranın soyunma odaları gerçekten güzel. Genelde antretnan çıkışında orada duş alıyorum. İstiyorsan yanında havlu ve şampuan da getirebilirsin."

Arda gitarlarını kılıflarına koyarken ben de odamda çantamı hazırlamaya koyulmuştum.

Bugün gitar çalışırken ellerinin üzerindeki yaraları hatırlayıp, otobüste "Seni hiç dövüşürken görmedim. Maçlarınız falan olmuyor mu?" diye sordum. Bana "Beni dövüşürken izlemeni istemiyorum," diyerek cevap verdi ve ben de yaraları hakkında sormamaya karar verdim.

Saat 15.50 civarında salona vardığımızda bizden önceki saati kiracıları hâlâ çalıştırıyorlardı. Soyunma odalarının önüne geldiğimizde Arda ile yollarımız ayrıldı.

Kız soyunma odasına, genel olarak bordo renk hâkimdi. Bordo dolapların her birinde şifreli kilit vardı. Boş dolaplardan rastgele birini seçmek yerine, duşlara yakın olan 11 numaralı dolabı seçtim. Çantamı dolapların önünde duran uzun sehpaye koydum ve ardından dolabı açtım. Üstümdeki ince kot ceketi çıkardım ve dolaba astım.

Çantamı açtım ve genellikle yazın uyurken giydiğim rahat, lacivert şortumu elime aldım. Sehpa-bank karışımı yere oturdum ve ayakkabılarımı çıkardım. Kot pantolonum yerine şortumu giydikten sonra, antrenman sırasında ayakkabı giymeyeceğimizi hatırlayıp ayakkabılarımı dolaba koydum. Tişörtümü ve atletimi çıkardıktan sonra sütyenimi daha rahat olan ve Arda'nın çok güzel(!) tarif ettiği sütyenimle değiştirdim. Ardından kolsuz, beyaz ve spor tişörtümü giydim.

Kolsuz tişört uzun olduğu için eteklerini şortumun içine soktum, sonra dolaplarla duşların arasında kalan boy aynasına bakarak, tişörtümün eteklerini hâlâ şortumda kalacak şekilde biraz yukarı çektim. Daha rahatım.

Son olarak çıkardığım eşyaları çantama yerleştirdim ve saçımı topladım. Telefonumu sessize aldım ve çantama koydum. Çantayı da dolaba tıktıktan sonra dolabı kapattım. Şifre olarak ilk aklıma geleni yaptım ve sayılarda A R D A'yı kodladım.

Erkek soyunma odasının girişinde Arda'yı telefonla uğraşırken gördüm.

"Kime mesaj atıyoruz bakalım?" diye sorduğumda, bana "Seçmelere katılmaya hak kazananların listesi saat altıda açıklanacakmış. Okulun sitesine bakıyordum," dedi.

"Evet, haberim var. Antrenman çıkışında doğruca telefona konuşacağım."

"Telefonun soyunma odasında mı?"

"Evet."

"Ne olur ne olmaz diye yanına al."

Arda'nın dediğini yapıp soyunma odasına girdim ve 2732'yi kodlayıp dolabımı açtım.

Soyunma odasından çıkarken, benimle yaklaşıp *olarak* ayta boyda olan ama kesinlikle benden daha yapılsı vücutlara sahip kız soyunma odasına giriyordu.

Arda'yı erkek soyunma odasının önünde bulamayınca dövüş salonunun içine bakmaya karar verdim. Az önce gördüğüm kızla beraber antrenman yaptığını düşündüğüm, fazlasıyla serlemiş olmasına rağmen yorgun görünmeyen esmer, bizden mukimimiz beş yaş büyük, kaslı adam Arda ile sohbet ediyordu. Sohbetin samimiyetinden anladığım kadarıyla arkadaşlardı.

Geldiğimi gördüklerinde ikisi de konuşmayı kesmedi, bizzatdan birbirlerini dinlemeye devam ettiler.

"Türkiye MMA turnuvası kaçınıcıydı o adam?"

"İkincisiydi," diye cevapladı Arda. Bir yandan da kolumu çekerek esnetiyordu.

"Bizim antrenör 'Arda, şununla güreş,' dediği zaman bizim oğlanlar 'Ne oluyor lan?' diyerek şaşırıyorlar. Sonuçta adam yirmi bir yaşında ve boks kökenliydi. Bizim salon da kickbox akademisi ve sen de en gençlerimizden birisin..."

"Bizim hocaya laf atmış galiba, duymadım ben," dedi Arda gayet normal bir şekilde.

"Seni iki kez pes ettirdi, değil mi? Sen onu sanırım alı..."

"Sekiz."

Güreşten, MMA'dan veya dövüş sporundan anlamıyordum ama Arda'nın iyi ve yaşına göre büyük bir şey yapmış olduğunu tahmin edebilmişim.

Arda'nın konuştuğu adam bana tekrar baktı ve onları beklediğimi gördü. Ardından Arda'nın omzuna vurdu ve ve "Hadi, antrenmanda görüşürüz," dedi. Salondan çıkarken bana da selam vermeyi unutmadı.

Arda elimden telefonumu alırken "Çoraplarını da çıkarman gerekiyor," dedi.

"Tamam, bilmiyordum. Sadece bir çaylağım," dedim ve kenardaki tahta sandalyeye oturdum. Çıkarma işlemi bittiğinde ayakları kalktı. Arda'nın yanına yürürken, zeminin minderimsi dokunuşu üzerinde gidiyordum.

"Telefonunu sessizden çıkardım. Serkan Arma ararsa endişelenmesin..."

Yumruk atmak için dikkat edilmesi gereken şeyler olduğunu bilmiyordum. Kolumun doğrultusundan duruşuma kadar bana yardım eden Arda'ya "Savunma teknikleri öğrenmem gerekmiyor mu?" diye sordum.

"Evet."

"O zaman neden yumruk atmayı öğreniyorum?"

Sorumu cevaplarken yine farkında olmadan aşağı düşürdüğüm kollarımı düzeltiyordu.

"Karşıdaki adam senden oldukça uzun ve iriyse, bu tecrübesizlikle kendini savunamayabilirsin. Şimdi sana öğretmeye çalıştığım şeyler, sana kaçman için zaman kazandırabilecek şeyler..."

Arda tanıdığım Arda'ydı. Sarıya yakın kumral saçlı, yeşil gözlü ve siyah çerçeveli gözlükleriyle oydu. Sesi de ergenliğe girdikten sonraki haline yakındı ve her gün duyduğum sesiydi. Arkadaşlıklar konusunda çok rahat ve iyi olduğunu biliyordum. Hele gitar konusundaysa, üstüne kimseyi tanımıyordum.

Peki ne ara bambaşka bir alanla bu kadar ilgilenmeye başlamış ve o alanda bu kadar iyi hale gelmişti?

"Bu konuda bu kadar başarılı olduğunu bilmiyordum, yani.. antrenman başlamadan önce konuştuklarınızı dinledim," dedim, Arda iki kolumun hizasını doğru olduğunu bildiği şekilde düzeltirken.

"Arada olur öyle şeyler, şimdi bana yumruk at."

"Nasıl yani?"

"Bana yumruk at."

"Seni duydum, ama nasıl yani? Yüzüne mi?"

"Evet Güneş hadi, zaten koşu ve ısınmada çok oyalandık..."

"Ama yüzüne gelirse..."

"At Yunus!"

Tereddüt etmeden tüm gücümle sağ yumruğumu sıktım ve burnuna doğru atmaya çalıştım. Yumruğumu yüzüne çarpmak isteyen tek eliyle tuttu ve hiç beklemediğim bir hızla kolumu çevirip acı çekmemi sağladı.

Hissettiğim acı ve kolumun arkamda kalmasıyla, vücudum da refleks olarak dönmek zorunda kaldı. Sırtımla Arda'nın göğsü arasında onun hâlâ ısrarla bırakmadığı kolum vardı.

"Ahh! Birak şunu!"

Arda, olaydan hoşlandığını belli ederek güldü ve "Hahahaha, yolun daha o kadar başındası..."

Boşta kalan dirseğimi tam arkamda duran Arda'nın karnı boğuşuna geçirdim. Arda bunu hiç beklemiyordu, bu yüzden biraz adım geriledi ve bunu yaparken kolumu tuttuğu elini gevşetmek zorunda kaldı. Bunu fırsat olarak gördüm ve kolumu hızla çekip ondan uzaklaştım.

Arda "Bugüne kadar kaç aksiyon filmi izledin sen?" diye sorduğunda, şimdi durumdan hoşlanmasa gereken kişi bendim.

"O kadar da çaylak değilmişim sanki..."

"Yok yok, cidden öylesin. Şimdi bana yaklaş."

Bordo-lacivert duvarlara uyum sağlayan minderimsi, ama tümün ettiğimden daha sert olan zeminin üzerinde yürüdüm ve kazısında durdum.

"Yine kolumu çevirmeyeceksin umarım...?"

"Söz veremem civciv, daha çok işimiz var. Dedğim gibi, kilos yeterli değilse ki yeterli değil, adamı yere düşürmen çok zor olacaktır. Bu yüzden vur ve kaç. Kaçma konusunda ise senin anıyağın dilden açıklamam gerekirse The Flash'a dönüşmen gerektir, çünkü adam çok büyük bir ihtimalle arkandan gelecektir."

Güldüm. "Senden olsa olsa 'İnanılmaz Aile'deki küçük, sarıya çocuk' benzetmesi beklerdim," dedim.

"Lafı kaynatıyorsun civciv. Odaklan ve tekrar yumruk at."

Duvardaki saatten izlediğim kadarıyla yaklaşık yirmi dakika boyunca yumruk atma ve yumruktan kaçma konusunda çıplaktan sonra sıra başka bir harekete gelmişti.

Saat altına daha çok vardı ve ben iyice meraklanmaya başlamıştım.

"... anladsın mı?"

"Efendim?"

"Güneş, saate bakmayı kes."

"Özür dilerim ama elimde değil, seçmelere katılanların listesi."

Arda sözümü kesti ve "Tamam civciv, sen istedin," dediğinden sonra saatin olduğu duvara yaklaştı. 186 santimetre boyu ile hiç zorlanmadan saati duvardan aldı, sonra da ters bir şekilde udu sandalyenin üzerine koydu.

"Beni meraktan öldürmek mi istiyorsun sen?"

"Odaklanmanı sağlamaya çalışıyorum, şimdi.... biri seni tişörtünden tutarsa nasıl bırakırsın?"

Ben önce hareketleri, ardından da çözüm ve savunma yöntemlerini kavrayana kadar Arda tek bir saniye bile üşenmeden öğretmeye devam etti.

İçin ilginç yanı ise bir günde çok şey öğrenmiştim:

Push kick mesafe yaratırdı ve bacığın esnekliğine, durumuna göre kafa ile karın arasındaki bölgeye uygulanabilen bir tür tekneydi. Eksiv ise yumruklardan kaçınma amaçlı yapılan hareketlerin genel adıydı. Gayet etkili olacak ve eğer karşıdaki erkekse ciddi anlamda zaman kazandıracak şey ise cinsel bölgeye atılacak olan tekneydi.

Arda biz o hareketi çalışırken her seferinde "Sakin ol civciv, gitir çalmayı öğretmem gerekenek daha çok ufak ve yeni civcivcikler olacak," diyordu.

Saat olmadığı için ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama en sonunda Arda bana "Yoruldu mu?" diye sordu.

Bulgileri kavramak beni yormuyordu fakat spor konusunda kondisyonssuz olmak, beni normalde olması gerekenden çok daha fazla nefessiz bırakıyordu.

"Çok mu terledim?" diye sordum.

"Eh yani, haliyle..." diyerek beni cevapladı ve ardından telefonların orada duran, otobüstten indikten sonra buraya gelirken aldığı su şişesinden birini açtı. Mola verdiğimizizi anladığımda ben de onun yanına gittim ve su içmeye başladım.

Telefonlarımızdan birinin tuşuna basıp saate bakmayı planlıyordum ki, gözümün telefonlarda olduğunu görünce bana "Aklından bile geçirme," dedi.

"Ama neden? Saatlerdir antrenman yapıyoruz."

Aslında Arda'yı dikkat dağınıklığım konusunda haklı bulmuydum şu ana kadar yüz kere bakmış olurdum, fakat ben de son tanelerde antrenmana daha çok odaklandığımı hissetmiştim.

"Hayır."

Arda şişeyi aldığı yere koydu ve ardından bana yaklaşıp beni aorta belimden itmeye başladı. Tekrar salonun ortasında durdu-

ğumuzda, ona "Suyumu bırakmama bile izin vermedin," dedim. Arda'dan hem iyi bir dost, hem iyi bir gitar öğretmeni, hem de iyi bir antrenör olurdu.

Elimde tuttuğum yarısı dolu şişeyi aldı ve dibinde azıcık kalacak şekilde suyu içti. Ardından şişeyi kapattı ve duvarın kenarına, diğer şişelerin durduğu yere fırlattı.

"Bari sonuna kadar içseydin," dediğimde, bana "Sonda biraz su bırakmasaydım şişeyi atarken istediğim yere düşmesini sağlardım," diyerek cevap verdi ve tam o anda üniversite sınıfında fiziğin tamamını doğru cevaplamasına tekrardan inandım.

"Zeki çocuksun."

"Mafya babası olmaktan iyidir."

Her şey normal ve sakın giderken, konusu bile açılmamışken Arda yine Demir'e laf atmıştı.

"Söylesene, neden bir gün rahat duramıyorsunuz? Demir şu anda kilometrelerce uzakta fakat sen hâlâ ona, buradan gönderme yapmaya devam ediyorsun, o da sana oradan laf atmaya devam ediyor."

Son söylediklerim ilgisini çekmişti. Bana yaklaştı ve "Bana ne lafı attı?" diye sordu.

"Arda, anlatmaya çalıştığım veya dikkatini çekmesi gereken konu bu değil! Sürekli birbirinize bulagıyorsunuz ve bu çocukluktan başka bir şey değil. Sürekli birbirinize bulagıyorsunuz ve bu çocukluktan başka bir şey değil."

Arda sinirlenmeye başlamıştı. Konu ne zaman buna gelse bir anda sinirlenebiliyordu.

"Güneş, ben senin her sevgilinle iyi geçinmek zorunda değilim. Eski okulundaki Özkan'ı hatırlamıyor musun? Orosu çocuğunun tekiydi."

"Hey! Kelimelerine dikkat et."

"Yalan mı Güneş? Siz çıkarken sen o kadar saftın ki! Her şeyin iyi olduğunu sanıyordun ve el ile tutuşmanın ötesine geçememiş bir ilişkiniz vardı. Sadece fiziksel olarak demiyorum, duygusal olarak da birbirinize yetemiyordunuz. Hele de sen onun iyi biri olduğuna inanırken onun kafasına estigi gibi..."

"Arda, ne demek istiyorsun?"

"Sen sanıyor musun ki o sadece sana bağılıydı ve seni seviyordu? Hayır, öyle bir dünya hiç olmadı. Ne kadar çıktığınızı hatırlamıyorum, zaten pek sevgili gibi görünmediğinizi biliyoruz, daha ilk haftanızda o piçi şans eseri bizim kafenin sokagında bir kızı öperken gördüm. Başta sen olduğunu sandım fakat Özkan sonunda geri çekildiğinde, kızın siyah saçlarının olduğunu fark ettim. Kızın adını bilmiyordum ama tanıdık gelmişti çünkü senin okulundaki o aptal grubundan biriydi..."

"Kim olduğunu tahmin etmek zor değil," dedim eski ve kurcaladığım için son derece mutlu olduğum sahte arkadaşlıklarımı düşünürken.

"Sadece o kızla da kalmadı ki, sana söylemek için onun hakkından daha fazla bilgi sahibi olmak istedim ve açıkçası o salağı bir hafta takip etmem, bir kere de telefonunun sistemine girip kurcalamam yeterli olmuştu."

Arda'nın grubunda bateri çalan arkadaşı işini ciddiye alan bir hacker'dı ve Arda'ya da zaman zaman -ne amaçla olduğunu bilmediğim ve öğrenmeye de can atmadığım konularda- yardım ettiğini biliyordum. Bu yüzden 'telefon kurcalama' olayına çok takılmadan "Ne gördün?" diye sordum.

"Bir sürü kız... Tanıdık veya tanımadık, sana yakın veya değil, bir sürü kızla aynı anda takılıyordu. Hatta seni okulundan attıran Gülçin'le bile... Sanırım Gülçin senin Özkan'la çıktığını biliyordu ve bu yüzden okuldan atılmana neden olmuştu."

Arda'nın anlattıkları beni neredeyse hiç etkilememişti. Gülçin'in beni neden okuldan attırdığı konusu tam şu anda yerine oturmuştu ve Özkan'ın da yaptıkları zaten ondan beklenecek hareketlerdi, bu yüzden şaşırmaıştım.

"Güneş iyi misin?"

Anlattıkları beni etkilememiş olsa bile cevap verebilmem için biraz beklemem gerekmişti.

"İyiyim," dedim en yakın dostumun tüm bu zaman boyunca benden sakladığı şeyleri sindirmeye çalışırken.

İyi olansa; Bodrum'dayken Demir'in geldiğini bana söylemesi, üstüne üstlük onu zorla geri göndermiş olması beni resmen tüketmişken, şimdiyse eski sevgilim hakkında öğrendiklerim ben-de bir sinek ısırığı kadar bile etki bırakmamıştı.

gumuzda, ona "Suyumu bırakmana bile izin vermedim," dedim. Arda'dan hem iyi bir dost, hem iyi bir gitar öğretmeni, hem de iyi bir antrenör olurdu.

Elimde tuttuğum yarısı dolu şişeyi aldı ve dibinde azıcık kalacak şekilde suyu içti. Ardından şişeyi kapattı ve duvarın kenarına, diğer şişelerin durduğu yere fırlattı.

"Bari sonuna kadar içseydin," dediğimde, bana "Sonda biraz su bırakmasaydım şişeyi atarken istediğim yere düşmesini sağlardım," diyerek cevap verdi ve tam o anda üniversite suteranda fizikün tamamını doğru cevaplamasına tekrardan inandım.

"Zeki çocuksun."

"Mafya babası olmaktan iyidir."

Her şey normal ve sakin giderken, konusu bile açılmamıştı. Arda yine Demir'e laf atmıştı.

"Söylesene, neden bir gün rahat duramıyorsunuz? Demir şu anda kilometrelerce uzakta fakat sen hâlâ ona, buradan gönderme yapmaya devam ediyorsun, o da sana oradan laf atmaya devam ediyor."

Son söylediklerim ilgisini çekmişti. Bana yaklaştı ve "Bana ne lafı attı?" diye sordu.

"Arda, anlatmaya çalıştığım veya dikkatini çekmesi gereken konu bu değil! Sürekli birbirinize buluşuyorsunuz ve bu çocukluktan başka bir şey değil. Sürekli birbirinize buluşuyorsunuz ve bu çocukluktan başka bir şey değil."

Arda sinirlenmeye başlamıştı. Konu ne zaman buna gelse bir anda sinirlenebiliyordu.

"Güneş, ben senin her sevgilinle iyi geçinmek zorunda değilim. Eski okulundaki Özkan'ı hatırlamıyor musun? Orosu çocuğunun tekiydi."

"Hey! Kelimelerine dikkat et."

"Yalan mı Güneş? Siz çıkarken sen o kadar saftın ki! Her şeyin iyi olduğunu sanıyordun ve el ele tutuşmanın ötesine geçememiş bir ilişkiniz vardı. Sadece fiziksel olarak demiyorum, duygusal olarak da birbirinize yetemiyordunuz. Hele de sen onun iyi biri olduğuna inanırken onun kafasına estiği gibi..."

"Arda, ne demek istiyorsun?"

"Sen sanıyor musun ki o sadece sana bağılıydı ve seni seviyordu? Hayır, öyle bir dünya hiç olmadı. Ne kadar çıktığınızı hatırlamıyorum, zaten pek sevgili gibi görünmediğinizi biliyoruz, daha ilk haftamda o piçi şans eseri bizim kafenin sokagında bir kızı operken gördüm. Başta sen olduğunu sandım fakat Özkan sonunda geri çekildiğinde, kızın siyah saçlarının olduğunu fark ettim. Kızın adını bilmiyordum ama tanıdık gelmişti çünkü senin okulundaki o apıl grubundan biriydi..."

"Kim olduğunu tahmin etmek zor değil," dedim eski ve kurduğum için son derece mutlu olduğum sahte arkadaşlıklarımı düşünürken.

"Sadece o kızla da kalmadı ki, sana söylemek için onun hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak istedim ve açıkçası o salağı bir hafta takip etmem, bir kere de telefonunun sistemine girip kurcalamam yeterli olmuştu."

Arda'nın grubunda bateri çalan arkadaşı işini ciddiye alan bir hacker'dı ve Arda'ya da zaman zaman -ne amaçla olduğunu bilmediğim ve öğrenmeye de can atmadığım konularda- yardım ettiğini biliyordum. Bu yüzden 'telefon kurcalama' olayına çok takılmadan "Ne gördün?" diye sordum.

"Bir sürü kız... Tanıdık veya tanımadık, sana yakın veya değil, bir sürü kızla aynı anda takılıyordu. Hatta seni okulundan attıran Gülçin'le bile... Sanırım Gülçin senin Özkan'la çıktığını biliyordu ve bu yüzden okuldan atılmana neden olmuştu."

Arda'nın anlatıkları beni neredeyse hiç etkilememişti. Gülçin'in beni neden okuldan attırdığı konusu tam şu anda yerine oturmuştu ve Özkan'ın da yaptıkları zaten ondan beklenecek harkedirdi, bu yüzden şaşırmamıştım.

"Güneş iyi misin?"

Anlatıkları beni etkilememiş olsa bile cevap verebilmem için biraz beklemem gerekmişti.

"İyiyim," dedim en yakın dostumun tüm bu zaman boyunca benden sakladığı şeyleri sindirmeye çalışırken.

İyi olansa; Bodrum'dayken Demir'in geldiğini bana söylemesi, üstüne üstlük onu zorla geri göndermiş olması beni resmen tikletmişken, şimdiyse eski sevgilim hakkında öğrendiklerim bende bir sinek ısırtığı kadar bile etki bırakmamıştı.

"Şu an o pezevenk hakkında düşünmene neden oldum, sen-
den özür diliyorum. Bu kadar sert anlatmamam, hatta konuşmam
bile açmamam gerekirdi. Bak, sadece... dünyadaki hangi giri nezdü
sana sahipken gidip başka bir kızla, hatta bir sürü kızla ilgilenibilir
ki? Hâlâ anlamıyorum. Sakın o aptalı kafana takıp seni gece uyus-
mamasına izin verme. Buna hakkı yok. Önümüzde kazanmamız
gereken seçimler var ve..."

"Arda! İnan bana o oğlan az önce duyduklarımızdan sonra bile
benim için bir şey ifade etmiyor, onu düşünmüyorum," diyerek
sözünü kestiğimde şaşırdı. Ben de hâlâ Arda'nın, Özkan'ı düşün-
düğüme inanmasına şaşırıyordum.

"Nasıl yani? Üzgün değil misin?"

"Hayır, o gerçekten umrunda değil," dedim kendimden emin
bir şekilde.

"Ama yüzümün düşmesini engelleyemiyordum.

"O zaman neden böyle görünüyorsun?"

Arda'nın hâlâ beni anlamamış olmasının sinirlendirmesiyle se-
simi istemeden yükselttim:

"Sebebi sensin! Beni böylesine yakından ilgilendiren konular
hakkında hep benden bir şeyler saklıyorsun. Sakın bu Özkan ola-
yına çok takıldım diye sana bunları söylediğimi düşünme! Kızı-
ğım, üzüldüğüm konu ben sana her halimle, her duygumla açıkken
senin sürekli benden bir şeyler saklıyor olman. Demir, Özkan...
Başka neler var Arda?"

Arda derin bir nefes alıp verdi. Konuşmaya başlarken, benim
aksime oldukça sakın bir ses tonu kullanmış olması beni de sakin-
leştirmişti.

"Demir konusunu çoktan geçtiğimizi düşünüyordum, onun
kavgasını bir kere ettik ve sonuçları hiç de iyi olmamıştı. Seni kıp-
bettigimi sanmıştım. Bu her ne kadar zamanında tahmin etmiş
olsan da doğruluğunu şimdi öğrendiğin bilgiler hakkındayla ken-
dimi açıklayabilirim," dediğinde saniyeler önceki sinirimden eser
kalmamıştı. Arda'nın doğru ayarladığı ses tonu ve kendini açıkla-
ma isteği, az önce ateşlenen tartışmamızın normal bir konuşmaya
dönüşmesini sağlamıştı.

"Benim tek merak ettiğim, neden bana söylemen gereken şey-
leri ertelemekten vazgeçmediğin..."

Arda yere oturdu ve bacaklarını esnetmeye başladı. Antrenman başladığını kadarmıyla sona ermişti ve Arda da sonradan oluşabilecek kas ağrılarını en aza indirebilmek için son esnetmeleri yapıyordu. Karşısına oturdum ve o ne yapıyorsa onu yapmaya çalıştım.

Sağ bacağımı uzattıktan sonra ayağıma doğru uzanmaya çalışırken, kollarımın esnediğini hissediyordum.

"Seni iyi tanıdığımı biliyorsun..." dedi konuşmaya başlarken.

"Seni nelerin güldüreceğini bildiğim gibi nelerin üzeceğini de biliyorum..."

Lafı ne kadar daha dolaytılabilirdi?

"Neleri kaldırıp kaldıramayacağını da biliyorum ve sen o zamanlarda şu anda olduğun kadar güçlü değildin. Sana, her ne kadar çok bağlı olmasan da birlikte olduğun sevgilin hakkındaki gerçekleri bir anda anlatsaydım, ilişkinizin belirli bir ciddiyeti olmasa da yabıldım," dedi.

Kendimi iki yıl önceki benle kıyasladım. Haklıydı. Ailem ve Atatürk Lisesi beni şu andaki konumuma getirmişti.

"Sana bunları anlatmazdım aslında. Eğer hâlâ eskisi gibi kaldıramayacağını düşünüyor olsaydım söylemezdim. Ne kadar si-ni-lemsem de sana, senin kaldıramayacağın hiçbir şey yapmazdım. Bugün sana söylerken, seni üzmeceğini biliyordum çünkü iki-min de farkındayız ki, Özkan'a Demir'e verdiğin değerlin çeyreğini bile vermedin."

"Evet, seni anlıyorum. İki yıl önce bana söyleseydin her ne kadar ona kıpkı olmasam da, sonuçta yanımda saydığım bir kişi olduğum için kırılırdım. Özgür dilerim, sana çok bağlıydım," dedim ve en ufak şeyleri bile kafaya takan eski halimi düşünerek.

Arda ayağa kalktı. Kalkmama yardım etsin diye ellerimi ona uzattığımda, ellerimi sıkıca kavradı ve beni bir anda yukarı çekti.

"Derdimiz bitmiştir, artık tavuk yemi kuşaklı bir civcivsin," dediğinde, herkesin vereceği tepkiyi vererek "İlgrençsin," dedim.

Önümde reverans yaptı. Ben onun terli ve alakasız spor kıyafetleriyle yaptığı bu harekete gülerken, bana "Teşekkürler hanımefendi. Son olarak öğrenmek veya sormak istediğiniz bir şey var mı?" diye sordu.

İzlediğim tüm film ve dizileri düşündüm. Aslında, bir şey vardı.

"Ya, havali adını bilmiyorum ama sanırım kickbox'tan bir hareket... Bak, şöyle bir şey..." dedim, ardından aklımda kalan süzmeceki gibi onun sağına doğru yüksek bir tekme atmaya çalıştım.

Arda, bacağımla koluyla belinin arasına sıkıştırdı ve beni durdurdu.

"Aynen! Böyle yaptıktan sonra beni yere düşürmen gerekiyor," dedim Arda'ya, ne anlatmaya çalıştığımı anlamasını umarak.

"Anladım. Tekme yakalayıp sweep. Şimdi yere düşeceksin, dükkat et," dedi ve yavaşça beni yere düşürdü.

"Doğru mu?" diye sorduğunda "Evet! Bana bunu öğretmen gerekiyor," dedim.

Arda "Tamam, kalk," dedi ve beni tekrar ellerimden çekerek ayağa kaldırdı.

"Önce ne yapmam gerekiyor?"

İstegiimi görüp şaşkırdıktan sonra "Keşke antrenmanın başından beri bu kadar istekli olsaydın civciv, işimiz daha kolay olurdu. Tamam, bak şimdi. Yavaşça bana tekme at," dedi. Dediğini yaptım. Bacağımla koluyla beli arasında sıkıştırdıktan sonra durdu ve bacağımla nasıl ve ne kadar sıkıştırmam gerektiğini açıkladı.

"Sonra yere basan ayağına kendi ayaklarımdan biriyle vuruyorum, basıyorum, bir şey yapıyorum işte ve seni yere düşürüyorum. Hazır mısın? Seni tutuyorum, merak etme düşmeyeceksin."

Hareketi yavaşça bana gösterdi, sonra ben yere düşerken beni belimden nazikçe kavradı ve düşmemi engelledi.

"Anladın mı?" diye sorduğunda, beni düşmekten kurtardığı için elimi alnımın üstüne koyup prenses taklidi yaptım:

"Kahramanım..."

Arda güldükten sonra "Açıkçası terli kıyafetler, dağılmış saçlar ve yorgunluğunla hiç de prenseslere benzemiyorsun," dedi. Buzulduğumu belli etmek için dudaklarımı büzdüm.

"Sıra sende, hadi."

Arda'nın tekmesini bekledim. Karşılarındaki kişi ben olduğum için çok sert ve hızlı davranmadı. Bacağımla kolumla koluya sıkıştırdım.

"Harika! Şimdi beni düşür," dediğinde, sağ ayağımla Arda'nın bacağına doladım ve onu düşürmeyi denedim.

Tabii, sadece deneyebildim.

"Yere düşer misin anık?" deyip ona kızdığımda, o sadece gülmeyi ve bana "Sen seri katile de böyle dersin," dedi. Kendimi her anda yerde buldum.

"Hey! Bu haksızlık, ne yaptın? Senin düşmen gerekiyordu, öyle bazı hareketler yapma burada eğitim yapıyoruz," dedim.

"Kusura bakma, bazen kendime hâkim olamıyorum," dedi gülerek. Beni yere düşürmek ona eğlenceli gelmişti.

Ayağa kalktım ve karşısına geçtim. Arda tekrar bir tekme attı ve ben yine onu başarıyla sıkıştırdım, fakat sıra onu yere düşürmeye geldiğindeyse beceremedim.

"Daha güçlü bir şekilde, daha yukarıdan bacağıma vurmaya dene," dedi, sanki yapabileceğim gibi.

Denedim, fakat yine onu yere düşüremeyince kolumu gevşettim. Geriye doğru bir adım attım.

"Uzaymıyorum."

"Tamam, sana bir kere daha göstereceğim ve bu sefer düşeceksin, hazır mısın?"

Arda'ya tekmemi attıktan sonra, bacağıma yakalayıp beni geriye doğru düşürmesi bir saniyesini almıştı. Tam yere düşerken düşmemek için Arda'yı tişörtünden yakaladım fakat o bunu beklemiyordu ve bu yüzden dengesini kaybedip o da benimle düştü.

Arda tam üstümde duruyordu ve yüz yüzeydik. Birbirimize bakiyorduk. Ben ezilirken ilk konuşan- daha doğrusu konuşabilen- o oldu:

"İşte bu yüzden Demir, antrenmanlara gelmemeli."

Cevap veremediğimi görünce, bana "Kızardın. Utandın sanırım..." dedi.

"Nefes... alamıyorum... kalk!" dediğimde ancak beni ezdiğinin farkına vardı ve üstümden kalktı.

"Öbür dilerim," dedi.

Ayağa kalkabildiğimde, ona sıranın bende olduğunu söyledim ve ayağı tekneyi beklemeye başladım. Bu sefer, onu düşürmeye çalışırken öbür elimle de onu omzundan ittim ve bu sayede düşürmeyi başardım ki, bu sefer o beni tişörtümden çekti ve üzerine düşmemi sağladı. Arda'nın tam üstünde yatıyordum.

"Seni düşürdüm," dedim gözlerine bakarak. Biraz bekledikten sonra "Evet, öyle oldu," dedi.

Kendime güvenerek "Sanırım senin o sekiz kere pes ettiğin şampiyon ile karşılaşma zamanım geldi," dediğinde, müziğin gülümsemeye "Ya, öyle mi dersin?" diye karşılık verdi. Büyük bir hızla beni itti ve ben daha ne olduğunu anlamadan onun altında kaldım. Yine yüz yüze ve yakındık fakat Arda'nın ağırlığı bu sefer üzerimde değildi.

"Senin karşına çıkacak dünya şampiyonunun bile önce benini geçmesi gerekir," dedi.

Arda'nın benim için kendisinden on kat daha iri bir tipte dövüşdüğünü hayal ettim ve ardından "Açıkçası en iyi dostumun öldüğünü görmek istemem," dedim.

Arda, aramızdaki mesafeyi biraz daha kapattı ve "Konu çıvimse ölmek için bir yol bulurum," dedi.

Gittikçe gariipleşmeye başlayan yakın saniyelerimizi telefonun zil sesi bozdu.

"Seçmeler!" dedim ve Arda'yı iterek üstümden kalkmasını sağladım. Koşarak telefonuma gittim ve önce saatin altıyı dört geçtiğini, ardından da arayanın adına dikkat ettim. Esma arıyordu. Hem ufak bir korku hem de dünden kalan bir mutlulukla telefonu açtım.

"Efendim?"

"İyi akşamlar Özel Hayal Sanat Akademisi seçmelerine hiç yedek adaylara kalmadan katılmaya hak kazanan güzel sesli sanığın..."

"Ciddi misin? İnanmıyorum! Bu harika! Esma seni çok çok çok çok seviyorum! Benim için onca işinin arasında internetin başında mı bekledin?"

"Uzun zamandır ortalıkta yoktum ve bir işe yarayayım diye düşündüm. Dur, telefonu Burak'a veriyorum. Sonra tekrar konuşuruz canım, tebrikleri!"

"Teşekkürler!"

Esma'nın yaptığı son derece düşünceli ve beni inanılmaz derecede mutlu eden bir hareketi.

"Güneş! Tebrik ederim, şu anda Esma'yla mistakbel okulunun sitesine bakıyoruz da... İstersen sana seçmelerin detaylarını..."

"Evet! Evet! Söyleyin!"

"Seçmeler dört gün sonra başlıyor ve sen ne yazık ki ilk gündeki gündem, yani gitar için yalnızca dört günlük çalışma vaktin var."

Arda yanına geldi ve durumu sordu. Az önceki bağırarak sevinmesini duymuş olmasına rağmen emin olmak istiyordu.

"Hem de asıldın!" dedim ve ona sarıldım. Ardından telefonu hoparlöre alıp, Burak'ı dinlemeye devam ettim.

"Güneş, okul vokal bazlı olarak her yıl sadece elli kişiyi alıyor. Bu sene bu elli kişinin arasına girmek isteyen tam iki bin kırk üç kişi olmuş ama sadece aralarından en çok beğenilen yüz elli seçmelere çağırılmış..." dediğinde, Arda "Muhteşem! İşte bizim kuzum!" dedi ve bana tekrar sarıldı. Bense daha şimdiden strese girmeye başlamıştım bile.

Burak "Arda, sen de mi oradaydın? Gitar konusunda bu dört günü çok iyi değerlendirmeniz gerekiyor çünkü sitede kesin kural olarak 'Vokal olarak seçmelere katılacak adaylar mutlaka bir enstrüman çalıyor olmalıdır ve çaldığı enstrümanıyla da vokal performansını sergilediği gün, jüri üyelerine bir parça çalacaktır. Şarkıların seçimleri serbesttir ve aday, söyleyeceği şarkıyı kendisi çalmayacaksa gerekli bilgileri orkestramızla önceden paylaşması gerekmektedir..." yazıyor. İki bin iletir kişiden yüz elli aday arasına girmek gerçekten çok büyük bir başarı fakat okula girebilmek için hâlâ geçmen gereken yüz aday daha var..." derken, bize enstrümanın ne kadar önemli olduğunu anlatmaya çalışıyordu.

"Biliyorum, işte bu yüzden Arda'ya güveniyorum," dediğimde, Arda iki elini havaya kaldırdı:

"Hey hey hey! Sorumluluğu üstüme almıyorum. Çalmak başla bir şey, öğretmek bambaşka bir şey..." dedi.

"Ama bugün gerçekten çok şey öğrendim. Parmaklarım intilam eşiğindeler ve kafamda sürekli çalacağım şarkı dönüyor. Elimden geleni yapıyoruz, eğer seçmeleri geçerse senin sayende geçmiş olacağım," dedim, Arda'ya teşekkür etmek için.

Burak telefondan "Çalışmaya devam edin, bu arada Esmâ yarın veya ertesi gün taburcu oluyor," dediğinde, Arda da ben de çok sevinдик. Tam olarak iyileşene kadar ailesinin evinde kalacaktı, sonra da Burak'la kendilerine ufak bir yer bakmaya başlayabilirlerdi.

Esma'nın daha iyi olduğunu biliyordum ama nedense onu bir kez kaybettim diye tekrar kaybedeceğim hissini taşıyordum. Hastane ortamından çıkacak olması haberi, içindeki bu kuruntudan da olsa kurtulmamı sağlamıştı.

Telefondan ikinci bir kişinin aradığına dair sesler duyulduğunda, Demir'in adını ekranda gördüm. Arda'nın yine söyleceğini sandım ama o sadece "Soyunma odasına, duşa gidiyorum. Beni görürse çığlık at," dedi ve telefonunu alıp koridora çıktı.

Burak'a tekrar teşekkür ettim ve ardından onu kapatıp Demir'in aramasına cevap verdim.

"Selam!" dedim mutlulukla.

"Telefonunun az önce meşgul olmasından anlıyorum ki telefon etmek için ikinciliğe yerleştirdim ve bilirsin, sonraya kalmayı sevmem," dedi.

"Esma ve Burak önce davrandı."

"Tüh."

"Eee... sen hangi gün seçmelere giriyorsun?"

"Bir. Seçmeleri piyano, keman, vokal, yani flüt, çello vesaire gibi kategorilere ayırmak yerine, her kategorideki asilleri seçime sıralarına göre çağırıyorlar, her alan farklı bir salonda farklı bir jüri ekibi tarafından değerlendirilecek," dedi.

"Seçilme sırası derken..?" diye sorarken, bir yandan da çoraplarını giymiştim. Ardından hoparlörü kapattım ve telefonu omzumla kulağımın arasına sıkıştırdım.

"Mesela şöyle örnek vereyim; ilk gün seçmelere girecek olanlar ikinci veya sonraki günlerde girecek olanlardan daha çok okulu kabul edilme şansına sahip, çünkü jüriler başvurulan en beğendiklerinden en az beğendiklerine doğru listeleyip duyuruyorlar," dedi.

Arda'nın atmış olduğu boş şişeyi ve diğerlerini çöpe attım. Sonra telefonu elime aldım ve soyunma odasına gittim.

"Ben bunu bilmiyordum," dedim.

"Öğrenmiş oldun fıstık."

Demir'i en son önceki gece görmüştüm ama bu onu delice elememem için yeterli bir sebep değildi. Ayrıca uzun zamandır başı başı vakit de geçiremiyorduk.

"Sen piyanistlerde kaçınıcı sıradasın?" diye sordum.

Demir "Bir," diye cevap verdiğinde, cevabı zaten önceden biliyor olduğumu fark ettim. Okulun onu kabul etmesi için sadece sayısına bakması bile yeterliydi.

"Ben kaçınıcı sırada olduğumu bilmiyorum, henüz siteye bakmadım ama senin kadar yukarılarda olduğumu sanmıyorum. Birinci güne seçildiysem ki seçildim, herhalde günün sonuncusu olan..."

"Yedincisin Güneş."

Ağzım açık kalmıştı. Bu kadarını beklemiyordum.

"Sen ciddi misin?"

"Evet."

Soyunma odasındaki dolabımdan havlumu ve şampuanımı aldım.

"Vokal seçmeleri kız-erkek karışık şekilde ve ben baştan yedinci aday mıyım yanı?"

"Güneş, sizin antrenman bitti mi?" diye sordu. Sanırım şaşkınlığına gereksiz buluyordu.

"Evet, şu anda duş alacağım yere havlumu astım. Şimdi de koşağıma bitince telefonumu koymak için çantama doğru geri yürüyorum," dedim. Lif ve sabunu çantamda unuttuğumu hatırladım.

"Soyunma odasındaki duşa mısın? Sesin yankılanıyor."

Bu çocuktan hiçbir şey kaçmıyordu. Tabii seçmelerimde Arda ile beraber çalıştığı hariç...

"Evet, sen neredesin? Otelde mi?"

"İşleri sabahdan bitirebilirim sanmıştım ama bitmedi. Şimdi çabır merkezine gidiyorum, bir görüşmem var," dediğinde, onu öledigimi söylemek istedim.

"Seni özledim. Maalesef birlikte "birinci gün adaylıklarımızı, kutlayamayacağız," dedim.

"Arda'dan bana, ne olur ne olmaz yerinizi bileyim diye antrenman yaptığınız salonun adresini göndermesini istemiştım. Gönderdiği yeri kontrol ettim ve gerçekten bir spor salonu olduğunu gördüm. Acaba gerçekten..."

"Demir, o adresteyiz. Mesajı biz gitar çalışırken yanımda yazmıştı. Şu atışmalarınızı ve güvensizliğinizi bir kenara bıraksanız gayet iyi anlayacaksınız aslında," dedim sözünü keserek.

Demir "Tamam, sen duşa gir. Sonra görüşürüz," dedi.

Arda ile iyi anlaşması konusunu açtığım için konuşmayı bırak-
mak istemişti. Eğer Demir'i tanımasaydım trip atışını düşünür-
düm ama onun işleri vardı, benim de duşa girmem gerekiyordu.

"Bana kızma, kötü bir şey söylemedim," dedim Demir'e, tüm
eşyalarımı duştan çıktıktan sonra giyeceklerime uygun olarak ayar-
ladıkten sonra.

"Biliyorum," dedi.

"Tamam, sonra konuşuruz."

"Görüşürüz."

Suyu açtım. Eğer Demir'le yüz yüze olsaydık konuşmalarımız
böyle saçma sapan sonlanmıyor olurdu.

Suyu ılıkken biraz daha sıcak bir şekilde ayarladıktan sonra giye-
lerimi kapattım ve tüm vücudumun ıslanmasına izin verdim. Sa-
çımı bir kez şampuanla yıkadıktan sonra önceden yazımda getirdi-
ğim lif ve sabunu elime alıp lifi köpürtmeye başladım.

Lifi vücudumda gezdirirken sırtımda bir el hissetmemle arkam
dönüp duran kişiye yumruk atmam bir oldu.

"Ah! Güneş!"

"Demir?!"

"O gözlüklü oğlan sana gerçekten bir şeyler öğretmiş, off!"

Demir bir elini gözünde tutuyordu. Duşun perdesinin açıldığını
nasıl duymamıştım?

Özür dilemek yerine "Burada ne işin var?" diye sordum. Elini
gözünden çekti. Tek omzunda taşıdığı siyah sırt çantasını duşun
dışında bir yere bıraktı ve ardından tişörtünü çıkardı.

"Seninle yıkanmamın bir mahsuru var mı?" diye sordu, sanki
'Evet' diyebileceğim gibi.

Başımı hayır anlamında salladım ve nedense utanç duyduğum-
dan yoksun olduğumu fark ettim. Demir'le en son Uludağ'dayken
bu derece yakın olmuştuk ve üstünden uzun bir zaman geçmişti.
Aradaki zaman diliminde yaşadıklarımız ve arkadaşlarımızın yapı-
dıkları bizi meşgul etmişti ve onu tenimde hissetmeyi ne kadar
özledığimi fark edememiştim.

Ama şimdi arkadaşlarımız iyilerdi, mutlulardı ve ben de öyle-
dim. Birlikte 'Özel Hayal Sanat Akademisi'nin seçmelerine girme-
ye hak kazanmıştık ve rahatlamıştık. Sanırım daha fazla rahatla-
mam ve onun bana dokunmasını istemem sorun yaratmazdı.

Demir, kıyafetlerini çıkardıktan sonra bana yaklaşıp duşa girdiğinde hâlâ nasıl burada olduğunu düşünüyordum, şaşkınlığım geçmemişti. Sanırım bu yüzden az önce telefonda konuşurken bana 'Görüşürüz' demişti. Erken gelip sürpriz yaptığı için çok mutlu olmuştum.

Demir ve sürprizleri.. Sanırım hayatım boyunca ihtiyaç duyacağım geçirdi.

"Tebrik ederim," dedi. Duşun perdesini kapattı.

Bana yaklaştıkça önce siyah saçları ıslandı. Su damlaları yüzünden ve saçlarından sonra boynuna ilerledi. Boynunda ve omuzlarında biraz oyalanan damlalar, Demir ile aramda mesafe kalmadığında daha çok suya maruz kalmalarıyla hızlandılar. Ben göğsünden süzülen damlaları seyrederken o bir elini belime, diğer elini de yanığıma koydu. Beni belimden çekip kolayca kendine yaklaştırdı.

Utandığımı hissetmiyordum fakat nedeni gözlerine bakamıyordum?

Yanığımda duran eliyle başımı yukarı kaldırdı ve ona bakmamı sağladı. Kalbim heyecandan hızlanmaya başladığında gözlerimiz buluştu. Gözlerindeki lacivert ve mavi savaşı ezbelerken, yanığımda tuttuğu elinin parmaklarını aralık bıraktığım dudaklarımda geçiriyordu.

"Nasıl dayanıyorsun?" diye sordu.

Cevap vermedim.

"Seni hiç kimseyi istemediğim kadar isterken, böyle bir anda bile nasıl sakın kalabilmemi sağlıyorsun?" diyerek asıl merak ettiğini sorduğunda, ona gülümsedim. Yine de eğilmek zorunda kalacağımı bile bile parmak ucuna kalktım.

"Sen âşuksun," dedim ve onu öpmeye başladım.

43. Bölüm

"Eğer bir dakika daha soyunma odasında kalsaydın gelip öldün mü diye bakacaktım," diyen Arda, arkamdan Demir'in geldiğini görünce açıklama duyma ihtiyacını gidermişti.

Demir bizi eve bırakırken arabada yaşanabilecek tüm tatsızlıkların önüne geçmeye çalıştım fakat ne yaptırısam olmadı. Tanıştığını Demir, böyle saçma olaylara hiç girmezdi fakat konu Arda olunca, sanki tüm o soğukkanlılığını kaybedip on yaş gençleşiyordu.

Demir'in birilerine laf yetiştirmeye çalıştığını, cevap verdiğini görmek farklı geldiği için onları izlerken eğleniyordum fakat tartışmaları ne zaman müzik ve seçmeler konusuna gelse, oynadığını oyun ortaya çıkacak diye korkuyordum. Bu yüzden hep konuya başka yönler çekmeye çalışıyordum.

Araba bizim evin önünde durduğunda Arda alaycı bir şekilde teşekkür etti, ardından indi ve apartmanın girişine yürümeye başladı. Demir'le arabada yalnız kaldığımızda bana yarın ne yapacağımızı söyledi.

"Seçmeler dört gün sonra ve o zamana kadar bir gün benimle söyleyeceğin şarkıya, bir gün de Arda'yla gitarda çalacağın şarkıya çalışsan iyi olur. Yarın benimlesin."

Demir'le olan provolarımızın nerelelere kayacağını tahmin edebiliyordum.

"Yarın sizin evde mi çalışacağız?" diye sorduğumda, Demir "Ahında seni bizim eve götürmek istemiyorum ama başka bir yere de götürmek istemiyorum. Hele okul hiç olmaz, çok tehlikeli," dedi.

"Diğer söylediklerinde haklısın ama neden eve götürmek istemiyorsun?" diye sordum.

"Annem var."

"Avrupa seyahatinden geldik demek, durumu nasıl? İyi mi görünüyor?" diye merak ettim. Annesi, Gökhan Erkan'ın öldürülmesinden sonra biraz tatile ihtiyaç duyduğunu düşünüp Avrupa'ya gittiği. Birkaç ayın sonunda geri dönmüş olması kendini iyi hissettiği anlamına geliyordu.

"İyi ama eskisi kadar evden çıkmıyor, bu yüzden sorun yaratır."

"Neden sorun yaratsın ki? Hem eskisi kadar evden çıkmaması gayet normal, ben kazadan sonra haftalarca camdan dışarı bile bakmamıştım," dedim, Dilan Erkan'la empati kurmaya çalışarak.

"Yi işte rahat olamayacağız, sürekli gelip bizi dinlemek isteyecek, bunu şöyle yap bunu şöyle söyle diyecek... ben ailemin bana müzik hakkında karışmasına çocukluktan beri alışkınım ama sen sızılacaksın," dedi ve nedenini açıkladı.

"Merak etme, sıkılmam. Annenle tanışmışlığım var ve o kadar da insanı sakan biri gibi görünmüyordu. Ayrıca bize bir iki şey bile söylese bence yararımıza olur, sonuçta o Dilan Erkan..."

"Sızılmak demişken, bugün dışta yaptıklarımız hoşuna gitti mi?"

Gülümsedim. Demir şu ana kadar belki de onlarca kızla birlikte olmuştuk ve bu sayede kızların nelerden hoşlandığını veya nelerden hoşlanmadığını biliyordu ama yine de kendinden emin olamayarak bana soruyor olması çok hoşuma gitimişti.

"Evet," dedim.

"Rahatladım, çünkü hiç senin gibi daha önce kimseyle birlikte olmamış bir kızla o olayı yapmadan bu kadar yakınlaşmamıştım," diyerek itiraf etti.

Güldüm. Gerçekten yaptıklarımızın hoşuma gidip gitmediği konusunda kendini düşünmeye zorlamıştı.

"Peki senin hoşuna gitti mi?"

"Ne?"

"Yani, ben de aynı şeyleri düşünüyorum. 'Yeterli gelememe' düşüncesi beni..."

"Güneş, bir kere daha bana yeterli gelmediğini düşündüğünü söylersen asla senin için bestelediğim şarkıyı dinleyemezsin," dedi.

"Tehditleriniz güçlü beyefendi."

"Onu bırak da anlamadığım şey, neden enişten benimle bir yere gitmişinde koruma tutuyor ama Arda'yla gitmişinde sizi bırakıyor?"

"Ona daha çok güvendiği için dolayı olduğunu sanmıyorum. Seninle alışverişe gitmiştik ve toplum içine bugün çıkmıştık daha fazla çıkmıştık. Herhalde ondan olsa gerek, yarın da koruma tutmayabilir," dedim.

"Tutmasın. Zaten annem sevişemememiz için yeterli bir engelken bir de korumaya ihtiyacımız yok bence."

Arda, gitarlarından kendi çaldığını aldı ve bana yarın sabah geleceğini söyledi.

"Yarın olmaz, öbür gün çalışalım. Demir'leyim," dedim.

"Güneş, sen olayın ciddiyetinin farkında değil misin? Senin seçmelerde gönderdiğin videoyu beğenmiş olabilirler ama gitar çalışını, daha doğrusu çalamayışını gördükleri anda seni keme ihtimalleri de var. Sevgilinle dört gün sonra yiyişmeye devam ederim, bu aralar sıkı çalışmamız gerekiyor."

"Orada da çalışacağım!" dedim, kendimi savunma amaçlı olarak.

"Demir'le mi?" diye sorduğunda, hemen aklıma ilk gelen şey söyledim ve "Dilan Erkan bana yardım edecek. O yüzden gidirim," dedim. Sanırım iyi toplamıştım.

"İyi de müzik? Ben de gelebilirim istiyorsan..."

"Hayır, hayır. Sadece şan dersi gibi bir şey olacak ve açlıktan Demir'in evine gerçekten gitmek isteyeceğini sanmıyorum," dedim vazgeçmesini umarak.

"Tabii ki o her gün siyah kargalar gibi giyinen adamın evine gitmek istemiyorum ama burada önemli bir iş yapıyoruz ve eğer gerçekten gelmemi istiyorsan o karga tarafından galelamaya git yunabilirim," dedi.

"Ertesi gün zaten seninleyim, yarın oraya gidip sesle ilgili prova yapacağım zaten, gelmene gerek yok."

"Peki, sen bilirsin. Bu akşam ve yarın gitarla çalışmayı unutma sakın," dedi giderken.

"Tamam, merak etme. Çok çalışıp ona gözüm gibi bakacağım."

dedim ve ardından derin bir nefes alıp verdim. Şimdilik her şey iyi gidiyordu.

Aksam vücudum bugünkü antrenmanı yaptığımı bana ağrılar ile hatırlatırken, bir yandan da gitar çalmaya çalışıyordum. Parmaklarımı her tellere bastığımda biraz daha acıyordu fakat dört günden beri gittikçe Demir'le çalışmaya ayıracağım için, gitar konusunda elimden geldiğince çabalamalıyım.

Sabah olduğunda, eniştemi koruma tutmaması konusunda ikna etmek tahmin ettiğimden daha kolay olmuştu.

Demir'le piyanoyla çalışmaya başladığımızda, önce bana şarkı üzerinde yapmış olduğu değişiklikleri gösterdi. Çalışını görmek istediğim için yanına oturmuştum. Şarkıyı orijinal ve güzel halini çok bozmayacak şekilde değiştirdiğini söylemişti.

"Kısacası piyanoda değiştirdiğim bu yerler senden bağımsız. Sen normal, bildiğin gibi söylemeye devam edeceksin. Sadece piyano beni biraz daha zorlayacak o kadar," dedi.

"Neden zaten kolayca çalabildiğin bir şarkıyı üstüne eklemeler yaparak zorlaştırmaya çalışıyorsun ki?" diye sordum. Bir yandan da annesinin nerede olduğunu merak ediyordum. Geldiğinde hem piyanoya geçmiştik ve onu hiç görmemiştim.

"Kolay olanı herkes çalıyor, seçmelerde fark yaratmamız lazım. Şarkıyı iyi açıdan değiştiriyor olmam ikimize de yarayacak. Hem değiştirdiğim yerler senin sesine daha uygun olarak düzenlenmiş notalardan oluşuyor, hem de ben orada seninle çalarken, jüridekiler aynı zamanda benim bir başka aday olduğumu bilecekler ve bu bana ekstra puan getirecek," dedi.

"İyi de ekstra puana ihtiyacın var mı ki?"

"Herkesin ihtiyacı var. Başvuru yaparken gönderdiğin videoda çok iyisindir fakat sahneye çıkınca hiçbir şey yapamayıp kalabilirsin de..."

"Ben senin öyle bir durumda kalacağını zannetmiyorum," dedim güven vermek için.

"Ben de zannetmiyorum ama yine de olasılıklar dahilinde," dedi.

Tam şarkıyı bir daha çalmaya başlayacakken, ona annesinin nerede olduğunu sordum.

"Uyuyor, dün gece geç yattı," dedi.

"Piyano sesi onu uyandırmaz mı?"

"Hayır, uyumak için uyku hapsi alıyor ve ayrıca duvarlarla kapılar sırf bu amaçla, daha bu ev yapılırken yalıtımlı yapılmış."

Bir an "Ev o kadar büyük ki üst kattaki son koridora ses ulaşmaz" diyebileceğini sanmıştım.

"Söylemeye hazır mısınız?" diye sordu. Sabah saatleri olduğu için sesimi tam istediğim gibi kullanabileceğimi sanıyordum ama gittikçe açılır diye düşündüm ve ona çalmaya başlaması için işaret verdim.

Buraya gelmeden önce Youtube'dan dinlediğim piyano versiyonlarının hepsinden daha güzel ve sesime çok daha uygun bir melodi ile söylemiştim.

Demir'e "Ben senin yanında değilken şarkıyı nasıl benim sesime göre düzenleyebildin?" diye sordum.

"Sesini biliyorum Güneş. Okuldaki ilk müzik dersinde söylediğin şarkıdan beri sesinin rengini biliyorum," dedi.

Bu söylediği karşısında erimeye başlamışken, Demir "... bir de belki birkaç kere 'Say Something' videomuzu izleyip kendime sesini hatırlatmış olabilirim tabii..." diyerek cümlesine ekleme yapıp. Tatlılığı karşısında dayanamayıp onu öpmeye başladım.

Bir anda dudaklarına yapışmamı beklemiyordu fakat bir-iki saniye sonra o da bana karşılık vermeye başladı. Önceki gün doğupken bize yeterli gelmeyen dakikaların acısını çıkarır bir şekilde beni öpüyordu.

İkimizin ancak sığıdığı piyano koltuğu, ona yakınlaşmak konusunda bana yardımcı olmuyordu. Demir bunu anlayınca dudaklarını geri çekti ve bana "Ayğa kalk," dedi.

Kalktıktan sonra koltukta ortaya kaydı. Ardından kucakına oturmamı sağladı. Bu sefer o öpmeye başladı. Öpüşmemiz bulurken duyduğum bir öksürük sesi durmama neden oldu. Arkamı dönüp, merdivenlerin bitişiyle bulunduğumuz salona bağlanan duvara yaslanmış olan kadını gördüm.

"Günaydın, demek misafirimiz var," dedi, Demir'in annesi.

"Piyano çalışıyoruz," dedi Demir, ben hâlâ kucakta otururken.

Demir'in annesi gülümseyerek "Onu görebiliyorum," dedi.

Rubusundan ayrılmış başka bir beden bulabilecek kadar güçlenmiş
güneş duygunu da görebiliyordu, bence.

Kalktım ve Demir'i iterek onun yanına, eski yerime oturdum.

"Nasılsun Güneş?"

Demir'in annesi az önce bizi oldukça uygunsuz bir şekilde gör-
müştü ve ardından bana nasıl olduğumu soruyordu.

"İyi-iyiyim teşekkür ederim, siz nasılsınız?"

Yanılandığı duvardan ayrılmış bize yaklaşmaya başladı. "Daha iyi-
yim demek sanırım yerinde olacaktır. Demir, Güneş'in geleceğini
söyleseydin hazırılık yapardım. Neden söylemedin oğlum?" dedi-
ğinde onu inceledim. Kâkülleri önde kalacak şekilde, kahverengi
saçları atkuyruğu şeklinde topluydu. Yüzünde hiç makyaj yoktu.
Yüzüne göre çok güzel ve genç görünüyor. Üstünde ipek oldu-
ğunu tahmin ettiğim rahat ve çiçek desenli bir bluzla beyaz, kumaş
pantolon vardı.

Demir "O kadar güzel uyuyordun ki uyandırmak istemedim
desem ve kurtulsam..." dediğinde, annesi gülümsedi ve tekrar
bana döndü.

"My Immortal'ı söyleyeceğini duydum. Ya da en azından De-
mir sabaha kadar o şarkıyla uğraştı ve iyi iş çıkardı bence," dedi.
Ardından piyanonun karşısında kalan rahat, beyaz ve deri koltuk-
lardan birine oturdu. Saçlarını açtı.

"Bence de eklediği şeyler şarkıyı güzelleştirdi," dedim ona ka-
narak.

"Anne..."

"Hadi dinleyelim sizi."

"Anne, hava çok güzel. İstiyorsan arkadaşlarından biriyle bulu-
şabilirsin veya birini eve çağırıp arka bahçede çay partisi verebilir-
sin..."

"Sizi dinlemek istiyorum."

"Güneş çekinebilir, değil mi Güneş?"

Demir annesinin orada bulunmasını istemediğini bana önceki
gün de söylemişti fakat bana göre orada bulunması sorun yaratmı-
yordu.

"Çalmaya başla," dedim.

Demir, ona karşı gelip annesiyle birlik olmama karşı gözlerini
kızarak bana baktı. Ona gülümseyerek baktım.

Dilan Erkan, şarkının sonuna kadar hiç kesmeden bizi dinledi. Şarkı bittiği zaman ona "Uyandığımdan beri sadece iki kere söyledim, bu yüzden sesim henüz tam olarak açılmadı," dedim.

"Sabah veya akşam... Fark etmez. Ses açma egzersizi yaparsın her zaman daha rahat olursun. Provaya başlamadan önce yapar mı?"

Hayır anlamında başımı salladım.

"Demir, neden kızımıza ses açma tekniklerini göstermedin?"

"Kızımıza..."

"Anne, yine başlama lütfen."

"Tamam, tamam. Kızma, karışmıyorum. Sadece oturup dinlemeye devam edeceğim," dediğinde "Hayır, lütfen bana o egzersizleri nasıl yapacağımı gösterin," dedim. Bu sefer amacım Demir'e karşı çıkmaktan çok, gerçekten sesimi açabileceğim teknikleri öğrenmekti.

Demir'in annesi piyanonun önüne geldi ve bana da ayağa kalkmamı söyledi. Onun yanına gittim ve bana anlatıklarını dinlemeye başladım. Ses açma egzersizlerini yapmaya başladığımda bana hep destek oldu ve yardımcı olmaya çalıştı.

Gökhan Erkan, ülkenin en ünlü piyanistlerinden biriydi fakat piyanonun yanında gitar ve çello da çalıyordu. Dilan Erkan ise piyano, arp, yan flüt, keman ve viyola çalıyordu. Annem eski albümlerini hep saklardı ve küçükken uyumadan önce hep onları bestelerini bana dinletirdi.

"Egzersizler bitti. Şimdi şarkının bir kısmını söylemeyi dene," dediğinde, direkt olarak en zor yer olan, sesin yükseldiği kısımdan söylemeye başladım. Rahatça, sanki sabahtan beri çalışıyormuşum gibi rahatlıkla söyledikimde mutlu oldum ve ardından Demir'in annesine teşekkür ettim.

"Önemli değil, provalardan önce ve özellikle seçmelerden önce mutlaka bu egzersizleri yap. Sana faydası olacaktır," dedi.

Demir, şarkıyı iki kere daha çaldı. Gözleri hep nota kâğıtlarında çalıyordu ve neredeyse hiç parmaklarına bakmıyordu. İlk çalgı ardından Demir'in annesinden ve Demir'den aldığım tavsiyelerle, ikinci çalgı daha dikkatli söylemeyi denedim ve bağırdım.

Şarkı bittiğinde Demir de annesi de alkışladı.

Demir "Bu iyiydi," dedi.

"Rekkürler."

"Güneş, bu şarkı sence ne anlatıyor?"

Demir'in annesinin sorusu karşısında şaşırmışım.

"Hmm, şarkının sözlerinde, giden bir kişinin ardından kalanın izleni..."

"Hayır, sana neyi anlatıyor? Neyi çağırıyor? Sadece şarkı-yı yazan kişinin duygularıyla kalamaz bu, çünkü o kadar içten ve hissederek söylüyorsun ki, mutlaka başka bir şeyler de olmalı," dediğinde, şarkının bana neyi çağırıldığını anlaması gerektiğini düşündüm.

Demir "Bence biraz ara verelim," dediğinde, annesine dönüp "Alemi," dedim.

Dilan Erkan bana yaklaştı ve "Seçmelerde söylerken gözlerini kapat ve ona tutun. Söylerken seni saran düşüncelerde kendini bul ve bu şekilde söyle. İnan bana, seni kabul etmeyecek olan okula dera açarım," dedi.

"Arkadaşım Arda da aynı şeyi söylemişti," dedim, sanki tanıya-cakmış gibi.

Dakikalar dakikaları, saatler saatleri kovaladı ve seçmelerden önceki dört gün çok hızlı geçti.

Zaten üniversite sınavına çoktan girdiğimiz için, çoğu kişi oku-la artık uğramıyordu bile. Bu kişilerden biri Arda'ydı. Okuldaki son sınavlara kadar iyi bir tatili hak ettiğini düşünüyordu ve za-manının genellikle sporda geçiriyordu. Benim müzik seçmelerim bir anda ortaya çıkınca, gitarını eline almış ve ne kadar özlediğini hatırlamıştı.

Esmâ taburcu olmuştu ve sağlığı konusunda hızlı gelişmeler kaydediyordu. Doktorları onunla çok ilgileniyordu ve ailesi çok destek veriyordu. Burak da neredeyse bütün zamanını eşyle ge-çirmek için günlerini onun evinde geçiriyordu. Ailesine, Esmâ'ya bakma konusunda yardımcı oluyordu ve ortamı rahatlatma gö-re-vini üstleniyordu.

Ben zaten evden zor çıkıyordum, okul benim için bir hedef tahtası olurdu.

Demir de "Senin olmadığın okulu ben ne yapayım" düşünce-

siyle hareket edip otel ve şirket işlerine ayrılmaya veriyordu. Fakat bu son kalan dört günü işlerinden uzak, sadece müzikle geçirmeyi istediğine koymuştu ve bunu yapmıştı.

Sanırım okula giden bir tek Helin ve Doğukan çıktı vardı ki onlar da okul çıkışlarında yarı zamanlı bir işe başladılar. Helin bana mezun olduktan sonra Doğukan'la bir dünya turuna çıkmak istediklerini ve bu yüzden para biriktirmeye başladıklarını söylemişti. Biraz büyük bir hayal gibi görünse de imkindsiz değil ve onlar için eğlenceli olabilir.

Cansu ve Ateş'in nelerle uğraştıklarını bilmiyordum ama oğlum zaman zaman beraber olduklarını düşünüyordum. Helin bana, onları bu kere spor salonunun arka tarafında sevgirilerken gördüğünü söylemişti. Sanırım buradan anlayacağımız kadarıyla ilişkileri iyi geliyordu. Cansu sık sık Esmâ'yı ziyaret etmeyi unutmuyor ve arada bana da mesaj atıp seçmeler için bazarlar diliyordu.

Halam, bu Eylül ayından itibaren Mert'i kesin olarak verdiğini söylüyordu ve tekrar işe başlamayı düşünüyordu. O gün ilanlarına bakarken bense son zamanlarda kafeye gitmeyi ne kadar aksattığımı düşünüyordum ve kendimi kötü hissediyordum. En azından orada çalışırken kendi harçlığını ve masraflarını çıkarabiliyordum, fakat eniştem tarafından koyulan ev yasaklarıyla benzer bir parazitten farkım kalmamıştı.

Eğer bu okulu kazanırsam ve ölümlüdeki dönem gitmeye başlayacak olursam, enistem ne diyecekti? Seçmelere girmeme izin vermişti fakat ya okula kayıt olursam? O zaman ne yapacaktım? Okulda yan sandalyede oturan bir 'Hodor' istemiyordum. Polisler o seri katili bulmadığı sürece asla eski yaşamımıza dönemeycektik. En azından ben dönemeyecektim. Her ne kadar hayranlıkla ilgili yeni adımlar atmaya planlasam da o tehdit her zaman orda bekleyecekti ve o dürtü her seferinde yürürken arkama bakmamı yol açacaktı.

Biz müzikle, seçmelerle ve antrenmanlarla uğraşırken bu yandan da bunlar vardı.

Arda ve Demir'e, sahneye birlikte çıkacağımızı ne zaman söylemem gerektiğine bir türlü karar veremiyordum çünkü söyledim anda kavgı çıkacağını biliyordum. Orada ikisinin de mülbet i-

...varmıştı ve bunu kavga etmeden anlamalarına imkân yoktu. Söz anda sahneye çıkarken de söyleyemedim çünkü ikisinin en az bir kere oturup konuşmaları ve müziği senkronize etmeleri gerekiyordu.

Sarıya orijinali...
Sarıya fakat ikisi de lanet olsun ki işlerim...
Şöyle bir plan yaptım; daha çok aday olduğu için piyano, ke-
mençe ve gitar seçmeleri sabah dokuzda başlayacaktı ve Demir ilk
piyano için olacaktı. Bu yüzden erkenden akademide olacaktık. Vo-
kal seçmeleri saat 11'de başlayacaktı. Demir'in planı saat 09.10'dan
başlayacaktı. Bu yüzden erkenden orada olacağımız için prova amaçlı kulla-
nabileceğimiz bir piyano bulup prova yap-
maktın. Zaten erkenden orada olacağımız için prova amaçlı kulla-
nabileceğimiz piyanolardan birini kapmak zor olmayacaktı. Yaklaşık
bir saat ses egzersizleri ve parça ile çalıştıktan sonra mola verecek-
dik. Sıkak bir şeyler içecektik ve ardından tekrar gelip son iki kere
piyano tekrar edecektik. Arda'nın bana gitarla prova yaptırmasının
ardından da, benden önceki adayları izleyip kendimi psikolojik
olarak hazırlayacaktım.

İşer, Demir'in planındaki çalışma kısmını eğer ben kenarda otururken Arda'yla ikisinin çalışması olarak değiştirsek, benim planım oluyordu. Ne kadar harika, değil mi?

"Narmandan önce ötmeye başlıyorsun," dedim bir elimle gözle-
rini ovuştururken.

"Heyecandan uyuyamadım, sen ne diyorsun... Ölmek üzereyim
çabuk kalk, iyi bir kahvaltı et. İstiyorsan senin mafyayı da çağır,
beraber kafede kahvaltı edin."

"Sevdiğime 'mafya' demeyi kesersen çok daha mutlu olacağım
Arıcam," dedim yataktan kalkarken.

"Sat kaç gibi oraya gideceksiniz?" diye sorduğunda, ona "Sen dokuz buçuk gibi akademide ol, sonra beni ara. Buluşuruz ortak bir yerde," diyerek cevapladım.

Telefonu kapattuktan sonra aynaya baktım. Önceki günlere göre neredeyse hiç heyecanım yoktu.

Yürümü yıldıktan sonra daha dalgalı olsun diye önceki gece-
den örüp uyuduğum saçlarımı açtım. Helin'in Esmâ ve Burak'ın

evlendiği akşam bana ödünç verdiği lacivert askolu elbise hediye ettiydi. Demir, bana yakıştığını söylemişti ve ben de güzel bir elbise olduğunu düşünüyordum. Bu yüzden onu giydim. Bana uğur getirmesi için de Demir'in hediye ettiği değerli tokayı takın.

Telefonumun uyandırma alarmı çalmaya başladığında kapıyı ve ardından My Immortal'ı açtım. Şarkıyı dinlerken bir yandan da saçlarımın dalgasını istediğim şekle sokuyordum. Makyaj olarak sadece rimel sürdüm.

Kahvaltı ettikten sonra odama dönüp yanına almam gereken şeyleri düşündüm. Küçük çantama İpod'umu, kulaklığımı, telefonumu, cüzdanımı ve anahtarımı koyduktan sonra fermuarı kapattım. Elbise askılıydı ve uzunluğu dizlerimin hemen üstüne kadardı. Muhtemelen üşüyecektim. Kot ceketimi giydim ve çantamı omzuma astım.

Odamdan çıkmadan önce gözüm, üstüne bir sürü fotoğrafığım mantar panorama takıldı. Genellikle arkadaşlarımla olan fotoğraflarımın tam ortasında ailemle olan büyük bir fotoğrafım vardı.

"Bana şans dileyin," diye onlara fısıldadıktan sonra odamdan çıktım.

Demir, aşağıda beni bekliyor olduğuna dair mesaj atınca çık ve çok sık giymediğim güzel ayakkabılarımdan birini giydim. Evdeki başarılar dileme faslı bittikten sonra tam kapıdan çıkarken, Men "Gitar," dedi.

Gitarı unuttuğum.

Ona baktım ve "Az önce hayatımı kurtardın.Arda Abin bana ne yapardı, biliyor musun?" dedim, onu öptüm.

Halam "Sen asansörü çağır," dedikten sonra hızlıca odama girdi ve içi dolu gitar kılıfıyla geri döndü.

"Notaların, her şeyin içinde mi?"

"İçinde halacığım, içinde. Çok sağ ol," dedim.

Eniştem "Güneş, seninle geldirdim ama..." diyecek oldu.

"Biliyorum, işlerin var. Hiç sorun değil. Merak etmeyin, orada yalnız olmayacağım. Arda da Demir de benimle geliyorlar," dedim.

Hatta benimle sahneye çıkacaklar.

Vedalaştıktan sonra aşağı indim ve Demir'i, arabasının dışında, arabanın kapısına yaslanırken gördüm.Geldiğimi görünce yaslanmayı bıraktı ve bana doğru bir adım attı.

"Günaydın!" dedim ve sırtımda kocaman bir gitar taşıyor olmama aldatmadan kendimi onun kollarına attım.

"Sabah sabah nereden geliyor bu enerji fistik?"

"Seçmeleri geçeceğiz!" dedim büyük bir rahatlıkla. Önceki gece geç saatlere kadar gitar çalışmışım ve en sonunda Arda, ona ses kaydettiğimden bakıp beni üç dakikalığına telefonundan engellemişti.

"Bu kadar emin olman çok güzel," dedi sırtımdan gitarı alırken.

"Neden? Sen nasılsın?"

Demir, gitarı arabanın arka koltuğuna yatay bir şekilde koyduktan sonra kapıyı kapattı ve bana baktı.

"Bir sigaraya ihtiyacım var," dedi.

"Hayır, yok. Bir öpücüğe ihtiyacın var," dedim kararlılıkla. Ben hayatta olduğum sürece Demir bir daha asla sigara içmeyecekti. Bana söz vermişti.

"Her sigara içmek istediğimde senden öpücük alsaydım şu anda hadaklarını hissetmiyorum olurdu," dedi.

"Tamam, hissetmemi sağla o zaman," dedim ve onu öpmeye çıktım. Beni itti ve yukarıyı gösterip "Eniştene saygılarımı iletmekle meşgulüm," dedi.

Arkamı dönüp yukarıya baktığımda üçünün de tam takım olarak bizi izlediğini gördüm. Son kez el salladım ve arabaya bindik.

"Şimdi benim için bestelediğin şarkıyı çalacaksın...?"

"Evet."

"Sonunda dinleme şerefine erişebileceğim yani...?"

"Aynen öyle."

"Güzel."

"Güzel."

Özel Hayal Sanat Akademisi'nin otoparkına arabayı park etmeden önce Demir, kampusun içinde bir tur atmaya önerdi. Camdan tüm kampusu izlerken burada okumanın ne kadar güzel ve eğlenceli olabileceğini düşündüm. İnternet sitelerine boş yere 'Konservatörlerden öte...' yazmazlardı herhalde.

Büyük ve tellerine bir sürü çiçek dolanmış olan Özel Hayal Sanat Akademisi, Kuruluş 1963 yazısını geçtikten sonra ilk gri binayı gördük. Binanın altında onlarca büyük bisiklet duruyordu.

"Kampus o kadar büyük ki bu ana binadan çıkıp en uçtaki resim-sanat binasına yürümek istesen en az on beş-yirmi dakika sürer," dedi Demir.

"Buraya kaç kere geldin?"

"En son sanırım üç yıl önce geldim ama küçükken zamanın çoğunu burada piyano çalarak geçirdim," dedi.

"Evinizde piyano varken neden onca yolu geliyordun?"

"Evde bana karışan iki müzik dehası vardı, ne kadar iyi çalıyorlar çalayım, sürekli onların yorumlarını dinlemek zorunda kalıyordum. Eğer kaçacak bir yer bulup yalnız çalmanın bana ne kadar iyi geldiğini anlamasaydım belki de sıkıntıdan piyanoyu bırakırdım," dedi.

"Ne kadar zaman önceden bahsediyorsun?"

"Ortaokuldaydım sanırım. Sana babamla çalıştığını anladığı Doğan Abi'den yardım alırdım. O beni buraya getirirdi ve işin bitğinde de eve geri götürürdü. Kendim kaçıp geldiğimdeye beni her zaman çalıştığım piyano sınıfında bulacağını biliirdi," dedi.

Girişteki binanın ardından biraz ilerledikten sonra karşılıklı duran iki gri bina daha vardı. İkisi de üç katlıydı ve birbirlerinin aynısıydı.

Araba yolunun ve binaların bulunduğu metrekarelerin haricinde her yer çimenlikti ve ağaç doluydu. Ağaçlar ve çiçekler gözetiliyü hoş kılarken, karşıdan gelen iki bisikletliyi izledim. Bisikletlerin büyük sepetlere sahip olmasının avantajından yararlanıyorlardı. Bir tanesi tuvalini koymuştu, diğeri ise kemanını.

Karşılıklı iki binayı da geçtikten sonra büyük bir süs havuzuyla karşılaştık. Süs havuzunun çevresinde bir tur attıktan sonra sağ dönüp kampusun devamını görmeye başladık.

"Soldaki ufak binada sergi salonları var," dedi Demir. Bahçe bir sürü gençle doluydu. Çoğu, çimenlerin üstünde oturmuş sohbet ediyorlardı. Zaman zaman enstrüman çalan öğrenciler de görmüştüm.

"Sağdaki büyük, kahverengi bina ne?"

"Orası oditoryum."

"Büyükmüş."

"Fazla büyük. Müzikalde sahne aldığımız yerin iki katı olan sanırım."

Kampusun içindeki diğer binaları, kafeleri ve mekânları bana tımmaktan sonra, otopark için tüm yolu geri dönmeye başladık. Bu sefer binaların yanlarından geçerken, piyano seçmelerinin yapılacağı bina ile ses seçmelerinin yapılacağı binaları da gösterdi.

Piyano seçmelerinin başlamasına, yani Demir'in sahneye çıkmasına yirmi dakika kala çoktan kulisteydik. Neredeyse öğleden sonraya kadarki tüm adaylar erkenden gelmişlerdi. Hepsinin amacının rakiplerini dinlemek olduğunu tahmin etmek zor olmamıştı.

"Son kez prova yapmak istemediğinden emin misin?" diye sordum.

"Hayır. Dün gece dörtte son ve net olarak sıfır hata ile çaldım. Bunun özgüveni ile duruyorum. Eğer şimdi bir kere prova yaparsam ve o provada da bir notayı bile yanlış çalarsam, beste kendi bestem olduğu için kendime yediremem ye işler hiç de istemediğim bir hale gelir," dedi.

Mükemmeliyetçi olmaktan da öteydi bu.

"Tamam, haklı olabilirsin. Peki özgüvenini aynen bu seviyede tutabilmek için ne yapabilirim?" diye sorduğumda, beni kendine çekti ve "Öpebilirsin," dedi.

Demir, saat tam dokuz olduğunda elimi bıraktı ve yürümeye başladı. Cebinde kalmasın diye telefonunu, anahtarlarını, cüzdanını, onu rahatsız edebilecek ne varsa her şeyini aldım ve çantama koydum.

"İyi şanslar."

Fısıldayışımı duyduğundan emin değildim ama heyecandan bacaklarım titriyordu. Demir ise on saniye önceki halinden tamamen sıyrılmış ve son derece profesyonel bir role bürünmüştü. Ciddi ve kararlı ifadesi yüzündeydi.

Büyük ve parke zeminli sahnenin tam ortasında siyah bir piyano duruyordu. Demir, kıyafetlerinden benliğine kadar her şeyiyle piyanoya uyum sağlıyordu. Piyanonun tam yanında durduktan sonra ellerini 'rahat' pozisyonunda arkada birleştirdi. Kulisin kapısı açıldı ve en önde ben olmak üzere, beş-altı kişi daha ayakta durarak onu izliyordu.

Gitarımı kulisteki koltuklardan birine yasladım ve ardından tekrar eski yerime döndüm.

"Demir Erkan, yirmi bir yaşındasın. Öyle değil mi?"
Jüridekilerden biri Demir'in adını söyledikten sonra kulisenin
bir kız "Erkan mı? Demir Erkan mı?" diye sordu.

Kapıda, tam yanımda duran oğlan da arkasına dönüp "Ben de
birinci sırada kim var diye merak ediyordum, tamam. Şimdi anla-
dım," dedi.

Biri "Şşşşşş, dinliyorum!" diye diğerlerine kızıldıktan sonra,
tekrar dikkatimi sahneye verdim.

"Babanın kaybı müzik camiasını derinden sarsan bir olaydı. Ba-
şınız sağ olsun," dedi beş jüri üyesinden en sağdaki kadın.

Demir teşekkür etti.

"Kendi besteni çalacağın doğru mu?"

"Evet."

"Bir adı var mı?"

"Karanlıktan aydınlığımıza."

"Seni dinliyoruz."

Demir, piyano koltuğuna oturdu ve koltuğun yakınlığına aldığı
olduğu şekilde ayarladı. Yanında kılıt getirmemişti, ezberinden ça-
lacaktı. Parmaklarını çılattıktan sonra, her provanızından önce mu-
ma amaçlı olarak yaptığı tahmin ettiğim tüm tuylara kalından
inceye kadar basıp sonra aynı merdiveni geri inme işlemini yaptı.

Parçaya başlamadan önce kulise, bana baktı ve ardından tekrar
önüne dönüp bestesini çalmaya başladı.

Demir'in bestesinde yazı, kış, siyahı, beyazı, iyiyi ve kötüyü ya-
şadım. Kuliste yaklaşık otuz kişi vardı fakat bir tek kişi bile konuş-
muyordu. Demir notaları, kendi savaşında silah olarak kullandığı
karanlık zamanlarından, kendini ilk defa maskesiz durabileceği
kişiyi bulduğu anda ulaştığı aydınlığa kadarki duygularını anlat-
ken birer araç olarak kullanıyordu. Bestenin kırılma noktası ise çok
ince notaların harmonisinin kulaklarımda bıraktığı yalocı ama renk
veren etkisiydi. Tüylerim diken diken olmuştu ve bu adamın ça-
dığı, yazdığı, düşündüğü, hissettiğini notaları sonsuza kadar dinle-
mek istediğime karar verdim.

O notalar olmak istedim. Kalbinden geçen ve gözleri kapalı
çalarken kendini kaybetmesine rağmen, asla ritmin elinden kaç-
masına izin vermediği notaların yerinde olmak istedim. Onunla

oyunu içinde, ama aynı zamanda hırçın... Melodinin dengesizliğine rağmen sanki mükemmel bir döngü içerisinde hapsolmüştük gibi dinliyorduk onu. Demir tüm korkularını, nefretini, heyecanını, asılığını ve soğukluğunu notalarla birleştirmüştü ve şarkının yarısından sonrası için hazırlık yapmıştı. Şarkının ikinci yarısının ne adından anlaşıldığı üzere 'Aydınlığı' olduğu belli oluyordu. Az önceki hızlı ritim yerine, daha sakin ve narin bir ritim sarmıştı her yeri. Kırılğan ama bir o kadar da kalın notalara kafa tutan ince sesler, kanatlarını açmış birer kelebek veya melek gibi piyanodan dışarı yayılıyorlardı.

Herkes Demir'in bestelediği bir şarkıyı dinliyordu. Bense onu, kendimi ve bizi dinliyordum.

Şarkı biter bitmez gözümünden bir damla yaş, yanağımdan aşağı doğru süzölmeye başladı.

Kullisin kapısında, yanımda duran oğlan "Normalde bu tür seçimlerde ilk otuz saniyede adayın kalacağına veya gideceğine karar verirler ve onu durdururlar. Fakat böyle istisnalar da olabiliyor tabii," dedi bana ve beni bulduğum şoktan çıkarmaya çalıştı.

Tandık bir erkek sesi arkamdan "Herif cidden iyi," dediğinde, Arda'nın dakikalardır arkamda oturduğunu ama fark etmediğimi anladım.

Jüridekilerden biri elinde tuttuğu peçeteyle gözlerini siliyordu.

Gölmüsedim. Bu iş tamamdı. Demir kesinlikle bu okula girmişti.

"Besteye ne zaman başladın?" diye sordu en sağdaki kadın jüri.

Demir ayağa kalktı ve parçayı çalmadan önceki gibi durdu.

"Tam olarak tarihi hatırlamıyorum ama geçen yıl okulların açıldığı gün," dedi.

Tanıştığımız gündü.

"Bestenin üzerinde neredeyse iki yıl çalışmışsın. Bitirmen neden bu kadar uzun sürdü?"

"Bitmesini istemedim," dedi Demir cevap olarak.

Daha yaşlı olan bir erkek jüri üyesi mikrafonuna eğilerek "Bitmesi, müzisyenlerin tüm yaşamını alan eserler var fakat sen oldukça genç bir delikanlısın. Bu süre içinde hiç sıkılıp besteyi yarıda bırakmayı düşündün mü?" diye sordu.

Demir "Asla. Bırakabilmeyi istediğim bir dönem oldu fakat hiçbir zaman aklımı bu besteyi düşünmekten alamadım. İnterjini yerine getiremedim ve devam ettim," dedi.

Yazın başından bahsediyordu.

En solda oturan kadın "Dilan ve Gökhan Erkan'ın oğlunu. Pi-yano ve müzik ile gelmek istediğin yer neresi?" diye sorduğunda, Demir cevabını önceden düşündüğünü belli edecek bir hızla "Dilan ve Gökhan Erkan'ın oğlu olarak anılmamak," dedi.

Bu cevabı, soruyu soran jüri üyesini şaşırtmıştı. Demir'in cevabı veriş hızı kulağa sanki soruyu soran jüriye kötü bir şey söylemiş gibi gelmesine neden olmuştu ama aslında verdiği cevap gerçeğin doğruydu. Bunu biliyordum.

Sözü yine en sağdaki kadın aldı ve "Teşekkür ederiz. İkinci adyımız Ayla Şentürker," dedi.

Demir hızlı adımlarla kulise girdiğinde önümde durdu. Gözlerine baktım ve gülümsedim. Gözlerimin yeniden dolmasına engel olmadım. Ona sarıldım.

Kulağına "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum..." diye fısıldadım.

Beni ittikten sonra "Sigara," dedi.

"Hemen geliyorum," diye cevapladım. Ardından Arda'ya dönüp "Beş dakika sonra geleceğiz," dedim.

Demir "Sadece beş mi? Az önce iki yılını alan bestemi dinledin ve sadece beş dakika mı?" dediğinde, Arda'ya döndüm ve "On beş dakika," dedim.

Arda'nın kendini kötü hissetmemesini umarak, Demir'in beni elimden tutup kulisin boş ve karanlık giyinme odalarına çekmesine izin verdim.

Geri döndüğümüzde Arda'yı bulamadık. Büyük ihtimalle dışarı çıkmıştır diye düşünüp koridora baktığımızda, onu elinde gitarla yerde otururken bulduk.

"Akortlarını yaptım," dedi sakın bir sesle.

"Tamam, nerede çalışalım?" diye sorduğunda, Arda "Burası uygundur, tabi elbiseyle yere oturabileceğini sanmıyorum, bu yüzden kulisteki sandalyelerden ikisini alabiliriz," dedi.

Demir "Tamam, siz burada takılın, ben de boş bir piyano sırtı

bulunca sizi çağıracağım," dedi ve hızla koridorda ilerleyip gözden kayboldu.

Arda "Ne piyano aşkaymış bel! Bu çocuk daha yeni seçmelerde piyanoyu ve jüriyi ağlattı, hâlâ neden çalışmak istiyor ki?" diye söylendi.

Cevap vermedim ve konuyu değiştirip ona önceki gün çok çalıştığını söyledim.

"Göreceğiz şimdi ne kadar çalıştığını, çal bakalım civciv," dedi.

Tam iki kere Last To Know'u çaldıktan sonra, Arda bana fena olmadığını söylüyordu ki telefonuma mesaj geldi.

Gönderen: Demir

Bulunduğumuz binada bir üst kata çıkın ve 42-H sınıfına gelin.

Arda ile birlikte gitarları alıp yukarı çıktığımızda, sınıflarda çalışan bir sürü aday gördük fakat hepsi sadece enstrüman çalışıyordu, bu yüzden strese girmemi gerektirecek herhangi bir rakiple karşılaşmamıştım.

Onun söylediği sınıfa girdiğimizde Demir, sınıftaki perdeleri açıyordu. Sınıf çok küçüktü ve sadece büyük bir piyano ile birkaç sandalyeden ibaretti. Duvarlara sabitlenmiş cam dolapların içlerinde metronomlardan, ufak tefek şeylere kadar pek çok eşya vardı.

Arda "Bize çalışabilmemiz için bir sınıf buldun, teşekkür ederiz," dediğinde Demir "Ne demek, her zaman," dedi gülümseyerek. Ardından piyanoyu açtı.

Aralarındaki hoş kelimeler içeren konuşmalar bile, kullandıkları ses tonundan dolayı sanki kavgı ediyorlarmış izlenimi yaratıyordu.

Arda bana "Bir daha çal, sonra diğerine geçelim," dediğinde Demir'e baktım.

Demir "Tamam, bir kere daha çal," dedi.

Gitarla şarkıyı çalmaya başladığımda her şey iyi gidiyordu. Nakarat kısmı geldiğinde, Demir, piyanoyla bana eşlik etmeye başladı. Gülümsedim. Şarkının sonuna kadar hep benimle çaldı ve ilk defa birlikte bir şey çalmış olduk.

Arda "Bravo, harika, mükemmel birliktelik. Keşke tatlı halini-

zi videoya çekseydik de sonra Instagram'a atsaydık... ama maalesef şu anda çalışmamız gerekiyor ve dikkat dağınıklığına ihtiyacımız yok," dedi, Demir'e bakarak.

Demir "Ben mi dikkat dağınıklığıyım?" diye sorduğunda, Arda "Değil misin?" diye karşılık verdi.

Demir onu takmadan bana "Sen başla Güneş," dedi ve My Immortal'ı çalmaya başladı.

Arda "Bir saniye bir saniye... Söyleyeceğin şarkıyı neden o çalıyor?" diye sordu.

"Ne demek neden ben çalışıyorum? Güneş yaklaşık iki buçuk saat sonra ses seçmelerine girmeyecek mi?"

"Girecek ama müziği ben çalacağım."

"Nasıl sen çalacaksın?"

"My Immortal'ı ben çalacağım. Dört gün önce aranje ettim ve gitarla harika bir versiyon yarattım, kusura bakma Demir ama Güneş sana söylemeyi unutmış olmalı..."

"Güneş, bu ne demek istiyor?"

Demir'in Arda'ya vereceği cevabı erteleyip işin doğrusunu öğrenmek için bana sormasına şaşırmamaştım.

"İkiniz de çalacaksınız," dedim.

Demir ayağa kalktı ama piyanonun arkasından ayrılmadı. "Şarkı yapıyorsun, değil mi?" diye sordu.

Arda güldü ve "Gerçekten çok komiksin civciv ama prova yapmamız gerekiyor," dedi.

"Hayır, ben ciddiylim. Adım okunduğu zaman üçümüzü sahneye çıkaracağız," dedim.

Demir "Affedersin sevgilim ama ben bununla çalmam," dedi Arda'ya göstererek.

Arda da "Bak bak laflara bak, asıl ben bu mafya babasıyla çalmam," dedi.

Demir piyanonun yanından ayrılmayı bize yakınlaştığında, gözlerini Arda'ya dikmişti. "Sen biraz fazla olmaya başladın," dedi.

Arda gitarını sandalyenin üstüne bıraktıktan sonra "Asıl sen raz değil çok fazla olmaya başladın," diye bağardı.

Demir "Şu saçmalığı kesiyorsun ve gidiyorsun. Şarkıyı ben çalacağım. Kaç kere prova yaptık," dedi ve Arda'yı göndermeyi lişti.

"Aul biz kaç saat çalıştık, senin haberin var mı? Tüm o piyano-yu gitara aranje ettim ve Güneş de gitarla gayet iyi söylüyor."

"Şarkının orijinali zaten piyanoyla çalınıyor, gitarla şarkıyı piç edeceksin. Ben de günün başından beri neden bu çocuk iki gitar getirdi, acaba biri yedek mi diye düşünüyordum..."

"Al işte jimdi de gitar suçlu oldu."

"Tamam, Güneş'i çalacağı şarkıya çalıştırdın, eyvallah, ama buradan sonrası seni aşar Arda."

"Ne demek beni aşar? Çalamayacağımı mı iddia ediyorsun?"

"Güzel olmayacak."

"Güneş, bir kere söyle misin? Bak çalmaya başlıyorum."

"Hayır Güneş, şu arkadaşını yolla da rahat rahat provamızı yapalım."

"Hiçbir yere gitmiyorum saygıdeğer dominant mafya babası. Güneş, şuna söyle; para her zaman Erkan kardeşimizde olabilir ama hiçbir fiyata beni buradan gönderemez..."

"Seni o kelimeler hakkında uyarmıştım gözlüklü..."

Demir'in ses tonunun değişikliği, artık onları durdurmam gerektiği anlamına geliyordu. Demir çoktan Arda'nın üstüne yürümeye başlamıştı ve artık o ikisinin didişmesini izlemek istemiyordum.

"Yeter! İkiniz de sahnede benimle olacaksınız, konu kapandı. Kavgı etmenizi veya birbirinizi dövmenizi falan istemiyorum, sadece şu son iki saatte şarkıları ayarlayın ve benimle sahneye çıkın. İkinizden de şu ana kadar hayatımda çok sık bir şeyler istemedim fakat bu sefer rica ediyorum, lütfen iki saatliğine birbirimize laf yetiştirmeyi kesin ve bana yardım edin. Senin de, senin de sahnede arkamda olduğunuzu bilmeden yapamam. Şarkı benim için çok şey ifade ediyor ve o anlamlardan bir tanesi de... off kimi kandırıyorum ki? Özür dilerim, benim hatam."

Sinirlerim artık konuşmaya devam edemeyecek kadar bozulmuştu ve odadan çıkmam gerektiğini hissetmiştim. Koridorun sessizliğinde sırtımı duvara yasladım ve derin bir nefes alıp verdim. Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve Arda koridora çıktı. Kapıyı ardından kapatırdıktan sonra yanıma geldi.

"Birimizi seçemez misin?" diye sordu.

"Mesele birinizi seçememem değil, ikinizi de yanımda istemem. Şarkı bana hayatımda karşılaştığım tüm zorlukları aynı anda

hatırlatıyor ve her söylediğimde o beni derinden etkileyen karpı-
larımı tekrar hatırlıyorum. Belki inanmayacaksınız ama o kaza anına
tekrar yaşıyorum ve bazen şarkı beni katlanamayacağım noktalara
getirip ağlatıyor," dedim.

Arda "O zaman neden bu şarkıyı seçtin?" diye sorduğunda
"Tüm zorluklarımda, düşüşlerimde yanımda olan, hayatım boyunca
tekrar yetişmem için yanımda olan ve beni güçlendiren iki insan
sizsiniz. Şarkıyı aşabilmem ve istediğim gibi söyleyebilmem için
ikinize de orada ihtiyacım var," dedim.

"Güneş, ben kabul etsem bile Demir'in kabul edeceğini san-
mıyorum."

"Sana benim hakkımda konuşma yetkisini kim verdi?"

Arda sınıftan çıktığından beri bizi içeriden dinlediğini belli eden
Demir, karpıyı açıp konuşmuştu. Ardından o da yanımıza geldi.

Demir'e bakıp "Ne yani kabul ediyor musun?" diye sorduğum-
da, Demir "Deneyeceğim," dedi.

Arda "Ama iki saat hâlâ ayarlamaları yapmak için çok kısa bir
süre," dediğinde, Demir "Bize göre değil, hadi gel," diyerek karpı-
lık verdi ve sınıfa girdi. Arkasından biz de onu takip ettik.

Bol küfürlü ve hareketli geçen dolu dolu iki saatin ardından,
sonunda şarkıyı nasıl çalacaklarını biliyorlardı. Başlarda onları din-
liyordum fakat sonra her beş dakikada bir yeniden başa sardıklarını
görünce sıkılıp kendi gitarımla çalacağım şarkıya odaklanmışım.

Ses seçmelerinin başlamasına on beş dakika kala iki kere prova
almıştık ve ikincinin sonunda Arda "İdare eder," diyerek duyul-
mesini belirtmişti. Demir'in annesinin öğrettiği ses egzersizlerini
yapmayı da unutmamıştık.

Demir "Daha fazlasını yapamayız zaten, diğer binaya yürüme-
miz lazım," dedi ve bizi harekete geçirdi.

Ses seçmelerinin yapılacağı binaya geldiğimizde, doğrudan or-
nın kulisine yönlendirildik. Biz kulisе girip oturacak yer bulduğ-
muz anda ilk aday sahneye çağrıldı.

"Şimdi görürsünüz, en az üç tane 'I Will Always Love You' din-
leyeceğiz, her yarışmada olur," dedim.

Arda "Bugün seçmelere katılacak olan elli kişi var," dediğinde
"Tamam düzeltiyorum, on üç," dedim.

Demir "Sonuna kadar kalmak mı istiyorsun?" diye sordu.
"Hayır, öylesine söyledim. Bizim sıramız geçtikten sonra birkaç
ane daha dinler çıkarız," dedim.

Sahneyi göremiyorduk ama çok net bir şekilde orayı duyabili-
yorduk. Birinci olarak çağrılan aday, "Bruno Mars'ın When I Was
Your Man" şarkısını söylerken, Demir duyduğundan anladığı kade-
miyle "Piyanoyu kendisi çalıyor," diyerek bizi bilgilendirmişti.

Oğlan daha şarkısının ikinci nakaratına geçmeden jüri onu
durdurdu ve teşekkür etti.

Arda "Gayet güzel söylüyordu..." dediğinde, Demir "Evet zaten
aldı. Bazen gerisini dinlemeye ihtiyaç duymuyorlar," dedi.

Sanırım ayların ardından ilk defa aralarında düzgün birer cüm-
le kurmuşlardı.

Öbür beş aday da birbirinden muhteşem seslere sahiplerdi ve
hepsi zor şarkılar söylemişlerdi. Onları dinledikçe heyecanım art-
mış ve karnumda bir alev topuna dönüşmüştü.

"Yedinci aday; Güneş Sedef."

"Hadi civciv, sahneye çıkalım ve diğerlerine günlerini göstere-
lim," dedi Arda ve en önden o çıktı. İkinci olarak kulisten çıkıp
sahneye doğru yürümeye başladığında, Demir beni elimden tutup
çektir ve öptü. "Şans öpücüğü," dedi.

Gülümsedim.

Arda soldaki sandalyede oturuyordu, ben elimde gitarla ortada
ayaktaydım ve Demir de sağdaki piyanonun başına geçmişti.

Jüridekilerden biri "On sekiz yaşındasın, doğru mu?" diye sor-
duğunda "E-evet," dedim.

"Arkadaşların...?"

Gözüm, jüri masasının önünde duran büyük kameraya takıl-
duğunda, adayları sonradan tekrar değerlendirebilmek için perfor-
mansları kaydettiklerini anladım.

"Piyanoyu çalacak olan Demir Erkan aynı zamanda bugün pi-
yanist seçmelerinde de yer almıştı, yirmi bir yaşında. Gitarist arka-
daşım Arda ise sadece bana destek amaçlı olarak burada. Okula hiç
başvurmadı. On sekiz yaşında," dedim.

Benimle konuşan kadın "Arda'nın soyadı nedir?" diye sordu-
ğunda, Arda gitarı için aşağı eğilmiş mikrofonu kendine çekti ve
"Arda Akal," dedi.

Jüri üyesi "Güneş, seni dinliyoruz," deyip arkasına yaslandığında "Önce gitar çalacağım," dedim ve gitarın askısını boynumdan geçirdim. 'Last To Know'u elimden geldiği kadarıyla iyi çaldım sonra, söyleyeceğim şarkıya geçebilmek için gitarı boynumdan çıkardım ve yerde duran alçak gitar askısına astım.

"Sanırım gitarda o kadar da iddialı değilsin?"

Jürinin beni zayıf noktamdan yakalayacağını biliyorduk. "Evet, daha çok sesime odaklandım ve ağırlıklı olarak öyle çalıttım," dedim, gitar hakkında başka bir soru sormamasını umarak.

"Evanescence - My Immortal"ı mı söyleyeceksin?"

"Evet."

"Seni dinliyoruz."

Derin bir nefes alıp verdim ve ardından spot ışıklarının sahneyi yakınlığını hissettim. Kot ceketimi çıkardım ve piyanonun üstüne koymayı düşündüm fakat bu davranışımın nasıl karşılanacağını bilemediğim için "Acaba montumu bu-buraya koyabilir miyim?" diye sordum.

Sesim tüm salonun içinde yankılanırken, kulisten gelen kaba-ha seslerini duyabiliyordum.

Ciddiyetlerini hiç bozmayan jüri üyelerinden biri, "Koyabilirsin," dedikten sonra, ceketimi katladım ve piyanonun üstüne bıraktım. Ardından yeniden mikrofonun arkasına geçtim.

Arda'ya baktım, ona baktığımı görünce bana göz kırptı ve gitarını hazırladı. Ardından Demir'e döndüm ve başımı sallayarak başlayabileceğini anlattım.

Demir, şarkının ilk notasına bastığı anda gözlerimi kapattım ve kendimi evimde şarkı söylerken hayal ettim. Gözlerim kapalıyken daha iyi konsantre olmuştum ve şarkıya az önceki provalardan kat kat daha iyi başlamıştum. Sevdığım adamın çaldığı piyano sesi, en çok güvendiğim dostumun gitarının sesiyle birleşmişken, melodi beni rahatlatı. Gelen özgüvenle birlikte gözlerimi açtım ve öyle devam ettim.

Şarkının ortasına gelmiştik fakat hâlâ beni durdurmamışlardı. Mutlu oldum ve annemin burada beni izliyor olmasını diledim. Beni dinliyor olmalıydı ve benimle gurur duymalıydı. Aynı şekilde babam da jüri tarafından çekilen videoyu alabileceğimizin garantisini

olmadığı için, kendi kamerasıyla videomu çekiyor olurdu. Atakan ise küçük fotoğrafçı görevini üstlenirdi.

Şarkının sözleri kayıplarımın bana yaşattığı duygularla birleşince, etrafımda beni saran bir fırtına oluştu ama fırtınayı aşınca aileme, kaybettiklerime yeniden kavuşamayacağımı biliyordum. İşte bu yüzden o fırtınayı aşma ihtiyacı hissetmiyordum. Fırtına artık benimdi ve ben fırtınaydım. Kaybettiklerimin kazandıklarını kovaladığı büyük ve gri bir fırtına...

Şarkı bittiğinde ben de bitmiştim. Duygularım beni tüketmişti ve ana kadar hiçbir provada bu kadar duyguyu yüklü söylememiştim. Asla geriye dönüp 'Keşke seçimlerde şöyle söyleseydim' demeyecektim, çünkü kendimle gurur duyuyordum. Arkamda sevdiğim insanların destekleri ve melodileri varken, düşmekten korkmama gerek yoktu.

Şarkı bitmişti fakat Demir, piyanoyu şarkının sonuna uygun bir şekilde çalmaya devam ediyordu. Acaba unuttuğum bir kısım mı oldu diye düşünürken, Demir, piyano ile solo bir şeyler çalmaya başladı. Arda da ona katıldı fakat Demir kendi solosunu, Arda ise kendi solosunu çalıyordu. Şarkının sonunda yavaşlayan ritim, ikisinin tekrar hızlanmasıyla değişmişti. Sanki Arda, Demir'in sesini, Demir ise Arda'nın sesini bastırabilmek için daha sert, daha hızlı ve daha yüksek çalıyordu. İkisine de bakıyordum fakat ne Arda baget gitarından ne de Demir piyanodan kaldırıyordum.

Artık yaptıkları müzik, söylediğim şarkıdan bağımsız bir hale gelince jüri üyelerinden bir kadın "Yeterli!" diye bağırdı. Demir ve Arda aynı anda çalmayı bıraktılar ve birbirlerine sinirle baktılar.

"Teşekkür ederiz. Sekizinci adayı sahneye alabilir miyiz lütfen?"

Demir hızlı bir şekilde kulise doğru yürümeye başladı. Arda da gitarını alıp peşinden gitti. Ne olduğunu anlamladırımadan, ben de çaldığım gitarla kout ceketimi alıp sahneden çıktım.

Kulise girdiğimde Arda, Demir'e "Senin sorunun ne?!" diye bağırıyordu.

Demir "Asıl senin sorunun ne? Neden kafana göre işler yapıp her şeyi mahvediyorsun?!" diye bağırarak karşılık verdiğinde, benden sonraki adayın performansını gürültümüzle engellemek için ikisini de koridora doğru itmeye başladım, fakat beni görmüyorlardı bile.

Kulisteeki diğerk adaylar kavgayı fark etdiklerinde onlardan yadım istedim. Zar zor Demir'le Arda'yı dışarı çıkarabildiğimde hâlâ kavga etmeye devam ediyorlardı.

"Yeter! Kesin sesinizi! Her şey güzel giderken mahvetmek zındaydınız değil mi? Bir kere benim için bir şey yapmamı istadim ve yine çocuklaştığınıza inanamıyorum!" dedim ikisini sındurarak.

Arda "Yeter ya! Sürekli peşinizde dolışmaktan bıktım, ben gidyorum!" dedi ve arkasını dönüp gitmeye başladı.

Demir'e baktım.

"Bana hiç bakma, ben karışmıyorum," dedi ve kulise geri girdi. Çantamı alıp Arda'nın peşinden gitmek için koşarak onun yürüdüğü tarafa yöneldim.

44. Bölüm

Merdivenlerden inip bahçeye çıktığımda, Arda'yı gitarıyla akademinin çıkışın doğru yürürken gördüm. Hızlı ve büyük adımlar atması için yürümek yeterli olmayacaktı. Koşmaya başladım. Ona yetiştiğimde girişteki ana binaya kadar ilerlemiştik.

"Arda, nereye gidiyorsun?"

Cevap vermeden hızlı bir şekilde ilerlemeye devam ediyordu.

"Benimle konuşur musun? Ne oldu?"

Arda ısrarla beni dinlemiyordu ve hızını da sürekli olarak artırıyordu. Artık kampusun dışına çıkmıştık.

"Lütfen bana cevap verir misin?"

Ona yetişmeye çalışırken nefes nefese kalmıştım ve çoktan otobüse çıkmıştık bile.

"Arda, bana cevap ver!" diye bağırduğumda, durdu ve karşıma geçti.

"Ne cevabı istiyorsun?! O aptal herif yine her şey iyi giderken tüm mükemmelliğinin içine sızılmasını sağladı ve sen hâlâ benden mi bir yanıt bekliyorsun? Kusura bakma Güneş ama çok yanlış geldin," dedi ve hızla otobüsde ilerlemeye devam etti.

Tekrar arkasından koştum ve adımlarına yetiştim.

"Sorun ne? Sana bir şey mi dedi, ben şarkı söylerken bir hareket mi yaptı veya başka bir şey..." diyerek onu konuşturmaya çalışırken benim sözümü kesti.

"Hâlâ anlamadın mı? Sorun seni paylaşamamamız!" dedi gözlerime bakarak. Artık durmuştuk ve benim nefesim koşmaktan, otobüse sinirden hızlanmıştı.

Korkarak "Bana mı şıksın?" diye sordum.

Arda "Bilmiyorum Güneş!" diye cevapladığında kalbime bir darbe hissettim.

"Bilseydim şu anda bu konuşmayı yapmıyor olurduk."

Arda ne diyordu? Nasıl böyle bir konu hakkında bana kesin bir yanıt veremezdi? Bana karşı neler hissediyordu ve bu hisleri ne zamandır taşıyordu? Arda'nın benden sakladığı bir şeyler olması konusu beni zaten derinden etkilerken, bir de böyle bir duygular karmaşasını benden saklamış olması ona nasıl cevap vereceğimi konusunda beni zorluyordu. Tüm bu zorlamanın arasında doğruluğunu bildiğim, en emin olduğum şeyi söylerken buldum kendimi.

"Arda, ben Demir'i seviyorum."

"Biliyorum geri zekâlı, orasını tüm ülke biliyor zaten."

Hâlâ ne diyeceğimi bilmiyordum fakat her söyleyeceğimi kelimenin onda yara izi bırakabileceği riskini de düşünmeden edemiyordum.

"Arda, bak.. ben.. gerçekten..."

"Açıklama yapması gereken kişi benim, sen değilsin. Sadece söylemem gereken cümleleri kafamda toplamaya çalışıyorum o kadar. Yaklaşık bir yıldır kendime bile açıklayamadığım şeyleri şimdi sana anlatmak zorundayım," dediğinde, söylemek üzere olduğu şeylerin arkadaşlığımızı ne kadar etkileyeceğini düşünmek korkuyordum.

"Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin, şu anda çok sinirlisin ve daha sonra konuşursak bunu aramız bozulmadan halledebiliriz."

"Aramız mı? Sen şaka mı yapıyorsun? Biz bitik Güneş. O ya günü Bodrum'da ağzıma ettiğin gün 'biz' bitik. Artık sadece Arda ve Güneş var."

Söylediklerini kafamda tartarken, kalbim yanmaya başlamıştı. Onu kaybetmek üzereymişim gibi hissediyordum.

"Çabaladım. Eskisi gibi olmak, sana karşı olan duygularımı eski güçsüzlüğüme döndürmek için çok çabaladım ama daha kendim bile anlayamadığım şeyleri nasıl düzeltmeye çalışabilirim ki?"

"Biz bizdik Arda. Her ne kadar o gün Demir'in Bodrum'a geldiğini bana söylememiş olsan da, sonra ağır bir şekilde tartışık da ikimiz eski halimize dönmüştük."

"Hayır Güneş, hiç dönemedik. Bunu içten içe sen de biliyorsun."

"Peki değiştirmek istediğin şeyler neler? Seni kaybetmeyeceğim Arda, ne olursa olsun hep en yakınım olarak kalacaksın..."

"Değişmesi gereken kişi benim. Değişmesi gereken şeyler de benim hislerim."

"Ne hisleri? Konuş benimle."

"Güneş, bırak artık."

"Ne hisleri Arda?!"

"İşte ben de bilmiyorum! O lanet okula başladıktan sonra seni kaybettim ben. Benim de arkadaşlarım var, bu yüzden başka arkadaşlara sahip olamamla ilgili kışkırtıcı triplerine giremem, girmem de. Arkadaşlarımı ben de seviyorum. Bodrum'dan sonra Burak adeta benim kardeşim gibi hatta..."

"O zaman sorun ne?"

"Sörfümü kesme Güneş! Bu konuşmayı bir daha tekrar etmeyeceğim. Sorunun o lise olduğunu düşündüm fakat Ankara'ya müzikal için giderken arkadaşlarımla o rezalet okulu katlanabilir hale geldiğini gördüm. Ardından sorunun Demir olduğunu düşündüm ve ona göre davrandım. Fakat sonunda ona olan bağlılığımı, hatta lanet olsun ki onun da sana olan bağlılığını gördükten sonra, Bodrum'a geldiğime pişman oldum ve pes ettim. Demir konusunda asla kazanamayacaktım. Olayın içinde sen varken ben bile kazanamamışsam, başka kimse kazanamayacaktır ve ölene kadar birbirinize ait olacaksınız. Bunu kabul ediyorum ben, kabul etmeyeceğin şüre önce başladım fakat kaçıracağım noktalar vardı. Bu işin ilerimde bıraktığı etkileri hep erteledim. Belki de artık kaçmayı bırakırsam sonunda kalbim beni yakalayacak ve geri dönüşü olmayacaktır. Bilmiyorum... ben artık kendimden şüphe duyuyorum."

Arda'yı dinlerken resmen titriyordum ve korkumun dilimi ele geçirmesine izin verdim.

"Bana şık mısın?"

Alay edencesine güldü.

"Sorun da bu ya civciv, sana şık olamam. Eğer öyle olsaydım söylemekten çekinmezdim. Nasılsa çoktan kaybettiğim bir dava olduğu, öyle değil mi?"

Benim, beynimi kurcalayacak cevaplara değil, net cevaplara ihtiyacım vardı.

"Beni mi seviyorsun?"

"Ben on saatte burada ne anlatıyorum Güneş? Şu duygusal halinden çık ve dikkatini ver. Sana âşık değilim çünkü olamam. Sen benim civcivimsin ve bu hep böyle kalacak. Belki âşık olabiliydün, sonuçta âşık olunası tam seksen altı özelliğin var."

"Seksen altı mı?"

"Evet Güneş, seksen altı. Saydım. Demir denen herif sadece çok saf bir güzelliğin olduğunu, duyabileceği en meşajımı size sahip olduğunu, fiziksinin spor yapmama ve deli gibi Nutella yemene rağmen fazla seksi olduğunu, yardımseverliğiyle tüm sorunlarını bir kenara bırakıp öbür insanları düşündüğünü söyleyebilecektir. Ve Güneş, başına gelen gerçekten ağır şeylerdi. Ailen, Atayıl Lisesi, kaçırılmamız ve hâlâ her saniye ölüm korkusuyla yaşıyor olman ciddi anlamda ağır ve sen..."

Gözleri dolmaya başlamıştı.

"Sen tüm bunlara rağmen etrafına, sevmediklerine bile gülümseyebiliyor, sana kahkaha attırmama izin veriyor ve tüm bu imkindsizliklerin arasında 'Ben yaşayacağım,' deyip insanları büyülemeye devam ediyorsun. Ben senin büyüne daha yedi yaşımdayken kapıldım. Başkalarının da zamanla senin büyüne kapılacağını bilmem gerekirdi. Sadece hazırlıksız yakalandım, o kadar."

"Ne demem gerektiğini bilmiyorum, ben de seni gerçekten çok seviyorum, sana çok değer veriyorum. Hatta sen benim her şeyimdin. Aynı anda hem dost hem ailem oldun. Kimse senin beni rahatlatamadığı kadar rahatlatın beni ve bu zamana kadar bana, Bodrum haricinde tek bir kez bile yalan söylemedin. Ama işte bana, hayatıma yeni giren insanlara verdiğim değeri sana verdiğim değerden çalıp paylaştırmadım. Sen hep bana özeldin," dedim.

"Biliyorum."

"O zaman neden bana karşı olan duyguların değişti?"

"Düşüncelerini kontrol edebilirsin. Yalan söyleyip bir süre sonra kendi yalanına bile inanmaya başlayabilirsin ama duygularını asla istediğin kalıplara oturtamazsın. İnan bana, denedim Güneş ama bugün burada bunu konuşuyoruz. Başarısız olmuşum, değil mi?"

Arda'nın elini tuttum.

"Tamam, anlamama yardımcı ol, ben de senin kendini anlamaya yardımcı olayım..."

Arda sert bir şekilde elini çekti.

"İşte bunu yapma. İçinden geliyor, biliyorum. Şu anda karşında benim gibi gözleri kıpkırmızı ve kendisiyle çatışma yaşayan kimi gören elini tutardın. Biliyorum, ama şimdi tam şu anda bunu bana yapma..."

"Arda, hadi adım adım gidelim. Gel bir yerde oturalım, istiyor-sun kampuse geri dönelim ve sakın bir şekilde..."

"Hayır! Oturmak istemiyorum. Adım mı istiyorsun? Bu benim adım."

Arda beni öpmeye başladığında ne yapmam, ne düşünmem, ne hissetmem gerektiğine dair fikir üretmeye çalışıyordum fakat başarılı olamıyordum. Bulduğumuz durum, gerçekleşme ihtimalini bile vermediğim bir durumu fakat anı yaşıyorduk. Beni öpüyordu.

Geri çekildiğinde konuşmaya başladı.

"Seni seviyor muyum? Tabii ki seni seviyorum. Hem de şu ana kadar hiçbir arkadaşımı veya akrabamı sevmediğim kadar... Hep seni rahatlatığımı ve mutlu ettiğimi söylüyorsun. Ailen olduğumu söylüyorsun. Bu sadece sende bitmiyor. Sen de benim ailem oldun. Annem, o sabah babamı ve beni terk ettiği zaman yanımda sen vardın. Sadece sekiz yaşındaydık. Her şeye tanık oldun ve bana bir söz verdin. Herkes annemin öldüğünü düşünüyordu fakat gerçeği sadece babam, sen ve ben biliyorduk. Bana verdiğin sözü hatırlıyor musun Güneş?" diye sorduğunda, benim de gözlerim dolmuştu.

Ona verdiğim sözü hatırlıyordum. Biz onun sırrını paylaşmış-ık ve annesinin evi terk etmesi olayı, sekiz yaşındaki bir çocuk için kolay atlatılacak bir olay değildi.

"Ben seni asla bırakmayacağım Arda," demiştim."

Arda'nın gözleri o kadar kırmızıydı ki...

"Ben de seni civciv," demiştim. Senin yanında olmayı hiçbir zaman istemedim, buna hep ihtiyaç duydum. Senden bir şeyler kazanmak istedim. Hep seni örnek aldım. İkinci adım: Sana aşık

mıyım? Şu ana kadar hep öyle olduğunu sandım fakat Burak ısrarla başka bir şeyler olduğunu söylüyordu. Az önce seni öptüm ve Burak'ın haklı olduğunu anladım. Aşk değil, başka bir şey. Aşk olmayacak kadar düz, dostlukla kalamayacak kadar güçlü. Bilmiyorum, hâlâ ne olduğunu anlamıyorum ama bana yardımcı olmaları için teşekkür ederim."

Arda, elinde tuttuğu gitarını kucığına koydu ve diz çöktü.

"Ne yapıyorsun?"

"Sana, hayatımda oynadığın önemli rol için teşekkür etmek istiyorum. En sevdiğin ve her bana çaldırıldığında söylemem için yalvardığın, ama benim sürekli söylemekten kaçtığın şarkıyı çalacağım," dedi ve eliyle yanaklarını sildikten sonra, 'Maroon 5'in 'She Will Be Loved' şarkısını çalmaya başladı.

İlk defa Arda'yı şarkı söylerken görüyordum. O söylerken ve çalarken, dinlediğim, en sevdiğim şarkım, bana hiç bu kadar anlamlı gelmemişti.

İlk nakarata geldiğinde ağlamaya başlamıştım bile. Arda diz çöktüğü yerden yukarı, bana bakarak çalıyor ve söylüyordu, gözlerini benim gözlerimden bir saniye bile ayırmıyordu.

Ne kadar zamandır bu şarkıyı bana söylemeyi bekliyorsun?

Arda, sanki şarkı kendisi için yazılmış gibi şarkıyı söylemişti ve beni sonuna kadar ağlatmayı başarmıştı. Aynı zamanda hem mikemmel hem de acı veren dört dakikaydı.

Şarkı bitince Arda ayağa kalktı ve bana yaklaşıp beni alından öptü. Ardından gitarını yolun kenarına attı.

"Güvenmek hata mıdır Güneş?"

Söylediği kelimelerin üstümde bıraktığı etki beni bitiriyordu.

"Arda..."

"Güvenmek hata mı? Bana bunun cevabını söyle."

Yazın başında Demir hakkında olan düşüncelerimin üzeri hep buydu aslında. Güvenmek, Demir'in düşündüğü gibi, insana yeni geldiğinde zayıf bırakan bir şeydi. Hatta sevmekten bile daha güçlüydü güvenmek...

Bu kadar güçlü bir kavramın seni hem ayakta tutacak, hem de düşürecek şey olması çok trajikti.

"Doğru kişiye güvenirsen hayır, yanlış kişiye güvenirsen evet,"

dedim, Arda'yla olan eski tartışmamızı hatırlarken. O bana bunu söylemişti.

"Bana benim cevaplarımla cevap vermen ne kadar güzel... Bak, benim doğru kişim sendin Güneş, ama artık çok şey değişti. Düşünmek istiyorum. Seni biliyorum, hatta kendimden iyi tanıyorum fakat kendimi anlamak için biraz yalnız kalmaya, daha doğruyu sensiz kalmaya ihtiyacım var."

Arkasını dönüp kampusun otoyolundaki otobüs durağına yürüdü, orada bekleyen iki otobüsten arkadakine bindi ve gitti. Otoyolda yerde duran gitarıyla yalnız kalmışım. Gitarı yerden aldım ve yürümeye başladım. İçimden otobüse binip onun yanına gitmek geliyordu ama bunu yapamazdım.

Kampuse geri yürümeye başladım.

Tınsdık, gri bir minivan yanımda durdu. Hızlanarak kampuse doğru ilerlemeye devam ettim fakat bir anda beni arkamdan kavrayan kollar gümeme engelledi ve burnuma bir bez dayadı.

Son hatırladığım şey, Arda'nın gitarının yere düştüğünde çıkaracağı sesi.

45. Bölüm

Arda'nın Ağzından

"Ne demek yok? Ne demek Güneş ortadan kayboldu? Siz ne dediğinizin farkında mısınız? Siz nasıl bir eğitim aldınız? Akademinin çevresindeki tüm kamera kayıtları tekrar incelenecek ve gerekirse yirmi altı saat içinde oradan geçmiş her bir insanla konuşulacak! Beni duydunuz mu?!"

Serkan Amca tükenmişti. Güneş tam yirmi altı saatir kayıp ve onu bulmak için elinden geleni yapıyordu.

"Gerekirse diğer birimlerden destek alacağız. Orada sadece on sekiz yaşında bir kız rehine olarak tutuluyor. Yegenim bu alga evine geri dönecek ve on altı kızın ölümünden sorumlu olan pislik de yakalanacak! Herkes işinin başına."

Kalabalık, Serkan Amca'nın ofisinden çıktığı zaman geriye bir tek Ebru Teyze ve ben kalmıştık. Ebru Teyze'nin gözleri artık gözyaşı üretemeyecek hale gelmişti. Ben ise sürekli kendimi suçlamak dışında hiçbir şey yapmıyordum.

"Hepsi benim suçum," dedim.

Serkan Amca "Arda yine başlama lütfen," dediğinde "Hayır, hepsi benim suçum. Onu orada yalnız bırakmamalıydım. Onu kampusun içinden çıkarmamalıydım. Onu benim peşimden gelmeye zorlamamalıydım... Peşimden koşacağını bilmem gerekirdi! Hepsi benim suçum!" dedim ve dünyanın bana vermesi gereken cezayı bekledim.

Güneş'in başına ne gelecekse, veya gelmişse, hepsi benim başıma gelmeliydi. Kim bilir nerede ve kiminleydi...

Ebru Teyze "Hayır, hepsi o psikopat seri katilin suçu, kendini seçilmeye bir kere bağladın mı bir daha bırakamazsın Arda. Toparlan," dedi.

Serkan Amca "Oturup hiçbir şey yapamamaktan nefret ediyorum! O seçimlere gitmemesi gerekiyordu, evden çıkmayıp güven-de kalması gerekiyordu..." dedi.

O sırada kapı açılıp Demir girdiğinde, hepimiz ona baktık.

"Haber yok. Herkesi soruşturdum ve bir haber olursa hemen bizi ararsın diye bizim bara, okula, Güneş'in eski okuluna ve akademiye adam koydum," dedi.

Dün gece ben belki bir veya iki saat uyuyabilmişim ama Demir'in hiç uyumadığı gözlerinden belliydi.

Serkan Amca "İyi, bazen siviller polislerden daha çok dedikodu yakalayabiliyor," diyerek, Demir'i onayladı.

Demir bana baktı ve "Biliyorsun değil mi? Onu yalnız bırakmamam gerekirdi," dedi.

Haklı olduğu için ona verecek cevabım yoktu. Sustuğumu görünce bana yaklaştı ve sesini yükselterek "O senin peşinden geliyor fakat sen onu bırakıp gidiyorsun! Ya ölmüşse? Ya çok geç kalmışsak? Bunu hiç düşündün mü sen? Düşünmediğim bir salise bile geçmiyor! Her şey senin yüzünden!" diye bağırırken üstüne yürüyordu. Yumruğunu kaldırdığında Serkan Amca onu durdurdu ve aramıza girdi.

"Demir, yanı odaya geç ve kayıtlara sen de bak," dedi.

Demir, yumruğunu aşağı indirdi ve geriye doğru bir adım attı fakat gözlerini benim gözlerimden ayırmıyordu.

Bakışlarıyla bana ne anlatmak istediye anladım ve ikinci defa ona hak vererek kendimden nefret ettim.

Güneş'in Ağzından

Uyandığımda bedenim sanki günlerdir uyukdaymış ve oynamakta direniyormuş gibi davranıyordu. Kumıldamaya çalışmak imkânsızdı. Vücudum beynimle olan ilişkisini kesmişti ve aklı emirleri yerine getirmiyordu fakat kendi kafasına göre de hareket etmiyordu. Hiç hareket etmiyordu.

Gözlerimi açtım ve çevreme baktım. Ellerimin bileklerinden kalın bir iple birbirlerine bağlandıklarını gördüm. Kollarımı oynatmak için çok uğraştım fakat ufak bir kumıldamadan ileriye gidemedim. Sanki bedenim, olduğum kilonun üç katı ağırlıktaydı ve ben gözümü kırparken bile büyük bir enerji harcamak zorunda kalıyordum. Bacaklarımı iple bağlanmış değildi ama sanki itişip duyulmamıştı çünkü oynatamayacağımı biliyorlardı...

Bulunduğum gri ve pahlı duvarlı odayı incelerken nefesim halsanmıştı.

Oda karanlıktı ve yukarıda sadece küçük bir pencere vardı. Pek çok kez uyandığımı ve daha sonra tekrar uykuya daldığımı hatırlıyordum. O pencere bazen karanlık bazen aydınlıktı. Delirdiğimi ve kendimi kaybettiğimi hissediyordum. Zaman ve mekân kırımlarını uzun saatler önce kaybetmişim.

Neredeydim?

Kare şeklindeki odanın sadece bir kapısı vardı ve o kapı da so-lumda kalıyordu. Bedenimi hareket ettiremediğim için oraya sürüklenerek de gidemezdim.

Odanın küflü kokusu, soğuk zeminin sertliği, tüylerimi diken diken ederken bağırarak istiyordum.

Odada yalnızdım fakat bu durumun hep böyle kalacağını sanmıyordum.

Korkunun adrenaline dönüşmesini engelledim ve sakin kalma-

ya çalıştım. Son hatırladıklarımı değerlendirmeye karar verdim. Üstüne baktım. Helin'in lacivert ve askılı elbisesini giyiyordum. Seçmelerdeydik. Evet, şarkı söylemişim ve yanımda Demir'le Arda da vardı. Sonra Arda çok sinirli bir şekilde kampustan dışarı çıkmıştı ve ben de peşinden gitmiştim.

Eğer onun otobüse binip gideceğini bilseydim, yalnız kalacağımı bilseydim gitmezdim.

Ya da kimi kandırıyordum ki? Yine giderdim. Çünkü ben ap-
talan tekiyim.

Şimdi... kalbimin atış hızını normale düşürebilmek için eniş-
tmi düşünmeye başladım. Kaybolduğumu anladığı anda kocaman
bir arama ekibi oluşturacaktı ve beni aramalarını sağlayacaktı. De-
mir, benim peşimi asla bırakmayacaktı ve bestesinden vazgeçme-
diği gibi benden de vazgeçmeyecekti. Asla pes etmeyecekti. Arda
ise benim kaçırıldığımı anladığı anda geri gelecekti ve beni bulmak
için her şeyi yapacaktı.

Geri gelirdi, değil mi?

Oda tamamen boştu. Bir tek ben vardım fakat yakınımnda duran
boş şırıngaları görünce irkildim.

Kapının kilidinin açılıyor olduğunu duyduktan sonra başımı,
ne kadar zorlansam da uyandığım andaki haline getirdim ve gözle-
rimini kapattım. Hâlâ uyuyor taklidi yaparsam beni kimlerin kaçı-
rdığına dair bilgi toplayabilirdim.

"Uyan bakalım güzellik. Neredeyse iki gün uyudun."

Konuşan kişi bir erkekti ve sesi yabancı değildi. Güvendiğim
bir ses olduğunu anlayınca gözlerimi açtım.

"Ateş... Ateş, hareket edemiyorum... yardım et," dedim yavaşça
ve beni kurtarmasını dileyerek.

Ateş yanımda duran şırıngalardan birini eline aldı ve "Sadece
dörünü haftalar öncesinden ayarladığım ufak bir anestezi," dedi
ve şırıngayı odanın diğer köşesine fırlattı. Şırınganın sert zemine
çarpmasının çıkardığı ses, kulaklarımı tırmaladı ve gözlerimi kapatıp
açmama neden oldu.

Bana ne verdiyse neredeyse felç olmamı sağlamıştı ve ben eğer
buradan kurtulursam o ilaçların etkisinin geçici olmasını umuyor-
dum.

"Eee, plan hakkında ne düşünüyorsun?" dedi ayağa kalkıp kollarını iki yana açtıktan sonra.

Üşüyordum ve bu yüzden bacaklarımı kendime çekmek istiyordum ama yapamıyordum.

"Sana plan hakkında ne düşündüğünü sordum!!" diye kızarak bağırduğunda, ona sadece ağlamaklı bir sesle "Ne... neden?" diye sorabilmişim.

Seri katilin Demir'in eskiden birlikte olduğu kızlardan biri olması, Cansu veya Cenk olması anlaşılabilir bir durum olurdu fakat Ateş ne alakaydı? Demir'le pek bir iletişimi bile yoktu.

Ateş az önceki bağırışının ardından gülümseyerek "Ben de bunu sormanı bekliyordum," dedi.

Arda'nın Ağzından

Oturuncu saate girerken karakoldaki herkesle tanışmış ve düşünürken yardımcı olacak herhangi bir şey öğrenmeye çalışmışım fakat hiçbir şey elde edemiyordum. Güneş, tam otuz saattir kayıptı. Telefonu sürekli kapalı konumda olduğu için onu takip edemiyorduk.

Tüm bu süre içerisinde sürekli karakoldaydık fakat Demir'le aynı odada beş saniyeden fazla kalmamaya çalışıyordum.

Esmâ aradı ve ağlayarak benden, onu Güneş'in yaşıyor olduğuna ikna etmemi istedi.

Yıpamadım.

Yaşadığını ummakla yetindim. Acaba susamış mıydı? Aç mıydı? Üşüyor muydu yoksa... yanıyor muydu? Uyuyor muydu, uyanık mıydı? Onu kurtaracağımıza inanıyor muydu? Kendimi suçlama-ya ara verdiğim dakikalarda hep bunları düşünüyordum.

Güneş'in Ağzından

"İşin aslı şu ki intikam almak gerçekten muhteşem bir his," dedi Ateş ve yanındaki boş şırıngalara tekme attı.

Her ani hareketiyle, korkudan irkilmeme neden oluyordu.

"Demir sana on altı kız öldürtecek kadar ne yaptı?" diye sordum zayıf bir sesle.

"İş bir tek Demir'le bitmiyor diyelim," diyerek, bana cevap verdi ve tam karşımda yere çöktü. "Bu arada o sayının hep on altı olarak kalacağını sanmıyorum," dediğinde nefesimi tuttum.

"Sorunun kiminle olduğunu bilmiyorum ama neden masum kızları öldürüyorsun?"

"Demir'e zarar vermek için."

"Ama o on altı kız Demir'in umrunda değildi ki..."

"İşte ben bunu Cansu'dan sonra öğrendim," dedi.

Cansu... Cansu acaba Ateş'in kim olduğunu biliyor muydu? O da mı işin içindeydi? Sonuçta bu kadar şeyi yalnız yapması imkindsiz olurdu.

"Ama bana öyle bakma... Cansu'yu düşündüğünü biliyorum. Cansu'nun olayla ilgisi yok. O sadece sizin yakın çevrenize girilemek için kullandığım bir piyondur o kadar," dediğinde Cansu'nun tüm bunları öğrendiğinde, neler hissedeceğini düşündüm.

Cenk'ten sonra bir de Ateş'le ilgili böyle şeyler yaşaması onu aşktan tamamen soğutacaktı ve eski haline geri dönecekti.

"O seni gerçekten seviyordu, onu ne kadar üzeceğinin farkında değilsin," dedim. Bir yandan da bacaklarımı oynatmayı düşünürdüm fakat etkisi altında olduğum doz, gerçekten işe yarıyordu.

"Seks iyiydi. Bu yüzden çok sorun olmadı. Listede o da vardı fakat bana Uludağ'dayken eski yaşamını anlatığında, Demir ve senle ilgili olan kısımları daha dikkatli dinledim. Sonra onu öldürmemin hiçbir işe yaramayacağını anladım sonuçta insanları keyfenden öldürmüyordum, belirli bir amaç uğrunaydı her şey."

"Ve o amaç da intikam, öyle mi?"

"Benim asıl anlayamadığım şey, seni rehine tutuyorum ve yakın bir zamanda öldüreceğim. Vücudun yarı felç konumda ve korkudan titreyerek konuşuyorsun. Nasıl oluyor da bu konumdayken bile başkalarını düşünebiliyorsun?" diye sorduğunda, Cansu'yu düşünmemden bahsettiğini anlamıştım.

"Ben problemliyim," dedim. Cebinde silah mı vardı? Kalktı. "Benim kadar olamazsın Güneş," dedi.

Arda'nın Ağzından

Doğukan ve Helin karakola gelip bizimle durmayı teklif etmişlerdi fakat Serkan Amca, Demir'le benim haricimde başka kimseyi burada görmek istemediğini söylemişti.

Her saniyesinden nefret ettiğim otuz yedi saat hızlı geçişinde hâlâ Güneş'in nerede olabileceğine dair bir iz yakalayamamışık. Serkan Amca herkese emir vererek ve bağırarak işlerin hızlanmasını sağlıyordu ama işler ne kadar hızlanırsa hızlanırsın bir çözüme ulaşamıyorduk.

Demir sık sık arabayla dolaşmaya çıkıp, Güneş'in gitmiş olabileceği yerlere bakıyordu fakat biliyorduk ki Güneş, hayatında öldürülme gibi bir tehdit varken başını alıp kaçmazdı.

Güneş kaçınılmıştı. Bu kadar netti.

Serkan Amca'nın odasına üstüme yürüdüğünden beri, Demir'le hiç konuşmamıştım.

Gece yarısı olmasına rağmen karakol sürekli hareketli ve kalabalıktı. Tabii ki tek ilgilenilen olay Güneş'in kaçırılması değildi fakat objektif düşünemiyor, Güneş'in olayıyla ilgilenmeyen her memura içten içe kıızıyordum.

Duvarların üstüme geldiğini hissettiğim zaman hava almak için karakolun dışına çıktım. Kapıda Demir vardı ve elleri siyah deni ceketinin ceplerinde, geceyi izliyordu.

Yanına geldiğimi görünce bana "Sigaraya ihtiyacım var," dedi. "İstiyorsan alabiliriz..." diye önerirken, cebünden yanmamış bir sigara ve çakmak çıkardı.

"Az önce sigara için iki polisten birinden istedim, çakmağı da geri götüreceğim," dedi ve ellerini tekrar cebine soktu.

"Sigaran varsa neden yakmıyorsun?"

"Çünkü o lanet olası sarışına söz verdim," dedi gözlerini benden kaçırarak. Yine yoldan seyrek de olsa geçen arabaları izlemeye döndü.

Yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu düşünüp karakola geri döndü. Girişin oradaki koltuklardan birine oturup şubedeki koşuşumaları izlerken, Demir beş dakika sonra geri geldi ve tuttuğu sigarayla çakmağı bir polis memuruna geri verdi.

Güneş'in Ağzından

Ateş, "Bence her öldürülen insan ölmeden önce neden öldürüldüğünü bilmeyi hak eder. Şu ana kadar tüm öldürdüğüm kizlara öldürmeden önce kısa bir açıklama yaptım ve hepsinden öte de diledim. Şimdi sana da bir açıklama yapacağım fakat bu sefer kısa özet geçmeyeceğim çünkü sen sonuncu kazın ve güzel bir final yapmak istiyorum..." dedi. Ardından cebinden bir silah çıkardı. Silahı eline aldı ve bana nişan aldı.

Gözlerim silahın ateşleneceği noktadan ayrılmazken silahı indirdi ve "Korkma korkma, daha eğleniyoruz, su içmek ister misin?" diye sordu.

Ateş bana iki gündür uyuduğumu söylemişti. Bu, iki gündür ne yemek yediğim ne de su içtiğim anlamına geliyordu.

"Evet," dedim. Suyun içine ne kattığı umrumda değildi.

Ateş odadan çıktı ve beni birkaç dakikalığına yalnız bıraktı. Kollarımı bacaklarımı götürmeyi denediğimde bu sefer az da olsa başarabilmiştim. İlk uyandığım zamandan şimdiye, ilacın etkisi az da olsa geçmişti ve eğer zaman kazanmaya devam edersem felç olma durumundan tamamen kurtulabilirdim. Sanırım tek yapmam gereken konuşmak ve konuşturmaktır.

Kollarımla bacaklarımı dokundum fakat hiçbir şey hissetmedim. Bileklerimdeki kalın ipi bacağıma sürtmeye çalıştım fakat onu da hissetmedim.

Bu, tek kelimeyle korkunç bir şeydi.

Ateş kapıyı açıp içeri girdiğinde, artık kapıyı kilitleme ihtiyacı duymadığını anlamıştım. İğnenin işe yaradığını görmüştü.

Bir şişe suyu açtı ve şişeyi bana yaklaştırıp kolayca içmemi sağladı. Tüm şişeyi bitirdiğimde geri çekti ve kapağını kapattı. Suyu içince midem bana ne kadar aç olduğumu belirtmek için bağırma-ya başladı.

"Birileri susamış..." dediğinde, ona "Neden birazdan öldüreceğin birine su içiriyorsun?" diye sordum.

"Dediğim gibi, öldürmekten zevk almıyorum. Her şey sadece bir amaç uğruna..."

"Anlatıyordun..." dedim ve ona yarıda kaldığını belirttim.

"Ha, evet. Anlatıyordum. Her şey hiç de şirin olmayan bir evde, işi geçinmeye çalışan bir aileyle başladı. Savaş ve ben genelde iyiydik fakat annemin kanser olduğunun ortaya çıkmasıyla birlikte, babam zaten yapıyor olduğu işe daha çok tutundu. Annemin ilaçlarının parasını karşılayabilmek ve bize bakabilmek için daha çok çalışmaya başladı. Sabah erken çıkıp eve gece geç geliyordu fakat benimle olan iletişimini asla koparmıyordu. Ne iş yaptığına dair bir fikrim yoktu çünkü sadece çok önemli bir işadamıyla çalıştığını ve genellikle gizli şeyler yürüttüklerini söylüyordu. Bu benim ilgimi çekmişti ve araştırmaya başlamıştım fakat o işadama her kimse, yeteklerini gizlemeyi iyi biliyordu ya da en azından babamın ismini iyi saklıyordu. Annemin hastalığı ne bir iyileşme ne de bir gerileme gösterdiği için, kullandığı ilaçlara devam etmesi gerekiyordu fakat ilaçlar artık Türkiye'ye gelmiyordu. Babam sipariş ederek yurt dışından getirtiyordu ama bütçemiz bunu bir süre sonra kaldıramayacaktı. O da bunun farkındaydı ve çalıştığı yerden ek işler istemeye başladı. İsteddiği ek işleri yerine getirirken bizden soğudu ve artık eve çok nadir gelmeye başladı..."

Ateş'in anlattığı aile dramından Demir'e ve bana nasıl geleceğini bilmiyordum fakat bu kadar büyük bir cinayet döngüsünü küçük bir olaydan yola çıkarak yapamazdı. Sanırım bunlar sadece benzerlerinin görünen küçük kısımlarıydı.

"Biz, daha çok küçüktük ve ne olduğunu anlamıyorduk fakat bir gece babamı annemle konuşurken dinledim. İstifa edeceğini ve artık ne olursa olsun kaldıramayacağını söylüyordu. Annem ısrarla iş olarak ona ne yaptırdıklarını soruyordu fakat babam ona söylemiyordu. Eğer birine söylerse çalıştığı işadammın onun başına bela

açacağını düşünüyordu. Tek bildiğim bunlardı ve o gece babamı gördüğüm son gece oldu."

Bir dakika...

"Babanın adı neydi?"

"Doğan. Neden sordun?"

Demir'in babasının sağ kolu ve Gökhan Erkan'ın pis işlerini kapatan nefret ederken istifa eden adam.

"Ben de babamı kaybettim ve o acıyı tattım. Adını anmak istedim," dedim.

Ateş bana teşekkür etti ve ardından anlatmaya devam etti.

"Babamın ortadan kaybolduğunu veya öldüğünü biliyordum fakat o yaşta hiçbir zaman aklıma istifa etmek istediği işten dolayı öldürüldüğü gelmemiştir. Zaman ilerledi ve ben evden ayrı yaşamaya başladım. Annemi acı çekerken görmeye katanamıyordum. Çok iyi basketbol oynuyordum ve bu sayede derslerim ne kadar kötü olursa olsun bulunduğum okul beni koruyordu. Savaş okulunu bir süre bıraktı ve sadece çalıştı. Kasa sürede çok para kazanması gerekiyordu ve bu yüzden pis işlere bulaştı. Bu nedenle, okula geri dönmek istediğinde Atagül Lisesi'ne düştü. Hayatım bu evresinde onun yanında değildim ama bir kardeş olarak sürekli onu uzaktan izliyordum," dedi.

"Sorunun Gökhan Erkan'laymış. Onu öldürdün, diğer kızları ne suçu vardı?"

Benim ne suçum var?

"Basketbol bursu... Üniversitede basketbol ile çok iyi bir burs alacaktım ve mezun olduktan sonra da o üniversitenin adı sayesinde iyi bir iş sahibi olacaktım. Annemi daha iyi doktorlara götürebilecek ve belki de tedavi ettirebilecektim fakat bir gün basketbol maçımız, Demir'in o sırada bulunduğu okullaydı ve sadece kazanabilmek için bizim takımın en iyi oyuncusunu, yani beni sakatlamak istediler. Maç sırasında blok yaparken bacağıma yediğim darbe yüzünden sakatlandım ve doktorum bana bir daha asla spor yapamayacağımı söyledi," dedi.

"Sakatlığının tenisten olduğunu söylemiştin..."

"Evet, basketbol deseydim Demir beni tanıyabilirdi. Zaten okula ilk geldiğim günlerden birinde ona tanıştık geldiğimi söy-

lenişti. Adam, sakatlayıp spor hayatını bitirdiği diğer oyuncunun suratını bile tanımaktan acizdi," dedi.

"Seni sakatlayan o muydu?"

"Ei kendisiydi ve bitirdiği şey sadece spor hayatım da değildi. Her şeyimi bitirdi. Sakatlanınca okul beni attı ve derslerim de iyi olmadı için başka hiçbir okula gidemedim. Bir yıl boşta kaldım. Savaş'la beraber annem için biriktirdiğimiz tüm parayı, ben tekrar yürüyebileyim diye bacağımın ameliyatlarına harcadık."

"Annen..."

"Annem öldü!" dedi sesini yükselterek.

Ne cevap vereceğimi bilemiyordum fakat tüm bu intikam işlerine neden olan olayları anlatmak, anılarının tekrar yaşanmasına sebep olmuştu. Bir katilden korkarken şimdi de üzgün bir katilden korkmaya başlamıştım ve nedense şimdikininki daha tehlikeli olduğunu düşünüyordum.

Arda'nın Ağzından

Oturduğum koltukta biri beni uyandırdığında sabah olduğunu gördüm.

"Kalk bakalım, bir şeyler ye," dedi Serkan Amca'nın arkadaşı-
rından biri ve tuttuğu poşetteki simitlerden bir tanesini bana verdi.

"Çay ocağından çay da al. Uyan bakalım, yine uzun bir gün
başlıyor," dedi.

Simit için teşekkür ettim ve ardından çay ocağına ilerledim. Se-
kan Amca'yı çay ocağında görünce bir anda aklıma bir fikir geldi.

Büyük bir heyecanla "Gökhan Erkan'ın öldürüldüğü depoya
baktık mı?!" diye sordum.

Güneş'in eniştesi, "Evet evlat, oraya ve çevresine çoktan bak-
tık," dedi. Yine elimiz boştu.

"Demir nerede?"

"Kayıt odasında. Hâli kampustün oradaki kayıtlardan nasıl bir
şey bulunamadığını anlamaya çalışıyor. Senden rica ediyorum,
lütfen bir tatsızlık çıkarmayın. İkkinizin de burada kalmasına izin
veriyorum ama beni pişman ettirmeyin," dediğinde ona merak et-
memesini söyledim.

Kayıt odasına girip Demir'i ve orada çalışan üç görevliyi dala
gördüğümde, Demir'e selam verdim. Demir elimizde yeni bir
şey olmadığını belli edecek bir şekilde başını iki yana salladığında,
onun yanına yaklaştım ve simit isteyip istemediğini sordum.

Güneş kaçırılalı yaklaşık kırk yedi saat olmuştu. Öğlene doğ-
ru Ebru Teyze'yi görmek için onların evine gittim. Mert'le evde
olmadıklarını görünce bendeki anahtarla evlerine girdim. Yaklaşık

alı yoldır, bizim evin anahtarları Güneş'te, Güneş'in evinin anahtarları bende vardı. Sadece Güneş halasının evine taşındığı zaman bir anahtar değişikliği yaşanmıştı o kadar.

Salona ve gitar çalıştığımız yere baktım. Buradaki son çalışmamızın üstünden sadece üç gün geçtiğine inanamıyordum. Üç günde çok şey değişmişti.

Güneş'in odasına girdim ve yatağının üstüne oturdum. Duvardaki posterlerden tavandaki fosforlu yıldızlara kadar baktım. Yatağa uzandım ve tavandaki yıldızların, fosforlu gezegenler arasındaki yarığını izledim. Güneş'in de gece bunları izlediğini hayal ettim ve varlığını istedim.

Yatak onun gibi kokuyordu. Şeker gibi,tatlı ve güzel.

Kallop çalışma masasının yanındaki mantar panoya astığı fotoğraflara baktım. En ortada ailesiyle Disneyland'da çektiirdiği bir fotoğraf vardı. İki yanından birinde halası, eniştesi ve Mert'le olan fotoğrafı, diğer yanında ise kafede kutladığımız benim onuncu yaş günü partimden kalan, ben iki elimle 'on' sayısını gösterip poz verirken Güneş'in bana sarıldığı ve güldüğü fotoğraf vardı. Fotoğrafı, Güneş'in başındaki pembe parti şapkası kaymıştı ve düşmek üzereydi. Tüm tatlılığına gülümsedim.

Onun yanında, müzikal ekibiyle İstanbul üçüncülüğünü kazandıkları andaki fotoğraf vardı. Güneş'in arkasında Demir duruyordu ve Güneş kırmızı, kalın bir kalemle Demir'in yüzünü kalp içine almıştı. Tekrar güldüm.

Kafede benim grubumla birlikte şarkı söylerken bir fotoğrafı, kardeşi Atakan doğduğu zaman onun küçük elini tutarken bir fotoğrafı, Esmâ ve Helin'le pijamalı fotoğrafları, Bodrum'daki sörfçü tıfırla çekildikleri bir fotoğraf, Demir araba kullanırken Güneş'in gülme poz vererek çektiği selfie'ler... biz, tekrar biz, tekrar biz ve bu yaz Bodrum'da karşılaştığımız eski arkadaşımız Elif'le olan fotoğraflarımız...

Güneş'le olan fotoğraflarımı telefonumda ve bilgisayarımda vardı fakat elimde basılı bir tane bile yoktu. Sanırım bir tanesini elim bana kızmazdı.

Onuncu doğum günümde kalan fotoğrafımızı, asılı olduğu ipeden kurtardım ve katladıktan sonra cebime koydum. Döpdolu olan mantar panoda boşluk kalınca kötü görüldüğünü düşündüm

ve Güneş'in çalışma masasından bir kâğıt aldım. Kalemliklerden birinden elime ilk gelen tükenmez kalemle, kâğıdın üstüne bir yazı yazdım ve ardından kâğıdı az önce çaldığım fotoğrafın yerine astım. Astığım kâğıt panodaki boşluğu kapattıncı "Herhalde çok kızmaz," diye düşündüm ve karakola dönmeye karar verdim.

Güneş'in Ağzından

"Yani kısacası bana davamda haksız olduğumu söyleyemezsin,"

dedi.

"Haklı olduğunu da söyleyemem," diyerek cevap verdim. Hiçbir zaman birini öldürmek seni haklı yapmazdı.

"Ama hakkıyemden etkilenmiş gibi görünüyorsun."

"Etkilendiğim doğru. Hadi Gökhan Erkan'ı öldürdün, tamam. Şahsen dünyadaki varlığından zevk almıyordum ve kendimce nedenlerim vardı fakat masum ve olayla bağlantısı olmayan kızları katletmek... Bunda ne kadar haklısın?"

"Hayatta birine zarar verebilmek için iki şey yaparsın: Ya zayıf noktasına saldırırsın, ya da sevdiği şeyleri elinden alırsın. Gökhan Erkan'a zarar vermiştim. Hayatta en çok değer verdiği şey kendisiydi ve ruhunu bedeninden ayırarak gerekli cezayı yerine getirmiştim. Konu Demir Erkan'a geldiğindeyse, ne zayıf noktası ne de sevdiği bir şey vardı. Onun da babası gibi kendisine çok değer veren biri olduğunu sandım fakat daha en baştan Atagül Lisesi'nde olayı ve davranışları, bana hatalı olduğumu kanıtladı."

"Keşke vazgeçseymişsin," dedim konuşmayı uzatmak için.

"Vazgeçemezdim. Sonuçta bir işe başlamıştım ve bitirmeden bırakamazdım. Zamanla onu izledim ve hiçbir şey elde edemedim. Tı ki Cenk isimli geri zekâlının tekine rastlayana kadar..."

"Cenk de mi işin içindeydi?" diye sordum.

"Sizi kaçırdığımız ve Gökhan Erkan'ı astığım günkü görüntüyü hatırlamıyor musun? O kadar paralı adamı orada tutmak bütçe ister ve Cenk de bu bütçenin kaynağıydı. Tabii, sonrasında olaya

polisler dahil olunca tyd fakat baştan bana verdiği para hep benimle kaldı."

"Cenk'in Amerika'da olduğunu sanıyorduk."

"yleydi. Demir konusunda arkamı toplamak istedim fakat çevredeki hiç kimse bana sıcak bakmadı. Herkes ondan korkuyordu fakat geçen sene yaşanan olayları anlatmaktan da ekimmiyordular. Bu olaylarda adı en çok geçen isimlerden biri Cenk, diğeri ise Cansu'ydu," dedi ve bütün taşların yerine oturmasını sağladı.

"Yani Cenk'i buldun ve sana yardım etmeyi bernen kabul etti, öyle mi?" diye sordum. Ateş konuşurken dikkatini anlamışlarına verdiği için benim ellerimi krdatabilmeye başladığımı grmişti. Sürekli onu konuşturarak hem zaman kazanmaya çalışıyordum hem de vücudumu oynatmaya çalışıyordum.

"Demir'in adını duyar duymaz planım ne olduğu onun için önemli değildi. Hatta Demir'i alt etmek için Cansu'yu bile kullanabileceğimi söylemişti," dedi.

Dikkatini daha da dağıtmak için "Yalan söylemiş. O Cansu'yu çok seviyordu ve asla böyle bir şey söylemiş olamaz," dedim srtımı dikleştirirken.

"Açıkçası bana öyle dedi ve ben de şans eseri bir iÇin Cansu isminde kahverengi saÇlı, olduğa iyi fizikli ve seksi bir kıza rastladım. Kzın şık olacak birine ihtiyaı vardı ve benim de sizin etenize girmeye... Gerisi ise sadece rol yapmaktı," dedi ve ardından yarım saatir elinde çevirerek oynadığı silahına, diğeri cebinden çıkardığı  kurşunu dizmeye başladı.

"Ya Savaş? O anlamadı mı?" diye sorarak onu biraz daha konuşturmaya çalıştığında, Ateş "Hayır. Kardeşini geri kazandığı için mutluydu," dedi ve ardından kurşun dizme işlemini bitirdi.

"Eee peki şimdi ne olacak? Sadece beni ldrecekisin ve cesedi mi bulacaklar?"

"Ne oldu, beğenemedin mi güzelim?"

"Sadece senin gibi muhteşem bir zekadan daha yaratıcı bir şeyler beklerdim," dedim.

"Ne yapmamı istersin? Seni parçalara ayırayım mı? İştiyorsan hepsini kşk bir atal yardımıyla da yapabilirim. Hatta daha lenceli olması için anestezi etkisinin geçmesini de bekleyebiliriz,

hiçbirce daha çok çığlık atarsın. Ya da, sen Demir'in sevgililerinden birisin... Onu tatmin etmek zor olsa gerek. Belki de sana tecavüz ederim ve yeteneklerimi konuşturmak zorunda kalırsın, ne dersin?"

Söyledikleri karşısında kocaman açılan gözlerimi görünce güldü. "Merak etme, seni öldürürken zevk almayacağım. Hatta öncesinde özür bile dileyeceğim. Acısız olacak, tek bir kurşun..." dedi ve başına doğru nişan aldı.

Titirken "Teşekkür etmem mi gerekiyor?" diye sorduşumda, cebinden kendi telefonunu çıkardı ve bir numara tuşladı. Telefonla konuşurken bana doğrulttuğu silahı indirdi ve tekrar elinde çevirmeye başladı.

"Alo, evet bir ihbarda bulunacaktım. Adım Cenk Kartaloğlu ve az önce yaklaşık on sekiz yaşlarında sarışın ve lacivert elbiseli bir kişi iki maskeli adamın zorla bir binaya götürüldüğünü gördüm. Kim kim olduğunu bilmiyorum ama sanırım Anadolu Yakası'ndan Atatürk Lisesi öğrencisi. Geçen seneki müzikal yarışmasından bana tanışık geldi. Kızla şu anda bulundukları bina Avrupa Yakası'nda, Taksim meydanındaki en büyük iş merkezinin solundaki beyaz apartmandalar," dedi ve ardından teşekkür ederek telefonu kapam. Sonra telefonun arkasındaki pili çıkarıp yere attı.

"Yanlış adres, takip edilemeyecek bir telefon ve Cenk'in ismi," dedi.

"Neden Cenk'in ismini ve soyadını söyledin?"

"Beni yarı yolda bırakmıştı, biraz da onun başı yansın," dedi.

Arda'nın Ağzından

Güneş kaçırıldığından beri yaklaşık elli saat geçmişti ve kararla gelen bir telefon herkesi ayağa kaldırmaya yetmişti.

Gelen telefon Serkan Amca'ya bildirildiği anda, Serkan Amca bir operasyon timi oluşturdu ve hemen plan yaptı. Acil bir toplantı düzenlendi ve tüm görevli kişiler o toplantıya katıldı.

Demir'le birlikte ihbarı yapan kişinin Cenk olduğunu duyduğumuzda şaşırдық ve toplantıya katılmak istedik. Toplantı büyük bir ofiste yapıldı. Bina'nın planı çıkarıldı ve planlar yapıldı. Olayların ne kadar hızlı ilerlediğini görüyorduk ve mutlu oluyorduk. Güneş'i kurtaracaktık.

Operasyon timi yola koyulmak için otoparka çıktığında biz de Demir'le onları takip ediyorduk. Demir, anahtarıyla arabasının kilidini metreler ötesinden açtı ve hızla yürümeye devam etti. Ben de onu takip ediyordum.

Serkan Amca beni omzumdan yakalayıp durdurunca şaşırım.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu.

Demir de benim durduğumu fark edince durmuştu ve geri gelmişti.

Demir "Zaman kaybediyoruz," dediğinde Serkan Amca "Hiçbir yere gitmiyorsunuz, merkezde bekleyeceksiniz," dedi.

"Nasıl bekleyeceğiz?" diye sordüğümde, Demir "Evet, bekleyemeyiz. Biz de geliyoruz," dedi ve arkasını dönüp arabasına yürümeye başladı. Serkan Amca beni bırakıp bu sefer onun arkasından gitti ve aynı şekilde onu durdurdu.

"İçeri," dedi.

Demir'in onu dinlemeyeceğini anlamış olmalıydı ki, bir me-
muru biri karakolda tutması konusunda tembihledi ve ardından
onunla beraber karakolu terk etti.

Serkan Amca'nın ofisinde Demir'le birlikte oturmaya başladık.
Demir "Güneş orada, savunmasız ve kim bilir kiminle bera-
bet... bense burada oturup onu bekliyoruz," dediğinde içinden kü-
lle emğini biliyordum.

"Aynı fikirdeyim, ben de gitmek istiyorum fakat yapabileceği-
miz hiçbir şey yok," dedim.
Keşke olsaydı.

Güneş'in Ağzından

Ateş sahte ihbarı verdikten sonra odadan çıktı ve uzun bir süre gelmedi. Bacaklarımı kımıldatmayı denediğimde biraz başgari olduğumu düşündüm ve dakikalar ilerledikçe vücudumu tekrar hissedebilmeye başlıyordum. En az kırk beş dakikanın geçtiğini düşünüyordum ki odaya geri girdiğinde, elinde benim küçük çantam vardı. İçinde telefonumun ve diğer eşyalarımın olduğu çantamı gördüğümde telefonu bir şekilde eniştemi aramak için kullanabileceğimi düşündüm.

İyi ki Demir seçmelerdeyken çantama koyduğum eşyaları ona seçmeler bitince geri vermiştim. Yoksa telefonla ulaşabileceğim kişi sayısı azalardı.

"Sıkıldın mı?" diye sordu Ateş, bir yandan çantamdan telefonumu çıkarırken.

"Biraz, sen sıkıldın mı?" diye sordum. Hâlâ zaman kazanmaya çalışıyordum.

"Evet, oldukça fazla sıkıldım fakat şimdi biraz eğleneceğim. PIN kodun ne?" diye sorduğunda, telefonumu tüm bu süre boyunca kapalı tutmuş olduğunu anladım.

"1907," dedim hiç beklemeden. Telefonumu açtığım anda yemi tespit edebilmeleri kolaylaşabiliirdi.

"Yarım saat boyunca çantamı mı aradın?" diye sorduğunda, bana "Bir saat, ve hayır. Cansu'yla telefonda konuştuk. Şu anda kuzenlerimin yanında, Ankara'da olduğumu sanıyor," dedi.

"Cansu'yla ne yapacaksın?"

"Tüm bunlar bittiginde mi? Açıkçası tüm bu oyun yirmi dakika

ğinde bitecek ve ben de daha sonra beni yarı yolda yalnız bıraktığı için Amerika'ya, Cenk'in peşine gideceğim," dedi.

"Yeni bir intikam planı daha yani, onu da mı öldüreceksin?"

"Düşünürüz. Nasılsa uçakta çok boş vaktim olacak," dedi ve ardından telefonumdan, birini aramaya başladı.

Telefonun çaldığından emin olduktan sonra telefonu hoparlöre aldı ve kucagına bıraktı. Demir'i arayan telefonum kucagımdayken Ateş, silahın güvenliğini kapattı ve silahı alnıma dayadı.

"Normal konuşacaksın, tek bir mesaj verdiğini bile anlarsam yirmi dakika beklemem," dedi.

"Güneş?"

Demir'in sesini duyduğum anda tüylerim diken diken oldu. Dudaklarımı araladım fakat söylemek istediğim onca kelimeden hangisini söyleyeceğimi seçemedim.

"Güneş, iyi misin? Neredesin? Enişten seni almaya geliyor," dedi Demir.

Cevap verememeye devam edince Ateş, silahı alnıma bastırıp beni döürttü. "Demir," diye fısıldadım.

Arda'nın Ağzından

Demir oturduğu koltuktan ayağa fırladı ve kulağında tuttuğu telefonu hoparlöre alıp masanın üstüne bıraktı.

Demir "Buradayım Güneş, seni bekliyoruz. Özel tim seni almaya geliyor..." dediğinde, Güneş "Biliyorum," dedi.

Demir "İyi misin? Onlar size gelirken benim yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Güneş "Seni seviyorum," dedi zayıf sesiyle. Çok üzgündü ve sesi titriyordu.

Demir "Ben de seni seviyorum fısıltı, iyi olacaksın..." dedi gülümserken. Gözleri mutluluktan dolmuştu. Bense hâlâ Güneş'in nasıl telefonuna ulaştığını ve Demir'i arayabildiğini düşünüyordum.

"Ben... ben... sadece sesini duymak istemiştim," dedi.

"Gelmemi ister misin? Buradan çıkıp gelebilirim, gelirken yanında ne getirmemi istiyorsun?"

"Biraz üşüyorum," dedi Güneş, bana çok uzak gelen bir ses tonuyla.

"Tamamdır, ceketinle beraber geliyorum o zaman."

Demir gülümsemeyi bırakamıyordu. Sesi hâlâ normal çıkmazsa rağmen, gözlerinden yanaklarına inan gözyaşları, onun mutluluktan ağladığını gösteriyordu.

Güneş "Arda'yı da çok seviyorum, onu görürsen ona özür dileğini söyler misin? Son konuşmamız pek iyi bitmemişti," dediğinde, Demir bana baktı ve konuşmamam için işaret parmağını dudaklarına, ü-

günde tuttu. Başımı evet anlamında salladım ve konuşmayacağımı gösterdim.

Güneş'in yanında her kim varsa, onun Demir'le konuşmasını istemiyti ve bu yüzden ona telefon vermişti. Şimdilik Güneş'in ve bepimizin iyiliği için o kişinin istediğini almasına izin veriyorduk.

Güneş'in Ağzından

Demir'den Arda'ya söylemesini istediğim şeyi söylediğinde, Demir "Söyledim say," demişti.

Konuşma durmuştu fakat ben telefonu kapatmak istemiyordum. Ateş onlara yanlış adresi vermişti ve neredeyse tüm karakolun o adrese gittiğinden emindim. Arda'yı bilmiyordum fakat Demir'in şimdilik karakolda olduğunu öğrenmiştim. Eğer ona nerede olduğumu belli edecek ufak bir ipucu bile verebilirsem... beni bulabilmesi için ona yardımcı olursam...

Yavaş yavaş Ateş'in anlamayacağı fakat Demir'in anlayacağı kelimeleri kafamda toparlamaya çalışırken, konuşma durmuştu ve Ateş her an bize telefonu kapatılabilirdi. Telefonu bir kez kapam mı bir daha Demir'e veya bir başkasına ulaşamayacaktım.

Demir "Güneş, ben senden çok şey öğrendim..." diyerek söz başladığında derin bir nefes alıp verdim. Konuşmayı devam ettiriyordu.

"Sen bana yaşamayı öğrettin. Bir şeylerden ilk defa seninle zevk aldım ve ilk defa seninle mutlu oldum," dediğinde bu konuşmamın son konuşmamız olabileceği düşüncesi beni ağlatmaya yetmişti.

"Hiçkırıklarını duyuyorum, ağlama. Birazdan polisler orada olacak ve seni bana getirecekler. Her şey bitecek ve yine birlikte olacağız. Günlerce sensiz yaşamaya çalıştım ve her saniye öldüğünü düşündüm. Bu beni bitirdi. Şimdiyse sen yaşıyorsun ve seninle konuşuyorum, bu beni o kadar mutlu ediyor ki..."

"Demir, lütfen..."

"Hayır Güneş. Bitirmeme izin ver, sen bana sevmenin zayıflık

olmadığını öğrettin. Her zaman güçsüzlük olarak gördüğüm duygular, eller yeterince güçlüyse, bana destek vermeye başladı. Nefret eller güçlü bir duyguya aşk ondan kat kat daha güçlü ve asla bir zaflık değil. Sen benim zayıflığım değilsin, sen benim dünyamın. Sana lafım ve hiçbir şeyin, hiç kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Ben yaşadığım sürece kimse sana dokunamayacak ve ben hep senin yanında olacağım."

Demir'in bunları söylerkenki ses değişikliğinden ağladığını duyabiliyordum fakat Ateş, sanırım amacına ulaşmıştı ki telefonu kucakından almıştı. Kapatmak üzereyken "Demir!" diye bağırdım.

Ateş silâhı tekrar alınma dayadı ve ne söyleyeceğime dikkat etmem gerektiği konusunda bakışlarıyla uyardı.

"Efendim balım?"

"Büyük ihtimalle eniştemle dönerken kuzenime yetişemeyeceğim. Rica etsem Mert'i yuvadan alır mısın? Aaa.. bir de en sevdiğin oyuncak da yanında götürmeyi unutma, oyuncak arabayı yine ede unutmuştur..." dedim verdiğim mesajı anlamasını umarak.

Demir biraz bekledi, birkaç saniyelik sessizliğin ardından "Tamamdır güzelim. Sen hiç merak etme. Yakında görüşürüz," dedi ve telefonu kapattı.

Rahatlayarak sırtımı arkamdaki sert ve soğuk duvara yasladım.

Arda'nın Ağzından

Demir, telefonu kapatır kapatmaz cebine koydu.

"Mert yuvaya gitmiyor," dedim.

"Biliyorum ve en sevdiği oyuncak arabasını da ben kırmıştım."

"Yani öyle bir oyuncak yok."

"Öyle bir oyuncak yok, yuva yok fakat söylemek istediği şey otada," dediğinde, koltuğunun arkasına asmış olduğu deri ceketini aldı ve giydi. Büyük bir hızla kapıyı açtı ve odadan çıktı. Arka-
dan gittim.

"Yani?!" diye sorduğumda, bana döndü ve buradan bir an önce çıkmamız gerektiğini söyledi. Ona çıkamayacağımızı, Serkan Anca'nın kesin emir verdiğini anlatmaya çalıştığım da, bana senin Güneş'in ihbardaki adreste olmadığını söyledi.

Boş olan kayıt odasına girdiğinde onu takip etmek ve parçaları birleştirmeye çalışmak haricinde bir şey yapmıyordum.

Demir son iki günde öğrendiği kayıt sistemindeki araba arama yerine girdi ve bana Doğukan'ı aramamı söyledi.

Neden olduğunu anlamayarak ona baktığımda "Hemen!" diye bağır-
dı ve kayıt sistemine tek tek aradığı aracın özelliklerini girme-
ye başladı.

Gri.

Minivan.

Doğukan'ı arayıp telefonu Demir'e verdiğimde, Demir hız-
la bir şekilde Ateş'in plakasını sordu. Doğukan'dan aldığı cevabı ek-
rana girdikten sonra telefonu kapattı ve bana geri verdi.

Kayıt sistemi hızlı bir şekilde sonuç verince "Bingo!" dedi ve karakolun çıkışına doğru ilerlemeye başladı.

Mert'in en sevdiği oyuncak gri minivanıydı ve Ateş'in arabasının yanısıydı. Güneş'in vermek istediği mesaj buydu ve Demir'in onu anlayacağını biliyordu.

Demir'e onu anladığını belli etmek için "Hemen buradan çıkmamız lazım," dedim.

Demir hızlıca kapıda duran güvenlik görevlisine çıkmak istediğini söyledi. Görevli onun tüm ısrarlarına rağmen izin vermeyince, Demir sinirlendi ve agresifleşmeye başladı. Güvenlik görevlisi onu yatıştırmak için diğer görevlileri çağırınca ben olaya dahil oldum ve Demir'in yanına gidip "Biliyorum, Güneş yüzünden çok streslisin. İstiyorsan gel bir kahve içelim, hem hava almış olursun... Ne dersin?" diye sordum. Demir bir anda ne yapmaya çalıştığını anladı ve sakinleşmiş biri gibi davrandı.

Güvenlik görevlisine bakıp "Bir kahve alıp geliyoruz, çay ocağındaki kahvelerden baktı artuk," dedim ve izin vermesi için dua ettim.

"Hızlı olun ama," dediğinde adama gülümsedim ve Demir'le birlikte kendimizi Demir'in arabasında bulduk.

"Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sorduğumda bana "Ateş'in minivans park ettiği yere, yani az önce kayıtlardan öğrendiğim kade-niyle sizin kafenin oradaki alışveriş merkezinin otoparkına," dedi.

"İyi de o alışveriş merkezi daha açılmadı ki, hatta inşası askıya alındı..." derken sustum ve başımı evet anlamında salladım. Ardından "Sence Serkan Amca'yı ne zaman aramalıyız?" diye sordum.

Demir, arabayı son hızla sürüp tüm kırmızı ışıklardan geçerken bana "Park ettiğimiz anda ara ve nerede olduğumuzu, onlara verilen adresin yanlış olduğunu söyle," dedi.

Telefonum çalmaya başladığında Serkan Amca'nın aradığını gördüm.

"Sanırım adresin yanlış olduğunu çoktan anladılar," dedim.

Demir sağa dönmesi gereken yerde hiç yavaşlamadan sağa döndü; neredeyse kaza yapıyorduk fakat son anda kurtulmuştuk.

"Serkan Amca?"

"Boşuna buraya gelmeyin, adres yanlışmış. Güvenlik görevlisi

de kaçtığınızı söyledi..." derken, onun sözünü kestim ve "Aslında katil Ateş, nasıl anladığımız uzun hikâyeye fakat Güneş bizi aradı ve teknik olarak onu Ateş'in kaçırdığını söyledi," dedim.

Serkan Amca "Ne?! Hemen karakola dönün! Hiçbir yere gitmeyin! Yanınızda destek yok, bir şey yok..."

"Hayır Serkan Amca, gitmek zorundayız. Sizin köprüyü geçip bu yakaya gelmeniz çok uzun sürecek ve o zamana kadar Güneş'in iyi olacağını garantisi yok... Şu anda Ateş'in arabasının park etmiş yere varmak üzereyiz ve Güneş'i..."

"Ard! Beni dinle ve hemen Demir'le karakola dönün! Hemen diyorum!"

"Üzgünüm ama yaptığım hatayı telafi etmek zorundayım..." dedim ve telefonumu kapattım. Tamamen kapattım. Serkan Amca'nın sürekli arayacağını biliyordum ve şu dakikadan itibaren artık hiçbir şeyi dinlemek istemiyordum.

Demir "Geri dönmemizi istedi değil mi?" diye sorduğunda ona, "Evet, ve işin iyi tarafı biz şu anda alışveriş merkezine iki dakikalık mesafedeyiz fakat Serkan Amca şimdi bir elbise buraya gelmesi için emir verse, bizim asla önümüze geçemezler," dedim.

Demir "Bunun iyi mi kötü mü olduğu konusu tartışılır ama..." derken, arabayla kaldırımın üstüne çıktı ve sürekli kormaya basarak kaldırımdan geçen insanların yoldan çekilmelerini sağladı. Ardından aslında araba yolu olmayan bir arayoldan arabayla geçerek doğrudan alışveriş merkezinin yanı sıra edilmiş binasının önüne çıktı. Arabayı park eder etmez kemerini açtı ve arabadan indi. Güneş'in ceketini unutmadım ve elime aldım. Binaya girmeden önce cebimden çıkardığım fotoğrafıma bakma ihtiyacı hissetmişim.

Güneş'in Ağzından

Ateş, "Sana ağlamayı kesmeni söyledim!" dedi ve bana tokat attı. Haklıklarımın duyulmasını engelleyebilmişim fakat gözyaşlarım, görüşümü bozmaktan vazgeçmiyordu.

"O son konuşmayı neden yaptırdın ki? Beni zaten öldüreceksin fakat neden... neden onları dinlememi sağladın?! Hani öldürmekten zevk almıyordun? Beni az önce öldürdüğünün farkında değil misin?" diyerek, ona bağırıyordum.

Gölümsedi ve bana yaklaşıp tam önümde çöktü.

"Güneş, Güneş, Güneş... intikam almak güzel. Ona sonunda kaybetme hissini yaşatacağımın düşüncesi bile tatmin edici fakat zaten yok olacak olan duyguları önceden bitirmenin ne anlamı var? Üzmek istediğin insanı sonrasında daha fazla üzebileceksen neden o parı kullanmayasın ki?"

"Sen manyaksın."

"Hayır, bu yaptığım şey gayet mantıklı. Birine hemen kaybedeceğini söylediğin zaman o kişi üzülür. Fakat önce umut verirsen, kazandığı hissini ona yaşatırsan ve ardından onu yenersen... işte o zaman yok edeceği duygular dönüp dolaşıp onu yok eder. Ah, hayır.. Demir'i öldürmeyeceğim. Ona az önceki konuşmanızla verdiğim umut, senin cesedini görünce nefret, öfke ve hüznle birleşip onu içten bitirecek. Tüm hayatı boyunca bir daha asla eski haline dönemeyecek ve işte o zaman kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu anlayacak," dedi.

"Beni bulacaklar! Seni adi herif, beni bulacaklar ve bu çöplükten kurtaracaklar! Sonra da seni parça parça edip..."

"Hahahaha, söyledığın şeyler ne kadar da tatlı! Bu söylediklerinin son sözlerin olduğunu anlamam daha kaç saniyemi alacak acaba?" dedikten sonra namluyu çekti ve duvarlardan birine tıpa aldı.

Silahtan çıkan kurşun duvarda sabitlendiğinde irkildim.

"Biri gitti, dört kaldı..." dedi gülümseyerek.

Bu psikopat herif on altı kızı öldürürken tereddüt etmediği gibi, beni öldürürken de etmeyecekti.

"İhtikamını aldıktan sonra ne yapacaksın? İlg çekmek mi istiyorsun? Paraya mı ihtiyacın var?" diye sorduğumda bacaklarını birbirine yaklaştırdım. Az da olsa artık benim emirlerine uymaya başlamışlardı.

"Paraya elbette ihtiyacım olacaktır, bu yüzden Cenk'ten sonra..."

"Saçımdaki tokayı görüyor musun? Binlerce dolar değerinde ve onun karşılığında..."

Sözümü kesebilecek kadar yüksek bir kahkaha attı.

"Bak, gördün mü? Önce seni kurtaracaklarına inanırken şimdi de hayatın için pazarlık yapmaya başladın, sanırım vaktin geldi o zaman. Özür diliyorum Güneş, bu senin davan değildi fakat bana kendi davamda yardımcı olduğun için sana teşekkür ediyorum..."

"Durl! Söylemem gereken şeyler var..." derken, eller konuşmama izin verirse zaman kazanmak için neler söyleyebileceğimi düşünüyordum fakat aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Ateş yürüdü, bana yaklaştı ve ben hala yerde dururken silahı almıya yastadı.

Silahın sertliğini bir kez daha yüzümde hissettiğimde gözlerimi sımsıkı kapattım.

Artık hiçbir şeyin anlamı yoktu. Demir'i, Arda'yı, eniştemi, hiçkimseyi beklemenin bir anlamı yoktu.

Her şey bir yana, en çok da yetişememek onların duygularını katledecekti, tabii benim katledilen bedenimden sonra...

"Lütfen..." diye fısıldadım gözlerimden akan yaşlar kollarıma damlarken. Kollarıma damlayan yaşları bile hissedebilmeye başlamıştım fakat artık zaman kazanmaya çalışmak benim için çok yorucu geliyordu.

Tekrar titremeye başladım fakat bu sefer soğuktan değildi. En-

semdeki her bir tütün havaya kalktığını hissedebiliyordum. Her saniye benim son saniyem, her verdiğim nefes benim son nefesim, her düşündüğüm şey son düşüncem olabilirdi.

"İyi şeyler düşün," dedi.

En azından annemi, babamı ve Atakan'ı görebileceğim.

Tek tek hayatımda beni ben yapan anları, kişileri ve şarkıları düşündükten sonra belli kişilerin yüzlerini, sınıka kapattığım gözlerimin önüne getirdim.

"Hazırım," diye fısıldadım.

"Özür dile..."

Ateş'in sözünü, odanın kırılan kapısının çıkardığı ses kesti.

Arda'nın Ağzından

Önünde Ateş'in arabasının olduğu, inşası durdurulmuş alışveriş merkezine girerken akşamüstüydü ve güneş batmaya başlamıştı. Binanın üst katlarının hepsi açık olduğu için Güneş'le Ateş'in oralarda olacaklarını düşünmemiştik, bu yüzden doğrucu aşağı inen merdivenlere yöneldik.

Demir, sürekli çalan telefonunu sessize aldı ve ardından flap açtı. Yerin altındaki gri duvarlı koridorlardan geçerken ne tarafa döneceğimizi bilmiyorduk ve rastgele ilerliyorduk. Hızlı olmamız gerekiyordu fakat nereye doğru ilerlememiz gerektiğini bilmediğimiz için hızlı olmak işimize yaramıyordu.

En sonunda yine ilk kullandığımız merdivenlere gelince daireler çiziyor olduğumuzu anladık ve durduk. Nereye gitmemiz gerektiğini konuşurken duyduğumuz silah sesi bizi uyardı.

Demir "Siktir," dedikten sonra koşarak sesin geldiği yöne doğru gitmeye başladı. Karşımıza inilecek yeni bir merdiven daha çıktığında tekrar aşağı indik ve ilerlemeye devam ettik. Güneş'in huşukıklarını duyarken hâlâ yaşıyor olduğuna inandım. Seslerin sol taraftaki koridordan geldiğini anladım ve sağ tarafa doğru bakan Demir'i, kolundan tutup sol tarafa çevirdim. Beni takip etmeye başladığını anladığımda kolunu bıraktım ve koridorda sessizce yürümeye başladık.

Kapısı kapalı olan odalardan birinin önünde durduğumuzda kesinlikle orada olduklarını anlamıştık. Demir doğrucu kapının koluna davrandığında hızla onun kolunu tuttum ve aşağı indirdim.

Eğer kapı kilitliyse Ateş bizim geldiğimizi anlayacaktı ve anında

Güneş'i öldürecekti. Kapı kilitli değilse de hemen odaya girip olaya müdahale edebilecektik fakat kilitli veya kilitli olmaması durumları yüzde elli yüzde elli idi. Bu yüzden kapıyı her ihtimale karşı kırarak açmak hem Ateş'in dikkatini dağıtacak, hem de lehimize olacaktı.

Ben saniyeler içinde bunları düşünürken, Demir'in gözleri öfke saçıyordu. Bekleyemiyordu. Ona elimle beklemesini işaret ettim ve ardından çok yavaşça elimi kapının üstüne koydum. Yapıldığı malzemeye dikkat ettim ve ardından neresine tekme atarsam tek seferde karabileceğimi hesaplamaya çalıştım.

Biraz açıldım, teep kick ile kilidin yakınındaki en uygun yere tekme attım ve kapı anında açıldı. İçeriye girdiğim anda Ateş'i Güneş'in altına silah doğrulturken gördüm. O anda gördüğüm pozisyonun yokunu yazarken, Demir, Ateş'in üstüne atladı ve silahı bırakmasını sağladı. Hızla Güneş'in yanına gittim ve bembeyaz olmuş yüzüne dokundum.

"Güneş.. Güneş bana bak..."

Güneş'in gözleri açıldı fakat yere sabitlenmişti. Konuşmuyordu veya kıpırdamıyordu.

"Şimdi ellerini açacağım," dedim ve ipi çözmeye başladım. Demir'e baktığımda Ateş'le dövüşüyor olduğunu gördüm. Güneş'in ellerini çözmeyi bırakıp Demir'e yardım etmeye gitsem, iş daha hızlı bitirdi ama Güneş böyle çoktıkten onun yanından bir saniye bile ayrılmak istemiyordum.

"Seni doğduğun güne pişman edeceğim."

Demir sahip olduğu hırsla zaten iyi gidiyordu.

Güneş'in ellerini çözdüm ve az önce ellerini açarken yere koyduğum kot ceketini yerden alıp ona giydirmeye çalıştım fakat kollarını kırmılatıp bana hiç yardımcı olmuyordu.

"Cıvcivim, hadi.. Gideceğiz," derken onu rahatlatmaya çalışıyordum. Ceket omuzlarında dururken sonunda kollarını yavaşça havaya kaldırdı ve ona giydirmeme izin verdi. Gözlerini yakaladığımda yüzü ifadesiz ve korku içindeydi. Neler hissedebileceğine dair en ufak bir fikirim yoktu, hiçbir zaman kendimi onun yerine koyamazdım. Dehşet verici bir durumda olmalıydı...

Güneş'i ayağa kaldırırken, onu kollarından tutup havaya kaldırmaya çalıştım fakat Güneş ayakta duramamış ve yere düşmüştü.

"Bacaklarım..." dediğinde, zayıfça kaldırdığı sağ elinin içi parmağıyla yerdeki kırılmış şırınga parçalarını gösteriyordu. Ateş ona bir çeşit anestezi uygulamış olmalıydı. Arkamı dönüp Demir'le ikisine baktım. Odanın bir köşesine fırlatılmış silah gibi, Demir de Ateş'i o duvardan diğer duvara atıyordu. Demir'in kağından süzülen kan, Ateş'in kırılan burnundan akan kanın yarısı kadar bile değildi.

Ayağa kalktum ve Demir'in yanına gidip "Bu orospu çocuğunu bana bırak," dedim.

Demir son bir kez Ateş'in kırılan burnuna kafa attığında Ateş acıyla inledi. Bu ona azdı bile.

Demir, Güneş'in yanına gittiğinde Ateş'in karnına yumruk attım. Çektiği acıyla karnını tuttu ve yere düştü.

"Hayır, düşemezsin... henüz düşemezsin..." dedim ve onu yakasından tutup tekrar ayağa kaldırdım. Ateş gülüyordu ve buna ters psikoloji uygulamaya çalışıyordu fakat dikkatim dağılmıyordu. Yaklaşık bir yıldır bunun için eğitim görüyordum.

Tam dört kere sert bir şekilde kasıklarına dizimi geçirdikten sonra çenesine attığım yumrukla çenesi çıktı ve ağzından kan gelmeye başladı. Demir "Arda, gidelim," dediğinde, Güneş'i kucağına almıştı ve kapının önünde duruyordu. Güneş yanı baygın bir şekilde sayıklarken dikkatimi tekrar Ateş'e verdim ve onu yere attım. Son kez karnına yediği bir tekme ile rahatlamış olmalıydı.

"Arda, kapının parçalarını çek. Yoksa geçemeyiz," dedi Demir, kucağında Güneş'i taşıırken.

Kapıya gittim ve az önce kırılan parçalardan geriye kalan ve kapıdan ayrılmamış sert parçaları da sökmeyi denedim. Sonunda buradan gidecektik.

Demir, Güneş'le birlikte kapıdan çıkarken, Ateş'in "Bu burada bitmedi Demir..." diye fışıldamasının ardından, başını Ateş'in yattığı yere çevirdim. Elinde silah vardı ve Demir'e nişan alıyordu.

Tetiği çektiği anda tek bir saniye bile düşünmeden bir adım ileri attım. Demir'in sırtının hizasında duran göğsüm, yanına hissiyle canımı yakmaya başladığında ikinci silah sesini duydum.

İkinci kurşun da karnıma denk gelince dengemi kaybettim ve dizlerimi kırarak yere düştüm.

Sirtüstü uzanmaya çalıştım. Ben yere düşünce Ateş, silahı De-

mir'e doğrulttu fakat şarjör boşalmıştı. Demir, Güneş'i odanın dışına bıraktı ve Ateş'e doğru yürüyüp eline bastı. Silahı düşürmesini sağladı. Bu sefer silaha tekme attı ve Ateş'ten oldukça uzak bir yere gitmesini sağladı.

Ateş, başına aldığı bir darbeye bayılmadan önce gülüyordu.

Silahın uzak bir yere atıldığını ve Ateş'in de bayıldığını gördükten sonra rahatladım, gözlerimi kapattım. Sol elim isteklerime cevap vermezken, hâlâ kullanabildiğim sağ elimi karnımda canımı acıtan bölgeye koydum.

Yarı inşa edilmiş binanın boş koridorlarında yankılanan polis sirenlerinin seslerine bir meleğin sesi karışınca gözlerimi açmak zorunda kaldım. Onu son bir kez daha görmek istiyordum.

Güneş yerde emekleyerek yanıma geldi ve beni yakından gördükten sonra bir eliyi ağzını kapattı.

"Hayır..." dedi az önce içinde bulunduğu şoku atlatmışken. Kolumu ve bacaklarını emeklerken kullanabilmişti. Bu, anestezi-nin etkisinin geçici olduğunu anlatıyordu ve beni mutlu etmişti. İyi olacaktı.

"Arda..."

Ellerini vücudumda hissettiğimde, sağ elimi karnımdan kaldırıp elini koyduğu yere götürdüm. İsteğimi kabul etti ve elini tutmama izin verdi. Hissettiğim ıslaklık kandı.

Demir hızlıca kapıdan çıktı, tüm koridorları inletecek bir şekilde "Aşağıdayız! Doktor lazım! Arda vuruldu!" diye bağırıyordu.

Düşünsenize, dünyada en çok sevdiğiniz kişiyle baş başa geçirebileceğiniz son anın bu olduğunu biliyorsunuz, söylemek istedikleriniz de hazır fakat sadece konuşabilecek güce sahip değilsiniz.

Aslında, hiçbir şey için yeterince güce sahip değilsiniz.

Tükeniyorsunuz. Solan bir çiçeğin her saniye ne hissettiğini anlıyorsunuz ve çektiğiniz acının eğer uyursanız geçeceğini biliyorsunuz. Sizi uyumaktan alıkoyan şey sarışın bir meleğin sesi olsa bile birazdan o sesin de sizden uzaklaşacağını biliyorsunuz.

Tekrar soruyorum, son saniyelerinizi yanınızda en sevdiğiniz insan varken nasıl geçirirdiniz?

Mavi gözleri, göğsümden ve karnımdan yayılan kanı kabul etmiyor ve her şeyin durmasını istiyordu. Ben gidince kendini suçlayacaktı. Ben nasıl o kaçırıldığı zaman kendimi suçlamışsam, o da

ben gidince kendini suçlayacaktı ve ruhsal olarak tüm renklerinden arınacaktı. Yıkanmak isteyecekti, fakat yıkanırsa tüm zemine yayılmış ve onun vücuduna bulaşmış olan kanımın gideceğini bilecekti. Gittiğini bilecekti ve üstüne bulaşmış olan kırmızı sıvının benden kalan son anı olduğunu düşünüp belki de saatlerce Demir'in can ikna etmesini bekleyecekti.

"Bu... bizim son anımız değil Güneş..."

Sesimi duyması, hıçkırıklarını serbest bırakması için yeterli olmuştu. Bana yaklaştı ve titreyen elleriyle saçlarına ve yüzümü okşamaya başlamıştı.

"Seni... seni de kaybetmeyeceğim, bana bunu yapamazsın... bir tek sen kaldın..." dediğinde, dolan gözlerimi serbest bıraktım. Nefes almak güçleşiyordu. Karnımdakinden çok, sol göğsümün hemen altındaki kurşun kalbime zorluk çıkarıyordu ve çektiğim acıyı anlatabileceğim bir kelime yoktu.

"Özür dilerim, her şey için özür dilerim... Seni çok seviyorum... Sen benim çocukluğum, gençliğim ve geleceğimsin, lütfen beni bırakma... lütfen..."

Demir geri geldi ve Güneş'e "Bu orospu çocukları ikinci merdivenden de inmeleri gerektiğini anlayamadılar, hemen geliyorum," dedi ve geriye sadece boş koridorlarda yankılanan adım seslerini bıraktı.

Böylesine saf bir güzelliğin ağlama sebebi olmak kendimi kötü hissetmeme neden olurken başımı ona doğru çevirdim ve tüm gücümü toplayıp o anda en çok ihtiyacım olan şeyi söyledim.

"Civciv..."

Ağlayarak "Arda, buradayım... Bodrum'da karşılaştığımız Elif vardı ya, daha onunla buluşmamız gerekiyor," dedi fakat anlatmak istediği bu değildi.

Aslında gelecekte yapacağımız daha çok şey olduğunu anlatmaya çalışıyordu fakat tüm kelimeler basit kalıyordu. Umursamadım. Hayatımda ilk defa ona karşı bencil davrandım ve istediğim, son saniyelerimde ihtiyaç duyduğum şeyi söyledim.

"Bana şarkı söyle."

Son kelimeyi söyleyebilmiş olmanın beni mahvetmesiyle, göğsümdeki kurşunun hareket ettiğini hissedebiliyordum. Ben kıpırdıkça vücudumun içinde ilerleyen küçük parça beni yok ediyordu.

Güneş, bir eliyle saçını okşamaya devam ederken öbür eliyle de elimi tutuyordu. Az önce soğuktan ve şoktan titreyen elleri bu sefer tenime değen kandan dolayı daha sıcaktı.

Gözlerini sumsıki kapattı ve açtı. Sanki açtığı zaman tüm bunların biteceğini ummuştu, fakat gördüğü manzaranın değişmediğini anlayınca dudaklarını birbirine bastırdı ve bana doğru eğildi. Kam-püsüm çıkışındaki tartışmamızın ardından ona söylediğim şarkıyı bu sefer o bana söylemeye başladı.

Fısıltı şeklindeki sesi melodi oluşturmaya başladığında gülümsemeye çalıştım. Gülümsemeye çalıştığımı görünce o da gülümse-di fakat ben hayatımda bu kadar hüzünlü bir gülümseme görme-miştim.

Ben hayatımda bu kadar saf, güzel, masum, beyaz, samimi ve meleksi bir gülümseme görmemiştim.

Sesi üzerimde ninni etkisi uyandırırken tüm benliğimdeki gücü gözlerimi açık tutmaya harcadım. Yüzünü bir saniye daha görebilmek için harcadığım enerji yüzünden beynim bana bağı-rı-yordu fakat umrumda değildi.

Fısıldadığı şarkı nakarata ulaşmadan gözlerimi kapatmak zo-runda kaldım. Onun muhteşem fısıltısını çok uzaktan da olsa du-yabiliyordum.

Ama Güneş hemen yanımda durmuyor muydu?

Neden sevmenin zayıflık olup olmadığı, hep Demir'in ko-nusu-ydu? Benim de bu konu hakkında birkaç düşüncem olamaz mıydı?

Sevmek belli de şu anda bu hayattan gidiyor olmamın açıkla-ması-ydı fakat eğer sevmenin zayıflık olduğunu düşünseydim, daha en başta Güneş'i kurtarmaya gelmezdim. Gücünü asla hafife alma-dığım sevmek, şu anda hayatta en sevdiğim kızın hayatta en sevdiği adamı kurtarmıştı ve ben tek bir saniye bile tereddüt etmemiştim.

Demir'i kurtarmak Güneş'i kurtarmak demekti ve ben Güneş için her şeyi yapardım.

Meleksi ninni kesildiğinde kendimi boşlukta hissettim. Göz-lerim kapalıydı ve açmaya çalışmak imkânsızdı. Duymayı veya kı-mıldamayı denemekse asla yapamayacağım bir şeydi.

Son hissettiğim şey, alnımın üstünde, civcivime ait olduğunu bildiğim yumuşak ve korkak dudakları.

46. Bölüm

Esmâ "Çok güzel oldun," dedi.

Helin "Elbise de giyebilirdin ama bu da çok yakıştı," dediğinde, Helin'in odasındaki uzun boy aynasına baktım. Önceki gün aldığım siyah, bisiklet yakalı, kısa kollu tulumu inceledim.

Helin "Ayakkabı numaramız aynı olduğu için şükretmelisin," dedi ve bana yüksek topuklu siyah ayakkabılarını verdi.

İtiraz etmeden giydim ve ardından Helin'in yatağına oturdum.

Esmâ'ya bakarak "Biliyorsun değil mi, balayı Arda'ya ithaf etmemiş olsan gelmezdim," dedim.

Esmâ yanıma oturdu ve elimi tuttu.

"Arda bizim okulda değildi fakat tüm o müzikal yolculuğunda, neredeyse herkesle arkadaşlık kurmuştu. Atatürk Lisesi onu tanıyor ve ona ithaf etmesem olmazdı," dedi.

Helin ortamın havasını değiştirmek için Esmâ'ya hangi şupkoyu takacağını sordu.

Ameliyatlara için, Esmâ'nın başının arkasındaki saçlarından bir bölümü kazımak zorunda kalmışlardı ve bu yüzden bir şapka takarak dikişleriyle kazıtılan bölgeleri kapatabiliyordu.

Keşke benim yaralarım da bu kadar kolay gizlenebilseydi.

Okulun spor salonuna gelene kadar beni gören bir kişi bile Arda veya kaçırılmam hakkında soru sormamış, başsağlığı dilememişti. Verecek cevap sayımın oldukça aza inmiş olması beni mutlu ederken, spor salonunun kapısında bekleyen Demir de bana göre kırpılmıştı.

"Demek okula önceden gelmek istemenin nedeni insanları susturmak," dedim ona sarılırken.

Demir "Bir şey değil, hadi içeri girelim. Gitmek istediğin anda çıkacağız," dedi ve elini belime koyup centilimence yanımda durdu.

İçeri girdiğimizi gören Burak, hemen yanımıza geldi ve Esma'ya "Bitebilecek tüm içecekleri tekrardan sipariş ettim, müzik sistemindeki sorun için tamirci çağırdım ve gitarı da sahnenin sağına sabitledim," dedi.

"Gitar mı?" diye sorduğumda, Esma bana döndü ve "Sana söylemedim ama..." dedi ve sahnenin yanında, gitar askılığında duran tamir edilmiş gitarı gösterdi. En son Özel Hayal Sanat Akademisi kampusunün çıkışındaki otoyolda kırılmış ve terk edilmiş bir şekilde durduğunu sanıyordum. Geri dönüp aradığımda bulamamıştım, demek ki onlardaymış.

"Bu Arda'nın gitarı, nereden buldunuz? Kaybolduğunu sanmıştım," dedim gitara doğru ilerlerken.

Doğukan sahnedeki birazdan çılmaya başlayacak olan grupla bir şeyler konuşurken, geldiğimizi gördü ve sahneden indi.

"Demir'le tamir ettirdik," dedi.

Gülümsemem ve Doğukan'a sarıldım. Ardından Demir'e dönüp tekrar elini tuttum.

"Teşekkür ederim," dedim.

Esma "Akşamdan sonra gitar senindir," dedi.

Birilerini anmak için büyük boy posterlere, fotoğraflara, sözlerle, gösterişe ihtiyacınız yoktu. Tek ve sembolik bir eşya her şey için yeterli, hatta fazlaydı bile.

Saatler ilerledikçe okulun balo için süslenmiş ve düzenlenmiş olan spor salonu kalabalıklaşıyordu. Bu arada Savaş ve Cansu kapıda nöbet tutup her gelen kişiye benimle Arda hakkında konuşmalarını rica ediyorlardı.

Savaş'ın Ateş'in yaptıklarıyla hiçbir alakası yoktu ve temizdi. Ateş, her şeyi Savaş'tan gizli yapmıştı ve onu olaylara katmak istememişti. Polis tarafından uzunca bir süre sorgulandıktan sonra hem polis ona güvenmişti, hem de ben güvenmiştim. Savaş'a inanıyordum.

Ateş işlediği cinayetlerden dolayı hapse girmişti.

Cenk ise Gökhan Erkan'ın ölümünde rol oynamadığı için sorgulanmak üzere Amerika'dan çağırılmıştı. Sorgulanırdan sonra Ateş'in yanındaki yerini almıştı.

Cansu ise yine yanlış kişiyi sevmişti. Hayatı boyunca sürekli yanlış kişileri sevmenin cezasını ağır bir şekilde 'Hak ettim,' diyerek çekiyordu. Ateş'ten sonra psikolojik yardım almaya başladı ve Helin dahil olmak üzere hepimiz ona destek olduk. Onu aramıza almaktan asla kaçmadık.

Yüksek müzik kulaklarını tırmalıyordu fakat diğer herkes eğleniyormuş gibi görünüyordu. Yemeklerin servis edilmesiyle birlikte ayakta duran insan sayısı azalmıştı. Beyaz örtü, mor kurdela ve şamdanlarla donatılmış yuvarlak masalardan birine oturduktan sonra bizimkiler de beni takip etti ve masaya oturdular.

Ayhan Hoca sahneye çıkıp mikrofonu eline aldı.

"Selam! Biliyorum, baloda öğretmen pek istenen bir şey değil fakat Çağatay Bey bu okulda öğrencilerin en katlanabildikleri öğretmenin ben olduğumu söyledi..." derken büyük bir alkış koptu. Alışa katıldım.

"Teşekkürler... teşekkürler gençler. İyi kötü dört sene geçirdik. Tabii, bazılarınızla beş, bazılarınızla altı ve bazılarınız ise okula gelmeye tenezzül bile etmedi. Neyse, bitti gitti diyoruz ve mezmın olan arkadaşlarımızı tebrik ediyorum. Yine sınıfta kalanlarıysa Eylülde görüşmek üzere," dediği zaman komik 'Yuh' sesleri salona doldurdu.

Yanımda oturan Esmâ bana döndü ve "Birazdan beni çağıracak, ben konuşmamı yaparken seni de sahneye davet etsem çıkar mısın?" diye sordu.

Hayır anlamında başımı salladım.

"Konuşma yapmak istemez misin?"

"Hayır, gerçekten istemiyorum Esmâ," dedim.

Esmâ "Tamam, seni anlıyorum," dedi ve bana sarıldı.

Ayhan Hoca güldü ve ardından "Her şey bir yana, değişmek istediğim bir konu daha var. Bu harika baloyu her ne kadar bir yardım etsek de büyük ölçüde düzenleyen Esmâ Hilaloğlu'nu konuşma yapması için sahneye davet ediyorum," dedi.

Esmâ, masadan kalıp sahneye doğru ilerlemeye başladı. Bizim masadakiler bağırarak ve ıslık çalarak tezahürat yapılarak Demir ve ben sadece gülümseyerek ve alkışlayarak yetiniyorduk. Demir, aynı ciddi Demir'di ve sadece alkışlıyor olması alışılmadık bir durum değildi.

Bense duygularımı dışarıya yansıtmak konusunda hâlâ eski haline dönme çabıyordum.

Esmâ, tüm dekorasyonla uyumlu mor renkteki mini elbisesi ve elbisesiyle aynı renkteki şapkasıyla sahnede duruyordu. Ayhan Hoca'ya sarıldı ve ardından mikrofonu eline aldı.

"Öncelikle yalan söylemeyeceğim. Atagül Lisesi berbat bir okul ve hiç kimse bu okulda okumak istemez..." diyerek konuşmaya başladığında herkes alkışlamaya başladı. Esmâ güldü ve ardından "... ama bu, rezalet okulda berbat insanların arasında harika dostluklar kurduğum gerçeğini değiştirmiyor," dedi.

Bizim masaya baktı ve gülümsemesini büyüttü.

"Kurduğum dostluklardan biraz bahsetmek istiyorum. Her okuduğunuz kitaptan bir şeyler öğrendiğiniz gibi, her tanıdığınız insandan da öğrendikleriniz olur. Ben, dostlarımdan çok şey öğrendim ve hele bir tanesi var ki... O kişi bana herkesin ikinci bir şansı hak ettiğini kanıtladı. Hayatınızın herhangi bir evresinde ne kadar dibe batmışınızı düşünürseniz düşünün, yüzmeyi biliyorsanız her zaman nefes almak için yukarı çıkabilirsiniz. Güneş'in yeri benim hayatımda çok büyük ve o, bir arkadaştan bekleyebileceğiniz her şeye sahip. O benim hayatımda tanıdığım en güçlü insan. Güneş Sedef'i bir kez alkışlayabilir miyiz?"

Salon, Ayhan Hoca'nın aldığı alkış ve ıslıkların iki katıyla coştuğunda şaşardım. Esmâ'nın benim için söyledikleri beni zaten duygulandırmıştı ve herkesin bana bakıp beni alkışlıyor olmasıysa, gözlerimin dolmasına neden olmuştu.

Demir beni yanığımdan öptü ve ardından alkışlamaya devam etti.

Esmâ, dikkatleri tekrar kendi üstüne çektiğinde "Dostlarımızı diyorduk... çok değerli birini yaklaşık bir buçuk ay önce kaybettik ve balo davetiyelerinin üstünde adını gördüğünüz üzere, balomuzu ona ithaf ettik," dedi.

Burak, masada Esmâ'nın yerine, yanına geçti ve bana "Videoyu burada oynatmamıza izin vermiştin fakat eğer fikrini değiştirdiysen..."

"Hayır, onu dinlemek istiyorum," diyerek, Burak'a cevap verdim.

Burak arkasını dönüp Esmâ'ya onay verince Esmâ konuşmasına devam etti. Burak eski yerine oturdu.

"Arda Akal, Atagül Lisesi'nde okumadı fakat çoğumuz onu müzikal ekibimize yaptığı katkılardan ve arkadaşlığından tanıyoruz. Kendisini kaybetmeden üç gün önce Özel Hayal Sanat Akademisi'nde Demir ve Güneş'le sahne almıştı. Söyledikleri şarkının videosunu izleyerek dostumuzu bir kez daha anmak ve onu bu güzel günde yaşatmak istiyoruz," dedi. Sahnenin üstünden beyaz bir perde indi ve projeksiyon çalışmaya başladı.

"Evanescence - My Immortal'ı mı söyleyeceksin?"

"Evet."

"Seni dinliyoruz."

Dev perdedeki yüzümü gördükten sonra kameranın sahneyi komple alacağı saniyeyi bekledim. Arada jüriyle yapmış olduğum gereksiz konuşmalar da geçince şarkı başladı ve Arda, gitarıyla birlikte kadrāja girdi.

Dudaklarım aralandı.

Bu şarkı hep kaybettiklerimi hatırlatmıştı fakat bir gün bana Arda'yı da hatırlatacağını asla bilemezdim.

Bu videoyu ikinci izleyişimdi. İlk izlediğimde Burak bana getirmişti ve balo günü bunu perdeye yansıtmak istediklerini söylemişti. Videonun yarısını izledikten sonra ona onay verip bilgisayarı kapatmıştım. Videoyu tam şarkının son sözlerinin bittiği yerde kesmeleri gerektiğini tembih etmiştim ve daha fazla karışmamıştım.

Videonun geri kalan yarısını izleyecek gücü kendimde hiç bulamıştım. O günün gecesi bir polis aracıyla eve giderken halımla telefonla konuşmuştum ve ondan odamda Arda'ya dair fotoğraf, resim, kıyafet ne varsa bir kutuya koyup kutuyu dolabına kaldırmasını istemişim.

Bu beni bir süre idare etmişti fakat onu deli gibi özlediğimi bili-

yordum. Eninde sonunda bir gün fotoğraflara, ses kayıtlarımıza ve anılarımıza ihtiyacım olacağını biliyordum. Gücümü toplayacağım günün balo günü olduğuna karar verip kendimi kontrol etmiştim.

Şimdi, videoyu sonuna kadar izleyip, şarkıyı sonuna kadar dinleyip onu yaşamam gerekiyordu.

Video, tam da kesilmesini tembihlediğim yerde bittiğinde sa-
londaki herkes susuyordu. Kimse konuşmuyordu veya alkışlamı-
yordu.

Burnumu çektim ve masada duran peçeteyi alıp yanaklarımı
sildim. Kimse hiçbir şey söylemiyor veya alkışlamıyordu. Herkes
bana bakıyordu.

Yüzümü sildiğim peçeteyi masanın üstüne bıraktım ve ardından
ayağa kalkıp yavaşça alkışlamaya başladım. Büyük, beyaz perdenin
üstüne Arda'nın müzikal ekibiyle olan bir fotoğrafı yansıtılmıştı.
Fotoğrafta yine otuz iki diş gülümsüyordu ve onu hatırlayacağım
hali hep bu olacaktı.

Benden sonra Demir ayağa kalktı ve alkışlamaya başladı. Tüm
salon, perdedeki fotoğrafa bakıp alkışlamaya başlayınca orada gö-
revimin bittiğini anladım ve rahatlayarak yerime oturdum. Esma
sahnedən indi ve tekrar masamıza oturdu.

Konuşması benim için de geçerliydi.

Sağında oturan mor elbiseli tatlı kıza baktım. Kendinden önce
başkalarını düşünmenin önemini ve masumiyetini bana öğretmiş-
ti.

Onun yanında oturan Burak; bana ölümle hayat arasındaki ince
çizginin bile üstünden yürünebileceğini öğretmişti. Sevgiğinden
asla vazgeçmemem, asla ümidimi yitirmemem gerektiğini bana o
öğretmişti.

Karşımda oturan kırmızı elbiseli, kahverengi saçlı seksi kıza
baktım. Cansu bana hatalarımı kabullenmeyi öğretti. Geçmişteki
davranışlarımın farkında olup eğer istersem o hatalarımı düzelt-
mek konusunda hiçbir zaman çok geç olmayacağını gösterdi.

Doğukan bana iyi bir sırdaş olmayı öğretti. Arkadaşının ne ka-
dar karanlık ve kötü sırrı varsa hepsini sakladı ve hiçkimseye an-
latmadı. Demir, ben ve hepimiz böyle bir dosta sahip olduğumuz
işin şanslıydık.

Siyah, uzun saçlı güzel kıza baktım. Güzelliği, karizması ve ken-

dine güveniyle rahatlıkla istediği konuma gelebilecek, çetreye girebilecek ve istediğini elde edebilecek potansiyele sahipken, diğerleri gibi sahte olmak yerine kendisi olmayı tercih etmişti ve bana da bana kendim olmam gerektiğini öğretmişti. Vücudumla ilgili rahat olmayı ve sırtım dik bir şekilde ilerlemeyi o bana göstermişti.

Sahnenin yanına, Arda'nın gitarının durduğu yere baktım. Bana tüm hayatım boyunca kattığı şeyleri anlatmaya kalksam belki bir kitap yazardım, öyle değil mi?

O bana gerçek dostluğu ve gerçek sevgiyi öğretti. Destek olmayı, kollamayı ve savunduğum şeyin arkasında durmayı öğretti. Bana cesareti, ayakta kalmayı ve müziği öğretti. Sekiz yaşındayken, onun gitarın tellerini boş boş çekişini izlemekten zevk almasaydım belki de müzikle ilgilenmeye asla başlamayacaktım.

Arda bana fedakârlığı öğretti. Nefret ettiğim bir insanın hayatını sevdiğim insan uğruna nasıl kurtarabileceğimi gösterdi. Tereddüt etmemeyi ve değer verdiklerim için savaşmam gerektiğini öğretti. Kendi canım pahasına olsa bile pişman olmamayı öğretti.

Ve Demir... soluma dönüp onu izlemeye başladım. Kırpıklarından, kollarında görünen damarlara kadar aşık olduğum ve kendimi sesinin her tonunda kaybettiğim Demir, bana gerçek aşkı öğretti. Engeller ne kadar büyük olursa olsun, ne kadar aşlamayacak gibi görünse de mavi gözlerinde gördüklerimin bana yaydığı duygulara tutunup o engelleri aşabileceğimi gösterdi. 'Özel' olmanın ve kendini özel hissetmenin nasıl olduğunu gösterdi ve aşkın tüm o kalıplara sığdırılmaya çalışılmış cinsellikten ibaret olmadığını öğretti.

Demir, ona baktığımı fark edince bana "Sana bir şey söylemem gerekiyor," dedi ve beni yoğun düşüncelerimden çekti.

"Dışarı çıkalım," dedim ve beraber spor salonunun dışına çıktık.

"Sana aşışımı, iyi idare ettin," dedi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve ardından "Artık zamanı gelmişti, videoyu izleyebildim," dedim.

Demir, takım elbisesinin ceketinin cebinden katlanmış bir küçük parçası çıkardığında çıkardığı şeyin ne olduğunu fark ettim.

"Bunu sana bir buçuk ay önce vermem gerekiyordu fakat kal-

duramayacağını biliyordum. Bugün de veremeyeceğim diye şüphelerim vardı fakat artık yok," dedi ve elinde tuttuğu katlanmış kâğıt parçasını bana verdi.

Kâğıdı elime alınca dokusundan dolayı aslında bir kâğıt değil, bir fotoğraf olduğunu anladım. Dörde katlanmış fotoğrafı açtım.

Arda'nın onuncu doğum gününde çektiirdiğimiz fotoğraf vardı. Arda, ellerini açmış bir şekilde 'on' sayısını göstermeye çalışıp poz verirken, ben de gülerek onun boynuna sarılıyordum.

"Bu fotoğraf o gün Arda'nın cebindeymiş," dedi.

Gülümsedim ve ardından fotoğrafın arkasını çevirdim. Benim el yazım ile fotoğrafın çekildiği tarih yazıyordu.

"İyi de benim odamdaki panoda olması gerekiyordu bu fotoğrafın..." dedim.

Demir "Belki de aynısından onda da vardır..?" diye sorduğunda ona arkasında yazılı olan tarihi gösterdim ve "Hayır, panomdaki fotoğraf... Oraya astığım her fotoğrafın arkasına tarih yazardım," dedim.

"Oradan ne zaman almış olabilir?"

"Sorun da orada, almış olamaz. Seçmelerin olduğu günün sabahında bu fotoğraf o panoya asılıydı. Adım gibi eminim," dedim.

Demir "Üç günlük sürede genelde benimle karakoldaydı fakat fotoğrafı almışsa sizin eve uğramış olmalı..." dediğinde, koşarak Demir'in arabasına doğru ilerlemeye başladım. Topuklu ayakkabılardan nefret ediyordum.

"Hey, nereye gidiyoruz?"

"Eve, ben yokken odama girmiş!"

Demir, arabasının kilidini açtı ve ardından o da bindi. Emniyet kemeri takarken arabayı çalıştırdı. Ardından o da kemerini taktı ve yola çıktı.

"Sana bir şey bırakmış olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Düşünmüyorum, öyle umuyorum."

Apartmana vardığımızda asansörün en üst katta olduğunu görünce küfür ettim. Gelmesi zaman kaybına neden olacaktı ve bu yüzden ayakkabılarımı çıkarıp hızla merdivenlere yöneldim.

Demir, arkamdan yedi kat çıkarken tek kelime etmemişti.

Hızla kapıyı çaldım ve halam karşısında beni görünce şaşırды. Onun yanından geçip odama girdiğimde Demir, halama neden

eve döndüğümüzü anlatıyordu. Çalışma masama baktım, eller ka-
lemliklerimi boşalttım ve çekmeceleri karıştırdım. Değişik bir şey
yoktu. Yatağının altına ve arkasına baktım fakat oradan da bir şey
çıkmadı. Kütüphanedeki kitapların arasında başka ve tanımadı-
ğım bir kitap var mı diye bile baktım fakat sonuç alamadım. Halim
ve Demir, odanın kapısında durmuş beni izliyorlardı.

Duvarlara ve tavandaki fosforlu yıldızlara dikkatle bakarken
yine bir şey bulamamanın verdiği hüznü yaşıyordum. En sonunda
yatağıma oturdum ve "Hiçbir şey yok," dedim.

Halam dolabımı açtı ve bir buçuk aydır dokunmaya korktuğum
kutuyu çıkardı.

Demir "Fotoğrafi panodan aldıysa belki de panoya bakmalıya,"
deyip yanıma oturdu.

Halamdan kutuyu aldım ve yatağının üstüne koydum. Ağa-
dan önce yatağının üstünde bağdaş kurdum ve derin bir nefes alıp
verdim. Elimi kutunun üstüne koyduktan sonra yavaşça açtım.

Arda'ya dair ve bana onu hatırlatan her şeyin bulunduğu, hatta
başvurmasa bile bizimle birlikte kabul edildiği Özel Hayal Sanat
Akademisi mektubunun bile olduğu kutudan en alta duran ma-
tar panoyu çektim ve kutudan çıkardım.

Fotoğraflarla dolu olan panoda, Arda'nın aldığı fotoğrafın oldu-
ğu boşluğa bir kâğıt asılmıştı.

Arda'nın yazısıyla, yarım A4 kâğıdına yazılmış notu okurken
tüylerim diken diken olmuştu.

"Çücvim; her neredeysen seni bulacağım ve eve getireceğim. Yaşadığın
gökün ardından, ne kadar Nutella kaşıklamak istersen bu sefer sana izin
vereceğim. Dilediğinde sana gitar çalmak konusunu kendime görev olma-
ğım ve daima yanında kalacağım. O konuşmamız bizim son konuşmamız
değildi ve asla da olmayacak. Gerekirse o mafya babasıyla bile iyi anlaşı-
ğım, yeter ki sen güvende ol. Başka hiçbir şey istemiyorum. Her ne kadar o
deri cekettikten nefret etsem de sana sonsuz bir aşkla bağlı olduğumu biliyo-
rum. O sana hep iyi bakacaktır.

Fotoğrafımızı çalışıyorum fakat yerisini çektiireceğimize dair sana söz ve-
riyorum. Seni seviyorum meleğim. Seni kurtaracağız."

10 Yıl Sonra...

"Demir, sence de biraz hızlı gitmiyor muyuz?"

"Randevu on beş dakika sonra ve ben bir an önce oğlumun 'oğlum' olduğunu öğrenmek istiyorum," dedi.

"Demir! Şöyle söylemeyi keser misin? Kız ya da erkek, asıl önemli olan sağlıklı olması. Sırf Arya kız diye, ikinci çocuğumuzun erkek olmasını istiyorsun," dedim ona kızarak.

"Tamam güzelim, sakın ol. Sana takılıyorum sadece," dedi ve ardından kırmızı ışığın yanmasıyla arabayı durdurdu.

Arabadan dışarıyı izlerken gözüm yan duvardaki büyük afişe takıldı.

"Demir..."

"Söyle fıstık."

"Demir, bu Cansu mu?"

Camı açtım ve büyük afişe tekrar baktım. Cansu çok ünlü bir parfümün yeni yüzü olmuştu.

"Gerçekten o, helal olsun," dedi Demir ve ardından tekrar ışıkları izlemeye koyuldu.

"Mankendi, şimdi modellik de yapıyor herhalde," dedim ve ardından telefonumun zil sesini duydum. Arayan Helin'di.

"Gittiniz mi doktora?"

"Hayır, hâlâ yoldayız. Arya yaramazlık yapmıyor değil mi?"

"Yok, çok iyiyiz. Hatta Buğra sırf çocuk özlemini giderebilmek için işinden izin aldı," dedi.

"Süper o zaman, biliyorsun verdiğim büyük çantanın içinde

bezleri, oyuncakları, yedek kıyafetleri, her şeyi var. Yemek konusunda sıkıntısı yok zaten..."

"Güneş! Sırf henüz çocuğumuz yok diye çocuk bakmayı bilmiyor değiliz, rahatla ve randevuya odaklan. Tüm bunları bu sabah da anlattın," dedi gülerek.

"Özür dilerim, Arya'yı pek sık başka yere bırakmıyorum bu yüzden biraz paranoyaklaştım."

"Önemli değil, seni anlıyorum. Bu arada siz gittikten sonra araba galerisinden aradılar ve artık resmen oranın genel müdürüyle konuşuyorsun hayatım!"

"Sen ciddi misin? Bu harika bir haber. Zaten bekliyordun, tebrik ederim canım."

"Teşekkürler, teşekkürler..."

"Buğra'ya selam söyle olur mu?"

"Sen de Esmâ'ya söyle. Burak'la bir türlü aynı hastanede pozisyon bulamadılar," dedi.

"Söylerim, hadi öptüm canım," dedim.

"Görüşürüz."

Telefonu kapattığını gördükten sonra Demir "O adamı sevmemedim," dedi.

"Buğra'yı mı?"

"Evet."

Buğra, Helin'in nişanlısıydı. Demir ise hâlâ Doğukan'ın eskiden ne kadar mutlu olduğunu söyleyip duruyordu. On yıl geçmişti, mezun olduktan sonra Helin ve Doğukan aynen planladıkları gibi dünya turuna çıkmışlardı fakat döndükten sonra ayrılıma karar vermişlerdi. Açıkçası Doğukan'ın şu anda nelerle uğraştığı hakkında pek fikrim yoktu fakat Demir bana basketbol antrenörü olduğunu söylemişti.

Sonuçta herkes lise aşkıyla evlenmiyordu.

Randevumuza on dakika geç geldiğimizde Demir geç kalmış olmanın ona verdiği utancı yaşıyordu.

"Özür dileriz Esmâ, bazı güzel kadınların hazırlanmaları uzun sürüyor," dedi bana bakarak.

Esmâ gülümsedi ve "Hâlâ bir yerlere geç kalmayı kendine yediremiyorsun, değil mi?" diye sordu.

Yavaşça muayene sedyesine oturdum ve ardından uzandım. Ema önündeki bilgisayarı açtı ve muayene için hazır hale getirdi. Ben de karnımı açtım.

"Arya neler yapıyor? Kuzum da gelseydi keşke bugün," dedi ve bana oldukça soğuk gelen jeli karnıma sürmeye başladı.

Demir "İyi, fazla hareketli. Sürekli piyanonun üstüne çıkmaya çalışıyor ve bir gün bunu biz yanında değilken de yapmaya çalışacak yere düşecek," dedi.

Ema'nın karnına dokunup "Asıl seninki neler yapıyor?" diye sordum.

"Bebek iyi de, Burak'ı görmem lazım. Bebek daha doğmadan babalık yapmaya başladı. Geceleri karnıma masal okuyor. Burak kendi hastanesindeki pozisyonunu bırakabilse buraya, yanıma gelecek fakat oradaki çevresini çok seviyor. Hatta diğer cerrah arkadaşlarıyla beraber bir futbol takımı bile kurdular, arada maç yapıyorlar," dedi.

Demir "Şimdi siz Helin'i de kandırırsınız, o da bebek yapmaya karar verirse yandık," dedi.

Ema güldü ve "Helin pek çocuk istiyormuş gibi görünmüyor ama Arya doğduktan sonra bu konu hakkında ne kadar yumuşadığını gördük. Belki o da yakında karar verir..." diyerek cevap verdi.

Ema ultrason cihazını karnımda gezdirmeye başladığında heyecanım iki katına çıktı. Arya'nın cinsiyetini öğrendiğimiz günkü heyecanımın aynısını yaşıyordum ve herhangi bir sağlık sorunu olmaması için dua ediyordum.

Karnımdaki cihaz hareket ettikçe ekrana bakıyorduk. Geçen ayki kontrolden bu yana daha büyümüş ve gelişmişti. Demir, elimi bırakmıyordu.

Ema "Gayet güzel. Her şey gayet iyi gidiyor. Boyun kalınlığı da yerinde, sağlığı ile ilgili bir problem de yok," dediğinde Demir, elimi havaya kaldırıp öptü. Sonra tekrar sedyenin üstüne koydu.

"Eeee cinsiyetini söylesene artık!" dediğinde Ema bize bakıp gülümsedi.

Demir "Zaten yol boyunca meraktan zor dayandık..." dediğinde, Ema derin bir nefes alıp verdi. Bize baktı.

"Şimdiden yine müzikal bir isim düşünmeye başlasanız iyi olur, oğlunuz olacak!"

Esma'nın verdiği haberi duyar duymaz gülümsememi iki katına çıkardım. Çok mutluydum.

Demir "Düşünmemize gerek yok, ismi biliyoruz," dediğinde, başımı sola çevirip ona baktım.

"Sen... sen ciddi misin?" diye sordum.

Demir gülümseyerek 'evet' anlamında başını salladı.

Ona ne kadar teşekkür etsem azdı. Yattığım yerde doğruldum ve Demir de bana, eğildi. Alnını benim alnıma dayadı ve ardından öpüşmeye başladık.

Esma "Ama ben anlamadım! İsim ne?" diye sorunca dudaklarımızı ayırdık.

Gözlerimden süzülen yaşlar, pek çok duyguyu aynı anda barındırıyordu.

Demir'le aynı anda Esma'ya dönüp sanki önceden anlaşmışız gibi "Arda," dedik.